

ஸ்ரீ
பகவத் விஷயம்

இரண்டாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னிராயிரப்படி,
இருபத்தினாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும்,
சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி,
த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி, திருவாய்மொழிநூற்றந்தாதி இவைகளுடன்

Govt. Oriental Mss. Library;
Triplicane P.O., Madras.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு.

T. 1473

ஆமர். ஸ்ரீனிவாஸாசாரியராலும்,
வீ. நரஸிம்மாசாரியராலும்
பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

சென்னை
கணேச அச்சுக்கூடம்.

தரோதனவஸு]

[1925.]

திருவாய்மொழி.

இரண்டாம் பத்து.

முதல்திருவாய்மொழி — வாயுந்திரை: ப்ரவேஸம்.

ஆறுயிரப்படி.

(வாயுந்திரை.) இப்படி நிரவதிகஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணகண பரிபூர்ணன யிருந்த எம்பெருமானை ப்ரத்யக்ஷித்தாற்போலே தம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே அதுப வித்து, பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலுள்ள அபேகைபாலே அதிலே ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்ராய் அந்யபதேஸத்தாலே ஸ்வதஸையப்பேக் கிறார். பகவத்ஸம்ஸ்லேஷ வியோகைக் ஸுகதுகையாய், தத்விஸ்லேஷத்தினாலே அத் யந்தம் அவஸந்ரையா யிருந்தா னொரு பிராட்டி, ஸ்வத்ருஷ்டிகோசரமான ப்தார்த்தங் களினுடைய ப்ரவ்ருத்திவிஸேஷங்களை பகவத்விஸ்லேஷஜநித துக்கேஹதுகமாக ஸ்வாத் மாநுஸந்தாநத்தாலே அதுஸந்தித்து, அந்தச் சேதநாசேதந பதார்த்தங்களைக் குறித்து, 'நீங்களும் நான் பட்டது பட்டிகளாகாதே' என்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

“மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோ ரணியை” என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்பத்தையும் வேண்டற்பாட்டையும் அழகையும் அதுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஸ் லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கைவாராதொழிந்தும், இவ்வளவுமவர பகவத்குணங் களிலே அவகாஹித்துப் பிரிகையாலும் “அஞ்சிறைய மடநாரை” யிற்போலுமின்றியே தூதப்ரேஷணத்துக்கு ஆளில்லாதபடி தம்மைப்போலே எல்லாப்பதார்த்தங்களும் எம் பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அதுஸந்தித்துக் கலங்கி அத்தாலும் மிகவும் விஷண்ணரான ஆழ்வார் தம்முடைய தசையை அந்யபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தானொரு பிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்யராதாத் திலே தன் ஆற்றாமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடு தோள்தீண்டியான க்ருஹோபவ நத்திலே சென்று ராமவிஸ்லேஷப்ரஸங்கத்திலே தம்முடைய தரியாமைக்கு நீர்பிரிந் மதஸ்யத்தை திருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லும் இளையபெருமானையும் பிராட்டியையும் போலன்றியே, எல்லாலோகத்தில் அந்யபரமான ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே எம்பெருமானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றினுடைய துக்காது ஸந்தாநத்தாலும் தன்னுடைய துக்கம் இரட்டித்து துக்கிதர் துக்கிதரோடே கூடிப் ப்ரலாபித்து தரிக்குமாபோலே அவற்றோடே ப்ரலாபித்து தரிக்கிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

இரண்டாம்பத்தில், இப்படி பரத்வாதிசுணங்களாலே பரஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸர்வரக்ஷைத்வ ப்ரயுக்தமான உபாயத்வத்தை ப்ரதிபாதித்து, அந்தரம் இப்பத்தாலே - உபேயத்வோபயுக்தமான அவனுடைய நிரதிசயபோக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, அந்த போக்யதாதிசய ஸேசகமான அல்பகாலவியல்வேஷத்திலும் அதிக்லேஸாவஹத்வத்தையும்; ஆஸ்சர்யரூபமான உத்துங்க லலிதத்வத்தையும்; ஸர்வஸாரஸ்ய ஸமவாயரூப திவ்யபோக்யதையையும், போகாலபத்தில் வந்த ஆர்த்தியைப் போக்கி ரக்ஷிப்பான் அவனே யென்னுமிடத்தையும், ஆர்த்தி தீரும் படி கிட்டினவனுடைய ஹர்ஷகாரிதமான ஸௌந்தர்யாதிசயத்தையும், ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷப்ரீதனுடைய தத்விஸ்லேஷ ப்ருத்வத்தையும்; ஸம்ஸ்ரித ஸம்பந்தி குலஸந்தாநபர்யந்த ஸம்ரக்ஷணத்தையும், ரக்ஷணகாஷ்டையான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், மோக்ஷதாத்பர்யமான பாரதந்தர்யத்தையும் அருளிச்செய்வதாக, ததுபபாதகமான அவனுடைய ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும், ஸேஷஸாயித்வத்தையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வத்தையும், நிவர்த்தநபரிகரவத்வத்தையும், ஸக்தியோகத்தையும், ஸத்யவாதித்வத்தையும்; ஸம்பந்த விஸேஷவத்வத்தையும், காருணிகத்வத்தையும், கமநீயவிக்ரஹயோகத்தையும், காரணத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதபோக்யபூதனுடைய அல்பகால விளம்பத்தில் ஆற்றுமையாலே அஸேஷபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக அபிஸந்திபண்ணுப்படி கலங்கின ப்ரகாரத்தை, நாயகனான ஈஸ்வரனைப் பிரிந்தா னொரு நாயகி, ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னைப்போலே தத்விரஹதுகத்தாலே ஈடுபடுகிறனவாக நினைத்துப் போலிமைக்கு இரங்கி யுரைத்த பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். இது “தன்னுடையாறெய்திகுளவி” என்பர்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்தார்; மூன்றாம்பத்தால் - விரோதி சுழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதஸேஷத்வபர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம்பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஸ்வர்யகைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால்-அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்கிறார்; ஆறாம்பத்தால் - விரோதி நிரஸந ஸீலனானவன் திருவடிசுனிலே ஸ்ரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் - இப்படிப் பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஸ்ரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக் கண்டு விஷண்ணமாகிறார்; எட்டாம்பத்தால் - “இப்படி ப்ரபந்ராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே” என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒருநசையில்லை யென்றார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்? என்று அதிசங்கை பண்ண, ‘நான் நாராய

திருவாய்மொழி—2 - ப. க - தி. வாயுந்திரை: ப்ரவேஸம்.

ணன், ஸர்வஸுத்தியுத்தன், உம்முடைய ஸர்வபேக்ஷிதங்களும் செய்துமுடிக்கிறோம்' என்று 'அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஸீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம்பத் திலே ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு திருமோகூரிலே தங்குதீவட்டையாக வந்து இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணிப் படியை அருளிச்செய்கிறார்.

இரண்டாம்பத்தில் - முதல்திருவாய்மொழியில், 'மணியை வானவர் கண்ணா லே தன்னதோரணியை' என்று நம்பியுடைய ஸௌலப்பத்தையுந் வேண்டற்பாட் டையும் அழகையும் அதுஸந்தித்து பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய் அது கிட்டாமையாலே "லோகத்தில் பதார்த்தங்களுக்கும் தம்மோபாதிப்ராப்தியுண்டு" என்று அதுஸந்தித்திருக்குமவராகையாலே அவற்றையும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறன வராய் அதுஸந்திக்கும்படி அவஸந்நரானவர் தம்முடைய தசையை அந்யாபதேஸாத் தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, மஹாந்தகாரமான மத்ய ப்ரபுத்திலே தன் ஆற்றுமை கைகொடுக்கக் கடற்கரையோடே தோள்திண்டியான தன் னுடைய லீலோத்யாஸத்திலே புறப்பட்டு, ராமவிஸ்லேஷ ப்ரஸங்கத்தில் தங்களுடைய த்விபாமைக்கு நீர்பிரிந்த மதஸ்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லும் பிராட்டியும் இளங்கோவும் போலன்றிக்கே, மிகவும் அவஸந்நையாய்க் கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்க ளெல்லாம் தன்னைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றி னுடைய துஃகாநுஸந்தாஸத்தாலும் தன்னுடைய துஃகம் இரட்டித்து துஃகிகள் ஸம் தானிக் கோடு கூடி "ஐயாவெவெவெய்யாஸ்யுதெ" என்கிறபடியே அவற்றோடே நித நித்திரிகிறுளொருபிராட்டிபேச்சாலே தம்தசையைப் பேசுகிறார்; அஞ்சிறையமடநாரை- அவதாரஸௌலப்பத்திலே யதாமநோரதம் அதுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றுமை; இங்கு அதுவதாரத்திலே யதாமநோரதம் அதுபவிக்கப்பெறாத ஆற்றுமை: இவ்விஷயத்தில் ஏற்றமேயன்றிக்கே, அஞ்சிறையமடநாரை தொடங்கி பகவத்குணங்களை இவ்வளவும் அடக்கி ஹித்த ஏற்றத்தாலும் ஆற்றுமை மிக்கிருக்கக்கடவது; அங்கு - தூதுவிட ஆள் பெற்றார்; இங்கு - எல்லாரும் இழவாளராகையாலே தூதுவிடவும் ஆள்பெற்றறிவர், நாரையாகில் வெளுத்திருக்கையும், காற்றாகில் ஸஞ்சரிக்கையும் முதலான ஸ்வவாவங்கள் இவற்றுக்கு நியதமென்று அறியாதே, "வ்யதிரேகத்திலே சேதநாசேதநவிவா மமற ஆற்று மைப்ப விளைவிக்கவல்ல விஷயம்" என்னுமத்தை புத்திபண்ணி அவற்றுக்குமாக வெறுக் கிறார், "சுவிவ்யக்ஷாஃவரிஜாநாஸுபுஷாஜுராகொரகாஃ | விஷயெதேஹாராஜ ராஜேஸநகஸரி-தாஃ | உபகவொஹாஹாஜுஃ வபுஹாமிஸராஃவரிவ | வரிஸ- வபுஹாமிஸரிவநாநுபவநாமிவ". பாட்டுத்தோறும் 'எம்மேபோல்' என்கிறது-இவற் றுக்குத் தனித்தனியுண்டான ஆற்றுமை இவர்க்கு ஒருவகைக்குப் போருமத்தனை பெண்கைக்காக.

அடு.

முதற்பத்தால் - பகவத்கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார்; இரண்டாம்பத்தால் - அந்தக் கைங்கர்யத்தில் களையறுத்தார்; மூன்றும்பத்தால் - விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் பாகவதஸேஷத்வ பர்யந்தமான பகவத்கைங்கர்ய மென்றார்; நாலாம் பத்தால் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஸ்வர்ய கைவல்ய மென்றார்; அஞ்சாம்பத்தால் - அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே யென்றார்; ஆறும்பத்தால் - விரோதிநிரஸநஸீலனானவன் திருவடிகளிலே ஸரணம் புக்கார்; ஏழாம்பத்தால் - இப்படி பேரியபிராட்டியார் முன்னிலையாக ஸரணம்புக்கவிடத்திலும் தக்தபடந்யாயம் போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிற படியைக் கண்டு விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் - 'இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தக்தபடந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே' என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு நசையிலே யென்கிறார்; ஒன்பதாம்பத்தால் - 'இப்படி நசையற்றபின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?' என்று அதிசங்கைபண்ண, 'நான் நாராயணன், ஸர்வஸக்தியுத்தன், உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறேன்' என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய ஸீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் - ஆழ்வாருடைய பதற்றத்தைக் கண்டு, திருமோகூரிலே தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையுங் காட்டி, இவருடைய அபேக்ஷிதஸம்விதானம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்.

கீழில்திருவாய்மொழியிலே * "மணியை வீனவர்கண்ணனைத் தன்னதோரணியை" என்று - ஸௌலப்யத்தையும், மேன்மையையும், வடிவழகையும் சொல்லிற்று; இவையோரோன்றே போருமிறே மேல்விழப்பண்ணுகைக்கு; இங்ஙனன்றிக்கே இவை மூன்றும் குறைவற்ற விஷயமானால் அநுபவியாதிருக்கப் போகாதிறே; 'இவ்விஷயத்தை இப்போதே அநுபவிக்கவேணும்' என்று பாஹ்ய ஸம்ஸாரேஷாபேக்ஷி பிறந்தது; அப்போதே நினைத்த-அரிமாற்றம் பெருமையாலே பிறந்த அவஸாதாதிஸயத்தை, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே நோவுபடுகிற ளோரு பிராட்டி, ஆற்றாமைகைகொடுக்க லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டு, அங்கேவர்த்திக்கிற பதார்த்தங்களைக் கண்டு,

வாயுந்திரை ப்ரவேசே கீழோடு இதுக்கு ஸங்க்ரஹஸங்கதி - கீழில்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. தன்னதோரணியை - தனக்குத்தானே அத்வீதீயமான ஆபரணமானவனை. அவஸந்நையான இவனுக்கு உத்யாநகமநமெப்படி? என்ன, ஆற்றமைஇத்யாதி. 'பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக' என்கிற விடத்திலே க்ருஷ்ணன் தர்மபுத்ராதிகளை வினவப்போ யெழுந்தருளியிருக்க, பதினாறாயிரம் ஸ்திரீகளும் விஸ்வேஷ்வர்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமல் நோவுபடாநிற்க, ஒருநாள் ராத்ரி ஓரன்றில் கதற, அத்தைப்பார்த்து, 'நீயும் எங்களைப்போலே நோவுபட்டாயாகாதே' என்று அவற்றுக்குமாகத் தாங்கள் நோவுபட்டுச் சொன்ன 'கூராரிவிவபவவிதூவீதநிஷ்டாநஸெஷ ஸுபதி ஜமகிராசுரீஸாஸுபவபொயெ | வயரிவஸவிகுறி ஓரஸநிரிணவெதாஃ நலிநநயநஹாஸொஹாரயீவெக்ஷணெந' என்கிற ஸ்லோகமும், 'த்யக்ஷணாவயவதா நிமுஹீதஜநெநாக்ஷணஸுதோநநிஜதீயிதிவிஃ க்ஷிணொவிக்ஷிநெந-கூரமஜிதாநி யயாவயந்தூம் விஸுஷுஹொஸநிதயீராவகக்ஷுஸெநம்', என்கிற ஸ்லோகமும் அநுஸந்தேயம். அஞ்சிறைய மடநாரையிலும் இத்திருவாய்மொழியிலும்

அவையுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்கு மாகத் தான் நோவுபடுகிற பாசரத்தாலே பேசுகிறார். “அஞ்சிறையமடநாரை” யிலும் இதுக்கு ஆற்றுமை கரைபுரண்டிருக்கும். அதுக்கு அடியென்? என்னில்; * “பெருநிலங் கடந்தநல்லடிப்போதயர்ப்பிலனலற்றுவன்” என்று அவதாரத்திலே அநுபவிக்கக் கோலிப் பெருததானையாலே, ‘அது ஒருகாலத்திலே, நாம் பிற்பாடராகை’ என்று ஆறலாம்; இது அங்ஙனன்றிக்கே, அவதாரத்தில், பிற்பாடர்க்கும் இழக்கவேண்டாதபடி முகங்கோகே கைக்கு நிற்கிற விடமிறே உகந்தருளின நிலங்கள்; † “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” என்று உகந்தருளின நிலத்திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டேப் பெருமையாலே வந்த ஆற்றுமை யாகையாலே இது கனத்திருக்கும். அஞ்சிறையமடநாரையில் தூதுவிடுகைக்குத் தரிப்பு உண்டாயிற்று; இதில் அங்குத் தூதுவிட்டவையும் நோவுபடுகிறனவாக அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடுகிறார். அநுபவிக்கிற இவர்தம்படியாலும் இத்திருவாய்மொழிக்கு ஆற்றுமை கனத்திருக்கும்; பத்துடையடியவர்க்கு முன்பு அவ்விஷயத்தை அநுபவித்துப் பிரிந்தவளவா லுள்ள ஆற்றுமையிறே அதி லுள்ளது; அஞ்சிறையமடநாரைக்குப் பின்பு இவ்வளவும் வர அவனுடைய குணங்களை அநுபவித்துப் பிரிந்த பிரிவாகையாலே ஆற்றுமை மிகவுங் கனத்திருக்கும் இதில்; பயிலப்பயிலவிறே இனிதாயிருப்பது இவ்விஷயம்.

நாரையாகில் வேளுத்திருக்கையும், அன்றிலாகில் வாயலகு நெகிழ்த்தவாறே கதறுகையும், கடலாகில் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் தெரியாதபடி கூப்பிடுகையும், காற்றாகில் ஸுததகதியாய்த் திரிகையும்; மேகமாகில் நீராய் இற்றிற்றுவிழுகையும், சந்திரனாகில் தேய்வது வளருவதாகக் கடவதென்றும், தமஸ்ஸாகில் பதார்த்ததர்ஸநம் பண்ணவொட்டாதென்றும், கழியாகில் அலைவாய் முகமாய் ஏறுவது வடிவதாகக் கடவதென்றும், விளக்காகில் இற்றிற்று எரியக்கடவதென்றும், இவற்றுக்கு இவை நியதஸ்வபாவமென்று அறியாதே, இவையெல்லாம் தம்மைப்போலே பகவத்விஸ்வேஷத்தாலே வ்யஸநப்படுகிறனவாகக் கொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் அநுஸோகிக்கிறார்.

விஸ்வேஷவ்யஸநம் துல்யமாயிருக்க, அங்கு நாரை முதலானவை தூதுவிடும்படி களித்து வர்த்திக்கிறனவாகவும், இங்கு தூதுவிடவொண்ணாதபடி நோவுபடுகிறனவாகவும் நினைக்கையாகிற இந்தக்கார்யவைஷம்யம் கூடினபடி யெங்கனே? என்ன, அஞ்சிறைய இத்தயாதி. அதுக்கடியேது? என்ன, விஷயஸ்வபாவத்தாலே யென்கிறார் - அதுக்குஅடி இத்தயாதி. உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆசைப்பட்டாரோ?என்ன, நம்பியை இத்தயாதி. ‘கனத்திருக்கும்’ என்ற அநந்தரம் ‘ஆகையாலே’ என்று ஸேஷம். விஷயஸ்வபாவமாதரத்தா லன்றிக்கே, அநுபவித்ரு ஸ்வபாவத்தாலும் ஆற்றுமை அதிக மென்கிறார் - அநுபவிக்கிற இத்தயாதி. அக்கார்யவைஷம்யத்துக்குஅடி - ஆற்றுமையின்தார தம்யம்; அதுக்குஅடி-விஷய ஸ்வபாவமும் அநுபவித்ருஸ்வபாவமு மென்றபடி. அதுஎப்படி?என்ன, பத்துடை இத்தயாதி. பத்து டையடியவர்க்குமுன்பு - பத்துடையடியவரோடேகூட முன்பு. “விநா தெநெநிதிராஜாஸஹ தெநெநுக்ஷிவிதி” உதி ந்யாயாடிவிவிபிரிஹவிவக்ஷிதஃ. அதிலுள்ளது - அஞ்சிறையமடநாரையிலுள்ளது. இதில் - இத்திருவாய்மொழியில். “சுதிவரிவ யாடிவஜாஹிஹதி” என்று சிரபரிசயம் இழக்கைக்கு உறுப்பன்றே வென்ன, பயிலப்பயில இத்தயாதி. பயிலப்பயில - அப்யவிக்க அப்யவிக்க.

‘நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு’ என்கைக்கு அவற்றுக்கு வாஸ்தவாகாரமேது? என்ன, நாரையாகில் இத்தயாதி. வய்வா, விஸ்தரஸங்கதியாதல். நெகிழ்த்தவாறே-நெகிழ்த்தவாறே.இற்றிற் றெரியக்கடவதென்று மென்றது - ஸந்தாராவிச்சேதபரமான ‘நந்தாவிளக்கம்’ என்றத்தைப்பற்ற.

மு த ற் ப ா ட் டு.

வாயுத்திரையுக்கும் கானல்மடநாராய்!
ஆயுமமருலகும் துஞ்சிலும் நீ துஞ்சாயால்
நோயும்பயலைமையும் மீதூரவேம்மேபோல்
நீயுத்திருமாலால் நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே.

ஆ.—(வாயும்) வாயுத்திரைக ளுக்குகிற கழியிலே வர்த்திக்கிற மடநாராய்!
நீ உறங்கிலும் உறங்காத உன்னுடைய தாய்மாரும் ஸ்வபாவதவ உறங்காத தேவலோக
மும் உறங்கிலும் நீ உறங்குகிறிலை; ஆதலால், விரஹவ்யஸந வைவர்ண்யத்தாலே அபி
பூதையான என்னைப்போலே நீயும் எம்பெருமானே ஆசைப்பட்டா யாகாதே யென்கிறான்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ஆமிஷார்த்தமாக ஏகாக்ர சித்தமாயிருக்கிற தொரு நா
ரையைக் கண்டு தன்னைப்போலே எம்பெருமானாலே அபஹ்ருத சித்தையாயிருக்கிறதாகக்
கொண்டு, ஐயோ! நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.

[வாயு என்றுதொடங்கி] - வருகிற திரைகள் தலைமேலேபோக, அத்தால் வந்த
துஷ்கபரிபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற நெய்தல்கிலத்தில் நாராய்! என்னுடைய வ்யஸநத்
திலே உறங்காத தாயும் உறங்காமையே ஸ்வபாவமான தேவலோகமும் உறங்கக்கூடிலும்
நீ உறங்குகிறிலை. [நோயும்என்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநமும் அத்தால் வந்தாவேறு
பாடும் மிகவும் அபிபவிக்க எம்மைப்போலே நீயும் மைந்தன் மலராள்மணவாளனாலே
நெஞ்ச பறியுண்டாயோ?

ப.—முதற்பாட்டில், “மணியை வானவர்கண்ணை” என்று கீழ் ப்ரஸ்துத
மான போக்யதாதிசயத்துக்கு வர்த்தகமாயுள்ள லக்ஷ்மீஸம்ஸ்லேஷத்தை அதுஸந்தித்து
ஈடுபட்ட நாயகி, கடற்கரைக்கருகான தன்உத்யாநத்திலே யிருந்ததொரு நாரையைப்
பார்த்து, நீயும் அவனாலே நெஞ்சபறியுண்டாயோ? என்கிறான்.

வாயும் - மேல்மேலுங் கிட்டுகிற, திரை - திரையிலே, உகளும் - அமுக்கிரடப்
பதாய், கானல் - கடற்கரையிலே, மடம் - (உன் நினைவு கைவருந்தனையும்) ஒங்கியிருக்கிற,
நாராய் - நாராய்! ஆயும் - உறக்கமில்லாத தாயும், அமருலகும் - உறங்காமை நித்யமான
தேவலோகமும், துஞ்சிலும் - உறங்கிலும், நீ - நீ, துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலை: ஆல் - ஆத
லால், நோயும் - உள்ளேநோவு உண்டாய், பயலைமையும் - (அதின்கார்யமான) பயலைமை
யாகிற உடம்பில்வெளுப்பு, மீதூர-மேலிட்டுவர, எம்மேபோல்-(அபிமதவிஷயமாய் அகப்
பட்ட) எங்களைப்போலே, நீயும்-(அதுக்கு அடைவற்றிருக்கிற) நீயும், (ஆஸத்திமாத்ரமே
ஹேதுவாக), திருமாலால் - ஸ்ரீயப்தியாலே, நெஞ்சம் - நெஞ்சு, கோள்பட்டாயே -
பறித்துக்கொள்ளப்பட்டாயே? ஏ என்னும் அசை - வினா. இத்தால் - ஸாம்ஸாரிக கல்
லோலத்தை மதியாதிருப்பார்க்கு உறங்காமையும் ரூபவிபர்யாஸமும் பகவத்யஸ்யலேஷ
ஜநித மென்றிருக்கை.

இ.—முதற்பாட்டில், தான்இருக்கிற கடற்கரையிலே ஆமிஷார்த்தமாக
இருக்கிற தொரு நாரையைக் கண்டு, நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்தே அகப்பட்டா
யாகாதே யென்கிறான்.

[வாயுந்திரையுளும்] - வாய்கை - கிட்டுகை; உகளுகை - மேலேமேலே பேகை. “அலைகடல்நீர்குழம்ப வகடாடவோடி” இத்யாதி. மலைபோலே வருகிற திரைகளால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி தன்ஆமிஷம் கிட்டுந்தனையும் பேராதே யிருக்கை; தன்நாயகனொருவனையுமே நினைத்து இவ்வருகுண்டான துஃக பரீபவங்களைப் பொறுத்திருக்கிற இருப்புக்குப் போலியாக நினைத்திருந்தாள். பகவத்யாநபரர் இருக்குமாபோலேயிருக்கும். “மிரயொவஷ-பாராவி”. [கானல்] - நெய்தல்நிலம். பிரிந்தார் இரங்குமிடம் நெய்தல்நிலம்; அத்தாலும் தன் ஆற்றாமை அவற்றுக்கு முண்டென் றிருக்கிறாள். நெய்தலுக்கு பூதம் ஜலம். கூடுமிடம் குறிஞ்சி; பூதம் ஆகாசம். பிரியுமிடம் பாலை; பூதம் தேஜஸ்ஸு. ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் மருதம்; பூதம் வாயு. [மடநாராய்] - மடப்பம் - பற்றிற்று விடாதேயொழிகை. க்ராமணிகள், யாகங்களும்பண்ணிப் பவித்ரங்களும் முடிந்திட்டு “தார்மிகர்” என்னும்படி திரியாநிற்பர்களிறே பரஹிம்ஸை பண்ணாநிற்கச்செய்தே; அப்படியே தான் நினைத்த ஆமிஷம் கிட்டுந்தனையும் கூடாத்ரமதஸ்யங்கள் மேலிட்டாலும் அநாதரித்திருக்கை. [ஆயும்] - என்னைப்பெற்றதே யடியாக உறங்காத தாயும். [அமருலகுந் துஞ்சிலும்]-ஸத்தையே பிடித்து உறக்கமின்றியே யிருக்கிற நித்யஸூரிகளும் உறங்கிலும். தாயானவள் “வெதிஸம்பொமஸுமஹவ்யொஜுஷா வஜேவிதா | விநாண-வமதஃவாராநாஸஸாஜாவ்வொயயா” என்கிறபடியே ஸத்ருஸவரனைத் தேடியுறங்காள் முன்பு; விரஹவ்யஸந்தாலே உறங்காள் பின்பு. [நீதுஞ்சாயால்] - கூடாததுகூடலும், நீ இமையோடிமை பொருந்துகிறிலை. [நோயும் பயலைமையும்] - விரஹவ்யதையும் அத்தால் வந்த வைவர்ண்பமும். அதினுடைய வெளுப்பையும் தன்னுடைய வைவர்ண்யத்துக்குப் போலியாக நினைக்கிறாள். [மீதூர] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே ஊர. [எம்மேபோல்] - வருகிற துஃகபரம்பரைகளைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கையாலும்; வைவர்ண்யத்தாலும் என்னைப்போலே இரானின்றாய்! [நீயும்] - இந்நோவுபிடுகைக்கு நானொருத்தியும் அமையாதே? ம்ருதுப்ரக்ருதியான நீயும். “ததூஸுஸஜுஸஹவெசு” என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால்] - மைந்தனை மலரான்மணவாளனையோ நீயும்இழந்தது? தாயையும் தமப்பனையுமோ நீயும் பிரிந்தது? [நெஞ்சங்கோள்பட்டாயே] - நெஞ்சுபறியுண்டாயாகாதே? தோற்புரையன்றிக்கே மறுபாடுருவ நோவு பட்டாயாகாதே?

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே, கடற்கரைச்சோலையைப்பற்ற இவள் பிரிவுக்கிரங்கி யிருக்கச்செய்தே, அங்கே ஆமிஷார்த்தமாக அவதாநம்பண்ணிக்கொண் டிருக்கிற தோரு நாரை கண்ணுக்குஇலக்காக, அதினுடம்பில் வெளுப்பைக் கண்டு, அதுவுந் தன்னைப்போலே பிரிவாற்றாமையாலே வந்த வைவர்ண்யத்தோடே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு; பாலியேன், நீயும் நான் அகப்பட்ட விஷயத்திலே அகப்பட்டு நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - வாயுந்திரை இத்யாதி. அந்தப்புரத்திலிருக்குமிவளுக்கு கடற்கரையில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிதர்ஸநம் எப்படிக்கடும்? என்கிற ஸங்கையையும் பரிஹரியாநின்றகொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - பிரிந்தார் என்று. இரங்குவது - துஃகப்படுவது. அவதாநம்பண்ணிக்கொண்டுப் ப்ரமாதமின்றிக்கே, பறியுண்டாய் - அபஹரிக்கப்பட்டாய்.

[வாயுந்திரையுக்கும்]- வாய்கை - கிட்கை. பெரியமலைபோலே வந்து கிட்கிற திரைகள் மேலே தாவிப்போகாநின்றனவும் நினைத்தது கைப்புருமளவும் சலியாதே யிருக்குமாயிற்று. பகவத்யாநபரர் இருக்குமாபோலே யிருக்கும். அலைகடல்நீர்துழம்ப வக டாட 'வோடி யகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளைமீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருப்பார்க் குப் போலியாயிராநின்றது, அலைகளை மீதுகொண்டு வருமீனை மறவாதிருக்கிற இதுவும். 'மிரபொவநயாராஅரிநா நுஜாநாநவிவ்யுஃ | சுலிஹயிராநாவஸுநெநாயுயாஃ யொக்ஷஜெவதஸு' (கிரயோவார்ஷதாராபிர்ஹந்யமாநாநவிவ்யுஃ - அபியுயமாநாவ்யஸ நைர்யதாதோக்ஷஜசேதஸு) என்று சொல்லக்கடவதினே. நிரந்தரமாக வர்ஷதாரைகள் விழாநிற்கச் செய்தேயும் மலைகள் சலியாதே நின்றன ; என்போலேயென்றால் - 'ஸர்வேஸ் வரணே ரக்ஷகன்' என்றிருப்பார் தாபத்ரயங்களால்வந்த வ்யஸநங்களுக்குஇடையாதேயிரு க்குமாபோலே. வந்துகிட்கிற திரை உகளாநின்றனவா கானலிலே - நெய்தல்நிலத்திலே

'வாயுந்திரைகளும் மடநாராய்' என்றதுக்கு அர்த்தம் - பெரியமலைபோலே இத்யாதி. மேலேதாவி - வாயுந்திரையுக்கும்போது மேலே தாவவேணுமிதே. மடப்பம்-பற்றிற்றுவிடாமை. அதைச்சொல்லுகிறது - நினைத்தது இத்யாதி. சலியாதே 'உகளும்' என்கிற வர்த்தமான நிர்த்தே ஸத்தால் திரை தாவுகையில் அநுஸ்யுதிதோன்றுகையாலே, சலியாமை வித்தமிதே. நினைத்தது கைப்புருமளவும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பகவத்யாந இத்யாதி. இத்தை விஸேஷ நிஷ்ட்டமாகக் காட்டுகிறார் - அலைகடல் இத்யாதி. 'எங்களுக்கு ஒருரக்ஷகனில்லை' என்ன, 'நான் உளையிருக்க, நீங்கள் அஞ்சவேணுமோ? நான் ரக்ஷகனாகிறேன்' என்னும்படியான க்ருபையாலே, கூப்பிதமாய் வருகிறதாகவும், தன்கீழ்வயிற்றிலே அலையெறியும்படியாகவும், ஆகாசத்திலே ப்ரஹ் மாதிகள் குடியிருப்பிலே சென்று வீசும்படியாகத் தன் திருமுதுகிலே மலைகளைக் கழலாதபடி யேறிட்டுக்கொண்டு வருகிற ஜலம் தாரகமான வஸ்துவை, ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரனை. அவன் அப்படி தன்னுருக் கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு அரியன் செய்து ரக்ஷியாநின்றான், உனக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை, அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தனைபுஞ் செய்யப்பாராய். மறக்கவொண்ணாத செயல்களை அவன் செய்யாநின்றால் மறவாதிருக்க வேண்டாவோ? என்று பொருள். இதுவும் - நாராயம். த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-"மிரபயஹத்யாதி"; யத்வா, ஆமிஷார்த்தமாக அவதாரம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆகாரத்துக்குக் கீழில் த்ருஷ்டாந்தமாய், திரைகள் மேலே தாவினாலும் சலியாமைக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-"மிரபயஹத்யாதி" என்னுதல். முந்தினது-"மடம்" என் றத்தைப்பற்றி; இரண்டாம் த்ருஷ்டாந்தம் - 'திரையுக்கும்' என்றத்தைப்பற்றி. யத்வா, 'பகவத் த்யாநபரர் இருக்குமாபோலே' ஹத்யாதி சூயாதிகாஹிஃ-வஸாமாநாநாவஸுநெநாயுயாஃ தெநாவஸுநாவஸுநெநாயுயாஃ, தத்யாதி-மிரபொவநயாராஅரிநா நுஜாநாநவிவ்யுஃ | சுலிஹயிராநாவஸுநெநாயுயாஃ யொக்ஷஜெவதஸு-சுயொக்ஷாஃ. தெஷாஜாயதஹத்யொக்ஷஜெ-ஜீதெ நியாணாஃநெவிஸநியதஹத்யாதிவஸு. தெஷாஃஸ-ஹ-வஸுஹத்யாதிவா. யத்யா, தெஷாஜாயதஹத்யொக்ஷஜெ-ஜீதெநாவஸுநாவஸுநெநாயுயாஃ | சுயொநக்ஷயதெஜாதயஸுநாவஸுநெநாயுயாஃ யொக்ஷஜெ', 'சுக்ஷஸ ஷநிரகி-"நக்ஷயதெ" என்றது; 'ஜு' என்றத்தின் நிருத்தி - 'ஜாது' என்றது. எல்லா வற்றிலும் ஸர்வகாலத்திலும் அம்ருதோத்திபோலே அநுபவிக்கப்படாநிற்கச் செய்தேயும், ஜாது- ஒருகாலம், யாதொரு காரணத்தாலே சுயொநக்ஷயதெ. ஆகையாலே - சுயொக்ஷஜெ நென் றப்படி. ஏதேந் - "கொள்ளமாளா வின்பவெள்ளம்" இதயுத்தம்ஹதி. கொள்ளக்கொள்ள, மாளாத - நசியாத, ஆந்தஸாகர இதயர்த்தம். இஸ்லோகார்த்தம்-நிரந்தரமாக இத்யாதி. இடையாதே - சலி யாதே; க்லேஸப்படாதே யென்றப்படி. ஸந்தார்த்தம் - வந்து கிட்கிற இத்யாதி. 'திரையுக்கும்'

ண்யமும் தன்பக்கலிலே காண்கையாலே அவ்விரண்மே அதுக்கு உண்டென்றிருக்கிறாள். [மீதார] - விஷமேறினாற்போலே உடம்பிலே பரக்க. [எம்மேபோல்] - இப்படி க்லேஸப் பகைக்கு நானொருத்தியு மென்றிருந்தேன்; நீயும் என்னைப்போலே யாவதே? துகபரி பவங்களைப் பொறுத்திருக்கையாலும், பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடியாலும், வைவரண்யத் தாலும், என்னைப்போலே யிராநின்றாய். [நீயும்] - விரஹவ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த்தவத்தையுடைய நீயும். “ததூஸ்யஸஹஸம்ஹவெசு” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்பவேத்) என்றிருக்கமாட்டாமைக்கு இருவரும் ஒத்தோமோ? [திருமாலால் நெஞ்சம்கோட்பட்டாயே]-மாநஸவ்யதையும் வைவரண்யமும் இருந்தபடிகண்டேனுக்கு, நீயும் நான் அகப்பட்ட துறையிலே அகப்பட்டாயாகாதே. மைந்தனை மலராளம்ணவாளையோ நீயும் ஆசைப் பட்டது? [நெஞ்சங்கோட்பட்டாயே]-நெஞ்சு பறியுண்டாயாகாதே. தோற்புரையன்றியே, மறுபாடுருவ வேர்ப்பற்றிலே நோவுபட்டாயாகாதே. (க)

ஹாதி-தன்பக்கலிலே காண்கையாலே இதி. ‘ஹா’ என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - விஷமேறினாற் போலே என்றது. ‘எம்’ என்று - சூதூநிவஹுவஹம். ‘எம்மே’ என்கிற ஏவகாரத்துக்கு வாஸநை - இப்படி இத்யாதி. ‘எம்மேபோல்’ என்கையாலே தமக்கு உண்டான ஆகாரத்தை இன்னதென்று விஸதீகரியாநின்றகொண்டு, இப்படி நீயும் இராநின்றாயோ? என்கிறு னென்று தோற்றுவிக்கிறது - துகபரிவஹங்களை இத்யாதி; பகவத்விஸ்லேஷத்தாலுண்டான பீரிவஹம். பற்றிற்று விடாதிருக்கிறபடி யென்றது - ‘மடகாராய்’ என்றத்தைப்பற்றி; த்ருஷ்டாந்தத்திலே, பற்றின பகவத்விஷயத்தை விடாதிருக்கை. ப்ராதாந்யத்திலே உஸப்தமாகத் தாத்பர்யம் - விரஹவ்ய ஸநம் இத்யாதி. யதா, வஹுவெசு க்ருஹாவ வநவய-ஷஹுஷ விவக்ஷித விஸெஷப்ரஹு-ஸ-நவராவா. ஸமுச்சயத்திலேயாகத் தாத்பர்யாந்தரம் - ததூஸ்ய இத்யாதி. ‘நியமபதியா லே அபஹ்ருத சித்தையானாய்’ என்னுமதுக்கு நியாமக்ஞ் சொல்லுகிறார் - மாநஸவ்யதையும் இத் யாதி. திருமாவிடத்திலே தான் ஆசைப்பட்டிருப்பானோ? என்ன, மைந்தனை இத்யாதி. மாநஸ வ்யதையும் வைவரண்யமும் - கோயும் பயலைமையும். யதவா, “நானகப்பட்ட துறையிலே அகப் பட்டாயாகாதே” ஐதேதூதவிவ்ருணாதி - மைந்தனை இதி. வஹுஷகாரஹுதாந விநா கெவஹம் ஸதஜெஸுஸா விஷயவாஜ்ஜாவெசு, “ஸூதஜ்ஜாஹமதஃ கிஜ்-ஹுஸு”, ஐதிஸுஸு தயாஸூத-ஹுஸக்யுதே; வஹுஷகாரவிஸிஷெஸுஸாவிஷயப்ரஹுஷா விஹம்வயொமூதாஹாவாசு விஷாஷொதகிஸயிதேதாஹவதீதிஹாவம். ‘எம்மேபோல்’ என் கையாலே, “திருமாலால் நெஞ்சங்கோட்பட்டாய்” என்றதுக்கு மைந்தனை மலராளம்ணவா ளையோ நீயும் ஆசைப்பட்டதென்று தாத்பர்ய மென்கிறு ரென்னவுமாம். மைந்தனை - யுவாவை. கோட்பட்டாய் - கொள்ளப்பட்டா யென்றபடி. ‘நெஞ்சம்’ என்று அந்தக்கரணம் சொ ன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் - தோற்புரை இத்யாதி. மறுபாடுருவ என்றதுக்கு - துகாதிஸயத்திலே நோக்கு. நெஞ்சு எல்லாவற்றுக்குங் காரணமாகையாலே - வேர்ப்பற்று என்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

கோட்பட்டசிந்தையையாய்க் கூர்வாயவன்றிலே!

சேட்பட்டயாமங்கள் சேராதிரங்குதியால்

ஆட்பட்டவேம்மேபோல் நீயுமரவணையான்

தாட்பட்டதண்டுழாய்த் தாமங்காமுற்றாயே.

ஆ.—(கோட்பட்ட) கூர்வாயவன்றிலே! அபஹ்ருதமான நெஞ்சையுடையாய் நீளியவான ராத்ரிகளில் உறங்காதே இரங்காரின்றாய்; நீயும் என்னைப்போலே பெரியபெருமாள் திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஸ்வீஷ்டமான அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து ஸோகிக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அபஹ்ருதமான நெஞ்சையுடையாய், கேட்டார்க்கும் பிழைக்கவொண்ணாதபடி தாருணத்வநியையுடையவன்றிலே! அறநெடிய சாமங்கள் படுக்கையிற் சேராதே கண்டார்க்கு தயநீய மாம்படி நோவுபடாரின்றாய். [ஆட்பட்ட என்று தொடங்கி] - அடிமைச் சுவட்டிலே அகப்பட்ட எங்களைப்போலே துட்கம் பொறுக்கமாட்டாத நீயும், பெரியபிராட்டியாரும் தானும்கூடத் திருவணைமேலே கண் வளர்ந்தருளுமிடத்தில் அந்தரங்கஸேவையை ஆசைப்பட்டு இங்ஙனே படுகிறாயே.

ப.—அந்தரம், ஓரன்றிலைப்பார்த்து, 'நீயும் ஸோஷஸாயியான அவன்திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்பட்டாயோ?' என்கிறாள்.

கோட்பட்ட - பறியுண்ட, சிந்தையையாய்-நெஞ்சையுடையையாய்க்கொண்டு, கூர்வாய - (அந்தஆர்த்தியடியாக கத்தகமாகையாலே) செறிந்த குரலை யுடைத்தான, அன்றிலே - அன்றிலே! சேண்பட்ட - நெடிதான, யாமங்கள் - யாமங்கள், சேராத - சேக்கையிற்சேராதே, இரங்குதி - துக்கியாரின்றாய்; ஆல் - ஆதலால், ஆள்பட்ட - அடிமைப்பட்ட, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நீயும் - (பிரிவாற்றாமை தோற்றியிருக்கிற) நீயும், அரவணையான் - திருவரவணையைத் தனக்குறிபுகமாக வுடையவனுடைய, தாள் - திருவடிகளிலே, பட்ட - (போகதசையிலே) மிதியுண்ட, தண்டுழாய்த்தாமம் - செவ்வியையுடைய திருத்துழாய்மாலையை, காமுற்றாயே - ஆசைப்பட்டாயோ?

வாயென்று - வாய்மையாய், குரலைச் சொல்லுகிறது. கூர்தல் - செறிவு. அன்றியே, கூர்த்தவாயென்று - பிரிந்தாரை யீருங் குரலென்றுமாம். இத்தால் - ஆர்த்தத்வநியுடையார் அவனைப்பிரிந்து கூப்பிடுகிறார்களென்றிருக்கை.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், விஸ்வீஷித்து வர்த்திக்கிற அன்றிலினுடைய தாருணத்வநியைக் கேட்டு அத்தைக்குறித்து வெறுக்கிறாள்.

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - க்ரஹிக்கப்பட்ட மஃஸஸையுடையையாய், அபஹ்ருதமான சித்தத்தை யுடையையாய். [கூர்வாயவன்றிலே] - "அபஹ்ருதமான மஃஸஸு" என்று அறிந்தபடி எங்ஙனையென்னில்; - இதின்பேச்சு அடியற்றிருக்கையாலே

தோற்றியிருக்கிறது. கூர்த்த வாயையுடைய வென்னுதல்; வாயென்று - வார்த்தையாய், தனியிருப்பாருடைய நெஞ்சை ஈரும் பேச்சையுடைய வென்னுதல். [சேட்பட்டயாமங் கள்] - நெடிய சாமங்கள். ராத்ரி நெடுகுகையன்றிக்கே, ராதர்யவயவங்கள் தான் நெடிதா கை. [சேராது] - படுக்கையிற் சேராதே. [இரங்குதியால்] - படுக்கையிலே சேராதொ ழிந்தாலும் தரிப்போடே யிருக்கலாமிதே. ஸிதிலமான நெஞ்சையுடையை யாகாரின்றாய். [ஆட்பட்ட எம்மேபோல்] - ஐஸ்வர்யம், ஆத்மப்ராப்தி என்கிற இவ்வளவன்றிக்கே, ப்ராப்திபலமான தாஸ்பரிமாணத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [நீயும்] - 'என் னைப்போலே, "வதிவிஸூஷு" "யஸூஷு" "தஸூஷு" சூதூவடிவிதூவிஷிகூ நகூ-ணாவிஷுதெவாவகூந" என்கிறபடியே வேதாந்த வாஸநையாதல், மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றுத் துயரறுசுடரடிதொழுதெழுன்னுதல், இவை யொன்று மின்றிக் கேயிருக்க, நீ, நோவுபடுவதே! இதுக்கோர் அதிகாரி நியதியுமின்றிக்கே யிருந்ததீ! [அர வணையான் தாட்பட்ட தண்டுழாய்த்தாமம்] - படுக்கையைச் சொல்லுகையாலும், "திரு மாலால்" என்று கீழேசொல்லுகையாலும் படுக்கையிலே இருவருங்கூடின சேர்த்தியிலே அந்தரங்கஸேவையையோ ஆசைப்பட்டது? [தாட்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - சுடர் முடிமேல் துழாயையொழிய, அவர்களிருவருங் கூடித்துகைத்த தாளிணைமேல் துழாயை யோ ஆசைப்பட்டது? தாமம் - மாலை. [காமுற்றாயே] - ஸங்கத்தளவில் விட்டிலையாகா தே, "ஸூதூதூயதெகூரீ" என்னுமளவு ஆசைப்பட்டாயாகாதே?

நடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி நாரையைப்பார்த்து வார்த்தை சோல்லா நிற்கச் செய்தே, அருகே நின்ற பனையிலே தங்கின அன்றிலானது வாயலகு நெகிழ்த்த வாறே கூப்பிட்டது; இதினுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, 'பாலியேன், நீயும் என் னைப்போலே அகப்பட்டா யாகாதே?' என்கிறார்:

[கோட்பட்ட சிந்தையையாய்] - அபஹரிக்கப்பட்ட ஹ்ருதயத்தை யுடையை யாய்; அபஹ்ருதமான மநஸ்ஸ-ஃ என்று அறிந்தபடி என்? என்னில்;—அதினுடைய அடி

இரண்டாம்பாட்டு - கோட்பட்ட இத்யாதி. 'கூர்வாயவன்றிலே, எம்மேபோல் தாமம் காமுற்றாயே' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை-இப்படி இத்யாதி. பனை - தாலத்ருமம். "முன்றில் பெண்ணைமேல்" இத்யாதிப்படியே, அன்றிலாகில் பனையிலே யிருக்கை லித்தம். வாயலகு - சஞ்சுபடம். நெகிழ்த்தவாறே - நெகிழ்த்தவாறே இத்யர்த்தம். க்ரூளசூரியம் நம் வா ஸூரஸம்ஸிஷு உஞ்சுகம் ஸவசீதிஷுவிஷி.

கோட்பட்ட சிந்தையையாய்-கூர்வாயிவிவவலீ தூடி. ஹேகூரரி, தூர்ரா தூர்ரா கீஸூரமுஷுபொயெ ஜமதிஷு வதிஸுதி என்று - ஸதிஸப்தமியாய், ராத்ரியிலே ஈஸ்வர னாலே க்ரவிக்ஷப்பட்டிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தான ஜகத்தானது நித்ரைபண்ணி யுள்ளவில், போயிருக்கிற நித்ரையை யுடையையாய்க்கொண்டு சயிக்கிரயில்லை; கூப்பிட்டா நிற்கிறாய் எங்களைப் போலே; வாராய்ஸகியே! நலிநநய நஹாஸொடாரமீடெகூணெந - தாமரை போன்ற திருக்கண்களென்ன, அப்படியிருந்துள்ள திருமுறுவலென்ன இவற்றாலே உதாரமான லீலையை யுடைய பார்வையை யுடைத்தான க்ருஷ்ணனாலே. மாயநிவி-ணவெதா - மிகவும் துக்கப் பட்ட நெஞ்சையுடையை யானையோ? என்றபடி. தடஸ்த்தஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அபஹ்ருத இத்யாதி. அடியற்ற த்வரி யென்றது, 'கூர்வாய்' என்றத்தின் க்ருரமான

யற்றத்வரிதான் 'நெஞ்சிழந்தது' என்று தோற்ற நின்றதுகாணும் இவளுக்கு. [கூர்வாயவன்
றிலே] - தனியராய் இருப்பாரை இருதுண்டமாக இடவல்ல த்வரியாயிற்று. [கூர்வாய்]-
வாயென்று - வார்த்தை. அன்றியே, கூர்த்த வாயலகையுடைய என்னுதல். [சேட்
பட்டயாமங்கள்] - ராத்ரியாய் நெடுகை யன்றிக்கே, யாமங்கள் தோறும் நெடுகோநின்ற
தாயிற்று. [சேராதிரங்குதியால்] - நெடுகிற யாமங்களில் படுக்கையிற் சேராதோழிந்
தாலும் தரிக்கலாமிறே. அங்ஙனே செய்யாதே ஸிதிலையாகா நின்றாய். [ஆள்பட்ட
எம்மேபோல்] - நெஞ்சு பறியுண்டு படுக்கையிலுஞ் சேராதே நோவுபடுகைக்கு என்னைப்
போலே நீயும் அவன் திருவடிகளில் தாஸ்யபரிமளத்திலே யாகாதே அகப்பட்டது. [நீயும்]-
நாட்டாரில் வ்யாவ்ருத்தமாகப் போந்திருக்கிற நீயும். "வதிவிஸுவஸ்ய" (பதிம்விஸ்வஸ்ய),
"யஸ்யாஷி" (யஸ்யாஸ்மி) என்று ஓதினாயல்லை. மயர்வற மதிநலம் பெற்றாயில்லை -
என்தனை உட்புகாத நீயும் இப்படியாவதே! [அரவணையான் இத்யாதி] - "திருமாலால்"
என்றதிறே கீழே, இருவருமானால் இருப்பது படுக்கையிலேயா யிருக்குமே; 'அவனும்
அவருமாய்த் துறைத்த திருத்துழாய்மலை பெறவேணும்' என்று அத்தையோ நீயும்
ஆசைப்பட்டது? [தாள்பட்ட தண்துழாய்த்தாமம்] - கூடர்முடிமேல் துழாயோழிய,
அவர்களிருவருங் கூடத் துறைத்த துழாயையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? புழுகிலே
தோய்த்தேத்தோற்போலே பரிமளத்திலே தேரியுமே, கலம்பகன் நாமமே. "தாளிணை
மேலணிதண்ணந்துழாய்" என்றிறே தான் கிடப்பது. தாமம் - ஒளியும், மாலையும்.

வார்த்தை யென்ற அர்த்தத்தைப் பற்ற. அடியற்ற - அமூலகமான. அடி-மரஸ்ஸு. வார்த்தைக்
குக் கூர்மையேது? என்ன, தனியராய் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தே, கூர்மை - க்ரௌர்யம். தனியராய்
யிருப்பார் - நாயகனைப் பிரிந்திருப்பார். இதின் த்வரிக்கு பாதகத்வம் - நாயகஸம்ஸ்லேஷ ஸ்மார
கத்வேந. கூர்த்தவாயலகை இதி, வாயலகுக்குக் கூர்மையாவது-க்ரௌமான த்வரியுண்டாக்குகை.
சேண்-நெடுமை. படுகை-உடைத்தாகை. நீட்சியையுடைத்தான யாமங்க ளென்றபடி. சேட்பட்ட
ராத்ரி என்னுதே, 'யாமங்கள்' என்கிறதென்? என்ன, ராத்ரியாய் இத்யாதி. வ்யஸநாதிசயத்தாலே
நெடுகித்தோற்று 'மென்றபடி. சேராதென்று படுக்கையிலே யென்று அத்யாஹார்யம். இரங்குகை-
ஸூதில்யம். அத்யாஹ்ருதபதத்தோடேகூட 'சேராது, இரங்குதி' என்கிறபதத்வயத்துக்கும் ஹாவம்-
நெடுகிற இத்யாதி. அங்ஙனே செய்யாதே - அம்மாத்ரமன்றிக்கே. மேலையுங் கூட்டி ஹாவம்-
நெஞ்சுபறியுண்டு இத்யாதி. போந்திருக்கிற என்றதுக்கு - உன்னகத்திலே யிருக்கிற நீயும்
என்று ஸ்வபாவார்த்தம்; பொந்தென்று-பனையென்று த்வர்யார்த்தம். தாத்பர்யார்த்தம் - வதிவிஸு
வஸ்ய இத்யாதி. யத்வா, வ்யாவ்ருத்யுப்பாதநமாதல். இத்தால் - ஸாஸ்த்ரஜ்ஞ்யஜ்ஞாந மில்லை
யென்றபடி. பலிதம் - என்னை இத்யாதி. என்னை - என்மாத்ரம். கீழே "திருமாலால்" என்கை
யாலும், "அரவணையான்" என்ற பதஸாமர்யத்தாலும், "தாட்பட்டதண்ணுழாய்" என்றதுக்கு இரு
வருமாய்த் துறைத்த தண்ணுழாயென்று அருளிச்செய்கிறார், திருமாலால் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்
தாலே. 'தாட்பட்ட' என்றதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - கூடர்முடி இத்யாதி. இருவரும் துறைத்த துழா
யென்று அறியும்படி யென்? என்ன, புழுகிலே இத்யாதி. தாண்துறைத்த திருத்துழாயை ஆசைப்
பட்டிருக்குமோ? என்ன, தாளிணை இத்யாதி. தாமம் - மலை. கழற்றியே - ஆசைப்பட்டாயோ?

[காமுற்றயே]-ஸங்கத்தளவிலே நின்றிலையாகாதே, பெறில் ஜீவித்தல், பெருவிடில் முடிதலான அவஸ்த்தையைப் ப்ராபித்தாயாகாதே. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

காமுற்றகையறவோடு எல்லையிராப்பகல்
நீமுற்றக்கண்டியிலாய் நெஞ்சருகியேங்குதியால்
தீமுற்றத்தென்னிலங்கை ஊட்டினுன்தாளநயந்த
யாமுற்றதுற்றயோ? வாழிகளைகடலே!

ஆ.—(காமுற்ற.) எம்பெருமானே ஆசைப்பட்டுப் பெருமையாலே நீ இரவு பகலெல்லாம் கண்துயிலாதே நெஞ்சருகி ஏங்காநின்றாய்; தீமுற்றத்தென்னிலங்கையூட்டி நவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே? ஐயோ! கடலே! என்கிறான்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, ‘ஐயோ! நீயும் ராம குணத்திலே ஆகப்பட்டு நான் பட்டதே பட்டாயாகாதே!’ என்கிறான்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்டபொருள் பெருமையால் வந்த வ்யஸ நத்தோடே; எல்லையென்று - தோழியை ஸம்போதிக்குமாபோலே துணையாகையாலே அதை ஸம்போதிக்கிறான். [இராவென்று தொடங்கி] - உறங்காமைக்குக் கண்ட பசலோடு உறங்குகைக்குக் கண்ட இரவோடு வாசியின்றிக்கே ஒருகாலும் உறங்குகிறிலை; ஹ்ருதயம் ஸிதிலமாய்த் தரிப்பின்றியே ஏங்காநின்றாய். [தீமுற்ற என்று மேலுக்கு] - அக்ஷி ஹ்ருஷ்டமாம்படியாக லங்கையை விருந்திட்ட பெருமானுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நாங்கள் பட்டதே பட்டாயன்றே? முற்றவென்று - லங்கையையெல்லா மென்றமாம்.

ப.—அநந்தரம், கத்துகிற கடலைப் பார்த்து, ‘விரோதிநிவர்த்தகனான அவ னுடைய திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட என்னைப்போலானாயோ?’ என்று சொல்லுகிறான்.

காமுற்ற - காமிக்கப்பட்ட போகங்கள், கையறவோடு - கைப்படாத இழவோடே கூடினாற்போலே, நீ - நீ, இராப்பகல் - இராப்பகல், முற்ற - முழுக்க, கண்துயிலாய் - கண்ணுறங்குகிறிலை; நெஞ்சு உருகி - அகவாயும் நீராய், ஏங்குதி - (ஏங்கின குரலிறங்காமல்) முழுக்கக் கூப்பிடாநின்றாய்; ஆல்-ஆதலால், தென்னிலங்கை - தென்னிலங்கையை, முற்ற - முற்ற, தீயூட்டினான் - தீயூட்டினவன், தாள் - திருவடிகளை, நயந்த-ஆசைப்பட்ட, யாம் - நாங்கள், உற்றது - பட்டது, உற்றயோ - பட்டாயோ? களை

ஸங்கஇதி - ஸங்ககாமாநூராகஸ்நேஹாத்யவஸ்த்தைகளிலே ப்ரதமபர்வம் - ஸங்கம். உத்தரபர்வம் - காமம். விவரணம் - பெறில் இத்யாதி. காமேண அந்வயி. ஆல் - விஷாடே. “தாட்பட்ட தண்டமாய்த் தாமம் காமுற்றயே” என்கிறவிடத்திலே - “நெடுநெடுநிலையலி நடுநிலையலி வந்த-ஹ்ருதயம் ரொராவீஷி கரணம்-ஹ்ருதயவாகி | டாஸ்யம்-தா வயரிவாஸ்ய-த வாடிஜ-ஹ்ருதயம் கிம்வாஸ்ய-ஹ்ருதயவெகவெரணவொய்யம்” என்கிற ப்ரலோகம் அதுஸந்தேயம். (உ)

கடலே - இரைகிற கடலே! வாழி - (உன் க்லேஸந் தீர்த்து) வாழ்வாயாக. எல்லே என்று - கடலுக்கு ஸம்புத்திபாதல், என்னே என்னும் வெறுப்பாதல். இத்தால் - மஹத்தையையுடையார் வாய்விட்டலறுவது அவனைப் பிரிந்தா லென்றிருக்கை.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், கோஷிக்கிற கடலைக் கண்டு, 'நீயும் ராமகுணத்திலே அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!' என்கிறாள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்புருராமையாலே வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும் கடலுக்கின்றிக்கே! யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்கு உண்டாகையாலே அதுமித்துச் சொல்லுகிறாள். [எல்லே] - “ஓதமும் நானு முறங்காதிருந்தேனே” என்று உறங்காமைக்குக்கூட்டாகையாலே, “வாராய்” என்று ஸம்போதநமாதல்; “என்னே” என்று ஆஸ்சர்யமாதல். [இராப்பகல் முற்ற நீ கண்துயிலாய்] - உறங்கக்கண்ட இராவோடு, விழித்திருக்கக்கண்ட பகலோடு வாசியற உறங்குகிறிலை. [நீ] - உன் காம்பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சருகியேங்குதியால்] - கண்உறங்காதேயொழிந்தால், நெஞ்சு ஸிதிலமாகாதொழிதல், வாய்விட்டுக்கூப்பிடுதல் தான் பெற்றதோ? [ஏங்குதியால்] - ஏங்காநின்றாய். [தீமுற்ற இத்யாதி] - அக்நிவயிறு நிறைய ஊட்டினு னென்னுதல். இலங்கையை முற்றத் தீயூட்டினு னென்னுதல். ‘ஒருத்தியைப்பெறுகைக்கு மார்விலே அம்பேற்றவன், அவளுடைய அந்தஃபுரபரிகரத்துக்கு உதவானோ?’ என்று நீயும் ஆசைப்பட்டாயோ? [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற்றயோ] - அவன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயோ? தாள் நயந்தாரோடு தோள் நயந்தாரோடு வாசியில்லை. அவனுடைய ப்ரணயித்வ குணத்திலேயோ நீயும் அகப்பட்டது? [வாழி] - வாழ்ந்திடுக. எல்லாருக்கும் தாரகமான உன்னுடைய அவஸாதநம் நீங்குக. [கண்கடலே] - வாய்விட்டுக் கூப்பிட:மாட்டாதே விம்மல்பொருமலாய்ப் படுகிறாயாகாதே; ஸப்திக்கிற கடலே! என்னவுமாம்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. அன்றிலினுடைய த்வரிக்கு இடைந்திருக்கிறவளிலே கடலென்றோரு மஹாதத்த்வமாய், அது தன் காம்பீர்யமெல்லாம் இழந்து கரையிலே வருவது கரையேறமாட்டாதே உள்ளேவிழுவதாய்; எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுந் தெரியாதபடி ஊமைக்கூறனாகக் கூப்பிடுவதாகிற படியைக் கண்டு, ‘பாலியேன், நீயும் ராமகுணத்தில் அகப்பட்டு நான் பட்டது பட்டாயாகாதே!’ என்கிறாள்.

[காமுற்ற கையறவோடு] - “நெஞ்சருகியேங்குதியால்” என்று அந்வயம். [காமுற்றகையறவோடு] - ஆசைப்பட்ட பொருளிலேவோடே. கைத்து என்றது - பொருள். ஆசைப்பட்ட பொருள் கைப்புருராமையால் வந்த இழவோடே. காமுறுகையும் இழவும்

மூன்றும்பாட்டு - காமுற்ற இத்யாதி. ‘கண்கடலே தீமுற்ற’ இத்யாதிபதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - அன்றில் இத்யாதி. இடைந்து - க்லேஸப்பட்டு. ஊமைக்கூறன் - மூகஜல்பிதம்.

அவதாரிகாரந்தரம், காமுற்ற கையறவோடு என்றது - பாட்டுக்கெல்லாம் உபாதாரம். நெஞ்சருகியேங்குதியால் என்று அந்வயம் என்றது - பாட்டையெல்லாஞ் சொல்லி, நெஞ்சருகியேங்குதியால் என்று முடிக்க வென்றபடி. எல்லே, கண்கடலே, தீமுற்ற இத்யாரப்ய, உற்றயோ? இராப்பகல்முற்றவும் நீகண்டியிலாய்; காமுற்ற கையறவோடு நெஞ்சருகியேங்குதியால்; வாழியென்று அந்வயமென்று தாத்பர்யம். காமுற்ற - ஆசைப்பட்ட. கை - பொருள். அறவு - இழவு. “கைத்து” என்றத்தை ‘கை’ என்று - குறைத்துக்கிடக்கிறது. விவரணம்-ஆசைப்பட்ட இத்யாதி. கடலுக்கு இவ்வாகாரமுண்டென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, காமுறுகை இத்யாதி. ‘எல்லே’

கடவுக்கின்றிக்கே யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தபூதையான தனக்கு உண்டாகையாலே, ‘இதுக்கு முண்டு’ என்று அறுமித்துச் சொல்லுகிறாள். [எல்லே] - இரவோடு பகலோடு வாசியறக் கதறுகிறபடியைக் கண்டு, தன்படிக்குப் போலியா யிருக்கையாலே தோழியை ஸம்போ திக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கிறாள் சிறையுறவுபோலே; * “ஒதமு நானு முறங்காதிருந் தேனே” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எல்லே என்றது - என்னே என்று ஆஸ்சாய் மாதல். [இராப்பகல் நீ முற்றக் கண்துயிலாய்] - உறங்கக் கண்ட இரவுக்கும், உறங் காமைக்குக் கண்ட பகலுக்கும் உன்பக்கல் ஒருவாசி கண்டிலோமீ! [நீ] - உன் காம் பீர்யமெல்லாம் எங்கே போயிற்று? [நெஞ்சருகி யேங்குதியால்] - உறக்கமின்றிக்கே யோழிந்தால் நெஞ்சதான் அழியாதிருக்கப்பெற்றதோ? † (பெற்றுக்கேற்ற) நெஞ்சழிந்து கூப் பிடாநின்றாய். [தீ முற்றத் தேன்னிலங்கை யூட்டினான்] - பாவியேன், பரத்வத்திலே ஆசைப்பட மாட்டிற்றில்லையாகாதே, ப்ரணயிரி விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத சக்ர வர்த்தி திருமகனை யாகாதே நீயும் ஆசைப்பட்டது. தேன்னிலங்கை முற்றத் தீயூட்டி னான். விபீஷண க்ருஹம் லங்கைக்குள் அன்றுபோலே. அவன் அவர்களுக்குக் கூட் டில்லாதாப்போலே, அவனாகமும் அவர்க ளகத்துக்குக் கூட்டில்லையாகாணும்; அவனகம் - தாஸோஹமிறே. அன்றிக்கே, [தீமுற்றத் தேன்னிலங்கை யூட்டினான்] - ராவணபயத் தாலே முன்பு அரைவயிறுக ஜீவித்த அக்ரி, ‡ “ஒள்ளேரி மண்டியுண்ண” என்கிறபடியே வயிறு நிறைய உண்டு ஜீவிக்கப் பெற்றதாயிற்று பெருமானை அண்டைகொண்ட பலத் தாலே; § “செந்தீயுண்டு தேக்கிட்டதே” என்னக் கடவதிறே. [தாள்நயந்தயாமுற்றதுற் ருயோ] - பரமப்ரணயியான சக்ரவர்த்தி திருமகன் திருவடிகளை ஆசைப்பட்ட நான் பட்டது பட்டாயாகாதே நீயும். தாள்நயந்தாரோடு தோள்நயந்தாரோடு வாசியறுவதே

என்றும், ‘ஏடி’ என்றும், ‘தோழி’ என்றும் முன்னிலைப்பேர். எல்லேயென்று - தோழியை ஸம்போ திக்குமாபோலே அசேதநத்தை ஸம்போதிக்கிறதென்? என்ன, இரவோடு இய்யாதி. ‘வாசியற’ என்ற அநந்தரம், உறங்காதேயிருந்து என்று அத்யாஹார்யம். சிறையுறவு-சிறைக்கூடத்திலேசேர இருக்கையால் வந்த உறவு. தன்படிக்குப் போலியாயிருக்குமோ? என்ன, ஒதமும்நானும் இய்யாதி. ஒதம்-ஸமுத்ரம். பகல் கண்துயிலாமை வித்தமாயிருக்க, இங்கே எடுத்துக்கழித்தது த்ருஷ்டாந்தார் த்த மென்கிறார்-உறங்கிக்கண்ட இய்யாதி. பகல்போலே இராமுற்ற நீ கண்துயிலாய் இய்யந்வயம். ‘நீ’ என்கிற ஸ்வரத்துக்குலாவம்-உன்காம்பீர்யம் இய்யாதி. நெஞ்சுழிந்து-மநஸஸாதிவ்யம்பிந்தது. பாவியேன் இய்யாதி-பரத்வத்திலே ப்ரணயிரிவிரஹாக்ஷமதா ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே விளம்பம் பொறுக்கலாமென்று ஹாவம். ப்ரணயிரி விரஹம் பொறுக்க மாட்டாத என்றதி - “நெருவடி ஸாநு நஸஸகாநு”, “நஸாஸஸாஸவொஹு” இய்யாதியைப் பற்ற. விபீஷணக்ருஹம்

தப்பியிருக்க ‘முற்ற’ என்னப்போமோ? என்ன, விபீஷணக்ருஹம் இய்யாதி. உபபாதம்-அவன் இய்யாதி. “விபீஷணஸூ” என்று அவர்களிலேவெறுபட்டானிறே. கூட்டல்லாதபடி யெங்கனே? என்ன, அவனகம் இய்யாதி-ரஸோக்தி. அகமென்று-க்ருஹமும், அபிமானமும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு ‘முற்ற’ என்றது - பூர்ணமாக என்றபடி. ஒள்ளேரிமண்டியுண்ண - திருமொழி. ஒள்ளேரி - ஸ்லாக்யமான அக்ரி. மண்டி - ஸாதரமாக. “வயிறுநிறையவுண்டு” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - செந்தீ இய்யாதி. கம்பநாடகத்திலே; தேக்கிட்டதென்று - த்ருப்தி. கீழ்ச்சொன்ன நாரை யன்றில்கள் ஸ்த்ரீவ்யக்திகளாகையாலே தம்மைப்போலே ஆசைப்படக்கூடும், புருஷனான கடலுக்குத் தம்மைப் போலே அதிஸயித ப்ராவண்யங் கூடுமோ? என்ன, தாள்நயந்தாரோடு இய்யாதி. ஸேதுபந்தஸம

* பெரிய திருமொழி - கூ - ச - கூ.

‡ ஷே - க - கூ - க.

† குண்டலிதம் க்வாசித்கம் என்பர். § கம்பராமாயணத்தில் சுந்தர. இலங்கை. ௪௪-ஆவது செய்யுளில் “நெருப்புத், தின்றுதேக்கிகெின்றது” என்று உள்ளது.

க்லேஸப்பகைக்கு; பிராட்டியோடு ஸ்ரீபரதாழ்வானோடு வாசியற்றதிறே. [வாழி] - இவ்வவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்திகே. [கணைகடலே] - வாய்விட்டுக் கூப்பிடமாட்டாதே, விம்மல்பொருமலாய்ப் பகேருயாகாதே. கோஷிக்கிற கடலே! என்னவுமாம். (ங)

நா ன் கா ம் பா ட் டி .

கடலும்மலையும்விசம்பும் துழாய்எம்போல்
சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்தண்வாடாய்!
அடல்கொள்படையாழி அம்மானைக்காண்பான்நீ
உடலம்நோயுற்றயோ? ஊழிதோறாழியே.

ஆ.—(கடலும்.) என்னைப்போலே “எங்குற்ற யெம்பெருமான்” என்று கடலும் மலையும் விசம்பும் துழாவி இராப்பகல் உறங்குகிறிலே; நீயும் எம்பெருமானுடைய திருவாழியுந் கையுந் காண ஆசைப்பட்டிப் பெருமையாலே காலதத்தவமெல்லாம் உடலம் நோயுற்றயாகாதே? தண்வாடாய்! என்கிறாள்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிற காற்றைக் கண்டு நீயும் என்னைப்போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையுந் திருவாழியுந் காண ஆசைப்பட்டி நோவுபட்டாயோ? என்கிறாள்.

[கடலும் என்று தொடங்கி] - கடலிலும் மலையிலும் விசம்பிலும் ஓரிடமொழி யாமே தேடிக்கொண்டு எம்பெருமானுல்லது செல்லாதே அலமருகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொளிராப்பகல்] - விஸ்வேஷ வ்யஸநத்தாலே நெருப்பை யுருக்கி வார்த்தாற் போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும்; சந்தர்ஸூர்யர்களுடைய இரவும் பகலு மென்று மாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலே. [அடல்கொள் என்று தொடங்கி] - பாரதஸம ரத்தில் சுக்ரோத்தாரதசையில் விபக்ஷஸேநைபடைய மண்ணுண்ணும்படியான திரு வாழியைக் கையிலேயுடையனான ஸர்வேஸ்வரனைக் காண்கைக்காக நெடுங்காலமெல்லாஞ் சென்று ஸரீரத்தோடே முடியும் நோய் நீ கொண்டாயே.

யத்திலே தாள் நயந்தது கடல், பிராட்டியவஸ்த்தையை பணிக்கையாலே தோள்நயந்தார் தாம்; கட லுக்கு ஸ்வாபாவிகதாஸத்வ முண்டிறே. தோள்நயந்த யாம் என்னதே, “தாள்நயந்தயாம்” என் கிறது - ப்ரீஹ்மணர் பிக்ஷேறினாலும் ஒத்துச்சொல்லுமாபோலே அடிவிடாத தம் வாஸநையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. வாசியற்றமையை த்ருஷ்டாந்தத்தாலே உபபாதிக்கிறார் - பிராட்டி யோடு இத்யாதி. அவதாரிகையில் ‘ஊமைக்கூறனாய்’ என்றதுக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் - வாய்விட்டு இத்யாதி. கணக்கை - அநக்ரமாக விரைகையும் கோஷிக்கையும். விம்மல்பொருமல்- ப்ரீதியில் ஸரீரவிகாரம். ‘ஹொஹொஸாடாமிஷ்ட நலெஉடிநஹுஸ்ப்ரிஜெடாவிமதஷு ஜாமாஃ | கிவாஸுக்ஷுநாவஹுதாத்ஜாஹுநஃ பூதூபாஃஸாஃஸுதூமதொடிபா க்யாஃ’ இதி ஸ்லோகோத்ராதுஸந்தேயஃ. பூதூபாஃ-ஸெதிஸெஷஃ. ஸுக்ஷுநாவஹு தாத்ஜாஹுநஃ. தாம்பீர்யம் கடலுக்கு லக்ஷணமிதே. அந்வயம் கீழ்ச்சொன்னபடியே கண்டு கொள்வது. யத்வா, எவ்வே இராப்பகல்முற்ற நீ கண்துயிலாய்; காழுற்ற கையறவோடு நெஞ்சருகி யேங்குதியால்; கணைகடலே! தீமுற்ற தொடங்கி, உற்றயோ? வாழி இத்தய்வையோவா. (ங)

ப.—அநந்தரம், ‘விரோதிரஸநபரிகரத்தை யுடையவனைக் காணவேணும்’ என்னும் வ்யஸந்தை நீ உற்றனையோ? என்று ஒருவாடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

தண் - (ஸந்நிபதித ஸரீரம்போலே) குளிர்ந்திருக்கிற, வாடாய் - வாடாய்! கடலும் - கடலும், மலையும் - மலையும், விசம்பும் - விசம்பும், துழாய் - தடவிக்கொண்டு, எம்போல் - (“ஐஸ்யவாரொஹுவநஸ்யுயெ நாகஸ்யுபுஷெ” என்று கூரீரப்தியிலும் திருமலையிலும் பரமபதத்திலும் அவனை ஆராய்கிற) எங்களைப்போலே, சுடர்-சந்த்ராதித்ய தேஜஸ்ஸுக்களை, கொள் - நிரூபகமாகவுடைய, இரா-இரவும், பகல் - பகலும், தஞ்சாய் - (ஒரிடத்தில் பர்யவலித்து) உறங்குகிறிலை; ஆல் - ஆதலால், அடல் - மஹாபாரதயுத்தத்திலே; கொள் - (“ஆயுதமேடேன்” என்று வைத்து) எடுத்த, படையாழி - திருவாழியையுடைய, அம்மானை - ஸர்வேஸ்வரனை, காண்பான் - (அந்த பீஷ்மன் கண்டாற்போலே) காண நினைத்து, நீ - (ஸர்வோபகாரகமான) நீ, ஊழிதோறுழி - கல்பபேதங்கள் பிறந்து நடந்தாலும் காலமுள்ளதனையும் (அவனை ஒருப்பட்டு), உடலம் - ஸரீரமுள்ளதனையும் வ்யாப்தமான, நோய் - வ்யாதியை, உற்றாயோ - கொண்டாயோ? உபகாரஸீலர்க்கும் உடம்பில் வரும் விகாரங்கள் அவனைக் காணப்பெறும் லென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸஞ்சரிக்கிறதொரு காற்றைக் கண்டு ‘நீயும் என்னைப் போலே க்ருஷ்ணனுடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டு நோவுபட்டாயோ?’ என்கிறான்.

[கடலும் இத்யாதி] - பரப்புடைத்தான கடலோடு, நிர்விவரமான மலையோடு, அபரிச்சிந்நமான ஆகாஸத்தோடு வாசியறத் துழாவி. “காரார் திருமேனி காணுமளவும் போய்” என்று - கூரீரப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேடுவாருக்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. “தளவநாநி மிஸீஹெஸுவ ஸரிதஸஸாராவலிவ | நிவிநெநவிவிநூநள லீதாஹஸரயாதஜ்ஜள”. [எம்போல்] - அவனைப்பிரிந்து தேடித்திரிகிற எங்களைப்போலே. [சுடர்கொள் இராப்பகல்] - விரஹவ்யஸந்தாலே நெருப்பைச் சொரிந்தாற்போலே யிருக்கிற இராவும் பகலும். சந்த்ரஸூரியர்களுடைய வென்னவுமாம். [துஞ்சாயால்] - உறங்குகிறிலை. [தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப் போலே குளிர்ந்திராநின்றாய்; இனி, ஸத்தையோடே ஜீவித்திருக்கமாட்டாயாகாதே. [அடல்கொள் இத்யாதி] - பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத்தாரணதசையிலே பீஷ்மாதிகள் மேலே திருவாழியைக்கொண்டு தொடர்ந்த ஸர்வேஸ்வரனை. “க்யூஷ்ண வனவலி”, “வனத ஆதஜி” என்னுமளவன்றிக்கே ஆஸ்ரித விஷயத்தில் அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை ஆசைப்பட்டாயாகாதே. “வனஹேஹிமஹூஜிஹவசுநெசு நரோஹுதெ டேவவாஸுத வுரெயிபு ஸஹுஜிஹவாநயபொகநாய ரயொதஜிஹுதஸாணுஸஹே”. அடல்கொள் படை - எதிரிகளை மண்ணுண்ணப் பண்ணும் ஆயுதம். [நீ உடலம் நோயுற்றாயோ] - ப்ரத்யுபகாரநிர்பேக்ஷமாக உபகரிக்கும் நீ ஸரீராதமான நோயைக் கொண்டாயாகாதே. ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிதே. [ஊழிதோறுழியே] - காலம்மாறி வரச்செய்தேயும் நோய் ஏகரூபமாய்ச் செல்லுதை.

நடு.—நாலாம்பாட்டு. காற்றென்று ஒருவ்யாபகதத்த்வமாய், அதுதான் அபிமத விரஹவ்யஸந்தாலே இருந்தவிடத்தி லிருக்கமாட்டாதே, மடவாருவாரைப்போலே உடம்பிலே புழுதியை யேறிட்டுக்கொண்டு வடிவுதேரியாதபடியாய், ஜ்வரஸந்நிபதித ரைப்போலே குளிர்ந்திருந்தது ; அத்தைப்பார்த்து, ‘நீயும் நான் பட்டது பட்டாயாகாதே’ என்கிறாள்.

[கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்] - ‘காரார்திருமேனிகாணுமளவும்போய்’ என்று கூரார்ப்தியோடு திருமலையோடு பரமபதத்தோடு வாசியறத் தேவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. ஊராயவெல்லாமொழியாமே தேவோர்க்குப் போலியா யிருக்கிறபடி. ‘தள வநாநிமிர்ஃஸெவஸுரிதஸுஸாராஃலிவ | நிவிநெநவிவிநாநள வீதாஃஉஸாரயா துஜள’ (தேளவநாநிகிரீம்ஸ்சைவ ஸரிதஸ்சஸராம்ஸிச | நிகிலேநவிசிந்வாநள ஸீதாம் தஸரதாத்மஜேள) என்று தேடித்திரிந்தவர்களுக்குப் போலியாயிராநின்றது. ‘வீதாஃ’ (ஸீதாம்)-‘தேடிக்கண்டிலோம்’ என்று ஆறியிருக்கலாம் விஷயமன்று. ‘உஸாரயா துஜள’ (தஸரதாத்மஜேள) - தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் ; அவர்கள் ஜீவிக்கை யென்று ஒரு பொரு ணுண்டோ? இத்தால் - சேன்றுஅற்ற தேன்றபடி. [கடல் இத்யாதி] - அபரிச்சிந்நமான கடல், நிர்விவரமான மலை, அவகாசப்ரதாநம்பண்ணுகிற ஆகாசம், அன்றியே அச்சமான ஆகாசம். [எம்போல் சுடர்கொளிராப்பகல் தஞ்சாயால் தண்வாடாய்] - ஜ்வரஸந்நிபதி தரைப்போலே சேன்றற்றயாகாதே என்னைப்போலே. சுடரேன்று - ஆதித்யன். சுடரைக்

நாலாம்பாட்டு - கடலும் இத்யாதி. வ்யாபகதத்த்வம் - வ்யாபிக்கிற தத்த்வம். அத வ, இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாதே யென்றபடி. ‘துழாய்’ என்றத்தைப்பற்ற, இருந்தவிடத்தில் இத்யாதி. ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே யென்றது - உள்ளில் வெதுப்பும், புறம்பில் சைத்யமும் தோன்றுகைக்காக. குளிர்ந்திருந்தது - இவளுக்கு இப்படியுந் தோற்றிற் றென்றபடி.

‘எம்போல்’ என்னலாம்படி இவர் தேடினாரோ? என்ன, காரார் இத்யாதி. சிறியதிரு மடல். மேகம்போன்ற அழகிய திருமேனியைக் காணுமளவும் போ யென்கை. தேவோர்க்குப் போ லியாயிருக்கிறபடி யென்றது - ‘எம்போல்’ என்றதுக்கு அர்த்தம். தேவோர் - தாமும், திருமங் கையாழ்வாரும். ‘காரார்’ இத்யாதியிலே கூரார்ப்தியும் பரமபதமுஞ் சொல்லவிலையே யென்ன- ஊராய இத்யாதி. ‘ஊராயவெல்லாம்’ என்கையாலே-கூரார்ப்தியும் பரமபதமும் வித்தமென்றபடி. இவ்வளவன்றிக்கே, பிராட்டியைத் தேடித்திரிந்தவர்களுக்கும் போலியா யிருக்கிற தென்கிரார் - ‘தளவநாநி’ இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஏகஷஷ்டிதமே. ‘நிவிநெந’ என்கையாலே - கடல் ஆகாசம் உட்பட எங்கும் வில்லேஷப்பயுத்தமயக்கத்தாலே சுஸாயுஷ் என்றுஅறியாதே தேடத் தொடங்கினார்க ளென்றபடி. தேடிக்கண்டிலோம் இத்யாதி - அயோநிஜத்வத்தால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையளாகையாலே ஆறியிருக்கப்போகா தென்றபடி. உஸாரயா துஜள என்று ராஜபுத்ரர்களாகையால் வந்த ஸௌகுமார்யஞ் சொன்னபடி. தேடப்பிறந்தவர்களல்லர் என்றது - ‘ஃஹதாதவஸாராஃஃஹதாநாவிசுரணா|ராஜாஉஸாரயெநகூஃஃஃஸுரதேவாஸுரே’ என்றத்தைப் பற்ற. சேன்றுஅற்றது - ஜீவிக்கை யென்று. ‘சுஃஃ ஸுஃஃ ஸுஃஃ’ என்கிற ஸ்ருதியை - ‘கடலும்’ இத்யாதிக்கு ஸம் வாதமாக அருளிச்செய்வார். துழாய் எம்போல் - தேடுகிறென்களைப்போலே. குளிர்ந்தியைச் சொல் லுகிறவளுடைய ஹார்த்தலாவம் - ஜ்வரஸந்நிபதித இத்யாதி. சேன்றற்றயாகாதே - முடியுமள வானாயன்றோ. ‘சுடர்கொள்’ என்று ராத்ரிக்கு விசேஷணமானபோது, ஆதித்யனைக் க்ரவித்த இர

கொள்ளப்பட்ட தென்றது - ஆதித்யன் அஸ்தமித்த இரவோடு, சுடரையுடைத்தான் பகலோடு வாசியற உறங்குகிறிலை; குளிர்ந்த வாடாய் ! [அடல்கொள்இத்யாதி] - அடலென்று மிகேகு. எதிரிகள் மிகேக்கைக்கொள்ளுகை யென்னுதல், தான் மிகேக்கையுடைத்தா யிருக்குமென்னுதல். “**வனதஹிதஹி**” (ஏதத்வரதம்மம) என்றவளவன்றிக்கே, ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவனோரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே. பாரதஸமரத்திலே சக்ரோத் தாரணத்தினன்று அர்ஜுனன் இளைத்துக் கைவாங்கினவாறே; பண்ணின் ப்ரதிஜ்ஞையை அழித்துத் திருவாழியைக்கொண்டு ஸ்ரீபீஷ்மரைத் தொடர்ந்தானிறே. “**வனஹி**” (ஏஹ்யேஹி) - கேட்டோகிறவன் பிற்காலித்து நின்ற ‘எங்களம்மை நாயனார் மாறிமாறி யிகேற அடி யிருக்கிற அழகென்?’ என்றான். “**ஹி**” (புல்லாம் புஜபத்ரநேத்ர) - என்றும் ஆணைமறுத்தால் சேதமென்? சீறிச்சிவந்த கண்ணழகைக் காணப் பெற்றால். “**ஹி**” (ப்ரஸஹ்யமாம்பாதய) - ‘ஆயுதமேடேன்’ என்ற நீர் ஆயுதமேத்தாலும் அடியேன் கையில் ஆயுத மிருக்கில் தோலேன்; ஆயுதத்தைப் போக டச்சோல்லித் தலையறுத்தருளீர். “**ஹி**” (லோகநாத) - உமக்கும் வீரத்துக்கும் தோலேன்; முதன்மைக்குத் தோற்பன். [அடல்கொள்படையாழி] - மிகேக்கையுடைத்

வென்றபடி. கொள்கை - கர்வத்தை. பகலுக்கு விசேஷணமானபோது, கொள்கை - உடைத் தாகை. மேலுக்கெல்லாம் ஹாவம் - 'வனதபூதந்தி' இத்தாதி. யுத்தகாண்டேஅஷ்டாதஸோ, 'ஸக்ஷுஜெவபுவநாயதவாலீதிவயாவதே | சுஹபஸ்வஹப்தெஷுந்ஷாஜெ தபூதந்தி.' அதாவது - வனதபூதந்தி என்று ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தளவன்றிக்கே, ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்துக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனைவனுடைய ஓரத்தளவும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்ற படி. ஓரம் என்றதுக்கு த்வயார்த்தம் - திருவாழியின்முனை; ஸஹஜார்த்தம் - பக்ஷபாதம். ஆஸ்ரி தார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனை இட முண்டோ? என்ன, பாரத இத்யாதி. பீஷ்மபர்வணி - 'வனஹொஹிஹஸூர ஜிவதூருநேதூநொஸூதெஷெவவராபூரெய | பூஸ ஹொஹிவா தயவொகநாயவொதூரூதூதஸராணுஸுஷெ'. 'பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை யை யழித்து' என்றவிடத்திலே - 'வூநிமஜிவஹாயஜிதூஜிதூதயிகரூஜிவஹுதொர யஸூ' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தமைக்கு ஸூசகப்ரமாணம் - ஏஹ்யேஹி இத்யாதி. வனஹொஹிஎன்கிற வீப்பைக்கு ஹாவம் - கேட்டோடுகிறவன் இத்யாதி. அஸக்ருதாவ் ருத்தி ஆதராதிரயகார்யமிதே யென்றபடி. நடையழகிலே ஈடுபட்டுச் சொன்னபடி. கேட்டோடுகிற வன் - பீஷ்மன். அம்மைநாயனார் - தாயும் தம்பபனுமானவர். ரதத்தினின்றும் அவப்லுதனய்க்கிட்டி யிருக்கச்செய்தே 'வாரீர்வாரீர்' என்னும்போது, பத்தெட்டி ஒடிநின்று சொல்லுகிறானாகவேனு மென்றபடி. ஆணையறுத்தால் சேதமென்? என்றது - சேஷியுடைய 'ஆயுதமெடேன்' என்ற ப்ரதி ஜ்ஞையை சேஷபூதன் பரிபாலிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுசெய்யாதே ஆயுதமெடுக்கும்படி பண்ணி னாலும் சேதமென்? என்றபடி. லோகநாத என்று - 'முதன்மைக்குத் தோற்பன்' என்கையாலே - 'வீரத்துக்குத் தோலேன்' என்றது வித்தமென்கை. கீழே, கெட்டோடுகிறவ னென்றது - வாஸ் தவமான ஆகாரத்தைப் பற்ற; இங்கு, தோலே நென்கிறது - ஆஸ்ரிதஜயம் தன்னதாக நினைத் திருக்கும் பகவத்குணதிக்யத்தைப் பற்ற. ஹஸூரஜிவதூருநேதூ, வனஹொஹி; ஹபூ தஸராணு, ஹஸூரஜிவதூரூதூதஸராணு வொகநாய ஜெவவரா, சுஷு ரெய தெநொஸூதூ ஐதூநயம். பாதய - விழவிடு. த்வீதீயார்த்தவிவரணம் - மீடுக்கை

தான படையாகிற திருவாழி. [ஆழியம்மாளை]-கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ் வரணையாகாதே நீயுங் காணஆசைப்பட்டது? [நீயுடலம்நோயுற்றயோ] - ப்ரத்யுபகார நிர பேசுமக உபகரிக்கும் நீ, ஸர்வரக்ஷகமான சரீரத்திலே நோவுவரும்படி பட்டாயாகாதே என்கிறாள். ஸஞ்சாரம் இதுக்கு நியதஸ்வபாவமிறே. [ஊழிதோறுழியே] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும். நோவுபடாநிற்கச்செய்தே தவிராதபடி சரீரந்தமான நோவுகொண்டாயாகாதே. காலம் மாறிவரச்செய்தேயும் நோவு மாறாதே ஏகரூபமாய்ச் செல்லுகிறபடி. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

ஊழிதோறுழி உலகுக்குநீர்கொண்டு
தோழியரும்யாமும்போல் நீராய்நெகிழ்கின்ற
வாழியவானமே! நீயும் மதுகுதன்
பாழிமையிற் பட்டு அவன்கண்பாசத்தால் நைவாயே.

ஆ.—(ஊழிதோறுழி.) லோகமெல்லாம் நிறையும்படி இக்காலமெல்லாம் நின்று நீராயுருகுகிற வாழிய வானமே! நீயும் எங்களைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷிதங்களிலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே இப்படி நைந்தாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு 'என்னைப்போலே எம்பெருமானுடைய குணசேஷிதாதிகளிலே அகப்பட்டு அத்தாலே நோவுபடுகிறாய்' என்று ஸோகிக்கிறாள்.

[ஊழி என்று தொடங்கி] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக்கொண்டு தோழிமாரைப் போலேயும் எங்களைப்போலேயும் நீராய் நெகிழாநின்றுள்ள வானமே! உன்னுடைய அவஸாதம் நீங்கி வாழ்ந்திடுக; [நீயும் என்று தொடங்கி] - எங்களைப்போலே நீயும் ஆஸ்ரிதவிரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவ னுனவனுடைய வீர்யகுணத்திலே அகப்பட்டு அவன்பக்கலுண்டான நசையாலே நோவுபடுகிறாயே; பாழிமை யென்று - இடமுடைமையுமாம்.

ப.—அநந்தரம், நீயும் அவன் ஸக்தியோசத்திலே அகப்பட்டு ஸிதிலமாகிறாயோ? என்று ஒரு மேகத்தைக் கண்டு உரைக்கிறாள்.

இத்யாதி. ஸர்வரக்ஷகமான நீ நோயுற்றயோ? | என்ன அமைந்திருக்க, 'உடலம்' என்கையாலே -- அதினுடைய உத்கர்ஷந் தோற்றுகிறது. நோயுற்றமையை இவளறிந்தபடியென்? என்ன, ஸஞ்சாரம் இத்யாதி. அதாவது - நியதமாக ஸஞ்சரிக்கையாலே, 'நோவுசண்டது' என்றிருக்கிறு ளென்ற படி. நியதஸ்வபாவமிறே - இது அபிமதவிய்வேஷ ப்ராயுத்தமான நோயாலே வந்ததென்று இருக்கிறாள் என்று சேஷம். யாவச்சரீரவாவியான நோயென்று ஹாவாந்தரம்-நோவுபடாநிற்க இத்யாதி. ஊழி என்னுதே, ஊழிதோறுழி' என்றதுக்கு ஹாவம்-காலம்மாறி இத்யாதி; 'ஸோகஸுகியகா யெந்' இத்யாதி. 'எம்போல்' என்றது - கீழுக்கும் மேலுக்கும் சேஷம். நண்வாடாய், எம்போற் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்; எம்போற் சுடர்கொளிராப்பகல் துஞ்சாயால்; அடல்கொளிய்யாரப் பகாண்பான் நீ ஊழிதோறுழி உடலம்நோயுற்றயோ? இத்யந்வயம். (ச)

தோழியரும்-(ஸமாநதுக்ைகளான) தோழிமாரும், யாமும்போல் - (துக்ோத் துரைகளான) நீர்களும்தோலே, உலகுக்கு-லோகம் நிரம்பவேண்டும், நீர்கொண்டு-நீரைக் கொண்டு, ஊழிதோறு ஊழி - காலமுள்ளதனையும், நீராய் - ஜலமயமாய், நெகிழ்கின்ற- இற்றுவிழுகிற, வானமே - மேகமே! நீயும் - (உதாரஸீலமான) நீயும், மதுசூதன்-மதுமர்த் தநனுடைய, பாழிமையில் - பெருமிடுக்கிலே, பட்டு - அகப்பட்டு, அவன்கண்-அவன்பீக் கல், பாசத்தால் - ஸ்நேஹத்தாலே, நைவாயே-சிதிலமாகியே. வாழிய-இந்த சைதில்யம் தீர்ந்து வாழ்வாயாக. உதாரஸ்வபாவர்க்கு ஸைதில்யம் பகவத்விரஹஜரித மென்கை.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நீராய் இற்று விழுகிற மேகத்தைக் கண்டு, 'அவன் வீரசரித்தே நீயும் அகப்பட்டா யாகாதே' என்கிறான்.

[ஊழிதோறுழி] - [உலகுக்கு நீர்கொண்டு ஊழிதோறுழி நீராய் நெகிழ்கின்ற வானமே] - லோகமெல்லாம் வெள்ளமிட வேண்டும் நீரைக் கொண்டு கல்பந்தோறும் நீராய் உருகாநின்றாய். வானமென்று - ஆகாஸத்தைச் சொல்லவுமாம். அதிஸ-ஓக்ஷம மான ஆகாஸம், மேகஸகலமாய்ச் சிந்றி நீராயுருகி விழுகிற தென்று நினைக்கிறு ளென் னவுமாம். [தோழியரும் யாமும்போல்] - உனக்கு நல்ல நிதர்ஸநம். இவளுக்கும் அவ் வருகாயிற்று, தோழிமாருடைய அவஸாதம். [வாழிய] - ஜகத்துக்கு உபகாரமாயிருக் கிற உன்னுடைய கண்ணீரும் நீங்கி வாழ்ந்திடுக. [மதுசூதன் இப்பாதி] - விரோதி களை ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கைதொட்டழித்தவனுடைய வீரகுணத்திலே அகப்பட்டு. பாழிமை-பலம்; இடமுடைமையென்னவுமாம்; ஏற்றமென்னவுமாம். [அவன்கண் பாசத் தால்] - அவன்பக்கல் நசையாலே. விஷயாநுகூலமாயிதே நசைஇருப்பது; நசையுள்ளள வும் வ்யதிரேகத்தில் நோவுமுண்டாயிதே இருப்பது. [நைவாயே] - பக்த்யேகலப்தி ப்ர ஸித்தியே; நைவே பலம்; ஜீவிக்கவும் பெறுதே முடியவும் பெறுதே ஸிதிலமாகியே!

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவ்வளவிலே ஒருமேகமானது கரைந்து நீராய் விழப் புக்கது; நீயும் அவனுடைய விரோதிநிரஸநசீலதையிலே அகப்பட்டாயாகாதே? என்கிறான்.

[ஊழிதோறுஊழி - நீராய்நெகிழ்கின்ற] - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் நீராய் நெகிழ்கின்ற. [உலகுக்கு நீர்கொண்டு] - லோகமடங்க வெள்ளமிடவேண்டுமபடி நீரை முகந்துகொண்டு. உனக்கு நல்ல நிதர்ஸநமுண்டு. [தோழியரும்யாமும்போல்] - என்இழ வுக்கு எம்மின்முன் அவனுக்கு மாயுந் தோழிமாரையும் என்னையும் போலே. [நீராய்நெ

அஞ்சாம்பாட்டு - ஊழிதோறு இப்பாதி. 'நீராய்நெகிழ்கின்ற மதுசூதன் பாழிமையிற் பட்டு' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - அவ்வளவிலே இப்பாதி.

உலகுக்குநீர்கொண்டு என்றது - லோகரக்ஷகமான உனக்கும் நோவுவந்ததென்று ஸ்வ ஹாவகதநமித்தனே; அந்யதாவாக ப்ரமிக்கைக்கு உடலன்று. ஊழிதோறுழி நீராய்நெகிழ்கின்ற என் றது - அந்வயப்ரதர்ஸநம். யதாஃரமமானால், 'ஊழிதோறுழி' இப்பாதியாலே - லோகோபகாரகத்வ மும், 'தோழியரும்' இப்பாதியாலே ஸைதில்யமுந் தோன்றுகிறது; இவை தம்மில்சேரும்படி யெங் றனே? என்ன, ஊழிதோறுழி யென்று அந்வயிக்கிறது. 'உலகுக்கு' என்கிற இது - தாதர்த்த்யே சதூர்த்தியன்று, ஸம்பந்தமாத்ரத்திலே ஷஷ்ட்டி யென்கிறார் - லோகமடங்க என்று. முகந்து கொண்டு - ஒரு ஸமுத்ரத்தில்நின்றும் முகந்துகொண்டு வந்தாற்போலே யிருக்கிற தென்கிறான் ஜலஸம்ருத்தியைப் பற்றி வென்று தாத்பர்யம். தங்கள் கண்ணீர் பாயலுக்குப் பாய்ச்சலாமோ பாதி, இந்நீருமென் றிருக்கிறான். மேலுக்கு அவதாரிகை - உனக்கு இப்பாதி. தோழியரை முன்னே நிர்த்தேஸித்ததின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் - என்இழவுக்கு இப்பாதி. மாயும் - ஸிதில

ஆ ரு ம் பா ட் டி.

நைவாயஎம்மேபோல் நாள்மதியே ! நீயிந்நாள்
மைவானிருளகற்றாய் மாழாந்துதேம்புதியால்
ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமானார்
மெய்வாசகங்கேட்டு உன்மெய்நீர்மைதோற்றாயே.

ஆ.—(நைவாய.) நாள்மதியே! நீ இந்நாள் வலிதான இருளை அகற்றுகிறிலை; மழுங்கித் தேயாநின்றாய்; நைவுந்தானையிருந்த என்னைப்போலே நீயும்; “பேதைநின்னைப்பிரியேன்” என்றும், “வனதபுதஜி” என்றும், “போஸுஉ” என்றும் எம்பெருமான் அருளிச்செய்த வார்த்தையைக் கேட்டு, “திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமாகவுள்ள திவ்யபுருஷர்களோடே பழகி வர்த்திக்கிற இவன் மெய்யல்லது சொல்லான்” என்றுகொண்டு அவ்வார்த்தையை விஸ்வலித்து அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.

ஒ.—ஆரூம்பாட்டில், கலாமாத்ரமாம்படி தேய்ந்த சந்த்ரனைக்குறித்து, ‘நீயும் எம்பெருமானுடைய அஸத்யவசநத்தை விஸ்வலித்து நான்ப்பட்டது பட்டாயாகாதே’ என்கிறான்.

[நைவென்று தொடங்கி] - விரஹவ்யஸநத்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே பண்டு பூர்ணனான சந்த்ரனே! இப்போது மைபோலேயிருக்கிற இருளை ஆகாஸத்தினின்றும் போக்குகிறிலை; ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்றாய். மைவானிருள் - மிக்க இருளென்று மாம். [ஐவாயரவணை என்று மேலுக்கு] - பல்வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஐந்துவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானோடும், ஐயத்ரதவதத்திலே பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானோடும் பழகி, அவர்களும் தன்பக்கலிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பெரியனான எம்பெருமான் “வனதபுதஜி” என்ற பெரும்பொய்யை மெய்யாகக் கருதி உன்னுடைய உடம்பில் அழகிய ஒளியை இழந்தாயே.

ப.—அநந்தரம், ‘எங்களைப்போலே அவன் ஸத்யவாதித்வத்திலே நீ அகப்பட்டாயோ?’ என்று கூணனான சந்த்ரனைக்குறித்துச் சொல்லுகிறான்.

நைவுஆய - நைகையே ஸ்வபாவமான, எம்மேபோல் - எங்களைப்போலே, நாள்மதியே - கலாமாத்ரமான சந்த்ரனே! நீ - (தேஜோருபனான) நீ, இந்நாள் - இக்காலத்திலே, மை - மைபோலேயிருக்கிற, வான் - ஆகாசத்தில், இருள் - இருளை, அகற்றாய் - போக்குகிறிலை: மாழாந்து - மழுங்கி, தேம்புதி - குறையாநின்றாயே: ஆல் - ஆதலால், ஐவாய் - பொய்ம்மைக்குப் பல முகமும் இரண்டுநாவுமுடைய, அரவணைமேல் - திருவரவணைமேற்கொண்டு, ஆழி - (பொய்க்குப் பெருநிலைநிற்கும்) திருவாழியை யுடைய ராய், பெருமானார் - (இவர்களைப் பொய்கற்பிக்கும்) பெருமையை யுடையவருடைய, மெய் - பெரும்பொய்யான, வாசகம் - வார்த்தையை, கேட்டு - கேட்டு, உன்மெய் - உன்வடிவில், நீர்மை - உஜ்ஜ்வலலாவத்தை, தோற்றாயே - இழந்தாயோ? நாள்மதி - புதுமதி. மைவானிருள் - கறுத்த பெரிய இரு ளென்றுமாம். மாழாந்து - மழுங்கி. இத்தால் - உஜ்ஜ்வலஸ்வலாவருடைய ஒளிமழுக்கம் அவனுடைய உக்திவையர்த்த்யஸங்காவஹமான விளம்பமென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், கலாமாத்ரமான சந்த்ரனைக் கண்டு, 'நீயும் அவன் அஸத்யவசந்ததை விஸ்வவித்து நான் பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறான்.

[நைவாய எம்மேபோல்] - விரஹவ்யஸந்தாலே நைகிற எங்களைப்போலே; நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யென்றுமாம். தர்ம தர்மி விபாகமற நைகிற எங்களைப்போலே. “ஸவஜ்ஜாநஹஜ்ஜாராம் விவஜ்ஜாநிவவஜ்ஜிநீஸு”, “சுவுக்தவொவாநிவ வநு” வொவாம் வாண்ஸுபு, லிஜ்ஜாநிவ ஹெநெவொஸு, சுதவொஸு, வொவாநிவவொணவொ வாண் வாயுபுஹஜ்ஜாநிவவெவவொஸு”. [நான்மதியே] - நான்நிரம்பின மதியே! பண்டு பூர்ணாகைக் கண்டிருக்குமிறே. ‘நாட்பூ’ என்னுமாபோலே, இளமதியே யென்று மாம். [நீ] - தர்ஸநீயனான நீ. [இந்நான்] - இப்போது. [மைவானிருளகற்றாய்] - ஆகாஸத்திற் செறிந்த இருளை அகற்றுசிறிலே. அணித்தான ஆகாஸத்திலிருளையும் போக்கு கிறிலே. ஸத்ருக்கள், எதிரி எளியனானல் கூடநின்று உறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது ஸஹாவஸ்த்தாநமும் உண்டாகாநின்றதீ! மிக்க இரு ளென்றுமாம். [மாழாந்து தேம்பு தியால்] - ஒளிமழுங்கித் தேயாநின்றாய். [ஐவாய்இத்யாதி] - பலவார்த்தை சொல்லுகைக்குப் பலவாயையுடைய திருவநந்தாழ்வானேடேயிறே பழக்கம். ஜயத்ரதவதத்தில் பகலை இரவாக்கின பொய்க்குப் பெருநிலைநின்ற திருவாழியாழ்வானேடேயிறே பழக்கம். பேறு அவர்களாலே யானால் இழவில் இன்னதாகப் ப்ராப்தியுண்டாகை. [பெருமானார்] - அவர்களும் தம்பக்கவிலே பொய்யோதவேண்டும்படி பொய்யாற் பெரியவர். [மெய்வாசகங் கேட்டு]-“பேதை நின்னைப்பிரியேன்” என்று ஏகாந்தத்திலும், “வணதபூதஜி” என்று ஓலக்கத்திலுஞ் சொன்ன பெரும்பொய். உக்திமாத்ரமேயாய், அர்த்தக்கிரியாகாரி யன்றிக் கே யொழிகை. மெய் என்று - விபரீதலக்ஷணை. [உன்மெய்நீர்மை தோற்றாயே] - உன் உடம்பி லொளியை இழந்தா யாகாதே. தர்ஸநீயமாய்த் தண்ணளியேயாய் லோகோப காரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது.

நா.—ஆறும்பாட்டு. மேகத்தினருகே கலாமாத்ரமான சந்த்ரன் தோற்றினான்; அவனைப் பார்த்து, ‘உன்வடிவில் எழிலிழந்தாயாகாதே’ என்கிறான்.

[நைவாயஎம்மேபோல்] - நைவையுடைய எங்களைப்போலே யென்னுதல், நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யென்னுதல். “ஸவஜ்ஜாம்” (ஸபங்காம்) - பூமியில் நின்றுத் தோற்றினபோதுபோலே யிருந்தாள். “சுநஹஜ்ஜாராம்” (அநலங்காராம்) -

ஆறும்பாட்டு - நைவாய இத்யாதி. மேகத்தைச்சொன்ன அநந்தரம் சந்த்ரனைச் சொல்லுகிற துக்குப் ப்ராஸக்தியென்? என்ன, மேகத்தினருகே இத்யாதி. மேகஸமூஹத்துக் கருகே நிற்கையாலே, பூர்ணாகிலும் அர்த்தம் ப்ரகாசிக்கையாலே-கலாமாத்ர மென்கிறாராதல்; ப்ரதமையில் சந்த்ரனாதல்.

முந்தின அர்த்தத்துக்கு ஸப்தநிர்வாஹமாவது - ‘நைவு’ என்றது ‘நை’ என்று கடைக்குறைத்தலாய், ‘வாய்’ என்று - இடமாய், நைவுக்கிடமாய். அதாவது - நைவையுடைத்தான வென்றபடி. அன்றியே, ‘நைவு ஆய’ என்று பதபேதம்பண்ணி, ஆய - உண்டான; நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டிருக்கிற வென்னுதல். எங்களை என்கிறது - நாரை, அன்றில், கடல், வாடை, வானம் ஆன இவைகளை. நைவுதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறதுக்குப் ப்ரமாணம்-ஸபங்காம் இத்யாதி. லங்கையிலே யிருந்தபோது பெருமானைப்பிரிந்து திருமேனியெல்லாம் புழுதிபடிந்து, அதுக்குமேலே கண்ணநீருமாய், நனைந்தவிடமும் நனையாதவிடமுமா யிருக்கையாலே - “ஸவஜ்ஜாஸு” என்று விவக்ஷித்து, அதுக்குத் த்ருஷ்டாந்தம்-பூமியினின்றும் இத்யாதி. அத்தை

அதையழித்து ஒப்பிக்குமவர் அஸந்நிதியாலே ஒப்பனை யழிந்திருந்தாள். “விவஜ்ஜாதிவவஜ்ஜிநீ” (விபத்மாமிவபத்மிநீம்) - ‘பெருமாள்வந்தாலும் இவ்வாஸ்ரயத்தை யுண்டாக்க வொண்ணாது’ என்னும்படி முதலிலே தாமரைகுடிபோன போய்கைபோலே யிருந்தாள். ‘சுவஹுதெவாதிவவஹுதெவா’ (அவ்யக்தலேகாமிவசந்த்ரலேகாம்) - போய்த்தேய்ந்தற்ற படிக்கும் வைவர்ண்யத்துக்கும் நிதர்ஸநமாகச் சொல்லுகிறது. “வாஸுபுஜிதாதிவஹுதெவா” (பாம்ஸுப்ரதித்தாமிவஹேமலேகாம்) - ‘நற்சரக்குக்கு வந்த அழுக்கு’ என்று தோற்ற இருந்தாள். “க்ஷதபுரூபாதிவபாணதெவா” (க்ஷதப்ரதாமிவபாணலேகாம்) - அம்பு வாயுள்ளேகிடக்கப் புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணிற்றோலே, ‘அக

யென்றது - பங்கத்தை யென்றபடி. சுவஜ்ஜாதிதநலியாய விவஜ்ஜாதிதநலியாநாக்ஷிஸெஷெணமதாநிவிமதாநி; விமதாநி வஜ்ஜாநி யஸ்யாஸா - விவஜ்ஜிதவிபுததிஹுஜிநியாயாஹ - பெருமாள்வந்தாலும் இதி. இவ்வாஸ்ரயத்தையுண்டாக்க வடாதிபதார்த்தங்களைப்போலே, ‘இதுவும் ஒரு ஸத்தாயோகிபதார்த்த முண்டு’ என்னும்படியாகவாகிலும் பண்ணவொண்ணாதபடி சென்றற்றிருந்தா ளென்றபடி. இந்த அர்த்தம் - ‘விவஜ்ஜாதிவவஜ்ஜிநீ’ என்கிற த்ருஷ்டாந்தத்தாலே தோற்றுகிறது. “ஸவஜ்ஜாம், விவஜ்ஜாம்” என்கையாலே, நீர்வற்றினமை தோன்றுகிறதிறே; அத்தாலே, ஓடையினுடைய ஸ்வரூபம் இழந்தமை தோன்றுகிறதிறே; நீரோடேகூடின நிம்ந்ரதேஸமிதே - ஓடையாகிறது. ‘எம்மேபோல் நாண்மதியே’ ஐதி வடிஸம்மதிஹுஜிநியாயநாயகீவஹுயொஜ்ய-வஜ்ஜாநாஜாஷ்டுநிக லாவெநாநியாயாநஸ்யோஜாஹாணரோஹ-சுவஹுதெவாதிவ ஐதிவடிநி. ஸவஜ்ஜாம் ஐதி ஸ்யோகஸ்யோகஸம்மதிஸெவாஸ்யோவிஸம்மதிஃ. போய்த்தேய்ந்தற்ற என்றது - மிகவும் தேய்ந்தற்ற என்றபடி. போய்த்தேய்ந்தற்றபடிக்கும் ‘வஹுதெவா’ என்றது - க்ஷணஞ், கலாமாத்ராவஸிஷ்டஞான சந்த்ரணைச் சொல்லிற்றிறே. வைவர்ண்யத்துக்கும் - ‘வஹுதெவா’ என்றும்தோன்றுகிறதில்லே வைவர்ண்யத்தாலே யென்றபடி. மேஸவிஸேஷ ஸம்ஸர்க்காதிகளாலே காதாசித்தமாக விவர்ணமாகத் தோற்றமிதே. ஹேமலேகை யென்றது - ஹேமஸலாகை. சந்த்ரலேகையை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி யிருக்க, த்ருஷ்டாந்தாந்தரோபாதாந்தத்துக்குத் தாத்தப்ரியம் அருளிச்செய்கிறார் - நற்சரக்குக்கு இய்யாதி. சுத்ரு - ‘ஸூரஸிஜிநுவிஜ்ஜொஸெவதெநாவிநாஜிம் 2விநிவிஹிஜாஸொரூக்ஷயக்ஷீனநொதி | ஐயஜிகிநிநாஜாவயதெநாவிதநீகிதிவஹிநியாராணாஜிணநநாக்யுதீநா’ என்றது அநுஸந்தேயம். “க்ஷதபுரூபாதிவபாணதெவா” என்றது - க்ஷதெஸதி புரூபாவாணதெவா என்றபடி. க்ஷதமென்றது - க்ஷதஸாதநமான அம்புத்தாரையைச் சொல்லிற் றென்றாக்கி, அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க வென்கிறார். பாணலேகை - அம்புபட்ட வடு. அன்றிக்கே, க்ஷதமென்று - அம்புபட்ட வ்ரண மென்றுமாம். இந்தப்பக்ஷத்தில், அம்புவாய் என்றது-அம்புபட்ட வ்ரண மென்றபடி. அம்பு வாயுள்ளே கிடக்க, ப்ரதூமாய் - மேலே ஸமாதாநம்பண்ணப்பட்ட பாணலேகையுண்டு-பாணம் போன வழி யென்றபடி. ப்ரதூமஸப்தம் - ஸமாதாநவாசியாமோ? என்ன, “மிஹிஹுரோஹதெஹுஜி” என்று கண்டுகொள்வது. புறம்பே ஸமாதாநம்பண்ணிற்றோலே இதி-உவாசி

வாயில் இழவுபெரிது' என்று தோற்ற இருந்தாள். 'வாயுபுஷ்பஹாரிவடுவெவொவா' (வாயுப் பருங்காமிவமேகலேகாம்) - பெருங்காற்றாலே சிதற அடியுண்ட மேகஸகலம்போலே யிருந்தாள். [நாளமதியே] - நாளால் பூர்ணனான சந்திரனே! பண்டு பூர்ணனாகக் கண்டே வைக்குமே. [நாளமதியே] - 'நாட்பூ' என்னுமாபோலே இளமதி யென்றமாம். [நீ] - தீர்ஸநீயனான நீ. [இந்நாள்] - இக்காலம். [மைவானிருளகற்றாய்] - இப்படி குறையற்றிருக்கக்கடவ நீ இக்காலத்திலே வந்தவாறே ஆகாசத்தில் கறுத்திருளைப் போக்கமாட்டுகிறீலை யென்னுதல்; கறுத்து வலிதான இருளைப் போக்கமாட்டுகிறீலை யென்னுதல். எதிரி எளியனானால் ஸத்ருக்கள்கூடநின்ற உறுமுமாபோலே மேலிடாநின்றது. ஸஹாவஸ்த்தாநம் உண்டாகாநின்றதீ! [மாழாந்துதேம்புதியால்]-ஒளிமழுங்கிக் குறைந்திராநின்றாய். [ஐவாய் இத்யாதி] - அவருடைய பெரும்பொய்யிலே அகப்பட்டா யாகாதே நீ. 'தம்பாம்புபோல் நாவுமிரண்டேளவாயிற்று' என்கிறபடியே, தமக்குப் பொய்சோல்ல ஒருவாயுண்டாகில், தம்பரி கரத்துக்கு அஞ்ச வாயுண்டு. அவனுக்குப் பள்ளித்தோழமை பலித்தபடி. [ஆழிப்பெரு மானார்] - அல்லாத பரிகரமோதான்? நன்றாயிருக்கிறது! தாம் பகலை இரவாக்க நினைக்கில், அதுக்குப் பெருநிலைநிற்கும் பரிகரம். பேறு அவர்களாலேயானால், இழவிலும் இன்னதாக ப்ராப்தியுண் டென்கை. [பெருமானார்]-அவர்களுக்கும் தம்பக்கலிலே பொய்யோத வேண் ம்ப்படி பொய்யால் பெரியவர். * 'பொய்ந்நம்பி புள்ளுவன் கள்வம்போதியறை' என்னக் கடவதிறே. 'ஆழிப்பெருமானார்மெய்வாசகம்' என்னவே 'பொய்' என்று ப்ரஸித்தமாயிருக்

துவாலீரஹிதவாணபுணவலித்யு-ஃ. சுது, கூதஸஸெநாநாவணாகுஹுவஹு ஸதாயாதவஸுநஹுதே 'தீயினுச்சுட்டபுண்ணுள்ளாறுமாருதே, நாவினுச்சுட்டவடு' இதி வடினி. 'வாயுபுஷ்பஹாரிவடுவெவொவா - வாயுபுஷ்பஹாரிவடுவொவா; டெவெஷாநீ யஸ்ஸீதா; விஸிஷெஷாநாஃ. பெருங்காற்றாலே இத்யாதி - பெருமானுடையதிருமேனியிற்பிரிக் கப்பட்ட ஏகதேஸம் என்று தோற்ற இருந்தா னென்றபடி. நாளால்பூர்ணனான - இல்லையாகில், ஸர்வஸாதாரணமான நாளோட்டை ஸம்பந்தஞ் சொல்லவேண்டாவிதே. பூர்ணசந்தான் என்றால் 'மாழாந்துதேம்புதியால்' என்றத்தோடு வ்யாஹதமன்றே? என்ன, பண்டு இத்யாதி. மாழாந்து - மழுங்கி. தேம்புதி - தேயாநின்றாய். 'நீ' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - இப்படி குறையற்றிருக்க இத் யாதி. வான் - ஆகாஸமும், வலிமையும். 'நீயகற்றாய்' என்கையாலே- 'அதுஉன்னைமேலிகிறது' என்று விவக்ஷித்து ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஹாவம்-எதிரி இத்யாதி. 'பெருமானார்' என்றத்தைப்பற்ற, பெரும்பொய் என்றது. மெய்யென்று - பொய்யிலே லக்ஷணை. 'ஐவாய்' என்றதுக்கு ஹாவம் - தம்பாம்பு இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. தம்முடைய பாம்புபோலே தமக்கும் இரண்டுநாக்கு உண்டாயிற்றென்கை. 'அரவணை' என்றத்தைப்பற்ற, சாடு - அவனுக்கு இத்யாதி. பள்ளி - படுக் கையும், பள்ளிக்கூடமும். பெருநிலைநிற்கையாவது - களவுக்கு ஸஹாயமாகப் புறம்பே ஆட்பார்த் துக் காத்துநிற்கை. யத்வா, 'தானே நிர்வாஹகனும்' என்று கொண்டுவந்து நிற்கை. புருஷகார பூதரை வெறுக்கலாமோ? என்ன, பேறு இத்யாதி. இன்னதாக - வெறுக்க. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-பொய்ந்நம்பி இத்யாதி. பொய்ந்நம்பி - பொய்யால் பரிபூர்ணன், கபடன், க்ருத்ரிமத் தால் நிறைந்த களஞ்சிய மென்கை. 'மெய் வாசகம்' என்றிருக்க, பொய்யாகவே வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறதென்? என்ன, ஆழிப்பெருமானார் இத்யாதி. நாட்டார் பொய்யோபாதி யாமே - அத்தை

தும்போலேகாணும். பொய்யென்னுதோழிவானேன்? என்னில்; - 'பொய்' என்னில் - நாட்டார் பொய்யோபாதி யாமே. அவர் “வனதபூதஃ” (ஏதத்வ்ரதம்மம்) என்ற வார்த்தை கேட்டே நீயும் இப்படி அகப்பட்டது இப்போது உதவாமையாலே ‘பொய்’ என்றிருக்கிறாளே. ராமாவதாரத்தில் மெய்யும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமே ஆஸ்ரிதர்க்குத் தஞ்சம். [உன்மெய்நீர்மைதோற்றாயே] - உன்வடிவில்எழில் இழந்தாயாகாதே; தர்ஸநீயமான தண்ணளியேயாய் லோகோபகாரகமான உன்னுடம்பிலொளியையாகாதே இழந்தது. (க)

எழாம் பாட்டு.

தோற்றோம்மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு எம்
ஆற்றமைசொல்லி அழுவோமைநீநவே
வேற்றோர்வகையிற் கொடிதாய்எனையுழி
மாற்றாண்மைநிறியோ? வாழிகளையிருளே!

ஆ.—(தோற்றோம்.) எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸுலபத்வாதி குணங்களாலே அவனுக்குத் தோற்று அடிமையானோம்; ஆதலால், ‘அவனைப்பிரிந்து வ்யஸநத்தை ஒன்றும் பொறுக்க மாட்டுகிறிலோம்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு அழுகிற எங்களை நீ நடுவே சத்ருக்களிலும் கொடியையாய் நின்று எத்தனைகாலம் பாதிக்கக்கடவை? களையிருளே! என்கிறாள்.

வ்யாவர்த்திக்கைக்காக “மெய்வாசகம்” என்கிற னென்றபடி. மெய்வாசகமேது? என்ன, அவர் ஏதத்வ்ரதம் இதுயாதி. க்ருஷ்ணாவதாரப்ராஸங்கத்திலே, ஏதத்வ்ரதம்மம் என்றது - தர்மையக்யத்தாலே. ஆனால், “வனதபூதஃ” என்றது - பொய்யோ? என்ன, இப்போது இதுயாதி. ஆனால், வாஸ்தவமான ஆகாரமேது? என்ன, ராமாவதாரத்தில் இதுயாதி. க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பொய்யுமென்றது - ப்ராஸங்கிகம். “ஸாஸொசிஸூலிவாஷுதெ” என்னும் படியான “வனதபூதஃ” என்கிற ராமாவதாரத்தில் மெய்யும், “ஆயுதமேடேன்” என்ற ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொய்யாக்கின க்ருஷ்ணாவதாரத்திற் பொய்யு மென்றபடி. யத்வா, பொய்யான வார்த்தைக்கு மெய்நீர்மை தோற்கக்கூடுமோ? என்ன, ராமாவதாரத்தில் இதுயாதி என்னுதல். தஞ்சமாகையாலே தோற்கிற னென்றபடி. நீர்மை தோற்கையாவது - அழகழிகை. தர்ஸநீயமான இதுயாதி - தர்ஸநீயமாய், தண்ணளியையுடைத்தாய், லோகோபகாரகமுமான உன்னுடம்பிலொளி யென்றபடி. நான்மதியே, நீ இந்நாள் மைவா னிருளகற்றாய்; நைவாய எம்மேபோல் மாழாந்து தேம்புதியால்; ஐவாயவனை இதுயாரப்ப அந்வயம். “நீர்மை தோற்றாய்” என்றது - மாழாந்தின் விவரணமாதல். இங்கே, “ஸுயக்ஷணாவயவதா நிமூலீதஹொக்ஷணஸுரொந நிஜீயிதிவிஃ” னெனாவி | சுயநுகுநமஜிதாநியயாவயநு விஸுஹொஸுமிதயீநவயக்ஷுலெநம்; உதிலாமவதஸஸிஸுநஸுஸுரொகொநுஸுநுயம். யக்ஷணா - க்ஷயவ்யாபிநா. நக்ஷிணொவி-போக்குகிறாயில்லை. விஸுஹு-விஸ்வவித்து. ஸுமிதயீ - சுமவுய்ஸுநு. நம் உவயக்ஷுஸுநெ - எங்கள்முன்னே தோற்றுகிறாய். (க)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'எங்களை எத்தனைகாலம் நலியக்கடவை?' என்கிறாள்.

[தோற்றேமென்று தொடங்கி] - சபலமான நெஞ்சை எம்பெருமானுடைய ஆஸ்ரிதஸுலபத்வாதி குணங்களாலே இழந்தோம்; எங்கள் தரியாமை சொல்லிப் பரலாபிக்கிற எங்களை விரோதம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஆபத்துவந்தால் ஸத்ருக்களும் ஐயோ! என்பர்; அவர்களிற்காட்டிலும் கொடிதான படியையுடையாய். [மாற்றாண்மை நின்றியோ]- ஸாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - பாதிபாமைக்கு மங்களாஸாஸநம். [கணையிருளே] - செறிந்திருளே! 'தமஃபதார்த்தந்தான் மழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவமிதே' என்று பாராதே, எம்பெருமானைப் பிரிந்த அதிமாத்ர துஃகத்தாலே ஒளியும் மழுங்கி, வாய்திறந்து கதறவும்மாட்டாதேயிருக்கிறதாகக்கொண்டு, 'பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை உன்னுடைய துஃகத்தைக் காட்டி என்னுடைய ஸத்ருக்கள் நலியும் நலிவும் ஸுக மென்னும்படி கொடியையாய்க்கொண்டு எத்தனை காலம் நலியக்கடவை? ஐயோ! உனக்கு துஃகம் நீங்குக' என்றுமாம்.

ப.—அந்தரம், 'நிருபாதிக ஸம்பந்த யுக்தனுவனைப் பிரிந்து ஆர்த்தையான என்னை உன் ஈடுபாட்டைக் காட்டி நலிவதே!' என்று இருளைக்கண்டு ஈடுபட்டு உரைக்கிறாள்.

எம் பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியான, நாரணற்கு - நாராயணனுக்கு, மடம் நெஞ்சம் - எங்களுக்கு விதேயமான நெஞ்சை, தோற்றேம் - இழந்தோமாய், எம் ஆற்றாமை - (அது அடியான) எங்களாற்றாமை, சொல்லி - வாய்விட்டுச்சொல்லி, அழு வோமை - அழுகிற எங்களைப்பற்ற, நீ - நீ, நடுவே - (பாத்யபாதகஸம்பந்த மற்றிருக்க) நடுவேபுகுந்து, வேற்றோர்வகையில் - ஸத்ருக்கள் படியிலும், கொடிதாய் - கொடிதாம் படி, எணையூழி - காலமுள்ளதனையும், மாற்றாண்மை - (எங்கள் நோவுக்கு) மறுதலையான ஆளாகையாலே, நின்றியோ - நிலைநிற்கிறாயோ? கணையிருளே - திணுங்கின இருளே! வாழி - (உன்ஸந்நிதியைக் காட்டி நலியாதே க்லேஸந் தீர்த்து) வாழவேணும். கணையிருள் - திணுங்கின இருள். இவள் நோவுக்கு மறுதலையான ஆளாகையாவது - இருள் தானும் ஈடுபடுகை. இதின் கருகுதல் விரஹத்தாலே யென்று நினைத்து, பொறுக்கமாட்டாமல் உரைத்தாளாயிற்று. இத்தால் தமஃ ப்ரக்ருதிகளுடைய மாலிந்யமும் ஸர்வேஸ்வரனைப் பிரிந்த தென்றிருக்கை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மதிகெட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிடுமதிதே; பரஸ்பரம் காணவொண்ணாதபடி. நடுவே மூடின அந்தகாரத்தைக் குறித்து, 'நீ எங்களை இங்ஙனே நலியக்கடவையோ?' என்கிறாள்.

[தோற்றேம்] - "எம்மேபோல்" என்று - கீழும் மேலு முண்டான பதார்த்தங்களை யெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு தோற்றே மென்கிறார். மடநெஞ்சந் தோற்றேம், பற்றிற்று விடாத சபலமான நெஞ்சென்னுதல், பவயமான நெஞ்சென்னுதல். [எம்பெருமான்] - அப்ராப்தவிஷயத்துக்குத் தோற்றேமோ? [நாரணற்கு] - 'அல்லோம்' என்றாரையும் விடமாட்டாத வத்ஸலனுக்கு; ஸுலபனுக்கு என்னவுமாம். ப்ராப்த விஷயத்

தில் வாத்தஸ்யாதிகளாலே இழந்தோ மென்கை. [எம்ஆற்றுமை இத்யாதி] - எங்களாற் றுமையைச் சொல்லிக் கூப்பிடுகிற எங்களை. நாங்கள் பெறுகிறதென்னோ? நீ பொறுக்க மாட்டாதே ஸாத்ரவங்கொண்டாட; அவனைப்பெறவோ? போன நெஞ்சைப் பெறவோ? எங்கள் தரியாமையாலே அழப்பெறேமோ? [நீ நடுவே] - உனக்கு பாத்ய பாதகலாவ ஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே. [வேற்றோர் இத்யாதி] - ஸத்ருக்கள்படியிலும் கொடிதாகச் செய்யாவின்றாய். வகை - ப்ரகாரம். கொடிதாய் - கொடிதானபடியை யுடையையாய். ஸத்ருக்களானாலும் நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றோ அடுப்பது. [எனையூழிஇத்யாதி] - காலதத்தவ முள்ளதனையும் ஸாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? [வாழி] - காதுகரை 'உடன் பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே, பாதியாமைக்காக மங்களாஸா ஸநம் பண்ணுகிறான். [கனையிருளே] - செறிந்த இருளே! அன்றிக்கே, 'தமஃ பதார்த்தம் ஒளிமழுங்கியிருக்கை ஸ்வபாவம்' என்று அறியாதே விரஹவ்யஸந்தாலே ஒளிமழுங்கிக் கதறவும்மாட்டாதே யிருக்கிறதாகக் கொண்டு, பண்டேநோவுபடுகிற எங்களை. [நீ நடு வே] - எங்களாற்றாமையிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமாயிராநின்றதீ உன் ஆற்றுமை! ஸத் ருக்கள் நலியும் நலிவிலும் கொடிதாயிராநின்றதீ உன்னுட்கத்தைக் காட்டி நலிகிற நலிவு! [வாழிகனையிருளே] - உன்மாலிர்யம் போய் நீ ஜிவித்திடுக.

நா. - ஏழாம்பாட்டு. மதிகேட்டவாறே அந்தகாரம் வந்து மேலிட்ட தென்கிறுள். [தோற்றோம் இத்யாதி] - கீழும் மேலும் போருகிறபடியொழிய, ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற எம்பெருமானார் அருளிச்செய்து போருவதோன்று உண்டு; அம்மங்கியம்மாளும் அத் தையே நிர்ப்பந்தித்துப்போரும். அதாகிறது - தான், பிரிவாற்றாதார் அநேகர் கூடக் கட டிக்கொண்டு கூப்பிடாநிற்க, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்க, அதைப்பார்த்து, 'ஆற்று மைக்குப் போக்குவிட்டு தரிக்கவொட்டாதே நீ வந்து நலியக்கடவையோ?' என்கிறுள்.

"எம்மேபோல்" என்கிற பதார்த்தங்களையெல்லாங் கூட்டிக்கொண்டு சொல்லு கிறது. [தோற்றோம் மடநெஞ்சம்] - பகவத்விஷயமென்றால் விடமாட்டாதபடி சபல மான நெஞ்சை யிழந்தோம்; அன்றியே, பவ்யமான நெஞ்சை யிழந்தோ மென்னுதல். [எம்பெருமான்நாரணற்கு] - கேவாய், வகுத்தவிஷயத்திலேயன்றே நாங்கள் நெஞ்சிழந் தது? "தன்னுடைமை" என்றால் வத்ஸலனாயிருக்கு மவனுக்கன்றே இழந்தது; ஸுல பனுக்கு என்றுமாம். [எம்ஆற்றுமைசொல்லி யழுவோமை] - ஆற்றுமையுடையார், தந் தாம் ஆற்றுமைசொல்லிக் கூப்பிடக்கடவதன்றோ? நாங்கள் பெறப்புகிறதோரு ப்ரயோஜந

ஏழாம்பாட்டு - தோற்றோம் இத்யாதி. மதி என்று - சாடு; புத்தியும், சந்த்ரனும். அந்த காரம் - இருளும், அஜ்ஞாநமும். கீழும் மேலும் போருகிற படியாவது - 'எம்மேபோல்' என்று ஸமதுக்கிகளாகச் சொல்லுகை. ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற - 'வேற்றோர்வகையில்' இத்யாதி யான ஸப்தஸ்வாரஸ்யத்தைப் பற்ற வென்றபடி.

'தோற்றோம்' என்கிற பஹுவசநார்த்தம் - எம்மேபோல் இத்யாதி. முந்தின அர்த்தத் தில், மடப்பம் - பற்றிற்றுவிடாமை. 'எம்பெருமான், நாரணன்' என்கிற பதவ்யத்துக்கும் க்ர மேண் அர்த்தம் - கேவாய் இத்யாதி வாக்யத்தவ்யேந. கெடுவாயென்றது - வார்த்தைப்பாடு. ஆற்றுமையுண்டானால் ஆறியிராதே அழவேணுமோ? என்ன, ஆற்றுமையுடையார் இத்யாதி. 'ஆற் றுமை' என்கிற பதத்துக்கு வாஸநை - நாங்கள்பெற இத்யாதி வாக்யத்தவ்யத்தாலே. 'சொல்லியழு

முண்டாய் 'அத்தை விலக்கி நாம் பெறவேணும்' என்றுதான் செய்கிறாயன்றே. அவனைப் பெறவோ? போனநெஞ்சைப் பெறவோ? எங்களாற்றாமையாலே அழப்பேறேமோ? [நீநடுவே] - அல்லாதவற்றுக்கு உள்ளது அமையாதோ உனக்கு? அவனையொழிந்த நம்மில் நாம் கழுத்தைக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கூப்பிகையொழிய பாத்யபாதகபாவமுண்டோ? நலிகைக்கு ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. [வேற்றோர்வகையில் கொடிதாய்] - வேற்றோருண்டு - ஸத்ருக்கள்; வகையுண்டு - அவர்கள் நலியும் ப்ரகாரம். அதிலுங் கொடிதாக நலியாநின்றாய். ஸத்ருக்களானாலும், நோவுபட்டாரை 'ஐயோ!' என்னவன்றோ அடுப்பது; [எனையுழிமாற்றாண்மைநின்றியோ] - காலதத்தவமுள்ளதனையும் ஸாத்ரவத்திலே நிற்கக்கடவையோ? ராவணாதிகள், பிரித்தித்தனை, கூப்பிடப் பொறுத்தார்கள்; நீர்மையுடையார், "வஞ்சாதவாஷ்டி" (ஸஞ்ஜாதபாஷ்டி) என்று கண்ணீரை விழவிட்டார்கள்; நீர்மையுடையார் படியும் கண்டிலோம், ஸத்ருக்கள்படியும் கண்டிலோம், உன்னது வ்யாவ்ருத்தமாயிருந்தீ! [வாழி] - காதுகரை 'உடன்பிறந்தீர்' என்னுமாபோலே. [கனையிருளே] - செறிந்திருளே யென்னுதல், கனையிருள் - கனைத்துக் கொண்டு செருக்கி

வோம்' என்கையாலே கூப்பிகைக்கு ப்ரயோஜனம் அமுகையென்று தோற்றுகிறது. ஒருப்ரயோஜன மென்றதின் விவரணம் - அவனைப்பெறவோ இத்யாதி. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந் தோற்றோம், எம்ஆற்றாமைசொல்லி அமுவோமை இத்யந்வயம் ஹ்ருதிரிதாயோக்தம் - அழப்பேறேமோ என்றது. ஆற்றாமையாலே அமுகைக்கும் யோக்யதையில்லையோ? என்றபடி. அல்லாதவற்றுக்கு இத்யாதி - தன்னோடு ஸமதுக்களானவற்றின்படியு மன்றிக்கே, உதாஸீநர்படியு மன்றிக்கே, உலயவிலக்ஷணமான ஆகாரம் உனக்கு உண்டாவதேயென்று - நீயின் தாத்பர்யம். கீழ்வாக்யவிவரணம் - அவனையொழிந்த இத்யாதி. நம்மில்நாம் - உனக்கும் இதுவேயிறே அடுப்பதென்று கருத்து. 'நடுவே' என்றஇதுக்கு - எவ்கள்மத்யத்திலே யென்று பொருள்; இல்லையாகில், இந்தயோஜனைக்கு ஸப்தஸ்வாரஸ்யஞ் சொல்ல வழியில்லையிறே. அவதாரிகையிலே, இருள் வந்து முகத்தை மறைக்கவென்று ஸப்தார்த்தம் சொன்ன ப்ராயயிறே. 'நடுவே' என்றதின் தாத்பர்யம் - நலிகைக்கு இத்யாதி. நலிகைக்குஎன்கிறது - இவ்வளவுக்கும் ஆர்த்திகார்த்தம். வேற்றோர் - ஹிம்ஸகாஃ. வகை - தேஷாம்பேதஃ. அதிலும்கொடிதாக நலிகிறதென்? என்ன, அதினுடைய க்ரௌர்யத்தை இரண்டிவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்ருக்களானாலும் என்று தொடங்கி. நோவுபட்டாரை - கச்சாநுஜாநாயியிலே தாத்பர்யம். என - அநேகம். 'வேற்றோர்வகை' இதி - ஸுடிய ஹிம்ஸகஸுரு, நிடி-பஹிம்ஸகஸுருவெவொவிவக்ஷிதஃ; தஸூரஹிம்ஸகஸுருவெவொவிவக்ஷிதஃ; தஸூரஹிம்ஸகஸுருவெவொவிவக்ஷிதஃ - ராவணாதிகள் இத்யாதி. நீர்மையுடையார் - நீர்மையுடைய ஸத்ருக்க னென்றபடி. பலிதம் - நீர்மையுடையார்படியும் இத்யாதி. ஸத்ருக்கள் - நீர்மையில்லாத ஸத்ருக்கள். 'வேற்றோர்வகையிற் கொடிதா யெனையுழிநின்றி' உத்யுதி யந்நடிஸாயாஃ 'வாழி' உதி - சூஸீவ-பூடிஸூடிஷ்டாஹ - யாதுகரை இதி. உடன்பிறந்தீர் - 'தயையிறக்குமோ'என்னும் நசையாலே சொல்லும் வார்த்தை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றோமாயிருக்க எம்ஆற்றாமை சொல்லியென்று அந்வயம். கனவிருளென்னுதல், கனையிருளென்னுதல்-செறிந்தவிருள் இதி. சுலிஹ்யெ-புரகாராயொமாடிகாரஸூவென காரகூபாதஉதிவாவஃ." கனைத்துக்கொண்டு - கோபித்துக்கொண்டு. யோஜநாதாம் -

வருகிற இருளே யென்னுதல். அன்றியே, ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்த பொருளாவது- தமஸ்ஸென்று ஒரு பதார்த்தமாய், 'அதுதான் ஒளிமழுங்கி அடங்கியிருக்கை ஸ்வஹாம்' என்று அறியாதே, அபிமதவிஸ்ஸேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கி வாய்விட்டுக் கூப்பிடவும்மாட்டாதே நோவுபடுகிறபடியைக் கண்டு, 'உன்இழவு கனத்திருந்ததீ!' என்கிறாள். வகுத்தவிஷயத்திலே நாமெல்லாம் நெஞ்சிழந்து கூப்பிடாநிற்க, நீ உன்ஆற்றாமையைக் காட்டி நலியாநின்றாய்; உன் அவஸாதம் நீங்கி நீ ஜீவித்தீகே என்கிறாள். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

இருளின் திணிவண்ணம் மாநீர்க்கழியே! போய்
மருளுற்றிராப்பகல் துஞ்சிலும்நீ துஞ்சாயால்
உருளுஞ்சகடம் உதைத்தபெருமானார்
அருளின்பெருநசையால் ஆழாந்துநொந்தாயே

அ.—(இருளின்.) இருளின் திணிவண்ண மாநீர்க்கழியே! போய் அறிவுநீந்து இராப்பகல் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலே; நீயும் என்னைப்போலே உருளுஞ் சகட முதைத்த பெருமானாரோடே ஸம்ஸ்ஸேஷிக்கையிலுள்ள அபிவிசேசத்தாலே ஆழாந்து நொந்தாயாகாதே யென்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸத்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழியிலே சென்று 'நீயும் என்னைப்போலே எம்பெருமானப்பகல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தாயாகாதே' என்கிறாள்.

[இருளென்று தொடங்கி] - இருள்செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரையுடைய கழியே! மிகவும் அறிவுகெட்டுக் காலம் முடியிலும் நீ முடிகிறிலே. [உருளுஞ் சகடமென்று மேலுக்கு] - அஸ்ராவேசத்தாலே உருளுகிற சகடத்தை உதைத்த உப

அன்றியே இத்யாதி. உன்ஆற்றாமையைக் காட்டி நலியாநின்றாய்-உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸத்ருக்களைக்காட்டிலும் நலியாநின்றாய் யென்றபடி. இந்தயோஜனையில், 'நடுவே' என்கிறது - நாரைமுதலானவற்றின் நடுவே யென்றபடி. அதாவது - நாரைமுதலானவை தங்கள் வ்யஸநத்தைக்காட்டி என்னைப் பிரியாநிற்க, நீயும் அவைபோலே உன்னுடைய வ்யஸநத்தைக் காட்டிப் பிரிக்கக்கடவையோ? என்றபடி. 'நீநடுவே' என்றது - எங்கனாற்றாமையைக்காட்டி வ்யாவ்ருத்தமாயிருத்ததீ! உன்ஆற்றாமை யென்றபடி யென்னவுமாம். இது ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, 'கணையிருள்' என்றது - நியதஸ்வஹாவ மென்று அறியாதே, 'பகவத்விஸ்ஸேஷத்தாலே ஒளிமழுங்கியிருக்கிறது' என்றிருக்கிறாள் னென்று கருத்து. அடங்கியிருக்கை - வெளிப்புறப்படாம லிருக்கை. எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சம் தோற்றேமென்று அந்வயத்திலே அர்த்தம்-வகுத்தவிஷயத்திலே என்று தொடங்கி. இந்தயோஜனைக்கு, வேற்றோர்வகை இத்யாதிக்கு - உன்ஆற்றாமையைக்காட்டி ஸத்ருக்கள் நலியும் ப்ரகாரத்திலும் அதிகமாக நலிகிறாயென்று கண்டுகொள்வது. 'எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்பியோ' என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமில்லை; 'வாழி' என்றதுக்கு - ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. முந்தினயோஜனையில், 'கொடிதாபெனையூழி மாற்றாண்மைநிற்பி' இத்யாதி ஸ்வாரஸ்ய முண்டு. கணையிருளே, எம்பெருமான் நாரணற்கு மடநெஞ்சந்தோற்றேம்; என்ஆற்றாமைசொல்லி யமுமோமை நீநடுவே வேற்றோர்வகையில் கொடிதாய் எனையூழி மாற்றாண்மை நிற்பியோ? வாழியென்று அந்வயம். (எ)

காரத்தாலே சேதநரையெல்லாம் அடிபைகொண்ட க்ருஷ்ணன் அவ்வாபத்தை நீக்கிநாற் போலே இவ்வாபத்துக்கும் உதவுமென்னும் பெருநசையாலே முடியாதே ஆழவிழுந்து நோவுபட்டாயே!

ப.—அநந்தரம், ‘அவன்காருணிகத்வத்திலே நசைபண்ணி ஆழங்காற்பட்டாயோ?’ என்று கழியைப் பார்த்துக் கலங்கி உரைக்கிறான்.

இருளின் - இருளினுடைய, திணிவண்ணம்-செறிந்த நிறத்தையுடைத்தான, மா - பெரிய, நீர் - நீரையுடைய, கழியே - கழியே! போய் - மிகவும், மருளுற்று - அறிவு கெட்டு, இராப்பகல் - அஹோராத்ரபுமான காலமும், துஞ்சிலும் - முடியிலும், நீ - நீ துஞ்சாய் - உறங்குகிறிலே; ஆல் - ஆதலால், உருளும் - உருளுதலையுடைத்தான, சகடம்-சகடத்தை, உதைத்த - (திருவடிகளாலே) உதைத்த, பெருமானார் - பெரியவருடைய, அருளின் - க்ருபாகுணத்திலுண்டான, பெருநசையால் - பெரிய ஆசையாலே, ஆழாந்து-ஆழங்காற்பட்டு, நொந்தாயே - நொந்தாயோ? மாரீ ரென்றது - கறுத்தநீ ரென்றுமாம். இத்தால் - ஜலப்ரக்ருதிகளும் அவன்க்ருபாகுணத்திலே அகப்பட்டால் கால்தாழ்வ ரென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், இருளாலே ஜலஸ்த்தலவிபாக மறியாதே ஒருகழியிலே சென்று ‘நீயும் என்னைப்போலே அவன்பக்கல் நசையாலே தரைப்பட்டு நொந்தாயாகாதே’ என்கிறான்.

[இருளின் இத்யாதி] - இருள் செறிந்தாற்போலே யிருக்கிற பெருநீரையுடைய கழியே! [போய்மருளுற்று] - மிகவும் அறிவுகெட்டு; உள்ளுள்ளவையெல்லாங்கலங்கி; மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அவ்வளவெல்லாங்கலங்கினார்க்குப் போலியாயிருக்கை. [இராப்பகல் இத்யாதி] - காலதத்தவம் முடியிலும் நீ உறங்குகிறிலே. [உருளும் சகட முதைத்த] - ரகஷ்யாக வைத்த சகடம், அஸுராவேசத்தாலே மத்யராத்ரத்திலே ஊர்ந்துவந்து மேல்விழ ஸ்தந்யார்த்தியாய் அழுகிறபோதைத் திருவடிகளுக்கு இலக்காய், அது துகளாம்படி பண்ணின. [பெருமானார்] - அத்தையழியச்செய்து ஜகத்துக்கு ஒரு ஸேஷியைத் தந்தவன். [அருளின்பெருநசையால்] - அவ்வாபத்துக்கு உதவிநாற்போலே இப்போதும் உதவுமென்னும் நசையாலே. அருள் ஸாவதியாகிலிறே நசையும் ஸாவதியாவது. தாய்க்கு உதவினவன் ப்ரணயிடுக்கு உதவானோ? என்னும் நசையாலே. [ஆழாந்துநொந்தாயே] - அறவிழிந்து நோவுபடுகிறாயே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அவ்விருளுக்கு இருய்த்து அங்கேஇங்கே ஸஞ்சரியாநிற்கு, இருள் செறிந்தாற்போலே யிருப்பதொரு கழியிலே சென்று இழிந்தாள்; அது மடலே பீப்பாறைப்போலே கேட்டோடாநிற்குமே; பாலியென், சகடாஸ-ராரிரஸநம் பண்ணின அச்சேயலிலே நீயும் அகப்பட்டாயாகாதே யென்கிறான்.

எட்டாம்பாட்டு - இருளின் இத்யாதி. இருளுக்கு அநந்தரம் கழியைச் சொன்னதுக்குச் சேர்த்தியேது? என்ன, அவ்விருளுக்கு இத்யாதி. இறய்த்து-பின்வாங்கி.

(2)

‘திணி’ என்றதுக்கு லாவம்-அச்சுமான இத்யாதி. வெளிநொருளான்றிக்கே - வெளிநு-
அஸாரம். புறவிதழ் - பஹிர்தளம். ஸப்தார்த்தம் - இருளின் இத்யாதி. தீணிபோலே - வயிரம்
போலே. போய் - மிகவும். “வார்தல் போத லொழுக் கலிவை நெடுமையாகும்” என்னக்கடவ
திறே. ‘மிகவும்’ என்றத்தை விவரிக்கிறார் - மயர்வற இத்யாதி. இராப்பகல் என்று காலாவய
வங்களைச் சொன்னது - காலத்துக்கும் உபலக்ஷணம். காலத்துக்கு இதி - “சுநாடிநுமவாநுகா
யொநாநொநாடவூழிஜவிடித” இதி. சுநாஹிதவூகாயவெயுத்யுடஃ. துஞ்சிலும்-
முடியிலும். தனக்கு திவாராத்ரவிபாக மற்றிருக்கையாலும், காலமாகில் திவாராத்ரவிபாக விபக்த
மாயே யிருக்கும்’ என்றிருக்கையாலும், ‘காலம் நஸித்தது’ என்றிருக்கிறான். துஞ்சாயால் - உறங்
குகிறிலே. ஆற்றாமையால் வரும் ஜாஹரத்துக்குக் காலம் வேண்டாவாகாதே. அத்வா, “சுநாடி
நுமவாநுகாயஃ” என்கிறபடியே அநந்தமான காலம் அவன் விஷயமாக மருளுற்று, ஆற்றமை
யாலே முடிந்து பிழைத்திருக்கவும், என்னைப்போலே “ஜீவநுஹுராணிபஸுதி” என்று நசை
யின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கவும் பெற்றாயில்லை யென்றபடி. காவல் - ரகசு. உருளும் -
ஊர்ந்துவரும். தாழ்த்து-விளம்பித்து. “விநெஷ்வவரணாவரூபஸுநாநீவரூபாநொடிஹு”
உதெயுதபூநிநியாயாஹ - ழலைவ்ரவு இத்யாதி. உதைத்த - முறித்த. கழி, ஸ்ரீ யாகையாலே
பாணயிந்தித்தவநாஹேஎன்றது. நசைக்குப் பெருமையேது? என்ன, அருளின் இத்யாதி. ஆழாந்து-
தரைப்பட்டு.

நோயானது உன்னுடைய மெல்லாவியை உள்ளுலர்த்து, செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் எம்பெருமான் அந்தாமத் தண்துழாயினுள்ளே ஆசையாகிற மஹாக்நியாலே வேவாநின்றாயாகாதே யென்கிறான்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆற்றாமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக்கண்டு, பகவத் விஸ்வலேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக் கொண்டு, 'என்னைப்போலே நீயும் இங்ஙனே பட்டாயாகாதே' என்கிறான்.

[நொந்தாரா என்று தொடங்கி] - விடாதே நலிகிற ப்ரேமவ்யாதி, பகவத் குணதுவந்தரத்தாலே நைந்திருக்கிற ஆத்மாவை உள்ளுள்ள பசையெல்லாம் அறும் படி உலர்த்த, விச்சேதியாதே உருவச்செல்லுகிற விளக்கே! நானேயன்றிக்கே நீயும், [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ. [செந்தாமரைத் தடங்கணென்று மேலுக்கு] - அப்போதலரந்த செந்தாமரைப் பூப்போலையாய்ப் பெருத்திருக்கிற திருக்கண்களாலே நோக்குகை பூர்வமாக ஸார்த்வநம் பண்ணித் திருத்தோளில் தோள்மாலையை வாங்கித் தோளிலேயிட்டு அவன் பண்ணும் ப்ரஸாதத்தை நினைத்து அதில் ஆசையாலே பரிதபிக்கிறாயே.

ப.—அநந்தரம், 'கமநீய விகாஹனானவனுடைய போக்யதா விஷயமான ஆசையாலே வெதும்புகிறாயோ?' என்று ஒரு விளக்கை உரைக்கிறான்.

நந்தா விளக்கமே - ஒன்றாய் வீவற்ற விளக்கே! அளியத்தாய் - இப்படி விலக்ஷணமான, நீயும் - நீயும், நொந்தாரா - ஈடுபட்டிருக்கச் செய்தேயும் ஈடுபடுத்துகிறதால் வயிறுநிறையாத, காதல் நோய் - காதலாகிற நோயானது, மெல்லுவி - (உன்மேனி போலே) மெல்லிதான ப்ராணனையும், உள் உலர்த்த - உள்ளே உலர்த்தும்படியாக, செம் தாமரை - சிவந்த தாமரைபோன்ற, தட - பெரிய, கண் - கண்களையும், செம் கனி - சிவந்த கனிபோன்ற, வாய் - வாயையுமுடையனான, எம்பெருமான் - என்ஸ்வாமியானவனுடைய, அம் - அழகிய, தண்துழாய்த்தாமம் - திருத்துழாய் மாலையி லுண்டான, ஆசையால் - ஆசையாலே, வேவாயே - பரிதபிக்கிறாயோ? அளியத்தா யென்று - 'அருமந்த' என்னுமாபோலே, நன்மையைக் காட்டுகிறது. இத்தால் - அவன் வடிவழகில் ஆசை தேஜஸ்விகளையும் பரிதபிக்கு மென்கை.

இ.—ஒன்பதாம் பாட்டில், ஆற்றாமையாலே தன் மாளிகையிலே புகுந்து அங்கே எரிகிற விளக்கைக் கண்டு, பகவத் விஸ்வலேஷத்தாலே வெதும்புகிறதாகக்கொண்டு 'நீயும் நான் பட்டது பட்டாயாகாதே' என்கிறான்.

[நொந்தாராக்காதல் இத்யாதி] - இடைவிடாதே உருவநலிகிற ப்ரேமவ்யாதி. ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ளதொன்றிறே இது. [மெல்லாவி] - விளக்கின் ப்ரக்ருதியின் மார்த்தவம்போலே யிருக்கும் ஆத்மாவு மென்றிருக்கிறான். அதாகிறது - பகவத்குணதுபவத்தாலே நைந்திருக்கை. [உள் உலர்த்த] - தோற்புரையன்றிக்கே, உள்ளே குருத்துவற்றாக் வற்றுவிக்க. [நந்தா விளக்கமே] - முடியவும்பெறுதே உருவச் செல்லுகிற விளக்கே! அநுமானவித்தமான நஸ்வரத்வத்தை விஸ்மரித்தாள். [நீயும்] - லோகத்துக்குக் கண்காட்டியான நீயும். [அளியத்தாய்] - அருமந்த நீ பூரார்த்தமான உடம்பிலே இந்நோவுபடுவதே! [செந்தாமரை இத்யாதி] - கண்ணாலே குளிரநோக்கி ஸ்மித பூர்வமாக ஸார்த்வநம் பண்ணி, அந்த நோக்காலும் அந்த ஸ்மிதத்தாலுமாக என்னை

அநந்யார்ஹமாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலையி லுண்டான ஆசையாலே. “சூட்சுமரூபவ்யாஜி” என்று மங்களாஸாஸநம் பண்ணின பிராட்டியை, தாம் வரு மளவும் தரித்திருக்க, “வதிஸுஜாமிதாவீதா” என்கிறபடியே - தோளின்மாலையை இவள்தோளிலே யிட்டுக் குளிரநோக்கி ஸ்மிதம்பண்ணிக் கொண்டாடினாற்போலே. [ஆசையால் வேவாயே] - ஆசையே நெருப்பாக வேகறாயே. உடம்பே இந்தநமாக வேகறாயே. “சுழிநெவாழிவவட்து” என்னக் கடவதிறே.

௩௮.—ஒன்பதாம்பாட்டு. அக்கழிக்கு ஒருகரை காணமாட்டாதே மீண்வேந்து படுக்கையிலே விழுந்தாள்; அங்கு எரிகிற விளக்கைக் கண்டாள்; அது ‘உடம்பில் கை வைக்கவொண்ணாதபடி விரஹஜ்வரம் பற்றி எரியாநின்றது’ என்று அதைப்பார்த்து நீயும் நோவுபட்டாயாகாதே யென்கிறாள்.

[நொந்து இத்யாதி] - ‘நோவ’ என்று புக்கால், நொந்து தலைக்கட்டக்கடவதன் றிக்கே யிருக்கிற ப்ரேமவ்யாதியானது, தோட்டார்மேலே தோஷமாம்படி ம்ருதுவாயிருக் கிற ஆத்மாவைக் குடுத்துவற்றுக உலர்த்த. [மெல்லாவி] - பகவத்துணுபவத்தாலே நைந்திருக்கை. காற்றுப்படப் பொறுதிருக்கை. [நந்தாவிளக்கமே] - ஜ்வாலாபேதாநு மாநம் இருந்து பார்க்கிறாளன்றே. ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கே உருவ நோவுபடுகிறுயா காதே. [நீயும் அளியத்தாய்]-நாட்டுக்குக் கண்காட்டியான நீ படுப்பாடே இது! [அளியத் தாய்]- அருமந்த நீ பரார்த்தமான உடம்பிலே உனக்கு நோவுவருவதே? [செந்தாமரை இத்யாதி] - “வதிஸுஜாமிதாவீதாஹதூரஸிவிக்ஷணா” (பதிஸம்மாநிதா ஸ்தா

ஒன்பதாம்பாட்டு - நொந்தாரா இத்யாதி. கழியைச்சொன்ன அநந்தரம் விளக்கைச் சொன்னதுக்கு ப்ரஸக்தி யேது? என்ன, அக்கழிக்கு இத்யாதி. அக்கழிக்கு ஒரு கரை காணமாட் டாதே உதிவாடும். தஜ்வலவ்யாபாரம் ஐஷுவரஸிவிக்ஷணா.

‘ஆரா’ என்றதக்குத்தாத்பர்யம்-நோவவேன்றுபுக்கால்நொந்துதலைக்கட்டக் கடவதன்றி க்கே என்றது. உள்-குருந்துவற்றுக. ஆத்மாவுக்கு மார்தவமேது? என்ன, பகவத்துணு இத்யாதி. “தொட்டார்மேலே தோஷம்” இத்யாதியின் விவரணம் - காற்றுப்பட இத்யாதி. நந்தாவிளக்கு - விச்சேதமில்லாத விளக்கென்று ஸப்தார்த்தம். நந்துதல் - சிந்துதல். ஜ்வாலாபேதாநுமாநத்தாலே நாஸம்வித்தமாயிருக்க, ‘நந்தாவிளக்கம்’ என்கிறதென்? என்ன, ஜ்வாலாபேத இத்யாதி வாக்யத்வ யத்தாலே. ஸந்தாநவிச்சேதமின்றிக்கே இருக்கையாலே உருவநோவுபட்டாயாகாதே என்கிறாளென்று கூட்டுவது; ப்ரமித்துச்சொல்லுகிறாளென்று கருத்து ‘நந்தா’ என்ற இதுக்கு - முடிந்துபிழைக் கப்பெற்றிலையேயென்று ஹவம். அந்தஸந்தாநம் ஏகாத்மாநிஷ்டிதமென்று தாத்பர்யம். எப்போது மொக்க உனக்கு இப்படிஇற்றிற்றெரிகையே ஸ்வபாவமாம்படி விளைவதெயென்றபடி. ஜ்வாலாபே தாநுமாந மாவது-யுகிஷ்ணவரம்பராவதி-நீஜாஹ, பூதிஷ்ணபூதி விநாஸவதீ, கூதம், வத்யூவயவஸம்யொமஜநுவத்யூவயவவிநாஸிதாஸி, பூயிஷ்வரிக்ஷணஜா ஹவஸி என்றது. அளியத்தாய் நீயுமென்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்தம்-நாட்டுக்குஇத்யாதி. கண்காட்டியான - கண்ணுக்கு விஷயங்களைக் காட்டுகிற. “அளியத்தாய்” என்று முழுச்சொல் லாய், அருமந்த நீ யென்றபடி. அதாவது - எல்லாராலும் க்ருபை பண்ணத்தக்க நீ யென்றபடி. “அளியத்தாய்” என்றத்தை “வேவாயே” என்றத்தோடே கூட்டி ஹவம்-பரார்த்தமான இத்யாதி. உத்தரார்த்தமாத்ரத்துக்கு ஹவம்-வதிஸுஜாமிதா இத்யாதி. யத்வா, ‘அந்தாமத் தண்டிதாய்’

பர்த்தாரமஸிதேகூணு) என்ற பேறு பேறவேணும்' என்றத்தையோ நீயும் ஆசைப்பட்டது? [செந்தாமரைத் தடங்கண்] - முகத்தைப் பார்த்துக் குளிரநோக்கினபோதைத் திருக்கண்களில் செவ்வி சோல்லுகிறது. [செங்கனிவாய்] - இன்சோல் சோல்லுகிறபோதைத் திருவதரத்தில்பழுப்பைச் சோல்லுகிறது. [எம்பெருமான் இத்யாதி] - 'நோக்காலும் ஸ்மிதத்தாலும்' என்னை அந்நயார்ஹையாக்கினவனுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலே பேறவேணும்' என்னும் ஆசையாலே. [வேவாயே] - உக்கக்காலுக்கு உளையக்கடவ உன்னுடம்பே நெருப்பாக வேகிறுயாகாதே. (க)

ப த் த ர ம் பா ட் டி .

வேவாராவேட்கைநோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த
ஒவாதிராப்பகல் உன்பாலேவீழ்த்தொழிந்தாய்
மாவாய்பிளந்துமருதிடைபோய் மண்ணளந்த
முவாமுதல்வா! இனியெம்மைச்சோரேலே.

ஆ.—(வேவாரா.) அதாஹ்யமான என்னுடைய மெல்லாவி முடிந்தாலும் தவிராதே நின்று வேட்கைநோயானது தவறிக்கும்படி உன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்க ளாலே என்னை ஒவாதே இராப்பகல் உன்பக்கலிலே விழுந்து கிடக்கும்படி பண்ணினாய்; இனி அடியேனைச் சோரவிடாதொழியவேணும் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி தன்னுடைய அவஸாதமெல்லார் தீரும்படி வந்துஸம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைக் குறித்து, இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழிய வேணு மென்று அவனை அர்த்திக்கிறார்.

[வேவாராவென்றுதொடங்கி] - சிலநாள் நலிந்து விடக்கடவதன்றிக்கே, மேன் மேலென மிகவும் நலியக்கடவதான விரஹவ்யஸநம் பாரமில்லாத ஆத்மாவை மிகவும் நோவுபடுத்த, நிரந்தரமாக உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளைக் காட்டி. என்னை அகப் படுத்திக் கைவிட்டாய். [மாவாய்பிளந்துஎன்று மேலுக்கு] - கேஸரியை நிரலித்து, யம ளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், திருவுலகளந்தருளி மஹாபலியால் வந்த ஆபத்தை இந்ந்ரனுக்குப் போக்கியருளி ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே மீளவும் ஜகத்ரக்ஷணத் திலே ஒருப்படுமாபோலே, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத் திலே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து என்னை யுண்டாக்கினவனே!

என்றத்தைக்கடாக்ஷித்துலாவம்-வதிஇத்யாதிபாதல்.ஸூஜாநி தா என்றாய்,தன் திருக்கழுத்தில் மாலையை வாங்கிச் சாத்த, அவிதேகூணு என்கையாலே "அவளும் ஒருமாலையிட்டாள்போலே கா ணும்" என்றுஆழ்வான்நிர்வஹித்தானிறே.அயோத்யாகாண்டேஷோடஸே,“வதிஸூஜாநி தாவலீ தாஹதூரஸிலிதெகூணா | சூதாரஸிநுவபுராஜ சிஹாநுவிடிபூஷீ.” பழப்பு - சிவப்பு. “செங்கனிவாய்” என்றதுக்கு லாவம்-இன்சோல் இத்யாதி. ‘வேவாய்’ என்றதுக்கு லாவம்-உக்கம் இத்யாதி. உக்கம் - விசிறி. கால் - காற்று: உளையை - குன்றுகை. நந்தாவிளக் கமே, அளியத்தாயான நீயும், செந்தாமரை இத்யாரப்ய, ஆசையால் - நொந்தாராக் காதல்நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த - வேவாயே இத்யவ்யம். உலர்ந்திறே வேவது. (க)

ப.—அநந்தரம், இவ்வார்த்தியைக் கண்டு ஸந்ரிஹிதனான ஸர்வகாரணபூதனாயுள்ள ஈஸ்வரனை, நீ என்னை நமுவாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

வேவாரா - வேவித்து த்ருப்தமாகாத, வேட்கை நோய் - ஆசையாகிற நோயானது, மெல் ஆவி - (விரஹத்தாலே) பலஹீநமான ஆத்மாவை, உன் உலர்த்த - குருத்துவற்றாக வற்றுவிக்க, இராப்பகல் - இராப்பகல், ஓவாது - இடைவிடாதே, உன்பாலே - உன் ஸ்வபாவங்களிலே, வீழ்த்தொழிந்தாய் - தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினவனாய், மா - (உன்னைக்கிட்டுவார்க்கு விரோதியான கேஸரியாகிற) குதிரையின், வாய்வாயை, பிளந்து - பிளந்து, மருது - (தவந்தவமான) மருது (முறியும்படி), இடை - நடுவே, போய் - போய் (அநயார்ஹமாம்படி), மண் - பூமியை, அளந்த - அளந்துகொண்டு, மூவா - அத்தாலே இளகிப்பதித்த, முதல்வா - ஸர்வகாரணபூதனே! இனி - இனி ஒருகாலமும், எம்மை - எங்களை, சோரேல் - நமுவ விடாதொழியவேணும். மூவா முதல்வா என்றது - நித்யயௌவநஸ்வபாவனான உத்பாதக நென்றுமாம். இத்தால் - தம்முடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கி ஸத்தையையுண்டாக்கினபடியை அதுஸந்தித்தாராயிற்று. இதில் ஏகாரம் - தேற்றம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவன் இவ்வவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி வந்து முகங்காட்ட, இனி ஒருநாளும் என்னைவிடாதொழியவேணு மென்கிறார்.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - ஒருகால் வெந்து சமையக்கடவதன்றிக்கே, ‘சுழி நெவாழிவவ-உத’ என்கிறபடியே வெந்தஇடமே இந்தநமாக தஹியாநிற்கிற காதல். அளவில்லாத வேட்கைநோய். [மெல்லாவி] - பாத்தம்போராத ஆத்மாவை. அதாஹ்ய மாயிருப்பது கேவலாக்கியாகிலிறே. [உன் உலர்த்த] - ‘மூடுவாடாழிவவாடிவடி’ கோடரத்தில்பற்றின அக்ரிபோலே குருத்துவற்றாக வற்றுவிக்க. [ஓவாது இராப்பகல் உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - வேவாராவேட்கைநோயாகைக்கு அடியிருக்கிறபடி. இடைவிடாதே ஸர்வகாலமும் உன் குணங்களைக் காட்டி என்னை உன்பக்கலிலே விழவிட்டு நீ கடக்க நின்றாய். விழவிட்டுக்கொண்டா யென்னவுமாம். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஸரியை நிரவரித்து யமளார்ஜுநங்கள் நடுவே போய் அவ்வாபத்தைத் தப்பி, மஹாபுலியால் வந்த ஆபத்தை இந்த்ரனுக்குப்போக்கி, ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஜகத் ரக்ஷணங்களைப் பண்ணினவனே! மூவாதொழிகையாவது - இளகிவருகை. அதாகிறது - ஒன்றுஞ்செய்யாதானாய் ரக்ஷணத்தே ஒருப்படுகை. இத்தாற் சொல்லிற்றாயிற்று-அப்படியே என்னுடைய விரோதிகளைப் போக்கி இம்மஹாவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து என்னையுண்டாக்கினவனே! என்கிறார். [இனி எம்மைச் சோரேலே] - இதுக்குமுன் நீ போய்நின்று பட்டது போரும், இனி என்னை விடாதொழிய வேணுமென்கிறார்.

ஈநி.—பத்தாம்பாட்டு. இவளவஸாதமெல்லாம் தீர வந்துஸம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைக்குறித்து, ‘இனி ஒருநாளும் என்னை விடாதொழியவேணும்’ என்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு - வேவாரா இத்யாதி. ‘இனியெம்மைச்சோரேலே’ என்றத்தைக் கடைசித்து அவதாரிகை - இவளவஸாதம் இத்யாதி.

[வேவாராவேட்கைநோய்] - 'வேவ' என்று தொடங்கினால், ஒருகால் வேந்து தலைக்கட்டமாட்டாதாயிற்று. அல்லாதவைபோலன்றிக்கே, ப்ரேமவ்யாதிக்கு உள்ளதோன்றியிற்று இதுதான். [மேல்லாவி] - ஸ்ரீரத்திலுண்டான ஸௌகுமார்யம், ஆத்மா விவமுண்டாயிருக்கிறதாயிற்று இவர்க்கு. [உள்ளுலர்த்த] - "மஹாபலிபுரிவவாடிவம்" (கூடோக்ரிவிபாதபம்) என்கிறபடியே, உள்ளேபிடித்துப் புறம்பே வர வேவாரினின்றதாயிற்று. அதாவதாயிருப்பது கேவலாக்ரியாகிலிறே. "ஹைதாஜுதாநித்யுதிநவாதிவரூதம்" (மஹதாஜ்வலதானித்யமக்ரிநோவாக்ரிபர்வதம்) என்று வேந்தவிடமே விறகாக வேவாரினின்றது. [ஓவாது இராப்பகல்] - வேவாராவேட்கைநோய்போலே இராப்பகல் ஓவாதொழிகிறபடி. [உன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்] - அகப்பட்டார்க்கு மீளவொண்ணாத உன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டாய் என்னுதல்; [உன்பாலே வீழ்த்து] - உன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டே. [ஓழிந்தாய்] - முகங்காட்டாதே கடக்கின்றாயென்னுதல். [மாவாய் இத்யாதி] - கேஸிவாயை அநாயாஸேந கிழித்து, யமளார்ஜுநங்களின் நடுவே போய், மஹாபலிபுரிபுறந்திருக்கொண்ட பூமியை எல்லையுடந்து மீட்டுக்

வேவஎன்றுதொடங்கினால் - தஹிக்கவென்று தொடங்கினால் வென்றபடி. லோகத்தில் தஹித்துத் தலைக்கட்டவில்லையோ? என்ன, அல்லாதவை இத்யாதி; அல்லாதவை ச்ரீரந்தமாகையாலே முடியும், இது ஆத்மந்தமாகையாலே முடியா தென்றபடி. இதுதான் - வெந்து தலைக்கட்டாமைதான். மென்மை ச்ரீரத்துக்கன்றே உள்ளதென்ன, ச்ரீரத்திலுண்டானஇத்யாதி. அதாவது - ப்ரேமவ்யாதிக்கு தாஹ்யமாயிடத்தில் பாத்தம்போராத மார்த்தவம் இவள தென்றபடி. இது இருபத்து நாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். ஆத்மாவுக்கு மார்த்தவம்-பகவத்ப்ராவண்யப்ரயுக்தம். புறம்புஉலர்த்தியன்றே உள்உலர்த்தவேணும், முதலிலே உள்ளுலர்த்த என்பானென்? என்ன, "மஹாபலிபுரி" இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே | ஸ்ருங்கிபேரபுரே பரத: - "ஸாஸிவினாஸியஸுராகொஹரதஸ்யுஹித்யுநம்" இத்யாதி. "சுஹாராஹெநஹநஸுஹொபயதிஸாவவஸு | வநஹாஹாலிலுஹொமஹாபலிபுரிவவாடிவஸு". "சுஹாஹொபயம்" என்னுந்நிக, இதுகூடுமோ? என்ன, அதாவதாய்இத்யாதி. 'வேவாரா' என்றதுக்குப் ப்ரமாணம் - "ஹைதா" இத்யாதி. ஸந்தரகாண்டே பஞ்சதீர்ம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதி! மாருதி: - "ஸதவாடிஸுநாஹாரொஸ்யாவவம் வரிதவ்யுதெ | ஹைதாஜுதாநித்யுதிநவாதிவரூதம்". 'ஹிமவத்பர்வதம்' என்றற்போலே, 'அக்ரிபர்வதம்' என்றொரு பர்வதமுண்டு என்ற உடாலியை வ்யாவர்த்தித்து, அக்ரிமய: பர்வதம் என்று அபூதோபுமா விவக்ஷிதேத்யபிப்ராயேணஹ - வேந்தவிடமே இத்யாதி. அதாவது - அக்ரிபர்வதம் அக்ரியிலுலே வேமாபோலே யென்றபடி. வேவாரா வேட்கைநோய்போலே இராப்பகலோவாதொழிகிறபடி இதி - "விஸஹகௌஸாதிஸயாஸுகாஸுஜீவெ-ஹவகீத்யுபுடி. ப்ரேமவ்யாதி அவிச்சிந்நமாக நலிகுரப்போலே, இராவுப்பகலும் அவிச்சிந்நமாக நலிகுறதென்றிறே - வேவாரா வேட்கைநோய்போலே இத்யாதி | வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்; இது 'ஓவாதிராப்பகலுன்பாலே வீழ்த்தொழிந்தாய்' : என்றமூலத்துக்கு அநுகுணமாக யோஜிக்கப்போகாமையாலே, வேவாராவேட்கைநோய்போலே இத்யாதி | வாக்யம் - கிஞ்சித்ஸந்தித்தம்; வேவாராவேட்கைநோய்போலே யென்ற வாக்யத்துக்கு - அவிச்சிந்நமாக நோய் வேவிக்கிறப்போலே என்னை இராப்பகலோவாதே உன்பக்கல் விழவிட்டுக்கொண்டாயென்று பொருள்; உரையிலே, 'இராப்பகல்இடைவிடாதே உன்ஸ்வபாவங்களிலே தாழ்ந்து அகப்படும்படி பண்ணினாய்' என்றிருக்கையாலே, என்று இப்படி மூலாநுகுணமாக யோஜிக்கில் ஸந்தேஹம் பரிஹரிக்கலாம். முந்தின அர்த்தத்திலே, 'வீழ்த்தொழிந்தாய்'

கொண்டு, இப்படி உபகாரங்களைப் பண்ணி, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானாய்க் குறைப் பட்டு, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாயிருக்கும்வனே ! இப்படியெல்லாம் செய்யச்செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணின வனே ! [இனியேம்மைச்சோரேலே] - கேஸரிதோடக்கமான விரோதிகளைப் போக்கிறாற் போலே தம்விரோதியையும் போக்கி அவன் வந்து முகங்காட்டச் சொல்லுகிறாராதல்; தம்முடைய ஆபத்தின் கனத்தாலே 'வந்து முகங்காட்டும்' என்னும் விஸ்வாஸத்தாலே சொல்லுகிறாராதல். [இனி] - “புஷ்பாகாஷீதஞ்சுஜொஹவரஜாதாரம்” (புத்த வாசலமதீதஞ்சமுமோஹபரமாதாரம்) என்னுமாபோலே, முன்புள்ள காலம் இழந்ததாகி லும் இனிமேலுள்ள காலம் இவ்வஸ்துவைக் கைவிடாதோழியவேணும்; ‘போனகா லத்தைமீட்கவொண்ணாது’ என்று அதுக்கு ஸோகிக்கிறார். “நமெஹம்ஹிபிராஹ்மண” (நமேதுகம்ப்ரியாதாரே) - என்னுடைய ப்ரியையானவள் தூரத்திலே இருக்கிறு ளென்று அதுக்கு ஸோகிக்கிறேனல்லேன்; அது ஒருபயண மெடுத்து விடத் தீரும். “நமெஹம்ஹிபிராஹ்மண” (நமேதுகம்ஹ்ருதேதிவா) - வலிய ரக்ஷஸ்ஸாலே பிரிவுவந்ததென்று அதுக்கு ஸோகிக்கிறேனல்லேன்; அது அவன் தலையை அறுக்கத் தீரும். “ஹநதெவா நுஸொவாஜி” (ஏததேவாநுஸோசாமி) - இதுஒன்றுமே எனக்கு ஸோகநிமித்தம்: “வயொதஸ்யாஹுதிவாருத” (வயோதஸ்யாஹ்யதிவார்த்ததே) - போனபருவம் இப்பால் மீட்கவொண்ணாதிதே.

(५०)

என்று - முழுச்சொல்லு. த்விதீயார்த்தத்தில், பிந்தபதம். ஒன்றுஞ்செய்யாதானுய்கீ துறைப்பட்டு
என்றது - 'மூவா' வின் தாத்தாப்ரியம். மூவா - முடியாத; சோம்பாத என்னுதல். முடிதல் - நயித்
தல். மூவர்மை - நயியாமை; நித்ய மென்றபடியாதல். 'முதல்வா' என்றதுக்கு ரக்ஷகனாக அர்த்தம்-
இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே இய்யாதி. ஸ்ரஷ்டாவாக அர்த்தாந்தரம் - இப்படியெல்லாம் இத்
யாதி. 'இனியெம்மைச்சோரேல்' என்றது - எந்த அவஸ்தையைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்ன,
இரண்வகையாக அருளிச்செய்கிறார் - கேஸரி இய்யாதியாலும், தம்முடைய இய்யாதியாலும். வந்து
முகங்காட்டச்சொல்லுகிற ரென்று - முந்தின அர்த்தம்; 'ஸமீபஸ்த்தனாயிருந்தே முகங்காட்டுகிறி
லன், அவர்யம்முகங்காட்டும்' என்னும் விஸ்வாஸத்தாலே யென்று - இரண்டாமர்த்தம். "இனி"
என்றதுக்குத்தாத்தாப்ரியம் - ஸூக்ஷ்மகாயு இய்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே மால்யவதி ராமஃ. "ஸா
ரஜீரஜமீரெவஜாஷ்டாஜோஷ்டாநுயெவநாடி | காசிவ்யதஹஸுநீவநஷ்டா
ஜநகாஷ்டஜாடி | ஸூக்ஷ்மகாயுதீதஹுரோஹவரோதாரஃ.", 'முன்புள்ளகாலமிழந்த
தாகிலும்' என்றத்தால் பலிதமாஹ - போனகாலத்தை இய்யாதி. அப்படி சோகித்த பேருண்
டோ? என்ன, நடு இய்யாதி. யுத்தகாண்டே பஞ்சமே ஸமுத்ரதீரே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராமஃ -
"நடுஊர்வஹிபாடிநடுஊர்வஹிதெதிவா | ஷநதஜெவாநுஸொவா
ஜிவயொடஸ்யாஹுதிவாடுத." என்னுடைய ப்ரியையானவன் இய்யாதி-"வயொடஸ்யாஹுதி
வாடுத" என்று - போனபருவத்தை மீட்கையினுடைய துஸ்ஸகத்வஞ் சொல்லுகையாலே,
கீழ்ச்சொன்னவற்றினுடைய ஸுஸகத்வம் த்யோதிதமிதே. மாவாய் இய்யாரப்ய, முதல்வா -
வேவாரா இய்யாரப்ய, வீழ்த்தொழிந்தாய் - இனி எம்மைச்சோரேலே இய்யந்வயஃ. உள்உலர்த்த -
உள்ளே உலர்த்தும்படியாக.

(50)

ப தி னோ ரா ம் பா ட் டி .

சோராதவெப்பொருட்கும் ஆதியாஞ்சோதிக்கே
ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன்
ஓராயிரஞ்சோன்ன அவற்றளிவைபத்தும்
சோரார்விடார்கண்டிர் வைகுந்தம் திண்ணனவே.

ஆ.—(சோராத.) இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸந்தாலே முடியப்புகுகிற தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக வந்து தோற்றியருளின எம்பெருமானைக் கண்டு தாம் உஜ்ஜீவித்து, ஸ்வோஜ்ஜீவந்தாலே எம்பெருமான் ஸர்வேஸ்வரத்வம் அவி கலமானபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய், ‘அடியேன் இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வம் அவி கல மாகப் பெற்றேனாகாதே’ என்று உகந்துகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை அதுபவித்து, இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமான் பக்க லுள்ள நிரவதி கமான ஆசையாலே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை விடாதார் ஒருநாளும் எம் பெருமானைப் பிரியார்; இது நிர்ஸித மென்கிறார்.

ஒ — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டிலே நித்யவாஸம் பண்ணப் பெறுவார்; இது நிர்ஸித மென்கிறார்.

[சோராத என்று தொடங்கி] - ஆழ்வாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அவரை உளராக்குகையாலே ஒன்றொழியாமே ஸகலபதார்த்தத்துக்கும் ஈஸ்வரனுனவன் திருவடி களிலே லோகத்தில் அந்யபரமான பதார்த்தங்களெல்லாம் தம்மைப்போலே எம்பெரு மானைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாக ப்ரமிக்கைக் கீடான நிரவதிகபக்தியை யுடையரான ஆழ்வார். ஓராயிரம் - விலக்ஷணமா யிருக்கை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலம் பரமபதப்ராப்தி யென்று அருளிச்செய்கிறார்.

சோராத - ஒன்றுஞ் சோராதபடி, எப்பொருட்கும்-எல்லாப் பொருளுக்கும், ஆதியாம் - கீர்ணபூதனை, சோதிக்கே - பரஞ்ஜயோதிஸ்ப்தவாச்யனுக்கே, ஆராத - (ஒருகாலும்) த்ருப்திபிறவாத, காதல் - அபிரிவேஸத்தையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், ஓர் ஆயிரம் - அத்வீதீயமான ஆயிரமாக, சொன்ன அவற்றுள் - சொன்னவற் றுக்குள்ளே, இவை பத்தும் - (அதிப்ரேமப்ரகாசகமான) இவை பத்தையும், சோரார் - நமூவநில்லாதவர்கள், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, திண்ண - அறுதியாக, விடார்கண் டிர் - விடாதவர்கள்கிடர். இது - கலிவிருத்தம்; நாலடித்தாழிசையுமாம்.

இ.—நிமமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யவிப்பார் பரமபதத்திலே நித்யவா ஸம் பண்ணப்பெறுவார்; இது நிர்ஸிதம் என்கிறார்.

[சோராத இத்யாதி] - இப்படி இவரோடே கலந்து இவரை உளராக் குகையாலே ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமாய், சோதி - மூக மலர்த்தியும் தன்னதாம்படி யிருந்தான். இவரொருவரையுஞ் சோரவிட்டானாகில், ஸர்வ

ஸேஷியாகமாட்டானே. [சோதிக்கே] - நிரவதிகதேஜோருபமான விக்ரஹத்தை யுடையனா நென்றுமாம். ஸர்வ ரக்ஷகத்வமும் நிலைநின்றது, வடிவமுகம் புதுக்கணித்தது. [ஆராத இத்யாதி] - லோகத்தில் ஸகலபதார்த்தங்களும் தம்மைப்போலே அவனைப் பிரிந்து நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு ப்ரமிக்கும்படியான நிரவதிகபத்தியையுடையவர், நிரூபகதர்மம் இவர்க்குக் காதலாயிற்று. தம்படி சொல்லிலும் தாமே சொல்லுமத்தனை. [ஓராயிரம்] - அபிரிவேஸாத்நோடே அருளிச் செய்த தாகையாலே விலக்ஷணமான ஆயிரம். [அவற்று ளிவை பத்துஞ் சோரார்] - அவற்றிலும் விலக்ஷணமான இவை பத்தையுஞ் சோராதவர்கள். [விடார்கண்டர் வைகுந்தம்] - எல்லாரும் இழந்து நோவுபடுகிறனவாக அதுஸந்திக்க வேண்டும் தேசத்தை விட்டு, ஸகலரும் பகவல்லாபத்தாலே கனித்து வர்த்திக்கும் தேசத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணப்பெறுவர். கண்டரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிடுகிறார். [திண்ணனவே]-ஸுநிர்ஸிதம்.

௪௩.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், கண்ணால்கண்டதேல்லாம் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்து நோவுபடாதே, கண்டாரேல்லாம் பகவல்லாபத்தாலே களித்துவர்த்திக்கும் நாட்டிலே புகப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[சோராத எப்பொருட்குமாதியாஞ்சோதிக்கே] - இவ்வளவிலே வந்து இவரோடே கலந்து இவரை உளராக்குகையாலே, ஒன்றொழியாதபடி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் ஈஸ்வரனுமாய்; இவரோடே வந்துகலந்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுமாயிருந்தான். இவர்க்கு வந்து முகங்காட்டவேதற்குமுன்பு ஸர்வேஸ்வரத்வமும் அழிந்ததுபோலே கிடந்தது; இவரோருத்தரையும் சோரக்கோடுக்கவே ஸர்வேஸ்வரத்வம் அழியுமிறே. இவரிழவு தீர வந்து முகங்காட்டினபின்பு எல்லாப்பொருட்கும் நிர்வாஹகனானே. [சோதிக்கே] - பேறிழவுகள் இவரதன்றிக்கே, 'தன்னது' என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்றுகின்றது. "கூதகூத்யு" (கருதக்ருத்யு) என்னும்படியானான். [ஆராதகாதல்] - இத்திருவாய் மொழியால் சொல்லிற்றாயிற்று-கண்ணால்கண்ட பதார்த்தங்களுமெல்லாம் பகவதலாபத்தாலே தம்மைப்போலே நோவுபடுகிறனவாக்ககொண்டு, அவற்றுக்குமாகத் தாம் நோவுபடும்படியான இவருடைய அபிரிவேசமாயிற்று. [காதல்குருகூர்ச்சடகோபன்] - காதலையிட்டாயிற்று இவரை நிரூபிப்பது. தம்படிசொல்லும்போதும் தாமே சொல்லவேணுமே.

நிகமம் - சோராத இத்யாதி. 'இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டர் வைகுந்தம்' என்கிற பதங்களைக் கடக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி கற்றார் இத்யாதி. இந்த அவதாரிகை - "இனியெம்மைச்சோரேல்" என்கிறவிடத்தில் த்விதீயார்த்தாபிப்ராயேண. இப்பத்தும் கற்றார்க்கு ஆழ்வாருடைய ஹாவ்ருத்தி யுண்டாமென்று தாத்பர்யம்.

சோராதஎப்பொருட்தும் - ஒன்றுக்குறையாத எல்லாப்பதார்த்தங்களுக்கும். ஆதீயாம் - ஈஸ்வரனும். இவரோருத்தருக்கு முகங்காட்டாவிடில் ஸர்வேஸ்வரத்வம் அழியுமோ? என்ன, இவர்க்குலந்து இத்யாதி. அது எப்படி? என்ன, இவரோருத்தரையும் இத்யாதி. இவரோடுவந்து கலந்துஅத்தாலே உஜ்ஜ்வலனுயிருந்தத்தால் பலிதமாஹ - பேறிழவுகள் இத்யாதி. அவன்அப்படியிருக்குமோ? என்ன, கிருதகிருத்ய இத்யாதி. ஸ்ரீஸங்கேபே "சுவிஷிவ்யுயுஜாயா ஸாக்ஷஸெ ஸ்ரீவிஷ்ணுஸு | கூதகூத்யுஸு ஷாராரொவிஜ்ஜுஸு ஸ்ரீரொஹு" : 'ஆராத காதல், என்று இப்போது எதுக்காகச் சொல்லுகிறார்? என்ன, இத்திருவாய்மொழியால் இத்யாதி. ஸ்வப்ரஸ்மணை ஸபண்ணலாமோ? என்ன, தம்படி இத்யாதி. இது - ஆராதவின் தாத்பர்யம். அவர்

[சொன்ன]-இக்காதலோடேயாயிற்று ஆயிரம் அருளிச்செய்தது. [அவற்றறிவைபத்தும்]-அல்லாதவை ஒருதலையாக, இது ஒருதலையாம்படி அக்காதலை முத்தகண்டமாகச் சொன்ன திருவாய்மொழியாயிற்று இது. [இவைபத்தும் சோரார் விடார்கண்டிர் வைகுந்தம்] - இங்கேயிருந்து, கண்ணுக்கிலக்கான பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக அநுஸந்திக்குமவர்கள், இவ்விருப்பைவிட்டு, கண்ணுல்கண்டாரடங்கலும் பகவல்லாபத்தாலே களிக்கும் நித்யவிபூதியை விடாதே நித்யாநுபவம்பண்ணப்பெறுவார்கள். கண்டிரென்று - கையெடுத்துக் கூப்பிகேற்றார். [திண்ணனவே] - இது ஸுநிஸ்சிதம். இவ்வருகே சிலரைப்பற்றிச் சொல்லிற்றோரர்த்தமாகிலிறே ஸம்ஸயவிபர்யயங்க ளுள்ளது, பகவத்ப்ரபாவத்தைப்பற்றிச் சொன்னதாகையாலே இதுதனக்கு எங்கே னும் ஸபதம்பண்ணலாம். முதற்பாட்டிலே தொடங்கி, நாரைதோடக்கமாக, அன்றில் கடல் காற்று மேகம் சந்த்ரன் இருள் கழி விளக்கு இப்பதார்த்தங்களைக் குறித்து அநுஸோகித்து மிகவுந்தளர்ந்தவளவிலே அவன் வந்து முகங்காட்ட 'இனி என்னைவிடாதொழிய வேணும்' என்றது, இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குப் பலத்தைச் சொல்லித் தலைக்கூட்டினார். (கக)

ஹத்திஸ்வஹாவம்அவர்க்கே தெரியுமதொழிய,பிறர்க்குத்தெரியாதிதே; இவருடையஆகாரங்கள் ஓரிடத்திலும் காணுமையாலே யென்றபடி. ஆராதகாதல் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம் என்று அவ்வயித்து அர்த்தம் - இக்காதலோடே இத்யாதி. “இவை” என்றதுக்கு ஹாவம் - அல்லாதவை இத்யாதி. சோரார் - விடாதவர்கள்; அநுஸந்திக்குமவர்க ளென்றபடி. அநுஸந்திக்குமவர்களாவது - அநுஸந்திக்க யோக்யரானவர்க ளென்றபடி. “விடார்” என்ன அமைந்திருக்க, ‘கண்டிர்’ என்றதின் தாத்பர்யம் - கையெடுத்துக்கூப்பிகேற்றார் என்றது. அப்பயலித்தமாத்ரத்திலே இது கூடுமோ? என்ன, இவ்வருகே சிலரை இத்யாதி. சோராத இத்யாரப்ய, இவைபத்தும் சோரார் வைகுந்தம் விடார்கண்டிர்; இது திண்ணனவே இத்யவ்யம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—வடுவடாநுஹடுதஹுரெவெரிமுணாவிவூகிதஹுஹுஸஜிபா—விவூகிவாஹிஹ: | ஸவடாநவிஸுஸஜிபா—விநவனவஹா வாநாஹசிதீபஸதகஸ்யஸாரிராஜெ ||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— திஜாஜிஜெ டககூபாஜாதிஜநநுதெதாஜஸுஸஜிபெகூபககூபாஜெநுஷு—பெபூரககூபாஜியப விதாரணாதாஸுஜெநுஜாஜிபுதாசு | விதாஜெபாஜிஸுஜீகரணதஉபஸு—பொஷணாவரஜநாஹாநுஷுபாஸாஜஸுஸாரெ— க்ஷணவிரஹஜஸாஜுஸுஹகஜுமாடி ||

திருவாய்மொழி } வாயுந்திருமால்மறையநிற்க ஆற்றாமை
நூற்றந்தாதி. } போய்விஞ்சிமிக்கபுலம்புதலாய்—ஆய
அறியாதவற்றோடணைந்தமுதமாறன்
செறிவாரைநோக்கும்திணிந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—திண்ணன்வீடு: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(திண்ணன்வீடு.) இப்படி ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தைத் தம் முடைய ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே ஸ்வேஹதுகமாக உபபாதிக்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்கு வந்த வ்யஸநாதிஸயத்தையும் மறக்கும்படி வந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தையும் அநுபவித்து விஸ்மிதராயுள்ள ஆழ்வார், ‘இப்படி ப்ரீதராகைக்குக் காரணம் - எம்பெருமான் நிரதிஸய போக்யனாகையால்’ என்றும், ‘இந்தபோக்யதைக்கு ஹேது - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்யப்ரமுகமான ஸமஸ்தகல்யாண குணத்தமகணை ஸர்வேஸ்வரனாகை’ என்றும் இம்முகத்தாலே அவனுடைய ஈஸ்வரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழ்க்கத்தமான போக்யத்வத்தினுடைய நிரதிஸயத்வாபாதகமாய், “மாவாய்பிளந்து” என்று தொடங்கிக் கீழ் ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்பத்துக்கும் ஸ்வாமித்வத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான மதுஷ்யத்வேபரத்வத்துக்கு உபபாதகமான அவதார தஸையிலும் அவனுடைய ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஸர்வப்ரகார ஸமாராத்யதையையும், ஆதிக்க்யஸூசகமான புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமான அர்ணவஸாயித்வத்தையும், அகடித கடநா ஸாமர்த்த்யத்தையும், ஸர்வப்ரகாரரக்ஷகத்வத்தையும், ஜகஜ்ஜந்மாதி ஹேதுத்வத்தையும், ஸர்வதேவதா ஸமாஸ்ரயணீயத்வத்தையும் அருளிச்செய்து, ஸர்வஸமாத்தப்ரஸாய் ஸர்வஸூலபணை ஈஸ்வரனுடைய போக்யத்வவர்த்தகமான உத்துங்கலலிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ் தமக்குப்பிறந்த ஆற்றாமையை மறக்கும்படி முகங்கொடுக்கையால் வந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தை அநுபவித்து, ‘இதுக்குஅடி-அவனுடைய நிரதிஸய போக்யதை’ என்றும், ‘அதுக்குஅடி - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ வாத்ஸல்யப்ரமுக ஸமஸ்தகல்யாணகுணத்தமகணை; அதுக்குஅடி - ஸர்வேஸ்வரத்வம்’ என்றும், இம்முகத்தாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அத்தை உபபாதிக்கிறார். கீழே, “சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதிக்கு” என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தைத் தெரியப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாராகவுமாம். ‘இப்பரத்வம் முதல்திருவாய்மொழியிலே சொல்லிற்றன்றோ?’ என்னில்; இவர்தாம் ஒருகால் அநுபவித்த குணத்தையே அபூர்வமாக அநுபவிக்கவல்ல அபிரிவேஸத்தையுடையவர்; அவனும் அநுபூத குணங்களையே அபூர்வமாக அநுபவிப்பிக்க வல்லன்; அதுவேயன்று: அங்கு - தாம் அநுபவித்தார்; இங்கு - பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறார். அங்கு - அந்வயத்தாலே உபபாதித்தார்; இங்கு - அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் உபபாதிக்கிறார். அங்கு - ஸ்ருதிப்ரக்ரீயையாலே; இங்கு - இதிஹாஸ புராண ப்ரக்ரீயையாலே.

நடு.—கீழில் திருவாய்மொழியில் இவர்க்குப் பிறந்த ஆற்றுமை பேச்சுக்கு நிலமன்றிறே; ‘கடல் வெதும்பினால் விளாவ நீரில்லை’ என்னுமாபோலே. ‘ஆற்றுமை யோடே முடிந்துபோமித்தனை’ என்றிருந்தார்; அந்தரம் அவன் வந்து முகங்காட்டின வாறே ஆற்றுமை புக்கவிடங் கண்டிலர்; ‘இதுக்கு அடி என்?’ என்று பார்த்து ஆராய்ந்த னாறே, இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபத்தளவல்லாத விஷயவைலக்ஷணயமா யிருந்தது; பிரிந்தபோது தன்னையொழிய வேறென்று தோற்றதபடியாய், கலந்தபோதும் தன்னையொழிய மற்றென்று தோற்றதபடியான விஷயவைலக்ஷணயமா யிருந்தது; ‘இது க்கு அடி என்?’ என்று பார்த்தார்; ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகனாகையாலேயா யிருந் தது; ‘இதுதனக்கு அடி என்?’ என்று பார்த்தவாறே, ஸர்வேஸ்வரனாகையாலேயா யிருந் தது; ‘உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்’ என்றால், ‘அயர்வறுமமரர்களதிபதி’ என்றிறே தோற்றுவது; ஆக, இங்ஙனே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை அநுஸந் தித்து; அதை அருளிச்செய்கிறார். ‘கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ என்று காரணத்வம் ப்ரஸ்து தமாகையாலே, ‘அந்தக்காரணத்வத்தை உபபாதிக்கிறார்’ என்று பணிக்கும் பிள்ளான். முதல் திருவாய்மொழியிலுஞ் சொல்லிற்றில்லையோ ஈஸ்வரத்வம்? என்னில்; – ‘ஒருகால் சொன்னோம்’ என்று கைவாங்கியிருக்கவல்லரல்லர் இவர்; ஒருகால் சொல்லிற்றென்று கைவாங்கலாம் விஷயமன்று அது. இனித்தான் பகவத்விஷயத்தில் புருத்தி, தோஷாய

திண்ணன்வீடு ப்ரவேஸே, ‘கீழோடு இதுக்கு, ப்ராஸங்கிக ஸங்கதியும், ஸாக்ஷாத் ஸங்கதியு மென்று த்வேதா ஸங்கதி’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ப்ராஸங்கிக ஸங்கதி மாஹ - கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி - ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை அநுஸந்தித்து அதை அரு ளிச்செய்கிறார் என்னுமனவும். கீழே ‘மூவாமுதல்வா’ இத்யாதி வாக்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்ஸங்கதி. ப்ராஸங்கிக்ஷு என்றதுக்கு லாவம் - ஈஸ்வரன் ஸாத்மய போகப்ரத னாகையாலே, முந்தறத் தன்னுடைய ஈஸ்வரத்வத்தை அநுபவிப்பித்துப் பின்னை ஊனில்வாமுயிரிலே தன்னை அநுபவிப்பிக் கிறானென்று. வேதும்பினால் - உஷ்ணமானால். இதுக்கடி - அவன் பிரிந்தபோது ‘முடிந்துபோ மித்தனை’ என்றிருக்கையும், அவன் முகங்காட்டினால் ஆற்றுமை தெரியாமையுமாகிற இதுக்கு அடி யென்றபடி. கீழ் வாக்ய விவரணம் - பிரிந்தபோது இத்யாதி: இதுக்குஅடி - இந்த வைலக்ஷணயத்துக்கு அடி. வைலக்ஷணயத்துக்கு அடி குணங்க ளென்றது - ‘மூடுணெயிராபுரூபு வெராபுரூபு ஶீவஸூரூபு ஐவாஸூரூபு’ என்றத்தைப் பற்ற. இதுதனக்கு அடி - ஸமஸ்த கல்யாணகுணம்மகத்வத்துக்கு அடி. ஸமஸ்தகல்யாணகுணம்மகத்வத்துக்கு அடி ஸர்வேஸ் வரத்வ மென்று தோற்றமோ? என்ன, உயர்வற இத்யாதி. ‘மூடுணெயிராபுரூபு வெராபுரூபு’ இத்யாதிகளாலே பெருமான் குணங்களைச் சொல்லிக்கொடுவந்து, கீழ்ச்சொன்ன குணங்களுக்கு ஹேதுவாக, ‘ஸூக்ஷ்மெயிராபுரூபு’ இத்யாதியாலே ஈஸ்வரத்வஞ் சொல்லிற்றிறே” என்று அருளிச்செய்வார். ‘ஈஸ்வரத்வத்தை யநுஸந்தித்து’ என்ற அந்தரம் - ப்ராஸந்தா ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே, தேவதாந்தரபரத்வ புத்தியாலே அநர்த்தப்படுகிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ‘பகவத்பரத்வத்தை உபதேஸிப்போம்’ என்று பார்த்து ‘அத்தை அருளிச்செய்கிறார்’ என்று சிலகூட்டி நிர்வஹிப்பது. ஸாக்ஷாத்ஸங்கதிமாஹ - கீழே மூவா இத் யாதி. கீழ்வாக்யத்தவயத்தாலும் ஶீபரிஹாரத்வயம் அருளிச்செய்து, த்ருதீயபரிஹார மாஹ - இனித் தான் இத்யாதி. ‘ப்ராஸூரூபாயாப்ராஹ்மாயாப்ராஹ்மாவெதாநெவிவா | ஹயெவ விஸயெவெவ வஸந்ஸூரூபு’ என்றதில் பகவத்பரத்வ ப்ரதிஜ்ஞாபரமாகையாலே புருத்தி தோஷமில்லை. ‘ஒருகால் சொன்னோமென்று’ இத்யாதி வாக்யத்தவயத்தையும்

வாகாது; ஒருகுணத்தையே எல்லாக்காலமும் அநுபவிக்கவல்லா ரோருவ ரிவர்; ஒரு குணந்தன்னையே 'இதுக்குமுன்பு அநுபவிப்பித்தது இக்குணம்' என்றுதோற்றதபடி கூணந் தோறும் புதுமை பிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கவல்லானோருவன் அவன்; பயிலாநிற்கச்செய்தே யிறே பண்டுஇவரைக்கண்டறிவதெவ்வூரில் யாமென்பது; ஆகையிறே, ஏகவிஷயமே நித்ய ப்ராப்யமாகிறது; இவர்தாமும்,* “எப்போழுதும் நாள் திங்களாண்மேழி யூழிதோறும் அப் போழுதைக்கப்போழுது என்றாராவமுதம்” என்றாரின்றார். ஆனாலும், இதுக்கு வாசியுண்டு; முதல்திருவாய்மொழியிலே - பரத்வஞ் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, அது ஸ்வரூபவ மாயிருக்கும்; அந்தப்பரத்வந்தனை எல்லார்க்கும் அநுபவிக்கலாம்படி பிறர் நெஞ்சிலே படுத்துகிறாராகையால் பரோபதேஸத்தாலே பரத்வாநுபவம் பண்ணுகிறார்; அங்கு - அந் வயமுகத்தாலே பரத்வஞ் சொன்னார்; அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் பரத்வஞ்சொல் லுகிறார் இங்கு; அங்கு - ஸ்ருதிச்சாயையாலே சொன்னார்; இங்கு - இதிஹாஸபுராணப்ரக்ரி யையாலே சொல்லுகிறார்; அங்கு-பரத்வத்திலே பரத்வம்; இங்கு-அவதாரத்திலே பரத்வம்.

மு த ற் ப ா ட் ௫.

திண்ணன்வீடு முதல்முழுதுமாய்
எண்ணின்மீதியன் எம்பெருமான்
மண்ணும்விண்ணு மெல்லாமுடனுண்ட நங்
கண்ணன்கண்ணல்லது இல்லையோர்கண்ணே.

அடைவே விவரிக்கிறார் - ஒருகுணத்தையே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இந்த வாக்யத்வய மும் - அந்த வாக்யத்வயத்துக்கு விவரணமா யிருக்கச் செய்தே, அதிற் சொன்ன அர்த்த த்வயத்திலேயும் க்ரமேண ஹேதுபரமா யிருக்கிறது. யத்வா, உபதேஷ்ட்ருஸ்வலாவத்தாலும், உபதேஸ்வலாவத்தாலும் அநுலாவ்யஸ்வலாவத்தாலும், அநுபவித்ருஸ்வலாவத்தாலும், அநு லாவயித்ருஸ்வலாவத்தாலும் புருக்தி தோஷாய அன்று என்கிறார் - ஒருகால்சொன்னேன் என்று தொடங்கி க்ரமேண அஞ்சுவாக்யத்தாலே. அப்படி கூணந்தோறும் புதியதா யிருக்குமோ? என்ன, பயிலாநிற்க இத்யாதி. பயிலாநிற்கச்செய்தே - பரிசயம்பண்ணுநிற்கச் செய்தே. பண்டு இத் யாதி - திருமொழி - (அ,க,கூ.) பண்டிவரைக் கண்டறிந்தது எவ்வூரிலே நா மென்கை. அவ்விஷயம் இவர்க்கும் அப்படி யிருக்குமோ? என்ன, இவர்தாமும் இத்யாதி. எப்போழுதும் இத்யாதி. எல்லா கூணம், எல்லாநான், எல்லாமாஸம், எல்லாவாண்டு, எவ்வகைப்பட்ட ணுழியூழிதோறுமான அவ் வோஅகாலங்களிலே எனக்கு அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவனே யென்கை. ஆக, கீழ் பெளருக்த்யத்தை அப்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரித்து, அந்யுபகம்யவாதத்தாலே பரிஹரிக் கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. இதுகீழ் - இத்திருவாய்மொழிக்கு. ஆனாலும் - ஈஸ்வரத்வஞ் சொன் னாலும். வாசியுண்டு - விசேஷமுண்டு. வாசியை நாலுவிதமாகக் காட்டுகிறார் - முதல் திருவாய் மொழியில் இத்யாதி. அந்வயவ்யதிரேகங்களிரண்டாலும் என்றது - “நங்கண்ணன் கண்ணல்ல தில்லையோர் கண்ணே” என்றத்தைப் பற்ற. ஸ்ருதிச்சாயை - ஸாமாநாதிகரண்யம். இதிஹாஸ புராணப்ரக்ரியை - வையதிகரண்யம். இதிஹாஸபுராண ப்ரக்ரியையாலே என்றது - “கீர ஷ ண வனவஹிவொ ரகா நா ஸு து திரவிவாப்யயம்”, “மாபாவம் விட வரற்குப் பிச்சைபெய்” இத் யாதியைப்பற்ற. பரத்வத்திலே பரத்வம் என்றது - “அயர்வறுமமரர்களதிபதி” என்றத்தைப்பற்ற. அவதாரத்திலே பரத்வம் என்றது - “கண்ணன்” என்றத்தைப்பற்ற.

* திருவாய்மொழி - உ - ௫ - ௪.

ஆ.—மோக்ஷாத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய், வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷகனாயிருந்த வண்துவரைப்பெருமானே இஜ்ஜகத்தில் ஈஸ்வரன்; மற்றுஈஸ்வரனில்லை; இதில் ஒரு ஸம்ஸய மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இஜ்ஜகத்துக்கு க்ருஷ்ணனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணன்] - த்ருடம். [வீடு முதல் முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய்; [திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் தொடக்கமான அஸேஷவிபூதியையுடையனா யென்றுமாம். [எண்ணின் என்று தொடங்கி]-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களை யுமுடையனாய், ப்ரளயாபத்து வந்தபோது பூமி தொடக்கமான ஸகலலோகத்தையும் தரம்பாராதே ஒக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்ட நம்முடைய க்ருஷ்ணனே இஜ்ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி. நங்கண்ணென்று - ரக்ஷகத்வ ப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது.*

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிர்வாஹக னென்கிறார்.

திண் - திண்மையையுடைத்தாய், நல்வீடு - விலக்ஷணமானமோக்ஷம், முதல் - முதல், முழுதுமாய் - ஸகலப்ரயோஜநநிர்வாஹகனாய், எண்ணின்மீதியன் - நினைவுக்கு அவ்வருகான அபரிச்சிந்நஸ்வாவனாய், எம்பெருமான்-(இம்மேன்மையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியாய், மண்ணும் - பூமியும், வின்னும்-ஊர்த்வலோகமும், எல்லாம் - ஒன்றொழியாமல், உடன் - (தாரதம்யமில்லாதபடி) ஏகோத்யோகத்திலே, உண்டவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, நம்கண்ணன்-க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து நமக்கே தன்னைத் தந்த ஸுலபனே, கண் - ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகன்; அல்லது - அல்லது, ஓர்கண் - ஒரு நிர்வாஹகவஸ்து, இல்லை-இல்லை. கண் - களைகண். திண்ணென்றது - நிச்சித மென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ப்ரளயாபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணன்] - த்ருடம். [வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய். [திண்ணன் வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் முதலான ஸகலலோகங்களை யுமுடையனா யென்றுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] - எண்ணுக்கு மேற்பட்டான். அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணன். கீழ் - புருஷார்த்தப்ரதத்வமாகிற ஒளதார்யகுணபரமானபோது அதுக்தகுணங்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும் இத்யாதி] - பூமியந்தரிக்ஷாதிகளைப் பிரிகதிப்படாமே தரம்பாராதே ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த. [நங்கண்ணென்று] - “கூஷ்ணவனவஹியொகாநாஃ-உத்திரவிஜ்ஜய்யஃ | கூஷ்ணவஹிக்ஷுதெஹௌத ஶிஷ்விஸூஹராவஸ்ய” என்கிற ப்ரமாணப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது. நம்மென்று - அத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தவன். [கண்] - த்ருஷ்டி; நிர்வாஹகன். “களைகண்” என்று - நிர்வாஹகரைச் சொல்லக்கடவதினே. [அல்லதில்லையோர்கண்ணே] - வேறொரு த்ருஷ்டி யில்லை. அர்த்தமின்றிக்கே,

* இப்பாட்டின் மிச்சவ்யாக்யாரம் கிடைக்கவில்லை.

“பீலிச்சுண், மாலைக்கண்” என்னுமாபோலே உக்திமாத்ரமாக இருப்பது மொன்றில்லை. ‘கண்ணன் கண்’ என்றது - அந்வயத்தாலே; ‘அல்லதில்லையோர்கண்’ என்றது - வ்யதிரேகத்தாலே. இல்லை யோர்கண் - இது திண்ணம்.

நடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[திண்ணன்வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - திண்ணனென்றது - திண்ணம் என்றபடி; அதாவது - த்ருட மென்றபடி. த்ருடமான வீடென்று நித்யவிபூதிக்கு விசேஷணமாய், தார்ட்யமாவது ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவஜந்மநாஸ விகல்பங்க ளென்னுமவையிலா மையாலே கர்மநிபந்தநமாக வரும் அழிவில்லை யென்கை. ஐச்சமாக வரும் விகாரங்க ளுண்டானால் தோஷாயவுமன்று, அது அழிவாயுந் தோற்றுதிநே. ஏதேனுமாக ஸம்ஸார விபூதியிற்போலே கர்மநிபந்தநமாக வருமவை யில்லை யென்கை. திண்ணிதான நித்யவிபூதி தோடக்கமான எல்லாவிபூதியையு முடையனாய். அன்றியே, ‘திண்ணம்’ என்கிற இத்தை விட்டுவைத்து, வீடுமுதல் முழுதுமாய் மோக்ஷப்ரப்ருத் யசேஷபுருஷார்த்தப்ர தனா யென்னவுமாய். [எண்ணின்மீதியன்] - அஸங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தை யுடையவன். கீழ் விபூதிபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்றது - குணபரமாகி றது; கீழ் குணபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்ற விடம் - விபூதிபரமாகிறது. வீடுமுதல் முழுதுமா யென்றபோது - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே நினைத்ததாகில், எண்

முதற்பாட்டு - திண்ணன் இய்யாதி. “மனக்க ளுழிவரும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, திண்ணமென்றபடி என்றது. ஸ்ரீவீஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஸே, “கடெகதக்ஷயம்நி ச்யுஜமநுநிவராவிம | சூவிராவதிரொஹாஹஜநநாஸவிக்ஷுவுக”, “ஐயுதஸாஸுதம்நித்யுநஹ்வாஸிபுஜம் | ஸுஹஸ்துயிம்ஹிவ்யுக்ஷாஸுஹ ஹண்பவம்” இய்யாதிகளை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - தார்ட்யமாவது - ஆவிர்ப்பாவ இய்யாதி. ஆவிர்ப்பாவதி ரோபர்வங்களென்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், ஸமஷ்டி ஸம்ஹாரத்தையுஞ் சொல்லி; ஜந்ம நாஸங்களென்று - வர்த்தமானோத்தத்திராசங்களைச் சொல்லுதல்; ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவரூப ஜந்ம நாஸங்க ளென்னுதல். ஆவிர்ப்பாவம் - தோற்றுகை. திரோபாவம் - மறைகை. விமாநகோபுர மண்டபாதி ரூபேண பரிணாம முண்டாயிருக்க, ‘இல்லை என்கிறதென்?’ என்ன, கர்மநிபந்தந இய்யாதி. அங்கும் பரிணாமமுண்டேயென்ன, ஐச்சமாக இய்யாதி. அழிவாய்தீதோற்றாவிட்டா லும் விகாரமுண்டேயென்ன, ஏதேனும் இய்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திண்ணிதான இய்யாதி. இவ் வர்த்தத்தில், ‘முழுதுமாய்’ என்றது - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. ‘ஆய்’ என்ற ஸாமாநாதி கரண்யம் - நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகலாவேர. மோக்ஷ இய்யாதி - ஐஸ்வர்யகைவல்யாத்யசேஷபுரு ஷார்த்த ப்ரதனா யென்றபடி. இத்தால் - ஓளதார்யகுணத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது மற்ற குணங் களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களை யு முடையவ னென்றபடி. ‘ஆய்’ என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ப்ரதாத்ருப்ரதேயலாவேர. பெளருக்த்யம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறார் - கீழ் விபூதி இய்யாதி. குணபரமாகிறது-ஸமஸ்தகுணபரமாகிறது. கீழ்குணபரமானபோது - புருஷார்த்த ப்ரதத்வம்-குணந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தாத்பர்யம். மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே-மோக்ஷ ப்ரதத்வமாத்ரத்தையே; அதாவது - ஓளதார்யகுணமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றுகி லென்றபடி. மோக்ஷபதம் - புருஷார்த்தமாத்ரோபலக்ஷணம். ஆக, ‘திண்ணன்வீடு’ இய்யாதிக்கு மூன்றர்த்தம்: அதாவது - ‘திண்ணன்வீடு’ இய்யாதிடாலே - உபயவிபூதியையும், ‘எண்ணின்மீதியன்’ என்று குணங்களை யுஞ் சொல்லுதல்; யத்வா, ‘திண்ணன்வீடு’ இய்யாதிடாலே - மோக்ஷபுருஷார்த்தப்ர

ஆ.—மோக்ஷாத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய், வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய கல்யாணகுணங்களை யுடையனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய், ஸர்வாத்ம ஸம்ரக்ஷகனாயிருந்த வண்துவரைப்பெருமானே இஜ்ஜகத்தில் ஈஸ்வரன்; மற்றுஈஸ்வரனில்லை; இதில் ஒரு ஸம்ஸர மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இஜ்ஜகத்துக்கு க்ருஷ்ணனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணம்] - த்ருடம். [வீடு முதல் முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய்; [திண்ணன் வீடு முதல் முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் தொடக்கமான அஸேஷவிபூதியையுடையனா யென்றுமாம். [எண்ணின் என்று தொடங்கி]-அஸங்க்யேயகல்யாணகுணங்களை யுமுடையனாய், ப்ரளயாபத்து வந்தபோது பூமி தொடக்கமான ஸகலலோகத்தையும் தரம்பாராதே ஒக்கத் திருவயிற்றிலே வைத்துக் கொண்ட நம்முடைய க்ருஷ்ணனே இஜ்ஜகத்துக்கு த்ருஷ்டி. நங்கண்ணென்று - ரக்ஷகத்வ ப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது.*

ப.—முதற்பாட்டில், க்ருஷ்ணனே ஸர்வநிர்வாஹக னென்கிறார்.

திண் - திண்மையையுடைத்தாய், நல்வீடு - விலக்ஷணமானமோக்ஷம், முதல் - முதல், முழுதுமாய் - ஸகலப்ரயோஜநநிர்வாஹகனாய், எண்ணின்மீதியன் - நினைவுக்கு அவ்வருகான அபரிச்சிந்நஸ்வாவனாய், எம்பெருமான் - (இம்மேன்மையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமியாய், மண்ணும் - பூமியும், வின்னும்-ஊர்தவலோகமும், எல்லாம் - ஒன்றொழியாமல், உடன் - (தாரதம்யமில்லாதபடி) ஏகோத்யோகத்திலே, உண்டவயிற்றிலே வைத்துநோக்கி, நம்கண்ணன்-க்ருஷ்ணனாய் அவதரித்து நமக்கே தன்னைத் தந்த ஸுலபனே, கண் - ஜகத்துக்கு நிர்வாஹகன்; அல்லது - அல்லது, ஓர்கண் - ஒரு நிர்வாஹகவஸ்து, இல்லை-இல்லை. கண் - களைகண். திண்ணென்றது - நிர்வாஹக மென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண சொல்லுகிறார். ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனாய் ப்ரளயாபத்ஸகனான க்ருஷ்ணனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[திண்ணன்] - த்ருடம். [வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - மோக்ஷப்ரப்ருத்யஸேஷபுருஷார்த்தப்ரதனாய். [திண்ணன் வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - ஒருநாளும் அழியாத பரமபதம் முதலான ஸகலலோகங்களை யுமுடையனா யென்றுமாம். [எண்ணின்மீதியன்] - எண்ணுக்கு மேற்பட்டான். அஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணன். கீழ் - புருஷார்த்தப்ரதத்வமாகிற ஒளதார்யகுணபரமானபோது அநுத்தகுணங்களைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது. [எம்பெருமான்] - குணவிபூதிகளைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். [மண்ணும் இத்யாதி] - பூமியந்தரிக்ஷாதிகளைப் பிரிகதிப்படாமே தரம்பாராதே ஒருகாலே திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த. [நங்கண்ணென்று] - “க்ருஷ்ணவணவஹியொகாநாஸுததிர விவாப்யுய: | க்ருஷ்ணவணவஹிக்ருதெவாஹி ரிஷ்விஸுஹராவாஸு” என்கிற ப்ரமாணப்ரவித்தியைச் சொல்லுகிறது. நம்மென்று - அத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஸிப்பித்தவன். [கண்] - த்ருஷ்டி; நிர்வாஹகன். “களைகண்” என்று - நிர்வாஹகரைச் சொல்லக்கடவதினே. [அல்லதில்லையோர்கண்ணே] - வேறொரு த்ருஷ்டி யில்லை. அர்த்தமின்றிக்கே,

* இப்பாட்டின் மிச்சவ்யாக்யாநம் கிடைக்கவில்லை.

“பிழிக்கண், மாலைக்கண்” என்னுமாபோலே உக்திமாத்ரமாக இருப்பது மொன்றில்லை. ‘கண்ணன் கண்’ என்றது - அந்வயத்தாலே; ‘அல்லதில்லையோர்கண்’ என்றது - வ்யதிரேகத்தாலே. இல்லை யோர்கண் - இது திண்ணம்.

நாடு.—முதற்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற பரத்வத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்கிறார்.

[திண்ணன்வீடுமுதல்முழுதுமாய்] - திண்ணனென்றது - திண்ணம் என்றபடி; அதாவது - த்ருட மென்றபடி. த்ருடமான வீடென்று நித்யவிபூதிக்கு விசேஷணமாய், தார்ட்யமாவது ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவஜந்மநாஸ விகல்பங்க ளென்னுமவையிலா மையாலே கர்மநிபந்தநமாக வரும் அழிவில்லை யென்கை. ஐச்சமாக வரும் விகாரங்க ளுண்டானால் தோஷாயவுமன்று; அது அழிவாயுந் தோற்றாதிதே. ஏதேனுமாக ஸம்ஸார விபூதியிற்போலே கர்மநிபந்தநமாக வருமவை யில்லை யென்கை. திண்ணிதான நித்யவிபூதி தோடக்கமான எல்லாவிபூதியையு முடையனாய். அன்றியே, “திண்ணம்” என்கிற இத்தை விட்டுவைத்து, வீடுமுதல் முழுதுமாய் மோக்ஷப்ரபஞ்ச யசேஷபுருஷார்த்தப்ரதனா யென்னவுமாய். [எண்ணின்மீதியன்] - அஸங்க்யேயமான கல்யாணகுணத்தை யுடையவன். கீழ் விபூதிபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்றது - குணபரமாகி றது; கீழ் குணபரமானபோது, எண்ணின்மீதிய னென்ற விடம் - விபூதிபரமாகிறது. வீடுமுதல் முழுதுமா யென்றபோது - மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே நினைத்ததாகில், எண்

முதற்பாட்டு - திண்ணன் இத்யாதி. “மனக்க ஞழறிவரும்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, திண்ணமென்றபடி என்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே ப்ரதமேம்ஸே, “ததெஹிதக்ஷயம்நி த்யு ஜமநுநிவராவிம | சூவிநூவதிருவாவஜந்நாஸவிக்ஷயக்”, “கஜிதகஸாஸு கம்நித்யுநகம்பாஸிஜி டம் | ஸுஹஸ்தயிபலிவ்யக்ஷாஸ்ய ஹணம்வஹம்” இத்யாதிகளை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - தார்ட்யமாவது - ஆவிர்ப்பாவ இத்யாதி. ஆவிர்ப்பாவத் திரோபாவங்களென்று - ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும், ஸமஷ்டி ஸம்ஹாரத்தையுஞ் சொல்லி; ஜந்ம நாஸங்களென்று - வர்த்தமானோத்தபத்திராசங்களைச் சொல்லுதல்; ஆவிர்ப்பாவ திரோபாவரூப ஜந்ம நாஸங்க ளென்னுதல். ஆவிர்ப்பாவம் - தோற்றுகை. திரோபாவம் - மறைகை. விமானகோபுர மண்டபாதி ரூபேண பரிணாம முண்டாயிருக்க, ‘இல்லை என்கிறதென்?’ என்ன, கர்மநிபந்தந இத்யாதி. அங்கும் பரிணாமமுண்டேயென்ன, ஐச்சமாக இத்யாதி. அழிவாய்த்தோற்றாவிட்டா லும் விகாரமுண்டேயென்ன, ஏதேனும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - திண்ணிதான இத்யாதி. இவ் வர்த்தத்தில், ‘முழுதுமாய்’ என்றது - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. ‘ஆய்’ என்ற ஸாமாநாதி கரண்யம் - நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகவாவேந. மோக்ஷ இத்யாதி - ஜஸ்வரீயகைவல்யாத்யசேஷபுரு ஷார்த்த ப்ரதனா யென்றபடி. இத்தால் - ஓளதார்யகுணத்தைச் சொல்லிற்றாய், இது மற்ற குணங் களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், ஸமஸ்தகல்யாணகுணங்களை யு முடையவ னென்றபடி. ‘ஆய்’ என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - ப்ரதாத்ருப்ரதேயவாவேந. பெளநருக்த்யம் வாராமல் பரிஹரிக்கிறார் - கீழ் விபூதி இத்யாதி. குணபரமாகிறது-ஸமஸ்தகுணபரமாகிறது. கீழ்குணபரமானபோது - புருஷார்த்த ப்ரதத்வம்-குணந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தாத்பர்யம். மோக்ஷப்ரதத்வத்தையே-மோக்ஷ ப்ரதத்வமாத்ரத்தையே; அதாவது - ஓளதார்யகுணமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றாகி லென்றபடி. மோக்ஷபதம் - புருஷார்த்தமாத்ரோபலக்ஷணம். ஆக, ‘திண்ணன்வீடு’ இத்யாதிக்கு மூன்றர்த்தம்: அதாவது - ‘திண்ணன்வீடு’ இத்யாதிடாலே - உபயவிபூதியையும், ‘எண்ணின்மீதியன்’ என்று குணங்களை யுஞ் சொல்லுதல்; யதவா, ‘திண்ணன்வீடு’ இத்யாதிடாலே - மோக்ஷபுருஷார்த்தப்ர

தெல்லாம் மாலைக்கண்ணாய்த் தோற்றுமிறே. இது திண்ணம் - த்ருடம். ‘ஸுத்ருஸுத்ரு’
(ஸத்யம்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. நம் கண்ணன் கண் என்கையாலே - அங்வயத்
தாலே பரத்வஞ் சோன்றார்; அல்லதில்லை யென்கையாலே - வ்யதிரேகத்தாலே பரத்வஞ்
சோன்றார். (க)

அரியேறு - கோபகுலத்தில்பிறந்தார்க்குள் லிம்ஹஸ்ரேஷ்டமான க்ருஷ்ணன், அன் றியே - அன்றி, ஏழுலகும் - ஸர்வலோகத்தையும், ஈபாவஞ்செய்து - நஸீத்த பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி, அருளால் - தன்க்ருபையாலே, அளிப்பார் - (அபிமதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிப்பார், ஆர் - ஆர்? ஏபாவம் - என்னபாவமிருந்தபடி! பரமே - (இவனு டைய ஸர்வாதிகதவஞ் சொல்லுதல் நமக்கு) பரமாவதே! ஏ என்று - வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘அல்லதில்லை’ என்கிறதென்? ருத்ராதிகளும் ஈஸ்வர்களாயன்றே இருக்கிற தென்ன, அவர்கள் அநீஸ்வரத்வம் இன்றாக ப்ரதிபாதிக்க வேண்டும்படி அப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதோ? என்கிறார்.

[ஏ பாவம் பரமே] - ‘இவனுடைய பரத்வம் ஸாத்யமாய், ஸாதிக்கவேண்டுமெ ன்னபாபமோ!’ என்கிறார். “ஏ” என்றது - ஒவென்றபடி; விஷாதாதிஸயஸூச கம். [பரமே] - ஜ்ஞாநம்பிறந்தால் குணாநுபவம் பண்ணுகையன்றிக்கே, சிலருடைய விப் ரதிபத்தியைப் பரிஹரிக்கை பரமாவதே! [ஏழுலகும்இத்யாதி] - ஸகலசேதநருடைய பாபங்களையும் தன்க்ருபையாலே போக்கி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? [ஈபாவஞ்செய்து]-பாபங்களை ஈயும்படிபண்ணி. ‘ரக்ஷிப்பார் இன்னார்’ என்னதே, ‘ஆர்’ என்கிறது - ப்ரதிவாதிகளுக் கும் இசையவேண்டும்படியான ப்ரமாணப்ரஸித்தி. “வாவநஸூவயுயொகாநாஃ க்ஷுபெவ”, “நஹிவாநநஸாஸ்யபூபுதெ வவெபூஸாஹரிஸு”. [மாபாவம்இத்யாதி]- அதில், ஈஸ்வராபிமானிகளை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது. [மாபாவம் விட] - லோககுரு வுமாய், பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை அறுத்த பாபம் விட்டுப்போம்படி; “வாஜாஜூ ஷநவாடுமுணவிஹ் தஸ்யஸிரொஜயா”- தன்னுடைய ஜந்மாதிக்யமும் ஜ்ஞாநாதிக்ய மும் செருக்குக்கு உடலாய்ப் பாபார்ஜந ஹேதுவானபடி. [அரற்கு] - அரனுக்கு. [பிச் சைபெய்] - தன்திருவுடம்பில் ஸ்வேஜஜலத்தாலே அவன்கபாலத்தை நிறைத்தவன்; “தசூநாராயணஸூரீநாயாஸிஷாஃ பூயாஸிதஃ” என்று அவன் அபேக்ஷிக்க, “தத ஷெநஸூகஃவாஸூ-ஃநவாடுமுணவிஹரிதஸு | விஷ்ணுஃபூஸாஜாஹூஸூஸாணி க்வாயஹதஹஸ்யயா| ஸூபிதஃவஹ-யாயாதஃ ஸஹஸ்ய யந்யயா” என்னக் கடவதிறே. [கோபாலகோளரியேறு] - சிறியாரை ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது; ஸ்ரீநந்த கோபர் திருமகனாய் வந்து அவதரித்து, அவர் சீராட்டி வளர்க்க, அத்தாலே மேனாணித் திருக்குமவன். கோளென்று - மிடுக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தை க்ரஹிக்கு மென்னுதல், இடையருடைய ஸத்ருக்களைக் கொள்ளு மென்கை. [கோளரியேறு] - நித்யஸூரிகளு க்கு நிர்வாஹகனானவன், இடையருக்கு நியாம்யகாகப்பெற்ற மேனாணிப்பு. [அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி] - ருத்ரன் பாதகியாயிற்றது, தன்நிலை குலையாத ஏற்றத் தோடே யாயிற்று; இவன் ரக்ஷிப்பது, தாழ்நின்றவிடத்தே யாயிற்று; ஹிமவானிலே யாதல், திருப்பாற்கடலிலேயாதல். [ஏறன்றி அருளால் அளிப்பாரார்] - தலையறுப்புண் டும், தலையையறுத்துப் பாதகியாயும் நின்ற இவர்களை ‘ஈஸ்வரன்’ என்னவோ? கர்ம வஸ்யரை ஈஸ்வரராகச் சொல்லவொண்ணாதிறே!

சுடு.—இரண்டாம் பாட்டு. “அல்லதில்லை” என்று நீர் சொல்லுவானேன்? பரஹ்ம ருத்வரானும் ஈஸ்வரர்களாக அவர்களுக்கும் சில ப்ரமாணங்க ளுண்டாயன்றோ போருகிறது என்னில், - அவர்கள்நிலைகளை ஆராய்ந்து பார்த்தால், தலையறுப்பார் சிலரும், அறுப்புண்ணிற்பார் சிலரு மாகாநின்றார்கள்; அவர்களாபத்தைப் போக்கி ரக்ஷியாநின்றான் இவன்; அவர்களோ இவனே ஈஸ்வரன்? என்கிறார்.

ஏ.என்றது - ஓ என்றபடி: விஷாதாதிசயஸ-ஞ்சக மிருக்கிறபடி. [ஏபாவம்]-
ரத்ந கீர்ஷங்களுக்கு வைஷ்ணவஞ் சோல்லவேண்வேதே! சேதநர் மந்தமதிகளாய் பகவத்
பரத்வம் உபபாதிக்கவேண்வேதே! என்னும் இன்னொப்பாலே, 'என்னே பாவம்!' என்
கிறார். [பரமே] - பகவத்துணுபவம் பண்ணுகையொழிய இது நமக்கு பரமாவதே!
இது நமக்கு ஸாத்யமாய் வந்துவிழுவதே. [ஏழுலகும்] - ஏழுலகங்களிலு முண்டான சேத
நர் இருந்ததே குடியாகப் பாபங்களைக் கூழூரிக்க. [சபாவஞ்சேய்து] - பாபமானது ஈயும்
படியாகச் சேய்து; அழியும்படியாகப்பண்ணி. இதுதான் சேதநர் அர்த்திக்கச் செய்கையன்
றிக்கே; [அருளால்] - நீர்ஷேதுகக்ருபையாலே. [அளிப்பாரார்] - இவர்களை ஈரக்கை
யாலே தடவி ரக்ஷிப்பார் ஆர்? இவர்கள் பண்ணின பாபம் அவனருளாலே போக்கில் போ
மத்தனையல்லது, தாங்கள் ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணிப் போக்குகையாவது - அவற்றை வர்த்
திப்பிக்கையிறே. அளிப்பானிவன் என்னாதே, ஆர்என்கிறது - அவர்களுக்கும் ஸத்த்வம்
தலையெடுத்தபோது, 'நீர்சோல்லுகிறவனே' என்று இசையவேண்டும் ப்ரஸித்தியாலே;
'பொவ நஸுரொகாநாஃஸுரெவ' (பாவநஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ), 'நஹிவாம ந

இரண்டாம்பாட்டு - ஏபாவம் இத்தாதி. 'மாபாவம் விட அரற்சூப் பிச்சை பெய்' என்ற பதங்களைக் கடைகித்து அவதாரிகையை ஸங்காபரிஹாரமுதேநாஹ - அல்லதீல்லை இத்தாதி. அவர்களுக்கும் சிலப்ரமாணங்கள் என்றது - 'ஹிரண்யமுதேநாஹ தாடுமு', 'ஹிவவனவ கெவவம்', 'வனகவனவரமுதேநாஹ திதீயாயதெவ்வு' இத்தாதியை நினைத்து. அவர்கள் நிலைகளை இதி - அர்த்தப்ரகரணதிகளாலே ஹிரண்யகர்ப்பாதி ஸப்தங்களெல்லாம் பரமாத்மபரங்க ளென்று லாவம்.

ஓ என்பானென்? என்ன, விஷாந இத்தயாதி. ‘ஏபாவம்’ என்னைக்கு - தமக்கு வந்ததென்? என்ன, ரத்ந இத்தயாதி. விவரணம் - கேதநர் இத்தயாதி. ‘பாமே’ இந்த உபதேஸமித்யாயாஹார்யம். ‘பாமே’ என்று துக்கிக்கிறீர், உமக்கு பாமேது என்ன, பகவத்துண இத்தயாதி. விவரணம் - இது நமக்ரு இத்தயாதி. இது - உபதேஸம். ஏழுலகும், ஈபாவஞ் செய்து - நஸித்த பாபத்தை யுடைத்தாம்படி பண்ணி. உலகு என்றது - லோகஸ்த்தசேதநபரம்; “ஜ்ஞாஃ க்ரௌ
ஸனி” இதில்த். ‘உலகும்’ என்ற அபிஸப்தம் - ஸாகல்யபரம். இருந்ததே தடியாக - எல்லாருமொக்க. கூடுபூர்க்க - உறையை நிறைக்க. “பாவமீசெய்த” என்றவிடத்திலே - “உவொஷித்
புஜிதொவா ஐவொஷாநநிதொவிவா | ப்ஸஹுஹுதொவொவ் கொந
வெவெசிநுத்” என்றது அநுஸந்தேயம். அருளால் ஈசெய்து என்று கீழே அவ்வியத்து
அர்த்தம் - இதுதான் இத்தயாதி. அருளால் அளிப்பாரார் என்று மேலேயும் கூட்டி ஹாவம் - இவர்
களை இத்தயாதி. ‘அருளால்’ என்றத்தை ‘ஈசெய்து’ என்றத்தோடே கூட்டி பலிதம் - அவற்றை
இத்தயாதி. தங்கள் ப்ராயஸ்சித்தத்தாலே போக்க வொண்ணாதோ? என்ன, இவர்க்பண்ணின
இத்தயாதி. ‘ஈபாவஞ்செய்து’ என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - பாவந இத்தயாதி. உத்தரஹீராமாயணே
த்வயஸீதிதமே ராமம்ப்ரத்யகஸ்த்ய: - “சுகுஹுதிரிஹ்வாக்யம் தவ ராஸிஸ-ஹாக்ஷரஸு
பாவநஸுவ-ஹொக்யநாங்கவெவரவாநந”. பாவந-பாபநிவர்த்தக: அளிக்கையிலே
ப்ரமாணம் - நஹி இத்தயாதி. ப்ரதமேம்ஸே, “நஹிவாநஸாஸிஸுதவநொஸாஸ

* தரீஷம் - காட்டுவறட்டி.

ஸாஹ்யுதே” (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே) - அவன் ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணின ரக்ஷணங் கிடக்கிடர்; தந்தாம்கால் தாந்தாம் நீட்டி முடக்கவல்லரா யிருக்கிறவர்களும் ஓரோரளவுகளிலே ஆபந்நரானால் அவற்றைப் போக்கி ரக்ஷிக்கும்படியைப் பார்க்கலாகா தோ? என்கிறார். [மாபாவம்விட] - ஆனைக்கும் தனக்குத் தக்க வாதமிறே. அல்லாதாரில் ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளாலே ஓராதிசயமுண்டிறே அவனுக்கு; அவற்றைக்கொண்டு லோக குருஷிமாய்த் தனக்குப் பிதாவுமாயிருக்கிறவன் தலையை யறுத்துப் பாதகியாய் நின்றான்; “வாஜாஜ்ஞநவாபெ முணஹிஹந்தஸ்யுஸிரொய்யா” (வாமாங்குஷ்ட்டநகாக்ரேணச் சிந்நம் தஸ்யஸிரோம்யா) என்கிறபடியே. மஹாபாபமானது விடும்படியாக. [அரற்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரியேறு] - அவன்தான் ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே அதிகாரங்குலையாதே நின்று பாபத்தை விளைத்துக்கொள்ள, இவன் அவனுக்கு துக்கநிவர் த்தகனாபிற்று அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்துத் திரிகிறவிடத்திலேயாயிற்று. இவர்கள் எத் தனையேனும் உயரநின்றாலும் அநர்த்தத்தையே சூழ்த்துக்கொள்ளுமித்தனை; அவன் எத் தனையேனுந் தன்னைத் தாழவிட்டாலும் ரக்ஷகனாமென்கையுஞ் சொல்லுகிறது. கோபால ருடைய மிகேக்கை யுடைத்தான ஸம்ஹபுங்கவ மென்றபடி. [கோபாலகோளரியேறு] -

ப்ர.— (மாபாவம்விட) ஜாஹ்யுதேவாராணே, “தகக்ஞெயாவரீதெந ஸாஹ்யுதேநநய | வாஜாஜ்ஞநவாபெ முணஹிஹந்தஸ்யுஸிரொய்யா | யஸாநந வாராயஸ்யுஸிரஸிஹங்க்யாஜி | தஸாஜ்வாவஸாவிஷ்ட் கவாஸீக்யவாவிஷ்டி | ஷஹஹாகுலிதொஹிக்ஷா வரதீயபூநிஹிதெ | ததொஹஜ்வாஹி விஹிவகாஸிஹொஹய | ததநாராயணஸ்யுஜாநயாலிக்ஷாஹ் ப்ரயாலித | ததஸு நஸகவாபெநவாபெ முணவிஹரித | ஹீகீஸவதீயாராதஸ்யுதஸ்யுநி ஸுதா | விஷுபுஸாஜாஹ்ஸாணிகவாஹ் ததஹஸ்யா | ஸுபிதவஹ் யாயாதஸுஹஸ்யநயயா” ||௨||

ஹரிஹ் | ஸுபிதஸ்யுதாஹாஜாநவத்யுநஸ்யுஹஸ்யுவிஷ்டி.” தந்தாம்கால் இத்யாதி யாலே - அல்லாதாரைப்பற்ற ருத்ராதிகளுக்கு வ்யாவருத்தி. தக்கன்கால் தாக்கன் நீட்டி முடக்க வல்லாராகை என்று - அவர்கள் ஸக்தியைத் துச்சீகரிக்கிறபடி. ‘மா’ என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆனைக் கும் இத்யாதி. விவரணம் - அல்லாதார் இத்யாதி. தலையறுத்ததுக்கு ப்ரமாணம் - வாமாங்குஷ்ட்ட இத்யாதி. மாத்ஸ்யபுராணே, “தகக்ஞெயாவரீதெநஸாஹ்யுதேநநய” இதி பூர் வார்த்தம். ஸப்தார்த்தம் - மஹாபாபமானது இத்யாதி. ‘அரற்கு’ என்று - அவனுடைய பெருமையையும், ‘கோபாலகோளரி’ என்று இவனுடைய நிஹிந்ருலத்திலவதாரத்தையுஞ் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனமாஹ - அவன்தான் இத்யாதி. ஹரீதி - ஹரஃ என்றத்தைப்பற்ற, ஸம்ஹர்த்தாவான வேஷத்தோடே என்றது. அங்கே இங்கே ஆவிர்ப்பவித்து என்றது - “கோபாலகோளரி” என்றத்தைப் பற்ற. இந்த அபதாரம் அவதாரந்தரத்திலே யாகிலும், இந்த அபதார ஸமபிவ்யாஹ்ருதமான இந்த அவதாரம் - அவதாரந்தரத்துக்கு ஸூசக மென்றபடி. பலிதமாஹ - இவர்கள் இத் யாதி. பிச்சைபெய் - பிச்சையகிழ. ஸப்தார்த்தம் - கோபாலருடைய இத்யாதி. கோள் - மிகே

கோளேன்று - மிகேக்காதல், ப்ரதிபக்ஷத்தைக் கோள்ளுமென்னுதல். நித்யஸ-ஞரிகளுக்கு நியந்தாவானவின் இடையருக்கு நியாயமாகப்பெற்றமேனாணிப்பு. கர்மவஸ்யராய் ஆபந்நரான இவர்களை 'ஈஸ்வரர்கள்' என்போமோ? ஆபத்துக்களைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிற இவனை 'ஈஸ்வரன்' என்போமோ? ஏறன்றி-அருளால் அளிப்பாரா ரேன்று அந்வயம். (உ)

மூ ன் ரு ம் பா ட் டு.

ஏறனைப்புவனைப் பூமகஸ்தன்னை
வேறின்றிவிண்தொழத் தன்னுள்வைத்து
மேறன்னைமீதிட நிமிர்ந்துமண்கொண்ட
மாறனின்மிக்குமோர் தேவுமுளதே?

ஆ.—(ஏறனை.) அயர்வறுமமரர்கள் தன்னுடைய ஸௌஸீல்யகுணத்தைக் கண்டு தொழுகைக்காக, ஸர்வேஸ்வரியான பெரியபிராட்டியாரோ டொக்க, அத்யந்தம் அபக்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் தன்னை ஆஸ்ரயமாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலும், ஸர்வலோகங்களும் திருவடிகளினுள்ளே அடங்கும்படி அளந்தருளுகையாலும், இவனை ஸர்வேஸ்வரன்; மற்றில்லை யென்கிறார்.

ஓ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸௌஸீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமாநுஷ ப்ரவ்ருத்தியாலும் இவனை ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[ஏறனைஎன்று தொடங்கி] - ருஷபவாஹனையும் திருநாபிகமலத்திலே பிறந்த ப்ரஹ்மாவையும் தனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயையான பெரியபிராட்டியாரையும் விஷயீகரிக்கும் ப்ரகாரத்தைக் கண்டு அயர்வறு மமரர்கள் கொண்டாடும்படி அவர்களைத் தரம்பாராதே தன்பக்கலிலே ஒக்கவைத்து; [மேல்தன்னை யென்று தொடங்கி] - மேல்லோகங்களை யெல்லாம் விஞ்சும்படி அநாயாஸே வளர்ந்து பூம்யந்தரிஷ்டாதி, லோகங்களையெல்லாம் அளந்துகொண்ட அபரிச்சேத்ய மஹிமனான எம்பெருமானையொழிய வேறு ஈஸ்வரதயா ஸங்கிக்கலாம் தைவம் உண்டோ?

கும், கொள்கையும். 'அரியேறு' என்று எந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிறது? என்ன, நித்யஸ-ஞரிகளுக்கு இத்யாதி. மேனாணிப்பு - கர்வம். பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் - கர்மவஸ்யராய் இத்யாதி. 'ஏறன்றி' என்றதுக்கு அந்வயங் காட்டுகிறார் - அருளால் இத்யாதி. மாபாவம் விட இத்யாரப்ய, ஏறன்றி அருளால் - ஏழுலகு மீபாவஞ் செய்து அருளா லளிப்பாரார்; ஏ பாவம்! பரமே இத்யந்வயம். (உ)

ப.—அநந்தரம், இவனே ஸர்வஸ்மாத்தப்ர நென்கிறார்.

ஏறனை - ருஷபவாஹநான ருத்ரனையும், பூவனை-கமலாஸநான ப்ரஹ்மாவையும், பூமகள் தன்னை - பத்மவாவிரியாய்த் தனக்கு அஸாதாரணையான பிராட்டியையும், வேறின்றி - (தன்திருமார்பில்வைத்ததிற்காட்டில்) வேறு தோன்றாதபடி, தன்னுள் - தன்திருமேனிக்குள்ளே, விண் - (இந்த ஸீலமறிந்த) பரமபதவாவிகள், தொழ - தன்னைத் தொழும்படி, வைத்து - வைத்து, மேல்தன்னை - ஊர்தவலோகத்தை, மீதிட - கீழ்த்தும்படி, நிமிர்ந்து - வளர்ந்து, மண் - பூமியை, கொண்ட - அளந்துகொண்ட, மால்தனில் - பெரியவனை, மிக்கும் - மிகுத்திருப்பது, ஒர்தேவும் - ஒரு தேவதாதத்தவமும், உளதே - உண்டோ? ஏகாரம் - வினா.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸீலப்ராசர்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமமான அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[ஏறனைபென்று தொடங்கி] - த்ரயீமயனான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய ஈஸ்வரனோ டொக்கத் தானும் 'ருஷபவாஹநன்' என்று அபிமாந்திருக்கும் ருத்ரனையும், பத்மயோரித்வத்தாலே 'அஜன்' என்று அபிமாந்திருக்கும் ப்ரஹ்மாவையும், பரிமளம் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே நிரதிஸய போகையான பிராட்டியையும். தன்னைபென்று - அவளுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. "ஏறனைப்பூவனை" என்று, 'சாத்தனை, கூத்தனை' என்றாற்போலே அநாதரோக்தியாலும், இவள் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது. [வேறின்றி விண்தொழத் தன்னுள் வைத்து] - அந்யபரான அவர்களையும், அந்யபரையான பிராட்டியையும் தரம்ப்ராதே, ஒக்க உடம்புகொடுத்த நீர்மைக்குத் தோற்று நித்யஸ-ஞிகள் தொழாநிற்பர்களாயிற்று. "கூறாநந்தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்புகொடுக்கை. [விண்தொழ]-"விஞ்ஞாநக்ரோஸதி" உதிவசு. இங்குள்ளார் 'ஐஸ்வர்யம்' என்றிருப்பார்கள்: அங்குள்ளார் 'ஸீலம்' என்று தோற்றிருப்பார்கள்; "தாளதாமரையான்" இத்யாதி. [மேறன்னை] - மேல்தன்னை யென்றபடி. "அப்பால் மிக்கு" என்கிறபடியே உபரிதரலோகங்களையும் விஞ்சும்படி அநாயாஸேந வளர்ந்து எல்லாவற்றையும் தன்திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மாதனில்]-மால்தன்னில். இவ்வதிமாநுஷ்சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வஸ்வரனிற்காட்டில். [மிக்குமோர் தேவுமுளாதே] - மற்று 'ஈஸ்வரன்' என்று எடுத்து 'கட்டக்குடி' என்று கழிக்கலாவாரு மில்லை. எல்லார்தலையிலும் காலைவைத்தவனை ஈஸ்வர நென்னவோ? இவன் காலிலே துகையுண்டவர்களை ஈஸ்வர நென்னவோ?

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஸௌஸீல்யத்தாலும், த்ரைவிக்ரமக்ரமணமாகிற அதிமாநுஷ்சேஷ்டிதத்தாலும் இவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[ஏறனை] - ஸர்வேஸ்வரன் 'கருடவாஹநன்' என்று இறுமாந்திருக்குமாபோலே, ஒரு எருத்தைத் தேடிக் கைக்கொள்ளாண்டுகளைப்போலே இறுமாந்திருக்கும்.

மூன்றும்பாட்டு - ஏறனை இத்யாதி. ஸௌஸீல்யத்தாலும்இதி - ஸௌஸீல்யகுணம் ஈஸ்வரத்வ ஸாதக மென்று கருத்து.

'ஏறனை' என்றத்தை நிரூபகமாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. அஹிமாநிகளுக்கு முகங்கொடுக்கையிறே ஸீலகுண மென்றபடி. இறுமாந்திருக்கும் - கர்வித்திருக்-

[பூவனை] - ‘திருநாபிகமலத்திலே அவ்யவதானே பிறந்தவனன்றோ’ என்று இறுமாந்திருக்கும் சதுர்முகனை. அதாவது - பத்மயோநித்வத்தாலே ‘அஜன்’ என்று அபிமானித்திருக்கை. [பூமகள்தன்னை] - தாமரைப்பூவில் பரிமளமும் உபாதாநமாகப் பிறந்தவளாய், போக்யதைகவேஷையாய் “உனக்குஏற்கும்” என்னும்படியான ப்ராதாந்யந் தோற்ற இருக்கிறவளை. தன்னை என்று-அவர்களில் இவளுக்கு உண்டான ப்ராதாந்யம் இருக்கிறபடி. “ஏறனை, பூவனை” என்கிற அநாதரோக்தியாலும், இவள் ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது. [விண்தொழ வேறின்றித் தன்னுள்வைத்து] - அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும், அநந்யையான பெரியபிராட்டியார்க்கும் ஒக்க முகங்கோடுத்துவைக்கிற ஸீலத்தை அநுஸந்தித்து விண்ணினுள்ளார் தொழாநிற்பார்கள். ‘ப்ரஹ்மாதிகள் எப்போதுந் திருமேனியைப் பற்றி யிருப்பார்களோ?’ என்று நஞ்சீயர் பட்டரைக் கேட்க, — ‘ஒரோஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கோடுக்கிறான்; அந்நீர்மையை விடமாட்டாமையாலே ஆழ்வார்கள் அத்தையே வாய்புலற்றுகிறார்களத்தனையிறே’ என்று அருளிச்செய்தார். [வேறின்றி] - *‘கூறாநுந்தனியுடம்பன்’ என்கிறபடியே வ்யவஸ்த்திதமாக உடம்பைக் கோடுக்கை. [விண்தொழ] - “ॐக்ரோக்ரோஸூகி” (மஞ்சார்க்ரோஸூந்தி) இதிவத். இங்குள்ளார் ‘ஐஸ்வர்யம்’ என்றிருப்பார்கள்; அங்குள்ளார் ‘ஸீலம்’ என்று தோற்றிருப்பார்கள். [மேல்தன்னை மீது இத்யாதி] - மேல்தன்னை - உபரிதநலோகங்களை, “அப்பால் மிக்கு” என்கிறபடியே விஞ்ச வளர்ந்து பூமிப்பரப்பெல்லாந் திருவடிகளின்கீழே இட்டுக்கொண்ட. [மால்தனில்] - இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தையுடைய ஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டில். [மிக்குமோர்தேவுமுளதே] - ஒக்கப்பரிமாறாநிற்க, ‘கட்டக்குடி’ என்று கழிக்கலாந்தேய்வந்தானுண்டோ? எல்லார்தலையிலும் காலவைத்தவனை ஈஸ்வரன்’ என்னவோ? இவன்காலிலே துகையுண்டவர்களை ஈஸ்வரர்கள்’ என்னவோ? (௩)

கும். ‘பூவனை’ என்றஇடத்திலும் - அலிமாநந் தோன்றுகிறதென்று கண்டுகொள்வது. இறுமாப்புக்கு அடி எது? என்ன, அதாவது இத்யாதி. அயோநிஜத்வம் இறுமாப்புக்கு அடியென்று கருத்து. ப்ராதாந்யத்துக்கு ஸப்தம் எது? என்ன, தன்னையென்று இத்யாதி. ஸஞ்சகாந்தரம் - ஏறனை இத்யாதி. அநாதரோக்தியாலும் இதி-‘வ்ருஷபவாஹநன், அப்ஜஸம்பவன்’ என்றும்போலே சொல்லிற்றில்லையே யென்று கருத்து. வேறின்றி - ஸமமாக. தன்னுள்வைத்து - தன்திருமேனியிலே வைத்து. ‘ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கோடுக்கிற இதுக்கு விண்ணினுள்ளார் தொழுவானென்?’ என்ன, அந்யபரரான இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. ‘வேறின்றி’ என்றதுக்கு ஹாவம் - கூறாநும் இத்யாதி. ‘விண்தொழ’ என்றால் - விண்ணுளானைக்காட்டிமோ? என்ன, மஞ்சா இத்யாதி. விண்ணினுள்ளாரொழிய மண்ணினுள்ளார் தொழார்களோ? என்ன, இங்துள்ளார் இத்யாதி. ஸீலத்திலே தோற்றிருக்கையாலே - ‘விண்தொழ’ என்றதித்தனை. ‘எல்லாரும் தொழுவார்களென்று கருத்து. மேல்தன்னைமீதிநிமிர்ந்து - உபரிதநலோகங்களைக் கிட்டிம்படி மிஞ்சவளர்ந்து. மால்தனில் - ஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டில். மிக்குமோர்தேவுமுளதே - மிகுத்திருப்பதொரு தேவதையுண்டோ? இதி ஸப்தார்த்தம். ‘ஏறு’ என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒக்க இத்யாதி. கட்டக்குடி - கஷ்டப்படுகிற குடும்பி; அதிரிந்தக குடும்பி. அல்லாதாரோடொக்கப் பரிமாறாநிற்கச்செய்தே, ‘இறை இறுக்கமாட்டான்’ என்று கழிப்புண்ணும் கட்டக்குடிபோலேயென்றபடி. ‘உளதே’ என்ற பிரிநிலையேகாரத்துக்கு ஹாவம் - எல்லார்தலையிலும் இத்யாதி. க்ரமேண அந்வயம். (௩)

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

தேவுமெப்பொருளும் படைக்கப்
பூவில்நான்முகனைப்படைத்த
தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால்
பூவும்பூசனையுந் தகுமே?

ஆ.—(தேவும்.) சதுர்முகாதி ஸகலபதார்த்த ஸ்ருஷ்டி லீலனாய், தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய குணத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானல்லது ஸர்வேஸ்வரனும் அழகியாரும் உளரோ? என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்குடான ஸௌந்தர்யஸௌகுமார்யங்களும் பூஜைக்குடான ப்ராதாந்யமும் எம்பெருமானை யொழிய வேறு சிலர்க்கு இல்லாமையாலே அவனே ஸர்வேஸ்வர னென்கிறார்.

[தேவும் என்று தொடங்கி] - தேவமதுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காக வல்லனான ப்ரஹ்மாவைத் திருநாபிகமலத்திலே படைப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளாலே என்னை அடிமைகொண்டவனுக் கல்லது.

ப.—அநந்தரம், ஆராத்யதைக்கு ஈடான ஆதிக்கம் அவனுக்கொழிய இல்லை யென்கிறார்.

தேவும் - தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - (மதுஷ்யாதி) ஸகல பதார்த்தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக, பூவில் - திருநாபி கமலத்திலே, நான்முகனை - சதுர்முகனை ப்ரஹ்மாவை, படைத்த - படைத்த, தேவன் - பரதேவதையான, எம்பெருமானுக்கு - என்னாயனுக்கு, அல்லால் - அல்லது, பூவும் - புஷ்பாத்யுபஹாரமும், பூசனையும் - ஆராதனோபசாரமும், தகுமே - (வேறு சிலர்க்குத்) தகுமோ? தகாதென்று கருத்து.

இ.—நாலாம்பாட்டில், பூவுக்கீடான ஸௌகுமார்யமும், பூஜைக்கீடான ப்ராதாந்யமும், அவ்னையொழிய வேறொரு வ்யக்தியில் இல்லாமையாலே, இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப் பூவில் நான்முகனைப் படைத்த] - தேவஜாதி முதலான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காகத் திருநாபிகமலத்திலே தன்னையும் மிகும்படியான சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்த. [தேவன்] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தால் வந்த த்யுதி யென்னுதல், ஸ்ருஷ்டி அவனுக்கு லீலை யென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமானுக்கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யுபகாரத்தாலும் அழகாலும் என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக்கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே] - பூத் தருவது ஸுகுமாரனுக்கு; பூஜை தருவது ப்ரபுவுக்கு; சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனை தகாது. “சுவயொம-பூ-சுவஹஸ்ய”, “தரீஸைவ-ஸைவஸ்ய-சுஹஸ்ய-பூ-தரீஸைவ-ஸைவஸ்ய-சுஹஸ்ய”.

[தேவும்இதயாதி]-தேவஜாதியையும் ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகை
க்காக, ஒருபூவிலே நாவூபுப் பூத்தாற்போலே சதர்முகனை யுண்டாக்கினவன். [தேவன்]
சதர்முகஸ்ரஷ்டா வாகையால் வந்த த்யுதியைச் சொல்லுதல், இதுதன்னை லீலையாக
வுடையவ னென்னுதல், ஸௌந்தர்யாதிகளால் வந்த விளக்க மென்னுதல். [எம்பெருமா
னுக் கல்லால்] - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யுபகாரத்தாலும், ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான குணங்களாலும்
என்னை எழுதிக்கொண்டவனுக் கல்லது. [பூவும் பூசனையுந் தகுமே]-சிக்குத்தலையனுக்
குப் பூத் தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது; பூத்தருவது ஸாகுமாரனுக்கு; பூசனை
தருவது முதன்மையுடையவனுக்கு; இவனையொழிந்தார்க்குத் தகாது என்கிறார். “ஸவன
ஷப்யஸூராக்ஷஸ ஶ்ரீதேஜநாஸநம்” (ஸவஷப்ருதுதீர்க்காக்ஷஸ்ஸம்பந்தீதேஜநார்
தநம்) என்று ஸ்ரீபீஷ்மர் நெடும்போது அவனுடைய பரத்வத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு
போந்து; ‘ஸ்ருதிஸித்தமான கண்ணழகையுடையவன்காண் உங்களுக்கு மைத்துனனாய்ப்

acharya.org

தகும் - (ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத்) தகுதியான, சீர் - ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையுடையன, தன் - தன்னுடைய, தனி - அத்வீதீயமாய், முதலினுள்ளே - ஜகத்துக்கு மூலமான ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, மிகும் - ('ஈஸ்வரன்' என்று ஸங்கிக்கலாம்படி) மிக்க, தேவும் - ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவஜாதியையும், எப்பொருளும் - மதுஷ்யாதி ஸகலபதார்த் தங்களையும், படைக்க - ஸ்ருஷ்டிக்க, தகும் - ('இவன் தனக்குத் தகும்' என்ன) ஸூசகமான, கோலம் - அழகிய, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணன் - கண்களையுடைய, எம்மான் - என்ஸ்வாமியானவனைக் காட்டிலும், மிகுஞ் சோதி - பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸு, மேல் - இதுக்குமே லொரு தத்த்வ முண்டென்று, அறிவார் - (வைதிகரில்) அறிவார், யவர் - ஆர்? உண்டென்று அறிவார் அவைதிக ரென்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும், அவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[தகுஞ்சீர் இத்யாதி] - தனக்குத் தகுதியான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஸக்த்யாதி குணங்களை யுடையனாய், தனக்கு ஸ்வம்மாய், ஏககாரணமான மூலப்ரக்ருதியினுள்ளே. ஏக காரணமென்று - ப்ரமானுகாரண வாதியை வ்யாவர்த்திக்கிறது. அதுக்கும் அடியான 'ஹைஸ்யாஸு' என்கிற ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தினுள்ளே யென்னவுமாம். [மிகுந்தேவும்]-தன்னோடே விகல்பிக்கலாம்படி கொள்கொம்பு மூடப் படர்ந்த தேவஜாதியையும். வில்லை வளைத்த போதாக 'சூயிகுண்டேநிரொவிஷு' என்னும்படியிறே அவர்கள்மிகை. [எப்பொருளும் படைக்க] - மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களை யெல்லா முண்டாக்க. [தகுஞ் கோலத் தாமரைக்கண்ணெம்மான்] - 'தகும்' என்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாக்குவதாய், ரக்ஷகத்வம்இல்லையே யானாலும் வீடப்போகாதபடி தர்ஸநீயமான அக்கண்ணமுகாலே என்னை 'ஜிதஸு' என்னப் பண்ணினவன்; 'யயாகவ்யாஸம் வுணுரீகடுவெகிணீ', 'ராரி கடுவவசூராக்ஷ'. [மிகுஞ்சோதி] - 'வாஸுஜோதிருவஸம்படி', 'நாராயணவரொஜோதி' என்று நாராயணனாவாத வலித்தமான பரதத்த்வம். [மேலறிவார் யவரே] - இவனையொழிய வேறே சிலருண்டு என்று சொன்னால் வைதிகராயிருப்பாரில் இசைவாருண்டோ? என்கை. இவ்வுபரிஷத் ப்ரவீத்தி வேறொருவர்க்கு உண்டோ? என்கை. 'டுவெகிகு', 'தஸ்யோதுதிநி-ரூபிவ்யுதாஸு'.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. புண்டரீகாக்ஷனாகையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[தகும்இத்யாதி] - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு உபயோகியான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகளையுடையன. [தன்தனிமுதலினுள்ளே] - கார்யவர்க்கத்துக்கடையக் காரணமான மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுதல், 'ஹைஸ்யாஸு' (பஹுஸ்யாம்) என்கிற அதுக்குமடியான

அஞ்சாம்பாட்டு - தகுஞ்சீர் இத்யாதி. 'தாமரைக்கண்ணன்' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - புண்டரீக இத்யாதி.

தன்தனிமுதலினுள்ளே மிகுந்தேவு மெப்பொருளும் படைக்க - தகுஞ்சீரையுமுடையனாய், தகுங்கோலத்தாமரைக்கண்ணையுடைய எம்மான் மிகுஞ்சோதிமேல் அறிவார் யவர் என்று அந் வயித்து அர்த்தம் - ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்துக்கு இத்யாதி. இதுவே பாட்டுக்கு அந்வயம். தன் - தன்னுடைய. தனிமுதலினுள்ளே - அத்வீதீயகாரணமான மூலப்ரக்ருதிக்குள்ளே யென்னுதல், ஸங்கல்பருபஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே யென்னுதல் என்று ஸப்தார்த்தம். அதுக்கும் அடி - ப்ரக்ருதி

ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல். [தனிமுதல்] - ஏககாரணமென்று பரமானுகாரணவாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [மிகும்இத்யாதி] - தன்னோடு மசக்குப்ப்ரலிடலாம்படியான தேவஜாதியையும். வில்லைவளைத்தபோதாக “சுயிகுண்டுநிரெவிஷு” (அதிகம் மேநிரேவிஷ்ணும்) என்னும்படியிறே இவர்கள் மிகை. [எப்போருளும்] - ‘மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்குத் தகுவா னோருவன்’ என்னுமிடத்தைத் தெரிவிப்பதாய், ரக்ஷகத்வமில்லையானாலும் தர்ஸநீயமார்க்க குளிர்ந்திருக்கிற திருக்கண்களையுடையனாய், அக்கண்ணழகாலே என்னை அடிமைகோண்டவனே மிக்க தேஜஸ்சையுடையான். திருவடிதோற்ற துறையிலே இவருந் தோற்றது; ‘ராஜி’ (ராமஜி)-ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை. “கலிவகுராக்கி” (கமலபத்ராக்கி) - அதிலே ஒருசுழியாயிற்று அமிழ்ந்துவார்க்கு வேண்வேது. அக்கண்ணழகுக்குஎல்லை யென்? என்னில், - ‘ஸுரவ

ப்ர.—(தருஞ்சீர் இத்யாதி) (மிகுந்தேவும்) வாயகாணெ [எடு] ஜாஜிஹுபுராஹ-பாவாநகரெ பூரஸஜிககயா, “தஜாதாஹெவதாஸவ-பாஹுஜதிஸவிதாஜிஹு | ஸிதிகுணஸுவிஷ்ணு வயாவயநிரீக்ஷயா || ௧௪ || சுவிபூரயஹு விஜாயஹெவதாநாஹிதாஜிஹு | விரொயம் ஜநயாஜாஸதயொஸுத்யவதாஹு || ௧௫ || விரொயெவஜிஹுஹுஜிஹவஹுஜாஜிஹவ-ஹு | ஸிதிகுணஸு விஷ்ணு வயாவய ஜபெயெவிணா || ௧௬ || தஜாதஜ்ஜுஹிதம் ஸெவம் யநுஹிஜி ஹராஹுஜி | ஹுஜாரொணஜிஹாஹெவஹுஜிதொயஜிதொயந || ௧௭ || ஹெவெவஹுஜாஸஜாஜிஹு ஸவி-ஹெவெவஹுஜாஸஜிஹு | யாவிதளபுஸஜி தஜு ஜஜுதாஸெவஹுஜாஸஜிஹு || ௧௮ || ஜ்ஜுஹிதம் தஜநுஜ்ஜுஹுஜாஸெவம் விஷுஹராஹுஜி | சுயிகுண்டுநிரெவிஷுஹெவாஸவி-ஹுஜா || ௧௯ ||

காரணமாகைக்கும் அடி. “ஜியாயுகுணபுக்ஷுதிஸுயபெதஸவராஹம்” என்னக்கடவதிறே. மூலப்ரக்ருதிபரமான பக்ஷத்தில் அருளிச்செய்கிறார் - ஏககாரணம் இத்யாதி. பரமானுகாரணவாதிகளை - அநேகபரமானுகாரணவாதிகளை யென்றபடி. ‘அநேகபரமானுக்கள் கூடி ஒரு கார்யத்தை யுண்டாக்குகிறது’ என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. சுதிஸயஸுராவயிராஹ - நன்னோடு இத்யாதி. மசக்குப்ப்ரலிடலாம்படி - ஸம்ஸயிக்கும்படி. மசக்து - ஸம்ஸயம். பரல் - விரை. ஸம்ஸயத்தைப்பண்ணும் விரையென்று ஸப்தார்த்தம். அதாவது - பயல்கள் கோடுகிற, ஸங்கேத பூர்வமாக ஆடுகிற புளியம்விரை. அப்படி மிகுந்திருப்பார்களோ? என்ன, வில்லை இத்யாதி. வாயகாணெ ஜாஜிஹுபுராஹ-பாவாநகரெ பூரஸஜிககயா-“ஜ்ஜுதி தஜுநுஜ்ஜுஹுஜாஸெவம்விஷுஹராஹுஜி | சுயிகுண்டுநிரெவிஷுஹெவாஸவி-ஹுஜா || ௧௯ ||” மற்றுமுண்டானஇதி - ‘படைக்கத்தகும் தாமரைக்கண்ணன்’ என்ற ஸமலிவ்யாஹாரத்தாலே - தருகைக்குப் பரகாசகங்களான திருக்கண்க ளென்கிற அர்த்தம் தோற்றுகிற தென்றபடி. ‘தாமரை’ என்றதின் லாவம் - தர்ஸநீயம் இத்யாதி. ஸமலிவ்யாஹாரவித்தார்த்தமாஹ - அக்கண்ணழகாலே இத்யாதி. கண்ணழகிலே தோற்றமையை ஸத்ருஷ்டார்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவடி இத்யாதி. அப்படி திருவடி கண்ணழகிலே தோற்றிருக்குமோ? என்ன, ராஜி இத்யாதி. இந்த ஸ்லோகம் ஸுந்தரகாண்டத்தில் திருவடிவாச்யம். எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தம் - ஸவ-பாஹு இத்யாதி. ராஜயதீதி ராஜி என்று - ஸர்வாங்க ஸௌந்தர்யங்களாலேயும் ஈடுபடுத்திவரென்று கொண்டு, ஸர்வாங்கஸுந்தரராயிருக்கை என்கிறார். அதிலே - ஸௌந்தர்யத்திலே. வயாவஹுஜா

துக்கூசாசுவலபுலகூடுநாஹுரகூம் எப்படி தோற்றம்? என்ன, தீர்யக் இத்யாதி. பணை-
சாகை. தந்தி - குதித்து. 'ஸம்பந்த' என்செய்யலே, துறையற்று என்றது. ஸம்பந்தஸ்ஸந் ப்ர
ஸுதித: - ஸம்பந்தராய்க்கொண்டே பிறந்தா ரென்கையாலே, ஒளத்பந்திகம் என்கிறது. தேஹ
குணங்களாலு மென்றது - கீழ் 'ராம:' என்கிற இடத்திற் சொன்ன ஸௌந்தர்யவ்யதிரித்த
ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்யாதி தேஹகுணபரம்; அதோநபௌநருக்த்யம். குணதாஶுப்யாஸி
யாநம் - குணந்தரோபலக்ஷணம். ஸம்போதிக்கிறவனுடைய ஹாவத்தை ஆகாங்குபூர்வகமாக அரு
ளிச்செய்கிறார் - அறவிஞ்ச இத்யாதி. அறவிஞ்ச - மிகவும் அதிகமாக. பின்ன உம்மைச்சோல்ல
லாம்- அடியே தொடங்கி அவனை அபிமுகீகரித்துக் சொல்லாநிற்க, அநபேக்ஷிதமான ஸம்போதநத்
துக்கு இதுவே கருக்தென்று தாத்பர்யம். உம்மைப்பெற்றவனேயிறே ஜநக நென்றபடி. 'மிருஞ்
சோதி' என்றதுக்கு ஹாவம் - பாஞ்ஜயோதி இத்யாதி. ('புரஞ்ஞாதிருபஸபிஷ்') இதி
காந்தோக்யே. நாராயணபரோஜ்யோதி: - நாராயண:பாஞ்ஜயோதி: என்றபடி. விஸர்க்கலோபஸ்
சாந்தஸ: . ஆரோனுமுண்டோ - இல்லை யென்றபடி. அந்தப்பிதற்றம் லோகத்தில் பாசுபதாத்யாகமங்
களிலே நடையாடாநிற்கிறதே என்ன, 'யவரே' என்று. எந்த வைதிகரென்று'விவக்ஷித மென்
கிறார், யவரே என்று. இப்படி விவக்ஷித்ததுக்கு ஸம்வாதம் - வைதிக: க: இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே,
'ஹூஹாவிகாநவயிகாதிஸுயெஸி துக்ஷம்நாராயணகூயிநபிஷ்விதிவெலிகுக்'இதி.
எடுத்த ஸ்லோகத்துக்கு, 'க:' என்று கேட்பத்திலேயாய், தாத்பர்யம் - அநந்யபரமான இத்யாதி.
அநந்யபரமான-தேவதாந்தரபரத்வஸம்ஹாவநா விதுரமான. ('வெலிகு') என்று விஸேஷிக்கிற
வர்க்கு ஹாவமாஹ - உண்டாகில் இத்யாதி. வேதாத்யயநம்பண்ணினவர்களை 'அவைதிகர்' என்கிற
தென்? என்ன, துஸ்யோத்பந்தி: இத்யாதி. விஷ்ணுபக்தியில்லாமையாலே 'அவைதிகர்' என்கிற
தென்றபடி. பாத்மபுராணே, "விஷ்ணுஹதிவிஹீநாய ஸுஸுஸாஸுஸுவேஷிவி ஸ்ரஹ
ணுந்தஸுநஹவெதஸுஸுததிநிஸுஸுதாந்." உத்பத்திரிஸுபணம்- 'யிவஹுதிவி
தாந்ஷேஷி' இத்யாதி, ஸ்லோகத்திலே கண்டுக்கொள்வது. அந்வய: பூர்வோக்த:.

ஆறும் பாட்டு.

**யவரும்யாவையும் எல்லாப்பொருளும்
கவர்வின்றித் தன்னுளொடுங்கநின்ற
பவர்கொள்ளுன வெள்ளச்சுடர்மூர்த்தி
அவரெம்மாழியம் பள்ளியாரே.**

ஆ.—(யவரும்.) அஸம்பாதமாகத் தன்னுள்ளே வைக்கப்பட்ட ஸர்வஜகத் தையு முடையனாய், ஸ்வாவாஸிக ஸர்வஜகத்தை யுடையனாய் க்ஷீரார்ணவ நிகேதனை வண் துவரைப்பெருமாளே ஸர்வேஸ்வர நென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், சேதநாசேதநாத்மகமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலே அவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[யவரும்யாவையுமெல்லாப்பொருளும்]-சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளொன்று மொழியாமே எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி என்று மேலுக்கு] - ப்ரளயகாலத்துக் குப் பரஸ்பரம் நெருக்குப்படாதபடி திருவயிற்றிலே வைப்பதுஞ் செய்து, பரந்திருந் துள்ள ஜ்ஞாந வெள்ளத்தையும் தேஜோரூபமான திருமேனியையுமுடையரா யிருந்துள் ளவர் ஜகத்திதார்த்தமாக வந்து ப்ரளயார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுவர்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந் தருளினு ரென்கிறார்.

யவரும் - எல்லாச்சேதநரும், யாவையும் - எல்லா அசேதநங்களுமாகிற, எல் லாப்பொருளும் - ஸமஸ்தபதார்த்தங்களும், கவர்வின்றி - சோர்வின்றி, தன்னுள் - தன் ஸ்வரூபைக தேஸத்திலே, ஒடுங்க - அடங்கும்படியாக, நின்ற - நின்ற, பவர்கொள் - பரப்பையுடைத்தான, ஞானவெள்ளம் - ஞானவெள்ளத்தை, சுடர் - (தனக்கு) ப்ரபை யாகவுடைய, மூர்த்தி - ஸ்வாமிகளான, அவர்-ஸர்வாதிகரானவர், எம் - நமக்கு போக்ய மாய், அம் - தர்ஸநீயமான, ஆழி - க்ஷீரார்ணவத்திலே, பள்ளியார் - கண்வளர்ந்தருளு கிறார். கவர்வு - சோர்வு. பவர்வு - பரப்பு. சுடர்மூர்த்தி, விஃரஹமாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் திரு வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கையாலும் இவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[யவரும் இத்யாதி] - சேதநரும் அசேதந வர்க்கமும் ஒன்றுங் குறையாதபடி எல்லாவற்றையும். [கவர்வின்றி] - கவராதபடி; பரஸ்பரம் நெருங்காதபடி. [தன்னு ளொடுங்க நின்ற] - தன் திருவயிற்றிலே ஒதுங்கும்படி நின்ற; தன் ஸங்கல்பைகதேஸத் திலே என்னவுமாம்; “தடிபஸுஜேஹம்ஸவடும் தஸுக்ஷுஜேஹாத்மம்” என்னக் கட வதிறே. [பவர்கொள் ஞானவெள்ளம்] - பரம்பாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநவெள்ளத்தையும். [சுடர்மூர்த்தியவர்] - நிரவதிகதேஜோரூபமான திருமேனியையு முடையவர். [எம் ஆழியம்பள்ளியாரே] - ப்ரளயார்ணவத்திலே ரக்ஷணர்த்தமாக வந்து கண்வளர்ந் தருளி னார். ப்ரளயாபத்ஸகரானவர், ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக வந்து

திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினு ரென்றுமாம். [ஆழியம்பள்ளியார்] - கடலைப் படுக்கையாகக் கொண்டார். ‘பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை’. எம் என்று - தாமிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து கண்வளர்த்தருளிற்று, தம்மை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக் கென்று.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஆபத்ஸகனாகையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[யவரும்இத்யாதி] - சேதநவர்க்கத்தையும் அசேதநவர்க்கத்தையும், -இப்படி இரண்வேகையாகச் சொன்னவற்றைக் கூட்டி, இப்படியிருக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களும் ப்ரளயாபத்திலே தன் வயிற்றிலே சேரும்படியானபோது. [கவர்வின்றி] - கவர்கையாவது - க்ரஹிக்கை. அதாவது - ஹிம்ஸையாய், ஒருவரையொருவர் நெருக்காதபடி. [தன்னுள்ஒ ணங்கநின்ற]-: தடிவஸ்யுஹைஸ்யுஹை தஸ்யுஹைஸ்யுஹை தஸ்யுஹைஸ்யுஹை (ததபஸ்யமஹம்ஸர்வம் தஸ்யகுக்ஷேளமஹாத்மந்) என்னக்கடவதிதே. தன்னுள் - தன் ஸங்கல்பைகதேஸத் திலே யென்னவுமாம். [பவர்கோள்இத்யாதி] - இவர்களை ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பான பரம்பின ஞானவேள்வத்தை யுடையனாய், ‘இப்படி ரக்ஷிக்கப்பெற்றவிடம் தன்பேறு’ என்று தோற்றும்படி யிருக்கிற தீவ்யவிக்ரஹத்தை யுடையரான அவர். [எம்ஆழியம் பள் ளியாரே] - தாம் ஸம்ஸாரமத்யஸ்த்தரா யிருக்கையாலே எல்லாரையுங் கூட்டிக்கோ ண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக வந்து ஏகார்ணவத்தை அழகிய படுக்கையாக வுடையராணர். ‘பாயலும் பள்ளியும் பாழியும் படுக்கை’. இப்படி ஆபத்ஸகனாய் அணிய னாகையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார். (சு)

எ ழா ம் பா ட் டு.

பள்ளியாலிலை யேழுலகுங்கோள்ளும்
வள்ளல் வல்வயிற்றுப்பெருமான்
உள்ளுளாரறிவார் அவன்தன்
கள்ளமாய மனக்கருத்தே.

ஆறும்பாட்டு - யவரும் இத்யாதி. ‘தன்னுள் ஒடுங்கநின்ற’ என்றத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ஆபத்ஸகன் இத்யாதி.

யவரும்யாவையு மேல்லாப்பொருளும்-சேதநரும்அசேதநங்களுமான எல்லாப்பொருளு மென்று ஸப்தார்த்தம். உக்தார்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - தடிவஸ்யுஹை இத்யாதி. ஆரண்யபர்வணி தர்மபுத்ரம் ப்ரதி மார்க்கண்டேய: ‘யதுகிஞ்ஞயாமொகெஷுஷ்டஸ்யாவாஜிஜிஹி | தடிவஸ்யுஹை’ இத்யாதி. ‘தன்னுள்’ என்று - ஸங்கல்பபரமானபோது, ‘கவர்வின்றி’ என்றது - ஒன்றுந் தப்பாதபடி யென்று பொருள்; ‘ஒடுங்க’ என்றது - மஹாஸம்ஹாரபரம்; திருவுதரபரமானபோது அவாந்தரப்ரளயபரம். பவர்கோள் - பரம்புதலையுடைய. ‘சுடர்’ என்றதிலே நோக்காக ஹாவம் - இப்படி இத்யாதி. மூர்த்தியான அவரென்று அந்வயித்து அர்த்தம் - தீவ்ய விக்ரஹத்தையுடையரான அவர் என்று. ‘எம்’ என்ற பஹுவசனார்த்தம் - தாம்ஸம்ஸார இத்யாதி. ஏகார்ணவம்-ப்ரள யஜலதி. ‘பள்ளி’ என்று படுக்கையைச் சொல்லுமோ? என்ன, பாயலும் இத்யாதி. ‘ஆழியம் பள்ளியார்’ என்றத்தைப்பற்ற, அணியனாகையாலும் என்றது. க்ரமேண அந்வய: (சு)

ஆ.—(பள்ளியாலிலை) ஸர்வலோகாவகாஸ ப்ரதத்வ பரமௌதார்யத்தையு
டைத்தாய், ஸர்வலோகஹரண ஸமர்த்தமாயிருந்த தன் வயிற்றிலே ஸர்வலோகத்தையும்
வைத்துக்கொண்டு ஆலிலையிலே சுண்வளர்ந்தருளுகிற இவனுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வசிஹந
பூத திவ்யசேஷ்டிதங்களுக்கு ஒரு முடிவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், அவுடிதமான வடதளஸாயந ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி,
அத்தாலும் இவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[ஏழுலகுமென்று தொடங்கி] - ஜகத்தெல்லாம் உள்ளே புக்காலும் பின்னையும்
இடமுண்டாய் ரக்ஷகமான வயிற்றை யுடைய ஈஸ்வரனை. [உள்ளுள்ளென்று தொடங்கி] -
அத்யகாதமாய்த் தெரியாதே ஆஸ்சர்யமான அவனுடைய மனோவ்ருத்தியை ஒருவர்க்கும்
அறியவொண்ணாது.

ப.—அநந்தரம், வடதளஸாயித்வருபமான அவுடிதவடநா ஸாமர்த்த்யத்
தாலே அவன்பரத்வம் துரவீவோய மென்கிறார்.

பள்ளி - படுக்கை, ஆலிலை - ஆலிலையாக, ஏழுலகும் - எல்லாலோகத்தையும்,
கொள்ளும் - கொள்ளுகைக்கு இடங்கொடுக்கும், வள்ளல் - ஓளதார்யத்தையும், வல் -
ஸக்தியையுமுடைத்தான, வயிறு - வயிற்றையுடைய, பெருமான் - ஸர்வாதிகனாவனு
டைய, கள்ளம் - ஒருவர்க்குந்தோன்றாதே, மாயம் - ஆஸ்சர்யமான, மனக்கருத்து - மா
நஸவ்யாபாரம் (ஜகதர்த்தமான ரக்ஷணசிந்தாவ்யாபாரம்), உள்ளுள் - மாநஸவ்யாபாரத்
தாலே, அறிவார் - அறியுமவர்கள், ஆர் - ஆர்? எவர்க்கும் அறியஅரி தென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவுடிதவடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஸ்வர
நென்கிறார்.

[பள்ளி யாலிலை] - படுக்கை ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங்கொள்ளும்] - அதில்கண்
வளர்ந்தருளுகிற சிறுபிள்ளைவயிறு ஜகத்தெல்லாங் கொள்ளுகிறது. [வள்ளல்வல்வயிறு]-
வள்ளல்தன:மாவது - புக்கார்க்கெல்லாம் இடமுண்டாயிருக்கை, வலிமையாவது - ப்ரள
யத்துக்கு அஞ்சவேண்டாதபடி நிர்ப்பயமா யிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி ரக்ஷிக்க
வேண்டிற்று உடைபவனாகையாலே. [உள்ளுள்ளென்று தொடங்கி] - அத்யகாதமாய் ஒரு
வர்க்குந் தெரியாதே, அறிந்த தோற்றம் - ஆஸ்சர்யமான மாநஸவ்யாபாரமானது ஒருவர்க்
கும் அறியவொண்ணாது. அவனுடைய பாஹ்யமான வ்யாபாரமும் நிலமன்று, மாநஸ
வ்யாபாரமும் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன் றென்கிறது.

ஈ.டு.—ஏழாம்பாட்டு அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யத்தாலும் இவனே ஈஸ்வர
நென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு - பள்ளி இத்யாதி. 'பள்ளியாலிலை' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதா
ரிகை - அகடித இத்யாதி. 'மண்ணும்விண்ணுமெல்லாமுடனுண்ட' என்றது-இத்திருவாய்மொழி
யின் அர்த்தஸங்க்ரஹ ரூபமாகையாலும், "யவரும்யாவையும்" இத்யாதி-ஆபத்ஸகத்வப்ரமாகையா
லும், "பள்ளியாலிலை" இத்யாதி - அகடிதகடநாஸாமர்த்த்யபரம்; அதோநபௌ ௪ ருத்த்யம்.

[பள்ளியாலிலை] - படுக்கை, பவனாயிருப்பதோரு ஆலந்தளிர். [ஏழுலகுங் கோள்ளும்]-இப்படுக்கையிலே ஸப்தலோகங்களையும் வயிற்றிலேவைத்துக் கண்வளரும். [வள்ளல்] - புக்க லோகங்களுக்கு அவ்வருகே 'இன்னங்கோண்வோ' என்னும்படி இடமுடைத்தாயிருக்கை. [வல்வயிற்றுப்பெருமான்] - உட்புக்க பதார்த்தங்களுக்கு ஹய ப்ரஸங்கமின்றியேயொழியும்படி மிகேனாகயுடைத்தாயிருக்கை. [பெருமான்] - இப்படி ரக்ஷிக்கவேண்டிற்றுஉடையவனாகை. அவனுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத் தை யார்அறிவார்? கண்டதுஒன்றைச் சொன்ன இத்தனை போக்கி, உள்ளுள் - இன்னம் உள்ளேயுள்ளேயுண்டாய், கள்ளமாய் - ஒருவர்க்குந்தேரியாதபடியாய், மாயமாய் - ஜ்ஞா தாம்ஸம் ஆஸ்சர்யமா யிருக்கிற அவனுடைய மனக்கருத்து-மனோவ்யாபாரத்தை, ஒருவ ரால் அறியலா யிருக்கிறதோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கருத்தில்தேவும் எல்லாப்போருளும்
வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி யாரே
திருத்தித்திண்ணிலை முவுலகுந் தம்முள்
இருத்திக்காக்கு மியல்வினரே.

ஆ.—(கருத்தில்.) ஸ்ருஷ்டிரக்ஷணங்கள் பிற்ககர்த்தருக மல்லவோ? இவற் றைப்பரமபுருஷைககர்த்தருகமாகச் சொல்லுவாருண்டோ? என்னில்;—பெற்ற மாதாவே புத்ரரக்ஷணம் பண்ணுகிறாப்போலே ஸ்ருஷ்டித்தவனே ரக்ஷிக்க ப்ராப்தம்; ஆதலால், ரக்ஷிக்கிறான் பரமபுருஷனே. ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்க ளிரண்டும் பரமபுருஷைககர்த்தருக மென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணு கையாலும் இவனே ஈஸ்வர நென்கிறார்.

[கருத்தில் என்று தொடங்கி] - தன் ஸங்கல்பத்திலே தேவர்கள் தொடக்க மான ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கின ஆஸ்சர்யபூதனையன்றி மற்றுஆர்? [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - திண்ணிதான நிலையையுடைத்தாம்படி முவுலகையும் திருத்தித் தம் ஸங்கல்பத்திலே வைத்துக்கொண்டு காக்கும் ஸ்வஹவர்.

பவனாயிருப்பது - ஹவனாயிருப்பது; அப்போது உண்டாயிருப்ப தென்றபடி. 'அவாந் தரப்ரளயத்தில் வயிற்றிலேவைத்து க்ருதகமான த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஏழுலகும்' என்றது - ரக்ஷைவப்பாரிப்பாலே; மஹாபலி அபஹரித்தது த்ரைலோக்யமாயிருக்க, 'ஸத்யலோகபர்யந்தம் அளந்தாற்போலே' என்று அருளிச்செய்வார். 'வள்ளல்' என்றது - வயிற்றுக்கு விசேஷணம். இவ் விடத்திலே - "இவ்வேழுலகமுண்டுமிடமுடைத்தால்" என்றது அநுஸந்தேயம். 'வல்' என்ற வன்மைக்கு ஹாவம்-உட்புக்க இத்யாதி. அவனுடைய உள்ளுளாய என்றது - கருத்துக்கு விசே ஷணம். நீர் அறிந்து சொன்னீரே? என்ன, கண்டதொன்றை இத்யாதி. ஆலிலையைப் பள்ளி யாகவுடையனாய், ஏழுலகுங்கோள்ளும் வள்ளல் வல்வயிற்றையுடைய பெருமானான அவன் தன் னுடைய உள்ளுளாய கள்ளமாய மனக்கருத்தை ஆரறிவார்? இத்யந்வய: (எ)

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரரகசுகன் அவனே யென்கிறார்.

கருத்தில் - தன்னினைவாலே, தேவும் - தேவவர்க்கமும், எல்லாப்பொருளும் - மறுஷ்யாதி ஸகலபதார்த்தங்களும், வருத்தித்த - (ஸத்தைபெற்று அபிவ்ருத்தமாம்படி) உண்டாக்கின, மாயம் - ஆஸ்சர்யஸக்த்யாதிகளையுடைய, பிரானே - ஈஸ்வரனே, அன்றி - ஒழிய, ஆரே - ஆர்தான், மூவுலகும் - ஸமஸ்தலோகத்தையும், திண் - திண்ணிதான நிலை - நிலையையுடைத்தாம்படி, திருத்தி - (அநிஷ்ட நிவ்ருத்யாதிகளாலே) திருந்தச் செய்து, தம்முள் - தம்நினைவுக்குள்ளே, இருத்தி - அவற்றைப் ப்ரதிஷ்டித்தமாக்கி, காக்கும் - ரக்ஷிக்கும், இயல்வினர் - ஸ்வஹாவத்தையுடையார்? ரக்ஷணைகஸ்வஹவன் அவனென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணங்களைப் பண்ணுகையாலும் இவனே ஈஸ்வரனென்கிறார்.

[கருத்திலித்யாதி] - தன் ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதி முதலாக ஸகல பதார்த்தங்களையும். [வருத்தித்த] - விர்த்திப்பித்த, உண்டாக்கின, ஸ்ருஷ்டித்த. [மாயப் பிரான் இத்யாதி] - ஆஸ்சர்யபூதனை ஸர்வேஸ்வரனே யொழிய; மற்றார், [திருத்தி யென்று தொடங்கி] - மூவுலகும் திண்ணிதான நிலையை உடைத்தாம்படி திருத்தி, தன்ஸங்கல்பத்திலே வைத்து, ஒருநோவு வாராதபடி அவதானம்பண்ணி நோக்குகை. இயல்வாக வுடையவர் - ஸ்வஹாவமாக வுடையார் மற்றார்? “தடுஷ்டைவஹுஸ்யாம்”, “நஹிவாநநஸாஸ்யுப்யுதே ஸவெஸ்யாஹுஸ்யு”.

ஈ.—எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டியும் பாலநமும் ஸ்வாதீநமாகவுடையவனாகையாலே இவனே ஈஸ்வரனென்கிறார்.

[கருத்தில் இத்யாதி] - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே தேவஜாதியையும் மற்ற முண்டான ஸகலபதார்த்தங்களையும், வர்த்திப்பித்த - உண்டாக்கின; ஸ்ருஷ்டித்த. ஆஸ்சர்யபூதனை ஸர்வேஸ்வரனையன்றி, மூன்றுலோகங்களையும் திண்ணிதான ஸ்த்திதியையுடைத்தாம்படியாகத் திருத்தி, தம்முள்ளிருத்தி, அவ்வோபதார்த்தங்களுக்கு அநுருபமான ரக்ஷணங்களையும் திருவுள்ளத்தே வைத்து [காக்கும்]- “நஹிவாநநஸாஸ்யு” (நஹி பாலநஸாமர்த்தம்) என்கிறபடியே ரக்ஷணத்தைப்பண்ணும். [இயல்வினரே] - இத்தை இயல்வாக வுடையவர், ஸ்வஹாவமாக வுடையவர் ஆர்? மாயப்பிரானையன்றி - காக்கு மியல்வினர் - ஆர்? என்று அந்வயம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு - கருத்தில் இத்யாதி. ‘வருத்தித்த, காக்கும்’ என்கிற பதங்களிலே நோக்காக - ஸ்ருஷ்டியும் இத்யாதி.

கருத்தில் - ஸங்கல்பத்தில். வருத்தித்த - வர்த்திப்பித்த. திண்ணிதான ஸ்த்திதி - ஸத்தா நவ்ருத்தி. திருத்தி - மர்யாதைகளையுண்டாக்கி. தம்முள் - தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே. காக்கை - அநிஷ்டநிவர்த்தக இஷ்டப்ராபணங்கள். “இயல்வினரார்” என்றத்தால் பலித்த அர்த்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - நஹி இத்யாதி. தேவும் எல்லாப்பொருளும் - கருத்தில் வருத்தித்த மாயப்பிரானையன்றி - மூவுலகும் திண்ணிலையாகத் திருத்தி - தம்முள்ளிருத்திக் காக்குமியல்வினர் ஆர்? இத்யந்வயம். (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

காக்குமியல்வினன் கண்ணபெருமான்
சேர்க்கைசெய்து தன்னுந்தியுள்ளே
வாய்த்ததிசைமுகன் இந்திரன்வானவர்
ஆக்கினான் தேய்வவுலகுகளே.

ஆ.—(காக்கும்.) சேவலம் ஸ்ருஷ்ட்டிமாத்ரமே அன்று, பரமபுருஷகர்த்தருகம்: ப்ரஹ்மாதி ஸ்தம்பபர்யந்த ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் பரமபுருஷகர்த்தருகம்; ஆதலால், அவனே ஸர்வேஸ்வரன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டிஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலே இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - பரிபாலந்தை ஸ்வலாவமாக வுடையான். [சேர்க்கை செய்து] - ஸம்ஹரித்து. [தன்னுந்தியுள்ளே யென்று மேலுக்கு] - தன்உந்தியுள்ளே ஸ்ருஷ்டிக்ஷமண திசைமுகன் இந்திரன் வானவர் தெய்வவுலகுகள் இவற்றைபெல்லாம் உண்டாக்கினான்.

ப.—அநந்தரம், இந்த ரக்ஷணத்தோபாதி ஜகதுத்பத்தி ஸம்ஹாரங்களும் தத்தீந மென்கிறார்.

காக்குமியல்வினன் - ரக்ஷணத்தை ஸ்வலாவமாகவுடைய, கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான, பெருமான் - ஸர்வேஸ்வரன், சேர்க்கைசெய்து - (ஸம்ஹருதி ஸமயத்திலே நாமரூபவிவாஹரஹிதமாய், “தேவனகீவதி” என்கிறபடியே) சேரும்படிபண்ணி, தன் உந்தியுள்ளே - தன் திருநாபிக்குள்ளே, வாய்த்த - ஸ்ருஷ்டிக்கு வாய்த்த, திசைமுகன் - சதுர்முகன், இந்திரன் - இந்த்ரன், வானவர் - தேவர்கள், தெய்வவுலகுகள் - (அவர்களுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான) திவ்யலோகங்கள், ஆக்கினான் - இவற்றை உண்டாக்கினான். உந்தியுள்ளே பிறந்த திசைமுக னென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் இவனிட்ட வழக்காகையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

[காக்குமியல்வினன்] - ரக்ஷணத்தை ஸ்வலாவமாக வுடையவன்; “நஸுஹ ஞாஹாரோ” இத்யாதி. [கண்ணபெருமான்] - ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்த ஸர்வேஸ்வரன். [சேர்க்கை செய்து] - ஸம்ஹாரகாலம் வந்தவாறே “தேவனகீவதி” என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே சேர்க்கையைச் செய்து. [தன்னுந்தி இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபி கமலத்திலே, ஸ்ருஷ்ட்ருத்வத்தில் விலக்ஷணமான ப்ரஹ்மா இந்த்ரன் அல்லாத தேவதைகள் தேவலோகங்கள் இவற்றை உண்டாக்கினான்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஸ்ருஷ்டி ஸ்த்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் ஸ்வாநீநமாம்படி யிருக்கையாலும் இவனே ஈஸ்வர னென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - காக்கும் இத்யாதி. ‘சேர்க்கைசெய்து’ என்ற ஸம்ஹாரமொன்றுமே கீழ்ப்பாட்டைப்பற்ற இப்பாட்டுக்கு விசேஷம்.

[காக்குமியல்வினன்] - “நஸ ஸ்ஹாஹாரோ” (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே) என்கிறபடியே பாலநகர்மத்தை ஸ்வஹாவமாகவுடையவன். [கண்ணபெருமான்] - ரக்ஷணர்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்த ஸர்வேஸ்வரன். [சேர்க்கைசெய்து]-ஸம்ஹார காலம் வந்தவாறே கார்யரூப ப்ரபஞ்சமடையத் தன்பக்கலிலே சேர்க்கையாகிற செயலைச் செய்து. [தன் இத்யாதி] - தன்னுடைய திருநாபிகமலத்திலே, தான் ஒருகால் ஸ்ருஷ்டி என்று விட்டால் பின்பு தன்னையுங் கேட்கவேண்டாதபடி ஸ்ருஷ்டிக்ஷம னான சதுர்முகன் இந்தரன் மற்றுமுண்டான தேவர்களோடேகூட, இவர்களுக்கு இருப் பிடமான லோகங்களையும் கட்டளைப்பட உண்டாக்கினான். தன்உந்தியுள்ளே - ஆக்கினான்.

(க)

ப த் தா ம் பா ட் டி .

கள்வாஎம்மையும் ஏழலகும் நின்
னுள்ளேதோற்றிய இறைவவென்று
வேள்ளேறன்நான்முகன் இந்திரன்வானவர்
புள்ளுர்திகழல் பணிந்தேத்துவரே.

ஆ.—(கள்வா.) இப்படி சதுர்முக பஸுபதி ஸதமகப்ரப்ருதி தேவர்களுக் கும் எம்பெருமானே காரணபூதனுமாய் ஈஸ்வரனுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தில் ப்ரமாண மென்? என்னில்,—அவர்கள் தங்களுடைய வாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கீழ் ‘எம்பெருமானே ஈஸ்வரன், அல்லாதார் அநீஸ் வர்கள்’ என்றுஞ் சொன்னபோதுக்கு அவர்கள் தங்களுடைய ஸ்துதிவாக்யமே ப்ர மாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐஸ்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! [எம்மையும் ஏழலகும் நின்னுள்ளே தோற்றிய இறைவவென்று] - எங்க ளையும் நாங்களிருந்த லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பத்தாலே தோன்றுவித்த ஸ்வாமி யென்று. [புள்ளுர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - லோகார்த்தமாகப் பெரியதிருவடி மேலே பேறிப் புறப்படுமிடத்திலே அவன்திருவடிகளிலே விழுந்து ஏத்தாரிற்பர்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வஸ்மாத்தப்ர னாகையாலே ஸர்வதேவதா ஸமாஸ்ரய ணீயன் அவனே யென்கிறார்.

கள்வா - (அவதாரமுகத்தாலே ஆதிக்கத்தை மறைக்கும்) க்ருத்ரிமனே! எம் மையும் - எம்மையும், ஏழலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், நின்னுள்ளே - உன்னு

‘பாலநம்அவனது’ என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நஸம்பதாம் இத்யாதி. ஸமாஹாரே-ஸம் பாதநே. சேர்க்கை - ஸமாஹாரம்; அத்தால், ஸம்ஹாரஞ்சொல்லுகிறது. ‘வாய்த்த’ என்றதுக்கு ஹாவம் - தானேருகால் இத்யாதி. வாய்த்த - ஸமர்த்தனான. திசைமுகன் - திங்குகன். வானவர்- தேவர்களோடேகூட. தெய்வவுலகுகள்-தேவதைகளுக்கு இருப்பிடமான லோகங்களை. கட்டளைப் பட - மர்யாதைபடம்படி. காக்குமியல்வினன் இத்யாரப்ய, வானவர்களோடேகூட தெய்வவுலகு களைத் தன்உந்தியுள்ளே ஆக்கினான் இத்யந்வயம்.

(சு)

டைய ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, தோற்றிய - தோன்றுவித்த, இறைவ - ஸ்வாமியே! என்று - என்கொண்டு, வெள்ளுறன் - வெளுத்த ஏற்றையுடைய ருத்ரனும், நான் முகன் - சதுர்முகனும், இந்திரன் - இந்த்ரனும், வானவர் - ஸ்வர்க்கவாவிகளும், புள் ஊர்தி - கருடவாஹநனுடைய, கழல் - திருவடிகளே, பணிந்து - ப்ரணாமம்பண்ணி, ஏத்துவர் - ஸ்துதியாநிற்பார்கள். இத்தால் - தர்மபர்யாய வ்ருஷபவாஹரத்வத்தாலே ருத்ரனுடைய கர்மவஸ்யதையும், வேதமயனான கருடன் வாஹநமாகையாலே ஈஸ்வரனுடைய வேதாந்தவேத்யத்வமும் தோற்றுகிறது.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், 'இவனே ஈஸ்வரன்' என்கிற இப்பொருளுக்கு அவர்கள் ஸ்துதிவாக்யமே ப்ரமாண மென்கிறார்.

[கள்வா] - உன் ஐஸ்வர்யத்தை மறைத்து எங்களுக்குத் தெரியாதபடி வந்து நிற்கிறவனே! பரதந்த்ரனாய்த் தன் ஸ்வாதந்த்ரயத்தை அபலபிக்கையிறே களவாவது; கைலாஸயாத்ரையிலே இது ப்ரகாசிக்கிறது; “நலோவணராயகண-ாய நஃ க்ஷுடாயய” என்று இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை வாசிக்கக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், ‘ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயாகையாலே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்’ என்றான்; “நாத தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த” என்கிறபடியே வாய் தழும்பேறிக் கிடக்கிறதன்றே. நீ மறைத்து நிற்கிற நிலையை நாங்கள் அறிந்திலோமாகில் செய்வதென்? என்கிறார்கள். [எம்மையும் இத்யாதி] - ‘அது களவு’ என்னுமிடத்தை உபபாதிக் கிறார்கள். எங்களையும், நாங்களிருக்கிற லோகங்களையும் உன் ஸங்கல்பைகதேசத்திலே தோற்றுவித்த ஸ்வாம்! இது ஸ்வரூபமாயிருக்க எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணக்கட வையோ? [வெள்ளுறன் இத்யாதி] - ராஜபரிகரமானவர்கள் சட்டையும் பிரம்பும் மயிற்கட்டுமாய்க்கொண்டு தந்தம் தரத்தோடே ஸேவிக்குமாபோலே, தந்தம் வரிசை யோடேயாயிற்று ஸேவிப்பது; “இரவியர் மணிநெடுந்தேரொடும்” இத்யாதி. [புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே] - அந்தப்புரத்திலே செல்லுங்கைக்கு அந்தரங்கதை போராமை யாலே ஆட்டத்து வெளியிலே யானைக்காலிலே விழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே பெரிய திருவடியின்மேலே யேறிப் புறப்பட்ட விடத்தேயாயிற்றுப் புகழ்வது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவ்வளவும் வர, நான் ப்ரதிபாதித்த பரத்வத்தை நீங்கள் ஆஸ்ரயணீயராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக்கொண்டு விஸ்வஸி யுங்கோள் என்கிறார்.

[கள்வா] - ஸர்வேஸ்வரன்பக்கலிலே வந்து வரங்கோள்ளுகிற இடத்திலே, ‘தேவர் இன்னம் எனக்கு ஒருவரம் தரவேணும்: நீர் தந்த வரம் நிலைநிற்கும்படி என்பக்க

பத்தாம்பாட்டு - கள்வா இத்யாதி. கீழெல்லாம் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை இதிலே த்ருடிகரிக்கிற ரென்கிறார் - இவ்வளவும் இத்யாதி. மேலெழுத்து என்றது - பூர்வார்த்தத்திற் சொன்ன அவர்கள் பாசரம்.

பராவஸ்த்தையில் வரங்கொள்ளாதே தான் தாழ்நின்று வரங்கொள்ளுகை - களவென்று விவக்ஷித்து இதுக்கு ஹேதுவெது? என்ன, ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. தேவரீர் இன்னும் எனக்கு ஒரு வரந்தரவேணும் என்கிறவிடத்திலே மஹாமேதத்திலே ருத்ரன், தந்தலையை யறுத்து ஹோ

லிலே வந்து ஒருவரம் பெற்றுப்போகவேணும்' என்று அர்த்திக்க, 'அப்படியேசேய்கிறோம்' என்றுவிட்டு, 'ருக்மிணிப்பிராட்டிக்கு ஒருபிள்ளை வேணும்' என்று சென்று நின்று, "நொவணாயகராய" (நமோகண்டாயகர்ணய) என்றற்போலே ஏத்த, அவனும் "உரியாஸாஸுரோந்" (உமயாஸார்த்தமீஸாந்) என்கிறபடியே புறப்பட்டு, "நீ கறுப்புத்துத் தாழ் நின்ற நிலையிலே இச்சேயலைச் செய்தால் இத்தை நாட்டார் 'மேய்' என்றிருப்பார்களோ கள்வா?" என்பர்கள் தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தை மறைத்துப் பரதந்தரனாய் நிற்கையிறே - களவாகிறது. கைலாஸயாத்ரையிலே "நொவணாயகராயந்" (நமோகண்டாயகர்ணயநமிகடகடாயச) என்று ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியைக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், 'இதுக்குமுன்பு ஒருவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியாத வாயானவாறே மீன்துடிக்கிறபடி பாராய்' என்றான். * "நாத்தழும்ப நான்முகனு மீசனுமாய் முறையாலேத்த" என்கிறபடியே - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி நாத்தழும்புபட்டுக் கிடக்கிறதன்றே. 'இவன் தாழ்நின்ற நிலையும் ஸ்தோத்ரம்பண்ணின நிலையும் களவு' என்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். [எம்மையும் இத்யாதி] - நீ இவற்றை மனைகிறபோது, எங்கனையும் மனைந்து பின்னையன்றே திர்யக்ஜாதிகளை உண்டாக்கிற்று. [இறைவ]-இறைவ என்னுந்நிற்பார்கள். இங்ஙனே சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆர்? என்னில், - [வேள்ளேறன் இத்

மம்பண்ண உத்யோகித்தபோது, ஸர்வேஸ்வரன் வந்து தோற்றிச் சிலவரங்கன்கொடுத்து, 'இன்னம் எதுவேணும்?' என்றவளவிலே, - "சுந்யநெநுவிவரநெநுவ ப்ருவலிஹ்ஸுஜநுஷு | 2 ரொஹ்விதாஹவாநெநவரோராராயகெஸவ | 2 ராவஹஸுஹெநெவஸவரோதொஹ் ஹாணவியெநாஹஸுஹவியதாநாவ்விஜாஹ்விஜாஹ்ரொஹவ" என்றது. அநுஸந்தேயம் வஹஸு வஹித்தது மேகமாய், வராஹபுராணே ருத்ரகீதாயாம் பகவாந், "ஹெவகாராயாவதாரொஷு-2 நுஷு-2 து-2 வெயிவாந் | தூரெவாராயயிஷுராவிறாஹு-2 வரஹெஹவ | லொஹ்வஹாவிதூரெஹெவெஹவியதாஸதம் ஸரோவெவெஹவிரொஹஸரொஸஸுஹாவந் | வரஹெஹவியதூரொஹ்விஜாஹ்நொஹ்வெஹெஹவியதூ-2". "மேகமாய்த் தாங்கினான் திருமால் காண் சாழலே" என்றிறே அவர்கள் சொல்லுவது. கறுப்புடுக்கை - பரதவத்தை மறைக்கை. இச்சேயலைச் செய்தால் - ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகை வரங்கொள்ளுகை முதலான செயலைச் செய்தால். மேய்யென்றிருப்பார்களோ வென்றது - 'வரங்கொடுத்ததுக்காகச் செய்தான்' என்றிறே இருப்பார்க ளென்றபடி. கள்வா என்பர்கள் - ருத்ராதிகளென்று கூட்டுவது. தாழ்நிற்கை களவோ வென்ன, தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தை இத்யாதி. ப்ராஸங்கிகம்-கைலாஸ இத்யாதி. கேட்டப்ராஹ்மணன் - புராணஸ்வரணவேலாயாம் கேட்ட ப்ராஹ்மணன். மீன்துடிக்கிறபடி-மீன் துடிக்கிறப்போலே நாக்குத் துடிக்கிறபடி. நமோகண்டாய இதி-ஸ்ரீஹரிவம்ஸே கைலாஸயாத்ராயாம். தத்ரைவ, "சுஜெஹிஸ்வ-2 டு-2 க்ருகூவிஷு-2 ஹிஸு-2 ஹ் | உரியாஸாஸு-2 ரோநொரஹா-2 ஹ்-2 வகூ-2 ரெஹ்-2". அப்படி ஸ்தோத்ரம் பண்ணியறியானோ? என்ன, நாத்தழும்ப இத்யாதி. திருமொழி. நாக்கானது தழும்பேறும்படியாகச் சதர்முகனும் ருத்ரனும் முறையாலே - சேஷிதவ்ராப்தியாலே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வென்கை. தழும்புபட்டு - தகணேறி. 'எம்மையும் எழுவரும்' என்ற க்ரமத்தைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - நீ இவற்றை இத்யாதி. மனைகை - ஸ்ருஷ்டிக்கை. நீன்னுள்ளே - உன்ஸங்கல்பத்திலே. இறைவ - ஸ்வாமீ! ஸ்வாமிஸந்தியிலே வாஹநம் கொண்டு வரலாமோ? என்ன,

யாதி]-ராஜஸேவைபண்ணுவார் தந்தாம்அடையாளங்களோடே சட்டையும் பிரம்புமாய்
ஸேவிக்குமாபோலே, இவர்களுந் தந்தாம்அடையாளங்களோடே யாயிற்று வந்துஸேவிப்பது.
“இரவியர் மணிநெந்தேரோமே” இத்யாதி. [புள்ளூர்திகழல்பணிந்தேத்துவரே] - ஸர்
வேஸ்வரன், பெரியிராட்டியாருந் தானுமாயிருக்கிற இருப்பில் புகப்பெறுமையாலே
திருப்பாற்கடலுக்கு இவ்வருகே கூப்பிட்டால், இவர்களுக்குக் காட்சிகோடுக்கைக்காகத்
திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிப்புறப்படும். ஆட்டத்து வேளியிலே யானைக்காலிலே *துகை
யுண்ணுநிற்பார்கள். (கௌ)

ப தி னே ரா ம் பா ட் தி .

ஏத்தவேமுலகும் கொண்டகோலக்
கூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
வ்யாத்தவாயிரத்துள் இவைபத்துடன்
ஏத்தவல்லவர்க்கு இல்லையோருனமே.

ஆ.—(ஏத்தவேமுலகும்.) ஸர்வலோகங்களும் தன்னுடைய விஜயத்தைச்
சொல்லிக்கொண்டு நின்று ஏத்த ஏமுலகுங்கொண்டருளின இது தொடக்கமாக வுள்ள
திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற
இந்தத் திருவாய்மொழியை இந்த பாவநையோடே கூட ஏத்தவல்லார்க்கு இனி ஒரு
நாளும் எம்பெருமானே விஸ்வேஷ மில்லை யென்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இப்பத்தும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, ‘எம்பெருமான்
அரீஸ்வரன்’ என்று புத்திபண்ணுதல், ‘இதரதேவதைகள் ஈஸ்வரர்கள்’ என்று புத்தி
பண்ணுதல் செய்யும் இவ்வநர்த்தங்க ளொன்றும் வாரா தென்கிறார்.

[ஏத்தஎன்று தொடங்கி] - தேவாதிகளெல்லாம் நின்று புகழ லோகங்களை
யெல்லாம் அளந்துகொண்ட மனோஹாரி சேஷ்டிதத்தை யுடையவனை நேர்ப்பட்ட.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஸர்வப்ரகார வைகல்ய
ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ராஜஸேவை இத்யாதி; அவன்கொடுத்த வரிசையோடே வந்தால் விரோதமில்லை யென்றபடி.
உக்தத்துக்குப் ப்ரமாணம் - இரவியா இத்யாதி. திருப்பள்ளியெழுச்சி-கூ. த்வாதஸாதித்யர்கள், வில
கூணமான பெரியதேரோடே வந்தார்க ளென்கை. ‘புள்ளூர்திகழல் பணிந்தேத்துவர்’ என்று
விசேஷிப்பானென்? என்ன, ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. ஆட்டத்துவேளி-வையாளிவெளி. ராஜாக்
களுடைய வையாளிவெளியிலே யானைக்காலிலே ஸாமந்தராஜாக்கள் நிரபிமாநராய்த்துகையுண்பர்
களிறே; அப்படியே இங்கும் நிரபிமாநராய் ஸ்தோத்ரம்பண்ணுநிற்பர்க ளென்றபடி. வெள்ளேற
னித்யாரப்ய, கழல்பணிந்து - கள்வா எம்மையும் இத்யாரப்ய, தோற்றிய இறைவவென்று - ஏத்து
வர் இத்யந்வயம். (கௌ)

* இங்கு ‘துகையுண்டுவிழுந்து கூப்பிடுவாரைப்போலே அவ்விடத்திலே திருவடிகளி
லே விழுந்து புகழாரிற்பர்கள்’ என்னும் வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் காண்கிற தென்பர்.

ஏத்த - லெளகிகரேத்துகிற இதுவே விளைநீராக, ஏழூலகும் - ஸமஸ்த லோகத்தையும், கொண்ட - அளந்துகொண்ட, கோலம் - வடிவழகையும், கூத்தனை - வல்லாராடினாற்போலே அளந்த அநாயாஸத்தையு முடைபவனை, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, வாய்த்த - லோகத்துக்கு அலப்பலாபமான, ஆயிரத் துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்து - இவைபத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடே உடன் பட்டு, ஏத்த - ஸ்துதிருபமாகச் சொல்ல, வல்லவர்க்கு - வல்லவர்க்கு, ஒருனம் - (தேவ தாரந்தரங்களினுடைய உத்கர்ஷபுத்தியும், அவர்களோடு உண்டான ஸாம்யபுத்தியும், அவர் களில் நிகர்ஷபுத்தியுமாகி) குறைவுகளொன்றும், இல்லை - இல்லை. ஊனம் - குறைவு. சொல்வாய்த்தவென்று - அர்த்தப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யமாகவுமாம். ஏழூலகென்று - கீழும் மேலும் கூட்டுகிறது. இது கவிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லார்க்கு, இவனுடைய அநீஸ்வரத்வ புத்தியென்ன, இதர தேவதைகளுடைய ஈஸ்வரத்வ புத்தியென்ன இவ்வளர்த்தங்கள் பிறவா தென்கூறா.

[ஏத்தவேமுலகுங்கொண்ட]- (“^வவெ^வஸு^வராரணாடி” என்கிறபடியே தேவ ஜாதி பேத்த, அதுவே வினேரீராக வளர்ந்து ஸகலலோகங்களையும் அளந்துகொண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, வல்லாராடினாற்போலே தர்ஸநீயமாயிருந்தபடி. அப்போதை வடிவழகொழிய, இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை யில்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்] - வேதத்திற்காட்டில் ஆழ்வாரடியாகப் பிறந்த ஆபிஜாத்யம். [வாய்த்தவாயிரம்] - ஈஸ்வரனுக்கு இதுவுமொரு ஐஸ்வர்யமாயிற்று நேர்ப்பட்டது. [சொல்வாய்த்தவாயிரம்] - வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்ப்பட்டபடியென்று மாம். அதாகிறது - விஷயத்தை உள்ளளவும் பேசவற்றாயிருக்கை. [உடனேத்த வல்ல வர்க்கு]-ஸாபிப்ராயமாகச் சொல்லுமவர்களுக்கு. அல்லாதாருடைய அநீஸ்வரத்வத்தையும் இவனுடைய பரத்வத்தையுஞ் சொல்லுகிறதாகையாலே அபிப்ராயத்தோடே கற்க வேணுமாயிற்று. [இல்லையோருனமே] - தேவதைகளோ டொக்க நினைத்தல், அவர்க ளுக்கு உத்கர்ஷத்தை நினைத்தல், இவனுக்கு அபகர்ஷத்தை நினைத்தல் இவையாயிற்று ஊனம். அவை இவர்களுக்கில்லை. தேவதாந்தர ஸப்ரஸமாயிற்று ஸம்ஸாரபிஜம்.

சுடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கள்பக்கல் ஈஸ்வரத்வபுத்தி பண்ணுகையாகிற ஊன மிஸ்லை யென்கிறார்.

[ஏத்த ஏழலகுங் கொண்ட] - “வெ^வடு^வஜெ^வ ஸ-ராணா^வ” (ஸங்கைஸ்ஸ-ராணம்) என்கிறபடியே ஏத்த, அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸகல லோகங்களையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொண்ட. [கோலக்கூத்தனை] - திருவுலகளந்தருளினபோது வல்லாராடி னாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. அப்போதை வடிவழகை யநுபவிக்கும்தொழிய, இந்த ரனைப்போலே ராஜ்யஸ்ரத்தை இல்லையே இவர்க்கு. [குருகூர்ச்சடகோபன்சோல்] - ஆப்திக்கு ‘இன்னார் சோல்லிற்று’ என்னக்கடவதிறே. [சடகோபன்] - வேதாந்தத்திற்

நிகமம் - ஏந்த இதயாதி. 'ஏத்தவல்லவர்க்கோருனயில்லை' என்றத்தைப்பற்ற, அவதாரிகை.

ஏந்த - தேவாதிகள் ஸ்துதிக்க. ஸங்கைதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கல்யஸ்தவோ. 'ஸுமெவஸுராணா நிவிஹதி தயமெவஸுயாஜிநுமெஷ்யுமநு வெவமெ' | ஸுதக்ரோநுப்ரவகாரஸுரஜாஜிஸுஜெயிவ்யஜயெஹரி'. 'கூத்தன்' என்கிற தென்? என்ன, கீருவுலத இத்யாதி. 'கோலம்' என்றதுக்கு ஹாவம்-அப்போதை இத்யாதி. ஸ்வப்ரா மம்ஸைபண்ணலாமோ? என்ன, ஆப்திக் இத்யாதி. தாத்தர்யாந்தரம் - வேதாந்தத்தில் இத்

முன்றூந்திருவாய்மொழி—ஊனில்வாழ்: ப்ரவேஸும்.

ஆ.—(ஊனில்வாழியிரே.) இப்படி ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக வந்து தோற்றி யுருளினவன் தம்மோடே கலந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறார்.

ஓ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு பா ஹம்பலத்தால் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாததுமாய், தமக்கு நிர்ஹேதுகபகவத்ப்ரஸாத லப் தமுமாய், நிஸ்ஸமாதிசமுமா யிருந்துள்ள பகவத்ஸம்ஸ்லேஷஸுகத்தை அநுபவித்து, அப்படிப்பட்ட ஸுகம் தம்மால் தனியநுபவிக்க வொண்ணாமையாலே, அதுக்கு நிலவ ரான அயர்வறு மமரர்களோடேகூட அநுபவிக்கக்காக்க, அவர்களை நான் என்றோ கிட்டு வது? என்று மனோரதித்து முடிக்கிறார்.

ப.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், இப்படி உத்துங்கலலிதனான இவனுடைய ஸர்வவித ஸாரஸ்யாதிஸய ப்ரயுக்தமான திவ்யபோக்யதையை அருளிச்செய்வதாக, அவ னுடைய ஸர்வரஸாத்மகத்வத்தையும், ஸாரஸ்யயுக்தனான அவன்விஷயத்தில் தம்மு டைய உபகாரஸ்ம்ருதியையும், ஸ்வவிஷயத்தில் தம்மை அவன் அபிரிவேஸிப்பித்தபடி யையும், அவ்வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாதபடியையும், தன்னுடைய அப்ரா க்ருதபோக்யதையையும் ப்ரகாஸிப்பித்துச் சேர்த்துக்கொண்டபடியையும், இந்த ஸம்ஸ் லேஷம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே அநாதிவித்தமானபடியையும், போக்யதாதிஸயத் தாலே வ்யதிரேகத்தில் தரிக்க அருமையையும், அவ்வநுபவம் தமக்குக் கைபுருந்தமை யையும், ஸர்வப்ரகாராநுபவத்தால் பிறந்த ஆந்த விஸேஷத்தையும், இப்படி அநுபவித்து ஆந்திகளான ஸூரிகளோடு தாம் கூடியநுபவிக்கையி லுண்டான ஆசையையும் அரு ளிச்செய்து, கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வப்ரகாரஸாரஸ்யம் ஸூரிபோக்யமென்னுமிடத்தையும் உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ.—முன்றூந்திருவாய்மொழியில், எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நத்தாற் கிட்டவரிதாய், அவன்தானே காட்டுகையாலே தமக்குளளிதாய், ஸமாதிச விவ்ஜிதமுமா யிருந்துள்ள அநுஹவஸம் தம்மால் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையா லே, இதுக்கு உசாத்நையாவாரை இங்குக்கிடையாமே இதுக்கு நிலவரான நித்யஸூ ரிகளோடே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டு அதுகிட்டாமையாலே, ‘அவர்கள் திரளை என்றோ நான்கிடடுவது?’ என்று அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். வாயுந்திரையுகளோடேயா யிற்று, இத்திருவாய்மொழிக்கு நேரே ஸங்கதியுள்ளது; ஈஸ்வரன் இவர்ப்ரக்ருதியறியு மவனானையாலே ப்ராஸங்கிகமாகப் பரத்வத்தை அநுபவிப்பித்து, பின்னை இத்தை அநுப விப்பித்தான். வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றுமைக்கு, அறிவுநடையாடாத திர்யக்குக்களையும் அசேதநங்கனையுஞ் சேர்த்தார்; ஸம்ஸ்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு, அறிவு நைஸர்க்கிக மான நித்யஸூரிகளை உசாத்நையாகத் தேடுகிறார்.

ஈடு.—வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழியில். நவே ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதமான இத்தனை ஈஸ்

ஊனில்வாழியிர் ப்ரவேஸே ஸங்கதிமாஹ - வாயுந்திரை இத்யாதி. நடுவே திண்ணன் வீடு எதுக்கு? என்ன, நடுவு இத்யாதி. விஸ்தரமாஹ - தாம்பெற்ற இத்யாதி. அளவுபட்

வரத்வம். தாம்பெற்ற பேற்றின் கனத்தைப் பார்த்தார்; அது தாமடியாக வந்ததாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது; ஸர்வேஸ்வரனடியாக வந்ததாகையாலே கனத்திருக்குமிறே. தாம் அநுபவித்த அநுபவத்துக்குள்ளே எல்லாரசங்களு முண்டாய், அதுதான் ஸமாப்யதிக வரீ ஜிதமுமாயிருந்தது; ‘இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்?’ என்று பார்த்த விடத்தில், ஸம்ஸாரத்தில் ஆளில்லாமையாலே, ‘அவன்தன்னோடொக்க ப்ராப்யருமாய், அவனை நித்யாநுபவம்பண்ணிநிப்பாருமாய், பகவதநுபவத்துக்கு தேஸிகருமாயிருக்கிற நித்யஸ-ஞரிகள் திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணி யநுபவிக்கப் பேறு வது எப்போதோ?’ என்னும் அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார். வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றுமைக்கு அறிவுநடையாடாத திரயக்குக்களையும் அசேதநங்களையும் சேர்த்தார் அங்கு; இங்கு, ஸம்ஸ்வேஷத்தால் வந்த ப்ரீதிக்கு அறிவு நைஸர்க்கிகமான நித்யஸ-ஞரிகளைத் தேடுகிறார். “ஸாஸிஸு” (ராமஸ்து) - பெருமானும் பிராட்டியும் ஏகதத்த்வமென் னலாம்படி கலந்த கலவியைச் சொல்லுகிறது. ‘பித்ருஸ-ஸ்ருஷணபரராணர், தர்மங் களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்; தேவதாஸமாராதநம் பண்ணினார்’ என்றயிற்று சொல் லிக்கொண்டுபோந்தது; இப்படிப்போந்த இவர் இப்போது ‘வாத்ஸ்யாயநங்கற்றுக் காமதந் த்ரமேயோ நடத்திப்போந்தது?’ என்னும்படி வேறுபட்டார். “வீ தயாஸாஸு” (ஸீத யாஸார்த்தம்) - பரமபதத்தில் செவ்வியோடே வந்தவரும் பிற்பாடையாம்படி போமஸ் ரோதஸ்ஸிலே முற்பாடராணர். “விஜஹாஸ” (விஜஹாஸ) - இப்படி பரிமாறச்செய்தேயும்

டிருப்பது - பரிச்சிந்தமாயிருப்பது. ‘தேனும் பாலும்’ இத்யாதியைப் பற்ற, எல்லாரசங் களும் என்றது. ஸமாப்யதிகவரீஜிதம் என்றது - ‘ஒத்தார்மிக்காரையிலையாய்’ என்றத் தைப் பற்ற. விஷயம் ஸமாதிகர்ஹிதமாகையாலே அநுபவமும் ஸமாதிகர்ஹித மென்ற படி. ‘களிப்பும் கவர்வும்’ என்கிற பாட்டை உட்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட இத்யாதி- உசாத்துணை - ஸஹாயம். ‘நித்யஸ-ஞரிகள் உசாத்துணை’ என்கைக்கு ஹேது - அவன்தன் னோடு இத்யாதி. ப்ராப்யராய் இத்யாதி விஸேஷணத்தரயமும் - “ஸாஸிஸு”, “ஸாஸிஸு”, “பெயுஸாஸாணர்” என்றத்தைப் பற்ற. ஸாத்யா:-ப்ராப்யா இத்யர்த்தம். ‘உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ’ என்றத்தைப்பற்ற, அநவாப்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது. வாயுந்திரையு களிற்போலே ப்ரீதிக்கும் திரயக்குக்களைத் தேடாதே நித்யஸ-ஞரிகளைத் தேடுகிறதென்?என்ன, வா யுந்திரைஇத்யாதி. அதாவது-வாயுந்திரையுகளில் ஆற்றுமையால்வந்த கலக்கத்துக்குச்சேர அஜ்ஞ மான திரயகாதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டார்; இங்கு - ஸம்ஸ்வேஷமுகத்தால் வந்த தெளிவுக் குச் சேர அறிவுநைஸர்க்கிகமானவர்களைத் தேடுகிற ரென்றபடி. போதயந்த இத்யாதி - கீதாஸு தஸமே. “ஜிவிதா ஜகதவ்ராணா வெபாயபகோவாஸுரம் | கயபகஸுரோநிதிநுஷு ஷ்ணிவாஸிஸி” - ஸம்ஸ்வேஷத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமஸ்து இத்யாதி. பாலகாண்டே, “ஸாஸிஸு-வீ தயாஸாஸ-ஓ விஜஹாஸ ஸஹாஸுதாஸு | ஜகதவ்ராணா நிதிநுஷுஷிஸிஸிஸி” - ஸ்வேகதாத்தர்யம்-பெருமானும்இத்யாதி. துஸப்தார்த்தம்-பித்ருஸ- ஸ்ருஷண இத்யாதி. வேறுபட்டார் என்றது - துஸப்தார்த்தம். கீழெல்லாம் - பூர்வாவஸ்த்தாப்ர தர்ஸபரம். வாத்ஸ்யாயநம் - காமஸாஸ்தரம். ஸீதாஸப்தத்தால் தோற்றுகிற அயோநிஜத்வத் தையும், “ஸஹய-கெரவ்யாநெ” இதி த்ருதீயாவிபக்யர்த்தத்தையும் பற்ற லாவம்-பரம பதத்தில் இத்யாதி. லாங்கலபத்ததியிலே பிறந்தவன்-ஸீதேத்யர்த்தம் - “வீ தாஸாஸு-வாஸுதி”

ஹோமோபோதீவாதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர். “வஹு-ஹு-த-ஹு” (பஹ-ஹுங்குநாந்)-
‘பஹ-ஹுங்ஸம்வத்ஸராந்’ என்னுதே யொழிந்தது ‘அவ்வோகாலவிசேஷங்களுக்கு அடுத்த
போகோபகரணங்களைக்கொண்டு புஜித்தார்’ என்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. “ஃநவ்யீ”
(மநஸ்வீ) - ஸம்ஸ்லேஷத்தில் பிராட்டிகோலினவளவுக்கு அவ்வருகுபட்டுப் பரிமாறினார்.
“தஹு-தஃ” (தத்ததஃ) - தஸ்யாம்கதஃ-ஜாதிசுணங்கன் த்ரவ்யத்துக்கு ப்ரகாரமாய்ப் பிரிக்க
வொண்ணாதபடியா யிருக்குமாபோலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஒருநீராகக் கலந்தபடி.
“தஸ்யூநி-த்யு-ஹு-ஹி-ஹி-தஃ” (தஸ்யூநி-த்யம்-ஹ்ருதி-ஹ்மர்ப்பிதஃ)-இவருயர்த்தியை யறிந்
திருப்பாளொருத்தியாகையாலே ‘அப்பேரியவன் இப்படி தாழ்விவேதே’ என்று அச்சேய
லிலே தன்னெஞ்சு துவக்குப்பட்டு ‘அதுஅது’ என்று கிடக்குமாயிற்று. அப்படியாயிற்று இங்
குக்கலந்த கலவிதான்.

மு த த் ப ட் டு.

ஊனில்வாமுயிரே! நல்லைபோஉன்னெப்பெற்று
வானுளார்பெருமான் மதுகுதனென்னம்மான்
தானும்யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளேகலந்தொழிந்தோம்
தேனும்பாலும்நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே.

ஆ.—‘ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷைகபோகனாய், ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வலாவ
னாய், எனக்கு ஸ்வாமியா யிருந்த எம்பெருமான் தானும் யானும் எல்லாப்படியாலும்
இந்தக்கலவியினுள்ளே எல்லாரசங்கனும் உண்டாம்படி கலந்தொழிந்தோம்; திருநாட்டி
லே சென்றால் ரவிக்கக்கடவ பகவதேகலோமத்வத்தை, இந்த ப்ரக்ருதியிலே யிருந்து
வைத்தே பெற்று வாழ்கிற நெஞ்சே! உன்னெப்பெற்றே இந்தஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைந்
தது; நல்லைநல்லை’ என்று நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், அபரிச்சேத்யமான ஸுகம் பிறக்கும்படி எம்பெருமா
னும் நானும் கலந்தோம்; இதெல்லாம் உன்னுலேவந்த ஸம்ருத்தியிறே யென்று நெஞ்சைக்
கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில்வாமுயிரே]-ப்ரக்ருதியிலே யிருந்துவைத்தே பகவத்குணங்களை தார
கமாகக்கொண்டு வாழ்கிற நெஞ்சே! ‘ப்ரக்ருதியே தாரகமாக வாழ்கிற நெஞ்சே!’ என்று

“விஜஹார்” என்று-விளையாட்டாகச் சொல்லுகையாலே, உபோத்காதத்துக்கு அவ்வருகுபட்டிலர்
என்றது. உபோத்காதம் - உத்யோகமாத்ரம். ஸம்வத்ஸராந் என்னுதே என்றது - “ஸுஜா-ஆ
ஹு-த-ஹு-ஹம்” என்றத்தைப் பற்ற. அடுத்த - உசிதமான. “ஃநவ்யீ” என்கிற விநிப்ரத்யயம்-
பூமாவிலே என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அது ஸப்ரதிகோடிகமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் -
ஸம்ஸ்லேஷத்தில் இத்யாதி. “மதஃ” என்றதுக்கு வாஸநை - ஜாதி இத்யாதி. “தஹு-தஃ” என்
கையாலே - பெருமானுக்குப் பிராட்டியிடத்தி லுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லுகிறது; “தஸ்யூ
ஹு-ஹி-த்யு-ஹி-ஹி-தஃ” என்று அவளுடைய ஹ்ருதயத்திலே தாம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டா ரென்
கையாலே - பிராட்டிக்குப் பெருமானிடத்திலுண்டான ப்ராவண்யஞ் சொல்லப்பட்டது. “சுஸ்யூ
ஹு-ஹி-த்யு-ஹி-ஹி-தஃ” தஸ்யூ-ஹி-த்யு-ஹி-தஃ” என்னக்கடவதிறே.

பழையதசையைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்; நல்லைநல்லையென்று கொண்டாடுகிறது. [உன்னை யென்று தொடங்கி] - நீ பரங்காகையாலே அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய்வைத்து என் னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்குள்ள விக்நங்கனையெல்லாம்போக்கி என்னை அடிமைகொண்டு அத்தாலே நிரதிஸுடபோக்யனான தானும் தன்னோடு யதாமநோரதம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பெறுமையாலே வாயுந்திரையுகளிற்படியே மிகவும் நோவுபட்ட நானும் ஸர்வஸுகமும் இக்கலவியிலே புண்டாம்படி பூர்ணமாகக் கலந்தோம்; ரஸவஸ்துக்க ளெல்லாங் சேர்ந் தால் அதினுள்ளே ஸர்வரஸமுமுண்டாயிருக்குமாபோலே. இதிலே சொன்னவை - ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வரஸமான வஸ்துவோடு தமக்கு உண்டான ஸம்ஸ் லேஷம் தம்முடைய திருவுள்ளமடியாக வாதலால் நெஞ்சைப்பார்த்து உகக்கிறார்.

ஊனில் - மாம்ஸமயமான ஸரீரத்திலே, வாழ் - (இந்தளத்தில் தாமரைபோ லே பகவதநுபவத்தைப்பெற்று) வாழ்கிற, உயிரே - நெஞ்சே! நல்லை போ - நல்லைகாண்; (எங்ஙனையென்னில்), - உன்னை - உன்னை, பெற்று - (எனக்குவிதேயமாகப்). பெறுகை யாலே, வானுளார் - பரமபதவாஸிகளான நித்யஸூரிகளுக்கும், பெருமான் - மேலான மேன்மையையுடையனாய், மதுசூதன் - (தன்னையநுபவிக்கப்பாரித்த என்னுடைய ப்ரதி பந்தகத்தை) மதுவைமுடித்தாற்போலேமுடித்து; என் அம்மான் தானும் - என்னை அடி மைகொண்டருளின தன்மையையுடைய அவனும், யானும் - (அவனையநுபவிக்க ஆசைப் பட்டு அடிமைபுக்க) நானும், தன்னுள்ளே - தனக்குள்ளே, எல்லாம் - எல்லாவினிமையு மாம்படி, தேனும்-தேனும் தேனும், பாலும்-பாலும் பாலும், நெய்யும்-நெய்யும் நெய்யும், கன்னலும் - கன்னலும் கன்னலும், அமுதும்ஒத்து-அமுதமும்அமுதமும்போல, கலந் தொழிந்தோம் - கலந்துவிட்டோம். இத்தால் - ஏகஜாதித்ரவயங் கலந்தாற்போலே யெ ன்றபடி. அநேகத்ருஷ்டாந்தநாத்பார்யம் - ஸர்வவிதஸாரஸ்யமும் தோற்றுகைக்காக. தே னென்று - ஸர்வரஸஸமவாயம். பாலென்று - ஸ்வாலாகரஸம். நெய்யென்று - ப்ரும் ஹணரஸம். கன்னலென்று - கரும்பாய், அதினுடைய பாகஜரஸத்தை நினைக்கிறது. அமு தென்று - நித்யரஸம். உயிரென்று - ப்ராணஸ்ரயமான நெஞ்சைச் சொல்லுகிறது. போவென்று - ஸாதரமான ஸம்புத்திஸூசகம்.

இ.—முதற்பாட்டில், இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னாலே, வந்ததன்றோ? என்று திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஊனில் வாழுகிறே] - மாம்ஸப்ரசரமான ஸரீரத்திலே யிருந்துவைத்து வாழுகிற உயிரே! ஸரீரத்தைப்பற்றி வாழ்ந்து போந்த உயிரே! என்றுமாம். பரமபதத்தைப் பெற்று அங்கேதான் பகவதநுபவம்பண்ணுகிற விடத்தேயோ நீ உதவிற்று? மாம்ஸாதி புஞ்ஜமான ஸரீரத்திலே, நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவந்தையன்றோ நீ உபகரித் தது. [நல்லைபோ] - “போ” என்று போக்கு - வரவைக்காட்டி, நெஞ்சே வா என்னு தல்; “லோ” என்கிறத்தைத் தமிழ்செய்து, ஸம்போதந மென்னுதல். நல்லைபோ என்று முழுச்சொல்லாய், நல்லைநல்லை யென்னுதல். ‘என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்?’ என்ன, [உன்னைப்பெற்று] - ஈஸ்வரனும் என்று முளன்; தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர் குழல்புக்கு அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்நிற்க, நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணாமையாலேயன்றோ இழந்தது; நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியிறே இப்பேறு பெற்றது. ‘நீர்பெற்ற பேறுதான் எது?’ என்ன,

என்னில்; - ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே, “ஔநவனவஜந-
ஷ்யாணாஃகாரணாஃபஹுதொக்ஷயொஃ” (மநவமநுஷ்யாணம்காரணம்பந்தமோக்ஷயோஃ)
என்று - பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஹேது மநஸ்ஸென்கிற ப்ராதாந்யத்தைப் பற்றி
‘உயிரே’ என்று - ஆத்மாவை ஸம்போதிக்குமாபோலே, ஸம்போதிக்கிறார். [நல்
லைபோ] - நல்லைவா என்றபடி. நல்லைநல்லை என்று கொண்டாடுகிறார். போ
என்று ஸம்போதநமாகவுமாம். நல்லைபோவென்று - முழுச்சொல்லாய், நல்லை நல்லை
யென்னுதல். நடுவே என்னைக்கொண்டாடுகிற தென்? என்ன, [உன்னைப்பெற்று] -
பந்துஹேதுவாய்ப் போந்த நீ மோக்ஷஹேதுவாகப்பெற்று. ஈஸ்வரனும் என்றும் உண்டு,
தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்கவும், நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணு
மையாலேயன்றோ நெடுங்காலம் இழந்தது; இன்று நீ ஆபிமுக்யம்பண்ணியன்றோ இப்
பேறு பெற்றது. நீர்பெற்றபேறு எது? என்ன, சொல்லுகிறார் மேல், - [வானுளார்பெருமான்
மதுகுதனென்னம்மான் தானும் யானும்] - அயர்வறமமரர்களபதியாயிருந்து வைத்து அவ
தரித்து, மதுவாகிற அஸூரனைப் போக்கினாற்போலே என்னைட்டை ஸம்ஸ்லேஷவிரோதி
யைப் போக்கி, என்னைத் தோற்றித்துத் தன்பக்கலிலே கைங்கர்யத்திலே மூட்டின
தானும், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதனான நானும். வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணுற்
கண்ட பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக நினைத்து விடாய்
த்த நானும், நெடுநாள் என்னைப்பெறுகைக்கு எதிர்குழல்புக்கு விடாய்ப்பித்த தானும். க்ரு
ஷிபண்ணின தானும், க்ருஷிக்கு விஷயபூதனான நானும். [எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்

டேம்ஸே ஸப்தமே, (உஅ) “ஔநவனவஜந-ஷ்யாணாஃகாரணாஃபஹுதொக்ஷயொஃ | ஷநூ
யவிஷயாஸஹுநெக்ஷுநிரிஷ்யஜ்நஃ”. “நல்லைபோ” என்றதுக்கு முன்று அர்த்தம்: முந்தி
னது - ‘போ’ என்று விபரீதலக்ஷணையாய், நல்லைவா என்றபடி. ‘நல்லைவா’ என்று - லாலநோக்தி
யாதல்; ‘நல்லைபோ’ என்று - முழுச்சொல்லாய், நல்லைநல்லை யென்று கொண்டாடுகிறதாதல்.
‘போ’ என்று - ‘ஹோ’ என்றபடியாய், ஸம்போதநமாதல். த்விதீயார்த்தவிவரணம் - நல்லைபோ
வென்று இத்யாதி. நடுவே-பகவதநுபவமத்யத்திலே. மநஸ்ஸம்பந்தம் முன்பே வித்தமாயிருக்க,
இப்போ‘பெற்று’ என்கிறததுக்கு லாவம் - பந்தஹேதுவாய் இத்யாதி. என்னை ‘மோக்ஷஹேது’
என்கிறதது என்கொண்டு? என்ன, ஈஸ்வரனும் இத்யாதி. ஈஸ்வரனும் தத்ஸம்பந்தமும் நித்யமா
யிருக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயவ்யதிரேகைகள் த்வதாபிமுக்யாந்வய வ்யதிரேகாயத்தமாகையாலே
மோக்ஷஹேதுவென்கிற தென்று தாத்பர்யம். ‘வானுளார்’ இத்யாதி பதங்களுக்கு அடைவே அர்த்த
தம்-அயர்வறம் இத்யாதி. வானுளார் - வானிலுள்ளார். ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம் - மதுவாகிற
இத்யாதி. ‘அம்மான்’ என்றத்தால் பலிதார்த்தம்-கைங்கர்யத்திலே மூட்டின தானும் என்று. கைங்
கர்யத்துக்கு விஷயபூதனான நானும்-கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகைக்கு விஷயபூதனான நானுமென்ற
படி. அர்த்தாந்தரம் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. ப்ரதமார்த்தவிவரணம் - க்ருஷிபண்ணின
இத்யாதி. ‘அம்மான் தானும் யானும்’ என்கிறததுக்கு அர்த்தமாக - ஆறுவாக்யங்கள் சில ஸ்ரீகோ
ஸங்களிலே இருக்கின்றன; சில ஸ்ரீகோசங்களிலே* எட்டுவாக்யங்கள்; இந்த வாக்யங்களெல்லாம் -
‘ஏகார்த்தபரங்களாதல்-அர்த்தத்வயபரங்களாதல்’ என்று நிர்வஹிப்பார்கள்; “இந்தவாக்யங்களெல்
லாம்-ஆவவந்தார் நிர்வாஹாநுருணங்கள்; மேலே, ‘தானும்யானும்’ என்கிறததுக்கு அர்த்தமாகச்

* எட்டுவாக்யமுள்ள பாடம் கிடைக்கவில்லை.

லாவற்றையும் சேர்த்துச்சொல்லும்போது, வருவதொரு பரிமாணத்திக்யம் உண்டிறே; அது தானேயிறே த்ரவ்யஸத்வாவத்தில் ப்ரமாணம். (க)

இ ர ண் ட ா ம் பா ட் டி .

ஒத்தார்மிக்காரை இலையாயமாமாய!
ஒத்தாயெப்பொருட்கும் உயிராய்என்னைப்பெற்ற
அத்தாயாய்த்தந்தையாய் *அறியாதனவறிவித்து
அத்தா! நீசெய்தன அடியேனறியேனே.

ஆ.—(ஒத்தார்.) இப்படி நெஞ்சைக் கொண்டாடி, எம்பெருமான் தமக்குச் செய்தருளின ஸம்ருத்தியை அவன்தனக்குச் சொல்லிக்கொண்டு அதுபவிக்கிறார்.

நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், ஆஸ்சர்யஹதனா யிருந்து வைத்து, ஆஸ்ரித ஜநங்க னொல்லாரோடும் ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி அவர்களுக்கு அத்யந்தஸுலபனா யிருந்து, எனக்கு அவ்வளவன்றியே ஒருவன் தான் தனக்குச் செய்யும் நன்மையும், மாதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், பிதா புத்ரனுக்குச் செய்யும் நன்மையும், ஆசார்யன் ஸிஷ்யனுக்குச் செய்யும் நன்மையும் செய்தருளினாய்; இன்னம் அடியேன் திறத்து நீ செய்தருளினவற்றுக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலே நென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம் பாட்டில், நிரபேக்ஷனாயிருக்கிற நீ என் பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய்க்கொண்டு என் ஹ்ருதயத்தையும் எனக்கு அதுகூலமாக்கி எனக்குப் பண்ணின் உபகார பரம்பரைகளை என்னால் பரிகணித்து முடியவொண்ணா தென்கிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிக தரித்ரனாய் அத்யாஸ்சர்யமான படியையுடையவனே! ஆஸ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய். [உயிராய் என்று தொடங்கி] - ஒருவன் தான் தனக்குப் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் பெற்ற தாய் செய்யும் நன்மைகளையும் தமப்பன் செய்யும் நன்மைகளையும் ஆசார்யன் செய்யும் நன்மைகளையுஞ் செய்து இவ்வழியாலே என்னை அடிமைகொண்டான் என்பவராய்!

லாவற்றையும் இத்யாதி. சேர்த்துச்சொல்லும்போது - கூட்டிப்பார்க்கும்போது. இவையெல்லாவற்றையும் - தேன்முதலாகிய எல்லாவற்றையும். ஐக்யமாகில், ப்ரஸ்த்தத்தவ்யஸம்மேலநத்தில் ப்ரஸ்த்தமாத்ரபரிபேஷம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்றபடி; ஆகையாலே, பிரிக்கவொண்ணாமைக்குத்ருஷ்டாந்தமித்தனை யொழிய, வஸ்துஇரண்டாயேயிருக்கு மென்றபடி. த்ரவ்யஸத்வாவம்-த்ரவ்யாந்தரஸத்வாவம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் 'உன்னைப்பெற்று' இத்யாரப்ய, தன்னுள்ளே தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமொத்துக்கலந்தோம்; ஊனில்வாழியிரே, நல்லேபோ இத்யந்வயஃ. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், உன்னைப்பெற்று இத்யாரப்ய, தானும் யானுமாகிற தன்னுள்ளே தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுதுமான எல்லாம் ஒத்துக்கலந்தொழிந்தோம்; ஊனில்வாழியிரே நல்லேபோ இத்யந்வயஃ. யச்சாஸ்யேத்யாதி - அஸ்ய - உபாஸகஸ்ய, இஹ - லோகே, யத் - போக்யஜாதம் அஸ்தி, இஹ யந்நாஸ்தி, தத்ஸர்வமஸ்மிந்-ஸர்வேஸ்வரே ஸமாஹித மஸ்தித்யந்வயஃ.

(க)

* அறியாதன வறிவித்த என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், எவ்விதஸாரஸ்யயுக்தன் தம்விஷயத்தில் பண்ணின உபகாரம் அபரிச்சேத்யம் என்கிறார்.

ஒத்தார் மிக்காரை இலையாய - இந்த ஸாரஸ்யாதிசயத்துக்கு ஸமாப்யதிகதரித் தரனாய், மாமாய - (ப்ரதிக்ஷணம் அதுபவிப்பாரின்றாலும் அபூர்வவத் விஸ்மயாவஹமான) மஹாஸ்சர்யயுக்தனாய், ஒத்தாய் எப்பொருட்கும் - ஸர்வபதார்த்த ஸஜாதீயனாய் வந்தவ தரித்து அதுபவிப்பிக்குமவனாய், உயிராய்-ஆத்மா சரீரத்துக்கு தாரகனமோபாதி ஸர்வ பதார்த்ததாரகனாய், என்னை - என்னை, பெற்ற - உத்பாதித்த; அ - அந்த அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையுடைய; தாயாய் - தாயாம்படி ப்ரியபரனாய், (அ) - ததாவிதோத்பத்தி ஹேதுவான, தந்தையாய் - பிதாவாம்படி ஹிதபரனாமாய் (ஆசார்யனோபாதி); அறியா தன - அஜ்ஞாதமான அதுபவாதிதனை, அறிவித்து - அறிவிப்பதுஞ் செய்து, அத்தா - இவ்வுபகாரங்களுக்கு அடியான ஸம்பந்தத்தையு முடையவனே! நீ - (ஸோபாதிகரான அவர்களைப்போலன்றியே நிருபாதிசஸம்பந்தயுக்தனான) நீ, செய்தன - செய்த உபகாரங் கள், அடியேன் - அடியேனான உறவாலே யென்றிருக்குமதொழிய, அறியேன் - அள விட்டு அறியமாட்டுகிறிலேன். ஸர்வவிதபந்துவான நாராயணனிறே மாதாவும் பிதாவும் குருவு மென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், எம்பார் கோஷ்ட்டியில் இதிஹாஸம். ‘என்னைக் கொண்டாடுகிறதென் உபகரித்தா ரிருக்க?’ என்ன, இசைவிக்கும்படியான ஸர்வேஸ்வர னைக் கொண்டாடுகிறார்.

[ஒத்தார் இத்யாதி] - ஸமாதிகதரித்ரனாய் அபரிச்சேத்யங்களான குணசேஷ டிதங்களை யுடையவனே! அவாப்தஸமஸ்தகாமனுக்கும் நித்பதாரிதர்யமுண்டு. [ஒத்தா யெப்பொருட்கும்] - இப்படி ஸர்வாதிகனான நீ என்னைப் பெறுகைக்காக அநேகாவ தாரங்களைப் பண்ணினாய். மேன்மையோடே வரில் ‘கிட்டவொண்ணாது’ என்று அகலு வர்கள்; தாழ்விட்டு வரில் காற்கடைக் கொள்ளுவர்கள்; ஆகையாலே, ஸஜாதீயனாய் வந்து பொருந்தும்; “ஐஹேஸாயுமணநாமணநாஸு வஜ்ஜாவிநா நுஜிதஹிதெஸு நயகவ்யொமாதீ | ஐக்ஷாகுவஸ்யஹுவஸஜநிஸு ஹதஸூராவா நுஜித நுநுவ ஹு வரஸ்யோயாஜி”. இப்படி அவதரித்துச் செய்ததென்? என்னில்,—[உயிராய்] - தனக்குத்தான் பண்ணிக்கொள்ளும் நன்மை யென்னுதல், ஆத்மாவா யென்னுதல். [என்னைப்பெற்ற அத்தாயாய்] - வளர்த்த தாயை வ்யாவர்த்திக்கிறது; எனக்கு ப்ரியமே செய்யக்கடவ தாயாய். [தந்தையாய்] - நேரே உத்பாதகனய்க்கொண்டு ஹிதைஷியாய். [அறியாதன அறிவித்து] - ‘ஸஹிவிஷ்ணுதஸுஹநயதி’ என்கிறபடியே ஆசார்யனாய். “ஹதஸுதஸுதஸு”, ஹோக்ஷேகஸாரணம் ஐஜி” என்னுமவனிறே. [அத்தா] - ஸ்வாமீ! இவ் வுபகாரங்களை உடையனாகையாலே செய்தா யென்கிறார். “ஹாதாவிதாஹாதா” இத் யாதி, “நாராயணம்” என்கிறார். [நீ செய்தன] - பேசவும் போகாது, நினைக்கவும் போகாது; ‘நீசெய்தன’ என்னுமத்தனை. [அடியேன் அறியேனே] - உபகரித்த நீயே அறியுமத்தனை. நான் அதுக்கு இலக்காய்க் குமிழிநீருண்ணுமத்தனை யென்கிறார்.

வளர்த்துக்கொண்ட தாயன்றிக்கே, 'பெறவேணும்' என்று நோன்புநோற்றுத் தன் சரத்தை யோறுத்துப்பெற்று, இவன் ப்ரியத்தையே நடத்தக்கடவ தாயாய். [தந்தையாய்]- இப்படி நோன்பு நோற்று வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயும் இட்டுவைக்கைக்கு ஒருபை மாத்ரமாம்படி, இவனுக்கு உத்பாதகனாய் ஹிதம்பார்க்குந் தந்தையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, [அறியாதன அறிவித்து] - "ஸரீரொவலோதாவிதாஸஜநயதஃ" (ஸரீரமேவ மாதாபிதரௌஜநயதஃ) என்னுமளவன்றிக்கே, ஜ்ஞாநவிகாஸத்தைப் பண்ணித்தரும் ஆசார்யனுமாய்; "ஸஹிவிஷ்ணுதஸூஃஜநயதிதஸூஃஜந" (ஸஹிவித்யாதஸ்தம்ஜநய திதச்ச்ரேஷ்ட்டம்ஜநம்) என்கிறபடியே. "வனதஃ" (ஏதத்வ்ரதம்மம்), "ஓரொகௌஸ ரணம்வஜ" (மாமேகம்ஸரணம்வ்ரஜ) என்னுமவனிறே. [அத்தா] - மஹோபகாரக னைவனே! இவ்வுபகாரங்களை உடையவனாகையாலே செய்தா னென்கிறார். "ஓதா விதாஸாநாநிவாஸஸூரணம்ஸஹுஷ்டிநடாராயணம்" (மாதாபிதாப்ரதாநிவா ஸஸ்ஸரணம்ஸஹ்ருத் கதிர்நாராயணம்) என்கிறார். * "பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்ததந் தை நீ மற்றையாராவாரும் நீ" என்றாரிறே [நீசேய்தன] - ஒன்று இரண்டாகிலிறே 'இன்னது' என்னலாவது; ஆகையாலே, 'நீசேய்தன' என்னுமித்தனை. ஸ்வாமியான நீ ஸேஷபூதனை என்பக்கல் பண்ணின உபகாரங்கள் அடியேன் அறியேனே; உப கரித்த நீ அறியில்அறியுமித்தனை; என்னாற் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டுபோமித்தனை யொழிய என்கிறார். (உ)

வளர்த்துக்கொண்ட இத்யாதி. மாத்ரம் என்றது-"ஓதாஸூரவிதௌஸூரஜா தஸூவனவஸஃ" என்றத்தைப்பற்ற. இப்போது, 'ஆசார்யனுமாய்' என்கைக்கு - ஆசார்யன் மாதாபிதாக்களிலும் பற்றப் பண்ணும் ஆதிக்கம் எது? என்ன, ஸரீரமேவ இத்யாதி. 'ஆசார்யன் ஜ்ஞாநப்ரதாநம்பண்ணும்' என்னுமதுக்குப் ப்ரமாணம் - ஸஹிவித்யாத இத்யாதி. ஆபஸ்தம்பதர்மே, "யஸ்யாஹிஷ்டாநாவிநாதிஸகூவாயஃ" (தஸூஃஜநயதஃ) - யாதொரு காரணத் தாலே தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பிக்கிறான் ஆசார்யன், அவன்பொருட்டு ஒருகாலும் அபசாரப்படக் கடவனல்லன்; அந்த ஆசார்யன் அந்த சிஷ்யனை வித்யையாலே ஜநிப்பிக்கிறான்; அந்தவித்யையால் வந்த ஜந்மமே ஸ்ரேஷ்டம் என்று அர்த்தம். அறியாதன அறிவித்தானோ? என்ன, "வனதஃ" இத்யாதி. 'அத்தா' என்கிறதுக்கு அர்த்தாந்தரம் - மஹோபகாரகனைவனே என்று. அர்த்தாந் தரம் - இவ்வுபகாரங்களை இத்யாதி. அத்தன் - ஸ்வாமி. இவ்வுபகாரங்களை யென்றது - ப்ரியஹித கரணோபதேசங்களை. ஆக, 'அத்தா' என்கிறதுக்கு - ஜ்ஞாநப்ரதத்வமும், உபகாரத்வமும், ஸ்வா மித்வமும் என்று அர்த்ததர்யம். 'தாயாய்' இத்யாதி - ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷண மென்கிறார் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸப்பாலோபரிஷ்டி இயம்ஸ்ருதிஃ. ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கு ப்ரமாணந்தரம் - பெற்றதாய் இத்யாதி. தாய்போல் பரிவனவனும் நீ, உத்பாதகனை பிதா வைப்போலே ஹிதபரனவனும் நீ, மஹோபகாரகரான ஆசார்யர்களைப்போலே அறியாதன அறி விப்பாயும் நீயே யென்கை. 'செய்தன' என்கிற பஹுவசநத்துக்கு ஹாவம் - ஒன்றிரண்டு இத் யாதி. 'அத்தா, அடியேன்' என்கிற பதங்களை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வாமியான இத்யாதி 'அடியேன்' என்கிறதுக்கு ஹாவம் - உபகரித்த இத்யாதி 'அடியேனறியேன்' என்கிற துக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் - அநுபவித்து இத்யாதி. குமிழிநீருண்கை - தலஸ்பர்ஸியாக அவகாஹிக் கை. க்ரமேண அந்வயம். (உ)

மூ ன் ரு ம் பா ட் டு.

அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசேய்வித்து
அறியாமாமாயத்து அடியேனைவைத்தாயால்
அறியாமைக்குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடியென்று
அறியாமைவஞ்சித்தாய் எனதாவியுள்கலந்தே.

ஆ.—(அறியா.) தந்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளின நன்மைகளைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ‘உமக்கு என்ன உபகாரஞ்செய்தோம்?’ என்று எம் பெருமான் கேட்க, ‘என்பக்கல் யோக்யதையின் நிக்கேயிருக்க, உன்னோட்டைக்கலவிக்கு என்னை நிலவனாக்கி வைத்தாய்’ என்கிறார்.

[அறியாவென்று தொடங்கி] - மிகவும் அறிவுகேட்டைப் பண்ணவற்றான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை அறிவுபிறக்கைக்கு ஸம்பாவனையில்லாத பால்யத்திலே அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்துவைத்தாய். [அறியாமையென்று தொடங்கி]- அழகிலே மஹாபலி மதிமயங்கி ‘ஈஸ்வரன்’ என்று ஆராயாதபடி வாமநாய் மநோஹரமான பேச்சாலே மஹாபலி மதிமயங்கும்படி பண்ணி அவன் ஸர்வஸ்வாபஹாரத்தைப் பண்ணினாய். [எனதாவியுள் கலந்தே என்றது] - அப்படியே என்னுள்ளே புகுந்து உன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி வசீகரித்து.

ப.—அநந்தரம், தன்பக்கலிலே அவன் தம்மை அபிநிவேசிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

அறியாமை - (பிறர் தன்னை உள்ளபடி அறியாதபடி வடிவழகாலே) மதிமயக்கி, குறளாய்-வாமநானவனாய், நிலம் மாவலி மூவடி யென்று - நிலம் - மாவலி மூவடி என்று அநந்தபதமாய் அபரிஸமாப்தமானவாக்யத்தாலே, அறியாமை- ‘(இவன் ஈஸ்வரன் என்று அறிவிக்கிற ஸூக்ராதிகள் பாசரமும்) நெஞ்சில்படாதபடியாக, வஞ்சித்தாய் - (அவன் ‘தன்னது’ என்றிருந்த ஜமத்தை) வஞ்சித்துக்கொண்டவனே! எனது ஆவியுள் கலந்து - (இவ்வபதாநத்தை எனக்குப் பரகாசிப்பித்து) என்னெஞ்சுக்குள்ளே கலந்து அக்கணிக்கிலே, அறியா - அறியாமையை விளைப்பதாய், மா - துஸ்தரமான பெருமையை யுடைத்தாய், மாயத்து-மாயாகார்யமான ஸம்ஸாரத்திலே, (ஸ்வதஸ்வலித்தமான ஸேஷத்வஸம்பந்தம் பற்றுகாக), அடியேனை-என்னை, அறியாக்காலத்துள்ளே - அந்தஸேஷத்வம் அறிகைக்கு ஸம்பாவனையில்லாக் காலத்திலே, அடிமைக்கண் - தத்பலமான ஸேஷவ்ருத்தியிலே, அன்பு - ஆதரத்தை, செய்வித்துவைத்தாயால் - பிறப்பித்துவைத்தாயிரே. இது, உன்னுடைமை நமுவவிடாமைக்கிறே யென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நாம் உமக்கு என்ன உபகாரம்பண்ணினோம்? என்ன, யோக்யதையின் நிக்கேயிருக்க, உன்திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்திலே நிலவனாக்கி வைத்தாயென்கிறார்.

[அறியாக்காலத்துள்ளே இத்யாதி] - அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து - வைத்தாய். அறிவுகேட்டைப் பண்ண வற்றாய் துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கிற என்னை. அடியேன் என்கிறது - அஹம்ஸப்த பர்யாயம். அறிவுக்கு ஸம்பாவணியில்லாத பால்யத்திலே ப்ராப்தி பலமான அடிமையிலே ஸ்நேஹத்தைப் பிறப்பித்து வைத்தாய். அடியே னென்கிறது - 'நமக்கு அஹமான வஸ்து இப்படி எளிவரவுபடுவதே!' என்று செய்தருளின அத்தனையிறே யென்றுமாம். இங்கேவைத்து பகவத்விஷயத்தை அவகாஹிப்பித்தது - அத்தாலே ஒரு தேஸவிசேஷத்தில் பெறும்பேறு ஸா த்மிக்கைக்காகவும், ப்ராப்யத்தில் த்வரை விஞ்சுகைக்காகவுமிறே; போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. மேல் தம்மை வஸீகரித்தபடிக்கு நிதர்ஸநம் - [அறியாமைஇத்யாதி] - தன்நெஞ்சை யொளிப்பாரைப்போலே பிராட்டியும் அறியாத படி. [குறளாய்] - சேர்ப்பால்போலே போக்யதை மிக்கிருக்கிறபடி. தன்னைத்தாழ்விட்டு அர்த்தியானபடி. 'நிலம்' என்றால், அவன்முகம்பாராமையாலே, 'மாவலி' என்றான். முதற்பேர்சொல்லுவாரில்லாமையாலே அவன்பார்த்து, 'உனக்குவேண்டுமென்தன்?' என்ன, 'மூவடி' என்றான். இப்படி அந்நிதமான பேச்சாலே வசீகரிக்கை. [அறியாமை வஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள் 'இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவகார்யஞ்செய்ய வந்தான்' என்ற வார்த்தை செவிப்படாதபடி தன்பேச்சாலே வஞ்சித்தான். [எனதாவியுள்கலந்தே] - அந்யபரமான என்ஆத்மாவிலே புகுந்து, தன் குணசேஷத்தாதிகளாலே வசீகரித்து. அறியாமைக் குறளாய் நிலம்மாவலிமூவடி யென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே என தாவியுள் கலந்து அறியாமாமாயத்தடியேனை அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண்பு செய்வித்து வைத்தாயால்.

நடு.—மூன்றும்பாட்டு. ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி:— 'அறிவுநடையாடாத தசையிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, பிறந்த ஜ்ஞாநத்தை யழிக்கக்கடவதான தேஹஸம்பந்தத்தோடே பின்னையும் வைத்தாய் என்கிற இழவாலே சொல்லுகிறார்' என்றும். இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, 'மூன்னிற்பாட்டுக்களும் பின்னிற்பாட்டுக்களும் ப்ரீதியோடே நடவாநிற்க, நடவே அப்ரீதி தோற்றச் சொல்லுமது சேராது; ஆனபின்பு, இங்ஙனையாமித்தனை - 'அறியாமாமாயத்தடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண்புசெய்வித்து - வைத்தாயால் - என்கிறார்' என்று இத்தையும் ஒருவுபகாரமாக்கி அருளிச்செய்தார். "அத்தா நீசெய்தன்" என்று - நாம்பண்ணின உபகாரங்களைச் சொல்லாநின்றீர்; அவற்றிலே நீர் மதித்திருப்பீரோரு உபகாரத்தைச் சொல்லிக் காணீர்-என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூன்றும்பாட்டு - அறியாக்காலம். இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில் - கீழிரண்டு பாட்டிலும் கலந்த கலவி மாநஸாநுபவமாத்தரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்குஅடி ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கம்' என்று வெறுக்கிறார் இப்பாட்டிலென்று ஸங்கதி கண்டுகொள்வது. 'கையார்ச்சுக்கரத்திலே கீழும் மேலும் ஹர்ஷமாயிருக்க, "என்கொள்வன்" என்கிற இரண்டு பாட்டாலும் - கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷயோக்யமல்லாமையாலே, 'இதுக்கு உடலான ப்ரக்ருதியோடே வைத்தாய்' என்று வெறுத்தாரிறே; இங்கும் அப்படியே வெறுக்கிறார்' என்று அருளிச்செய்வார். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - அத்தாநீ இத்யாதி.

[அறியாக்காலத்துள்ளே] - “ஹாலா ஹலா திஸுஹிஹி” (பால்யா தப்ரப்ருதி ஸுஹிஹி) என்கிறபடியே, அறிவுநடையாடாத பால்யத்திலே. [அடிமைக்கணன்பு செய்வித்து] - அடிமைக்கண் - அடிமையிலே. “ஹஹஹஹஹஹஹஹி” (அஹம்ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்கிறபடியே, அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுடைய பரிமாற்றத்திலேயன்றே என்னை அந்நயிப்பித்தது. [அன்புசெய்வித்து] - “வரில்போக டேன், கேடில் தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே, “ஹஹஹ” (குருஷ்வ) என்னும் படி பெருவிடில் முடியும்படியன்றே பண்ணிற்று? [அறியா இத்யாதி] - பிள்ளாய்! ஊமத் தங்காய் தின்று ப்ரமித்தாரைப்போலே, அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற என்னைக் கிடர் இப்படி பண்ணிற்று. அறிவுகேட்டைப் பண்ணக்கடவதான ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அடியேனை, ‘இது எங்கே சிறைப்பட்டாலும் நல்லது, நம்வஸ்துவன்றே’ என்று. [வைத்தாயால்] - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை வைத்தாயா லென்கிறார். அறியா மாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால். இதுக்கு நல்லநிதர்ஸந முண்டு. [அறியாமை இத்யாதி] - நெஞ்சறியாதபடி கார்யம் செய்வாரைப்போலே, திருமார்விலிருக்கிற நாய்ச்சியாருங்கூட அறியாமே வாமநவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து “கோள்வனான்மாவலி” என்றறபோலே, நிலம்மாவலிமுவடியென்று - அந்நவிதபாஷணங்களைப்பண்ணி. பண்மே இரந்து பழக்கமுண்டாகிலிறே அந்விதபாஷணம்பண்ணுவது. [அறியாமைவஞ்சித்தாய்] - சுக்ராதிகள் ‘இவன் ஸர்வேஸ்வரன், தேவ

இத்தால் லாவம் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. அன்பு என்று - பெறில் ஜீவித்தல், பெரு வடில் முடியும்தான ஸங்காந்தரலாவிகாமத்தைச் சொல்லுகிறது. “கூர்ஸூ” என்றதில் “வெய்யஸூ” நெஹவிஷ்யதெ” என்றது இவ்விடத்துக்கு உபயுக்தம். அயோத்யாகாண்டேநக-உஉ. “கூர்ஸூ” லாஜிநாஹாஸூ” நெஹவிஷ்யதெ | கூர்ஸூ ஹம்ஸவிஷ்யாதி தவவா ஸூக்ஷ்மஸூ” “வாஸூ” ஸூ” “ஹம்ஸூ” ஸூ” இத்யாதி, பூர்வமேவ மஹா ப்ரவேசே லிகிதம். இதுக்குத் தாத்பர்யம் - பிள்ளாய் இத்யாதி. பிள்ளாயென்றது - வார்த்தைப் பாடு. அசித்ஸம்ஸருஷ்டனாய் - தத்ப்ரயுக்தமௌட்யபர்யந்தம் விவக்ஷிதம். ஸப்தார்த்தம் - அறிவு கேட்டை இத்யாதி. ‘அடியேன்’ என்றதுக்கு லாவம் - இதேங்கே இத்யாதி. இந்தவாக்யம் - எம்பெருமானார் நிரவாஹத்திலே யானபோது, அதிஜுருப்ஸநீயமான அசித்ஸம்ஸருஷ்டனே யாகிலும் ஸம்பந்தத்தாலே அங்கீகரித்து அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து வைத்தா யென்று தாத் பர்யம். ஆளவந்தார் நிரவாஹத்திலே யானபோது, ‘நமக்குப் பரதந்த்ரமன்றோ, எங்கே சிறைப் பட்டாலும் க்ரமேண அங்கீகரிக்கிறோம்’ என்று வைத்தாயாவென்று வெறுக்கிறா ரென்று கருத்து. சிறைப்படுகை - ஹேயஸம்ஸருஷ்டமாகை. அன்பு செய்வித்தாயால் என்ன அமைந்திருக்க, ‘வைத்தாயால்’ என்கையாலே - ஒரு கௌரவத் தோற்றுகிறதிறே, அத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தண்ணீர்ப்பந்தலை இத்யாதி. இது - எம்பெருமானார் நிரவாஹத்தைப் பற்றி உபகாரஸம்ருதி யிலே. அவ்வயங்காட்டுகிறார் - அறியாமாயத்து இத்யாதி. மேலே ‘அறியாமை’ என்றிருக்கை யாலே, அத்தோடு புருத்தமாகாதபடி வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார் - நேஜ்சறியாத இத்யாதி. ‘அப்போது பிராட்டியுண்டோ?’ என்ன, ரஸமாக, “கூர்ஸூ” நெஹஸூ” ஸூ” “வெய்யஸூ” ஸூ” “வாஸூ” ஸூ” “ஹம்ஸூ” ஸூ” என்கைக்கடவதிறே - என்று அருளிச் செய்வார். அந்நவயமாகச் சொல்லுகைக்கு ஹேது - பண்டும் இத்யாதி. “வெய்யஸூ” ஸூ” “வாஸூ” ஸூ” “ஹம்ஸூ” ஸூ” இதி ந்யாயேந, அறியாமைக்கு ப்ரஸங்கம் ஸம்பாதயதி - ஸூக்ராதிக்ஷ இத்யாதி. ‘அறியாமை’ இத்யாதிகம் - த்ருஷ்டாந்தார்த்த

கார்யம்செய்ய வந்தான்; உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்' என்றால், அவர் கள்பாகரஞ் சேவிப்படாதபடி தன் பேச்சாலே அவனை அறிவுகேடுத்து வஞ்சித்தானாயிற்று. அப்படியே, [எனதாவியுள்கலந்து]-நானிருக்கிற இடத்தளவும் வந்து, என்னோடேகலந்து. அத்யந்தம் அந்யபரணை என் ஆத்மாவிலே புகுந்து உன்குணசேஷ்டிதங்களாலே வசீகரி த்து. அறியாமைக்குறளாய் நிலம் மாவலி மூவடியென்று அறியாமை வஞ்சித்தாற்போலே, எனதாவியுள்கலந்து - அறியாமாமாயத்து அடியேனை - அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக் கண் அன்புசெய்வித்து வைத்தாயால் என்று அந்வயம். (௩)

நா ன் க ர ம் ப ா ட் டு.

Govt. Oriental Mus. Library,
Triplicane P.O., Madras.

எனதாவியுள்கலந்த பெருநல்லுதவிக்கைம்மாறு
எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனிமீள்வதென்பதுண்டே?
எனதாவியாவியும் நீ பொழிலேழுமுண்டவெந்தாய்!
எனதாவியார்யானார்? தந்தநீ * கொண்டாக்கினையே.

ஆ.—(எனதாவி.) இப்படி எம்பெருமானோடு கலந்த கலவியா லுள்ள நிர வதிகப்ரீதியாலே அறிவழிந்து, 'இவ்வாத்மா தம்முடையதன்று' என்று நிரூபிக்கமாட் டாராய், அவன் தம்மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாராகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையுந் தம்முடைய ஸ்வரூபத் தை உள்ளபடி விவேகித்து, 'தருகிற நான் ஆர்? தரப்புகுகிற இவ்வாத்மா ஆர்? பண்டே உனக்குச் சேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மாவை நீகொண்டருளினாய்த் தனையிறே' என்கிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமான் பண்ணின் உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த என்று தொடங்கி] - அத்யந்தநிக்குஷ்டனை என்னு டைய ஆர்த்தி தீரும்படி உன்பேராக வந்து கலந்த மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்ஆத்மாவை உனக்கே தந்தேன். [எனதாவினென்று தொடங்கி] - என்னாத்மாவுக்கு ஸேஷியாயிருக்கிற நீ ப்ரளயம் நலியாதபடி லோகங்களையெல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத் துக்கொண்டாற்போலே உன்னைப் பிரிந்து நான் பட்ட வ்யஸநமெல்லாம் தீரும்படி என் னோடே வந்து கலந்து என்னை அடிமைகொண்டவனே! கொடுக்கப்படுகிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் கொடுக்கிறேனாய் நிற்கிற என்னோடும் எனக்கு என்ன அடைவுண்டு? உன்ன தை நீ கொண்டபின்பு.

மென்கிறார் - அப்படியே இத்யாதி. நானிருக்கிற இடத்தளவும் வந்து என்கையாலே - தாம் விமுக றாயிருந்தமை தோற்றுகிறது. 'மஹாபலியை வஞ்சித்தாற்போலே என்னையும் வஞ்சித்தான்' என்று விவக்ஷித்து, வஞ்சநம் உபகாரமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அத்யந்தம் இத்யாதி. ப்ரதி பத்திஸௌகர்யார்த்தம் அந்வயம்-அறியாமை இத்யாதி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, அறியாமைக் குறளாயென்று தொடங்கி, வஞ்சித்தாற்போலே எனதாவியுள் கலந்து அறியாக்காலத்துள்ளே யித்யாரப்ய, வைத்தாயா லித்யந்வயம். (௩)

* கொண்டாய்க்கினியே என்றும் பாடமுண்டு.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

பொழிலேழும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், (ப்ரளயத்திலே அழியப்புக), உண்ட - வயிற்றிலேவைத்துநோக்கின, எந்தாய் - ஸ்வாமியே! (அப்படி நானும் அழிந்துபோகாத படி), எனதானியுள் - (அத்யந்தஹேயமான) என் ஆத்மாவுக்குள்ளே, கலந்த - ஒருநீராகக் கலந்த, பெரு - (அது தன்பேறும்படி) பெருத்து, நல் - (நிர்ஹேதுகமாயகையாலே) நன்றான, உதனி - உதனிக்கு, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரமாக, எனதுஆவி - என் ஆத்மாவை, தந்தொழிந்தேன் - (உனக்குத்) தந்தேவிட்டேன்; இனி - இனி, மீள்வது - (அதுக்கு) மீட்சியென்பதொன்று, உண்டே - இல்லை; (இதுதான் ஆரதென்று ஆராயில்), எனது ஆவியும் - என்னுத்மாவுக்கும், ஆவி - ஆத்மா, நீ - நீ, (ஆதலால்), எனதானியார் - (தரப்படுகிற) என் ஸ்வரூபத்தினுடைய கர்மத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; யான்தூர் - தருகிற என்னுடைய கர்த்தருத்வமும் நானிட்டவழக்கல்ல; தந்த - (ஓர்த்தருத்வகர்த்தருத்வாதி விபரிஷ்டமான இவ்வஸ்துவினுடைய ஸத்தையை அடியிலேயுண்டாக்கித்) தந்த, நீயே - நீதானே, கொண்டாக்கினை - பின்னையும் ஸ்னிகரித்தாய். ஆதலால், உனக்கே சேஷமென்றிட்டு, எனக்கு ஸமர்ப்பணத்தில் கர்மத்வமில்லை, கர்த்தருத்வமு மில்லை, கைம்மாறு - ப்ரத்யுபகாரம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், தமக்கு அவன்பண்ணின் உபகாரத்துக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் காணாதே தடுமாறுகிறார்.

[எனதானி] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸனை பண்ணிப்போந்த என்னோடேகிடர் கலந்தது. வலிஷ்ட்டன் சண்டாள ஸ்ரேணியிலே புகுந்தாற்போலே தம்மை அதுஸந்திக்கிறார். [உள்கலந்த] - அபிமதனிஷயத்தில் அழுக்கு உகக்கும் செருக்கரைப்போலே, அதுவே ஹேதுவாகத் தன்பேறுகக் கலந்தான். “தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்” என்கிறபடியே கலந்தபடி. [பெருநல்லுதவி] - அதாவது - தன்பேறுக உபகரிக்கை. [கைம்மாறு] - கைம்மாறுக. ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி. [எனதானிதந்தொழிந்தேன்] - நீ உன்னை எனக்காக்குகையாலே வெளிறுகழிந்த என் ஆத்மாவைத் தந்தேன். ‘நெடுநாளிழந்தவராகையாலே இவர் திரியநிற்கும்’ என்கொண்டு, இது எத்தனைகுளிக்கு நிற்கும்? என்ன, [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] - ஸத்யோதஸாஹமாகத் தந்தேன்; ‘மீள்வு’ என்றோ ரர்த்தந்தானு முண்டோ? ‘இவரை ப்ரமத்தோடே விடுகிறதென்? என்று ‘யார்பொருளை யாருக்குக் கொடுத்தீர்?’ என்ன, [எனதானியாய்யும்நீ] - என் ஆத்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கிறாய் நீ; இது உனக்கு அந்யார்ஹ சேஷமன்றோ? [பொழிலேழுமுண்ட வெந்தாய்] - ப்ரளயார்ணவத்திலே நயிரியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற்போலே நான் பிரிந்து நோவுபடாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகொண்டவனே! ப்ரளயங்கொள்ளாமே நோக்குகையாலும் நீயே ஸ்வாமி யென்னவுமாம். [எனதானியார் யானார்] - “எனதானி” என்று - ப்ரதேயவஸ்துவான நான் ஆர்? “தந்தொழிந்தேன்” என்று - ப்ரதாதாவான நான் ஆர்? [தந்த நீ கொண்டாய்க்கினியே] - நீ ரென்று ஒருத்தரில்லையோ? பலபோக்தாக்கள் நீரல்லீரோ? என்ன, உன்னுடைய வஸ்துவை நீயே கொண்டின்பு; நித்யமான ஆத்மாவை இவன் தருகையாவதென்? என்னில்; ஸத்தை அவனிச்சா தீநமாகையாலே - ‘தந்தான்’ என்கிறது. ‘ஐயா தவனவ தவலிஸவடிபு-ஸைதா’.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. “வைத்தாயால்” என்று அவன்பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து இங்ஙனே கிடந்து நெஞ்சாறல் படாநில்லாதே, ப்ரத்யுபகாரமாக உம்மநாயிருப்பதொரு வஸ்துவைக் கொடுத்து நெஞ்சாறல் தீரமாட்டீரோ? என்ன, ‘அபடியேயிறே செய்வது’ என்று அவன்திருவடிகளிலே ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி அநுஸந்திக்கிறார்.

[எனதாவியுள்கலந்த] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே வாஸநை பண்ணிப் போந்த என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவிலேகிடர் வந்து கலந்தது. [எனதாவி]-வஸிஷ்டன் சண்டாலஸ்ரேணியிலே புருந்தாற்போலே தம்மைஅநுஸந்திக்கிறார்;+“நீசனேன்”என்றிறே தம்மைஅநுஸந்திப்பது. [உள்கலந்த] - அதுதன்னிலுங் கடக்கநின்று சில போகமோகுகங் களைத் தந்துபோகையன்றிக்கே, “எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்” என்னும்படி கலப்பதே! உதவி, நல்லுதவி, பெருநல்லுதவி. உதவியாவது - உபகரிக்கை. நல்லுதவி யாவது - பச்சைகொள்ளாதே உபகரிக்கை. பெருநல்லுதவியாவது - தன்பேறாக உபகரிக்கை. இம்மஹோபகாரத்துக்கு, கைம்மாறாக - ப்ரத்யுபகாரமாக. [எனதாவிதந்தொழிந்தேன்] - என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை தேவர்திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தேன். அழகிது, இதுதான் எத்தனைகுளிக்கு நிறகும்? என்றான் ஈஸ்வரன். [இனிமீள்வதென்பதுண்டே] - ஸத்யோதஸாஹமாகத் தந்தேன். ‘அழகிது! நீர்தாம் ஆரதை யாருக்குத் தந்தீ ரென்று ஆராய்ந்துபார்த்துக்காணும்’ என்றான் ஈஸ்வரன்; ஆராய்ந்தவாறே அவனதை அவனுக்குக் கொடுத்ததாயிருந்தது. [எனதாவியாவியும்நீ]-என்னொத்மாவுக்கு அந்தராத்மா

நாலாம்பாட்டு - எனதாவி இத்தயாதி. ‘எனதாவிதந்தொழிந்தேன், எனதாவியார் யா னார்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து ஸங்காபரிஹாரரூபேண ஸங்கதி - வைத்தாயாலென்று இத்தயாதி. அநுஸந்திக்கிறார் - அறுதபிக்கிறார். நெஞ்சாறல் - மனோதுக்கமும், விசாரமும்.

“எனதாவி” என்றதுக்கு ஹார்த்தஹாவம் - அநாதிகாலம் இத்தயாதி. பலிதம் - வஸிஷ்டன் இத்தயாதி. ‘புருந்தாற்போலே அவன் தம்மோடே கலந்தான்’ என்று தம்மை அநிநீசனாக அநுஸந்திக்கிற ரென்றபடி. இப்படி அநுஸந்திப்பானென்? என்ன, - நீசனேன் இத்தயாதி. ‘உள்கலந்த’ என்றதுக்கு வாஸனை - அதுதன்னிலும் இத்தயாதி. கடக்கநின்று சிலபோகத்தைக் கொடுக்கையாவது - தான் ப்ராப்யனன்றிக்கேயொழிக்கை. கடக்கநின்று மோகித்ததைக் கொடுக்கையாவது - “கொடுக்கியிஷ்யாதி”, “பிதி துக்கிஷ்ரொஹவிஷ்யஸி” என்று புருஷார்த்த ப்ரதானத்தை ஸங்கல்பித்து, அந்தஸத்தை அறுபலிப்பியாமலிருக்கை. எல்லாம் இத்தயாதி - எனதாவியி லுண்டான கலவிக்குள்ளே ஸமஸ்தரஸங்களுமும்படி கலந்தா னென்றபடி. விசேஷணங்களுக்கு ஹாவம் - உதவியாவது இத்தயாதி. கைம்மாறு - கைமாறுகை. கை - கொடுக்கை. மாறு - ப்ரதியாக. ப்ரதியாகக்கொடுக்கை - ப்ரத்யுபகார மென்றபடி. தன்பேறாக - இவன் அர்த்தியாநிருக்க, ஸ்வப்ரயோ ஹமாக. அழகிது - ஸம்யக் என்றபடி. எத்தனைகுளிக்கு என்றது - குளியென்று - ஸ்நானமாய், நானு ஆறு குளிபர்யந்தம் புஷ்பாங்கராகாதி பரிமளம் இருக்குமாபோலே இதுவும் எத்தனைதூல மிருக்கு மென்றபடி; ஸ்த்தாயித்வாஹாவத்திலே நோக்கு. ஸத்யோதஸாஹம் என்றவிடத்திலே - “சூயஸாபரிவ்ருதிஸாவிஹா மஸவஸெயதி| சூடிஸாஹாநிவருதேநவிஷெநெநவஸதுராக” என்றத்தை நினைப்பது. நவஸதுராக - ப்ரயஸிவதுராக உத்யுயம். “சூடிஸாஹாநி” என்ற வளவன்றிக்கே ஸத்யோதஸாஹ மென்றபடி. மேலுக்கு அவதாரிகை - அழகிது இத்தயாதி. “ஆராய்ந்தவாறே” இத்தயாதி வாக்யநந்தரம் - “பகவதீயமான” இத்தயாதி வாக்யத்தை அநுஸந்தித்து, அந்தராம், “எனதாவியாவியும்நீ” என்று பதோபாதானம்பண்ணி, “என்னொத்மாவுக்கு” இத்

+ திருவாய்மொழி ௩-௩-௪.

* க்ரய விக்ரயங்கள் பரிவர்த்தனைகள் பண்ணுமிடத்தில் பத்துநாளுக்குள்ளே யானால் மீளக்கடவது; அப்பால் மீளக்கடவதில்லை என்று சொல்லக்கடவதிறே; அப்படி இந்தப் பத்துநா ளும் இன்றே சென்றதாகக் கொடுத்துவிட்டே மென்றபடி என்பது அடையவனோந்தான்.

வாய்ப் புதுந்து நிற்கியும் நீயாயிருந்தாய். பகவதீயமான வஸ்துவை நேருநாள் 'நம்மது' என்றிருந்து, இத்தை இன்று அவன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தோம்; ஸர்வஜ்ஞானவன் என்றினைத்திருக்கும்? என்று, தாம் அத்தையறிந்து அதுக்கு லஜ்ஜிக்கிறார். ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவதில் ஸர்வமுத்திப் பரஸங்கமாம். ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம்; ஆனால் செய்ய அடுப்பதென்? என்னில்; - ப்ராந்திஸமயத்தில் ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும்; தெளிந்தால் 'கொடுத்தோம்' என்று இருக்கக்கடவனல்லன்; "ஸ்யாஸி ஹித் - சுயவாகிநுஸஸிஸ்யாஸிதெ" (மயாஸமர்ப்பிதஃ - அதவாகிந்நுஸமர்ப்பயாமிதே) என்றாரிறே. [பொழிலேழுமுண்டஎந்தாய்] - ஸ்வாபாலிகமான சேஷித்வங்கோண்டு சொல்லவேணுமோ? ப்ரளயாபத்திலே வயிற்றிலேவைத்து நோக்கின அது போராதோ 'நீ சேஷி' என்கைக்கு? [எந்தாய்] - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி ஜகத்தை ரக்ஷித்தாற் போலே, பிரிந்துநசியாதபடி என்னோடே கலந்து அடிமைகொண்டவ னென்றுமாம். [என தாலியார் யானார்] - ப்ரதேயமான வஸ்து ஆரது? ப்ரதாதா ஆருடையவன்? 'நான் என் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்தேன்' என்னக்கடவேனோ? [தந்தநீகொண்டாக்கினையே] - முதலி

யாதி வாக்யஞ் சொல்லிக்கொள்வது. லஜ்ஜிக்கிறார் என்றது - "எனதாலியார்யானார்" என்றத்தைப் பற்ற. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே ஸ்வரூபசிகைப்பண்ணுகிறார் - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்தாதி. யத்வா, "வ்ருக்ஷாநாஜிவஜ்ஜுஷ்டிராஜிவஸுந்வரூ" என்று இராதே, ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்? பின்பு லஜ்ஜிப்பானென்? என்ன, - ஆத்மஸமர்ப்பணம் இத்தாதி ஆதல். அதாவது - "கூருநுக்ஷுவிவ்ருவதூநவஸு" என்று சொல்லும்படியான வ்ருஷுஷ்யஃ என்ற அத்யந்தபாரதந்தர்யாநுஸந்தாரதஸையப் பார்த்தால், 'சுஷுஷுவிவ்யாஸிஸித்' 'வ்ருஷுஷ்யாஸிஸித்' என்று அநுஸந்திக்கிற கேவலஸேஷத்வ ஜ்ஞாநதஸையும் பாரதந்தர்யஜ்ஞாநகார்யமேயாகிலும், 'அதுவும் ப்ராந்திதஸை' என்னும்படியாயிருக்கும் என்று அருளிச்செய்வார். "ஸிஸித்வூநதாநிஸிஸித்" என்றவிடத்தில் - த்வத்வியமான பாரதந்தர்யத்தை நிஸ்சயித் தென்றபடி. இதுக்கு நியாமகமெது? என்ன, மயாஸமர்ப்பித இத்தாதி. அதாவது-ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஸர்வமுத்திப் பரஸங்கபரிஹாரத்தமாகிலும், ஆத்மவஸ்து அத்யந்தபாரதந்த்ரமாகையாலே அநந்தரம் அநுதபிக்கவேண்டும்படி யிருக்கு மென்றபடி. "கிஸுஸஸிஸித்" என்று - ஸ்வாதீநகர்த்தருத்வநிவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - என்ற பக்ஷாந்தரம் அயுத்த மென்ற படி. ஸ்தோத்ரே * "வ்ருஷுஷ்யாஸிஸித்" இத்தாதி. "ஸிஸித்" இத்தாதி. "எனதாலியாலியும்நீ" என்றத்தால் - ஸ்வாமித்வஞ் சொல்லி, மீனவும் 'எந்தாய்' என்கிறதென்? என்ன, ஸ்வாபாலிகமான இத்தாதி. பொழிலேழு முண்கையாலே, 'எந்தை' என்று முந்தின அர்த்தம். அர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி இத்தாதி. பொழிலேழு முண்டாற்போலே எந்தையானதுவும் என்று இரண்டாமர்த்தம். எனதாலியாலியும் நீயானபின்பு - எனதாலியார் யானார் என்று ஹேது ஹேதுமத்வாவேநார்த்தம் - ப்ரதேயமான இத்தாதி. ஸர்வமும் ஸர்வரனுக்கே சேஷமாகையாலே, தத்வ்யதிரேகேண ஸ்வதந்த்ரதயா ஸமர்ப்பணகர்த்தாவும் ஸமர்ப்பணியவஸ்துவும் இல்லையென்றபடி. ஸந்தார்த்தம் - முதலிலே இத்தாதி. தந்தநீ - உண்டாக்கின நீ. தருகை - உண்டாக்குகை. கொண்

* "வ்ருஷுஷ்யாஸிஸித்-யொவிகொவிவா முண்டொஸாநியயா தயாலியஃ | தஜயனவவாஜிவஜ்ஜுஷ்டிராஜிவஸுந்வரூஸிஸித் ||" "ஸிஸித்" இத்தாதி. "எனதாலியாலியும்நீ" என்றத்தால் - ஸ்வாமித்வஞ் சொல்லி, மீனவும் 'எந்தாய்' என்கிறதென்? என்ன, ஸ்வாபாலிகமான இத்தாதி. பொழிலேழு முண்கையாலே, 'எந்தை' என்று முந்தின அர்த்தம். அர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்திலே நசியாதபடி இத்தாதி. பொழிலேழு முண்டாற்போலே எந்தையானதுவும் என்று இரண்டாமர்த்தம். எனதாலியாலியும் நீயானபின்பு - எனதாலியார் யானார் என்று ஹேது ஹேதுமத்வாவேநார்த்தம் - ப்ரதேயமான இத்தாதி. ஸர்வமும் ஸர்வரனுக்கே சேஷமாகையாலே, தத்வ்யதிரேகேண ஸ்வதந்த்ரதயா ஸமர்ப்பணகர்த்தாவும் ஸமர்ப்பணியவஸ்துவும் இல்லையென்றபடி. ஸந்தார்த்தம் - முதலிலே இத்தாதி. தந்தநீ - உண்டாக்கின நீ. தருகை - உண்டாக்குகை. கொண்

லே இத்தையுண்டாக்கின நீயே கொண்டாயானும். உண்டாக்குகையாவதென் நித்ய வஸ்துவை? என்னில்; - “ஐஹாதவனவதவலிஸுவஹாஸுதா” (இச்சாதவதவலிஸுவ பதார்த்தஸத்தா) என்று அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வம்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

இனியார்ஞானங்களால் எகேக்கலேழாதவெந்தாய்!
கனிவார்வீட்டின்பமே! என்கடற்படாவமுதே!
தனியேன்வாழ்முதலே! பொழிலேழுமேனமொன்றாய்
நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய் உனபாதஞ்சேர்ந்தேனே.

ஆ.—(இனியார்.) அநாஸரிதர் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும் அவர்களுடைய ஜ்ஞாநங்களுக்கு அகோசரனாய், அநந்யபக்திகளாயிருப்பார்க்குப் பரம ஸுலபனாய், தாத்ருஸபக்தவீரனாயிருக்கச்செய்தே எனக்கு அயத்நவலித்த போக்யனாய், ஸமுத்ரத்திலே அமுந்திக்கிடக்கிற ஆத்மவர்க்கத்தை நிர்ஹேதுகமாகஎடுத்து உஜ்ஜீவிப் பித்தாற்போலே, உன்னுடைய க்ருபையாலே, அநந்யகதியாயிருந்த என்னுடைய உஜ்ஜீவந ஹேதுபூதனவனே! உன்திருவடிகளை இனிஒருநாளும் பிரியாது ஒருபடி சேர்ந்தேனே யென்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவத்திலே மக்ரமான ஜகத்தை எடுத்தரு ளினாற்போலே, ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே முழுகிக்கிடக்கிற என்னை உன் திருவடிகளில் உறவை அறிவித்து எடுத்தருளுகையாலே, இனி உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனென்று த்ருப்தராகிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்கலேழாத வெந்தாய்] - திருவடிகளில் அடைவில் ராகில் எத்தனையேனும் அளவுடையாருடைய அறிவுகளாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாக என் நாதனே! [கனிவாரென்று தொடங்கி] - ஓரளவுமில்லையே யாகிலும் திருவடிகளில் ஆசையுடையார்க்கு மோக்ஷஸுகம் போலே போக்யமாமவனே! பக்திமான்களில் பரி கணிச்சுப்படாதே யிருக்கிற எனக்கும் அயத்நவலித்த போக்யமே. வீட்டின்பம் - அவர் களிருந்தவிடத்தே வந்து போக்யமாகையுமாம். [தனியேன் என்று தொடங்கி]-ஸம்ஸாரி யாய்த் திருவடிகளி லுறவும் அற்பாதிருக்கிற காலத்திலே திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு அடியான ஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனே! நுனியார் கோடு - கூர்மைமிக்க கொம்பு.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய அப்ராக்ருதபோக்யத்தையைக் காட்டி ருசிஜநக னுபடியாலே உன்திருவடிகளைப் பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

யார் - எத்தனையேனும் அதிஸயிதரானவர்களுடைய, ஞானங்களால் - ஜ்ஞா நங்களால், எடுக்கல் எழாத - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத, எந்தாய் - ஸ்வாமியாய், கனி

டாக்கினையே - கொண்டாயானும். தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உண்டாக்கு கை இத்தாதி. நித்யேச்சையடியாக இது நித்யமாயிருக்கையாலே ‘உண்டாக்கின’ என்கிற ரென் தபடி. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தலே- “ஐஹாதவனவதவலிஸுவஹாஸுதாநி த்யம் விப்யாஸுவதா கௌநதெவிநி த்யம் | நி த்யம் துஷெகவா தஜ்ஜிஸுராவாஹவ தஜ்ஜுமணா ஹிநிடிஸுநஹம்”. க்ரமேண அந்வயம்.

(சு)

வார் - (உன்பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே) பரிபக்வஹ்ருதயரானவர்களுக்கு; வீட்டின்பமே - மோக்ஷநந்தபூதனாய், என் - (உபயவ்யாவ்ருத்தனா) எனக்கு (மதநாதியத்நத்தால்); கடல்படா - கடலிலே உண்டாகாத, அமுதே - (அப்ராக்ருதமான) அம்ருதமாய், தனியேன் - (ஸம்ஸாரத்திற்பொருந்தாமையாலே) தனியானா என்னுடைய, வாழ் - (த்வதநு பவருபமான) வாழ்வுக்கு, முதலே - (ருசிஜநகத்வாதியாலே) ப்ரதமஹேதுபூதனாய் (என்னை ஸம்ஸாராரணவத்தினின்று மெடுக்கைக்கு ஸஞ்சகமாக), பொழிலேழும் - ஸப்தத்வீபயுத்தமான ஜகத்தை, ஒன்று - அத்விதீயமான, ஏனமாய் - மஹாவராஹமாய்க் கொண்டு, துனியார் - கூர்மைமிக்க, கோட்டில் - கொம்பிலே, வைத்தாய் - வைத்தவனே! இனி - இனி நீயே ஹேதுபூதனாய் நிர்வஹிக்கிறபின்பு, உனபாதம் - உன்திருவடிகளை, சேர்ந்தேனே - ப்ராபித்தேனேயன்றோ? ஏகாரம்-தேற்றம். எடுக்கல்-தம்வசமாக்குதல்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ‘உமக்கு ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்திவேண்டாவோ?’ என்ன, ‘எனக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமும் நீயேயாய் உன் திருவடிகளிலே கைங்கர்ய ருசியைத் தந்த பின்பு இனிப் பெற்றேனேயன்றோ’ என்கிறார்.

[ஆர்ஞானங்களா லெடுக்க லெழாத வெந்தாய்] - ஸ்வயத்நத்தாலே காண நினைப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரே யாகிலும் அவர்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத என்னாயனே! அதாகிறது - துர்யோதனனால் பரிச்சேதித்தல், ராவணனால் எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. “ஹிவாநீ” இத்யாதி, “வாயு-ஸூரி நொஸு-ஹுகெந ஹத்யூவாஸியாஹஸம் | ஸூ-புணாஸிபு-கம்பெயூவி யவாஸு மிமுக்தவெ” [கனிவார்வீட்டின்பமே] - ஓரளவில்லையேயாகிலும் பகவத் விஷயத்தில் பக்வமான ப்ரேமமுடையவர்களுக்கு மோக்ஷ ஸுகமானவனே! அவர்களிருந்த விடத்தே வந்து போக்யனானவனே யென்னவுமாம்; “தொல்லையின்பத்திறுதி கண்டானே” என்னக் கடவதிறே. [என் கடற்படாவமுதே] - உபயகோடியிலும் வ்யாவ்ருத்தனா எனக்கு அயத்ந வித்தமான போக்யமே! [தனியேன் வாழ்முதலே] - எனக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியான ப்ரதம ஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனானவனே! பந்துக்கள் நடுவே யிருக்கிறவர் ‘தனியேன்’ என்கிறாரிறே; வழிபறிக்காரர் நடுவே நின்றால் அவர்கள் துணையாகாரிறே. எனக்கென்றிருப்பார் நடுவே இருக்கையிறே - இவர்க்குத் தனிமை. தம்மை அத்தலைக்கு ஆக்கவைக்கையிறே - இவர்க்கு வாழ்வு. [பொழிலேழும் இத்யாதி] - ஸப்தத்வீப வதிபான பூமியை அத்விதீயமான வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு கூர்த்தகொம்பிலே எடுத்துவைத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரஸாகரங் கொண்ட என்னை எடுத்தா யென்கிறார். [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - “இமையோர் தலைவா - இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுரு மை” என்னும்படி அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ?

ஈதி.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஜ்ஞாநலாபமே அமையுமோ? ப்ராப்திவேண்டாவோ? என்ன, எனக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமும் நீயேயாய், என்னை ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக் கின அன்றே பெற்றேனேயன்றோ? என்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு - இனியார் இத்யாதி. ‘தனியேன்வாழ்முதலே, இனி யுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே’ என்ற பதங்களைக் கடைக்கித்து இரண்டாம் பாட்டோடே ஸங்கதி - ஜ்ஞாநலாபமே இத்யாதி. “அறியாதன வறிவித்து” என்று ஜ்ஞாநலாபமுண்டாயிற் நென்றபடி.

இனி - மேலே அந்வயம். [ஆர்ஞானங்களால் எடுக்கலெழாதவெந்தாய்] - எத்தனையேனும் அதிசயிதஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநவிஸேஷங்களாலும் ஸ்வயத்நத்தாலே அறியப்பார்க்குமன்று பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற என்னாயனே! அதாவது - துர்யோதநனாலே பரிச்சேதித்தல், ராவணனாலே எடுக்கலாயிருத்தல் செய்ய அரிதாயிருக்கை. [கனிவார் விட்டின்பமே] - 'நீ' என்றால் உள்கனிந்து பக்வமாயிருக்குமவர்களுக்கு மோக்ஷஸூகமானவனே! அன்றியே, 'நீ' என்றால் இனியராயிருக்குமவர்களிருப்பிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனே! அப்படி எங்கேகண்டோம்? என்னில்; யசோதைப் பிராட்டி, தோல்லையின்பத்திறுதிகண்டாளிறே. [என்கடற்படாவமுதே] - அவ்விரண்டு கோடியிலும், எண்ணவொண்ணாதபடியிருக்கிற எனக்கு அத்யத்நஸித்தபோக்யனானவனே! [தனியேன்வாழ்முதலே] - தனியேனான என்னுடைய அநுபவத்துக்கு ப்ரதமஸூகருதமானவனே! ஏகாக்ஷயேககர்ணிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே பிராட்டி, இவருக்கும் தனியாயிருக்குமிறே ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு. [பொழில்இத்யாதி] - தனிமையிலே வந்து உதவும்படியைச் சொல்லுகிறது. அத்விதீயமஹாவராஹவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளயங்கோண்ட புவங்களேழையும் எடுத்து. [நுனியார்கோட்டில்வைத்தாய்]. - நுனியென்று - கூர்மை. ஆர்மை - மிகுதி. கூர்மைமிக்க கோட்டிலே வைத்தா யென்றபடி. இத்தால், ரக்ஷய வர்க்கத்தினளவல்லாத ரக்ஷகனுடைய பாரிப்பைச் சொல்லுகிறது. [இனியுனபாதஞ் சேர்ந்தேனே] - ப்ரளயங்கோண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே ஸம்ஸாரப்ரளயங்கோண்ட என்னை எடுத்தபோதே, தேவர்திருவடிகளை நான் கிட்டினேனென்றே. "இமையோர்

இனி மேலே அந்வயம் என்றது - 'இனி' என்றதுக்கு - 'உன பாதஞ் சேர்ந்தேன்' என்றத்தோடே அந்வய மென்றபடி. ஆர்ஞானங்களால் - ஆருடைய ஜ்ஞாநங்களாலும். ஆர் என்று - உத்ருஷ்டபுருஷவாசி. எடுக்கலெழாதவெந்தாய் - எடுக்கைக்கு எடுப்புண்ணாத என்ஸ்வாமீ யென்று ஸப்தார்த்தம். பேர்க்கப்பேராதிருக்கிற - சலிப்பிக்கச் சலியாதே யிருக்கிற. அதாவது - பரிச்சேதித்து அறியப்போகாதிருக்கிற வென்றபடி. எடுக்கப்பார்க்குமன்று, எடுக்கப்போகாதிருக்கிற என்று கூட்டிக்கொள்வது. 'ஞானங்களால்' என்றது - சக்திக்கும் உபலக்ஷணம். எடுக்கலெழாத என்றது - அறியப்போகாமைக்கும் உபலக்ஷணம். விவரணம் - அதாவது இத்யாதி. வீடு - மோக்ஷமும், க்ருஹமும். மோக்ஷஸூகமானவன் - மோக்ஷஸூகத்தைக் கொடுக்குமவன். விட்டிலே வந்து ஆநந்தத்தை விளைக்குமவனென்று இரண்டாமர்த்தம். தோல்லை இத்யாதி - பெருமான்திருமொழி எ-அ. பழையதான ஆநந்தத்தினுடைய எல்லைகண்டாளே யென்றபடி. கடற்படாவமுதே-படுகை - உண்டாகை. "கடற்படாவமுது" என்கையாலே - ப்ராப்யத்வஞ் சொல்லிற்று. அவ்விரண்டு கோடியிலும் என்றது - ஸத்ருக்களான ராவணசிகளுடையவும், அதிஸயிதபக்திமான்களான யசோதாதிகளுடைய கோடியிலும் என்றபடி. எனக்கு - அத்வேஷமாத்ரமுடைய எனக்கு. வாழ்முதலே - வாழ்ச்சிக்கு முதலானவனே. இவர்க்கு வாழ்ச்சி - பகவதநுபவமிதே. ஸம்ஸாரிகளிருக்க, 'தனியேன்' என்கிறதென்? என்ன, ஏகாக்ஷி இத்யாதி. பிராட்டிக்கு ஏகாக்ஷயேககர்ணிகள் நடுவிரும்புப்போலே, இவர்க்கும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்புத் தனியாயிருக்கு மென்றபடி. "வியுநிபஸ்யுநீம்" இத்யாதி. தனிமையிலே - ரக்ஷகாபேஷாதஸையிலே. இத்தால் - "நுனியார்" என்கிற இத்தால். பூர்வவாக்யார்த்தத்தைத் த்ருஷ்டாந்தீகரித்துக்கொண்டு, "அறியாதனவறிவித்து" என்றத்தைக் கடாக்கித்து 'இனி' என்றதுக்கு லாவம் - ப்ரளயங்கோண்ட இத்யாதி. பொய்நின்றஞானத்தில் விசேஷகடாஷபரமாகத் தாத்தப்ரயாந்தரம்-இமையோர்தலைவா இத்யாதி. திருவிருத்தம்-க.

தலைவா - இந்நின்றநீர்மை யினியாமுருமை' என்னும்படி; அறிவைத் தந்தபோதே உன் திருவடிகளைப் பெற்றேனேயன்றோ? (ரு)

ஆ ரு ம் பா ட் டி.

சேர்ந்தார்தீவினைகட்கருநஞ்சைத் திண்மதியைத்
தீர்ந்தார்தம்மனத்துப் பிரியாதவருயிரைச்
சேர்ந்தேபுகல்கோடாச் சுடரையரக்கியைமூக்கு
நர்ந்தாயையடியேனடைந்தேன் முதன்முன்னமே.

ஆ.—(சேர்ந்தார்.) 'போனகாலமும் ஸம்ஸ்லேஷித்தோம்' என்று தமக்குத் தோற்றும்படி எம்பெருமானோடே தாம் ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே, ஆஸ்ரிதருடைய ஸ்வ விஷயதிவ்யஜ்ஞாநவிரோதிபாபங்களுக்கு நஞ்சாய், அவர்களுக்கு ஸ்வவிஷயத்ருடஜ்ஞாந ப்ரதனாய், இப்படி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே லப்தஜ்ஞாநராகையாலே ஸம்யகவ்யவ விதராயிருந்தவர்களை ஸம்ஸாரத்திற்புகவிடாதே அவர்களோடு பிரியாதே ஸம்ஸ்லேஷிக் கும் ஸ்வபாவனுமாய், ஆஸ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனுமாயிருந்த உன்னோடு இன்றோ அடியேன் ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்றது? இவ்வாத்மா உள்ளவன்றே பெற்றேனன்றோ? என்கிறார்.

இ.—ஆரூம்பாட்டில், அநாதிகாலம் விஸ்லேஷித்த விஸ்லேஷமெல்லாம் தெரி யாதபடி எம்பெருமான் தன்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே, இன்றோ பெற்றது; இவ் வாத்த்மாஉள்ளவன்றே தேவரீரைப் பெற்றேனல்லவோ? என்கிறார்.

[சேர்ந்தாரென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதருடைய பாபங்களை மறுவலிடாதபடி போக்குவதுஞ்செய்து ஒருவராலும் கலக்கவொண்ணாத அறிவைக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவ னாய் உனக்கே தீர்ந்து உன்னுல்லது செல்லாதே யிருக்கிறவர்கள் ஹ்ருதயத்தினின்றும் ஒருகாலும் பிரியாதேயிருந்து உன்னைப்பிரிந்து அவர்களாத்மா மங்கிப்போகாதபடி பரி ஹரித்து அத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாய்ப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதி யானசூர்ப்பணதியைப் போக்கினற்போலே அவர்களோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்கு விரோ தியைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாவனை.

ப.—அநந்தரம், இந்தப்ராப்தி, ஸ்வரூபப்ரபுத்தமாகையாலே அநாதிவித்த மன்றோ வென்கிறார்.

நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவனானவனே! இவற்றில் நிலைநின்றபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வபாவ விசேஷங்களை, உன்கடாசுஷம்பெற்ற நாங்கள் அடையாதபடி யித்யர்த்தம். மேலிற்பாட்டிலே 'முதல் முன்னமே' என்ற பதத்தின் மூன்றாமர்த்தத்துக்குச் சேர, 'இனி' என்றதுக்கும் மூன்றாமர்த்தமாக இன்னமும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. அதாவது - வாயுந்திரையுகளில் வ்யஸநந்தீர, ஊனில்வாமுயிரிலே ஸம்ஸ்லேஷித்தபோதே, உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்று. ஆக, 'இனி' என்றதுக்கு - மூன்றர்த்தம், அர்த்தத்தவ்யம்வா. ஆர் ஞானங்களால் தொடங்கி, வாழ் முதலே - ஒரேனமாய் - பொழிலேமும் - நுனியார்கோட்டில் வைத்தாய் இனியுனபாதஞ்சேர்ந் தேனே இத்யந்வயம். 'என்கடற்படாவமுது' என்கையாலே - ப்ராப்யத்வமும், 'தனியேன்வாழ் முதல்' என்கையாலே - ப்ராபகத்வமுஞ் சொல்லிற்று. (ரு)

சேர்த்தார் - உன்னையடைந்தவர்களுடைய, தீவினைகட்கு - க்ஞரமான பாபங்
களுக்கு, அருநஞ்சை - காற்றவரிய நஞ்சாய், திண்மதியை - திண்ணிதான மதியாகிற
(வ்யவஸாயந் தானாய்நிற்கிற) நென்னலாம்படி. அதுக்கு உத்பாதகனும்), தீர்த்தார்தம் -
அந்த வ்யவஸாயத்தை யுடையவர்களுடைய, மனத்து - மனஸ்விலே, பிரியாது -
விடாதே, அவருயிரை - அவர்களாத்மவஸ்துவை, சோர்ந்தே - (என்றும் விஷயாந்தரங்
களிலே புக்குச்) சோர்ந்து, புகல்கொடா - போகக்கொடாதே, சுடரை - (தன்வடிவை
யே அவர்களுக்கு விஷயமாக்கும்) உஜ்ஜ்வலஸ்வபாவனாய் (அவர்கள்விஷயருகியை),
அரக்கியை - சூர்ப்பணகியை, முக்குசூர்தாயை - அழித்தாற்போலே அழித்துக்கொடுக்க
வல்ல உன்னை, அடியேன் - (உனக்குஸேஷபூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய) நான், முதல்
முன்னமே - முதலுக்குமுன்னே, அடைந்தேனே - அடைந்தேனல்லவோ? மயர்வற மதி
நலமருளுவதற்குமுன்னே ப்ராப்தி யுண்டல்லவோ என்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், “இனிஉனபாதஞ்சேர்ந்தேனே” என்றார். ‘இனி’ என்று
விசேஷிக்கவேணுமோ? முன்பே உன்னைப்பெற்றேனல்லேனோ? என்கிறார்.

[சேர்த்தார்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்த்தாற்போலே இவனைக்கிட்டினவர்கள்.
[தீவினைகட்கு அருநஞ்சை] - அவர்களுடைய பாபத்துக்குக்காற்றப்போகாத நஞ்சானவனை.
[திண்மதியை] - விரோதியைப் பரிஹரிக்கையன்றிக்கே, தன்னாலும் கலக்கவொண்ணாத
அத்யவஸாயத்தைக் கொடுக்குமவனை. “க்யாவாவிபுராவொஸேயபுயதவூண்டொஷ
யாஜிஹஸு | நாஹோராயயாபிக்ஷாந்தவஸொஷாயஜிஹஸு” அம்பரீஷண்தபஸ்ஸுபண்ணா
நிற்க ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சென்று, ‘உனக்கு வேண்டும
வற்றை வேண்டிக்கொள்’ என்ன, ‘நான் உன்னை யாராதிக்குமவனல்லேன்காண், என்னை
ஸமாதிபங்கம் பண்ணாதே போகவல்லேயே; உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்’ என்றானிறே. [தீர்ந்
தார் இத்யாதி] - தன்னையொழியச் செல்லாதவர்கள் - தீர்த்தாராகிறார். அவர்களுக்குச்
செல்லிலும் தனக்குச்செல்லாதாயிருக்கை. [அவருயிரை இத்யாதி] - விஸ்வேஷத்தின் நீர்ப்
பண்டமாய் மங்கிப்போம்படியாயிற்று அவர்கள்படி. அவர்களாத்மாவை மங்கிப்போக
விட்டுக்கொடான். [சுடரை] - அவர்கள் நோவுபடாத இத்தால் தனக்குஉண்டான
ஒளஜ்ஜ்வல்யம்; “க்யுதக்யுத்யுஷ்டா”. [அரக்கியை முக்கிரந்தாயை] - அவர்களோட்டைக்
கலவிக்கு வரும் ப்ரதிபந்தங்கள் சூர்ப்பணகிபட்டது படுமத்தனை; ‘சூரந்தாயை’ என்கிறார்,
“ரோஷிஷுக்ஷிணொவாஹஸு” என்கிற ப்ரஸித்தியாலே. [அடியேனடைந்தேன்முதன்
முன்னமே] - அநாதிகாலம் இழந்த இழவை மறக்கும்படி வந்துகலக்கையாலே இன்றோபெற்
றது, இவ்வாத்மாஉள்ளவன்றேபெற்றேனல்லேனோ? ஸேஷத்வம்ஸ்வதஸ்ஸித்தம், அசித்
ஸம்ஸர்க்கமாய் அது புழுதியேறினவோபாதி; அத்தை மறக்கும்படி கலந்தானாகையாலே
சொல்லலாமிறே. ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாக்கி, முறையை அறிவித்தவன்றே பெற்றே
னல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - முன்பு ஸம்ஸ்லேஷித்த தேற்றமும் கலங்கி
விஸ்வேஷமாய்ச் சென்றாற்போலே கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து, முன்பேபெற்
றேனல்லேனோ? என்றுமாம். [முதன்முன்னமே] - முன்பே; பழையதாக வென்றபடி.

நாடு.—ஆறும்பாட்டு. “இனியுனபாதஞ்சேர்ந்தேனே” என்றார்; ‘இனி’ என்று விசேஷிக்கவேண்டுமோ? பொய்நின்ற ஞானத்திலே நீ விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலேனோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவாறே ஸ்வாபாவிசேஷத்வமேயாய் நிலைநின்ற ஆகாரம், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிற ராகவுமாம்.

சேர்ந்தாருண்டு - “ஹியாஹஜெயபிபெயுவம் நநபெயநுக்ஷயிசு” (த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம்நநமேயந்துகஸ்யசித்) என்னும் நிர்ப்பந்த மில்லாதவர்கள். [சேர்ந்தார்]-கேமேரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே இவனைக் கிட்டினவர்கள். அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஆத்மா ஸர்வேஸ்வரனைக் கிட்டிகையாவது - கரைசேர்கையிற். இக்கரையேறினார்களிறே அவர்கள். [திண்ணைக்கருஞ்சை]-அவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களுக்குக் காற்றவொண்ணாத நஞ்சானவனை. [திண்மதியை] - முன்பே சேர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் திண்ணியதான மதியைக் கொடுக்குமவனை. அம்பரீஷன் தபஸ்ஸுபண்ணுநிற்க, ஸர்வேஸ்வரன் இந்த்ரவேஷத்தை தரித்துக்கொண்டு சேன்று, ‘உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்’ என்ன, ‘நான்உன்னை ஆரதிக்குமவனல்லேன் காண்; என்னை ஸமாதிபங்கம்பண்ணாதே போகவல்லேயே, உன்னைக் கும்பிகிறேன்’ என்றுநிறே - “நாஹாராயயாதிதூம்தவபெய்யாபிஜிவி” (நாஹமாராதயாமித்வாம் தவபத்தோயமஞ்சலி) என்று தானே அழிக்கப்பார்க்குமன்றும் அழிக்கவொண்ணாதபடியான திண்ணியமதியைக் கொடுக்குமவனை. [தீர்த்தார்இத்யாதி] - “ஜெஹநத்யுவிவொஹி

ஆறும்பாட்டு - சேர்ந்தார் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில், ‘இனி’ என்றதின் அர்த்தவ்யாநு குணமாக அவதாரிகாத்வயம் - இனியுனபாதம் இத்யாதி. இனிஎன்றுவிசேஷிக்கவேண்டுமோ-“அறியாதனவறிவித்த” என்று விசேஷிக்கவேண்டுமோ? என்றபடி. ‘கிட்டிற்றிலேனோ’ என்ற அநந்தம் - என்கிற ரென்று ஸேஷம். அன்றிக்கே இத்யாதி - இவ்வவதாரிகையிலே, இனியென்று விசேஷிக்கவேண்டுமோ? என்கிறது - பொய்நின்ற ஞானத்திலே மயர்வறமதிநல மருளினபோதே பெற்றேனேயன்றே வென்று விசேஷிக்கவேண்டுமோ? என்றபடி. நிலைநின்ற ஆகாரம் ஸ்வாபாவிசேஷத்வமேயாய் என்று அந்வயம். ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, ஸ்வாபாவிகாகாரம் சேஷத்வமேயாய், நடுவுள்ளது வந்தேறியாய்த் தோற்றுகையாலே, பண்டேயடைந்தேனேயன்றே வென்கிற ரென்றபடி.

மேலே, ‘தீர்த்தார்’ என்று சொல்லுகையாலே. அத்தோடே புருத்தமாகாமைக்காக, ‘ஆபிமுக்கியமுடையவர்கள்’ என்று அர்த்தம் - சேர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. நிர்ப்பந்த மில்லாதவர்கள் - அத்வேஷாதிகளுடையவர்கள். யுத்தகாண்டே ஷட்தீரிம்ஸோ ராவண:, - “ஹியாஹஜெயம்” இத்யாதி பூர்வமேவ விகிதம். இவர்களை ‘சேர்ந்தார்’ என்கிறதென்? என்ன, கேடுமரக்கலம் இத்யாதி. கேடுமாக்கலம் - வழிதப்பின ஓடம். கரைசேர்ந்தாற்போலேயானபடியென்? என்ன, அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை ப்ரமாணமுக்கே அருளிச்செய்கிறார் - இக்கரை இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி ௩-௩-௭. “அக்கரையென்னும்” இத்யாதி - பாட்டடி. அக்கரை - ஸம்ஸாரம். இக்கரை - பரமபதம். காற்றவொண்ணாத - பாத்யௌஷதமிட்டிக் காக்கவொண்ணாத. திண்ணி தானமதி - த்ருடாத்யவஸாயம். “திண்மதியை” என்கிற ஸாமாநாதிகரணயம் - ஜந்யஜநகரீவாநி பந்தநம். அப்படிக்கொடுத்த இடமுண்டோ? என்ன - அம்பரீஷன் இத்யாதி. உக்ராயெய்யுணாவடிநு, வனதெந மலிதாயுடீஹ - நாவம் இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே த்வீதீயேத்யாயே - வாராஹிநாநுவாடிபயபுராவிதாநாராஹ” இதுத்தரார்த்தம், ‘தீர்த்தார்’ என்றதுக்கு அர்த்தவ்யம் - ப்ராப்யத்வநிஷ்டரென்னுதல், ப்ராப்யப்ராபகநிஷ்ட ரென்னுதல். ப்ரதமார்த்தம் - ஜலாந்மதீஸ்யா இத்யாதி. “சேர்ந்தேபுகல்கொடா” என்கிறதுக்கு அர்த்தம்

தன்” (ஐலாந்மத்ஸ்யாவீவோத்த்ருதேள) என்று தன்னைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்குமவர்கள் நெஞ்சைவிட்டுப்போகமாட்டாதே, அவர்களுயிர் தன்னைப்பிரிந்து த்ரவீபுதமாய் மங்கிப்போகக்கோடாதே, ‘அது தன்பேறு’ என்னுமிடம் வடிவிலே தோன்ற இருக்குமவனை. தீர்ந்தாருண்டு - உபாயத்தில் துணிவுடையார். அவர்களாகிரார் - ‘ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்மே அவனை’ என்றிருக்குமவர்கள். அவர்கள் தன்னைப்பிரிந்து நோவுபடாதபடி அவர்கள்நெஞ்சிலே யிருக்குமவ னென்றுமாம். [அரக்கியைமுக்கீர்ந்தாயை] - பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷவிரோதியைப் போக்குமாபோலே யாயிற்று, அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கும்படியும். ஆனால், இவனோ பின்னைஅவள்முக்குத்தா நென்னில்;-ஆம், கையாலே யறுக்கவேணுமே, “ரூபிஷுடிக்ஷிணொஷாஹு” (ராமஸ்யதக்ஷிணொஷாஹு) என்னக்கடவதிறே. [அடியேன்இத்யாதி] - ஸேஷபுதனை நான் பண்டேஅடைந்தேனேயன்றோ? [அடியேனடைந்தேன்முதன்முன்னமே] - அநாதிகாலம்இழந்த இழவை மறக்கும்படி வந்து கலக்கையாலே, இன்றோபெற்றது? இவ்வாத்மாவுள்ளவன்றே பெற்றேனல்லேனோ? என்றுமாம். வாயுந்திரையுகளில் - கீழ் ஸம்ஸ்லேஷித்த தேற்றம் போய்க்

த்ரவீபுதமாய் மங்கிப்போகக்கோடாதே என்று. ‘சுடர்’ என்றதின் தர்த்பர்யம் - அதுதன்பேறு இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தம் - தீர்ந்தாருண்டு இத்யாதி. துணிவு-அத்யவஸாயம். தடஸ்த்தபங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிரார் - ஆனால் இத்யாதி. ராமஸ்ய இத்யாதி - ஆரண்யகாண்டே த்வரத்ரிம்ஸே ராவணம்ப்ரதி சூர்ப்பணகா, “ஹாதாஹாஸ்ய” இத்யாதி. “அக்ஷணொநாபீர்யு வரது | சுஜீரீஉ-ஹயொஹொதாவிசுரொஹொஷாஹு” | ரூபிஷுடிக்ஷிணொஷாஹு ஸூரித்யுஹொஷாஹொஷாஹு”. த்வீதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அருளிச்செய்கிரார் - ஸேஷபுதனை இத்யாதி. ப்ரதமாவதாரிகைக்குச் சேர, அறியாதன வறிவித்தபின்பு என்று விஸேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே கிட்டிற்றிலனோ என்று த்வீதீயார்த்தம் கண்டுகொள்வது. கீழிற்பாட்டில் “இனி” என்றதின் மூன்றாமர்த்தத்துக்குச் சேர மூன்றாமர்த்தம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி. இத்தை த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விவரிக்கிரார் - வாயுந்திரை இத்யாதி. முழுச்சொல்லென்று காட்டுகிரார் - பழையதாகவேன்றபடி என்று. ஆக, ‘இனி’ என்றதுக்கு - அறியாதன வறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்றும், பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனன்றோ வென்றும், வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீர ஸம்ஸ்லேஷித்தபோதே உனபாதஞ் சேர்ந்தேனேயன்றோ வென்றும் இப்படி மூன்றர்த்தமானபோது, “முதன்முன்னமே” என்றதுக்கும் மூன்றர்த்தம். அதாவது- ‘இனி’ என்று - பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்று விஸேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலமே பிடித்துப் பெற்றேனேயன்றோ வென்னுதல்; இனியென்று - அறியாதன அறிவித்தபோதே பெற்றேனேயன்றோ வென்று விஸேஷிக்க வேணுமோ? பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் நீ விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே பெற்றேனென்னுதல்; இனியென்று - வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திதீரக் கலந்தபோதே பெற்றேனென்று விஸேஷிக்கவேணுமோ? அநாதிகாலந்தொடங்கி விஸ்லேஷமின்றிக்கே ஸம்ஸ்லேஷமாயன்றோ நமக்குச் சொல்லுகிற தென்னுத லென்று. ‘இனி’ என்றதுக்கு அர்த்தத்வமானபோது, ததநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயம்; அதில் ப்ரதமாவதாரிகாதுகுண ஹாவபரம் - ஸேஷபுதனை இத்யாதிவாக்யம். த்வீதீயாவதாரிகாதுகுண ஹாவபரம் - அநாதிகாலம் இத்யாதி வாக்யம். வாயுந்திரை யித்யாதி வாக்யம் - தத்விவரணபரமென்று. இப்படியே “முதன்முன்னமே” என்றதுக்கும் அர்த்தத்வயம். இரண்டர்த்த மென்றால் ஸன்றாயிருக்கும். இந்தப் பக்ஷத்தில், பண்டேயென்றது - பொய்ந்நின்ற ஞானத்தில் விஸேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யென்றபடி. ‘என்றுமாம்’ என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தாலே, வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி வாக்யம் - மூன்றாம் ஹாவபரமாகவுமாம். இப்போது

கலங்கி விஸ்வேஷமேயாய்ச் சேன்றற்போலே, இங்குக் கலவியின்மிகுதியாலே அத்தை மறந்து முன்பே பெற்றேனல்லேனோ? என்கிற ரேன்றுமாம். முதல்முன்னமே - பழைய தாக வென்றபடி. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

முன்னல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர்சுவையே!
பன்னலார்பயிலும் பரனே! பவித்திரனே!
கன்னலே! அமுதே! கார்முகிலே! என்கண்ணா!
நின்னலாலிலேன்காண் என்னைநீகுறிக்கொள்ளே.

ஆ.—(முன்னல்.) ஸர்வ கரணங்களுக்கும் நிரவதிக போக்யபூதனாய், உன் திருவடிகளுக்கு நல்லராயிருப்பா ரெல்லாருக்கும் உன்னைக்கொடுக்கும் ஸ்வபாவனாய், அவர்களுடைய த்வதநுபவவிரோதி ஸர்வதோஷநிரஸந ஸ்வபாவனாயிருந்த உன்னை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தருளினாய். நீயல்லது எனக்கு ஒரு தாரகமில்லை; இனி என்னைக் கைவிடாதே கிடாய் என்று கொண்டு, 'எம்பெருமானே தமக்கு வருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு பங்கம்வருகிறதோ?' என்னும் அதிஸங்கையாலே எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஓ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்த கலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கிலோ வென்று ஸங்கித்து 'விஸ்வேஷிக்கில் தரிக்கும் ப்ரக்ருதியல்ல' என்று என்னைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

[முன்னல்யாழ்பயில் நூல்நரம்பின்முதிர் சுவையே] - பழையதாய் விலக்ஷணமாய் அப்யஸிக்கப்படுவதுமாய் யாழ் விஷயமாக ப்ரவ்ருத்தமான ஸாஸ்த்ராஞ்சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பாலே பிறந்த முதிரான ரஸம்போலே போக்யனானவனே! [பன்னலாரென்று தொடங்கி] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான அயர்வறு மமரர்க ளெல்லாரும் எப்போதும் அதுபவித்தாலும் தொலைபாத போக்யதையை யுடையையாய் ஸம்ஸாரிகளையும் அந்யபரதையைக் கெடுத்து உன்பக்கவிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளு மவனே! உன் திருவடிகளுக்கு நல்லார் பலரும் எப்போதும் அதுபவிப்பா நின்றாலும் தொலை யாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப் போக்கு மவனே! என்றுமாம். [கன்னலேயென்று தொடங்கி]-நிரதிஸயபோக்யனாய் ப்ரமோதார னாய் நிர்ஹேதுகமாக எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! உன்னையொழியத் தரியேன்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி உபகரித்த நிரதிஸயபோக்யனான உன்னை யொழிந் தால் எனக்கு ஸத்தையுண்டோ? என்கிறார்.

முன் - அநாதியாய், நல் - விலக்ஷணமாய், யாழ் - யாழைப்பற்றியிருப்பதாய், பயில் - (வ்யுத்திபிதஸ்-ஓக்களாலே) பயிலப்படுவதான, நூல் - கீதஸாஸ்த்ரத்தில் லக்ஷணம்

'முதன்முன்னமே' என்றதுக்கு அர்த்ததர்யம்; பொய்நின்ற ஞானத்தில் விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணினபோதே யிதி ப்ரதமம், அநாதியாகவேஇதி த்வீத்யம்; வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்திக்குமுன்னே தானே இதி த்ருதீயம். க்ரமேண அந்வயம். (சு)

தப்பாத, நரம்பில் - நரம்பிலேகிளர்ந்த, முதிர்ச்சுவையே - கீதரஸம்போலே நிரதிஸயபோக்
யபூதனய், பல் - (இந்த ரஸஜ்ஞராய்) பஹுவிதராயிருக்கிற, நலார் - (அஸ்க்விதஜ்ஞாநாதி)
வைலக்ஷண்யத்தை யுடையார், பயிலும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுவதற்கு, பரனே - மேலா
யிருக்குமவனாய், பவித்திரனே - (இந்த ரஸஜ்ஞரால்லாதார்க்கும் அஜ்ஞாநாதி தோஷங்க
களைப் போக்கி புஜிப்பிக்கும்) பாவநபூதனாய், கன்னலே - இக்ஷுரஸம்போலே பர்வந்தோ
றும் நிரதிஸயபோக்யபூதனாய், அமுதே - (அழிந்தாரையும்ஆக்குவதான) அம்ருதரஸ
மாய், கார்முகிலே - (ஏவம்விதஸாரஸ்பத்துக்கு ஆஸ்ரயமான) கர்காலத்தில் மேகம்
போலே உதாரவிக்ரஹயுக்தனாய், என் - (அவ்வடிவபூகோடே) எனக்கு அநுபாவ்யனாகைக்கு,
கண்ணு - க்ருஷ்ணனானவனே! நின் அலால் - (இப்படி நிரதிஸயபோக்யபூதனான) உன்னை
யொழிந்தால், இலேன்காண் - (எனக்கு) ஸத்தையில்லேகாண்; என்னை - (வ்யதிரேகத்தில்
அழியும்படியான) என்னை, நீ - (வ்யதிரேகத்தில் அழிக்கும்படியான) போக்பதையு
டைய நீ, குறிக்கொள் - (இரண்டுதலையையும் அறிந்து) திருவுள்ளம்பற்றவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், கலந்தகலவிக்கு விச்சேதம் பிறக்கலோ என்று ஸங்கத்து விஸ்வேஷத்தில் தரிக்கமாட்டேன் என்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேனுமென்கிறார்.

[முன்னலித்யாதி] - பழையதாய் விலகணமாய், யாழ்வியபமாகப் பரவ
ருத்தமாய் அப்பயலிக்கப்படுவதான நூலுண்டு ஸாஸ்தரம்; அது சொன்ன லக்ஷணத்தை
யுடைய நரம்பிலே பிறந்த முதிர்ந்த ரஸம்போலே போக்யனாவனே; “யசுஷி^{வி}
நாடி” என்று - சப்தஸாரஸ்யத்தைத் தலையாகச் சொல்லக்கடவதிறே மிடற்றைச்
சொல்லாதே, நரம்பைச்சொல்லிற்று” - கர்மத்தாலே போது செய்யாததாகையாலே. மேல்
இதுக்கு போக்தாக்க ளிருக்கிறபடி. [பன்னலார் பயிலும் பரனே] - அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்
ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகள் ஸதா அநுபவித்தாலும் தொலையாத போக்யனாவனே!
“நிரவஹி^{வி}வா^{வி}வா^{வி}வா^{வி}”. [பவித்திரனே] - ஸம்ஸாரிகளையும் அந்யபரதையைப்
போக்கி உன்பக்கலிலே ப்ரவணராக்கிக் கொள்ளுவனே! பன்னலாரென்று - முழுக்ஷு-
களைச் சொல்லிற்குகவுமாம். பவித்திரனே - அவர்களுக்கு த்வதநுபவ விரோதிகளைப்
போக்குமவனே! [கன்னலே] - நிரதிஸயபோக்யனாவனே! [அமுதே] - போனவுயிரை
மீட்கவற்றுகை. [கார்முகிலே] - ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகக் கொடுக்கை. [என்கண்ணு]-
எனக்கு உன்னைத் தந்தவனே! [நின்னலால்இனேன்காண்] - உன்னையொழிய ரக்ஷகரை
யுடையேனல்லேனென்னுதல், உன்னையொழியத் தரிக்கமாட்டே எனென்னுதல். [என்னை]-
“வெவயி^{வி}வா^{வி}வா^{வி}வா^{வி}” என்று தம்மைக் காட்டுகிறார். [குறிக்கொள்ளே] - திரு
வுள்ளம்பற்றவேணும்.

௩௫.—ஏழாம்பாட்டு. இப்படி தாம்பெற்ற பேற்றின்கனத்தையும் அங்ஸந்தித்து, இவ்விஷயத்தினுடைய போக்யதையையும் அங்ஸந்தித்து, 'இது இருந்தபடி கண்டோமூக்குத் தொங்காதுபோலே யிருந்தது' என்று அதிசங்கைபண்ணி, 'தேவர் என்னைக் கைவிடில் நான் உளேனாகேன்; என்னைக் கைவிடாதோழியவேணும்' என்கிறார்.

எழும்பாட்டி - முன்னல் இத்யாதி. பேற்றின்கனத்தையும் என்றது - கீழிற்பாட்டுக்க
 னெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்து. போக்யதையும் என்றது - இப்பாட்டில் பதங்களைக் கடாக்கித்
 தாதல், “வீட்டின்பமே - கடற்படாவமுதே” என்றத்தைப்பற்றவாதல். கண்டோழகீது - கண்ட
 நமக்கு. நோங்காதுபோலே - லில்லாதுபோலே. உளோனுகேன் - ஸத்தாவானுகேன்.

[முன்னல் இத்யாதி] - “முன்னல்” என்கிற ஒற்றைப்போக்கி - முனலாக்கி, முரலாக்கி நிர்வஹிப்பாரு முண்டு. அன்றிக்கே, முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே ‘அதுஅது’ என்று வாய்புலற்றும்படியிருக்கை. அன்றிக்கே, முன் - ஸாஸ்தரத்தினுடைய பழமையாய், ஆதியிலேயுண்டாய், நல் - அதுதான் நன்றாய், யாழ்பயில்நூல் - யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படுவதான நூலுண்டு - ஸாஸ்தரம். அந்த ஸாஸ்தரோக்தமானபடியே. [நரம்பின்முதிர்ச்சுவையே] - நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலே போக்யனானவனே! மிடற்றைச் சொல்லாதொழிந்தது - கர்மாநுகுணமாகப் போதுசெய்யுமது உண்டாகையாலே அதுக்கு. இப்படி போக்யதை குறைவற்றால் போக்தாக்கள் வேணுமே, அவர்களைச் சொல்லுகிறது மேல்; [பன்னலார் பயிலும் பரணே] - “தேள்ளியார்பலர்கைதொழுந்தேவனார்” என்கிறபடியே - தாங்கள் பலராய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகள் ஸதாநுபவம்பண்ணுகின்றனாலும்; அநுபூதாம்ஸம் அளவுபட்டு அநுபாவ்யாம்ஸமே பெருத்திருக்கை. [பவித்திரனே] - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்தரோபாதி உன்னை அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படியான சுத்தியைப் பிறப்பிக்குமவன். அன்றிக்கே, பன்னலாரென்று - முமுக்ஷுக்களை யாக்கி, அவர்கள்எப்போதும் அநுபவியாநின்றனாலும் தோலையாத போக்யதையை யுடையையாய், அவர்களுக்கு த்வதநுபவவிரோதியைப்போக்கும் சுத்தியோகத்தையுடையவனே! என்றுமாம். [கன்னலே] - எனக்கு நிர்திஸயபோக்யனானவனே! [அமுதே] - என்னைச் சாவாமல் ஜீவிப்பித்துக்கொண்டு போருகிறவனே! [கார் முகிலே] - ஓளதார்யத்தைப்பற்ற. [என்கண்ணை] - தன்னைக் கொடுத்தபடி. இவ்வளவும் இவருடைய ஸங்காஹேது. [நின்னலால் இலேன்காண்] - உன்னையொழிய அரைக்ஷணம் ஜீவிக்கமாட்டேன். உன்னையொழிய ரக்ஷகரை யுடையேனல்லே நென்றுமாம். [என்னைநீகுறிக்கொள்ளே] - என்னைப் பார்த்தருளவேணு மென்னுதல், என்னைத் திரு

ஒற்றைப்போக்கி - ஒற்று - ஸம்யுக்தாக்ஷரம். முனலாக்கி முரலாக்கி என்றது - “நராலாம்” என்கிற லக்ஷணத்தினாலே ரேபநகாரங்களுக்கு பேதமில்லாமையைப்பற்ற. முனலுகை - முரலுகை. அதாவது - ஸப்திக்கை. முந்தின அர்த்தத்துக்கு, ஸப்தியாநின்றன யாழ்விஷயமாக அப்யஸிக்கப்படாநின்றன ஸாஸ்தரோக்த கர்மத்திலே நரம்பிலே தடவப்பட்ட - அதிலேபிறந்த பண்பட்ட ரஸம்போலேயிருக்கிறவனே யென்றபடி. த்வதீயார்த்தத்துக்கு ‘முன்னல்’ என்றது - நூலுக்கு விசேஷணம். ஸாஸ்தரத்தினுடைய - கார்தர்வஸாஸ்தரத்தினுடைய. நரம்பிலே தடவப்பட்ட என்றதுக்கு விவரணம் - அதிலேபிறந்ததென்று; நரம்பிலே தடவுகையாலே பிறந்த வென்றபடி. பட்ட - பிறந்த. பண்பட்ட வென்றது - “முதிர்” என்றதின் அர்த்தம். யாழ் - வீணை. மிடற்றிலுண்டான கானத்தைச் சொல்லாதொழிவானென்? என்ன, மிடற்றை இத்யாதி. போதுசெய்ய யுமீதி - ஸ்லேஷ்மாதிகளாலே விகரிக்குமது. பன்னலார் இத்யாதி - பலராய் தேசிகரான நித்யஸூரிகளுக்கும் அளவிறந்தவனென்று விவகரித்து அதுக்கு ப்ரமாணம் - தேள்ளியார் இத்யாதி நாய்ச்சியார் திருமொழி. ச-க. தெளிவுடையார் பலர் கைதொழும்படியிருக்கிற தேவரானவ ரென்கை. நன்மைக்குஅர்த்தம் - தேசிகராயிருந்துள்ள என்றது. ‘பயிலும்’ என்றவர்த்தமானார்த்தம் - ஸதாநுபவம் இத்யாதி. பவித்ரம் - ஸ்வதஸ்ஸுத்தமாய், ஸுத்த்யபாதகமுமாயிருக்குமது. அதில், ஸுத்த்யபாதகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார் - நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இத்யாதி. தோலையாத - பரிச்சிந்தமாகாத. ஸுத்தியோகத்தை அருளிச் செய்கிறார்-அவர்களுக்கு இத்யாதி. கன்னல் - வெல்லம். என்னைச் சாவாமல் இத்யாதியாவது - வாயுத்திரையுகளிலே விஸ்வேஷித்து முடியாதபடி ஜீவிப்பித்தவனே யென்றபடி. நிறத்தைப்பற்றவுஞ் சொல்லலாமாகையாலே அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார் - ஓளதார்யத்தைப்பற்ற என்று. ஓளதார்யசரமாவதி - தன்னைக்கொடுத்தபடி யென்று. குறிக்கொள்ளுகையாவது - மெய்க்காட்டைக் கொள்ளுகையாய், பார்க்கையைச் சொல்லுகிறது. ‘குறிக்க

வுள்ளம்பற்ற வேணு மென்னுதல். [என்னை] - உன்னையொழிந்தவன்று அசித்ப்ராயணன
என்னை. [நீ] - இதுக்கு தாரகணன நீ யென்றுமாம். (எ)

எ ட் டா ம் பா ட் டு.

குறிக்கொள்ளுநங்களால் எனையுழிசெய்தவமும்
கிறிக்கொண்டிப்பிறப்பே சிலநாளிலெய்தினன்யான்
உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்பால் ஒளித்துண்ணுமம்மான்பின்
நெறிக்கொண்ட நெஞ்சனய்ப் பிறவித்துயர்கடிந்தே.

ஆ.—(குறிக்கொள்.) தாம் இப்படி எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க, அவ
னும், 'நாம் விஸ்வலேஷிக்க ப்ரஸங்கமென்?' என்று அருளிச்செய்ய, தாமும் நிவ்ருத்தாதி
ஸங்கராய்க்கொண்டு, அதிதுஷ்கரமாய் அநேககாலஸாத்யமான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக
ஸஹக்ருதபக்தியோக ஸாத்யமான ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திபூர்வக பகவதநுபவத்தை இஜ்
ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே அயத்நேந நான் பெற்றேனென்று தாம்பெற்ற ஸம்ருத்
தபைச் சொல்லி அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில்; 'கீழ்ப்பாட்டில் நீர்எண்ணின் விஸ்வலேஷத்துக்கு ப்ர
ஸங்கமுண்டோ?' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அத்தாலே தரித்த ஆழ்வார்,
அநேககால ஸாத்யமான நிரதிஸம் புருஷார்த்தத்தை இஜ்ஜந்மத்திலே அல்பகாலத்திலே
அயத்நேந பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார்.

[குறிக்கொள் என்று தொடங்கி] - யமநியமாதி க்ரமங்களாலே அவஹிதராய்க்
கொண்டு ஸம்பாதிக்கும் பக்திபூஜ்ஞாநங்களாலே அநேககாலஸாத்யமான புருஷார்த்
தத்தை. [யான்] - 'இங்ஙனே யிருப்பதொரு புருஷார்த்த முண்டு' என்றும் அறியாத
நான், அநாவிலமாயிருப்பதோருபாயத்தைக் கொண்டு. [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்
ன்று மேலுக்கு] - தன்திருவடிகளை ஆஸ்ரயித்தாரது ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்தாலல்லது
தரியாத ப்ரக்ருதியாகையாலே உறிகளிலே வைத்த வெண்ணெயும் பாலு மெல்லாம்
போக்கினேன். இது - பேராவது. கிறியாவது-பகவத்ப்ரஸாதம். [உறிக்கொண்ட வெண்
னெய் பாலென்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் சரமஸ்வலோகத்தில் அருளிச்செய்தபடி
யே; பிறவித்துயர்கடிந்து - பகவத்ப்ராப்திக்கு உபலக்ஷணம். இப்படியும் நிர்வஹிப்பார்.

கொள்' என்றதின் அர்த்தத்தவயத்துக்கும் சேர அர்த்தத்தவயம் - உன்னை இத்யாதி. இதுகீது - இவ்
வாத்மவஸ்துவுக்கு. 'இதுக்கு தாரகணன நீ யென்றுமாம்' என்றிருக்கையாலே - "நின்னலாலி
லேன்" என்றதின் அர்த்தத்தவயாநுணமாச 'என்னை, நீ' என்கிறவிடத்திலும் அர்த்தத்தவயபர
மான வாக்யங்கள் சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே யில்லாதபோது, "ரக்ஷகணன நீ ரக்ஷயமான என்னை"
என்றும் ஓரர்த்தம் அத்யாஹரித்துக் கொள்வது. "முன்னல்யாழ்" இத்யாதிக்கு - அன்றிக்கே,
முன்னலென்றது - உன்னலாய், உன்னல் - நினைத்தலாய், இனிமையாலே "அதுஅது" என்று வாய்
புலற்றும்படி யிருக்கை என்றுமோரர்த்தம் சில ஸ்ரீகோஸங்களிலே யிருக்கிறது; இந்தவாக்யத்
திலே, நினைத்தலா யென்றது - தக்கார்யமான வாய்புலற்றலை லக்ஷித்து, இனிமையாலே வாய்
புலற்றும்படியிருக்கு மென்று யாழுக்கு விஸேஷணமாதல், நூலுக்கு விஸேஷணமாதல். க்ரமேண
அந்வயம். (எ)

ப.—அநந்தரம், இவ்வதுபவம் தமக்குக் கைவந்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

உறிக்கொண்ட - உறியிலே சேமித்துவைத்துக்கொண்ட, வெண்ணெய்-வெண்
ணையையும், பால் - பாலையும், ஒளித்து - (உடையவர்கள் அறியாமல்) க்ருத்ரிமத்தாலே
புக்கு, உண்ணும் - அமுதுசெய்த செயலாலே, அம்மான் - (அடிமைகொண்ட) ஸ்வாமி
யான க்ருஷ்ணனுடைய, பின் - பின்னே (அவ்வபதாநத்துக்குத் தோற்று), நெறி -
(அவன்போன) வழியே, கொண்ட - போய்த்திரிகிற, நெஞ்சனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்,
பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த துரிதங்களை, கடிந்து - காற்கடைக்கொண்டு அநாதரித்து,
குறிக்கொள் - (கர்த்தருத்வாதி த்யாகத்தாலும் யமநியமாதிகளாலும்) குறிக்கொள்ளப்
படுவதான, ஞானங்களால் - (வேதந்யானோபாஸநரூப பர்வபேதங்களாலும் ஸத்வித்யா
தஹாவித்யாதி வ்யக்தி பேதங்களாலும்) பலவகைப்பட்ட ஜ்ஞானயோகங்களாலே,
“ஜநாநாஸஹஸ்யஷு”, “வஹுநாஜநநாஜந” என்கிறபடியே, என்னியுழி -
அநேககாலங்களிலே, செய் - செய்யப்பட்ட, தவமும் - (பக்தியோகமாகிற) தபஸ்ஸி
னுடைய பலத்தை, கிறிக்கொண்டு - (பகவத்க்ருபையாகிற) நல்விரகைக்கொண்டு, இப்
பிறப்பே - இஜ்ஜந்மத்திலே, சிலநாளில் - அல்பகாலத்திலே, யான் - (அதுபவத்துக்கு
அடைவில்லாத) நான், எய்தினன் - கிட்டப்பெற்றேன். கிறி - விரகு.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ‘என்னை நீ குறிக்கொள்’ என்று நீர் விஸ்வலேஷஸங்
கை பண்ணும்படியோ உமக்கு நாம் செய்தவை? என்ன, அவ்வுபகாரங்களை அதுஸந்
தித்து ப்ரீதராகிறார்.

[குறிக்கொள் இத்யாதி] - யமநியமாதி க்ரமத்தாலே அவஹிதராய்க்கொண்டு
ஸம்பாதிக்கும் பக்திருபாபந் ஜ்ஞானங்களாலே. வேதநோபாஸந த்யாநாத்யவஸ்த்தா
விஸேஷங்களாலே - பலவாகச்சொல்லுகிறது. [என்னியுழிஇத்யாதி] - அநேககால ஸாத்ய
மான புருஷார்த்தத்தை, அநாயாஸேந பெறலாவதொரு நல்விரகைப் பெற்று. தபஸ்
ஸென்று - தத்பலத்தைச் சொல்லுகிறது. கிறியென்று - பகவத்ப்ரஸாதம். [இப்
பிறப்பு இத்யாதி] - இஜ்ஜந்மத்திலே, அதுதன்னிலும் அல்பகாலத்திலே பெற்
றேன். [யான்] - ‘ஒரு புருஷார்த்தமுண்டு’ என்றுஅறியாத நான். [உறிக்கொண்ட
இத்யாதி] - கீழ் ‘எய்தினன்’ என்கிற. பேற்றைச் சொல்லிற்றதல், ‘கிறி’ என்கிறத்தை
உபபாதிக்கிறதரீதல். கிறியானபோது [உறிக்கொண்ட வெண்ணெய்ப்பால்] - லோஹத்தா
லேயாதல், ‘இவனுக்கு ஸாத்மியாது’ என்றதல் உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெ
யையும் பாலையும். [ஒளித்துண்ணும்] - ‘தைவங்கொண்டதோ’ என்னும்படியாயிற்று
அமுதுசெய்வது. ஐஸ்வரமான மாயையாலன்றிக்கே, களவில் வாஸநை யிருந்தபடி.
[அம்மான்] - நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே நாட்டை எழுதிக்கொண்டபடி. [பின்
னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்] - அவனொளித்தாலும் பெருநிலைக்கள்ளரான இவர்க்குத்
தெரியாமை யில்லையே. திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுநன் சரடஸ்வலோகங் கேட்டது;
இவர், வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்க இடத்தேயாயிற்று கேட்டது. அர்ஜுநனுக்கு உப
தேசித்த அம்ஸத்தைச் சொல்ல நினைத்து, அவ்வளவும்போகமாட்டாதே நவநீதசௌர்ய
வ்ருத்தாந்தத்திலே நடுவேமோஹிக்கிறார். அநதரஹஸ்யத்தைப் பின்சென்ற நெஞ்சனாய்.
[பிறவித்துயர்கடிந்தே] - அதின் பலமாக ஸம்ஸாரதுரிதத்தைக் கடிந்தேன். “சுஹநா
ஸவபுவாவெஸு” என்கிற இடம் - ப்ராப்திக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராப்யத்தைச்

சொல்லிற்றானபோது கருஷ்ணனைப் ப்ராப்யனும். [பின்னெறிக்கொண்ட நெஞ்சனாய்] - 'யெநயெநயாநாமஹதி'. [பிறவித்துயர் கடிந்தே] - விரோதிலிவ்ருத்தியும் ப்ராப்யாந தர்க்கதமிறே. பிறவித்துயர்கடிந்தே நென்னுதல், கடிந்தே - எய்தினன் என்னுதல்.

௪௫.—எட்டாம்பாட்டு. “என்னை நீ குறிக்கொள்ளே” என்றவாறே அவன் குளிரக்கடாக்கித்தான்; அத்தாலே ஸகலவ்யஸநங்களும் போய் அவனை அநுபவிக்கிறார்.

[குறிக்கோள் ஞானங்களால்] - யமநியமாத்யவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்கவேண்டும் ஜ்ஞாநவிஸேஷங்களாலே. அவையாவன - வேதந த்யாந உபாஸநாத்யவஸ்த்தாவிஸேஷங்கள். [எனையுழிசேய்தவமும்] - அநேககல்பங்கள் கூடி ஸ்வணமாய் மநமாய் த்ருவாநுஸ்மருதியாய், இங்ஙனே வரக்கடவதான தப பலத்தை. [கிறிக்கொண்டு] ஒருயத்நமின்றிக்கே யிருப்பதொரு விரகைப் பெற்று. அதாவது - அவன்தன்னையே கொண்டு என்றபடி. கிறி என்ன - அவனைக்காட்டுமோ? என்னில்; *‘பெருங்கிறியார்’ என்னக்கடவதிறே. இதுதான் எத்தனை ஜந்மங் கூடி யென்னில், - [இப்பிறப்பே] - இஜ்ஜந்மத்திலே. இஜ்ஜந்மமெல்லாங் கூடியோ? என்னில், [சிலநாளில்] - அல்பகாலத்திலே. அழகிது, ப்ராபிக்கக்கடவீராய் நின்றீரோ? என்ன, [எய்தினன்] - ப்ராபித்தேன் [யான்] - இப்பேற்றுக்கு ஒருயத்நம் பண்ணாத நான். [உறிக்கொண்ட இத்யாதி] - ‘‘தவமெய்தினன்’’ என்கிற பலத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். ‘‘கிறிக்கொண்டு’’ என்கிற உபாயத்தைச் சொல்லுகிறதாதல். [உறி இத்யாதி] - உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயிறு உருவிவைத்த வெண்ணெயையும் பாளையும் ‘தேய்வங் கொண்டதோ’ என்னும்படி மறைத்து அமுசேய்த அச்சேயலாலே ஜகத்தை எழுதிக்க

எட்டாம்பாட்டு - குறிக்கோள் இதுயாதி. 'பிறவித்துயர்கடந்து தவமெய்தினன்' என்
கிற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - எண்ணீ இதுயாதி.

தறி - குறிப்பு, ஸாவதானதை. இத்தால் - யமநியமாத்யவஹிதத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. என்னையுழி - குறிக்கொள்ளுனங்களால் செய்தவமும் என்று அந்வயம் திருவுள்ளம்பற்றி, கீழே சொன்ன 'வேதந' இத்தயாதியை விவரிக்கிறார் - அநேககல்பங்கள் இத்தயாதி. வேதநந்தால் - ஸ்ரவணமநநங்கனையும், த்யானோபாஸநங்களாலே - நிதித்தயாஸநத்தையும் அதினுடைய உத்தரோத் தராவஸ்த்தையையும், ஆதிஸுபத்த்தால் - தர்ஸநரூபத்தையயுஞ் சொல்லுகிறது. இங்ஙனேவரக்கடவ நான தபப்பலந்தை - இங்ஙனே வரக்கடவதாயிருக்கிற யாதொரு தபஸ்ஸு உண்டு அதினுடைய பலத்தை யென்றபடி. "தவசுரொவநெ" என்கிற தாதுவாலும் "யஸ்யுஜா நுயநுஷு" என்கிற ந்யாயத்தாலும், தபஸ்ஸுபத்தம் - ஜ்ஞானாவஸத்தா விஸேஷமான பரபக்த்யாதிபரம். "தவீம்" என்றது - தபப்பல மென்றபடி. பகவத்ப்ராப்திரூபபலே லக்ஷண. 'குறிக்கொள்' இத்தயாதி - அநேககாலங்களிலே யமநியமாத்யவஹிதங்களான ஸ்ரவணமநநாதி ரூபஜ்ஞானங்களாலே வரக்கடவ பரபக்த்யாதிகளாகிற தபஸ்ஸினுடைய பலத்தை யென்று ஸுப்தார்த்தம். கிறி - உபாயம். அவன் தன்னையேகொண்டு - அவன் தன்னையே உபாயமாகக்கொண்டு. தடஸ்த்தஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - கிறியென்ன இத்தயாதி. பெருங்கிறியார் - பெருவிரகர், மஹோபாயசாலிக ளென்ற படி. 'பின்னெறிக்கொண்டனெஞ்சனாய்' என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம். பலபரமாகவும் உபாயபரமாக வுங் காட்டுகிறார் - துவமேயீதினன். இத்தயாதி வாக்யத்தவயத்தாலே. பலபரயோஜனை - உறிகளிலே இத்தயாதி. "கொண்ட" என்றதின் அர்த்தம் - சேமித்து இத்தயாதி. ஒளித்தின் அர்த்தம் - மறைத்து

* திருவிருத்தம் - கூக.

கோண்டவனுடைய. [பின்னெறிக்கோண்டநெஞ்சனாய்] - அவன்பின்னே நெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய்; “யெநயெநயாதா மல்கி தெநதெநவஹமல்கி” (யேநயேந தாதாகச்சதி தேநதேநவஹகச்சதி) என்கிறபடியே. அன்றியே, பின்னெறிக்கோண்ட என்கிறது, ப்ரபத்தியை. பின்னெறி என்கிறது - பின்னே சொன்ன நெறி யென்றபடி. நெறி-வழி. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - பலத்தைச் சொன்ன இடத்திலே விரோதநிவ்ருத்தியையுஞ் சொல்லிக்கிடந்ததினே; அத்தைச்சொல்லுகிறது. அன்றியே, [பின்னெறிக்கோண்டநெஞ்சனாய்] - பாரதஸமரத்திலே அர்ஜுனனுக்கு ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்திறே உபாயத்தை உபதேசித்தது; இவர் வெண்ணெய்களவுகாணப் போனஇடத்திலே அடியொற்றிக் கொண்டேசென்று அவன்புக்க க்ருஹத்திலே படலைத் திருகிவைத்தாயிற்று கேட்டுக்கொண்டது. [பிறவித்துயர்கடிந்தே] - “ஹ்ருவாவெவெஷ்யாவோக்ஷயிஷ்யாமி” (ஸ்ர்வபாபேபயோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்றே வைத்தானிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கடிவார்தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்
படிவானமிறந்த பரமன்பவித்திரன்சீர்ச்
செடியார்நோய்கள்கேடப் படிந்துகுடைந்தாடி
அடியேன்வாய்மடுத்தபுப் பருகிக்களித்தேனே.

ஆ.—(கடிவார்.) நிரவதிகபோக்யபூதனாய், அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய், திருநாட்டிலுங்கூடத் தன்னோடு ஒத்தாரையும் மிக்காரையு முடையவனல்லாமையாலே

என்றது. அவன்பின்னே நெறிப்பட்ட நெஞ்சையுடையனாய் - அவன்பின்னே வழிப்படும்படியான நெஞ்சையுடையனாய். அதாவது - கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்றபடி. உபாயபரயோஜனாமாக - அன்றியே இத்யாதி. பின்னெறிக்கோண்ட நெஞ்சனாய் - பின்பு சொன்ன சரமஸ்லோகோகத்தமான உபாயத்திலே அந்வயித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று இரண்டாமர்த்தம். பலஞ்சொல்லுகிறவிடத்திலே விரோதநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுவானென்? என்ன, பலத்தை இது யாதி. அதாவது - பலபரமான சரமஸ்லோகத்தில் உத்தரார்த்தத்திலே யென்றபடி. “ஹ்ருவாவெவெஷ்யாவோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றஇடத்திலே, “ஹ்ருவாவெவெஷ்யாவோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றுஞ் சொல்லிக் கிடந்ததினே; அப்படியே இங்கும் “பிறவித்துயர்கடிந்து” என்று விரோதநிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. இந்தவாக்யம் - பலபரபூர்வயோகநாசேஷம். “உறிக்கொண்ட” இத்யாதிக்கு ரஸமாக த்ருதீயதாத்தபர்யம்-பாரதஸமர இத்யாதி உறிக்கொண்ட வெண்ணெயையும்பாலையும் ஒளித்து உண்ணுகிற அம்மான்பின் சென்று, நெறியான ப்ரபத்தியுபாய ப்ரதிபாதக சரமஸ்லோகத்தைக் க்ரஹித்த நெஞ்சையுடையனா யென்று ஸப்தார்த்தம். ஓரவஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து-ஸோகயுத்தா வஸ்த்தையைப் பிறப்பித்து. இவர் - ஆழ்வார். அடி யொற்றிக்கொண்டு சேன்று - அடிபிடித்துக் கொண்டுபோய்; பின்னே சென்று என்றபடி. “பலத்தைச் சொன்னவிடத்திலே” இத்யாதி வாக்ய விவரணம் - ஸர்வபாபேப்ய இத்யாதி. இவ்விடத்தில் ததிபாண்டன்களையை நினைப்பது. யான், உறிக்கொண்ட இத்யாரப்ய, நெஞ்சனாய் பிறவித்துயர் கடிந்து - ஏனையுழி குறிக்கொள்ளுநா ன்களால் செய்தவமும் கிறிக்கொண்டு இப்பிறப்பே சில நாளி லெய்தினன் என்று அந்வயம். (அ)

பரமனாய், ஸ்வாஸ்ரிதருடைய ஸ்வஸம்ஸ்லேஷ விரோதிஸ்வதோஷங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனுயிருந்த எம்பெருமானுடைய கல்யாணகுணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத் திலே என்னுடைய விடாயெல்லாம் கெடும்படி போய்ப்புக்குப் படிந்து குடைந்தாடி வாய்மடுத்துப் பருகிக் களித்தேன் அடியேன் என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பெரியவிடா யோடேகூட அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்றே நென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி] - திருவுடம்பில் ஸ்பர்ஸத்தாலே எப்போதும் ப்ரவ்ருத்த மதுதாரமான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனை க்ருஷ்ணன். [விண்ண வரென்று தொடங்கி] - இவ்வழகாலே அயர்வறுமமரர்களை ப்ரதிஷ்ணந் தோற்பித்து அவர்களை அடிமை கொள்வதுஞ் செய்து திருநாட்டிலுங் கூட ஒருபடியாலுந் தன்னே டொத்தாரை உடையனன்றிக்கே, எல்லாரிலும் மேற்பட்டுள்ளானுமாய், ஸம்ஸாரத்தல் ஆஸ்ரயித்தார்க்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்குமவனுடைய கல்யாண குணங்களிலே வாயுந்திரையுகளிற் பிறந்த வ்யஸநமெல் லாம் தீரும்படி ப்ரவேசித்து மிகவும் அவகாஹித்து. [படிவானமிறந்த பரமன்] - மேகம் ஒப்பாக மாட்டாத திருநிறத்தை யுடைய நென்றுமாம். [செடியார் நோயென்று] - ஸம் ஸார துரித மென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அவன்குணங்களை அநுபவித்து ஆநந்தியானேன் என்கிறார்.

கடி - பரிமளம், வார் - ப்ரவஹிபாநிர்கிற, தண்ணந்துழாய் - செவ்வித்திருத் துழாயையுடையனாய்க்கொண்டு, கண்ணன் - ஆஸ்ரிதபவ்யனான க்ருஷ்ணனாய், விண்ண வர்பெருமான் - (இவ்வடிவழகையதுபவிக்கிற) பரமபதவாலிகளுக்கு அவ்வருகான மேன் மையையுடைய தனக்கு, வானம் - பரமபதத்திலும், படிஇறந்த - ஒப்பு இல்லையாகை யாலே, பரமன் - தனக்கு மேவிலையான பெரியவனாய், பவித்திரன் - (இப்பெரு மையறிபாதாரறிவுகேட்டையும் போக்கி யதுபவிப்பிக்கும்)பாவநபூதனுடைய, சிர் - (ப்ரத்வ ஸௌலப்பயபோக்யதவ்பாவநத்வ ப்ரகாசகமான) குணங்களிலே, செடியார் - ஒன்றோடொ ன்று மிடைந்து தூறுமண்டிஹற்போலே யிருக்கிற, நோய்கள் - (விஷயருசிதொடக்கமான) மஹாவ்யாதிகள், கெட - நஸிக்கும்படி, படிந்து - கிட்டி, குடைந்து - எங்கும் உட்புக்கு, ஆடி - முழுகி, அடியேன் - (அவனையொழியச்செல்லாதபடி அநந்தயார்ஹனை) நான், வாய்மடுத்து - (புஜிக்கைக்கு உபகரணமான அபிநிவேஸமாகிற) வாயை மடுத்து, பருகி - (பெருவிடாயன் தண்ணீர்குடித்தாற்போலே) நிரம்பபுஜித்து, களித்தேன் - நிரதிஸயமான ஆநந்தத்தைப் பெற்றேன். படிவானமிறந்த வென்று - வடிவழகுக்கு மேகம் ஒப்பல்ல வென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஸொடஸூதெ” என்கிறபடியே ஒருதேஸ விஸேஷத்தில் குணதுபவத்தை இங்கே அநுபவிக்கப் பெற்றே நென்கிறார்.

[கடிவாரென்று தொடங்கி] - திருமேனியில் ஸ்பர்ஸத்தாலே பிறந்த மதுதாரை களை யுடைத்தான திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதனை க்ருஷ்ணன். கடியென்று - பரி மளமாய், வாரென்று - மீகுதியாகவுமாம். கடியென்று - புதுமையாய், செவ்விமிக்க என்னவுமாம். [விண்ணவர் பெருமான்] - இவ்வழகுக்கு போக்தாக்களைச் சொல்லு கிறது. நித்யதுபவம் பண்ணுநிற்கச் செய்தேயும், ஸ்ஷணந்தோறும் தோற்று எழுதிக் கொடாநிற்பார்கள். [படிவானமிறந்தபரமன்] - பரமபதத்திலும் ஒப்பில்லாத பரமன்.

வானமென்று - மேகமாய், வெறும்புறத்திலே மேகமும் ஒப்பன்று என்னவுமாம். [பனித் திரன்] - ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸ-ஞிரிகளோடே ஒருகோவையாக்கவல்ல ஸூத்தியுத்தன். [சீர்] - சீரிலே. [செடி இத்யாதி] - வாயுந்திரையுகளில் தூறுமண்டின க்லேசமெல்லாம் போம்படி. ஸாம்ஸாரிக துரித மென்னவுமாம். [படிந்து] - சென்றுகிட்டி. [குடைந்து]- என்கும்புக்கு. [ஆடி] - அவகாஹித்து. [அடியேன் வாய்மடுத்தப்பருகி] - பெருவிடா யோடே அதுபவித்து. [கனித்தேனே]-இதரவிஷய ஸ்பர்ஸம் துஃகமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் கனிப்பேயாகக்கடவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “வெள்ளுதெ ஸ்ரீநாதாநவஹ வ்ருணா விபஸிதா” (ஸோஸ்ருதேஸர்வாங்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸ்சிதா) என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்] - பரிமளப்ரசுரமான் திருத்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது ஸ்யந்தியாநின்னுள்ள திருத்துழாயையுடையவ னென்னுதல். [விண்ணவர்பெருமான்] - இவ்வொப்பனையழகாலே எழுதிக்கொள்வது; அந்தவைநதேயாதிகளை யாயிற்று. [படிவானமிறந்தபரமன்] - தன்படிக்கு வானிலுள்ளார் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பரமன். பரமஸாம்யாபந்நரான நித்யஸ-ஓரிகளும் தன்படிக்குஒப்பாகாதபடியான மேன்மையையுடையவ னென்னுதல்; தன்திருமேனிக்கு வானமுண்டு - மேகம், அது ஒப்பாகாதபடியிருக்கிறவ னென்னுதல். [பவித்திரன்] - இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படி பண்ணும் சுத்தியையுடையவனுடைய சீருண்டு - கல்யாணகுணங்கள் - அவற்றை, அடிகாணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி வந்துகிட்டி; நாலுமுலையும் புக்கு அவகாஹித்து; அந்நயார்ஹனான நான் முழுமிடறுசெய்துஅநுபவித்து, யமாதிகள் தலையிலேயும் அடியிட்டேக் களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்கும்புக்கு ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன்; வாய்மடுத்திப் பருகி - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே] - இதரவிஷயஸ்பர்ஸம் துர்கமேயாஹற்போலே; பகவத்துணுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது. (கூ)

ஒன்பதாம்பாட்டு-குடிவாரி இத்தயாதி. 'செடியார் நோய்கள்கெட-சீர்-வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேன்' என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை-வெரா ஸூடு-தெ இத்தயாதி. துரிதங்களும்-துக்கங்களும்.

கடி - பரிமளமும், மதுவும். வார்த்தல் - மிகுதியும், ஒழுகுதலும். கீழோடே கூட்டி அடுத்தம் - இவ்வொப்பூனை இத்யாதி. படி - ஸ்வபாவமும், விக்ரஹமும். வான மென்றது 'இரோக்ஷஸாஸுதி' இதிவத், வானிலுள்ளனரைச் சொல்லுதல்; மேகத்தைச் சொல்லுதல். இறந்த - ஒப்பாகாத. 'புஸ்துஸுஹிபுதிஷ்யம்' ஐக்யுத புஸ்துஸுஸ்வாபாடி யதி - வாரிஸாஸு இத்யாதி. 'சேடியார்' என்றதின் அர்த்தம் - தூறுமண்டிக்கிடக்கிற என்று. தூறுவது - அவத்யாதிகள். ஆர்த்தல் - பூர்த்தி. 'படிந்து, குடைந்து, ஆடி' என்கிற பதத்யத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம்-கிட்டி இத்யாதி. வாய்மடுத்துப் பருகி-முழுமிடறுசெய்த அநுபவித்து, மிடறு நிறையக் குடித்தென்றபடி. வாய்மடுத்துக் குடித்தென்று ஸப்தார்த்தம். மடுத்து - மடக்கிட்டு. பாற்பாத்ரமாஸ்கி யென்றபடி. ஆந்தஸ்ய சரமாவதிமாஹ - யமாதிக்கள் இத்யாதி. 'வாய்மடுத்து' என்றதற்கு ஹாவம் - பெருவிடையோடே என்று. 'களித்தேனே' என்ற எவகாரார்த்தம் - இதா விஷய இத்யாதி. ஏவகாரம் - அந்யயோக வ்யவச்சேதபர மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயம். (க)

ப த் த ர ம் ப ா ட் டு .

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?
துளிக்கின்றவானிந்நிலம் சுடராழிசங்கேந்தி
அளிக்கின்றமாயப்பிரான் அடியார்கள்குழாங்களையே.

ஆ.—(களிப்பும்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்
தை புஜிக்கிற ஆழ்வார், 'இந்த அம்ருதத்தை, நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனாய்க்கொண்டு
பகவத்குணைகபோகரான நித்யவலித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்க
ளோடேகூட நான் புஜிப்பதுஎன்றோ?' என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸாம்ஸாரிக துரிதமெல்லாம் ஸமூலமாக நீங்கி அயர்
வறு மமர்களுடையஸமூஹங்களிலே சென்று புகுவதென்றோ?' என்று அநுபவித்த பக
வத்குணங்களுக்கு உசாத்துணை தேடுகிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி] - விஷயலாபங்களால் வரும் களிப்பையும் விஷய
ஸங்கத்தையும், அற்று - ஜம்மமும் ஜம்மப்ரயுத்தமான துரிதங்களுமெல்லாம் அற்று, பக
வதநுபவத்துக்குப் பாங்கான தேஹத்தை யுடையோமாய். [துளிக்கின்றவானிந்நில
மென்று மேலுக்கு] - வர்ஷிக்கிற ஆகாசத்தையும் வர்ஷத்தாலே லீவித்துக்கிடக்கும் இந்த
பூமியையும் தானே திவ்யாயுததரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷித்தருளுகிற ஆஸ்சர்யபூதனான எம்
பெருமான்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதபோகாநந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிக
ளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை அர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும் - (விஷயலாபத்தில்) களிப்பும், கவர்வும் - (ததலாபத்தில்) அபிரிவே
ஸமும், அற்று - அற்று, பிறப்புப் பிணி மூப்புஇறப்புஅற்று - (அதுக்கடியான) ஜம்மவ்யாதி
ஜராமரணங்களும் அற்று, ஒளிக்கொண்ட - (ஆவிர்ப்பூதமான ஜ்ஞாநாதிகளாகிற) ஒளி
களுக்கு ப்ரகாசகமான, சோதியமாய் - ஜ்யோதிர்மயவிக்ரஹத்தையுடையோமாய்க் கொ
ண்டு, துளிக்கின்ற - வர்ஷிக்கிற, வான் - ஆகாசத்தையும், இந்நிலம் - (அத்தாலே தரிக்கிற)
பூமியையும் (பாதகரஹிதமாம்படி), சுடர் - பேரொளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழி
யையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தி - ஏந்தி, அளிக்கின்ற - ரக்ஷித்தருளுகிற, மாயப்
பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, அடியார்கள் - நித்யதாஸ்யைகநிரூபணீயரான ஸூரீ
களுடைய, குழாங்களை - ஸங்கங்களை, உடன்கூடுவது - ஒருநீரம்படி உடன்பட்டுக் கூடு
வது, என்கொலோ - என்றோ? ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வ
ரூப ஸ்வபாவரானவர்க்கு ப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிக ளென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி களித்து இன்னமும் ஹேப்விஷயங்களிலும்
களிக்கஇராதே இதுவே யாத்ரையான நித்யஸூரிகள் திரளிலே புக்கு அவர்களோடே
களிக்கப்பெறுவது எப்போது? என்கிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி] - அல்பாஸ்த்திரத்வாதிகோஷ துஷ்டமான விஷய
லாபத்தால் வந்த களிப்பும், அவை கிட்டாதொழிந்தால் 'இவைகிட்டாதொழியப்பெற்றோ

வானமென்று - மேகமாய், வெறும்புறத்திலே மேகமும் ஒப்பன்று என்னவுமாம். [பனித் திரன்] - ஸம்ஸாரிகளை நித்யஸ-ஞரிகளோடே ஒருகோவையாக்கவல்ல ஸூத்தியுத்தன். [சீர்] - சீரிலே. [செடி இத்யாதி] - வாயுந்திரையுகளில் தூறுமண்டின க்லேசமெல்லாம் போம்படி. ஸாம்ஸாரிக துரித மென்னவுமாம். [படிந்து] - சென்றுகிட்டி. [குடைந்து] - எங்கும்புக்கு. [ஆடி] - அவகாஹித்து. [அடியேன் வாய்மடுத்துப்பருகி] - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே] - இதரவிஷய ஸ்பர்ஸம் துஃகமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது.

௩௮. — ஒன்பதாம்பாட்டு. “ஸோஸூதெ ஸுராநூரோநஸஹ ஸுஹுணா விபஸிதா” (ஸோஸூதேஸர்வாங்காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மண விபஸிதா) என்கிறபடியே, என்னுடைய ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி ஸர்வேஸ்வரனை அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்] - பரிமளப்ரசரமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய க்ருஷ்ணனென்னுதல்; மது ஸ்யந்தியாநின்னுள்ள திருத்துழாயையுடையவ னென்னுதல். [விண்ணவர்பெருமான்] - இவ்வோப்பனையழகாலே எழுதிக்கொள்வது; அநந்தவைநதேயாதிகளை யாயிற்று. [படிவானமிறந்தபரமன்] - தன்படிக்கு வானிலுள்ளார் ஒப்பாகாதபடி யிருக்கிற பரமன். பரமஸாம்யாபந்நரான நித்யஸ-ஞரிகளும் தன்படிக்குஒப்பாகாதபடியான மேன்மையையுடையவ னென்னுதல்; தன்திருமேனிக்கு வானமுண்டு - மேகம், அது ஒப்பாகாதபடியிருக்கிறவ னென்னுதல். [பலித்திரன்] - இவ்வடிவழகை ஸம்ஸாரிகளும் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யராம்படி பண்ணும் சுத்தியையுடையவனுடைய சீருண்டு - கல்யாணகுணங்கள் - அவற்றை, அடிகாணவொண்ணாதபடி தூறுமண்டிக்கிடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸகலதுரிதங்களும் போம்படி வந்துகிட்டி; நாலுபுலையும் புக்கு அவகாஹித்து; அந்நயார்ஹுணை நான் முழுமிடறுசெய்துஅநுபவித்து, யமாதிகள் தலையிலேயும் அடியிட்டேக் களிக்கப்பெற்றேன். படிந்து - கிட்டி. குடைந்து - எங்கும்புக்கு. ஆடி - அவகாஹித்து. அடியேன், வாய்மடுத்துப் பருகி - பெருவிடாயோடே அநுபவித்து. [களித்தேனே] - இதரவிஷயஸ்பர்ஸம் துஃகமேயானாற்போலே, பகவத்குணாநுபவம் களிப்பேயாகக்கடவது. (க)

ஒன்பதாம்பாட்டு-கடிவார் இத்யாதி. ‘செடியார் நோய்கள்கெட-சீர்-வாய்மடுத்துப்பருகிக் களித்தேன்’ என்ற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை-ஸோஸூதெ இத்யாதி. துரிதங்களும்-துக்கங்களும்.

கடி - பரிமளமும், மதுவும். வார்தல் - மிகுதியும், ஒழுகுதலும். கீழோடே கூட்டி அர்த்தம் - இவ்வோப்பனை இத்யாதி. படி - ஸ்வபாவமும், விக்ரஹமும். வான மென்றது “ஹோக்ரோஸூதி” இதிவத், வானிலுள்ளாரைச் சொல்லுதல்; மேகத்தைச் சொல்லுதல். இறந்த - ஒப்பாகாத. “புஸகூஸுஹிபுதிஷெய்” ஐக்யு வுஸஜ்ஜ்வலம்பாடியதி - வாரிஸாரி இத்யாதி. ‘செடியார்’ என்றதின் அர்த்தம் - தூறுமண்டிக்கிடக்கிற என்று. தூறுவது - அவித்யாதிகள். ஆர்தல் - பூர்த்தி. ‘படிந்து, குடைந்து, ஆடி’ என்கிற பதத்யத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம்-கிட்டி இத்யாதி. வாய்மடுத்துப் பருகி-முழுமிடறுசெய்து அநுபவித்து, மிடறு நிறையக் குடித்தென்றபடி. வாய்மடுத்துக் குடித்தென்று ஸப்தார்த்தம். மடுத்தி - மடக்கிட்டு: பாநபாத்ரமாக்கி யென்றபடி. ஆநந்தஸ்ய சரமாவதிமாஹ - யமாதிகள் இத்யாதி. ‘வாய்மடுத்து’ என்றதுக்கு ஹாவம் - பெருவிடாயோடே என்று. ‘களித்தேனே’ என்ற எவகாரார்த்தம் - இதா விஷய இத்யாதி. ஏவகாரம் - அந்யயோக வ்யவச்சேதபர மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயம். (க)

ப த் த ர ம் பா ட் டு .

களிப்புங்கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணிமூப்பிறப்பற்று
ஒளிக்கொண்டசோதியமாய் உடன்கூவேதென்கொலோ? .
துளிக்கின்றவானிந்நிலம் சுடராழிசங்கேந்தி
அளிக்கின்றமாயப்பிரான் அடியார்களுழாங்களையே.

ஆ.—(களிப்பும்.) இப்படி எம்பெருமானுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்
தை புஜிக்கிற ஆழ்வார், 'இந்தஅம்ருதத்தை, நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகனய்க்கொண்டு
பகவத்குணைகபோகரான நித்யவலித்தபுருஷர்களுடைய திவ்யபரிஷத்திலேசென்று அவர்க
ளோடேகூட நான் புஜிப்பதுஎன்றோ?' என்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், 'ஸாம்ஸாரிக துரிதமெல்லாம் ஸமூலமாக நீங்கி அயர்
வறு மமர்களுடையஸமூஹங்களிலே சென்று புகுவதென்றோ?' என்று அநுபவித்த பக
வத்குணங்களுக்கு உசாத்துணை தேடுகிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி] - விஷயலாபங்களால் வரும் களிப்பையும் விஷய
ஸங்கத்தையும், அற்று - ஜன்மமும் ஜன்மப்ரயுக்தமான துரிதங்களுமெல்லாம் அற்று, பக
வததுபவத்துக்குப் பாங்கான தேஹத்தை யுடையோமாய். [துளிக்கின்றவானிந்நில
மென்று மேலுக்கு] - வர்ஷிக்கிற ஆகாசத்தையும் வர்ஷத்தாலே லீவித்துக்கிடக்கும் இந்த
பூமியையும் தானே திவ்யாயுததரனய்க்கொண்டு ரக்ஷித்தருளுகிற ஆஸ்சர்யபூதனான எம்
பெருமான்.

ப.—அநந்தரம், ஏவம்விதபோகாநந்தத்துக்கு முக்யபோக்தாக்கள் ஸூரிக
ளாகையாலே, அவர்களோடுகூடுகையை அர்த்திக்கிறார்.

களிப்பும் - (விஷயலாபத்தில்) களிப்பும், கவர்வும் - (ததலாபத்தில்) அபிரிவே
ஸமும், அற்று - அற்று, பிறப்புப் பிணி மூப்புஇறப்புஅற்று - (அதுக்கடியான) ஜன்மவ்யாதி
ஜராமரணங்களும்அற்று, ஒளிக்கொண்ட - (ஆவிர்ப்பூதமான ஜ்ஞாநாதிகளாகிற) ஒளி
களுக்கு ப்ரகாசகமான, சோதியமாய் - ஜ்யோதிர்மயவிக்ரஹத்தையுடையோமாய்க் கொ
ண்டு, துளிக்கின்ற - வர்ஷிக்கிற, வான் - ஆகாசத்தையும், இந்நிலம் - (அத்தாலே தரிக்கிற)
பூமியையும் (பாதகரஹிதமாம்படி), சுடர் - பேரொளியை யுடைய, ஆழி - திருவாழி
யையும், சங்கு - திருச்சங்கையும், ஏந்தி - ஏந்தி, அளிக்கின்ற - ரக்ஷித்தருளுகிற, மாயப்
பிரான் - மஹோபகாரகனுடைய, அடியார்கள் - நித்யதாஸ்யைகநீரூபணீயரான ஸூரீ
களுடைய, குழாங்களை - ஸங்கங்களை, உடன்கூடுவது - ஒருநீராம்படிஉடன்பட்டுக் கூடு
வது, என்கொலோ - என்றோ? ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தி பிறந்து ஆவிர்ப்பூதஸ்வ
ரூப ஸ்வபாவரானவர்க்கு ப்ராப்யம் அடியாரான ஸூரிக ளென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி களித்து இன்னமும் ஹேயவிஷயங்களிலும்
களிக்கஇராதே இதுவே யாத்ரையான நித்யஸூரிகள் திரளிலே புக்கு அவர்களோடே
களிக்கப்பெறுவது எப்போது? என்கிறார்.

[களிப்புமென்று தொடங்கி]-அல்பாஸ்த்திரத்வாதிகோஷ துஷ்டமான விஷய
லாபத்தால் வந்த களிப்பும், அவை கிட்டாதொழிந்தால் 'இவைகிட்டாதொழியப்பெற்றோ

மே.' என்று இராதே பண்ணும் சாபலமும், இரண்டுக்கும் அடியான ஜம்மம், ஜம்மப்ரயுத்த
மான வ்யாதி, ஒன்றால் பரிஹரிக்கவொண்ணாதே அவர்ஜநீயமாய்வரும் மூப்பு, இவற்றோ
டேயாகிலும் ஜீவிக்கநினைத்தால் வரும் நிரவ்யவிநாசம்-ஆக வட்பாவவிகாராதிகள் அற்று.
[ஒளிக்கொண்ட]-சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசகமான ஸ்ரீரத்தையுடையோமாய்.
[உடன்கூடுவதென்றுகொலோ]-'நான், எனக்கு' என்று அகன்று நிற்கவேண்டாதே
அத்திரளிலே ஒருநீராகக்கூடுவது என்றோ? 'வைஷ்ணவஸஹவாஸம்இனிது' என்றிருக்கச்
செய்தேயும் அஹங்காரத்தாலே செய்யப்போகாதொழிகிறதிறே. [துளிக்கின்றஇத்யாதி]-
வர்ஷிக்கிறஆகாசத்தையும், அத்தாலே ஜீவிக்கிற பூமியையும், ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே
கையர் திருவாயுதங்களுமாய் ரக்ஷணமே யாத்ரையாயிருக்கிற ஆஸ்சர்யசக்தியுத்தனை
ஈஸ்வரன். பரமபதத்தில் ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும், இங்கு ஆயுதமாயிறே திவ்யாயுதங்க
ளிருப்பது. [அடியார்கள் குழாங்களையே] - இவன்தன்னையெயன்றிக்கே இவனுடைய
ரக்ஷகத்வத்திலே தோற்றிருக்கும் ததிய்திரள்களை. [குழாங்களை]-திரளாகவேணும், அது
தான் அநேகமாகவேணும். இவ்விஷயத்துக்கு உசாத்துணையரம்போது அஸங்க்யாதராக
வேணு மென்றிருக்கிறார்.

௩௮.—பத்தாம்பாட்டு. 'களித்தேனே' என்னு, திரியட்டும் ஸம்ஸாரிகளோடே
யிருக்கையன்றியே, இவ்வநுபவத்துக்கு தேசிகரான நித்யஸ-ஞரிகள் திரளிலே போய்ப்
புதுவது எப்போதோ? என்கிறார்.

[களிப்பும்] - இதரவிஷயாநுபவத்தாலே வரும் களிப்பும். [கவர்வும்] - அவை
பெறுதபோது ஆசைப்பட்டேவரும் க்லேசமும். [அற்று] - போய். இவையிரண்டுக்கும் அடி
யான ஜம்மம், அதுபுக்கவிடத்தே புக்கடவதான வ்யாதி, அநந்தரம் வரும் ஜரை, 'இத்
தோடேயாகிலும் இருந்தாலாகாதோ?' என்று நினைத்திருக்கச்செய்தே வரும் நிரவ்யவிநா
சம் - இவையுடைய அற்று. [ஒளிக்கொண்டசோதியமாய்] - ரஜஸ்தமஸ்ஸு-க்கள் கலசின
இந்த சரீரம்போலன்றியே, சுத்தஸத்த்வமயமாய் நிரவதிகதேஜோரூபமான சரீரத்தையுடை
யோமாய். [உடன்கூடுவதுஎன்றுகொலோ] - 'நான், எனக்கு' என்று அகலவேண்டாத
இவ்வுடம்புடையார் திரளிலே போய்ப்புக்கு நெருக்கப்பெறுவது என்றோ? [துளிக்கின்ற
இத்யாதி] - வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாகவுடைத்தான ஆகாசம், அத்தாலே வினாயக்கட
வதான இந்தப்பூமி, இவற்றைக் கடற்கரைவேளியிலே நோக்கினுற்போலே, திவ்யாயுதங்
களைத் தரித்து நோக்குகிற ஆஸ்சர்யபூதன். [சுடராழிசங்கேந்தியளிக்கின்ற மாயப்பிரான்]-

பத்தாம்பாட்டு - களிப்பும் இத்யாதி. 'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று
கொலோ' என்ற பதங்களைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - களித்தேனே இக்யாதி. திரியட்டும் -
ழிவும்.

கவர்வு - க்லேசம். பிணி - வ்யாதி. நிரவ்யவிநாசம் - சரீராவ்யாவாஹ ரூபவிநாசம்,
சரீரஸம்பந்தாஹாரூபவிநாசம்; மரண மென்றபடி. ஸாவ்யவிநாசமாவது - ஸைஸவயௌவநாத்ய
வஸ்த்தைகள். சப்தார்த்தம் - ரஜஸ்தமஸ்ஸு-க்கள் இத்யாதி. 'ஒளிக்கொண்டசோதி' என்றத்தால்
பலிதம் - சுத்தஸத்த்வமயமாய் என்றது. 'அடியார்கள்' என்றத்தைப்பற்ற, நான்எனக்கு என்று இத்
யாதி. 'பாகவதஸமுதாயம் ப்ராப்யம்' என்று அறியாநிற்கச் செய்தேயும், அஹங்கார மமகாரங்க
ளாலே அகல வேண்டாநின்றதிறே; அப்படி அகலவேண்டாத ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடையவர்க ளென்ற
படி. இவ்வுடம்புடையார் - சுத்தஸத்த்வமயமான உடம்புடையார். கூடுவதென்றுகொலோ என்
னாதே, 'உடன்' என்கையாலே, நெருக்கப்பெறுவது என்றோ என்றது. 'துளிக்கின்ற' என்ற
வர்த்தமானார்த்தம்-வர்ஷிக்கையே ஸ்வபாவமாக என்றது. 'கடற்கரை' என்றவிடத்திலே - 'ரோஜ
யக்ஷணமாவாஸா' இத்யாத்யநுஸந்தேயம். அளிக்கின்ற - ரக்ஷிக்கிற. போக்யமான திருவாழி

பரமபதத்தில் ஆபரணமாய்க் காட்சிதரும், இங்கு ஆயுதமாயிற்றே இருப்பது. இப்படி ரக்ஷித் கிறவனுடைய அந்த ரக்ஷணத்திலே தோற்றிருப்பாராய், அவன்தன்னோடொக்கப் பரப்பருமாய், பகவத்குணங்களுக்கு தேசிகராயிருப்பாருமாய், போதபந்தஃபரஸ்பரத்துக்குத் துணையாயிருக்கிறவர்களுடைய குழாங்களை. கலியர் 'கலவரிசிச்சோறுண்ண' என்னுமாபோலே அத்திரள்களிலே போய்ப்புகப்பெறுவது எப்போதோ? என்கிறார். (க௦)

பதினொராம் பாட்டு.

குழாங்கொள்பேரரக்கன் குலம்வீயமுனிந்தவனைக்
குழாங்கொள்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்தெரிந்துரைத்த
குழாங்கொளாயிரத்துள் இவைபத்துமுடன்பாடி
குழாங்களாய் அடியிருடன்குடிநின்றமுமேனே.

ஆ.—(குழாங்கொள்.) ஸபுத்ரஜநபாந்தவமாக ராவணன் மடியும்படி சிவந்தவனை உள்ளபடி கண்டுசொன்ன இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பார் எல்லாருங் கூடி புஜியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பார் எல்லாரும், எண்ணப்போலே தனிமைப்படாதே, கூடி புஜியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம்வீய முனிந்தவனை]-அஸங்க்யேயமான ஸேநாஸமூஹங்களை யுடையனாய் அதிபலவானான ராவணன் குலம் முடியும்படி சீறினவனை. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-தம்மையதுபவிக்க வந்த வைஷ்ணவஸமூஹங்களோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் உள்ளபடியை அநுஸந்தித்துச்சொன்ன. [குழாங்கொளென்று தொடங்கி]-ஒரோதிருவாய்மொழியாய்க்கொண்டு குழாமான ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழியைக் கருத்தோடே கூடப் பாடி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியைப் பாடிப் பரஸ்பரஸங்கதராய் ஸங்கி பவித்து ப்ரீதிப்ரேரிதராய் வர்த்தியுங்கோ ளென்று பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

குழாங்கொள் - (பாதகரான ராக்ஷஸரைத்) திரள்திரளாகவுடையனாயிருக்கிற, பேர் அரக்கன் - பெருமையையுடையனான ராவணனாகிற ராக்ஷஸனுடைய, குலம் - குலமகப்பட, வீய - நசிக்கும்படி, முனிந்தவனை - முனிந்தருளினவனை, குழாங்கொள் - (ஹ்ருவைஷ்ணவர்கள்) திரளையுடைத்தான, தென்குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெரிந்து உரைத்த - ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த, குழாங்கொள் - பத்தான திரள்களை வடிவாகவுடைத்தான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும், இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், உடன் - அர்த்தத்தோடே உடன்பட்டு, பாடி - (ப்ரீதிக்குப்

திருச்சங்குகளை ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - பரமபதத்தில் இது யாதி. போக்யமென்றது - 'சுடர்' என்றும், 'எந்தி' என்று மிருக்கையாலே. ஸமூஹபாஹுஸ்ய கதநத்துக்குத் தாத்பர்யம் - கலியர் இத்யாதி. கலியர் - பசித்தவர். ஆற்றாமையினிமித்தி இப்படி சொல்லப்பண்ணுமென்று கருத்து. உத்தரார்த்தபூர்வகம் பூர்வார்த்தாநுஸந்தாநம் அவ்யம். (க௦)

போக்குவீடாகப் பாடி, குழாங்களாய் - பரஸ்பரஸம்ஸ்லிஷ்டராய்க்கொண்டு பலதிரளாய், அடியீருடன் - அடியாரான உங்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாம்படி ஏககண்டராய், கூடி - ஸம்ஸ்லேஷித்து, நின்று - இடைவிடாதே நின்று, ஆடுமின் - ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணப் பாருங்கோள். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை பகவதேகபோகராயிருப்பாரெல் லாரும் என்னைப்போலே தனிப்படாதே கூடியதுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் இத்யாதி]-பரஹிம்ஸைக்கு ஸஹகாரிகளான பந்துவர்க்கத்தை யுடையனாய், தான் பெருமிடுக்கனை ராவணனை நிஸ்ஸந்தாநமாம்படி சீறினவனை. “கூரி ஷெஷெடுஷெயிலீஹெதொ ராவிஸாஹிராக்ஷஸ்ய” என்கிறே சீற்றம். [குழாங்கொள் தென்குருகூர்] - ‘வாயுந்திரையுகளில் அவஸாதத்தே பிழைத்தவர்’ என்று இவரை யதுப விக்கைக்கு ‘ஹ்ருதஸ்யுஷெஷெயொய்யாயாம்’ என்கிறபடியே வைஷ்ணவஸமுஹங்களை யுடைத்தாயிற்று திருநகரி. [தெரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி யதுஸந்தித்துச் சொன்ன. [குழாங்கொளாயிரம்] - திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவந்ததைக் கூடுபூரித்தாரா யிற்று. பத்துப்பத்தான ஆயிரம்; “தொண்டர்க்கமுதுண்ண”என்னக்கடவதிறே. [உடன் பாடி]-கருத்தோடே பாடி. [குழாங்களாய்] - “பருகிக்களித்தேனே” என்ன, “உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்று நான்ப்பட்டதுபடாதே முதலிலே திரளோடே யதுபவிக் கப் பாருங்கோள். [அடியீர்இத்யாதி] - அதுகூலராயிருப்பார் அஹங்காராதிகளாலே பிரிய வர்த்தியாதே, ஏககண்டராய் அதுபவிக்கப் பாருங்கோள். அர்த்தகாமாதிகளைப் பற்றி ஸ்வரூபத்தை இழவாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

நி.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை, பகவதேகபோகராயிருப்பார் என்னைப்போலே தனிப்படாதே திரளாக அநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

[குழாங்கொள் இத்யாதி] - புத்ரபௌத்ராதிகளும் பந்துக்களுமான இவர்களா லே குழாங்கொண்டு, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்து வேருன்றின ரக்ஷஸ்ஸினுடைய ஜாதியாகக் கிழங்கேடுத்த சக்ரவர்த்திதிருமகனை “கூரிஷெஷெடுஷெயிலீஹெதொ ராவிஸா ஹிராக்ஷஸம்” (கரிஷ்யேமைதிலீஹேதோரபிஸாசமராக்ஷஸம்) என்கிறபடியே. [குழாங் கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்] - ஜநஸ்த்தாநம்அடியறுப்புண்டபின்பு தண்டகாரண்

நிகமம் - குழாங்கொள் இத்யாதி. ‘இவைபத்தும் குழாங்களாய் உடன்கூடிநின்றாடுமினே’ என்ற பதங்களைக் கடைசித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி. கூட்டமாக இந் தத் திருவாய்மொழியை அநுபவிக்கையே பலமென்று கருத்து. இவர்களாலே குழாங்கொண்டு - இவர்களாலே திரண்டுகொண்டு. பெருமையேது? என்ன, வரபலபுஜபலத்தாலே தழைத்துவேரு ன்றின இதி. தழைத்து - ஸம்ருத்தமாய். முனிந்தமைக்கு ப்ரமாணம் - கரிஷ்யே இத்யாதி. ஆரண்ய காண்டே சதுஷ்டிஷ்டிதமே—“சூகூர வடுடுணெ—பரிஷு—ஹிஸீவடுகூ நு—ராஸடுஷு” இதி பூர்வார்த்தம். ஜநஸ்த்தாநம் இதி - ரகுவம்ஸே த்ரயோதஸே, “சுஜீநஸூநடுவொய்விஷு டிதூஸாராஸூநவொடிஜாதி | சுயூஸடுதஹீரஹுதொய்யாஸூநிரோஜி தாநூர ஸூரீணுமாதி” உதி பூதிபயாணஸமெ—காகூ காலிசாலவாகூரீசு டுஷுஷு. அடியறுப்புண்டபின்பு - ஸம்ஹ்ருதமானபின்பு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அங்கே திரண்டிருப்பார்

யங் குடியேறினாற்போலே, 'வாயுந்திரையுக்குத் தப்பின ஆழ்வாரைக் காணவேணும்' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களடையத் திரண்டதாயிற்று; நல்லார்நவில் குருகூர்நே. ஸத்துக் களிநுந்தவிருந்த இடங்களிலே வாய்புலற்றும்படியான தேசமானால், அத்தேசத்திலுள்ளார் திரளச் சொல்லவேண்டாலிநே. [தேரிந்துரைத்த] - உள்ளபடி அநுஸந்தித்துச் சொன்ன. இவைபத்தும்; திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே. [குழாங்கொளாயிரம்] - ***“தொண்டர்க்கமுதுண்ண”** என்கிறபடியே. பத்துப்பாட்டு ஒருதிருவாய்மொழியாய், பத்துத்திருவாய்மொழி ஒருபத்தாய், இப்படி பத்துப்பத்தான ஆயிரம். திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம் வேணுமே. [இவைபத்தும்உடன்பாடி] - ஸாபிப்ராயமாக அப்யஸித்து. [குழாங்களாய்] - என்னைப்போலே **“பருகிக்களித்தேனே”** என்னு, குழாந்தேடஇராதே. முற்படவே திரளாக - இழியப் பாருங்கோள். [அடியிருடன்கூடிரின்றாமேனே] - அவன்பக்கலிலே நிகுபித்தபரராயிருக்கிற நீங்கள் நால்வ ரிருவர்இங்கிருக்கும் நாலுநாளும் த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களைப்பற்றி **“சீறு, பாறு”** என்னுதே, நம் பெரியகுழாத்திலே போய்ப்புகுமளவும் ஒருமிடறய் அநுபவிக்கப் பாருங்கோள்.

முதற்பாட்டில் - திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடினார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அத்நையும்இசைவித்த ஸர்வேஸ்வரனைக் கொண்டாடினார்; மூன்றாம்பாட்டில் - தம் நெஞ்சிற் பட்டதோரு உபகாரத்தைச் சொன்னார்; நாலாம்பாட்டில் - அதுக்குப் பரத்யுபகாரமாக ஆத்மஸமர்ப்பணம்பண்ணி அதுதனக்கு அநுஸயித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - எனக்குப் பரதமஸ-க்ருதமும் நீயேயானபின்பு உன்திருவடிகளைக் கிட்டினேனேயன்றோ வென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - இன்றோ கிட்டிற்று? தேவர் எனக்கு விசேஷகடாக்ஷம்பண்ணினவன்றே பெற்றேனே யல்லேனோ? என்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அவனுடைய போக்யதையை அநுஸந்தித்து, உன்னைப்பிரியில் தரியே னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - இப்படி நிரதிசய போக்யனானவனை எளியதோரு விரகாலே லபிக்கப்பெற்றே னென்றாராதல்; அன்றியே,

களோ? என்ன, நல்லார் இத்தாதி. திருவிருத்தம்-க00. நவிலுகையாவது - வாய் புலற்றுகையன்றோ, இது திரளுகைக்குப் ப்ரமாணமோ? என்ன, ஸத்துக்கள் இத்தாதி. வாய்புலற்றும் - பலகாற் சொல்லு மென்றபடி. **“குழாங்கொளாயிரம்”** என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்ன, திரண்டவர்களுக்கு இத்தாதி. அதாவது - கீழே **“குழாங்கொள்தென்குருகூர்”** என்கையாலே, **“அந்தத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணும்”** என்று அருளிச் செய்தார் என்றபடி. இது ஜீவநமோ? என்ன, தொண்டர்க்கமுது இத்தாதி. ஆயிரமும் குழாங்கொண்டிருக்கும்படி யென்? என்ன, பத்துப்பாட்டு இத்தாதி. திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இதி-ஆயிரம்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. கீழே திரண்டவர்களுக்கு ஜீவநம்வேணுமே யென்றது - பத்துப்பாட்டும் ஜீவந மென்றபடி. யத்வா, **“திரண்டவர்களுக்கு”** இத்தாதி வாக்ய விவரணமாதல். குழாங்கொள் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் தெரிந்துரைத்த - பத்தென்றாதல், குழாங்கொளாயிர மென்றாதல் அந்வய மென்றபடி. இது முந்தின பக்ஷத்திலே. **“குழாங்களாய்”** என்றவைத்து, பின்னையும் **“உடன்கூடி”** என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன, அவன்பக்கலிலே இத்தாதி. நீங்களென்றது - **“அடியீர்”** என்ற ஸம்போதநவரித்தம். நால்வரிருவர் என்றது - அநுகூலர் கிடையாமையாலே. நம்பெரியகுழாத்திலே - அந்தமில் பெரின்பத்தடியவர்குழாத்திலே. உடன் - ஸஹ்ருதயமாக. ஆடுகை - அவகாஹிக்கையாய், அத்தாலே அநுபவிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பத்துப்பாட்டின் அர்த்தநிகமநம் - முதற்பாட்டில் திருவுள்ளத்தை இத்தாதி. இப்படி நிரதிசயபோக்யனான இத்தாதி வாக்யத்வயமும் - **“உறிக்கொண்ட”** இத்தாதிக்கு உபாயோபேயபர

(കക)

(கக)

தரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— வித்ராஷாஜாநுஹுதிம்
 வியமௌக்யதிவிநாஸ்யஸாரஸ்யஹைதஃஸாதுந்யாஸாஹக்ருத்யம் ஹஜித்யுத
 ரஸஹக்ருதிநெதூகஹாமுஸ்ய | ஸ்ராக்ஷணநாஹ்ம்ஸவஜிவஹுமஹஸ்தஹா
 வராக்யஸீமஸநெஷ்யஸாரஸ்யஸநெதூநிரவிஸஜநவாஸௌஷதிநெஸஸீஸ்ய ||

திருவாய்மொழி } ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமை
நூற்றந்தாதி. } யானது அனுபவித்தற்காந்தூணையா—வானில்
} அடியார்குழாங்கூட ஆசையுற்றமாதன்
} அடியாருடன் நெஞ்சேயாடு

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி — ஆடியாடி: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(ஆடியாடி.) இப்படி நிய்யபுருஷர்களோடேகூட எம்பெருமானை அது பவிக்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார், அப்போதே அப்படி யதுபவிக்கப் பெறுமையாலே வந்த நிரதிஸயாவஸாதத்தாலே ஒருகூணமாத்ரமும் ஆத்மதாரணம்பண்ணவொண்ணாத தய நீயதஸாபந்நராய், அந்தத்தஸாதுகுணமாக எம்பெருமானைக்குறித்துத் தாம் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுஞ் செய்கிற சேஷ்டிதங்களையுங் கண்டு தம்மோடு ஸமானஸோகரான தம்முடைய பந்துக்கள் எம்பெருமானைநோக்கித் தம்முடைய தஸையை விண்ணப்பஞ் செய்து சொல்லுகிறபடியை அதுஸந்தித்து; இப்பொருளை, எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு அத்யந்தம் அவஸந்நையா யிருந்தாளொரு பிராட்டியுடைய திருத்தாயார் அவளுடைய தஸையை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டு, ‘இவள் முடிவதற்குமுன்பே ஈண்டென வந்து விஷயீகரித்தருளவேணும்’ என்றுகொண்டு எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிற வாக்யாப தேஸத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவதெ ன்றுகொலோ” என்று மனோரதித்தபடி அகூணத்திலே கைவாராமையாலே கீழ்ப்பிறந்த ப்ரீதியையும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், ஸ்வகீயரானவர்கள் தம்முடைய தஸையை எம்பெருமானுக்கு விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி கூணமாத்ரவிஸ்ஸே ஷத்தாலே அறத்தளர்ந்து, ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற் கிடவாதே, மோஹமும் உணர்ச்சியுமாய் மாறிமாறிச்சென்று கண்டார்க்கெல்லாம் தயநீயையான தஸையைப் ப்ராப் தையாய், ராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷ ணம்பண்ணும் நீர்மைகளை அதுஸந்தித்து, தனக்கு உதவாமையாலே மிகவும் நோவுபடு கிற பெண்பிள்ளையுடைய வருத்தார்த்தத்தை அதுஸந்தித்து, இவளுடைய திருத்தாயார் அதை எம்பெருமானுக்கு அறிவித்து, ‘ஆஸ்ரிதர்க்கு உண்டான விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி அவர்களை ரக்ஷிக்கும் ஸ்வஹாவரான நீர் இவள் முடிவதுக்குமுன்னே வந்துஇவளை விஷயீகரிக்கவேணும்’ என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி தாம் ஆசைப்பட்டபடியை அதுப விக்கப்பெறுமையால் அவஸந்நராய், ‘தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தயதிஸயத்தை ஸமிப்பிக்கை க்கு ஸர்வரக்ஷகனுய் போக்யபூதனை அவணையொழிய இல்லை’ என்று அறுதியிட்டு, அவன் ஆஸ்ரிதனை ப்ரஹ்லாதனுக்கு உதவினபடியையும், அநிருத்தனுக்கு உதவினபடியையும், அபிமதையான பிராட்டிக்கு உதவினபடியையும், நாட்டுக்கு உதவினபடியையும், சுத்த ஹாவதையையும், நிரதிஸயபோக்யதையையும், ரக்ஷணூர்த்தமன ஆஸத்தியையும், ஆஸந்ந ஜநங்களுக்கும் அதுபவவிரோதிகளைப் போக்கின படியையும், ரக்ஷணோபகரணவத்ஸுத யையும், விரோதிமிகுத்தாலும் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையும் அதுஸந்தித்து, தம்முடைய ஆர்த்தியைப் பரிவர்முடித்தாலே அவனுக்கு அறிவித்தபடியை, பிரிந்த தலை மகளாற்றாமைக்கு நற்றாய் இரங்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடுவ தென்று கொலோ” என்று மனோரதித்தபடி அப்போதே லபிக்கப்பெறுமையாலே கீழ்ப்

ககஅ திருவாய்மொழி—உ - ப. ச - தி. ஆடியாடி: ப்ரவேஸம்.

பிறந்த ப்ரீதியும் மாறி மிகவும் அவஸந்நரானவர்,ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தம்முடையதையை எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார்.

எம்பெருமானோடே புணர்ந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, விஸ்வலக்ஷத்தாலே னுளர்ந்து ஆர்த்தியாலே கிடந்தஇடத்திற்கிடவாதே மோஹமும் உணர்ச்சியும் மாறிமாறிச் சென்று கண்டார்க்குதயநீயமானதையை ப்ராப்தையாய் நோவுபடுகிற இவளைக் கண்ட திருத்தாயார், அவன் திருமுன்பே போகட்டு ராமக்ருஷ்ணாதிருபேண வந்து அவதரித்து ஆர்ஜித்த நீர்மையெல்லாம் இவளுடைய அவஸாதத்தைப் போக்காமையாலே இழக்கப் புகாரின்றிரென்று கூப்பிடுகிறாள். அஞ்சிறையமடநாரையிலும் வாயுந்திரையுகளிலும் காட்டில் இதில் ஆற்றாமை விஞ்சியிருக்கும்; காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக்கும், மாணிக்கத்தை யிழந்தவனுக்கும் இழவு ஒத்திராதிறே; இங்கு தம்தசை தாம் பேசமாட்டார். இவர் ததீயரையநுபவிச்சவாகில் ஆசைப்பட்டது, அவர்களைச்சொல்லாதே “உம்மைக்காணுமாசையுள் நைகின்றாள்” என்று அவனைச்சொல்லுவானென்? என்னில்; - முன்பு பகவத்விஷயத்தில் அநுபூதாம்ஸமும் அஸத்ஸமமாம்படி அடிமண்டியோடே கலங்கி, அடிதொடங்கி ஸம்ஸ்லேஷிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை; “கூடாநஹம்ஸதேஷாநி”, “மஹேநஹிதொராநி”. இன்னமும், இத்திருத்தாயார் எத்தனை யேனும் அவஸாத முண்டானாலும் அவனுக்கு அறிவிக்கு மத்தனை யொழியத் தாந்தாமே பரிஹரித்துக்கொள்ளும் குடியல்லாமையாலே அவன்முன்னே போகட்டுக்கூப்பிடுகிறாள்.

ஈடு.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே - “பருகிக்களித்தேனே” என்று ஹ்ருஷ்டராய், ‘அதுதன்னை பாகவதர்களோடே உசாவி தரிக்கவேணும்’ என்று பாரித்து, அதுக்கு இவ்விபூதியில் ஆளில்லாமையாலே, நித்யவிபூதியிலே நித்யஸ-ஞரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கு போதயந்தப்ரஸ்பரம்பண்ணி அநுபவிக்கக்கோலி நினைத்தபோதே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபவிக்கப்பெருமையாலே மிகவும் அவஸந்நராய், தம்முடைய தையை ஸ்வகீயரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறபடியை அந்யாபதேஸத்தாலே பேசுகிறார். அஞ்சிறையமடநாரையில் - தூதுவிட கூடிமராநார்; வாயுந்திரையுகளில் - கண்ணாற்கண்ட பதார்த்தங்களடைய பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக் கொண்டு அவற்றுக்குமாக நோவுபட கூடிமராநார்; அவ்வளவன்றிக்கே ஆற்றாமை கரைபுரண்டு, தாமானதன்மையழிந்து ஒருபிராட்டிதையை ப்ராப்தராய், அதுதன்னிலும் தன்தசை தான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஸ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்

ஆடியாடி ப்ரவேஸோ, ஹ்ருத்தாதுவாதபூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி - கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. பருகிக் களித்தேன் - பாரம் பண்ணி ஆகந்தித்தேன். அதுதன்னை-ஹ்ருஷ்டரானமையை. உசாவி - பரஸ்பரஞ் சொல்லிக்கொண்டு. அதுகீது - அப்படி தரிக்கைக்கு. “மாதா அஞ்சி முறைப்பட்டு முறையிடுகிற எழிலத்யவஸாயம்” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும், கடல்ஞாலாதிகளிலும், ‘தாயாராவது - உபாயாத்யவஸாய தசை’ என்று சொல்லியிருக்க, இங்கே - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக ஸ்வாபதேசம் அருளிச்செய்தது - யோஜநாந்தராபிப்ராய மென்று கண்டு கொள்வது. அந்யாபதேசத்தில், கீழில் திருவாய்மொழிகளில் வ்யாவ்ருத்திகதநமுகேந விஸ்தர ஸங்கதி - அஞ்சிறைய இத்யாதி. தாமானதன்மை - புருஷஸ்வஹாம். தன்தசைதான் வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே பார்ஸ்வஸ்த்தர் அறிவிக்கவேண்டும்படியாய் இதி-பார்ஸ்வஸ்த்தர்வார்த்தையும்தம்முடைய பாசரமேயாயிருக்க, இதுதான் கூடினபடி யெவ்வனே? என்னில்; ஈஸ்வரன் ஆழ்வார்க்குத் தந்தசையைத் தாம் அறிவிக்கமாட்டாதபடி பிறந்த அவஸாதாநிசயத்தைக் கண்டு, இவர் தரிக்கைக்காக,பரிஸரத்தில்வர்த்திக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவர் தசையைத் தனக்குஅறிவித்ததாக இவர்க்கு ஒருபுத்திவிசேஷத்தைப் பிறப்பிக்க, அத்தாலே தரிப்பு உண்டாய் அவர்கள்பாசரத்தாலே

மேம்படியாய், ஸ்த்திதி கமநசயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே அரதியாய் நோவுபட, இப் பெண்பிள்ளைதையை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார், “ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப் பண்ணி ஆர்த்தரானாரார்த்தியெல்லாம் பரிஹரிக்கக்கடவ ஸ்வபாவரான நீர் உம்மை ஆசைப்பட்டஇவள் நோவுபடப் பார்த்திருப்பதே!” என்று, எல்லாவளவிலும் அவனையிட, ப்ரபரிஹரித்துக்கொள்ளுங் குடியாகையாலே அவன்திருவடிகளிலே போகட்டு, “இவ ளிடையாட்டத்தில் நீர் செய்ய நினைத்திருக்கிறதென்?” என்று கேட்கிற பாசுரத்தாலே தம் முடைய தையை அருளிச்செய்கிறார். காசையிழந்தவனுக்கும், பொன்னையிழந்தவனுக் கும், ரத்நத்தையிழந்தவனுக்கும் ஒத்திராதிறே க்லேஸம்; அவதாரத்திலே பெருநிலங் கடந்த நல்லடிப்போதை அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டேக்கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றையை- அஞ்சிறைய மடநாரையில், “நம்பியைத் தேன்குறுங்குடிநின்ற” என்று அர்ச்சாவதாரத் திலே அநுபவிக்க ஆசைப்பட்டேக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றமை - வாயுந்திரையு களில்; இதில் - அவன்தனக்கும் ப்ராணபூதரான நித்யஸ-ஞரிகளை அநுபவிக்க ஆசைப் பட்டேக் கிடையாமையாலே வந்த ஆற்றமையாகையாலே அவற்றிலும் இதுக்குஆற்றமை விஞ்சியிருக்கும்; நித்யஸ-ஞரிகள்திரளிலே போய்ப் புக்கு அநுபவிக்கப் பெருமையாலே நோவுபடுகிறதாகில், பின்னை அவர்களைச் சொல்லிக்கூப்பிடாதே அவனைச்சொல்லிக் கூப் பிடுவானென்? என்னில், - எங்கேனும் ஒருகாட்டிலே ரத்நங்கள் பறியுண்டாலும், நாட் டிலே ராஜாவின்வாசலிலே அவன்பேர்சொல்லியிறே கூப்பிடுவது; அவர்களோட்டை

தாம் பேசுகிற ரென்று கருத்து. “ஆடியாடி” என்றத்தைப் பற்ற, ஸ்த்திதி கமநசயநாதிகளில் ஒருநியதியின்றியிலே என்றது. அரதி - விஸ்வேஷ்வயஸநம். “இலங்கைசெற்றீர்” “வாணனாயிரந் தோள்துணித்தீர்” என்றத்தைப்பற்ற, ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்கள் என்றது. ஆதிஸுப்பத்தால் - நரவிம்ஹாவதாராதிகள். “பார்த்திருப்பதே” என்று அவனைச் சொல்லுகிறதென்? தான்பரிஹரிக்க வொண்ணாதோ? என்ன, எல்லாவளவிலும் இத்யாதி. கேட்கிறபாசுரத்தாலே என்றது - “நும திட்டமென்கொல்” இத்யாதியைப் பற்ற. “அஞ்சிறையமடநாரை” “வாயுந்திரையுகள்” இவற் றைப்பற்ற, இதில் வ்யஸநம் அதிஸயிக்கைக்கு அடியேது? என்ன, காசை இத்யாதி. காசு என் கிறது - அவதாரங்களை. பொன் என்கிறது - அர்ச்சாவதாரத்தை. ரத்நம் என்கிறது - நித்யஸ-ஞ ரிகளை. “காசினைமணியை” “செம்பொனேதிகழும்” “செழுமாமணிகள் சேரும்” என்னக்கடவ திறே. ‘காசு, பொன்’ இரண்டும் ஒன்றானால், காசையிழந்தவனுக்கும் பொன்னையிழந்தவனுக்கு மென்று க்லேஸதாரதம்ய ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு அடி - அவற்றில் உத்கர்ஷாபகர்ஷஹேது வான மாற்றில் தாரதம்யம். அப்படியே அவதாரங்களுக்கும், அர்ச்சாவதாரத்துக்கும் ஸௌலப்யாதி தாரதம்யங் கண்டுகொள்வது. யத்வா, காசு - காசாதல். அத்யல்பகாலீந்வத்தையும் காலாந்தரா நுபயோகித்வத்தையும் பற்ற - த்ரிவிக்ரமாவதாராதிகளைக் காசுஸ்த்தாநத்திலே வைத்தார்; ஸர்வ காலம் அநுபாவ்யத்வத்தையும், “செம்பொனேதிகழந் திருமூர்த்தியை” என்றத்தையும் பற்ற - அர்ச்சாவதாரமான நம்பியை ஸ்வர்ணஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; சரமபர்வத்வத்தையும், “செழு மாமணிகள்” என்ற ப்ரயோகத்தையும் உட்கொண்டு - ஸ-ஞரிகளை ரத்நஸ்த்தாநத்திலே யாக்கினார்; “செழுமாமணிகளாவார் - திருமழிசைப்பிரான் போல்வார்” என்றிறே வ்யாக்யாநம் பண்ணிற் றென்று - “காசையிழந்தவனுக்கும்” இத்யாதி வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். உபபாதம்-அவதாரத் திலே இத்யாதி. ப்ராணபூதரான என்றது - “ஐரீதூரெவெபிதௌ” என்றத்தைப்பற்ற. தடஸ்த்தஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - நித்யஸ-ஞரிகள் இத்யாதி. “சாசிகா” “இலங்கை செற்றவனே” என்று-அவனைச்சொல்லிக் கூப்பிடுவானென்? என்றபடி. ‘கூப்பிடுவது’

கஉ௦ திருவாய்மொழி—உ-ப. ச-தி. ஆடிபாடி: ப்ரவேஸம்.

ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கும் கடவன்அவனாகையாலே அவனைச்சோல்லிக்கூப்பிகிறது. பகவத் விஸ்லேஷத்திலே உட்புகநின்றாலிறே பாகவதவிஸ்லேஷந்தான் தெரிவது; “கடாநுஹம் ஸஸ்லேஷாநிஹாதெநஸஹாதநா | ஸத்ருஹநவஹீரணக்ஷயாஹவாநநா”

° (கதாந்வஹம்ஸமேஷ்யாமிபரதேநமஹாத்மநா, ஸத்ருக்நேசவீரேண த்வயாசரகுநந்தந) - ஸ்ரீபரதாழ்வானோடும் ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வானோடும் கூடப்பெறாத கிழிக்குறையாலே, கூட நிற்கிற இளையபெருமானோடும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே பெருமானுக்கு; “மஹேநஸஹிதோராஹீரணக்ஷயா” (குஹேநஸஹிதோராமோலக்ஷ மணேநசஸீத்யா) - கூடப்போன இளையபெருமானோடும் பிராட்டியாரோடும் கூடிற் றாய்த் தோற்றிற்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமானோடு கூடினபின்பிறே; இப்படியிறே அவன்தனக் கும் அந்வயவ்யதிரேகங்கள் இருக்கும்படி; ததீயஸம்ஸ்லேஷத்தை ஆசைப்பட்டே பெரு மையாலே வந்த இழவு, பெற்ற பகவத்ஸம்ஸ்லேஷம் இழந்து அடியேபிடித்துப் ப்ரார்த் திக்கவேண்டுமபடியாய் வந்துவிழுந்தது. வாயுந்திரையுகளில் ஆர்த்ததீர வந்து ஸம்ஸ் லேஷத்த ஸம்ஸ்லேஷம் முற்றுவதற்குமுன்னே வந்த பிரிவாகையாலும் ஆற்றவொண் ணாதிறே.

என்ற அநந்தரம் - அப்படியே யென்று கூட்டுவது. பரிஹாரந்தரம் - பகவத்விஸ்லேஷத்திலே இத்யாதி. அதாவது - பாகவதவிஸ்லேஷ வ்யஸநாதிஸயந் தெரிவது, பெற்ற பகவத்ஸம்ஸ்லேஷ மும் போய், அதுவும் ப்ரார்த்த்யமாம்படி உட்புகநின்றாலிறே; இல்லையாகில், பாகவதவிஸ்லேஷ மாகாது; ஆகையாலே, இவர் பாகவதவிஸ்லேஷத்திலே உட்புகநின்றவராகையாலே, அது இவர் க்கு பகவத்விஸ்லேஷபயந்தமாய், அவன் தன்னை அடியேபிடித்து ப்ரார்த்தித்துக் கூப்பிகொரு ரென்றபடி. அப்படி, பெற்றது அஸத்கல்பமாகத் தேர்ந்துமோ? என்ன, கதாந்வஹம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ஷோடஸே லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராமு. ஸங்க்ஷேபே, - “மஹேநஸஹித” இத்யாதி. கிழிக்குறை - சாளிகைக்குறை. கிழி - சாளிகை. கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே - கூடியிருக்கச் செய்தையும் கூடிற்றாய்த் தோற்றிற்றில்லையிறே யென்றபடி. எப்படியென்னில், த்ருஷ்டாந்தம் - கிழிக்குறையாலே என்றது. அதாவது - தநலுப்த்தனுக்கு ஒரு முடிச் சீரையிலே சிலகுறைந்தால், ஸேஷமிருந்தது இருக்கிறதாய்த் தோன்றாதிறே; அப்படி யென்று கருத்து. அந்வயத்திற் கூடினதா யிருக்குமென்னுமதுக்கு உதாஹரணம் - குஹேந இத்யாதி. அவன்தனக்கும்- “நஸஸுஹிதோராஹீரணக்ஷயா” என்னுமவனுக்கும். அவனுக்கும் இப்படியானால் இவர்க்குச் சொல்லவேண்டாவிறே யென்று கருத்து. ‘பகவத்விஸ்லேஷத்திலே’ இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ததீயஸம்ஸ்லேஷத்தை இத்யாதி. ஏதவ்வாக்யாத்தபூர்வம் - அப்படியே இத்யத்யாஹார்யம். ‘இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான’ இத்யாதி வாக்யத்திலே - விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே ஆற் றுமை விஞ்சியிருக்கு மென்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, ஸ்வஸ்வஹாவத்தாலும் ஆற்றுமை விஞ்சியிரு க்குமென்கிறார் - வாயுந்திரையுகளில் இத்யாதி. முடிவிலேயிருக்கிற இந்தவாக்யம்- ‘இதில் அவன் தனக்கும் ப்ராணபூதரான’ இத்யாதி வாக்யாந்தரம் அநுஸந்தேயம்.

மு த ற் பா ட் டு.

ஆடியாடியகங்கரைந்து இசை
பாடிப்பாடிக்கண்ணீர்மல்கி எங்கும்
நாடிநாடிநரசிங்காவென்று
வாடிவாடும்இவ்வாணுதலே.

ஆ.—எம்பெருமானைப் பிரிந்த வ்யஸநத்திலே தன்னைக்கொண்டு தரிக்கமாட் டாமையாலே தன்னுடைய ஆஸ்வாஸார்த்தமாக அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களைப் பாடியாடின இடத்திலும்அதுதனக்கு ஆஸ்வாஸகரமாகாதே அவஸாதகரமேயாக, ‘இனி அவனைக்கண்டாலல்லது தரிக்கமுடியாது’ என்றுபார்த்து அவனை எங்குந் தேடி, ஆஸ்ரித ருடைய துர்த்தபைகளில் ஸஹஸைவ தோன்றிக்கொண்டுநிற்கும் ஸ்வபாவனுனவனே! யென்றுஅழைத்துப் பின்னையுங் கண்டாலும் தேறாததொருபடி அற வாடிப்போய் அற வாடினான் இவ்வாணுத லென்று திருத்தாயார் ப்ரலாபிக்கிறாள்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ‘நரலிம்ஹமாய் வந்து ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவுகிறிலன்’ என்று பெண்பிள்ளை அவஸந்நையாகா நின்றா ளென்று சொல்லித் திருத்தாயார் ஸோகிக்கிறாள்.

[ஆடியாடி]—வ்யஸநாதிஸயத்தாலே மேன்மேலெனப் பண்ணுகிற சேஷ்டிதங் கள் மனோஹாரிகளா யிருக்கிறபடி. துடிப்பின்மிகுதியைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்; ‘நதுது தீதிவலிதாரம்’ இதில்த். [அகங்கரைந்து] - வ்யஸநாதிஸயத்தாலே மிகவும் ஸ்ரிதிலாந்த் கரணையாய். [இசைபாடிப்பாடி] - ஆற்றமை சொல்லுகிற சொல் பாட்டாயிருக்கிறபடி. [மல்கி] - மிக்கு. [எங்கும் நாடிநாடி] - ‘இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாராதொழியான்’ என்று எங்கும் பலகாலுந் தேடி. அநந்தரம் அவனைக்காணாமையாலே மிகவும் வாடாநின் றாள். [இவ்வாணுதலே] - அழகியதுதலையுடைய இவள். ‘இவ்வழகுஅழியவும் பேசா திருப்பதே!’ என்று இன்னொதாகிறா ளென்று கருத்து.

ப.—முதற்பாட்டில், ‘ப்ரஹ்லாதனுக்குஉதவினாற்போலே வந்துஉதவுகிறிலன்’ என்று இவள் தளராரின்றா ளென்கிறாள்.

இவ்வாணுதல் - ஒளிவிடுகிற நெற்றியையுடையளானஇவள், ஆடியாடி - (வல் லாராடினாற்போலே) தர்ஸநீயமாம்படி தன்னாற்றாமையாலே நின்றஇடத்தில் நில்லாதே பலகாலும்உலாவி, அகம்கரைந்து - மநஸ்ஸைதில்யம்பிறந்து, இசைபாடிப்பாடி - (அந்த க்லேஸமடியாக) இசையிலே பலகாலும்பாடுவாரைப்போலே ப்ரலாபித்து, கண்ணீர்மல்கி- (கரைந்தநெஞ்ச ப்ரவஹிக்குமாபோலே) கண்கள்நீர்மல்கி, எங்கும் - ஸர்வதேஸத்திலும், நாடிநாடி - (அவன்வாலை) ஆராய்ந்து பலகாலும்பார்த்து, நரசிங்காவென்று - (எங்குந் தோற்றவல்ல) நரலிம்ஹருபத்தையுடையவனையென்று, வாடிவாடும் - (அவ்வளவிலும் வரக்காணாமையாலே) வாட்டத்தின்மேல் வாட்டமாம்படி தளராரிற்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில், ‘ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய ஆபத்துக்குஉதவினவன் எனக்குஉதவுகிறிலன்’ என்று இவள் அவஸந்நையாகாநின்றா ளென்கிறாள்.

[ஆடியாடி] - ஸ்த்திதிமநஸயநாதிகள் மாறிமாறி வருகிற வ்யஸநாதிஸயத்தை யிறே ஆடிற்றுகச் சொல்லுகிறது. வடிவமுகாலே தாய்மார்கண்ணுக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே வல்லாராடினாற்போலே யிருக்கிறது. “நுதுநீதிவிராதாடி” என்னக்கடவ திறே. வீபஸையாலே - ‘ப்ரதம வ்யாபாரத்தோடே முடிந்ததோ’ என்னும்படி யிருக்க, அவ்வளவில் பர்யவலிபாதே பின்னையும் அதுவர்த்திக்கை. விலக்ஷணவிஷயத்தைப் பிரிந் தால் முடிகையும் அரிது, ஜீவிக்கையும் அரிது. வைலக்ஷண்யம் ஜீவிக்கவொட்டாது, நசை முடியவொட்டாது. “ஸகாஜிநவாபெவ்ய ராபிவாடிவாவஸ்யஸநீ | நநி ஸ்ர லேகரொ ஸ்ரஜி ராபிமரிநகா ஸ்யா” இறே. முந்தற ‘ஆடி’ என்றால், இரண்டா யாடிக்குச் சென்றகாலத்தினளவைப் பரிச்சேதித்துத் தருவது தாளமாயிற்று. ஒருதாளம் அதிலே யேறியிருக்கும். [அகங்கரைந்து] - இவள் வ்யாபாரங் கண்ணுக்கிலக்காநாற் போலே, அகவாயும் இவளநெஞ்சக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. இவள்வ்யாபாரம் அடியற் பிருக்கையாலே மநஸ்தத்வம் நீராயுருகிப்போயிற்று என்கிறாள். [இசைபாடிப்பாடி] - “பிஸாநாபிஸாநாபா” என்றும், “பண்ணைவென்றவின்சொன்மங்கை” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஆற்றாமையாலே கூப்பிடுகிற இது பாடினாற்போலே யிருக்கிறபடி. வீபஸையும் - “ஆடியாடி” என்றாற்போலே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மநஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி. [மல்கி] - மிக்கு. “கிபிஸ-ஓவநெசூலாடி”. [எங்கும்நாடிநாடி] - ‘இவ்வவஸாதத்தில் ஸர்வதா வாரா திரான்’ என்று வரவுக்கு ஸம்பாவணியில்லாதவிடமெல்லாம் பலகாலுந் தேடி. “ஸாநி ய-ஓ” இத்யாதி. வரவுக்கு ஸம்பாவணியில்லாத இடத்தே தேடுவான்என்? என்னில், - [நரசிங்கா]-வரவுக்கு ஸம்பாவணியில்லாத இடத்திலே தோற்றினவனாகையாலே. பத்து டையடியவர்க்குப் பின்பு அவதாரங்களுக்கவ்வருகு போகமாட்டார்; ஆணுமாய், “பிதஸவ-பிஹம்ஸவ-ஓ” என்னும் தெளிவும் வேணுமோ உதவும்போது? முன்பு தனக்கு உதவினவன் இப்போது உதவுகிறிலனாகச் சொல்லுகிறாள். [நரசிங்காவென்று வாடும்] - அப்போதே உதவாமையாலே, ஆஸ்ரயமிழந்த தளிர்போலே வாடாநின்றாள். [வாடிவாடும்] - அதுதான் ‘தளிரும் முறியும்’ என்னும்படி வாடாநின்றாள். விஸ்வாஸங் குலையாமையாலே முடியப்பெறுகிறிவள். [இவ்வாணுதலே] - ஒளியையுடைய நுதலே யுடைய இவள். நுதல் - நெற்றி. ‘இவ்வயக்தியை யிழந்தால் ஸமாதானம் பண்ணலாம்’ என்று இருக்கிறீரே. இவ்வழகுக்கு இலக்காநார் வாடுமத்தை இவள்வாடுவதே; [வாணுத லே] - ‘அம்புபட்டு முடிந்தார் முகம்போலன்றிறே நீரிலேமுடிந்தார்முகம். ‘இவ்வழகு அழியவும் பேசாதிருப்பதே!’ என்று இன்னதாகிறுளென்று கருத்து.

நாடு.—முதற்பாட்டில், ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஸ்ரிதன் ப்ரதிஜ்ஞாஸம காலத்திலே வந்து உதவும் ஸ்வபாவனுவனைச் சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றாளுள்கிறாள்.

முதற்பாட்டு - ஆடியாடி இத்யாதி. ‘நரசிங்கா’ என்றத்தைப்பற்ற, ஆபத்தே இத்யாதி. செப்பேடு - தாம்ராஸநம்; ப்ராபக மென்றபடி. ஆபத்தே செப்பேடாக ஆஸ்ரிதன் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை இத்யங்கம். ‘இந்தஆபத்தில் அவன் உதவாதிரான்’ என்று விஸ்வவித்துப் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை யென்றபடி.

[ஆடியாடி] - ஸ்த்திதி கமநஸ்யநாதிகளில் ஒரு நியதியின்றிக்கே அரதியாலே படுகிற பாடுதான், திருத்தாயார்க்கு ஆகர்ஷகமாயிராநின்றதாயிற்று; ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பேருமார்பிரிந்து துடிக்கிற துடிப்பை “நு-து-ஜீலிவராதாரம்” (ந்ருத்யந்தீமவமாதரம்) என்றானிறே; வடிவழகியார் வ்யாபாரங்களெல்லாம் இனிதாயிருக்குமிறே, பிரிந்து அழகு அழிந்திருக்கிற ஸமயத்திலேயிறே “ஸ-ஹம்” (ஸ-ஹாம்) என்றது. [ஆடி] - முதல் ‘ஆடி’ என்றதுக்கு அவ்வருகே ஒருநிலையிறே - இரண்டாம்ஆடி. முதலிலே ஸஞ்சாரம் அரிதாம்படியிருக்கச்செய்தே, ஆற்றுமை ப்ரேரிக்க ஸஞ்சரியாநிற்கும்: குணதிகவிஷயமாகையாலே முடிந்துபிழைக்கவு மோட்டாதே. “ராமா மஜநகாஜ்-க்ஷயா” (ராமாகமநகாங்-க்ஷயா) - ‘இன்னம்ஒருகால் அவர்முகத்திலே விழிக்கலாமாகில் அருமந்தப்ராணனைப் பாழேபோக்குகிறதென்?’ என்று ராஜ்யத்தையும் தோட்டுக்கொண்டு கிடந்தானிறே. முதல் ‘ஆடி’ என்கிறதிற்காட்டில், இருகால்மட்டு ‘ஆடி’ என்றதில் - அவஸாதத்தின் மிகுதி, தாளங்கொண்டறியுமீத்தனை. [அகம்கரைந்து] - ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செய்தே ஸஞ்சாரம் அடியற்றிருக்கும். இவள் வ்யாபாரம் கண்ணுக்கு இலக்காற்றப்போலே அகவாயும் இவளநெஞ்சுக்கு இலக்காயிருக்கிறபடி. மநஸ்தத்வம் நீராயிருகிப்போயிற்று

அரதியாலே துடியாநிற்க, 'ஆடி' என்கிறதென்? என்ன, ஸ்தீர்த்திகமந இத்யாதி. இப்படி சொன்னபேருண்டோ? என்ன, ஸ்ரீகௌஸல்யையார் இத்யாதி. என்றான்றே வால்மீகி யென்று சேஷம். நீருந்யந்தீமதி - அயோத்யாகாண்டே வாகமநார்த்தம் அபிவாத்ய ப்ராஸ்த்திதேஸதி ராமே கௌஸல்யா, - "ராமஸ்க்ஷணவீதாஸ்யஸ்ய வஜீவாரிநெநுஜஸ்ய! ஸஸக்யுநெத்யக்ஷதததா நுத்யுஜீவிரா தாஸ்ய". ஆகர்ஷகத்வஹேதுவேது? என்ன, வடிவழகியார் இத்யாதி. "ஸுரஸி ஜஸுநுவிஹ்யுநெஸவநெநாவிஸுஜ்யம்" இத்யாதி. "ஸுஜாணாஸ்க்யுதிரவிஸிரியனெநாதி" என்னக்கடவதிறே. பிரிந்து அழகழிந்திருக்கிற ஸமயத்தில் வ்யாபாரம் தர்ஸகீயமாமோ? என்ன, பிரிந்து இத்யாதி. ஸுபாமிதி - ஸுந்தரகாண்டே ஏகோந்நிரிம்ஸே - "தயாமதாஹாஸ்யுயி தாமிநிநிதாஸ்யுபெதஹஷ்டாஸ்யுபரிஜீநரநஸாஸ்யம்! ஸுஹாநிதிதாமி ஸுஹாநி ஹெநிஹஜிரெநாஸ்யுயாஜஸ்யுரிவொவஜீவிநம்." புநஸ்ச 'ஆடி' என்கிறது எதுக்காக? என்ன, அவஸாதாதிசயத்தாலே யென்கிறார் - முதலாடி இத்யாதி. 'ஆடி' என்று - அதின் ஆகர்ஷகத்வஞ் சொல்லும்போது ஸஞ்சாரம் வித்தமாகவேணுமே, மோஹித்திருக்கிற இவனுக்கு ஸஞ்சாரமுண்டோ? என்ன, முதலிலே இத்யாதி. ஆனால், க்வேசிப்பானென்? முடியவொண்ணாதோ? என்ன, குணதீக இத்யாதி. ஏதத்த்ருஷ்டாந்தம் - ராமாகமந இத்யாதி. "நநிஸ்யா ரெகரொஜ்யாஜ்யாஸ்யாமிநகாஜீக்ஷயா" இதி ஸங்க்ஷேபே. இதுக்கு அர்த்தம் - இன்னம் இத்யாதி. அநுமந்த - ஸ்லாக்யமான. பாழே - வ்யர்த்தமே. "முதலாடி யென்றதுக்கு அவ்வருகே" என்ற வாக்யவிவரணம் - முதலாடி யென்கிறதில் இத்யாதி. தாஸங்கோண்டு - வெண்கலத்வரி போலே ஒருகாலுக்கு ஒருகால் ஓய்ந்துவருகிற தென்றபடி. "யஜ்ஜீநஸாஸ்யாதி ததிராஸா வததி தசுகி-ஸணாகரொதி" யன்றோர் அகங்கரைந்தால் ஆடுகிறபடி யெவ்வனே? என்ன, ஸஞ்சாரம் இத்யாதி. ஸஞ்சாரம் செல்லாநிற்கச்செய்தே - யாதாயாதங்கள் கடவாரிற்கச்செய்தே அவஸாதாதிசயமே ஸஞ்சரிப்பிக்கு மென்றபடி. மஸ்விறே ப்ரவ்ருத்திக்குஅடி, அது கரைகையாலே அடியற்றிருக்கு மென்றபடி. வரஸுஸ்யுபெத்யுக்ஷயாஸ்ய அகங்கரைந்து அறிந்த படி யென்? என்ன, இவள்வ்யாபாரம் இத்யாதி. காயிகல்யாபாரத்தைக் கொண்டு அநுமிக்கிறு னென்றபடி. ஸந்தார்த்தம் - மநஸ்தத்வம் இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் பாடக்கூடுமோ? மநஸ்பூர்வக

என்கிறான். [இசைபாடிப்பாடி] - “நெடுவெயிலொலிவாழ-வாழ-வாழ” (மந்பூர்வோவா குத்தரம்) என்கிற க்ரமநியமமில்லை. ஆற்றமையாலே கூப்பிடுகிற கூப்பீடுதான் பாட்டாய்த் தலைக்கட்டுகிறஇத்தனை; *பண்ணைவேன்ற இன்சொன்மங்கையிறே இவள்தான்; “நெய்-நாபிய-நாபாவா” (மதுராமதுராலாபா). ஆற்றமையாலே துடித்த துடிப்பு ஆடலா னாற்போலே, ஆற்றமையாலே கூப்பிட்ட கூப்பீடும் பாட்டாய் விழாநின்றது. முதல்கூப் பீடுபோலன்றிக்கே, இரண்டாங்கூப்பீடு தளர்ந்திருக்குமிறே. [கண்ணீர்மல்கி] - உருகின மனஸ்தத்வம் இசையாய் ப்ரவஹித்து, மிக்கது கண்ணீராய் ப்ரவஹிக்கிறபடி; நெஞ்சோழி யப் பாய்கிற கண்ணீரிறே. [மல்கி] - மிக்கு. “கிழிநெய்தலெநசூராவாரிவெய்தி ஸோகஜம்” (கிமர்த்தம்தவநேத்ராப்யாம் வாரிஸ்ரவதிஸோகஜம்) - ‘ஆந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களாலே ஸோகாஸ்ரு ப்ரவஹிக்கிறது ஆர்குடி வேரற’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி; அன்றிக்கே, பிள்ளான், ‘ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு’ என்று பணிக்கும். “வெண்ணீர்கவமொஸாஜாவிவாக்ரீரீவொடகம்” (புண்டரீகபலாஸாப்யாம்

மன்றோ? வாக்ப்ரவ்ருத்தி? என்ன, மந்பூர்வ இத்யாதி. “நெய்நெய்” இத்யாதி ஸ்லோகவதிதி லாவம். கூப்பிட்டை - “பாடி” என்னலாமோ? என்ன, ஆற்றமையாலே இத்யாதி. “நெய்நெய் வெய்நெய்” இத்யாதி. “நெய்நெய்” என்னக் கடவதிறே. கூப்பீடு பாட்டாகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன, பண்ணைஇத்யாதி. காந்தை ஜயித்த இனிய பேச்சையுடைய மங்கை யென்றபடி. மதுரே இதி. ஸந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே மாருதிம்ப்ரதி ராமம்-“நெய்நெய்நெய்நெய்நெய்நெய்” இதி. பலிதம் - ஆற்றமை யாலே இத்யாதி. வீப்பனைக்கு லாவம் - முதல்கூப்பீடுஇத்யாதி. “அகங்கரைந்து” என்று தொடங் கிப் பதச்சேர்த்திக்கு லாவம் - உருகின இத்யாதி. அகங்கரைந்தால் கண்ணீர்மல்கக்கூடுமோ? என்ன, நெஞ்சோழி இத்யாதி. அதாவது - முடியானேயிற் கணங்களாகையாலே கூடு மென்றபடி. ஆகையால், ‘மல்கி’ என்கிறு னென்றபடி. புத்திபூர்வமாகிலிறே தததுருணமான தாரதம்ய முண் டாவது, அதில்லாமையாலே அபரிச்சிந்த மென்று கருத்து. ‘ஆடியாடி’ இத்யாதியாலே ஸஞ்சா ராதிகளுக்கு ஆகர்ஷகத்வம்; சொல்லிக்கொண்டு வருகிற ப்ரகரணபலத்தாலே கண்ணீருக்கும் ஆகர் ஷகத்வத்தை வித்தவத்கரித்து இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கிமர்த்தம் இத்யாதி. ஸந்தரகாண்டே த்ரயஸ்த்ரிம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதி ஹநாமார், “கிழிநெய்” இத்யாதி. “ஸோகஜம்” என்றதிலே நோக் காக பட்டர்நிர்வாஹம் - ஆந்தாஸ்ருவுக்கு இத்யாதி. “கிழிநெய் நெய்நெய்நெய்நெய்நெய்” என்றதுக்குலாவம் உன்னுடைய கண்ணுக்கு இது யோக்யமோ! ஆந்தாஸ்ருவன்றோ யோக்யம் என்றிறே தோற்றுகிற தென்று கருத்து. ஆர்குடி - ராவணன்குடிவேர்பறியவோ? “சுவிஸாஹராக்ஷஸம்” என்றவர்களுல்லார்டுடியும் வேர்பறியவோ வென்றபடி. “வெண்ணீர்கவமொஸா ஜா” என்றதிலே நோக்காகப் பிள்ளான் நிர்வாஹம். அன்றிக்கே பிள்ளான் இத்யாதி-ஆரைச் சேதநராகக்கொண்டு - சேதநன் போக்தா; ஆருடைய போகார்த்த மென்றபடி. இந்தயோஜனையில் கிம் சேஷபே. தாமரையிதழிலே முத்துப்பட்டாற்போலே யிருக்கிற இந்த ஸௌந்தர்யத்தை அது பவிக்கைக்கு அர்ஹரான பெருமாள் அருகே யின்றிக்கே யிருக்க, இதுக்கு ப்ரயோஜனமென்? என்ற படி. ‘பட்டர்நிர்வாஹத்தைப்பற்ற, பிள்ளான்நிர்வாஹமே உத்தரார்த்தத்துக்குச் சேர்ந்திருப்பது’ என்னுமிடந் தோன்ற, உத்தரார்த்ததோபாதாநம் பண்ணுகிறார் - புண்டரீக இத்யாதி. பிள்ளான்நிர்

விபரகீர்ணமிவோதகம்.)பாவிமேன், இவ்வரவு உடைய பெருமாள்வரவாய்க் காணப்பெற்ற தில்லை. [எங்கும்நாடிநாடி] - தன்ஆபத்தே சேப்பேடாக, வர ஸம்பாவனையில்லாத திக் கையும் பார்க்கும். “ஸாதிர்யுமொருகுதயோப்யஸூக” (ஸாதிர்யகூர்த்வஞ்சததாப்ய தஸ்தாத்) - நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே வாராத் திருநாமம் சேவிப்பட்டவாறே விலங்கப்பார்ப்பது மேலே பார்ப்பது கீழேபார்ப்பதானாள். கீழ் பார்த்ததுக்குக் கருத்தேன்? என்னில்;-- “பூமியைப் பிளந்துகொண்டு புறப்பட்டு ஒருவன் திருநாமஞ்சோல்ல ஸம்பா வனையுண்டாகில், அல்லாத திக்குகளிலு முள்ளது’ என்று பார்த்தாள்; அன்றிக்கே, மாஸோபவாஸிகள், ‘சோறு’ என்றவாறே அலமாக்குமாபோலே பார்த்தா ளென்னுதல்; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸிம்ஸாபாவ்ருக்ஷத்தை எங்குமொக்கப் பார்த்தா ளென்னுதல். “தஜிவினூஷ-ஹிண்டிஸு” (தமசிந்த்யபுத்திம்ததர்ஸ)-அவன்வடிவு காண்பதற்குமுன்னே அகவாயையாயிற்று பரிச்சேதித்தது; ‘இந்நிலத்திலே புகுந்து இடங்கொண்டு நாமிருந்த விடந் துருவி நிலைகுத்தவல்ல நெஞ்சையுடையவனன்றோ’ என்று. “விஜாயிவதொ ராசு” (பிங்காதிபதேரமாத்யம்)- ‘இவன் ஸ்வதந்த்ரனல்லன், ராஜகார்யம் இவன் கையிலே யுண்டு என்று அறிந்தாள். “வோதாஹுஜ” (வாதாத்தமஜம்)-பெருமாளுக்குப் பரா

வாஹ விரணம் - பாவியேன் இத்யாதி. இவ்வரவு - நான்வந்த வரவு. உடைய -ப்ராப்தான.
ஆக, “கண்ணீர்மல்கி” என்றதுக்குவாவத்வயம்-ஆநந்தார்புருஷுக்கு யோக்க்யமான கண்களினின்றும்
சோகாஸூருப்ரவஹிக்கிறதென்று முந்தினது, கண்ணீரோடே யிருக்கிற இருப்பு அத்யாக்ஷமா
யிருக்கையாலே அந்தஅழகைப்ராப்தஸேவியன்றோ அநுபவிக்க யோக்க्यனென்று இரண்டாவது.
‘எங்கும்நாடிநாடி’ என்கிறது--“நரசிந்தா” என்கிற பர்யந்தத்துக்கு உபாதாம். ‘எங்கும்’ என்ற
பதத்துக்கு - ஸம்பாவனை யில்லாத திக்கையும் தேடுமென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, அத்தை ஹேது
பூர்வமாக அருளிச்செய்கிறார் - தன்னுபத்தே இத்யாதி. சேப்பேடு - தாமஸ்ராஸநம். ஆபத்தே
சேப்பேடாக - ஆபத்தேப்ராப்தமாக நினைந்துஎன்பபடி. இப்படி பார்க்கப்பெருண்டோ? என்ன
வாசிமுதியாய்—இத்யாதி. தத்ரைவ ஏகத்ரிம்ஸே ஹனுமத்வாக்யஸ்ரவணந்தரம் ஸீதா,
‘ஸோதிமுதியாய்—ததாயுவயஸாநி ரிக்ஷாணா கமினிநுஸாஜி | டிடிஸ்டிபாபிவ
தொறாது வா தா தஜெஸௌபாபிவொடியஸு.” இதில், “சுயஸூக” என்கிறது உபயுக
தம். விவங்கப்பட்டது - இவங்கையைச் சுற்றும்பாற்பட்டது. பூமியை இத்யாதி-அயோக்க்யதாபுத்தி,
ஸ்ரவத்ராவிலிடமாகையாலும், ஸப்தம் ஸ்ரவிக்கையாலும் எங்கும்பார்த்தா ளென்றபடி. த்வீத்ய
பரிஹாரம் - அவ்றிக்கேமாளேபவாஸிகள் இத்யாதி. மூன்னேசொன்ன அலிஸந்தியின்றிக்கே
அலமாப்புத்தானே இப்படி பார்க்கைக்கு ஹேதுவென்று கருத்து. அலமாப்பு - அதிக்லேஸம்.
மூன்றும்பரிஹாரம் - அவ்ஙனன்றிக்கே ஸிம்ஸாபா இத்யாதி. அலமாப்தமாபோலே - தமொறுமா
போலே. (“சுவிநுஸாஜி”, வா தா தஜெ”) என்கிற பெள்வாபர்யத்துக்குவாவம்-அவண்வடிவு
இத்யாதி. ததேவவிஸுடியதி - இந்திலத்தில் இத்யாதி. துருவி நிலைத்துவை - தேடிநிசேஷமுள்ள
விடத்திலே குத்துகை; களவுபோன வஸ்துவை அடையாளமிடுத்து பிடிக்கையாதல். இவண்ஸ்வதந்
த்ரால்லன் இதி - ஸ்வதந்த்ரான்கில்இந்த அதிஸங்கடஸ்ததலத்திலே வருவனோ? பரதந்த்ரான்கையா
லே ‘நிவ்ருத்தியில் ஸ்வாமிதண்டம்வரும்’ என்கிற புத்தியுடையவனே இங்கு வர யோக்க�னென்று
தாத்தர்யம். ராஜகார்யம் இத்யாதி - ‘அமாத்யன்’ என்று அறிகைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே.
இதுவே கருத்தென்றபடி. தோற்று - தடஸ்தர்க்கு என்றபடி. ஸ்ஞரியஸப்தம் - அருணவாசி.
‘ஸௌபாபிவொடியஸு’ என்னக்கடவதிறே. ரஸோக்தி - லங்கையில்லும் இது
யாதி. பெருமானாகிற ஆதித்யோதயத்துக்கு இதி - “ஸாஜாமைஸாபாபிவொடியஸு”
வாசு” என்பது அருஸந்தேயம். உடியஸுஸௌபாபிவொடியஸு இத்யாவயம்.

என்னும் ஆசையாலே முடியப்பெறுகிறிள். [இவ்வாணுதலே] - ஒளியுடன்கூடின வுதலையுடைய இவள். இவ்வழகுக்கு இலக்கானார் பமேத்தை இவள்படுவதே ! இவள் முடிந்தால், உம்முடைய மேன்மையாலே 'இன்னம்இப்படிபிருப்பதொரு வ்யக்தியை உண்டாக்கலாம்' என்றிருக்கிறீரோ ? 'யாதாயயாவதிஸூகஸ்யசு' (தாதாயதாபூர்வ மகல்பயத்) என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிக்கலா மேன்றிருக்கிறீரோ ? ஊனில்வாழியிரில் கல்வி யாலுண்டான புக்ர இன்னம் அழிந்ததில்லைகாணும். அம்புபட்டு முடிந்தாரையும் நீரிலே புக்கு முடிந்தாரையும் முகத்திலே தெரியுமிறே; குணதிகவிஷயவிரஹத்தாலே வந்த இழ வேன்னுமிடம் முகத்தினெழிலிலே தெரியாநின்றதுகாணும். (க)

இ ர ண் ட ா ம் பா ட் ௮.

வாணுதலிம்மடவரல் உம்மைக்
காணுமாயுள்ளைகின்றாள் விறல்
வாணுயிரந்தோள்துணித்தீர் உம்மைக்
காணநீரக்கமிலீரே.

ஆ.—(வாணுதல்.) 'உம்மைக் காணவேணும்' என்னும்ஆசையாலே இவள் நையாநின்றாள்; உம்மைக்காணும்படி இவள்பக்கல் க்ருபைபண்ணுகிறிலீர்; ப்ரதிகூலர் திறத்திலன்றோ இப்படி நைர்க்ருண்யம் பண்ணுவது, உம்மைஆசைப்பட்டார்திறத்திலும் இப்படி நைர்க்ருண்யம்பண்ணலாமோ? என்கிறாள்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், பாணனுடைய பாஹுவநத்தைச் சேதித்து அநி ருத்தாழ்வானுக்கு உதவின நீர் இவளுக்கு இத்தசையில்இரங்காதொழிவதே! என்கிறாள்.

[வாணுதலென்று தொடங்கி] - மிக்கஅழகை யுடையளாய்ப் பொறுப்பின்றிக் கே யிருக்கிற இப்பெண்பிள்ளை 'பிரிந்தால் தரிப்பது அரிதாம்படி யிருக்கிற உம்மைக் காணவேணும்' என்னும் ஆசையிலே ஸித்திலையாகாநின்றாள். [விறல்]-வெற்றி. [உம்மைக் 'காணநீரக்கமிலீரே] - உம்மை இவள் காணும்படி நீர் இரக்கமுடையீராகிறிலீர்.

ப.—அநந்தரம், அநிருத்தனை நிரோதித்த புண்ணைத் தோள்மிடுக்கறுத்த நீர் இவளுக்கு இரங்குகிறிலீ ரென்கிறாள்.

வாள் - ஒளிவிடுகிற, துதல் - துதலையுடையளாய், இம்மடவரல் - மடப்பத் தால் விஞ்சின இவள், உம்மை - (தர்ஸநீயரான) உம்மை, காணும்ஆசையுள் - 'காணவே

த்தம் - ஒளியுடன் இத்யாதி. 'வாணுதல்' என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வழகுக்கு இத்யாதி. 'இவ்வா ணுதல்' என்றதுக்கு ஹாவம் - இவ்விழடிந்தால் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - தாதாயதாபூர்வம் இத் த்யாதி. இவ்வவஸ்த்தையில் 'வாணுதல்' என்னக்கூடுமோ? என்ன, ஊனில் இத்யாதி. பரிஹாராந் தரம் - அம்புபட்டு இத்யாதி வாக்யத்வயதாலே. 'குணதிகவிஷயப்ரயுக்தம் இந்தக்லேஸம்' என்னு மிடத்தை முககாந்தியே தெரிவிக்கிற தென்றபடி. முகத்திலேதெரியுமிறே அப்படியே யித்யத்யா ஹார்யம். இவ்வாணுதல் - ஆடியாடிதொடங்கி, வாடிவாடும் இத்யத்வயஃ. (க)

சைநாம்பத்ரந்தேபாணிமக்குஹ்ணீஷ்வபாணிநா.) [இம்மடவரல்] - மடப்பம் வந்திருக்
கையாவது - மென்மையைபுடையவளாகை. பிரிந்து கலக்கப்போறாத ஸௌகுமார்யத்
தையுடையவள். பிராட்டிதஸையைக் கண்ட திருவடியைப்போலே யிருக்கிறதுகாணும்,
இப்பெண்பிள்ளை தஸையைக் கண்ட திருத்தாயார்க்கு; “஁-ஹ்஁-ஹ்஁-ஹ்஁”
(துஷ்கரம்க்ருதவாந்ராமஃ) - இவளைப் பிரிந்து ஸமாதானம்பண்ணியிருந்த பெருமாள் சால
அரிதாகச் செய்தார். “ஹ்஁நொயதநயாபுஹ்஁” (ஹ்஁நொயதநயாப்ரபுஃ) - இவளைப்
பிரிந்து தேஹத்தைத் தரித்திருந்தா ரென்பது யாதோன்று, அது சாலஅரிதாகச் செய்தார்.
“ஹ்஁ஹ்஁” (ப்ரபுஃ) - ஆகூனகுதிரையேறவும், நாடாளவும் கற்றரித்தனை;ப்ரணயதாரையில்
புதியது உண்டிலர். மால்யவானில் பெருமாள் இருந்தபோது மேகதர்ஸுநத்திலே பட்ட
பாட்டைக் கண்டு, ‘வஸிஷ்டஸீஷ்யன் ஒரு ஸ்த்ரீநிமித்தமாக இப்படிபவேதே’ என்று
கர்ஹித்துச் சிரித்திருந்தான் விரக்தனாகையாலே ; இப்போது ‘இவளைப் பிரிந்து தேஹத்
தைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பதே!’ என்கிறானயிற்று விசேஷஜ்ஞனாகையாலே.
“யாநயதயாநதநொயதநொயத” (தாரயத்யாத்மநோதேஹம்) - இது ஏதேனும் இரவ

[illegible]

லுடம்போ சுமந்துகோண் டிருக்கைக்கு. ஹோமாயதநமன்றோ? துக்காயதநமோ இது? 'பிரிந்தால் 'க்ரமத்திலே கூடுகிறோம்' என்று யரித்திருக்கவல்லளல்லளோ. [உம்மை] - 'இவள்படியன்றோ உமக்கு உபதேசிக்கவேண்வேது; உம்மை நீர் அறியாமையில்லையே; 'நம்மைப் பிரிந்தார் பிழையார்கள்' என்று இருக்க வேண்டாவோ? [வாணுதலிம்மடவர லும்மை] - "தூய்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்" (துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்னும்படி காணும் இருக்கிறது. [உம்மைக் காணு மாயையுள் நைகின்றாள்] - விஷயாநுபுமாயிறே ஆசையும் இருப்பது. [காணுமாயையுள்] - உம்மோடே அணைய ஆசைப்பட்டாளோ? காட்சியிலேயும் அருமைப்படுத்துவீரோ? [நைகின்றாள்] - இவளைத் தரிப்பிக்கவேண்டா? அடியில் நிலையிலே நிறுத்த அமையும். [உம்மைக்காணுமாயையுள் நைகின்றாள்] - கட லிலே அழுந்தாநின்றாள். * ஆசையென்னும் கடலிறே. வாகைதான் தேட்டமும்படி யாயிற்று [விறல்வாண னாயிரந்தோள் துணித்தீர்] - 'நையும்இதுவேயோ வேண்வேது, ப்ரதிபந்தகங் கிடக்க?' என்றே நீர் சொல்லுவது வாணனுடைய வாஹுவநத்தில் பரப் புண்டோ இவளுடைய விரோதிவர்க்கம்? உஷாநிருத்த வடகரன்றோ நீர். பேரனுமாய்

இரவல் - பரதந்தரம். பரதந்தரயத்தாலே இப்பிராட்டிக்கு தேஹதாரணம் கூடும், அப்படி இவர் பரதந்தரன்றே தேஹத்தை தரித்திருக்கைக் கென்றபடி. "நவாஸ்யோதா" இத்யாதி. "நவ யுடுஷ்ய" இத்யாதி. "ஹேஹம்" என்றதுக்கு பாவம் - போகாயதநம் இத்யாதி. "ஹோமா யதநம் - ஸரீரம்" என்று ஸரீரலக்ஷணம். துக்காயதநமோ - துக்ககாயதநமோ? ஆனால் இவர் ப்ருகுபதநாதிகளைப் பண்ணவோ அடிப்பதென்ன, அங்கனல்ல வென்கிறார் - நபோகேநாவ ஸீஷிதி என்று. இதுவேயிறே ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேர்ந்தது; அது ப்ரணயித்வத்துக்குச் சேரா தென்றபடி. நிருச்சவாஸதைபோலே யாகவேணு மென்று தாத்தர்யம். "ஹேயா" என்ற துக்கு பாவம் - பிரிந்தால் இத்யாதி; 'மடவரல்' என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தமாதல். விசேஷண மிடாமல் கேவலம் 'உம்மை' என்றதுக்கு ஹாவம் - இவள்படி இத்யாதி. அதாவது - 'வாணுத லிம்மடவரல் - நைகின்றாள்' என்று இவள் ப்ரகாரமே யன்றோ உமக்குச் சொல்ல வேண்வே தென்கை. அறிந்தாலோ வென்ன, நம்மை இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு அடியிலே - ஆகை யாலே யித்யயாஹார்யம். கீழே, இருவர்வைவஸ்யணயத்தையும் பார்த்தாலும் வரவேணு மென் றொரு தாத்தர்யம் அருளிச்செய்து, இருவர் வைவஸ்யணயத்துக் கீடாகவும் இவளுக்கு ஆசை கனக்கப்பிறந்ததென்று பாவாந்தரம் - தூய்யஸீல இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஸீதாம்ந்ரு ஷ்ட்வா ஹனுமாத்; "தூய்யஸீலவயோவ்ருத்தாம் தூய்யாவிஜநயக்ஷணாம் | ராவவொஹி தி வெடுஷ்யீதெஹயலிதெக்ஷணாம்." விஷயாநுபு மென்றதுக்கு 'உம்மை' என்றதிலே நோக்கு. 'காணும்' என்றதிலே நோக்காக ஹாவம் - உம்மோடே இத்யாதி. அடியில் நிலை யிலே - 'வாடிவாடிம்' என்கிற நிலையிலே. 'உள்' என்னைக்கு - ஆசை அகாதமாயிருக்குமோ? என்ன, கடலிலே இத்யாதி. ஆசையைக் கடலென்னலாமோ? என்ன, ஆசையென்னும் இத்யாதி; பெரியதிருமொழி. ஆசையென்னுங்கடலில் வீழ்ந்து இங்கயர்த்தோம் - 'உம்மைக்காண வேணும்' என்கிற ஆசையாகிற கடலிலே புக்கு அகப்பட்டு அறிவுகெட்டோ மென்கை. 'அடியில் நிலையிலே' இத்யாதிக்கு விவரணம் - வாடுகைதான் இத்யாதி. 'விறல்வாணன்' இத்யாதிக்கு அவ தாரிகாபூர்வமாக பாவம் - நையும்துவேயோ இத்யாதி. விறல் - மிடுக்கான. வாணனுடைய வாஹுவநத்தில் இத்தாதி வாக்யம் - ஸ்வாபதேஸாந்யாபதேஸ ஸாதாரணம். இப்படி நைகிறவர் களுக்கு ஆருக்குஉதவினே மென்ன, உஷாநிருத்த இத்யாதி. இது - தாத்தர்யாந்தரம். இத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த்த பாவம் - பேரனுமாய் இத்யாதி. ஸ்வாபதேசத்திலே பாவம் - கரு

ஆணுமாகிலோ உதவலாவது; உம்மோடே கலந்த அபலைக்கு உதவலாகாதோ? [உம்மைக்காண] - கருமுகைமாலே தேவோர் சூடலிறே தேவேது? சும்மாட்டைக்கொள்ள வல்லவிறே; இவ்வஸ்துவை ஆசைப்பவோர் பவேது காட்சிக்காகவாயிற்று. “அழைப்பன்திருவேங்கடத்தானைக் காண”, “காரார்திருமேனி காணுமளவும்”; இவர்தாமும், “கண்களாற்காணவருங்கோலென்று” உம்மை இவள் காண்கைக்கீடாக நீர் இரக்கத்தை யுடையீராகிறீர். [நீரிர்க்கமிலீரே] - “(நெருவடிஞாநு)” (நைவதம்ஸாந்) என்கிறபடியே நீர் நோவுபடுகை தவிர்ந்தால், ஸாமாந்யமான இரக்கமும் போகவேணுமோ? ‘இவள் நைவு பேற்றுக்கு உபாயமல்ல; அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்’ என்று காணும் திருத்தாயார் இருக்கிறது. ‘இவள்நைவு அவனிரக்கத்துக்குப் பரிகரம், அவனிரக்கம் பேற்றுக்கு ஸாதநம்’ என்றிருக்கிறாள். “தடுவெழுவுசூதா விவ்ருணுதெதநடுஊரா” (தஸ்யைஷஆத்மாவிவ்ருணுதேதநாமஸ்வாம்) என்று, தானே காட்டக்காணுமித்தனையிறே. (2)

மு ன் று ம் பா ட் டி.

இரக்கமனத்தோடு எரியணை
அரக்குமெழுது மொக்குமிவள்
இரக்கமெழீர் இதற்கென்செய்கேன்?
அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே.

ஆ.—(இரக்கமனத்தோடு.) அவஸந்நமான மநஸஸையுடையளாய் எரியணை அரக்கும் மெழுகும்போலே விரஹாக்கிரியாலே தஹ்யமானையான இவள்பக்கல் க்ருபையுங் கூடப்பண்ணுகிறீர்; இதற்குஎன்செய்கேன்? கெட்டேன் ஓ! கொடுமையே இது! வென்கிறாள்.

முகைமாலே இத்யாதி. சும்மாட்டைக்கொள்ளவல்லவிறே என்று இத்தால் பலிதம் - ப்ரயோஜநாத்ர ஸாதநத்வேநவன்றிறே யென்றபடி. இவ்வஸ்துவை இத்யாதி வாக்யத்தின் அடியிலே அப்படிபோலே யித்யத்யாஹாஃ. இதுக்கு உதாஹரணம் - அழைப்பன் இத்யாதி. நாலாந்திருவந்தாதி. (௩௧) ஸ்பஷ்டோர்த்தஃ. ஸப்தார்த்தம்-உம்மை இத்யாதி. “(நெருவடிஞாநு)” இத்யாதிக்கு பாவம் - ஸ்நேஹமில்லாவிட்டால் இரக்கமானாலும் வேண்டாவோ? என்றபடி. ஸாமாந்யமான இரக்கமுமென்றது - “வ்யஸுநெஷுஃநுஷ்யாணாம்” இத்யாதியைப்பற்ற. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே ஸீதாம்ப்ரதி மாருதிஃ. “நஸோஸம்” இத்யாரப்ய, “(நெருவடிஞாநு)ஸகா நுகீடாநஸுரீஸ்யவாநு | ராவவொவநயெஜாநூதூதூதெநாநூராநூநா.” ‘இரக்கமிலீர்’ என்கிறதென்? ‘கைகின்றன்’ என்கிற ப்ராவண்யம் ஸாதநமாகாதோ? என்ன, இவள்நைவு பேற்றுக்கு இத்யாதி. ஆனால் நைவுக்கு விநியோகமேது? என்ன, இவள்நைவுஅவனிரக்கத்துக்கு இத்யாதி. அவனிரக்கம் ஸாதநமென்கைக்கு ப்ரமாணம் - தஸ்யைஷ இத்யாதி. கடவல்லயாம், “நாயபீதாபூவவநெருவெஜாநெய்யபாநஸஹுநாஸுதெந | யநெருவெஷவ்ருணுதெதநெஷுஷு” இத்யாதி. ப்ரவசநமென்று - மநத்தைச் சொல்லுகிறது. மேதயா வென்று - த்யாநத்தையும், ஸ்ருதேந என்று ஸ்ரவணத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயஃ.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் திறத்து நீர் செய்த செயல் களை அநுஸந்தித்து உம்மை ஆசைப்பட்டு இவள் நோவுபடாநின்றாள்; இதுக்கு நீர் இரங்குகிறீர்; நான் என்செய்வேன்? என்று செயலற்றுச் சொல்லுகிறாள்.

[இரக்கமென்று தொடங்கி] - அவஸந்நமான மநஸ்ஸையுடையளாய் எரியைக் கிட்டின அரக்கும் மெழுகும் போலே வ்யஸநத்தாலே கரையாநின்றாள்.

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிக்காக ராவணனையும் லங்கையையும் அழித்த நீர் இரங்குகிறீர்; இதற்குச் செய்வதென்? என்கிறாள்.

இரக்கம் - க்லேஸோத்தரமான, மனத்தோடு - நெஞ்சோடே, இவள் - இவள், அரக்கும்-(சிக்கென்ற) அரக்கும், மெழுகும்-(மெத்தென்ற) மெழுகும், எரியணையொக்கும்-(அக்நிஸகாசத்தில் ஒக்கவுருகுமாபோலே) கற்பும் மடமும் கட்டுக்குலையாநின்றாள்; இரக்கமீர்-நீர் இரக்கந்தோற்ற இருக்கிறீர்; இதற்கு - இதுநிமித்தமாக, அரக்கன் - ரா ஸ்ரஸனான ராவணனுடைய, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீருக்கு - அழித்த உமக்கு, என்செய்கேன் - எத்தைச் செய்வேன்? இல்லாத இரக்கத்தை உண்டாக்கவோ? இவள் ஸை தில்யத்தை “ததஸ்யஸுஷுஸஹவெஹ” என்றவள் நெஞ்சுபோலே சிக்கெனப் பண்ண வோ? என்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினபடியை நினைத்து உம்மை ஆசைப்பட்டு நோவுபடாநின்றாள், நீர் இரங்குகிறீர்; நான் செய்வதென்? என்கிறாள்.

[இரக்கம்] - நெகிழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல், ஈரிப்பாதல். ஆற்றாமையை யுடைத்தான மநஸ்ஸோடே, நீர் முகங்காட்ட நினையாவிட்டால் உம்மைப்போலே பிரியில் வலியதொரு நெஞ்சைக் கொடுக்க மாட்டிற்றிலீரோ? [எரியணையரக்குமெழுகு மொக்கு மிவள்] - எரியணை என்கையாலே - தீந்துமுடிதல் வலித்தல் செய்யாதொழிகை. [அர க்குமெழுகுமொக்குமிவள்] - த்ரவத்ரவ்யங்கௌல்லாந் கூடினாலும் இவளாற்றாமைக்குப் போராடுதென்கை. [இவள்] - நீர் குறியழியாதிருக்க, சைதில்யாம்ஸம் இவளுக்கேயாவதே! [இரக்கமெழீர்]-இரக்கமுடையீராகிறீர். ப்ரணயித்வம் குடிபோனால், வழிபோக்கருக்கு உண்டான அம்ஸமும் போகவேணுமோ? இப்போது உதவாமையாலே ‘இரக்கமுமில்லை’ என்றிருக்கிறாள். [இதற்கென்செய்கேன்] - இவளை உருகாதொழியப்பண்ணவோ? உம்மை இரக்கப்பண்ணவோ? [அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கே] - உமக்கு இரக்க மின்றிக்கே யொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொன்றைச் செய்துவைக்கவேணுமோ? ‘ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ?’ என்று ஈடுபடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற் போலே ஒன்றுவாய்த்ததைக்கொண்டு, அந்யார்த்தமென்றிராதே நோவுபடுகிறாள். அரக்கனிலங்கை செற்றீருக்கு - இவள் - இரக்கமனத்தோடு எரியணை யரக்கு மெழுகு மொக் கும், நீர் இரக்க மெழீர்; நான் இதற்கு என் செய்கேன்?

ஸடு.—மூன்றும்பாட்டு. இன்று இச்செயல் செய்யக்கடவதாக நினைத்த நீர், அன்று உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை யூடறுத்து அச்செயலை என்றிய செய்தீர்? என்கிறாள்.

மூன்றும்பாட்டு - இரக்கமனத்தோடு இத்யாதி. ‘அரக்கனிலங்கை’ இத்யாதியைக் கடாசரித்து அவதாரிகை - இன்று இச்செயல் இத்யாதி. இச்செயலென்று - இரக்கமெழாமை. உண்ணாது இத்யாதி - நாப்ச்சியார்திருமொழி. (கக - எ) “நஸோஹ்ஸோவயவொஹ்ஸோ”^த “சுநி ஞ்ஸு ததாராஸி” இத்யாதிப்படியே ஊணும் உறக்கமும் அற்ற, கோஷிக்கிற கடலை ஈடுவெயடைத் தென்றபடி. என்றியசெய்தீர் - எதுக்காகச் செய்தீர்?

[இரக்கம்இத்யாதி] - இரக்கம் - நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியாதல், ஈபோடாதல் ஈரிப்பாதல். இரங்கின நெஞ்சையுடைய இவள், எரியையணைந்த அரக்கும் மெழுகும் போலே உருகாநின்றாள். அரக்கும் மெழுகும் என்கிற இரண்டையும் - நெஞ்சுக்கு ஒன்றும்; இவள்தனக்கு ஒன்றுமாக்கி நிர்வஹிப்பர் பிள்ளைதிருநறையூரையார். நெஞ்சம் இவள் தனக்குக் கையடைப்பாகையாலே இவள் தனக்கே இரண்டையும் ஆக்கி அருளிச்செய்வர் பட்டர் ; “ விஷ்ணுநாஸஜ்யஸோவீரோ ” (விஷ்ணுநாஸத்ருஸோவீரயே) என்கிறபடியே, எல்லாம் இவள்தன்படிக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வேண்டுமென்படியிறே இவள்தன்நிலை; அக்நிக்குள்ளே புகில் கரிந்துபோம், கடக்கஇருக்கில் வலிக்கும், அக்நிஸகாசத்திலே உருகாநிற்குமிறே ; முடிந்து பிழைக்கவும்பெறுதே, தரித்திருக்கவும் பெறுதே நோவுபடும்படி பண்ணுவீரே! இவள்தனை இது. [இரக்கமெழிர்] - “நீரும் இவளைப்போலே உருகவேணும்” என்று வளைக்கிறோமோ? நொந்தார்பக்கல் பண்ணும் க்ருபையும் பண்ணுகிறிலீர். இரக்கமனதையுடைய ளாகாநின்றாள் இவள், நீர் இரக்க மெழுகிறிலீர் ; நீர் இரங்காவிட்டால், உம்மைப்போலே யிருப்பதொரு நெஞ்சை இவளுக்குக் கொடுத்தாலாகாதோ? [இதற்கென்செய்கேன்] - உம்முடைய இரக்கமொழிய ஏதேனும் உபாயாந்தர ஸாத்யமோ இப்பேறு? [என்செய்கேன்] - உம்மை இரங்கப் பண்ணவோ? இவளை இரங்காமற்பண்ணவோ? [அரக்கனிலங்கைசெற்றிருக்கே] - உமக்கு இரக்கமின்றியே யொழிந்தால், இவள் இரங்குவதொரு செயலைச் செய்து வைக்கவேணுமோ? ‘ஒருப்ரணயிநிக்கு உதவினவன் நமக்கு உதவானோ’ என்று ஈபோடாநின்றாள். புழுக்குறித்தது எழுத்தாறற்போலே ஒன்று வாய்த்ததைக்கொண்டு

[illegible]

‘அது அந்யார்த்தம்’ என்று இராதே நோவுபடாநின்றான். அரக்கனிலங்கைசெற்றீருக்கு - இரக்கமனத்தோடு - இவள் - எரியணையரக்கு மெழுகுமோக்கும்; இரக்கமெழீர்; இதற்கேன்செய்கேன் என்று அந்வயம். (ங)

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

இலங்கைசெற்றவனேயென்னும் பின்னும்
வலங்கொள்புள்ளயர்த்தாயென்னும் உள்ளம்
மலங்கவெவ்வுயிர்க்கும் கண்ணீர்மிகக்
கலங்கிக் கைதொழும்நின்றிவளே.

ஆ.—(இலங்கை.) இப்படி நான் அவனுடைய கொடுமையை நினைத்து “இலங்கைசெற்றீர்” என்று சொல்லுமளவில், தான் அத்தைக்கேட்டு அவனுடைய ப்ரணயிதவத்தையே நினைத்து, இலங்கைசெற்றவனே யென்னும்; பின்னையும், பெரியதிருவடிமேலே ஏறியருளி வந்து தோன்றா யென்னும்; என்றால் அப்போதே வரக்காணாமையாலே உள்ளம்மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்; கண்ணீர்மிகக்கலங்கி இவள் நின்று கைதொழாநிற்கு மென்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ராமவ்ருத்தாந்தத்தை நான் சொல்லக்கேட்டுச் சிறிது தரித்தஇவள், பின்னையுந் தன்ஆற்றாமையாலே அலற்றுவது தொழுவதாகாநின்றா ளென்கிறாள்.

[வலங்கொள்ளென்று தொடங்கி] - நினைத்தவிடத்திலே கொடுவரவல்ல பெரிய திருவடியை வாஹநமாக வுடையவனே! என்னாநின்றாள். [உள்ளம் ‘மலங்கவென்று தொடங்கி] - வருகைக்கு ஒரு தட்டின்னிக்கே யிருக்க அவன் வாராமையாலே ஹ்ருதயம் கலங்கும்படி நெடுமூச்செறியும், கண்ணீர் மல்கும்படியாகத் தான் நோவுபட்டு வருந்தி விழித்துத் தன்னுடைய நோவு வாயாற்சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கருத்தைக் கைதொழுகையாலே ஆவிஷ்கரியாநின்றாள். இவளே யென்றது - தன்னைப்பிரிந்தார் இப்பாடு படும்படி விலகிணை யென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாட்டுக்கு உதவினபடியைச் சொல்லி க்லேஸியாநின்றா ளென்கிறாள்.

இவள் - இவள், பின்னும் - (முன்புத்தை க்லேஸத்தளவன்றியே) பின்னையும், இலங்கை-(மாலிப்ரப்ருதிகளிருந்த) லங்கையை, செற்றவனே - செறுத்தவனே! என்னும்-என்னும்; (அதுக்குஉறுப்பாக), வலங்கொள் - பலவாணை, புள் - பெரியதிருவடியை, உயர்த்தாய் - வாஹநமும் த்வஜமுமாகவுடையவனே! என்னும் - என்னும்; (அப்படி

இத்யாதி. அதாவது - ‘குணக்ஷாரந்யாயத்தாலே செய்தசெயல்’ என்றும், ‘அது ஸஹ்ருதயமாகிலும் அந்யார்த்தம் என்றும் அறியாதே நோவுபடாநின்றாளித்தனையொழிய’ ப்ரணயிநிக்காகச் செய்த செயலன் நென்றபடி. அது - ஒருத்திக்கு உதவினது. அந்யார்த்தம் - அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்த செயல். பட்டர்நிர்வாஹத்திலே அந்வயம் - அரக்கனிலங்கை இத்யாதி. (ங)

தனக்குவந்துதோற்றமையாலே), உள்ளம்மலங்க - நெஞ்சு அலமாக்கும்படி, வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதாக மூச்சுவிடும்; கண்ணீர் - கண்ணீரானது, மிக - மேலிட, கலங்கி-அறிவு கலங்கி, நின்று - (வருகிறதை) நினைத்து, கைதொழும் - அஞ்சலிபண்ணிற்ரும்கும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், முன்புள்ளார்க்கு உதவின படியைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, அப்படிப்பட்டவன் தனக்கு உதவாமையாலே நோவுபடாநின்ற னென்கிறான்.

[இலங்கை செற்றவனே யென்னும்] - சேஷபித்துத் திருத்தாயார் 'இலங்கை செற்றிருக்கே' என்றாள்; அதைப்பொறுதே, ஒருத்திக்காக மார்விலே அம்பேற்ற மஹோபகாரகனே! என்னுமின்றான். முன்னம் தனக்கு உதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந்தாற்போலே கூப்பிடாநின்றான். கடலடைக்கவேணுமோ? அம்பேற்க வேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தக முண்டு? [பின்னும்இத்யாதி] - பலத்தையுடைய பெரியதிருவடியைக் கொடியாகவுடையவ னென்னுதல், அவனாலே வஹிக்கப்பட்டவ னென்னுதல்; கொடியென்றபோது - தூரத்திலே கண்டபோதே ஆர்த்தி தீரும்படி வருகையும், விரோதிகளை அழியச்செய்துகொடு வருகையும்; வாஹந மானபோது - நினைத்தவிடத்தே கொடுவர வல்லனாகையும். [உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்] - ஆபத்து மிக்கவிடத்தே ஆனைக்கு உதவினாற்போலே வருகைக்குத் தட்டிநிறியே யிருக்க, வாராமையாலே ஹ்ருதயங்கலங்கி நெடுமூச்செநியாநின்றான்; "ஹ்ருதயங்கலங்கி". [கண்ணீர்மிக] - உள்ளம் நெடுமூச்சாய்க் கழிந்து கழியாதது கண்ணீராய்க் கழிகிறபடி. [கலங்கிக்கைதொழும்] - ப்ரணயிரி கைதொழுவது கலங்கியிறே. [நின்று]-கைதொழுகை மாறாதொழிகை. [இவள்] - தொழுவித்துக்கொள்ளக்கடவ இவளிறே தொழுகிறாள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. 'அரக்கனிலங்கைசெற்றீர்' என்கிறஇது நியதஸ்வ லாவமன்றுகாண், காதாசித்தங்காண்' என்றாள் திருத்தாயார்; அதுபொய்க்கமாட்டா மை, அதுதன்னையே சொல்லுகிறாள்.

[இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்] - எனக்குப் பண்டேயுதவி உபகரித்தவ னே! என்னுமின்றான். முன்பு தனக்கு உதவினவன் இப்போது தனக்கு உதவாதொழிந் தாற்போலே கூப்பிடாநின்றான். கடலடைத்தல், மலையேடுத்தல், அம்பேற்றல் செய்ய வேணுமோ? என்பக்கல் வரும்போது என்ன ப்ரதிபந்தகமுண்டு? திருத்தாயார் இவள்

நாலாம்பாட்டு - இலங்கை இத்யாதி. 'இலங்கைசெற்றவனேயென்னும்' என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - அரக்கன் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டிலே 'புழுக்குறித்தது எழுத்தானாற் போலே' என்கிற வாக்யத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது - 'இலங்கைசெற்றவனே' என்கிற பத மென்று ஸங்கதி. 'அந்தவாக்யத்திலே நியதஸ்வபாவமன்று' என்று திருத்தாயார்சொன்னது பொருமல், அது நியதஸ்வபாவமென்கிற னென்றபடி. 'இலங்கைசெற்றவனே' என்ற வவகாரத் தாலேயாதல், 'இலங்கைசெற்றவனே' என்று இத்தையே நிரூபகமாகச்சொல்லி ஸம்போதிக்கை யாலேயாதல் - நியதஸ்வபாவ மென்கிற தென்றபடி.

பிராட்டிதானாக விவக்ஷித்து பாவம் - எனக்குப் பண்டே இத்யாதி. விவரணம் - முன்பு இத்யாதி. 'அன்றிக்கே பிராட்டிக்கு உதவினவன் எனக்கு உதவானோ?' என்று விவக்ஷித்துத் தாத் பர்யந்தரம் - கடலடைத்தல் இத்யாதி. மலையேடுத்தல் - கடலடைத்தலென்று அர்வயிப்பது; மலையாலே கடலடைத்த லென்றபடி. இத்தாத்பர்யத்தால் பலிதம் - திருத்தாயார் இத்யாதி.

வினேகைக்குச் சொன்னதுதானே அவளுக்குப் பற்றுகைக்கு உடலாய்விட்டது. [பின்னும் இத்யாதி] - அதுக்குமேலே, விடாயர் இருந்தவிடத்தே சாய்கரகம்போலே உயரவைத்துக் கொண்டேவந்துகாட்டும் பரிகரமுடையவனே யென்னுந்நீர். மிகேகையுடைய புள்ளைத் தவஜமாகவுடையவனென்னுதல்; அன்றியே, புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனென்னுதல். கொண்டேவருகைக்குப் பரிகரமுண்டாயிருக்கச்செய்தே வரக்காணாமையாலே, மஹஸ்தத்தவம் வேர்பறியும்படி நெடுமுச்சேறியாரிந்தும்; “ஹஸ்தீவநிஸாஸெஸுக்ஷா ந ஹஸ்யாரிணம்” (தஹந்தீவநிஸ்வானைஸ்வருக்ஷாந்பல்லவதாரிணம்) என்னுமாபோலே. [கண்ணீர்மிக] - நெடுமுச்சாய்ப் புறப்பட்டு, புறப்படாதது கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது. [கலங்கிக்கைதொழும்] - தேளிந்திருந்து தொழுமதில்லையிறே ப்ரணயிநி. [இவளே] - அவன் தொழும்படியான வேண்டற்பாடுடைய தான் தொழாரின்றுள். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

இவளிராப்பகல்வாய்வெரித்தன
குவளையொண்கண்ணீர்கொண்டாள் வண்டு
திவளுந் தண்ணந்துழாய்கொடர்என
தவளவண்ணர் தகவுகளே.

ஆ.—(இவள்.) “இலங்கைசெற்றவனே” என்றும், “வலங்கொள் புள்ளுயர்த்தாய்” என்றும் இப்படி இராப்பகல் வாய்வெருவி; தனகுவளையொண்கண்ணீர்கொண்டாள்; இப்படி தயநீயதஸைவரச்செய்தேயும் வண்டுதிவளும் தண்ணந்துழாய்கொடுக்கிறீர்; பரமகாருணிகரான உம்முடைய காருண்யம் இருக்கும்படி இதுவோ! என்கிறாள்.

இப்படி பாவத்வயமாதல்; ‘எனக்குப்பண்டே’ இத்யார்ப்ய, நாலுவாக்யமும் - நாலு தாத்தார்யமாதல். திருத்தாயார்வினேகைக்குச் சொன்னதுதானே யிதி - ‘அதுஅதந்யார்த்தம்’ என்று - ‘அபலைகளை நோவுபடுத்துகைக்காகச் செய்தது’ என்று சொன்னதுதானே, அபலைகளுடைய ரக்ஷணர்த்தமாகச் செய்த செயலென்ற உத்திபோலே ஆதரஹேதுவாய்விட்டதென்றபடி. புள்ளுயர்த்தாய் - புள்ளையர்த்தவன், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனென்றும். த்விதீயார்த்தத்திலே பாவம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. சாய்கரகம் - தண்ணீர்ப்பந்தலிலே உயரவைத்துச் சாய்க்கிற கரகம். கீழ்வாக்யத்தோடே கூட்டி மேல்வாக்யத்துக்கு அர்த்தம்-கொண்டேவருகைக்கு இத்யாதி. உள்ளம் - மஹஸ்தத்தவம். மலங்கி - வேர்பறியும்படி. வெவ்வுயிர்க்கும் - வெவ்விதம்படி உயிர்க்குமென்று - ஸந்தார்த்தம் திருவுள்ளம்பற்றி த்ருஷ்டாந்தம் - ஹஸ்தீ இத்யாதி. ஸந்தரகாண்டே ஸீதாம் த்ருஷ்ட்வா ஹதுமாந், “ஹஸ்தீவநிஸாஸெஸுக்ஷா ந ஹஸ்யாரிணம்” இதுயுத்தார்த்தம். உயிர்க்கை - மூச்சுவிகை. ஸூஷ்மமானத்தையிறே அக்நி தஹிப்பது, அங்கனல்லகிடர் இதினுடைய கொடுமை யென்கிறான், ஹஸ்யாரிணம் என்று. கண்ணீராய்ப் புறப்படாநின்றது - மஹஸ்தத்தவ மென்றபடி. ‘உள்ளம்மலங்க’ என்றதுக்கு - மலங்கியென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்த அருளிச்செய்கிறார் - நேடுமீச்சாய் இத்யாதி. ‘மலங்க’ என்கிற நிர்ந்தேஸஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்ற நெஞ்சை தாஹகர்மமாக விவக்ஷித்து, “ஹஸ்தீவநிஸாஸெஸுக்ஷா ந ஹஸ்யாரிணம்” என்று - கர்ம கர்த்தருநிர்ந்தேஸவத்தான வாக்யத்தை உதாஹரித்தார் கீழ்; கண்ணீருக்கு உள்ளம் மலங்குகையே ஹேதுவாக விவக்ஷிக்கவேண்டுகையாலே, அது இரண்டுக்குமொக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்தார் இங்கு. ‘கலங்கி’ என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - தேளிந்து இத்யாதி. ‘இவளே’ என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் - அவள் தொழும்படியான இத்யாதி. வேண்டற்பாடு - பெருமை. நின்று - கைதொழுகை மாறாதே நின்று. இவள் - பின்னும் - இலங்கைசெற்றவனே யென்னு மித்யார்ப்ய, நின்று - கைதொழு மித்யந்வயம். (ச)

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஸாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறீர்; இங்ஙனையோ உம்முடைய தயாவத்தை இருக்கும்படியென்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவள் இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - இப்படி அவஸந்நையான இவள் இரவும் பகலும் வாய்வெருவி. [தனகுவளையொண்கண்ணரீர் கொண்டாள்] - சோகத்துக்கு அநர் ஹமாய்க் குவளைப்பூப்போலே யிருக்கிற தன்னுடைய கண்கள் ஸோகஜமான அஸ்ருவாலே பூர்ணமாயிற்று. [வண்டென்றுதொடங்கி] - இவளுக்கு நிரதிஸயபோக்யமான திருத்துழாயைக் கொடுத்து ஆஸ்வலிப்பிக்கிறீர். உம்முடைய பரதுஃகாஸஹத்வம் இவள் பக்கலிலே கண்டோமிதே. திவளும்-படியும்.

ப.—அநந்தரம், சுத்தபாவரான உம்முடைய ஸ்வஹாவம்இருந்தபடி யென்? என்கிறாள்.

இவள் - (விலக்ஷணையான) இவள், இராப்பகல்-இரவோடு பகலோடு வாசிப்பதால், வாய்வெரீஇ - (திருத்துழாயை) வாய்வெருவி, (அதுகிடையாமையாலே), தன் - தன்னுடைய, குவளை - நெய்தல்போலே, ஒண் - அழகியவான, கண் - கண்களிலே, நீர் - சோகாஸ்ருவை, கொண்டாள் - உடையளானாள்; வண்டு - வண்டுகள், திவளும் - (மதுபாநம் பண்ணி ரஸாயநஸேவை பண்ணினாரைப்போலே படிந்து) ஒளிவிடும்படியான, தண்ணந்தூழாய்-திருத்துழாயை, கொடர் - கொடுக்கிறீர்; தவளவண்ணர்-(ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில்) சுத்தஸ்வஹாவரான உம்முடைய, தகவுகள் - க்ருபாதிஸ்வஹாவங்கள், என-என்னென்னவா யிருக்கின்றன? வாய்வெருவினதற்கு இரக்கமற்று, கண்ணரீர்க்கு இரக்கமற்று, 'இவளுக்குக்கொடுக்கவேணும்' என்று இரக்கமற்று, வண்டுகளுக்குக் கொள்ளைகொடுத்தது என்ன ஸ்வஹாவம்? என்று கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி துர்தஸாபந்நையான இவள்பக்கல் தயை பண்ணுகிறீர்; உம்முடைய தயாவத்தை இருந்தபடியென்? என்று உபாலம்பிக்கிறாள்.

[இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - “சுநிஷ்டா ததாராஃ” என்கிறபடியே அத்தலையிலே யுண்டாக ப்ராப்தமானவையெல்லாம் இங்கேயாயிற்று. இரவோடு பகலோடு வாசிப்பதால் இடைவிடாதே வாய்வெருவாநின்றாள். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. அவதாரம் பண்ணிச் சொல்லுகிறதொன்றுமில்லை, வாஸநையே உபாத்யாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவளையொண்கண்ணரீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஸ்ரு ப்ரவஹிக்கக்கடவ கண் ஸோகாஸ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. தனக்குஅஸாதாரணமாய், குவளைபோலேயாய், அவ்வளவன்றிக்கே விலக்ஷணமான கண்கள் நீராலே நிரம்பிற்று. நம்மைச்செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [வண்டுஇத்யாதி] - விரஹத்துக்குஇளையாமையாலே செவ்விமாறாத தாயிருக்கிற தோளின்மாலையைக் கொடுக்கிறீர். வண்டுகள் கண்ணிலே என்னகண்ணீரைக் கண்டு கொடுத்தீர்? [திவளும்] - படிந்து ஒளிவிடாநிற்கை. இதஸ்ததஸ்ஸஞ்சரீகை யென்றுமாம். [தவளவண்ணர்] - சுத்தஸ்வபாவர். நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒரு படிப்பட்டிருக்கை. [என] - “என்னென்பின் - எங்கேபோயிற்று?” என்னும் பிள்ளான்; ‘நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய்ப் பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுக்களுமாயிருப்பார் சிலர் தார்மிகர் நடையாட, அபலைகளுக்கு அழகிதாக ஜீவிக்கலாம் என்பர் பட்டர். [தகவுகளே] - தயநீயவிஷயங்கள் பலவாகையாலே தயையும் பலவாயிருக்கை.

நடு—அஞ்சாம்பாட்டு. இவள் இப்படி க்லேசிக்கிறவிடத்திலும் வரக்காணுமையாலே, நிர்த்தய ரென்கிறாள்.

[இவள் இராப்பகல்வாய்வோர்இ] - “வீதெதிரியுராணாவாணீவ்யா ஹரநு ஸுதிஸ்யுதெ” (ஸ்தேதிமதுராம்வாணீம்வ்யாஹரந்ப்ரதிபுத்யதே) என்று - வாய் வேருவுவான் அவன்கிடர். “சுநிஶுததாராஜி” (அநித்ரஸ்ஸததம்ராமஜி) - நிதரையோடே காலகேசுபம்பண்ணவேண்டும் செல்வுடையவர், ஸததம்அநித்ரராயிருப்பர். “ஸுஹொவிவ” (ஸுஹ்தோபிச) - “ஸுததஜிஶு” (ஸததமநித்ரஜி) என்றுவைத்து, “ஸுஹொவிவ” (ஸுஹ்தோபிச) என்கிறது - பராகர்த்தாஹஸந்தாநாவாவத்தைப்பற்ற. “நரொதஜி” (நரோத்தமஜி) - அபிமதவிஸ்லேஷத்தில் இங்ஙனே யிருக்கைடோலே - புருஷோத்தமத்வமாவது. [இராப்பகல்] - போய்நின்றனானத் தோடங்கி இவ்வளவும் வாய்வேருவின இத்தனைகாணும். [வாய்வோர்இ] - வாய்வேருவி. அவதாநம்பண்ணிச் சொல்லுகிற தோற்றமில்லை, வாஸநையே உபாத்தியாயராகச் சொல்லுகிற இத்தனை. [தனகுவனையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்] - [தன] - ஆநந்தாஸ்ரு ப்ரவஹிக் கக்கடவ சுண், சோகாஸ்ரு ப்ரவஹியாநின்றது. இக்கண்ணுக்குஇலக்காணார் கண்ணிலே காணக்கடவ கண்ணீரைத் தன்கண்ணிலே கொண்டாள். தன்னுடையவாய், குவனையுடையவாயே யிருக்கிற அழகிய கண்களிலே நீரைக் கொண்டாள். நம்மைச் செய்யச் சொல்லுகிற தேன்? என்ன, [வண்டுதிவளும்தண்ணந்துழாய்கொடர்] - விரஹஜ்வரத்தாலே வாடின இவள்மார்வில மாலையை வாங்கி, உம்முடையமார்வில செவ்விமாருத மாலையைக் கொடுக்கிறீர். அவ்வண்டுகளுக்கு என்ன கண்ணீரைக் கண்டு கொடுக்கிறீர்? திவளுகை - பழகை, அசைகை, ஒளிவிலகை; இவை யித்தனையுஞ் சொல்லக்கடவது.

அஞ்சாம்பாட்டு - இவள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் அடைவே கடாகுதித்து அவதாரிகை - இப்படிஇவள் இத்யாதி.

“இவள் - வாய்வோர்இ” என்றதுக்கு பாவம் - ஸ்தா இத்யாதி. ஸுத்தரகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஸே, “சுநிஶுததாராஜிஸுஹொவிவநரொதஜி | வீதெதிரியுராணாவாணீவ்யாஹரநுஸுதிஸ்யுதெ” பூர்வார்த்தத்தையும் வ்யாக்யாநம்பண்ணுவதாக அத்தை உபாதாநம்பண்ணுகிறார் - அநித்ரஸ்ஸததம் இத்யாதி. செல்வு - ஸம்பத்து. அதாவது - ரமயதீதிராம என்கிற வ்யுத்தபத்தியாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தரை ரமிப்பிக்குமவர்க்கு ஸ்வயரம்மிக்கும்படியான ஸம்பத்து வரித்தமிதே, அத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை. “சுநிஶு” என்றுவைத்து, “ஸுஹொவிவ” என்றால் - வ்யாஹதமுமாய், ஸ்நேஹத்துக்குக் கொத்தையுமாயிராதோ? என்ன, ஸததமநித்ராஎன்றுவைத்து இத்யாதி. பராகர்த்தேத்யாதிக்கு பாவம் - வ்யதிரிக்தபதார்த்தங்களிற் கண்வையாதே, பிராட்டியையே எப்போதும் த்யாநம்பண்ணிக்கொண்டிருப்ப ரென்றபடி. ஸ்வாபதேசம் - போய்நின்ற இத்யாதி. ‘இராப்பகல் வாய்வோர்இ’ இதி ஸமுச்சித்ய பாவம் - அவதாநம்பண்ணி இத்யாதி. ஆனல்தான் எப்படி? என்ன, வாஸநையே இத்யாதி. ‘குவனையொண்’ என்ற விஸேஷணத்துக்கு பாவம்-ஆநந்தாஸ்ரு இத்யாதி. ‘தன’ என்றதுக்கு பாவம்-இக்கண்ணுக்கு இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - தன்னுடையவாய் இத்யாதி. குவனே - கருநெய்தல். ‘வண்டுதிவளும்’ என்று-அவன்மாலையை விஸேஷிக்கையாலே, இவள்மாலையிற் செவ்வியில்லாமை வரித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் - விரஹஜ்வரத்தாலே இத்யாதி. ‘வண்டுதிவளும்’ என்ற விஸேஷணத்துக்கு பாவம் - வண்டுகளுக்கு இத்யாதி. இவைஎன்னென்பின என்றது - எம்பாரிர்வா ஹத்திலே. ‘தகவில்லை’ என்கிறவன், ‘தவளவண்ணர்’ என்று விஸேஷிக்கிறதுக்குக் கருத்தை

[என]- இவை என்னென்பின? [தவளவண்ணர்தகவுகளே] - 'சுத்தஸ்வபாவரான உம்முடைய தகவுகள் எங்கேபோயிற்றின?' என்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி. அன்றிக்கே, பட்டர், 'உம்மைப்போலே நாலுஸிஷ்டர்கள் அமையுமிறே அபலைகள் குடிகேட' என்றார். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

தகவுடையவனே யென்னும் பின்னும்
மிகவுரும்பும் பிரானென்னும் என
தகவுயிர்க்கமுதே யென்னும் உள்ள
முகவுருகி நின்றஉள்ளுளே.

ஆ.—(தகவு.) இப்படி இவளுடைய ப்ரஸங்கத்தாலே அவனுடைய க்ருபையை நினைத்துப் பரமகாருணிகனே! யென்று கூப்பிடும்; இப்படி க்ருபையையுடைய வன் நம்மைக் கைவிடானென்று பார்த்துப் பின்னையும் மிகவும் ஆசைப்படும்; ஆசைப்பட்ட அப்போதே பெருமையாலே வந்த அவஸாதத்தாலே நெஞ்சு உருகும்படி உருகி நின்று, கேட்கச் சொல்ல சஷ்மையல்லாமையாலே போய்த் தன்னுள்ளுளே பிரானே யென்றும் என்னுடைய போக்யமென்றுஞ் சொல்லாநிற்கு மென்கிறான்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், 'நான் எம்பெருமானைக், குணஹாநி சொல்லிற்றுப் பொறுக்கமாட்டாமை, அவனுடைய தயாதிகுணங்களைப் பேசப்புக்கு, அந்த குணங்களிலே அழுந்தாநின்று ளென்கிறான்.

[பின்னுமென்று தொடங்கி] - இப்படி சொல்ல வாராதொழியச்செய்தேயும் மிகவும் விரும்பும்; அவன் பண்டு தனக்குப்பண்ணின உபகாரங்களை ஸ்மரித்துப் பிரானென்னும். [எனதகவுயிரென்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவுக்கு நிரதிஸய போக்ய னானவனே! என்னும்; அந்தஃகரணம் மிகவும் ஸிதிலமாம்படி தான் தளர்ந்து நின்று. [உள்ளுளே] - ஹ்ருதயத்திலே செல்லுகிற வ்யஸநம் வாசாமகோசரம்.

ப.—அந்தரம், தன்னிலே சிதிலையாய் உம்முடைய போக்யதாதிசயத்தைப் பேசி, வாய்புலற்றாநின்று ளென்கிறான்.

வாஸ்தவமாகவும், உபாலம்பமாகவும் இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - சுத்தஸ்வபாவரான இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. முன்பு சுத்தஸ்வபாவருமாய் தயாவானுமாயிருக்கிற நீர், இப்போது சுத்தஸ்வபாவருமன்றிக்கே தயாஹ்ருமாய்விட்டீர். ரென்று எம்பாருக்குக் கருத்து; என - எங்குந் தன? என்றபடி; என்னென்பின என்றது - முன்புத்தையில் க்ருபை இப்போது எங்கேபோயிற்று? என்றபடி. சுத்தஸ்வபாவருமல்ல, தயாவானுமல்ல வென்று பட்டர்; என-என்னபடியாய் இருக்கிற தென்று கேட்போக்தி. 'என - தவளவண்ணர், என - தகவுகள்' என்றாய் - என்ன சுத்தஸ்வபாவர்? என்ன தகவுகள்? என்று விவக்ஷித்து ரஸோக்தியாக பாவம் - உம்மைப்போலே இத்யாதி. 'தகவுகள்' என்கிற பன்மை - 'காஸுணெநாநுஸுஸுந' இத்யாதிப்படியே ஸாமான்யவிஷயமாயும் ஆஸ்ரீதவிஷயமாயு முள்ள க்ருபைகளைச் சொல்லுகிறது. க்ரமேண அந்வயம். (ரு)

(இவள்), உள்ளம் - தன்னெஞ்சு, உக - அழியும்படி, உருகி - (ஸ்வரூபம்) நீராயுருகி, உள்ளுளே - தன்னிலே தன்னிலே, நின்று - நின்று, தகவு - (என்னைப் புஜிப்பிக்கைக்கடியான க்ருபாதி) ஸ்வபாவங்களை, உடையவனே - உடையவனே! ஞன்னும் - என்னும்; பின்னும் - அவ்வளவிலேநில்லாதே, மிக - மேன்மேலும், விரும்பும்-விரும்பும்படியான, பிரான்-உபகாரகனே! என்னும் - என்னும்; எனது - என்னுடைய, அகவுயிர்க்கு - அந்தராத்மாவுக்கு, அமுதே-நித்யமான நிரதிசய போக்யமே! என்னும் - என்னுநிற்கும். மிகவிரும்புமென்று - தன்னை அவன் விரும்பினபடி யாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நான் அவன்குணஹாநி சொல்ல, பொறுதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலே அழுந்தாநின்ற னென்கிறான்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - தயாகுணத்துக்கு ஊற்றுவாயானவனே! என்னும். [பின்னும் மிகவிரும்பும்] - இப்படி சொல்லாநிற்க, வாராதொழியச் செய்தேயும் மிகவும் ஆதரியாநின்றான். [பிரானென்னும்] - தாயார் குணஹாநி சொல்ல இடமறும்படி இவ்வாபத்திலே உதவினாரப்போலே பிரா நென்னுநின்றான். முன்பு பண்ணின உபகாரத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறாளாகவுமாம். [எனது அகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்] - அகவுயிர் - ஆத்மா. என்னுடைய ப்ரத்யகாத்மாவுக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே யென்னும். போகதசையிற் சொல்லுமவையெல்லாம் சொல்லாநின்றான். [உள்ள முக வருகி நின்று] - அகவாய் இருந்தபடி யென்? என்னில்;—மநஸ்ஸு நீராயுருகும்படி உருகி நின்றாயிற்றுச் சொல்லுகிறது. [உள்ளுளே] - பரிச்சேதிக்கலாம் அளவு இது, மேல் வாசாமகோசரம். 'உள்ளுளே - உருகி நின்று' என்பாரு முண்டு.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. இவள் அவஸாதத்தைக் கண்ட திருத்தாயார் 'நிர்த்தயர்' என்றாள்; இவள் அதுபொறுதே, 'தகவுடையவனே' என்று அதை நிரூபகமாகச் சொல்லாநின்ற னென்கிறாள்.

[தகவுடையவனே யென்னும்] - கேடுவாய், ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ? நங்குற்றங்கா ணென்னுநின்றாள். 'தகவில்லை யென்றவள் வாயைப் புதைத்தாற்போலே வந்து தோற்றுவதே' என்று, அவன் வந்தால் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணுநிற்கும்.

ஆறும்பாட்டு - தகவு இத்யாதி. நான் அவன்குணஹாநி சொல்ல, பொறுதே அவன் குணங்களைப் பேசப்புக்கு அதிலே அழுந்தாநின்ற னென்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை.

பதாவதாரிகாமாஹ - இவளவஸாதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயேந. நிர்த்தய ரென்று னென்றது - "எனதவளவண்ணர்தகவுகளே" என்றத்தைப் பற்ற. நிரூபகமாகச் சொல்லும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்யாநின்றகொண்டு, வாராமைக்கு அடி ஸ்வாபராத மென்கிற னென்று அருளிச்செய்கிறார் - கேடுவாய் இத்யாதி. கேடுவாயென்றது - வார்த்தைப்பாடி. ஆகரத்தில்-கநியில்; உத்பத்திஸ்த்தாநத்தி லென்றபடி. மறுக்குமோ-வற்றுமோ? "வ்யூதஃ ப்ராஜீக்யதஜ்ஜஸு" "ஹெவெவஹுஷ்யதஃகிஹிசு" இத்யாத்யஸந்தேயம். 'தகவுடையவனே' என்கிற இது, 'க்ருபாவானே என்கிறப்போலே ஸம்போதநமுமாம், ஸாவதாரணநிர்த்தேசமுமாம். அவன் வாரா திருக்கச்செய்தே விரும்புகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் - தகவில்லை இத்யாதி, விருப்பமாவது - பரிசரிக்கையிறே; அதுதான் - ஸந்நிதாநத்திலே செய்யும் தொன்று; அதுசெய்கையாவது-பூசம்சார்தும் புனையும் கண்ணியும் முதலானவற்றைச் சேர்க்கை. புதைத்தாற்போலே - மூடி

[பின்னும் மிகவிரும்பும்] - பாவநாப்ரகர்ஷம் இருக்கிறபடி. [பிரானேன்னும்] - பெற்ற தாய்க்கு அவகாசம்வையாதே வந்துதோற்றுவதே! இதுஎன்ன உபகாரந்தா னேன்னும். [எனதுஅகவுயிர்க்கமுதேயென்னும்]-என்னுடையப்ரத்யகாத்மாவுக்குபோக்யனானவனே! என்னும். நித்யவஸ்து அழியாமல் நோக்கும் அம்ருதமாயிற்று இது. ஷோகதசையிற் சோல்லமவையெல்லாம் சோல்லாநின்றாள். [உள்ளமுகவுருகிரின்று] - உள்ளேன்பது - மேல். அமுர்த்தமானது முர்த்தீபலித்து உருகி த்ரவீபூதமாய் மங்கிப்போகாநின்றது. உள்ள முகவுருகிரின்று தகவுடையவனே யென்னும், பின்னும் மிகவிரும்பும், பிரானேன்னும், எனதகவுயிர்க்கமுதே யென்னும்; இது, நாம்பேச்சுக்கொண்டறிந்த அம்ஸம்; உள்ளோடு கிறது. [உள்ளுளே] - வாசாமகோசம். 'உள்ளுளே - உருகிரின்று' என்பாரு முண்டு.

எழாம் பாட்டு.

உள்ளுளாவி உலர்ந்துலர்ந்து என்
வள்ளலே கண்ணனே யென்னும் பின்னும்
வெள்ளநீர்க்கிடந்தா யென்னும் என
கள்விதான் பட்டவஞ்சனையே.

ஆ.—(உள்ளுளாவி.)எம்பெருமானைப் பிரிகையாலே பரிதப்தையாய் அந்தப் பரிதாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாணுமயாலே, விடாய்ப்பட்டார்; 'தண்ணீர் தண்ணீர்' என்னுமாபோலே 'என்வள்ளலே! என் கண்ணனே' என்னும்; பின்னும் 'வெள்ளநீர்க்கிடந்

றம்போலே. ஆனால் அவன் வந்தானோ? என்ன, பாவந இத்யாதி; உருவெளிப்பாட்டாலே யென்றபடி. விஸ்வேஷவேளையிற் பண்ணின உபகாரமேது? என்ன, பெற்றதாய் இத்யாதி. 'எனது அகவுயிர்க்கு' என்று பதச்சேதம். 'அகவுயிர்' என்று - ப்ராணவாயுவை வ்யாவர்த்திக் கிறது. அம்ருதம் போக்யமுமாய் நாரகமுமாயிதே யிருப்பது; இங்கே இரண்டும் விவக்ஷித மென்கிரார் - என்னுடைய இத்யாதியாலும், நித்யவஸ்து இத்யாதியாலும். "உயிர்க்கமுதே" என்கையாலே - தேஹத்தைப் பூண்கட்டுகிற அம்ருதத்தை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னு மிடந்தோற்ற அருளிச்செய்கிரார் - இது என்று. கீழெல்லாவற்றுக்கும்பலிதம் - போகதசையில் இத்யாதி. உள்ளேன்பது மேலென்று - இதுக்குஅநுகுணமாக 'உள்ளமுகவுருகிரின்று' என்றதுக்கு - மேன்மேலென உருகிரின்று என்றொர்த்தம் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்பதுக்கு 2 ஹ்ருதயபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அமுர்த்தமான இத்யாதி. அமுர்த்தம் - அஸ்பர்ஸவத்த்ரவ்யம். இதுக்குச்சேர 'உள்ளுள்' என்றதுக்கும்அர்த்தாந்தரம்-உள்ளுளேயுருகிரின்றுஎன்பாருமுண்டுஎன்று. அதாவது - மேன்மேலென என்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்திலே, உள்ளுளேயுள்ளமுகவுருகிரின்று-தகவுடையவனே யென்னு மித்யாரப்ய, அமுதேயென்னு மித்யவ்யம். 'உள்ளேன்பது மேல்' என்ற பக்ஷத்தில் அந்வயங்காட்டுகிரார் - உள்ளமுகவுருகிரின்று இத்யாதி. உள்ளோடுகிறது உள்ளுளே இதி - உள் - உள்ளோடுகிறது. உளே - உள்ளேதானே. ஆகையால் வாசாமகோசர மென்றபடி. ஆக, இப்பாட்டுக்கு இரண்டு விதம் அந்வயங் கண்டுகொள்வது. 'உள்ளம்' என்றதுக்கு - மேன்மேலென்றும், மஃஸ்ஸென்றும் அர்த்தத்தவ்யம். 'உள்ளுளே' என்றதுக்கும் - உள்ளோடுகிறது உள்ளேதானே யென்றும், மேன்மேலென்றும் அர்த்தத்தவ்யம். உக - உக்குப்போம்படி, சிதிலமாய்படி. உருகி - த்ரவீபூதமாய். ரின்று - தரித்துநின்றென்று ஸப்தார்த்தம். 'உள்ளேன்பது மேல்' என்ற வாக்யம் - 'உள்ளுளே யுருகி நின்றென்பாரு முண்டு' என்ற வாக்யாநந்தரம் படிதமானாலும், கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தம் அநுஸந்தேயம்.

(சு)

தாய்' என்னும்; எம்பெருமாளையுங்கூட வசிகரிக்கும் அழகுடையளான இவள் அவனுடையகுணங்களிலே இங்ஙனே அகப்பட்டா ளென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், அவன் தன் குணங்களாலே இவளை வஞ்சித்தபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளு ளென்று தொடங்கி] - பாவபந்தத்தாலே வந்த நோவாகையாலே ஆத்மா உள்ளே மிக உலர்ந்து தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஒளதார்ய பவ்யதை களைச் சொல்லாநிற்கும். [பின்னுமென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய விடாயாலே பின்னையும் நீர்வெள்ளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினபடியைச் சொல்லாநிற்கும்; என்னுடைய அதிசுதுரையான இவள் அவனைப் படுத்தும் பாட்டைத் தான்படுவதே!

ப.—அநந்தரம், 'அபேக்ஷித்தார்க்கு உபகரிக்க அணித்தாக வர்த்திக்கிறவனே!' என்னுந்நின்ற ளென்கிறாள்.

என கள்வி - எனக்குத் தன்னெஞ்சில் விகாரந் தோன்றாதபடி மறைக்குங் களவையுடைய இவள்; தான்பட்ட - தான் அகப்படும்படி அவன்செய்த, வஞ்சனை - வஞ்சனைக ளிருந்தபடி, உள்ளுள் - ஹ்ருதய ஸ்த்தாநத்துக்குள்ளே நிற்கிற, ஆவி - (அஸோஷ்யமான) அந்தராத்மாவானது, உலர்ந்து உலர்ந்து - உலர்த்திமே லுலர்த்தி யாம்படியாய், என - எனக்கு உன்னை முற்றுட்டாகத்தந்த, வள்ளலே-மஹோதாரனே; கண்ணனே - (அதுதான் உன்பேறும்படியான தாழ்ச்சியையுடைய) க்ருஷ்ணனே! என்னும் - என்னும்; பின்னும் - அதுக்குமேலே, (அவதாரகந்தமாம்படி அணித்தாக), வெள்ளநீர் - பரிபூர்ண ஜலமான கடலிலே, கிடந்தாய் - கண்வளர்ந்தருளினவனே! என்னும் - என்னும். அப்படுக்கை தனக்கு உறுப்பென் றிருக்கிறாள்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், இவள் அவஸாதத்தையும், இவள் அவன்குணங்களாலே வஞ்சிக்கப்பட்டபடியையுஞ் சொல்லுகிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வருகிறபடி. [உள்ளுளாவி] - அந்தஃகரணத்துக்கும் அவ்வருகான ஆத்மா. "சுஸொஷ்யஸு" என்கிறதும் போயிற்று என்கிறாள். லாவபந்தமுடியாக வந்த நோயாகையாலே குருத்துவற்றாக உலர்ந்து செல்லாநிற்கை. [என வள்ளலே கண்ணனே யென்னும்] - தனக்கு தாரகமாக அவனுடைய ஒளதார்ய பவ்யதைகளைச் சொல்லாநின்றாள். 'அதிப்ராவண்யம் ஆகாது' என்று ஜநிசொன்ன ஹிதமும் நெஞ்சிற்படாதபடி என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவனே! அவ்வளவன்றிக்கே, உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தந்தவனே! [பின்னும்] - அதுக்குமேலே. [வெள்ளநீர் கிடந்தாயென்னும்] - வந்து அவதரித்துப் பரமபதத்தேறப் போகை யன்றிக்கே, "க்ருக்ஷாலாராவதாஸஸு" அவஸரப்ரதீக்ஷணயக் கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! இது இவளுக்கு ஒருபடுக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கிறது. "தாவாதெ-ஃஜயஸாயிநஸு". [எனகள்வி] - தனக்கு ஆற்றாமை யுண்டானாலும் தான் அவிக்குறையாய் அவனை விக்குறதைக்கவல்ல ஸ்தரீத்வத்தை யுடையவள். [தான்பட்ட] - அத்தலைஇத்தலையாய், அவன் அவிக்குறதையு இவளைத் தோற்பிக்கும்படியாவதே! [வஞ்சனையே] - பெரும்படையுடையாரை அளவுபடையுடையார் வெல்லுவது வஞ்சனையாலேயிறே. நேர்கொடுநேரே ஜயமன்று என்கிறாள்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. தன்னெஞ்சிலோகேறது பிறரறியாதபடி அடக்க முடைய இவள், வாய்விட்டுக் கூப்பிடும்படி இவளை வஞ்சித்தா னென்கிறாள்.

[உள்ளுளாவி] - ஆந்தரமான மநஸ்ஸுக்கு தாரகமான ஆத்மா சருகாய் வரு கிறபடி. “சுஹோஷ்யாபஜாஹோயஜகூஷ்யாஸோஷ்யவவ” (அச்சேத்யோயம தாஹ்யோயமக்லேத்யோஸோஷ்யவவச) என்று - அஸோஷ்யமென்று சொல்லுகிற இது வும் போயிற் றென்கிறாள். பாவபந்தமடியாக வருகிற நோயாகையாலே அகவாயேபிடித்து வெந்துகொண்டு வருமாயிற்று. விடாயர் கற்பூரநிகரம் வாயிலிமோபோலே; [எனவள்ள லே கண்ணனேயென்னும்] - இவ்வளவான ஆர்த்திகளிலே வந்து உன்னை எனக்குக் கையாளாகத் தருமவனே என்னொருநீர். அதுக்குமேலே, “தாவாரொஜாஜஸாயிநம்” (தாபார்த்தோஜஸாயிநம்) என்று, என்விடாய்க்கு உதவத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தருளிற்றே யென்னும். இக்கிடை, இவளுக்கு ஒரு பக்கையிலே சாய்ந்தாற்போ லே யிருக்கிறதுகாணும். [எனகள்வி] - தன்ஹ்ருதயத்தி லோகேறது பிறரறியாதபடி மறைத்துப் பரிமாறக்கடவ இவள் படுப்பாடே இது! [தான்பட்ட] - “நஜீவெயங்குண லவி” (நஜீவேயங்குணமபி) என்கிற தான் அவிக்குதனாய், இவள் விக்குதையாவதே!

ஏழாம்பாட்டு - உள்ளுளாவி இத்யாதி. ‘எனகள்விதான்பட்ட வஞ்சனையே’ என்றத் தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரகை - தன்னெஞ்சில் இத்யாதி.

உள் - ஆந்தரமான, உள் - மநஸ்ஸுக்கு, ஆவி - தாரகமான ஆத்மாவென்று ஸப்தார்த் தம். இரண்டாமுள் - மனோவாசி. “சுஹோஷ்ய” என்னொருநீர், ‘உலர்ந்து’ என்னலாமோ? என்ன, அச்சேத்யோயம் இத்யாதி. கீதாஸு த்வீத்யே. ‘நித்யஸுமதஸுரணுரவதொ யஸநாதநா’ இத்யுத்தரார்த்தம். ஸரீரம் முற்படஉலர்ந்து, அநந்தரம் ஆவிலரவேண்டாவோ? என்ன, பாவபந்தம் இத்யாதி. ‘உலர்ந்துலர்ந்து’ என்ற அநந்தரம், ‘எனவள்ளலே கண்ணனே’ என்றதுக்கு பாவம் - விடாயர் இத்யாதி. தன்னுடையதாஹத்துக்கு ஆப்யாயநமாகக் குணங்களைச் சொல்லுகிறு னென்றபடி. கற்பூரநிகரம் - கற்பூரவுண்டை. பாவாந்தரம் - இவ்வளவான இத் யாதி. ‘வெள்ளநீர்க்கிடந்தாய்’ என்றதுக்கு ப்ரயோஜனம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தாபார்த்த இத்யாதி - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே சத்வாரித்சேத்யாயே, “சுநகாரொதிதீவெ வநாஸிஹிநா ஸுரொக | தாநுவிவஹ்வாநிதாவாரொஜாஜஸாயிநம் | மரபுயஜாநுஸுர ணாஹிஷவீர்யுபுஸாஜுதீ” தாஸத்தனயத் திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தால் தனக்கு உதவின தாமோ? என்ன, இக்கிடை இத்யாதி. ஒருபக்கையிலே சாய்ந்தாற்போலே என்கிற விடத்திலே - ‘வஹுததூயாநஸுஸகூரெதநஜீவிதம் | யஹுஸாஹவாரொரொகாநாஸாஸிதாஸு’ என்கிறஸ்ஸலோகம் அநுஸந்தேயம். ஒருபக்கையிலேசாய்ந்தாற்போலே யென்றது-பாவநாப்கர்ஷத்தாலே யென்றபடி. ‘கள்வி’ என்றதற்கு பாவம் - நன்ஹ்ருதயத்தில் இத் யாதி. கள்விதான்பட்ட வஞ்சனை, என - என்னவாயிருந்ததென்று அவ்வித்துத் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. ‘பட்ட வஞ்சனை’ என்ன அமைந்திருக்க, ‘தான்’ என்றதுக்கு பாவம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஷட்ஷஷ்டிதமே, “விராஜீவதிவெஹிபஜிஸாஸுரிஷி தி | நஜீவெயங்குணவிவிநாதாஸிவிக்ஷணாஸு”. இவள்விக் ருதையானால் அது வஞ்

[வஞ்சனை] - அளவுபடைக்குப் பெரும்படைதோற்பது வஞ்சநத்தாலேயே. பகலை இரவாக்கியும், 'ஆயுதமேடேன்' என்று எடுத்தும் செய்த சேயல்போலே இவளை வஞ்சித்தீரித்தனை. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

வஞ்சனையென்னும் கைதொழும் தன
நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும் விறற்
கஞ்சனைவஞ்சனைசெய்தீர் உம்மைத்
தஞ்சமென்று இவள்பட்டனவே.

ஆ.—(வஞ்சனை.) உன்னுடைய குணங்களிலே என்னை அகப்படுத்தினவனே யென்னும்; பின்னைத் தன்திருவாயால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமையாலே தன்கைகளாலே தொழுதிருக்கும்; அப்போதே அவனைக்காணுமையாலே தன்னெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிர்க்கும்; உம்மை 'தன்னுடைய ஆபத்துக்குத் துணை' என்று விஸ்வலித்திருந்த இவளும் உமக்குப் பரதிகூலனான கம்ஸன் பட்டது படுவதே! என்கிறாள்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், உம்மை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றின இவள், பரதிகூலர் பட்ட பாட்டைப் படக் கடவளோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனையென்று தொடங்கி] - குணசேஷத்தாதிகளாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! என்னும்; அதுவே உபகாரமாகத் தொழாநிற்கும். முன்னமே உலர்ந்திருக்கிற நெஞ்சம் விரஹாக்கியாலே வேம்படி நெடுமூச்செறியும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸந்ர ஜநங்களுக்கு அநுபவ விரோதி நிவர்த்தகரான உம்மை விஸ்வலித்து இவள் பட்டபாடுக ளென்? என்கிறாள்.

வஞ்சனை - (உட்புகுந்தாரைப்போலே பவ்யதையைக்காட்டி) வஞ்சித்தவனே! என்னும் - என்னும்; கைதொழும்-("அவ்வஞ்சநத்துக்குத் தொழவேண்டாவோ" என்று ப்ரணயரோஷத்தாலே) கையெடுத்துத் தொழாநிற்கும்; (பூர்வஸம்ஸ்லேஷ ப்ரகாரத்தை நினைத்து), தனநெஞ்சம் - தன் நெஞ்சானது, வேவ - தக்த.மாம்படி, நெடிதுயிர்க்கும் - நெடுமூச்செறியும்; விறல் - பெருமிக்கணை, கஞ்சனை - கம்ஸனை, வஞ்சனைசெய்தீர் - அவன்வஞ்சனை அவனோடேபோம்படிபண்ணின்வரே! உம்மை-(மதுரையில்பெண்களுக்கு உதவின) உம்மை, தஞ்சமென்று - (தனக்குத்) தஞ்சமென்று, இவள்-இவள், பட்டன் - பட்ட வெள்ளம், ஏ - என்? இப்படி கரணதர்யமும் ஸிதிலமாம்படி பண்ணவேணுமோ? என்று கருத்து.

சநமாகவேணுமோ? என்ன, அளவுபடைக்கு இத்யாதி. அளவுபடை - அல்பஸைகை. நாயகன்-அளவுபடை. பிராட்டி - பெரும்படை. "சுலிடெகக்ஷணா" என்கிற சக்ஷுஸ் ஸௌந்தர்யாதிக் யத்தைப் பற்ற, பெரும்படை என்றது. "தூயுஸீயவயொவ்யூதா" இத்யாதி. அப்படி வஞ்சகனோ? என்ன, பகலை இத்யாதி. 'வஞ்சனையே' என்ற ஏகாரம் - இதுஇருந்தபடியென்? என்று ஈடுபாட்டிலே. (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில்; உம்மை அபாய்ரயமாகப்பற்றினவள் ப்ரதிகூலர் பட்டது படக்கடவனோ? என்கிறாள்.

[வஞ்சனையென்னும்] - தாயார் 'வஞ்சகன்' என்னப் பொறுதே அதுதன்னை யே குணமாகச் சொல்லுகிறாள். குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை வஞ்சித்தவனே! அதாவது - தாயார்வார்த்தைகேட்டல், தானே மீளுதல் செய்யவொண்ணாதபடி அநந் யார்ஹைபாக்கின்படி. [கைதொழும்] - அந்த உபகாரத்துக்காக கைதொழாரின்றாள். [தனநெஞ்சம் வேவ நெடிதுயிர்க்கும்] - இவள் 'உபகாரகன்' என்னுங்காட்டில், விரஹம் விட்டுவைப்பாதே, முன்பே உருகாநிற்கிற நெஞ்சம் விரஹாக்கியாலே, தக்துமாம்படி நெடு மூச்செறியும். "ததொலிநஸம்வீதாஃ ராக்ஷவீலிஸூராவூதாஃ | உவவாஸக்யஸாஃ டீநாஃ திஸஸநீஃ வுநஃவுநஃ" [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர்] - மிடுக்கை யுடைய கஞ்சனை அவன் நினைத்த நினைவு அவன்தன்னோடே போம்படி வஞ்சித்தீர். ஆணுமாய், மிடுக்கனுமாய், எதிரியுமான அவன்பட்டது படுவதே! பெண்ணுமாய், அப லையுமாய் உம்மையுக்கந்தவன். [உம்மைத்தஞ்சமென்ற] - அதஸ்மிந்தத்புத்திபண்ணி அந்தரப்பட்டாள். 'தஞ்சமாகிய தந்தைதாய்' என்னும் ஸர்வரக்ஷகனை காதுகரைச் சொல் லுமாபோலே சொல்லுகிறாள்நீறே, மகளுடைய தன்சைபப் பார்த்து. [இவள்]-விறலுக்கு எதிர்த்தலையான இவள். [பட்டனவே] - எதிரிகளோபாதி முடியப்பெற்றாளல்லள், ஸம் ஸாரிகளோபாதி அகலவிருக்கப்பெற்றிலள், நித்பஸ-ஓரிகளோபாதி அநுபவிக்கப்பெற் றிலள், எங்களைப்போலே "ததூஸூஸக்யஸாஃவெதீ" என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றி லள், என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப் பற்றின இவளை எத்தனை படுத்தவே ணுந்தான்?

நி.—எட்டாம்பாட்டு. உம்மைஅநுபவித்து ஸுகிக்க வைத்தீரல்லீர், கம் ஸனைப்போலே முடித்துவிட்டீரல்லீர், உம்மை 'ரக்ஷகர்' என்றிருந்த இவள் படம் பாடே இது என்கிறாள்.

[வஞ்சனையென்னும்] - தாயார், 'வஞ்சித்தான்' என்னப்பொறுத்திலள், 'நானல்லேன்' என்றாலும் தவிரவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து உன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்ட உபகாரகனே யென்னுநின்றாள்; தானோட்டிவந்து எந்தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து ஊனோட்டிநின்று என்னுயிர்கலந்தியலுமவனன்றோ? இப்படி என்னையும் அறியாதே வஞ்சித்து உன்திருவடிகளிலே சேர்த்த உபகாரகனே யென்னுநின்றாள். [கைதொழும்] - வஞ்சித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் தோழும். தாயார் சோன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணினவாறே ஆற்றுமை போர்காதே; தனநெஞ்சம் வேவ நெடுமூச்செறியாநிற்கும்; "ததொலிநஸம்வீதாஃ ராக்ஷவீலிஸூராவூதாஃ | உவவாஸக்யஸாஃ டீநாஃ திஸஸநீஃ வுநஃவுநஃ" (ததோமலிநஸம்வீதாம்ராக்ஷஸீ

எட்டாம்பாட்டு - வஞ்சனே இத்யாதி. 'தனநெஞ்சம்வேவ' இத்யாரப்ய, மேலெல்லாம் க்டாக்ஷித்து அவதாரிகை - உம்மை இத்யாதி.

அதெப்படி? என்ன, நானல்லேன் இத்யாதி. வஞ்சகத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகை யாலே யென்றபடி. அப்படி வஞ்சித்துச் சேர்த்துக்கொண்டானோ? என்ன, தானோட்டி இத் யாதி. "நானல்லேன்" தியாதி வாக்யவிவரணம் - இப்படி என்னையும் இத்யாதி. புநஸ்ச நெடு மூச்செறியானென்? என்ன, தாயார்சோன்ன இத்யாதி. உயிர்க்கை-ஶ்ரீச்சவிகை. பலகாலும்நெடு மூச்செறிகிறதுக்கு ஸம்வாதம் - ததோமலிந இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே பஞ்சதஸே. நெஞ்சின்

பிஸ்ஸமாவ்ருதாம் | உபவாஸக்ருஸாம்தீநாம் நிஸ்வஸந்தீம்புநிபுநி.) “உள்ளம் மலங்க” என்று - வெட்டிவிழுந்தபடி சோல்லிற்று; “உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற விடத்திலே - உலர்ந்தபடி சோல்லிற்று; இங்கே, தனநெஞ்சம் வேவ என்கையாலே - நெருப்புக்கொளுந்திணற்போலே சோல்லுகிறது. [விறற்கஞ்சனை வஞ்சனைசெய்தீர்] - மிகேகனான கம்ஸனை அழியச்செய்தீர். உம்மைத்தோற்பிக்க நினைத்தாரை நீர் தோற் பிக்குமவராயிருந்தீர். ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதவிபாகமற உமக்கு இரண்டிடத்திலும் கார்யமொன் றேயோ? [உம்மைத்தஞ்சமென்று] - தஞ்சமல்லாதாரை ‘தஞ்சம்’ என்றிருந்தால் சோல்லு மாபோலே சோல்லுவதே. ‘தஞ்சமாசிய தந்தைதாயோடு தானுமாய்’ என்னும் ஸர்வ ரகுகளை, வாகுதகரைச் சோல்லுமாபோலே சோல்லுகிறுளிறே மகள்தசையைப் பார்த்து. [இவள்பட்டனவே] - ஒரு மஹாபாரதத்துக்குப் போரும் போலே. ஸம்ஸாரிகளைப்போ லே உண்டுஉடுத்துத் திரியவைத்தீரல்லீர், உம்மை நித்யஸ-ஞரிகளைப்போலே அநுபவிக்கக் கொடுத்தீரல்லீர், எங்களைப்போலே “உததவ்யஸபுஸம்ஹவெசு” (தத்தஸ்யஸத்ருஸம்ப வேத்) என்னுமளவில் இருக்கப்பெற்றிலள், கம்ஸனைப்போலே முடித்தீரல்லீர். என் வழிவாராதே உம்மைத் தஞ்சமாகப்பற்றின இவளை எத்தனைபடுத்தவேணும்? (அ)

[illegible]

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டி.

பட்டபோது எழுபோதறியாள் விரை
மட்டலர்தண்டுழா யென்னுஞ் சுடர்
வட்டவாய் நுதிநேமியீர் ! நம
திட்டமென்கொல் ? இவ்வேழைக்கே.

ஆ.—(பட்டபோது.) ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவாழியை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிற நீர், உம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபிரிவேசத்தாலே மற்றொன்றும் அதுஸந்திக்கக் கூடாமையன்றிக்கே யிருக்கிற இவள்திறத்திற் செய்ய நினைத் தருளிற் றென்? என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உம்மை விஸ்லேஷித்து நிரந்தரமாக நோவுபடுகிற சபலையான இவள்திறத்திற் செய்தருள நினைத்ததென்? என்கிறாள்.

[பட்டபோதென்று தொடங்கி] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாள், திருவுடம்பில் ஸ்பர்ஸத்தாலே வந்த பரிமளத்தாலும் மதுவாலும் பூர்ணமான திருந் துழாயை 'வேணும்' என்று வாய்வெருவாறிற்கும். [சுடர்வட்டவாய் நுதிநேமியீர்] - ஆஸ்ரிதருடைய ப்ரதிபந்தக நிரஸநார்த்தமாகவன்றோ சுடரையும் வட்டமான வாயையும் கூர்மையையுமுடைய திருவாழியை தரித்தருளுகிறது.

ப.—அநந்தரம், இவ்வளவில், ரக்ஷணோபகரணவத்தையை யுடைய உம்மு டைய நினைவு ஏதாயிருக்கிறது? என்கிறாள்.

(உறங்காமையாலும், உணர்ந்துதெளிவுடையளா யிராமையாலும்), பட்ட போது - அஸ்தமித்தபோதும், எழுபோது - உதித்தபோதும், அறியாள் - அறிகிறிலள்; (அறிகிறது நெஞ்சத்திலேயாகையாலே). விரை - பரிமளமும், மட்டு - மதுவும், அலர் - பரம்பின; தண்துழாய் - செவ்வித்திருத்துழாய், என்னும் - என்னுநிற்கும்; சுடர் - ஜவாலையையுடைய, வட்டம் - வட்டமான, வாய் - வாயையும், நுதி - கூர்மையையு முடைய, நேமியீர் - திருவாழியையுடையவரே ! தமது - (ப்ரதிபந்தகத்தைக்கழித்துக் கிட்டப் பரிகரமுடையீரான) உம்முடைய, இட்டம் - நினைவானது, இவ்வேழைக்கு - பற்றிற்றுவிடமாட்டாத இச்சபலைக்கு, என்கொல் - ஏதாயிருக்கிறது?

ஸத்தைக்கு உறுப்பாயிருக்கிறதோ? முடிவுக்கு உறுப்பாயிருக்கிறதோ? என்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இவள் பட்டதுதான் ஏது? என்ன, அத்தைச் சொல்லுகிறாள்; உம்முடைய கையும் திருவாழியும் காண ஆசைப்பட்டி உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாதே சபலையுமாய் இப்படி நோவுபடுகிற இவள்திறத்திற் செய்ய நினைத்ததென்? என்னவுமாம்.

[பட்டபோதெழுபோதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள்; இனிச்செய்வதென்? இது தாயாரறிந்தபடியென்? என்னில்; - ராத்ரியில் நித்ரைகாண மையாலும், பகல் வார்த்தை சொல்லிப் போதுபோக்காமையாலும். [விரைமட்டலர் தண்

துழாயென்னும்] - இவ்வறியாமை ஸ்வவிஷயமாக லுமாமிறே, ஒன்றைபே எப்போதும் வாய்வெருவாநிற்கும். பரிமளத்தாலும் தேனாலும் பரிபூர்ணமான திருத்துழாயென்னும். பரிமளம் தேன் செவ்வி குளிர்த்தி இவற்றையுடைய திருத்துழாயென்னுதல். [சுடர் இத்யாதி] - கையுந்திருவாழியுமான சேர்த்தியைக் காட்டி அநுபவிப்பித்தல், விரோதி களை யழியச்செய்தல் செய்கையன்றியே, அச்சேர்த்தியை இவளுக்குக் காட்டி அவ்வ முகக்கொண்டு அகலநின்று நலியத்தொடங்கினீர். சுடரையும், வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைத்தாகை. 'உகப்பாரை அவ்வழகைக்காட்டி அவ்வழகைக் கொண்டு அகல நின்று முடிக்கும், உகவாதாரைக் கிட்டிநின்று அத்திருவாழியாலே அழியச்செய்து முடிக்கும்' என்பர் சேயர். [துமதிட்ட மென்கொல்] - நித்யஸூரிகளைப் போலே கிட்டநின்று அநுபவிக்க நினைக்கிறீரோ? அகலநின்று முடிக்க நினைக்கிறீரோ? வேறொன்றையும் அறியாதே அவனையே வாய்புலற்றுகிற இத்தையும் பேற்றுக்குப் பரிசுமென்றிருக்கிறிலள்; 'அவன் நினைவே உபாயம்' என்று இருக்கிறான். [இவ்வேழைக்கே] - 'அபலைகள் பலநு முண்டு' என்றிறே நீர் இருப்பது, இப்படியிருப்பதொரு வ்யக்தி புறம்பில்லை யென்கிறான். அத்யந்தம் சபலைபான இவள்திறத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்?

௪௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'இவள்பட்டன' என்கைக்கு என்பட்டாளென்ன; பவேதெல்லாம் பட்டாளாகில் இவள்இனி என்பவோள்? என்கிறான்.

[பட்டபோதேழ்போதறியாள்] - உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறிகிறிலள். இவள்அறிவதும் ஏதேனுமுண்டோ? என்னில் - [விரைஇத்யாதி] - விரை - இதோரு பரிமளமே, மட்டு - இதோரு தேனே, அலர் - இதோரு பூவே, தண் - இதோரு குளிர்த்தியே, என்று திருத்துழாய்விஷயமாக ஒரு கோடியைச் சொல்லும். உம்முடைய பேருந் தாரு மொழிய அறியா ளென்கிறான். என்றவாறே, 'நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெற்றோமே' என்று அலப்பலாபத்தாலே கையில் திருவாழியை விதிர்த்தான். [சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர்] - சுடரையும் வட்டமான வாயையும், கூர்மையையுமுடைய திருவாழியைக் கையிலேயுடையீர். இப்போது "சுடர்வட்டவாய் நுதி" என்கிற விசேஷண மென்? என்னில்; - பெண்பிள்ளையைக் காட்டில் திருத்தாயார், கையுந்திருவாழியுமான அழகுக்கு ஈடுபட்டு, விசேஷணங்க ளிட்டு அநுபவிக்கிறாள்.

ஒன்பதாம்பாட்டி - பட்டபோது இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை-இவள்பட்டன இத்யாதி. இவ்வேன்படுவாளித் துக்கு முன்பு அநுபவியாததாய் இனிமேலே அநுபாவ்யமான துஃசமுண்டோ? என்றபடி.

'பட்டபோது' என்றது - 'முத்துப்பட்டது' என்னுமாபோலே, உதித்தபோ தென்றபடி 'எழுபோது' என்றது - 'எழுகளம்' என்னுமாபோலே, அஸ்தமித்தபோ தென்றபடி. எழுகளம் - முடிகிற யுத்தபூமி. விவரணம் - உம்முடைய இத்யாதி. விதிர்த்தான் - சலிப்பித்தான். தடஸ்த்த சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இப்போது இத்யாதி- இப்போது - தாயார் தன்வார்தையாய்ச் சொல்லுகிறபோது. 'சுடர்வட்டவாய்நுதிநேமியீர் - பட்டபோது' இத்யாதி பூர்வார்த்தத்தோடே கூட்டி, மகளுடைய வ்யஸகத்துக்குத் திருவாழியாழ்வானோட்டைச் சேர்த்தியழகே ஹேதுவென்று தாட்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஸ்ரிதாநர்ஸ்ரித இத்யாதி. அதாவது - அநாஸ்ரிதரான ஹிரண்யாதிகளை அழிக்கைக்கும், ஆஸ்ரிதையான இவளைச் சேர்த்தியழகைக்காட்டி அழிக்கைக்கும் பரிசுமொன்றேயோ? என்றபடி. இவர் அப்படி கையுந் திருவாழியுமான அழகிலே ஈடு

ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரிதலிபாகமற உமக்கு அழிக்கைக்குப்பரிகரமோன்றேயோ? “ஆழிப்படையங் தணனை மறவியையின்றி மனத்துவைப்பாரே” என்றிறே இவர் தம்முடைய வார்த்தையும்கையுந்திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் நெஞ்சழியுமவர்களிறே. [நுமதிட்டமென்கொல்] - ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே முடிக்க நினைக்கிறீரோ? நித்யஸூரிகளைப்போலே கையுந்திருவாழியுமான அழகை அநுபவிப்பிக்கிறீரோ? தன்னையும் மறந்து உம்மையும் மறந்து ஸம்ஸாரிகளைப்போலே உண்டேதேத்துத் திரியவைக்கிறீரோ? இவள் பேற்றில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்? [இவ்வேழைக்கே] - அத்யந்தசபலையான இவள் விஷயத்தில் நீர் நினைத்திருக்கிறதென்? (க)

ப த் தா ம் பா ட் டி.

ஏழைபேதை இராப்பகல் தன்
கேழிலோண்கண்ணநீர்கொண்டாள் கிளர்
வாழ்வைவேவ இலங்கைசெற்றீர் இவள்
மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மனே.

அ.—(ஏழைபேதை.) உம்மை ஆசைப்படும் ஸ்வஹாவையாய், உம்முடைய துர்லபத்வத்தை அறியமாட்டாத பால்யதஸூபந்நையா யிருந்த இவள், உம்மைஆசைப் பட்டுப் பெருத வ்யஸநத்தாலே அத்யந்தம் அவஸந்நையானாள்; இவள்முடிவதற்கு முன்னே ப்ரதிபந்தகங்களையும் நீரே போக்கிக்கொண்டு ஈண்டென வந்து ரக்ஷித்தருள வேணு மென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில் இவளுடைய முக்தமான நோக்கே நோக்காக அல்லாததெல்லாம் இழந்தாள், இவ்வழகியநோக்கை இத்தனையும் போக்காதொழியவேணு மென்கிறாள்.

பட்டிருப்போ? என்ன, ஆழிப்படை இத்யாதி. அந்தணனை - பரிசுத்தனை. ‘சக்கரத்தண்ணிலே யென்று தாழ்த்து.’ ‘ஆழியொடும் பொன்னாச்சாங்கமுடையவடிகளை யின்னொன்றறியேன்’ இத் யாதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருமங்கையாழ்வார் முதலானாரையுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் - கையும் இத்யாதி. ‘சுடர்வட்டவாய்துதிநேமியீர்’ என்றத்தையுங் கூட்டி ஹாவம் - ராவண இத் யாதி வாக்யத்வயேந. ‘நுகி’ என்ற - தைக்ஷண்யத்தைப்பற்றி, ராவணஹிரண்யாதிகளைப்போலே என்றது. ‘சுடர்’ என்றத்தாற் சொன்ன ஸௌந்தர்யத்தைப்பற்றி, நித்யஸூரிகளைப்போலே இத்யாதி. இந்தஅர்த்தத்தவ்யத்தையே உத்தரத்ர விவரிக்கிறார் - கூர்மைக்கிலக்காக இத்யாதி வாக்யத்வயேந. ‘பட்டபோதெழுபோதறியாள்’ என்றத்தைப் பற்றி, தன்னையும்மறந்து இத்யாதி. அதாவது - ‘பட்டபோதெழுபோதறியாள்’ என்கிறவிடத்திலே - நநநநுஜிதசூழிதெநநநு நுலுதிதொவள| சூதநொநாவஸுயுதநுநுஷுஜீவிதக்ஷயம்” இத்யாதிப்படியே எல்லாரும் ஸுகமாகவிருக்க இவள்உதித்ததும் அஸ்தமித்ததும் அறியாதேயிருக்கிறா ளென்றிறே தாத்பர்யம்; அந்த ஹாவத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, இப்படியிருக்கிற இவளை அவர்சனைப்போலே உண்டு உடுத்துத் திரியவைக்கிறீரோ வென்றபடி. ‘இவ்வேழைக்கு - நுமதிட்டமென்கொல்’ என்கிற பதஸங்கதியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ‘விரைமட்டலர்’ இத்யாதியையுங் கடாக்ஷித்து, சாபலஸ்ய விஷயந்தர்ஸயந் ஹாவமாஹ - பற்றிற்றுவிடாத - இத்யாதி. ஏழை - சபல. ‘சுடர்’ இத்யாதியையும், ‘விரை’ இத்யாதியையும் உட்கொண்டு சாபலத்தை விவரிக்கிறார் - கையும் இத்யாதி. (க)

[ஏழைபேதை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடாதபடி அத்யந்தசபலையுமாய் ஹிதஞ்சொன்னால் கேளாதபடி பாலையுமான இவள். [இராவென்றுதொடங்கி] - இராவோடு பகலோடு வாசியின்றிக்கே தன்னுடைய ஒப்பில்லாத அழகியகண்கள் அஸ்ரு பூர்ணமாயிருக்கும். கண்ணீராலே மிகவும் அழகிதான இவள்கண்ணை எம்பெருமான் காணில் என்பாடுபடுமோ? என்று கருத்து. [கிளரென்றுதொடங்கி] - இவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் பெரிதென்னில் கிளர்ந்திருந்துள்ள இலங்கையில் வாழ்வை யெல்லாம் போக்கின உமக்குப் போக்க வொண்ணாததொரு ப்ரதிபந்தக முண்டோ?

ப.—அநந்தரம், விரோதிமிக்கால் வெந்துவிழப்பண்ணும் வீரப்பாட்டையுடைய நீர் இவள்ளோக்கொன்று மொழியச் சென்றற்றது, இத்தைமுடியாதொழிய வேணு மென்கிறாள்.

ஏழை - (கிட்டாதொழியிலும் விடாத) சபலையுமாய், பேதை - (என்சொற் கேளாத) பேதையுமான இவள், இராப்பகல் - இரவோடு பகலோடு வாசியற, தன் - தன், கேழ்இல் - ஒப்புஇல்லாத, ஒண்கண் - அழகியகண்கள், நீர்கொண்டாள் - நீர்கொள்ளும் படியானாள்; கிளர் - மிக்கவுயர்த்தியையுடைத்தாய், (பரபீடாபலமான), வாழ்வு - ராவணைஸ்வரயம், வேவ - அக்ரிஸாத் தாம்படி, இலங்கை - லங்கையை, செற்றீர் - அழியச் செற்றவனே! (அவளுக்கு உதவினாற்போலே), இவள் - இவளுடைய, மைழை - முத்தமான மானின்னோக்குப்போலேயிருக்கிற, நோக்கொன்றும் - நோக்கையொன்றையுமாகிலும், வாட்டேன்மின் - கூழிப்பியாதொழியவேணும். இவள்ளோக்குக்கிடர் எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவநஹேது வென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவள்ளோக்கொன்றும் ஒழிய அல்லாதன வெல்லாம் சென்றற்றது, இதொன்றும் தொங்கும்படி பார்க்கவேணு மென்கிறாள்.

[ஏழை] - 'கிடையாது' என்றாலும் விடமாட்டாத அத்யந்தசபலை. [பேதை]- நான் ஹிதஞ்சொன்னால் அது கொள்ளும்பருவ மன் றென்கை. [இராப்பகல் தனதுத யாதி] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்குத் தகுதியாய் ஒப்பின்றிக்கே கண்ணீரில்லாவிடிலும் கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டும்படியான கண் ஸர்வகாலமும் அஸ்ரு பூர்ணமாயிற்று. நெடுநாள் இக்கண்ணீர்க்கு க்ருஷிபண்ணி, பலவேளையிலே, இது காட்டிலெறித்த நிலா வாய்ப்போக நீர்பேனசூபண்ணித்திரிவதே! பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிறே நீர் க்ருஷிபண்ணிற்று. இப்போது இவளிழவுக்கன்றிக்கே, அவனிழவுக்காயிற்று இவள் நோகி ரது. [கிளர்இத்யாதி] - ப்ரதிபந்தகம் பெரிதேயென்னில்; - ராவணனிலும் பெரிதோ இவள் விரோதி? கிளர்ந்திருந்துள்ள லங்கையில் வாழ்வைப் போக்கின உமக்கு முடியாத துண்டோ? [கிளர்வாழ்வு] - தாயும் தகப்பனுஞ் சேரவிருக்க ஸம்வதிபாதபடியிறே அவ னுடைய கிளர்த்தி. ஒருத்திகண்ணீர் மாற்றுகைக்கன்றோ அச்செயலைச் செய்தது. ஒன்றையழிக்கப்படுக்கால் நிஸ்ஸேஷமாக அழிக்குமவிறே நீ ரென்னவுமாம். நம்மைச் செய்யச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, [இவள் மைழைநோக்கு] - முத்தமான மான்போலே யிருக்கிற நோக்கு. மைழை - இளமையும் அழகும். நோக்கு - கண். இந்நோக்கொன்று மொழிய அழிந்தது, அஸமாதேயமான நோக்கொன்றும் அழியாதபடி பண்ணவேணும்.

௪௫.—பத்தாம்பாட்டு. இவள், நோக்கோன்றும் ஒழிய அல்லாததெல்லாம் ஒழிந்தாள்; இந்நோக்கோன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீ ரென்கிறாள்.

[ஏழை] - ‘கிடையாது’ என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தமானத்திலே, கிடைக்குமதில் பண்ணும் சாபலத்தைப் பண்ணுகை. [பேதை] - ‘கிடையாது’ என்று அறிந்துமீளும் பருவமல்ல, நான் ஹிதஞ்சொன்னாலுங் கேளாத பருவம். [இராப்பகல் தன கேழிலொண்கண்ணீர்கொண்டாள்] - ஆநந்தாஸ்ருவுக்குத் தகுதியாய்; [கேழில்] - கேழ் என்று - ஒப்பாய், இல்என்று - இல்லாமையாய், ஒப்பின்றிக்கே யிருப்பதாய்; ஒண்கண் - கண்ணீரில்லாவிடிலும், கண்டார்க்கு ஆலத்திவழிக்கவேண்டுமபடியான கண், ஸர்வ காலமும் அஸ்ரு பூர்ணமாயிற்று. தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே. இக்கண்ணும் கண்ணீருமா யிருக்கிற இருப்பை, காட்டிலேறித்த நிலாவாக்குவதே! இவ்விருப்புக்குக்ருஷ்பண்ணி. பலவேளையிலே இழப்பதே; பொன்னும் முத்தும் விளையும்படியிறேக்ருஷ்பண்ணிற்று இப்போது இவளிழவுக்கன்றியே, அவனிழவுக்காயிற்று இவள் கரைகிறது. [கிளர்இத்யாதி] - நடுவே கண்ணீர்விழவிமேத்தனையோ விரோதி கனத்திருக்க வேன்ன, ராவணனிலும் வலிதோ இவ்ருடைய விரோதிவர்க்கம்? “உஜீரஸ்யுராவணஸ்யு” (உஜீர்ணஸ்யராவணஸ்ய) என்கிறபடியே - தாயும் தமப்பனும் சேரஇருக்கப் பெறுத ஐஸ்வர்யமிறே. கிளர்ந்த ஐஸ்வர்யமானது வேம்படி லங்கையை நிரஸித்தீர்.

பத்தாம்பாட்டு - ஏழை இத்யாதி. ‘மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மின்’ என்றத்தைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - இவள்இத்யாதி.

கிடையாதென்று ப்ரமாணப்ரஸித்தமானத்திலே யென்றது - “ஹஸிஜெநாராயண்ஸு ருஜ்ஜிவநுஜீயதஜம் | ப்ராபொத்யாராயிதெவிஷ்ணுஜிஜிப்யுகிஜுரூஹம்” “நவகூஷாபஸ்யுதிசுஸுநெநநம்” “நமுரஹுக்ருநலிதலிசு” “கட்கிலீ” இத்யாதியைப்பற்ற. நான் ஹிதஞ்சொன்னாலு மிதி - ‘தகவுகளே’ ‘வஞ்சனையே’ இத்யாதிஸ்த்தலங்களிலே சொன்னே யென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை - ஆலத்தியாலே த்ருஷ்டிதோஷத்தை வழிக்கை; போக்குகை யென்றபடி. ‘தனசேழ்லொண்கண்ணிலே - இராப்பகல்நீர்கொண்டாள்’ என்று அந் வயித்து அர்த்தம் - ஸர்வகாலமும் இத்யாதி. கண்ணை வர்ணிக்கிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம் - தாமரையிலே இத்யாதி. அதாவது - ஸம்ஸ்லேஷோந்மஸ்கரஸஸஸாத்மிக்கைக்காகவும், மேன்மேலென த்ருஷ்ணபிறப்பிக்கைக்காகவு மன்றே நீர் விஸ்லேஷித்தது; அவைஅப்படியே பலித்த பின்பும், கண்ணீரையும் மாற்றிக் கலக்கப்பெறுதே இழப்பதே யென்றபடி. தாமரையிலே - தாமரைப்பூவிலே, அதிலநிச்சவாயிழக்கிறீரல்லீர், ‘இது வேணும்’ என்று ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிக ளாலே பாடிபட்டு இழந்துவிட்டிரே யென்கிறாள் - இவ்விருப்புக்கு இத்யாதி. ‘ஒண்முத்தும்பைம் பொன்னுமேந்தி’ என்றத்தைஉட்கொண்டு ரஸோக்தி - பொன்னுமீழ்ந்தும் இத்யாதி. பொன் - வைவரண்யம். முத்து - அஸ்ருபிந்துக்கள். இப்போதுஇவளிழவுக்கன்றியேயிதி - இல்லையாகில், ‘தனசேழ்லொண்’ என்கிற விசேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநமிடையிறே. கீழுக்கு ரோஷமாக்கி அவதாரிகை - நடுவே இத்யாதி. ராவணனிலும் வலிதோ? என்கைக்கு அவன்அப்படிஅதிகளோ வென்ன, கிளர்த்தியின் சரமாவதிமாஹ - ‘உஜீண-ஸ்யு’ இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ப்ர தமே, “ஸஹிஜெநெரூஜீரஸ்யுராவணஸ்யுவயாயி-ஹி” | சுயி-ஹெதாஜாநுஷெ நொருகெஜெஜெ விஷ்ணுநாதநம்.” ‘வாழ்வை’ இத்யதர - ஐகரம் - அவ்யயம், ‘கிளர்வாழ்வை வேவ இலங்கைசெற்றீர் - இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே’ என்று மேலுக்கு

ஒன்றை அழிக்கநீனத்தால், முதல்கிடவாமே அழிக்குமவரா யிராநின்றீர். [இவள்மாழை நோக்கோன்றும் வாட்டேன்மினே] - இவளுடைய முக்தமான நோக்கோன்றும் கிடக் கும்படி கார்யம்பார்க்கவேணும் மாழையென்று - இளமை. [நோக்கோன்றும் வாட் டேன்மினே] - இவள்தானே முடிந்துபோகிறாள். நாங்கள் தானே யிழக்கிறோம், ஜீவிக்க இருக்கிற நீர் வேணுமாகில், உம்முடைய ஜீவநத்தை நோக்கிக்கொள்ளப் பாரும். (க0)

ப தி னோ ரா ம் பா ட் டி.

வாட்டமில்புகழ் வாமனனை இசை
கூட்டி வண்சடகோபன்சொல் அமை
பாட்டோராயிரத்திப்பத்தால் அடி
சூட்டலாகு மந்தாமமே.

ஆ.—(வாட்டமில்.) ஆழ்வார் இப்படி அவஸந்நரானவிடத்தில், அவருடைய அவஸாதமெல்லாம் போம்படி வந்துதோன்றி யருளுகையாலே வாட்டமில்லாத ப்ரண யித்வ வாத்ஸல்ய காருண்ய ஸௌஸீல்யாதி கல்யாணகுணங்களை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி, அவன்திருவடிகளிலே அழகியதொரு திருமாலையாகச் சூட்டலா மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்துங் கற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்வார் பட்ட க்லேஸமெல்லாம் படாதே திருமலை சாத்தி அடிமை செய்யப்பெறலா மென்கிறார்.

[வாட்டமில் புகழ் வாமனனை] - இவ்வவஸாதத்திலே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து ஆழ்வாரை உளராக்குகையாலே வாட்டமின்றிக்கே பரிபூர்ணமான கல்யாணகுணங்களை யுடையனான வாமனனை. [இசைகூட்டி] - இசையோடேகூட்டி. [அமைபாட்டு] - அர்த்தப் பெளஷ்கல்யத்துக்கும் ஸப்தபெளஷ்கல்யத்துக்கும் அமைந்த ஞானைகள்.

ப.—அநந்தரம், 'இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக பகவதாராதந்ரூபகைங்கர் யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

(நோக்கு வாடாதபடி தன்குறைவுதோன்ற அர்த்தியாய்வந்து முகங்காட்டின படியாலே), வாட்டம்இல் - வாட்டம்இல்லாத, புகழ்-குணப்ரதையையுடைய, வாமனனை- வாமனனைக்குறித்து, வண்சடகோபன் - உதாரரான ஆழ்வார், இசைகூட்டி-இசையோடே கூட்டி, சொல் - சொன்ன, அமை - (லக்ஷணபூர்த்தியாலே) அமைதியையுடைய, ஓர் - அத்விதீயமான, பாட்டு - பாட்டுக்கள், ஆயிரத்து - ஆயிரத்திலும், இப்பத்தால் - இப்

ஸேஷமாக்கி ஹாவாந்தரம் - ஒன்றையழிக்க இத்தயாதி. அதாவது - லங்கையை நிஸ்ஸேஷமாக அழித்தாற்போலே இவளையும் அழியாதே கொள்ளு மென்றபடி. 'வாட்டேன்மின்' என்று பலம் அவனதாகச் சொன்னதுக்கு ஹாவம் - இவள்தானே இத்தயாதி. உம்முடைய ஜீவநத்தை யென்றது - 'மணநோக்கமுண்டானே' என்றத்தைப் பற்ற. க்ரமேண அந்வயம். (க0)

என்னுமாபோலே, மாநஸாநுஹவமன்றிக்கே வாசிகமாக்கி நாட்டை வாழ்வித்த ஒளதார்யம். [அமைபாட்டோராயிரத்து] - அமைவு - சமைவாய், ஸப்தார்த்தங்கள் நிறைந்திருக்கை. [இப்பத்தால்இத்யாதி] - இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்குச் செவ்விமாலையைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யம்பண்ணப்பெறலாம். “கைங்கர்யம் பண்ணவேணும்” என்றுஆசைப்பட்டே, அதுபெருமையாலேபோலேகாணும் இவ்வாற்றாமையெல்லாம் பிறந்தது; பித்ருநம் புத்ரனுக்கு ப்ராப்தமாமாபோலே, இவ்வாற்றாமையால்வந்த க்லேஸம் இதுகற்றவர்களுக்கு அநுபலிக்கவேண்டாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை-உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே போய்ப்புக்கு அநுபலிக்கப்பெறுவ ரேன்கிரர்.

முதற்பாட்டில் - ஆஸ்ரிதராபத்தே சேப்பேடாக உதவும் ஸ்வாவானுவன், இவளுடைய ஆபத்துக்கு வந்துதவுகிறில் னேன்றாள்; இரண்டாம்பாட்டில் - “விரோதியுண்டே” என்று நினைவாக, வாணனுடைய வாஹுவந்திலும் வலிதோ இவள் விரோதி? என்றாள்; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படிசெய்ய நினைத்த நீர் முன்புஅச்சேயலை என்றியசெய்தீர்? என்றாள்; நாலாம்பாட்டில் - அதுபொறுக்கமாட்டாமல் அதுதன்னையே உபகாரமாகச், சொல்லாநின்ற ளேன்றாள்; ஐந்தாம்பாட்டில் - அவ்வளவிலும் வாராமையாலே, நிர்த்தயனேன்றாள் திருத்தாயார்; ஆறாம்பாட்டில் - அதுபொறுக்கமாட்டாமல், கேடவாய் ஆகரத்தில் தகவுமறுக்குமோ? அது நங்குறைகா னேன்கிற ளேன்றாள்; ஏழாம்பாட்டில் - அவன்குணஹாநிதனையே குணமாகக் கொள்ளும்படி இவளை வஞ்சித்தா னேன்றாள்; எட்டாம்பாட்டில் - உம்மை அபாஸ்ரயமாகப் பற்றினஇவள் பம்போடே யிது வென்றாள்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - இவள்பேற்றில் நீர்செய்தருள நினைத்திருக்கிற தேன்? என்றாள்; பத்தாம்பாட்டில் - சேஷித்தது நோக்கொன்றுமேயாயிற்று, இதோன்றையும் நோக்கிக்கொள்ளீ ரேன்றாள்; நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

அர்த்தம் - செவ்விமாலே என்றது. இங்கே இதுகற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யத்தைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே - ஐதே, ‘அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ’ என்ற விடத்திலும் கைங்கர்யபர்யந்தம் விவக்ஷித மென்கிரார் - கைங்கர்யம்பண்ண இத்யாதி. இவர்களுக்கும் இவரைப்போலே ஆற்றாமையுடையவெண்டாவோ? என்ன, பித்ருநம் இத்யாதி. இவருடைய பாசுரம் கற்றவழியாலே இவரைக்குறித்து ஸிஷ்யபுத்ரத்வ முண்டிறே கற்றவர்களுக்கு மென்றபடி. அநுபலிக்கப்பெறுவரேன்கிரிதி - இதுகற்றவர்களுக்கு இவருடைய ப்ரார்த்தனையே ப்ரார்த்தனை, தனித்து ப்ரார்த்தனைவேண்டா வென்றபடி. என்றிய - எதுக்காக. மறுக்குமோ - வற்றுமோ? அபாஸ்ரயம் - ஆஸ்ரயம். ‘ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே யிரவிகெதிர் மின்மினியாடுவதோ, காயோடுவதோ வுறுமிப்புலிமுன் கரிகேசரிமுன் னடையாடுவதோ, பேயாடுவதோ அழகர்வசி முன் பெருமானடிசேர்வகுளாபரணன், ஓராயிரமாமறையின்றமிழி லொருசொற்பொறுமோ வுலகிற்கவியே.’ என்கிற சங்கத்தார்கவியும், ‘அமைபாட்டோர்’ என்றவிடத்திலே அநுஸந்தேயம். வாமநனை - வாமநனைக்குறித்து. இசைகூட்டி - இசையோடுகூட்டி. சொல் - சொன்ன. க்ரமேண அவ்யஃ.

(கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—ததூயி-தாநயிமஜேநஸஃதிதாதி-
ரடுகுஹரஃ வரஃவெநயயாலியெய்யு | சூதெ-கிபுவெநநிவாகரணாயுத
ஹிமபூஜாயாமிரமாநஹகீஹதாயெ-ஃ.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்பரத்நாவலி :— ஓ ஹாஜாரெந்யுலிஹம்
ஷவிதவிவ ஓஷாவஹுஹக்ஷிவஹுஹாஹெஷ்வஹுத்யுரிசெதஃஸூஹரதஃஸு
ராவிநஃயெந்யுஹதஃ | சூரணெததாவயாநஃஸுரிவஃஹகிசூதாயாஸநஃ
ஃவஹெதிஃஸுதக்ஷாரக்ஷிதாரஃவ்யஸநநிஸநஃவ்யகூரிஃஜமாடி ||

திருவாய்மொழி { ஆடிமகிழ்வானில் அடியார்குழாங்களுடன்
நூற்றந்தாதி. { கூடியின்பமெய்தாக்குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார்தன்னிலைமையாய்ந் துரைக்கமோகித்துத்
துன்புற்றான்மாறனந்தோ.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சேர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—அந்தாமத்தன்பு: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(அந்தாமத்தன்பு.) இப்படிதோற்றியருளின எம்பெருமான் தம்மோடு
கலந்த கலவியையும், அக்கலவியால் தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியையுஞ் சொல்லுகிறார்.

ஓ.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆர்த்தத்தவரி
யைக்கேட்டு மிகவும் வ்யாகுலனாய் எழுந்தருளி அவனுடைய ஆர்த்தியெல்லார் தீர்த்து
அத்யந்த ஸுகிதனும்படி பண்ணியருளிற்றோலே, க்ருபாஸமுத்ரமான எம்பெரு
மான் ஆழ்வானுடைய ஆர்த்தத்தவரியைக் கேட்டுத் தான் மிகவும் ஆர்த்தனாய் 'அழகி
தாக ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோமாகாதே' என்று தன்னுடைய ரக்ஷணஸ்வபாவத்
தை நிந்தியாநின்றுகொண்டு சீக்ரமாக வந்து தம்முடைய ஆர்த்தியைத் தீர்த்து மிக
வும் நிர்வருதரம்படி பண்ணித் தம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே தான் அத்யுஜ்
வலனாய்த் தம்பக்கலிலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதி
களையும், திவ்யாபரணங்களையும் திவ்யசேஷத்தங்களையும், மற்றும் தனக்குள்ள திவ்ய
போகங்களையும், இவற்றையெல்லார் தமக்குக்காட்டிக்கொடுத்து க்ருதக்ருத்யனான
படியை அதுஸந்தித்து ஹர்ஷவிஸ்மய நிர்பரரான ஆழ்வார், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தி
யைப் பேசியதுபவிக்கிறார்.

ப.—அஞ்சார்திருவாய்மொழியில், இப்படி இவருடைய ஆர்த்தியைக் கண்டு
தவரிதனாய் ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரீதியாலே வந்த ஸௌந்தர்யாதிஸய
த்தை அருளிச்செய்கிறதாக; ப்ரதமத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூஷனாவயவாயுத ஸோபாவி
யிஷ்டமான வடிவழகையும், அத்தோடேகூடின விபூதயந்மேஷத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷ

காரிதமான ரக்ஷகத்வோர்மேஷத்தையும், ஸ்த்திரௌஜ்ஜவல்யத்தையும், உபமாநராஹித் யத்தையும், அபர்யந்தபூஷணதி யோகத்தையும், தர்ஸநீயசேஷ்டிதத்வத்தையும், ஸம்ஸ் லேஷவைலக்ஷணய்த்தினுடைய வாசாமகோசரதையையும், சொல்லுகைக்கு அதிகாரிக னில்லை யென்னுமிடத்தையும், சொல்லுகை அரிதென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, தம்முடைய ஸம்ஸ்லேஷப்ரீதிகாரித ஸௌந்தர்ய பாரம்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வானுடைய, “வரூபா வடிபாவஹ” —என்கிற பரமமான ஆபத்தில் ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு, “ஸ்ரீமஹி ஷாநிபி யயாயநயாந” என்கிறபடியே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து, அவ னுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் தீரமுகங்காட்டி ஆஸ்வலிப்பித்து, அத்தாலே தான் ஹ்ருஷ்ட னாய்ப் பெறப்பேறு பெற்றானாய் நின்றாற்போலே ஆழ்வானுடைய ஆர்த்தத்வநியைக் கேட்டு “அழகிதாக ரக்ஷகரானே” என்று ரக்ஷகத்வத்தை நிந்தியாநின்றனகொண்டு, அந்த ஆர்த்தியெல்லாம் தீர முகங்காட்டி அத்தாலே தான் அத்யஜ்வலனாய், அழகை யும் சேஷ்டிதங்களையும் ஆயுதாபரணதிகளையும் இவரிழவு மறக்கும்படி அநுபவிப் பித்து க்ருதக்ருத்யனான படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராய், தமக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தி யைப் பேசியதுபவிக்கிறார்.

நா. —“ மஜசூகூடதகீரொ மூஹசூகூடதஜயெ ” (கஜஆகர்ஷதே த்ரேக்ராஹஆகர்ஷதேஜலே) என்னுமாபோலேயிறே கீழ் ஆடியாடியில் ஆழ்வார்க்குப் பிறந்த வ்யஸநம்; அதெல்லாம் ஆறும்படியாக, “சுதநிதவரிவதிபுஹிதஹஸ்த” (அதந்த்ரிதசமுபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்) என்கிறபடியே பெரியத்வரையோடே ஆயுதாபரணங் களை அக்ரமமாகத் தரித்துக்கொண்டு மலேவீன்கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து

அந்தாமத்தன்பு ப்ரவேஸே, வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகம் வர்த்திஷ்யமாணஸங்கதிமாஹ-கஜ இத்த்யதி. அதாவது விஸ்வலேஷவ்யஸநம் முடிக்கத் தேட, நசையானது முடியவொட்டாமல் லீவிப் பிக்க, இப்படியேயிறே சென்ற தென்றபடி. விஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமேத்யாயே, “மஜசூ கூடதகீரொ மூஹசூகூடதஜயெ | தயொஹ்நஸம்ய-ஹ்நிவ்யவஷ்டஸவ

ஸூகூ.” ஸ்ரீகஜேந்த்ராம்வானுக்கு வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண அரு ளிச்செய்யாநின்றனகொண்டு அப்படியே இவர்க்குப்பிறந்த வ்யஸநமாறும்படி தோன்றின ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்-அதெல்லாமாறும்படி இத்த்யதி. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, “சுதநிதவரிவதி

புஹிதஹஸ்தவிஷ்ணுதபுணீ தரிணிவாஹகூகிரிதிவாகூமாத்ஹ்வாநா | சுவாஹந வரிஷியம்வ தமராஜாரொஹ தக்ரரிபுவரவ்யுஹிதஹமவ தஸுராபெநஜ”.

“ஸ்ரீமஹி ஷாநிபி யயாயநயாந” என்றத்தைப்பற்ற: ஆயுதாபரணங்களை இத்த்யதி. “வசூயாயொஹ்நிமரிசாயதொ மஜேந்” என்றத்தைப்பற்ற-மலேவீன்கரையிலேயென்

கிறார். மஹாபாரதே விஷ்ணுதர்மே, “மூஹந்ஸம்மஜேந்நிதம் மூஹஜ்ஜயாஸயாக்ஷிஜ்ஜ ஹாராவ நெயா தூதாஸாரியஸூகூடந் | ஸூயஸூஹாரயாரிஸ மூஹஜ்ஜெண

உள்ளேபோய்ப் புக்கு, ஆனையைஒருகையாலும் முதலையைஒருகையாலுமாக அனைத் தேடுத்துக்கொண்டு கரையிலே யேறி, “ஹூஹூஹூணரீயவஃ” என்கிறபடியே - ப்ரஜையின்வாயிலே முனையைக்கொடுத்து க்ரந்தியை சிகிதஸிப்பிக்குமாபோலே, பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமாக இரண்டுக்கும் நலிவுவாராமே திருவாழியாலே விவேதித்து சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத்தலையைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து அதிநு டைய புண்வாயை வேதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிர ஸ்பர்ஸித்துநின்றற்போலே, இவரும் “வலங்கொள்புள்ளுயர்த்தாய்” என்று கூப்பிட்ட ஆர்த்தநாதம் செவிப்பட்டு, ‘அழகிதாக நாம் ஜகந்நிர்வஹணம் பண்ணினோம், நாமாரானோம்’ என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜாபயங்களினாலே விஹ்வலனாய், தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்கள் ஒப்பனை, திவ்யாயுதங்கள் சேர்ந்த சேர்த்தி, இவையெல்லாவற்றோடும் வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து அத்தாலே ஹ்ருஷ்டனாய் க்ருதக்ருத்யனாயிருக்கிற இருப்பை அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தாம்பெற்ற பேற்றைப் பேசி யநுபவிக்கிறார்.

மு த ற் பா ட் ௮.

அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னுவிசேரம்மானுக்கு
அந்தாமவாழ்முடிசங்கு ஆழிநூலாரமுள
சேந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய்செங்கமலம்
சேந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன்திருவுடம்பே.

ஆ.—நித்யநிர்த்தோஷ நிரதிஸயகல்யாண திவ்யஉாமத்திற்பண்ணும் ப்ரே மத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு, ஸர்வதிவ்யபூஷணயுத பூஷிதமாய் நிரதி ஸயஸௌந்தர்பாதி கல்யாணகுணவிஸிஷ்டமாய், ஸூத்தஜாம்பூநத ப்ரபமான திவ்யரூபத் தோடே வந்து என்னோடே கலந்தருளினு நென்கிறார்.

ரீயவஃ”இத்யாதியைப்பற்ற, ஆனையைஒருகையாலும் இத்யாதி.“ரீயவஃ”என்றதுக்கு அர்த்தம் பெரிய பிராட்டியாரும்இத்யாதி.இரண்டுக்கும்-வாராமே-முதலைக்கே நலிவுவரும்படி யென்றுகூட்டு வது. அவன் நிரவதிகவ்யாமோஹயுத்தகையாலே ஸம்பாவிதஸ்வபாவங்களை அருளிச்செய்கிறார்- சாத்தியருளின இத்யாதி. இதுக்குஸூசகம் - ‘விஸூநித்யெவவிநாயுநிவாயுஹூயஸ ஹூஹூஷஸ்திஸரோஸி தவஹூஹூ | சூஜஸூஷஸ்தவமஜொ-தூஷஸூஹிதநவாஹூ வராரோஜஸூஷாவிவகாஸீஷா’ என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்த வசனம். வேதுகொண்டு- உஷ்ணமாக்கி, காய்ச்சி யூற்றி யென்றபடி. ‘யிஜாஃ’ என்றத்தைக் கடாக்கித்து, நாமாரானோம் என்றது. ‘ஹூரெஷாஹிஸோத-ஹூ’ என்றத்தைப்பற்ற, லஜ்ஜாபயங்களினாலே என்றது. ‘முடிந்துவிடுமோ’ என்கிற ஸங்கை - பயநிமித்தம். ‘தன்னுள்கலவாதது’ ‘செம்பொன்திருவுடம்பு’ ‘அரனேயோ’ ‘பலபலவேயாபரணம்’ ‘ஆழிநூலாரம்’ இத்யாதிகளைக் கடாக்கித்து அருளிச்செய் கிறார் - ஸ்வரூப இத்யாதி. ‘என்னுள்கலந்தவன்’ என்றத்தைப்பற்ற, வந்துஸம்ஸ்லேஷித்து என்கிறார். ‘மரதகக்குன்றமொக்கும்’ ‘ஆராவமுதமாய்’ இத்யாதியைப்பற்ற, ஹ்ருஷ்டனாய் இத்யாதி. ‘கூ-தகூ-தூஷாஸாராஃ’ என்றத்தைப்பற்ற-க்ருதக்ருத்யனாய் என்றது.

கருஅ திருவாய்மொழி—உ - ப. ௫ - தி. அந்தாமத்தன்பு.

ஓ.—முதற்பாட்டில், தாம் மனோரதித்தபடியே தன் பரிகரங்களோடேகூடத் தம்மோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே எம்பெருமானுக்குப் பிறந்த ஓளஜ்வல்யத் தைப் பேசுகிறார்.

[அந்தாமத்தென்று தொடங்கி] - திருநாட்டிலுள்ளார் பக்கல் பண்ணும் அபிரிவேஸத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி என்னோடே வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த ஸர்வேஸ் வரனுக்கு அழகிய மாலை செவ்விபெறுகின்றன திருவபிஷேகம் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம் திருவாழி திவ்யாபரணங்கள் என்று தொடக்கமாகப் பண்டு என்னோட்டை விரஹத் தாலே அதுஜ்வலமானவை, ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே உளவான என்னும்படி உஜ்வலமாயின, தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். [செந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே உத்புல்ல புண்டரீக தடாகம்போலே விகவிதமான திருக்கண்கள்.

ப.—முதற்பாட்டில், பூஷணதி விஸிஷ்ட மான விக்ரஹஸோபையை அநுப விக்கிறார்.

அந்தாமத்து - பரமபதத்தில், அன்புசெய்து - விருப்பத்தைப்பண்ணி, என் னாவீசேர் - ஹேபன்னவென்னெஞ்சக்குள்ளே பொருந்தின, அம்மானுக்கு - திருபாதிக ஸ்வாமியானவனுக்கு, (ஸேஷித்வஸூசகமான), அம் - அழகிய, தாமம் - மாலையை யுடைத்தான், வாள் - உஜ்வலமான, முடி - திருவபிஷேகம், சங்குஆழி - திவ்யாயுதங் கள், நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திருவாரம், உள - (இவை) ஸ்ப்புரித்துத் தோன்றுகின்றன; கண் - திருக்கண்கள், செந்தாமரைத்தடம் - சிவந்ததாமரைத்தடாகமா யிராகின்றன; செம்கனி - சிவந்தபக்வபலம்போன்ற, வாய் - அதாம், செம்கமலம் - சிவந்த தாமரையாயிராகின்றது; அடிக்கள் - திருவடிகள், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரையா யிராகின்றன; திருவுடம்பு - திருவுடம்பு; செம்பொன் - செம்பொன்னாயிராகின்றது; இப்பாட்டு - அந்தராதிய வித்யையிற்சொன்ன ஹிரண்மய விக்ரஹயோகத்தையும், புண்டரீகாக்ஷத்வாத்யவயவஸோபையையும், கிரீடமகுடோத்யாபரண ஸோபையையும், த்ருதஸங்கசகரத்வத்தையுஞ் சொல்லி, இப்படி ஆதித்யமண்டலாந்தர்வர்த்தியானவன், “ஸ்யஸூராயஃஸூரோஷ்யஸூராலாவாஹித்யஸூரவாக்” என்கிறபடியே - அழகிய ஆதி த்யமண்டலத்திற்பண்ணும் விருப்பத்தை என்னெஞ்சிலே பண்ணிப்புகுந்து, அந்தவ்யகத் தைய்யம் இங்கே ஸ்ப்புரிக்கும்படி அத்யுஜ்வலனா யிராகின்றனென்றுஞ் சொல்லும்.

இ.—முதற்பாட்டில், தன் பரிகரங்களோடே வந்து கலந்து, அத்தாலே அவனுக்குப்பிறந்த ஓளஜ்வல்யத்தைப் பேசியதுபவிக்கிறார்.

[அந்தாமத்தன்பு செய்து] - பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லார்பக்கலிலும் பண் னும்அபிரிவேஸத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. “ஹேமாக்ரோஸூதி” இதில்த். [என்னு விசேர்] - கமர்பிளந்த கரையிலே நீரைப்பாய்ச்சினாற்போலே, “உள்ளுளாவி யுலர்ந்து லர்ந்து” என்று குருத்து வற்றுகவற்றின என்னுத்தமாவிலே, விடாயர் மடுவிலே விழு மாபோலே வந்து கலந்தான். [அம்மானுக்கு] - நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலா விபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியையுடையவனுக்கு. இவ ரைப்பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஸ்வரனாயிற்று. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகிய

மாலே வாழாநின்றள்ள முடி. வாளென்று ஒளியாய், அழகியமாலையையும் ஒளியையு முடைத்தான திருவபிஷேக மென்றுமாம். தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். சங்கு, ஆழி, நூல், திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் இவை நித்ய ஸ-ஞரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அடியார்கள் குழாங்களை என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே ஸபரிகரனாய் வந்து கலந்தான். [உள] - இவரோடு கலப்பதற்கு முன்பு அஸத்ஸமமாய் அநுஜ்வலமுமாயிருந்த இவை உளவுமாய், உஜ்வலமுமாயின வென்கிறது. நித்யரானவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—“வனகாசீநாநேத” என்கிறபடியே இவரோடு கலவாதபோது அந்த விபூதியில்லையாய்த் தோற்றுகையாலே சொல்லுகிறது. [செந்தாமரைஇத்யாதி] - ஆடியடியில் உறவின திருக்கண்கள் உத்புல்லபங்கஜ தடாகம்போலே விகலிதமானபடி. ஆர்த்தியெல்லாந் தீரஇவரைப்பார்த்துக்கொடுநிற்கிற நிலை. சிவந்து கணிந்தவாய், சிவந்த தாமரைபோலே இராநின்றது. “வயலாலாநூயிகூ” என்னும்படியே ஸாந்த்வநம் பண்ணுகிறவாய். நோக்குக்கும் முறுவலுக்குந் தோற்றுவிழும் திருவடிகளும் அப்படியே இராநின்றது. [செம்பொன் திருவுடம்பே] - திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்த தணைக்கும்உடம்பு. தம்மையணைத்தபின்பு பிறந்தபுகரைச் சொல்லுகிறது. “ஸூக்ஷ்மாஹ”.

நா.தி.—“அடியார்களுக்குழாங்களை - உடன்கூடே தென்று கொலோ” என்று இவர் ஆசைப்பட்டபடியே வந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[அந்தாமத்தன்புசெய்து] - அழகிய தாமத்திலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. தாமமென்று-ஸ்த்தாநமாய், மஞ்சாட்க்ரோஸந்தி போலே, பரம பதத்திலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. ஒரு விபூதியிலுள்ளார்பக்கலிலே பண்ணக்கடவ ஸ்நேஹத்தைக்கிடீர் என்னொருவன்பக்கலி லும் பண்ணிற்று. தாமே அருளிச்செய்தாரிறே “முற்றவும்நின்றன்ன” என்று. [என்னாவி]- அவன் மேல்விழுத் தாம்இறய்த்தமை தோன்றுகிறது. இவர் பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து இறயாநின்றார்; அதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். கமர்பிளந்த விடத்திலே நீர்பாய்ச்சுவாரைப்போலே, “உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து” என்கிற ஆவியிலே காணும் வந்துசேருகிறது. [சேர்] - விடாயர் மலேலே சேருமாபோலே வந்து சேரா நின்றான். இப்படி மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில், - [அம்மானுக்கு]-வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோபாதி லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கும் வந்து

முதற்பாட்டு - அந்தாமத்தன்பு இத்யாதி. ‘ஆழிநூலாரமுள’ என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, ஆனவந்தார் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - அடியார்கள் இத்யாதி.

‘அம்’ என்றத்தாலே - விலக்ஷணபோக்ய போகோபகரண போகஸ்தாநங்களாலே வந்த அழகைச்சொல்லுகிறது. தாமமென்று ஸ்த்தாநமாய் இத்யாதி வாக்யம் - பூர்வவாக்யவிவரண மாதல், அர்த்தாந்தரமாதல். விபூதியையிட்டு லக்ஷித்த இதுக்கு ப்ரயோஜனம் - ஒருவிபூதியில்இத் யாதி. அப்படிபண்ணினாலே வென்ன, தாமே இத்யாதி. ‘என்’ என்றதுக்கு பாவம் - அவன்மேல் விழ இத்யாதி. இறய்த்தமை - பின்வாங்கினமை. விவரணம் இவர் இத்யாதி. ‘ஆவி’ என்று விஸேஷிப்பானென்? என்ன, கமர்பிளந்தவிடத்தே இத்யாதி. ஆக, ‘என்னாவிசேர், ஆவிசேர், சேர்,’ என்று மூன்றுவிதமாக்கி அருளிச்செய்தாராயிற்று. வகுத்தஸ்வாமியாகையாலே யிதி - அதாவது - அம்மானாகையாலே அந்தாமத்தன்பு செய்தான், என்னாவிசேர்ந்தா னென்றபடி. விவரணம் - நித்யபூவியில் இத்யாதி. அந்தாமத்தன்புசெய்து என்னாவிசேர்ந்த வந்ததாம் - அம்மா

முகங்காட்டவேண்டும் ப்ராப்தியை யுடையவனுக்கு. இவரைப் பெற்றபின்பாயிற்று அவன் ஸர்வேஸ்வரனாயிற்று. [அந்தாமம்இத்யாதி] - “அடியார்கள்குழாங்களை யுடன் கூவேதென்றுகொலோ” என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே, நித்யஸ-ஞரிகளோடேவந்து கலந்தான்’ என்று ஆளவந்தார்அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும் படி. ஆனால், அவர்களை “ஆழிநூலாரம்” என்றோ சொல்லுவதென்னில்; சிங்மயராயிருக்கச்செய்தே, பாரதந்த்ர்யஸித்திக்காகத் தங்களை அமைத்துவைக்கிற இத்தனையிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானார்அருளிச்செய்யும்படி - ‘இவரோடு ஸம்ஸ்லேஷிப்பதற்கு முன்பு அவனோடொக்க இவையும் அங்ஜ்ஜ்வலமாய் அஸத்ஸமமாய், இவரோடு கலந்த பின்பு உஜ்ஜ்வலமாய் ஸத்தைபெற்றபடி சொல்லுகிறது’ என்று; கல்பகதரு வாடினால் அதில் பூவும் தளிரும் வாடும்படி. [அந்தாமவாழ்முடி] - அழகியமாலையானது முடிசூடி வாழத் தொடங்கிற்று, அன்றியே “வாண்முடி” என்றாய், வாளென்று - ஒளியாய், நிரவ திகதேஜோருபமான முடியென்றுமாம் தாமம் - தேஜஸ்ஸாகவுமாம். தேஜோருபமான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம், தேஜோருபமான திருவாழி, நூல் - திருயஜ்ஞோபவீதம், ஆரம் - திரு வாரம், இவை - நித்யஸ-ஞரிகளுக்கு உபலக்ஷணம். [உள] - நித்யரான இவர்கள் உளராகையாவதென்? என்னில்;—“ஸுவுனகாசீநாநெத” (ஸௌகாசீநமேத) என்கிற படியே, இவரோடு கலப்பதற்குமுன்பு அந்தவிபூதியும் இல்லையாய்த் தோற்றுகையாலே. [சேந்தாமரைத்தடங்கண்] - ஆர்த்தியெல்லாந் தீர இவரைப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிற நிலை. இவரோடேகலந்த பின்பாயிற்று திருக்கண்கள் செவ்விபெற்றதும், விகசிதமா

னானென்று அபரபாவியாகத் தாத்தர்யாந்தரம் - இவரைப்பெற்ற இத்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்தில் ‘அம்மான்’ என்கிற இது - ஸாத்யபரம். ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழி நூலாரம், உள - உண்டென்றபடி; அதாவது - இவற்றோடே வந்தானென்று கருத்து. ஆனால் இத் த்யாதி - ‘ஆழிநூலாரம்’ என்று - அசேதநமாகச் சொல்லுவா னென் னென்னி லென்றபடி. லோக ந்யாயத்தாலே அசைதந்யம் தோன்றுகையாலே இப்படியேயாகவேண்டாவோ வென்று கருத்து. சிங்மயராய் இத்யாதி - பௌஷ்கரே, “ஸுமஸூரஹாநெஸ்யுதூகூஸூநாநாநெவொ

நாவநெஃ | விநூயெஸூபுக்காஸெஸூகநூநூநூலிரஜ்ஜெஃ”. இவரோடு இத்

யாதி - எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், அம்மானுக்கு - அம்மானுடையதான, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழிநூலாரம், உள - ஸத்தைபெற்றன வென்றபடி. இவன்வாடினால் அவற்றுக்கும் வாட்டம் வேணுமோ? என்ன, கல்பகதர் இத்யாதி. “ஹிவாஸூபுஷிதவதூஜிதூடாரம்”

என்னக்கடவதிறே. முடிசூடிவாழத் தொடங்கிற் றென்று - ரஸோக்தி. முடிசூடி - முடியிலே சூட் டப்பட்டு. தாமம்-மலை. அழகியமாலையானது வாழ்கிற முடியென்று சப்தார்த்தம். ‘வான்’ என்று பாடமான போது, ‘தாமம்’ என்றும் - தேஜஸ்ஸாய், ‘தாமவான்’ என்கிற வீப்ஸையாலே - நிரவதிக தேஜோருபமான முடியென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார்-தாமம்-தேஜஸ்ஸாகவுமாம் என்று ‘அந் தாமவான்’ என்றத்தை சங்குமுதலானவற்றுக்கும் விஸேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் - தேஜோ ருபமான - இத்யாதி. ஆரம்-ஹாரம். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே ஸங்கிக்கிறார் - நித்யரான இத்யாதி. உளராகையாவது - இப்போது உளராகையாவது. ஸௌகாசீ இத்யாதி - இந்தவாக்யம் - எம்பெருமானார் நிர்வாஹவிவரணமாதல், அந்தநிர்வாஹத்திலே தாத்தர்யாந்தரமாதல். தாத்தர்யாந் தரமானபோது - மூந்தினது வஸ்துத: வாடினால் ளென்றபடி. இரண்டாவது - பகவதபிப்ராயத் தாலே அந்தவிபூதியு மில்லையாய்த் தோற்றிற் றென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தில், ஆர்த்தீ யெல்லாம் இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தில், இவரோடே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின்

யிற்றதும். ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லாம் இதோரு விகாரம் பிறக்கிறதிதே. “ஸுபெகஸு ரூபாபுரூபாய” (ஸுதைகருபரூபாய) என்கிறவிடத்தில் - கர்மமடியாக வரும் விகார மில்லையென்கிற இத்தனையிதே. [சேங்கனிவாய்சேங்கமலம்] - சாஸுதங்கள் சோல்லு கிற திருவதர மிருக்கிறபடி. சிவந்துகனிந்தஅதரமானது, சிவந்தகமலம்போலே யிரா நின் றது. [சேந்தாமரையடிக்கள்] - நோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றுவிழுந் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்து அநுபவிக்கும்திருமேனி [சேம்பொன்திருவுடம்பே]-“ரூக்ஷாஹ” (ருக்மாபம்) என்னும்படியாயிற்று இவரோகேலந்தபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகர்தான்.

இ ர ண் ட ா ம் பா ட் டி.

திருவுடம்புவான்குடர் சேந்தாமரைகண்கைகமலம்
திருவிடமேமார்வம் அயனிமேகோப்பூழ்
ஒருவிடமும் எந்தைபெருமாற்கரனேயோ
ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே.

ஆ.—(திருவுடம்பு.) என்னோடேகலந்தருளுகிறான், ஸர்வேஸ்வரியான பெ ரியபிராட்டியாரோடும் ஆஸ்ரிதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளோடும் கலந்தருளினுற்போ லன்றியே, தன்னுடைய நிரதிஸயதேஜோமயமான திருவுடம்பில் ஒருப்ரதேஸமொழி யாமே ஸமஸ்தப்ரதேஸத்தாலும் கலந்தருளினான்; ஒருவனுடைய அபிநிவேஸமே இது என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளுந் தன்பக்கல் ஒரோப்ரதே சத்தையேபற்றி லப்தஸத்தாகரம்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வாங்கங்களாலும் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தத்தாலே உஜ்வலனானு நென்கிறார்.

[திருவுடம்பென்று தொடங்கி] - தேஜோரூபமான திருவுடம்பு மிகவும் ஒளிபெற்றது. [ஒருவிடமு மெந்தை பெருமாற்கரனே] - பிராட்டிக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்

கூடுபாடு - ஏகரூபமான இய்யாதி. ஏகரூபமானவற்றுக்கெல்லா மென்றது - முடிமுதலான நித்ய ஸூரிகளை யபேக்ஷித்து. ஆனால், “ஸுபெகஸு ரூபாபுரூபாய” என்கிற ப்ரமாணத்தோடே சேரும்படி யெவ்வனே யென்ன, ஸுதைக இய்யாதி. ப்ரதமேம்ஸே த்விதீயே, “சுவிசாராய ஸுஹாயநித்ராயவரஜாதநெ | ஸுபெகஸு ரூபாபுரூபாயவிஷுவெஸாஜிஷுவெ”. பதச்சேர்த்திக்கு ஹாவம் - நோக்குக்கும் இய்யாதி. செம்பொன்போலே திருமேனி யிருக்குமோ? என்ன, ரூக்மாபம் இய்யாதி. மாநவே த்வாதஸேய்யாயே, “வ்ருஸாலிதாரஸுஸுஷாஸிணீ யாஸுஸிணீயஸார | ரூக்ஷாஹஸுஷாய்மஜிஷிஷாதுவாஸுஷாஸுஷாஸு”. ஸ்ப்ருஹ ணீய மென்றபடி. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமவாழ்முடி சங்காழிநூலார முளவாய்க் கொண்டு, அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னாவி சேரம்மானுக்கு செந்தாமரை யித்யாரப்யாந்வய; க்ர மாந்வயோவா, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்கு, அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னாவி சேர்ந்த வநந்த ரம் - அந்தாமவாழ்முடிசங்காழி நூலாரமுளவாய் - அம்மானுமானவனுக்கு - செந்தாமரையித்யாரப் யாந்வய.

(க)

கும் அபாஸ்ரயமான விடத்தையொழிய நீங்கின விடத்தைப் பற்றி லப்தஸ்வரூபன யிருக்கும் ருத்ரனும். ஓ என்று - விஸ்மயம். [ஒரு விடமென்று தொடங்கி] - இப்படி யிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் என்னுடைய அங்கத்தில் ஏகதேஸத்திலே தன்னுடைய ஸர்வாங்கத்தோடும் ஸம்ஸ்லேஷித்தான்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவயவஸோபையையுடையவன், ப்ரஹ்மருத்ராதிக ளான விபூதிபூதர்க்கும் பிராட்டியோபாதி திருமேனியிலே இடங்கொடுத்த ஓளஜ்ஜவல் யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒருவிடமொன்றின்றி - ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளொன்றுஞ் சோராதபடி, என்னுள் - என்னுள், கலந்தானுக்கு - கலந்த, எந்தைபெருமார்து - என்குலநாதனுக்கு, திருஉடம்பு - ஸ்லாக்யமானவடிவு, வான்சுடர் - ஆதித்யவர்ணமாயிராநின்றது; கண்கை கமலம் - திருக்கண்ணும் திருக்கையும், செம்தாமரை - சிவந்ததாமரைபோலே செவ்வி பெற்றது; மார்வம் - திருமார்வு, திருவிடமே - லக்ஷ்மீஸ்த்தாநமேயாயிற்று; கொப்பூழ் - கொப்பூழ், அயன் - ப்ரஹ்மாவுக்கு, இடமே - ஸ்த்தாநமேயாயிற்று; ஒருவிடமும் - நீக்கியுள்ள இடம், அரணே - ருத்ரனேயாயிராநின்றது. ஓ - இதென்ன ஆஸ்சர்யம், ஒருவுதல் - நீங்குதல். தந்திருவுள்ளத்திலே அவன்கலந்தபின்பு ரூபௌஜ்ஜவல்யமும் அவயவௌஜ்ஜவல்யமும் உண்டானவோபாதி, விபூத்யௌஜ்ஜவல்யமும் உண்டாயிற் றென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிகளும் தன் பக்கலிலே ஓரோ ப்ரதேஸத்தைப் பற்றி லப்தஸுத்தாகரம்படி யிருக்கிறவன், ஸர்வாங்கங்களாலும் என் னோடே கலந்து உஜ்வலனானு நென்கிறார்.

[திருவுடம்பு வான்சுடர்] - தேஜோரூபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற் றது. “விக்கரஹமில்லை” என்கிறார் முன்பே ஈயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர்தாமே ‘திருவுடம்பு’ என்பதே” என்று சீயர் வித்தராவர். [செந்தாமரை இத்யாதி] - திமிர்க் கும்படி நோக்கின கண்ணும், அந்நோக்கிலே நைந்தவர்களை “க்ருத்விஹேந வாணிநா” என்று ஸ்ப்ருஸிக்குங் கைகளும். இவர்க்குக் கவிகளைப்போலே ஒருகாற் சொன்னது தன்னைப் பலகாற் செடல்லுவானென்? என்னில்; முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாறிக் கோத்தவாறே மிகவிலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோ முகபேதத்தாலே அதுபவிக்கி றார். [திருவிடமே மார்வம்] - அக்கையாலே அணைப்பிக்கும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு இருப்பிடம் திருமார்வு. [அயனிடமே கொப்பூழ்] - சதுர்த்தஸுபுவந ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா திருநாபிகமலத்திலே யிருக்கும். [ஒருவிடம்] - ஓரிடம் என்னதே, “ஒரு விடம்” என்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், ஸேஷித்தவிட மென்றபடி. என் குலநாத னுக்கு ஸேஷித்தவிடமெல்லாம் ருத்ரனுக்கு ஸ்த்தாநம். [ஓ] - ஓ என்று - விஸ்மயம். [ஒரு விடம் இத்யாதி] - இப்படி யிருக்கிறவன் என்னுடைய ஸரீராகதேஸத்திலே தன் னுடைய ஸர்வாங்கங்களோடே கலந்தான். ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள் கலந்தா னுக்கு - திருவுடம்பென்று தொடங்கி, அரணே, ஓ! என்று அவ்வயம்.

[திருவுடம்புவான்சுடர்] - அனைத்தபோதை ஸ்பர்ஸஸ்கங் கொண்டு அருளிச்செய்கிறாரிதே. “ஈஸ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, விபூதியில்லை’ என்கிறவர்கள்முன்பே, ஆப்ததமரானஇவர் ‘திருவுடம்பு வான்சுடர்’ என்னப்பெறுவதே ! ‘ஈஸ்வரனுக்கு விக்ரஹமில்லை, குணமில்லை’ என்கிறவர்கள் பண்ணிவைக்கமாட்டாத பாபமில்லை; அவர்களை அநுவர்த்தித்து அதுகேட்கஇராதபடி பேருமார் நமக்குப்பண்ணின உபகாரமென்?” என்று அருளிச்செய்வார் சீயர். மயர்வறமதநில மருளப்பெற்றவர் - துவக்குண்கிற திருமேனியிதே. “ஐஹா மதுஹீ தாஹிதெதாஸுஹெஹி” (இச்சாக்குஹீ தாயிமதோருதேஹி) என்று தனக்கும் அபிமதமாயிருப்பதோன்றிதே. தான்மதித்தார்க்கு “வனஷவஸூஷஹி தஹு” (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்குகோடுப்பதும் திருமேனியையே, [வான்சுடர்] - முதலிலே தேஜோருபமான திருமேனி மிகவும் ஒளிபெற்றது இவரோட்டைக்கலவியாலே. புறம்பு ஒளியாய் உள்ளும்மண்பற்றியிருக்கை யன்றிக்கே, நெய்தினுங்கினுற்போலே தேஜஸ்த் தத்வமே யாயிருக்கை. “தெஜஸாஹாஸிசிஹிதம்” (தேஜஸாம்ராஸிமூர்ஜிதம்) என்கிறபடியே. பஞ்சஸக்திமயமாயிருக்கச்செய்தே, “ஷாஹுணுவிசுஹு” (ஷாட்குண்ய

வாங்குடர் - மிக்கதேஜஸ்ஸு. 'என்னுள்கலந்தானுக்குத் திருவுடம்பு வான்சுடர்' இத்
யங்வய முகேநாஹ - அணைத்தேபோதை இத்தாதி. பலகாலும் விக்கரஹத்தை வர்ணிக்கிறபடியை
அநுஸந்தித்து நம்பின்னா ஈடுபாடு - ஈஸ்வரனுக்கு இத்தாதி. ப்ராஸங்கிகமாத நஞ்சீயருடைய ஸ்வ
லாபாநுஸந்தாநமாஹ - ஈஸ்வரனுக்கு இத்தாதி. இத்தால் - விக்கரஹாதிகளில்லே யென்கைக்கு
நிமித்தம் அவர்களுடைய பாபப்ராசர்ய மென்றபடி. இவர் அருளிச்செய்தால் ப்ரமாணமாமோ?
என்ன - மயர்வற இத்தாதி. ஆகையாலே, இவரநுபவபர்வாஹரூபமான ஸ்ரீஸூக்தியும் ப்ரமப்ரா
மாண மென்றபடி. துவக்துண்கிற - ஈடுபட்டு அநுபவிக்கிற. திரு'என்று - அழகாய், அத்தைக் காட்
டுகிறார், இச்சாக்கீநுஹித இத்தாதி; ஷஷ்ட்டேம்ஸே பஞ்சமே, பூர்வமேவ லிகிதம். கார்யத்தாலும்
அபிமதத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் - நான்மதித்தார்க்கு இத்தாதி. யுத்தகாண்டே ப்ரதமே, "வனஷ
ஸுரஸுஹுதிதஸு" பூர்வமேவ லிகிதம். முதலிலே இத்தாதி - 'திரு' என்றபோதே - ஸ்வா
பாலிகஸர்வாதிஸயங்களும் வித்திக்கையாலே, பின்னையும் பின்னையும் 'சுடர்' என்னும்போது -
இப்படியேயாகவேனு மென்றபடி. வானின்தாத்பர்யம்- புறம்பொளியாய் இத்தாதி. தீனுங்கை
கநீபவிக்கை. உக்தார்த்தஸ்யப்ரமாணம் - தேஜஸாம் இத்தாதி. இந்த நிரவதிகதேஜோரூபதைக்கு
அடி பஞ்சஸக்திமயமாகையாலே யென்று விவக்ஷித்து, ஆனால் 'ஷாட்குண்யவிக்ரஹம்' என்கிறது
சேரும்படியென்? என்ன - பஞ்சஸக்திமயம் இத்தாதி; ப்ரதமேம்ஸே நவமே, "தநுஷ்டாநுத
தஜாபெவாஸுஜயகமுமஜாயாந | சுவதிஸுரூபவஸம்ஸூநாநுதஜஸாநாராஸிபிதி
நிதம்." "வதுஸக்திபெயாபெவம்வாஸாதூஜமதஸூரி வராஸிஸக்திவிஸ்துவிமுஹம்
வாஸாதூநம்." ஷாஸுஸூவிமுஹம்பெவம்வாஸாஜயநவாஸம்". பஞ்சஸக்திகளாவன-

விக்ரஹம்) என்கிறது குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாகை சுட்டியிறே. [சேந்தாமரைகண்] - கடாசுபத்தாலே வவ்வலிட்சேசோல்லுகிற வார்த்தை. [கைகமலம்]-“கரோணஜேஷுநா” (கரோணம்ருதுநா) என்கிறபடியே அணைத்த கை. இவர் ஒருகால் சோன்னத்தைப் பல கால்சோல்லுவானேன்? என்னில்; - முத்துக்கோக்கவல்லவன் முகம்மாரிக் கோத்த வாறே விலைபெறுமாபோலே, இவரும் ஓரோமுகபேத்தாலே மாறிமாறி அநுபவிக்கிறார். [திருவிடமே மார்வம்] - அக்கையாலே யணைப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியார்க்கு இருப் பிடம் திருமார்வ. [அயனிடமே கோப்பூழ்] - சதுர்த்தசுபுவநஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மா, திருநாபீகமலத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும். [ஒருவிடமுமெந்தைபெருமாற் கரணே] - ஓரிடமென்னுதே, ஒருவிடமென்கிறது - ஒருவுதல் - நீங்குதலாய், நீங்கினவிட மென்றபடி. என்னுயனான ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நீங்கினஇடமும் ருத்ரனுக்கு இருப்பிடமா யிருக்கும். தாமஸதேவதை யிருப்பிடமாகையாலே, ‘நீங்கினவிடம்’ என்று அநாதரோக்தி யிருக்கிறபடி. [ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தானுக்கே] - என்னோடேவந்து கலக் கிறவிடத்தில், நீங்குமிடமொன்றுமின்றிக்கே வந்துகலந்தான். [ஓ] - ‘அநந்யபரையான பெரியபிராட்டியோடொக்க, அந்யபரரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் திருமேனியிலே இடங் கோடுத்துவைப்பதே!’ என்று இந்த ஸீலகுணத்தை அநுஸந்தித்து வித்தராயிருந்தார் முன்பு; இப்போது தமக்குஉடம்புகோத்தபடி கண்டவாறே ‘அது பரத்வம்’ என்று தோற்றி, இதுஎன்னஸீலாதிசயம்! ஓ! என்கிறார். ஒருவிடமொன்றின்றி என்னுள்கலந்தா னுக்கு - திருவுடம்பென்றுதொடங்கி, அரணே; ஓ என்று அந்வயம். (உ)

மு ன் று ம் பா ட் டு.

என்னுள்கலந்தவன் செங்கனிவாய்செங்கமலம்
மின்னஞ்சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங்கைகமலம்
மன்னமுழுவேழலதும் வயிற்றினுள
தன்னுள்கலவாதது எப்பொருளுந்தானில்லையே.

ஆ:—(என்னுள்.) நிரதிசயகல்பாணகுண திவ்யரூபத்தை யுடையனாய், ஸ்வ ஸங்கல்பாதீந ஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்திகனாயிருந்தவன் என்னுள்ளே கலந்தருளினு நென்கிறார்.

“வொடுஷிவஹாநிஸொநிவூதஸூரணவய” என்றசொல்லப்படுகிற நித்யவியூதிஸ்த்தித பஞ்சபூதங்கள். ‘கரோணம்ருதுநா’ என்கிறபடியே தடவியணைத்த கை யென்றபடி. ஹரிவம்ஸே வண்டாகர்ணமோக்ஷப்ரதானே, “வஸூஸூஹந்தூவிஷுவிசாஹஸ்யூவிஸூதம் | கரோணஜேஷுநாஹெவ்வாவாநிஸொநிவயநஹரி.” முகபேதத்தாலே - க்ரமபேதத்தாலே. மார்வமே - திருவிடம். கொப்பூழ் - அயனிடம். எந்தைபெருமாற்கு ஒருவிடமே - அரன். அரனது என்றபடி. கொப்பூழ் - திருநாபி. ஓரிடமென்னுதே - இன்னவிடமென்று வ்யேஷி யாதே. விவரணம் - என்னுயனான இத்யாதி. நிரவதிகதேஜோரூபவிக்ரஹத்தில் நீங்கின விட முண்டோ வென்ன, தாமஸஇத்யாதி. வித்தராயிருந்தார் முன்பு - “ஏறணைப்பூவணை” என்கிறபாட் டிலே யென்றபடி. ஒருவிடமொன்றின்றி யென்னுள்கலந்தானுக்கு - திருவுடம்பு வான்சுட ரென்று தொடங்கி, கொப்பூழ், எந்தைபெருமாற்கு - ஒருவிடமே - அரன், ஓ இத்யந்வயம். (உ)

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், ருத்ராதிசுக் மாத்ரமன்றிக்கே ஸகலலோகங்களுக்கும் அபாஸ்ரயமான எம்பெருமான், தன்னையொழிந்தால் இவ்வுலகங்களெல்லாம் படும் பாட்டை என்னைப்பிரிந்து தான்பட்டு, என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே அத்யந்தம் புஷ்கலனா நென்கிறார்.

[மின்னுஞ்சுடர்மலைக்கு] - என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கையாலே வளர்ந்து உஜ்வலமான திருமேனியையுடையவனுக்கு. [மன்னுமென்று தொடங்கி] - ஸமஸ்த லோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன; தன் திருவுள்ளத்தை அபாஸ்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கும் வஸ்துதான் முதலிலே யில்லை.

ப.—அநந்தரம், தன்னுள் இராத வஸ்துவுக்கு ஸத்தையில்லையாமோபாதி, என்னுள் தான் கலவாதபோது தனக்கு ஸத்தையில்லையாக நினைத்து என்னுள்ளே கலந்து உஜ்வலனா நென்கிறார்.

என்னுள் - என்னுள்ளே, கலந்தவன் - கலந்தவனாய், மின்னும் - (அத்தாலே) விளங்கின, சுடர் - சுடரையுடைய, மலைக்கு - மலைபோன்றவனுக்கு, செங்கனிவாய்செங்கமலம் கண்பாதங்கைகமலம் - (முன்புசொன்ன) அவயவஸோபையும் யதாபூர்வமத்யஜ வலமாயிராநின்றது; மன்னும் - ஸத்திரமாய், முழு ஏழுலகும் - பூர்ணமான ஸகலலோகங்களும், வயிற்றின் உள் - அவன்வயிற்றிலேயாய் ஸத்தைபெறாநின்றன, தன்னுள் - தனக்குள்ளே, கலவாதது - ஸம்பந்தியாதிருப்பது, எப்பொருளுந்தான் - ஏதேனுமொரு பொருளும், இல்லை - இல்லை. ஸர்வவஸ்துவுக்கும் தத்வயதிரேகத்தில் ஸத்தாஹாநிஸ்வ ரூபப்ரயுக்தை, ஈஸ்வரனுக்கு 'இவருடைய வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தையில்லை' என்று நினைக்கிறவிடம் ஸீலக்ருதமென்று கருத்து.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ருத்ராதிசுள்ளவையன்றிக்கே ஸர்வலோகங்களுந் தன்னைப்பற்றியல்லது ஸத்தையில்லாதாப்போலே, என்னைப்பற்றியல்லது தனக்கு ஸத்தையில்லை யென்னும்படி இராநின்றா நென்கிறார்.

[என்னுள் கலந்தவன்] - “சுமஸ்துஜாதா” என்னுமாபோலே, மேன்மைக்கு ‘ஸ்ரியஃபதி’ என்னுமாபோலேயாயிற்று, நீர்மைக்கு - இதுவும். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - சிவந்து கனிந்த வாய், என்னோட்டைக்கலவியாற்பிறந்த ப்ரீதியெல்லாம் ஸமிதத்திலே தோற்றும்படி யிருக்கை. [மின்னும் இத்யாதி] - வந்துகலந்தபின்பு புகர்த்து வளர்ந்து ஸத்திரனாய்க் கால்வாங்கிப்போகமாட்டாதே நிற்கிற நிலை. வாமநன் வளர்ந்த படி. நோக்குகிற கண், நோக்குக்குத்தோற்றுவிழும் திருவடிகள், எடுத்தனைக்கும் கை. [மன்னும் இத்யாதி] - ப்ரவாஹரூபேண நித்யமாய்ப்போருகிற ஸகலசேதநாசேதநங்களும் தன்ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி நிலைநிற்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - “நததவ்யவீநாய த்யாக” என்கிறபடியே, ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யமாயிருப்பதொரு வஸ்து ஸர்வவிஷாணத் தோபாதி முதலிலே யில்லை. அவை இவனைப் பற்றாதபோது, ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது ஸ்வரூபத்தாலே, இவன் இவரைக் கலவாதபோது ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது குணத்தாலே.

ரூ.—மூன்றும்பாட்டு. ஸ்வவ்யதிரித்தலமஸ்தவஸ்துக்களும் தன்னைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், தான் என்னைப்பற்றி உளனாய் என்னோடேவந்து கலந்தா னென்கிறார்.

[என்னுள்கலந்தவன்] - “சுமஸூஹாதா” (அகஸ்த்யப்ராதா) என்னுமா போலே நிரூபக மிருக்கிறபடி. “நாராயணன்” “வாஸுதேவன்” என்னுமாபோலே, “என்னுள்கலந்தவன்” என்றகாணும் அவனுக்குத் திருநாமம். [சேங்கனிவாய்செங்கமலம்] - சிவந்து கனிந்த வாய் செங்கமலம்போலே யிராநின்றது. [மின்னும் சுடர்மலைக்கு]- வாட்டமில்புகழ்வாமநன், கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும், புகர்பெற்றபடியும், தரையிலே கால்பாலித் தரித்தபடியும், திண்மையையுடையனாபடியும் பற்ற, மலையென்கிறார். [கண் பாதம் கைகமலம்] - முகமறிந்து கோத்தவாறே முத்து விலைபெறுமாபோலே, இவரும் திவ்யாவயவங்களைச் சேர்த்து அநுபவிக்கிறார். [மன்னுமுழுவேமூலகம் வயிற்றினுள்] - ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான ஸகலலோகங்களும் தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றிக் கிடக்கிறன. [தன்னுள் இத்யாதி] - தன்திருவுள்ளத்தை அபாஸ்ரயமாக வுடைத்தன்றிக்கேயிருக்கிறவஸ்து யாதோன்று, அது நாஸ்திஸப்தத்துக்கு அர்த்தமாகிறது. அப்ரஹ்மாத்மகமாயிருப்பதோரு பதார்த்தந்தா னில்லை; “நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாத்” (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாத்) என்

மூன்றும்பாட்டு - என்னுள் இத்யாதி. ‘மன்னுமுழுவேமூலகம்’ என்று தொடங்கி, ‘என்னுள்கலந்தவன்’ என்னுமளவுக் கடைக்கித்து அவதாரிகை - ஸ்வவ்யதிரித்த இத்யாதி.

‘நாராயணன்’ என்கிற வாக்யாநந்தரம், “சுமஸூஹாதா” என்கிற வாக்யம் அநுஸந்தேயம். அஸங்க்யாதமான நாமங்களிருக்க, ‘என்னுள்கலந்தவன்’ என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு உபவம்-நாராயணன்இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்தைத் த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக விஸதிகரிக்கிறார்-அகஸ்த்யப்ராதா இத்யாதி. நாராயண வாஸுதேவ நாமங்கள் பரத்வத்துக்கு ப்ரதாநங்களானபோலே, ‘என்னுள்கலந்தவன்’ என்கிறது - ஸௌலப்பயத்துக்கு ப்ரதாந மென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும் வ்யுத்த்ரமேண ஹாவம்-வாட்டமில்இத்யாதி. ‘வாட்டமில்புகழ்வாமநன்’ என்றதுக்கு - ‘தன்னுடைமை பெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானவன்’ என்றுவைத்து, இங்கே கலந்தபின்பு வளர்ந்தபடியும் என்கையாலே - அவ்விடத்திலே, சிரும்பினைவென்றும் ஓரர்த்தம் விவக்ஷிதம்’ என்றுஅருளிச்செய்வார். மலையென்கிறார் - மின்னும்சுடர்மலை யென்கிறார். திவ்யாவயவங்களைப் பாட்டுக்கள்தோறஞ் சொன்னால் புநருக்திவாராதோவென்ன, பரிஹரிக்கிறார் - முகமறிந்து இத்யாதி. ப்ரவாஹரூபத்தாலே நித்யமான என்றவிடத்திலே - “யயுதஸூஹாதாவிஜாநிநாநாரூபவாணிவாயுயே | ஸூருதெநாநிதாநெவதயாஹாவாயுமாடிஷு” இத்யாத் யநுஸந்தேயம். ருதுலிங்காநி - ருதுசிஹங்கள். பர்யயே - ருதுவின்முடிவிலே. ஹாவா:- ப்ரபஞ்சபதார்த்தா: “ஸூருதாநுநெஸளயாதாயயாவூரூகஸ்யசு” இத்யாதி. வயிறு-உள். “தெநஸூஹாதே” என்று கறுத்து. ‘மன்னுமுழுவேமூலகம் வயிற்றினுள்’ என்று அந்வயமுகேந் சொன்ன அர்த்தத்தை வ்யதிரேகமுகேந் த்ருடிகரிக்கிறார் - தன்னுள்கலவாத தேப்போருந்நதானில்லையே என்று. தந்திருவுள்ளத்தையிதி - உள் - உள்ளம். கீழே - ஸங்கல்பாதீந் மென்றார்; இப்போது - ஸ்வரூபார்ரிதமென்று அர்த்தாந்தரம் - அப்ரஹ்மாத்மகம் இத்யாதி. தன் - தான். ஸ்வரூபார்ரிதமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நததஸ்தி இத்யாதி. கீதாஸுதபரமே, “யயுதஸூஹாதாநாஸ்திஷுததஹிஷுதநததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாதாநயாஹூததூரா

றானிறே. தன்னுள் கலவாதது எப்பொருளுந்தா னில்லையே அ ஸத்தையின்றிக்கே யிருக்கிறது - ஸ்வரூபத்தாலே; இவன் இ ஸத்தை யின்றிக்கே யிருக்கிறது - ப்ரணயித்வகுணத்தாலே.

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

எப்பொருளுந்தானும் மரதகக்குன்றமொக்கும்
அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூக் கண்பாதங்கைகமலம்
எப்பொழுதும்நாஸ்திங்க ளாண்மீழியுழிதொறும்
அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னுராவமுதமே.

ஆ.—(எப்பொருளும்.) ஸர்வார்தராத்மபூதனும், அளவிறந்த அழகை யுடையனாயிருந்த இவன், அழகாலே ஸர்வகாலமும் ப்ரதிஷ்ணம் எனக்கு அபூர்வவத் தோக்யமாயிராரின்றான்; ஒருவனுடைய அழகு இருக்கும்படியே ஈது என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடே கலந்த எம்பெருமான், காலதத்வமுள்ள தனையும் அநுபவிக்கிலும் ஸ்ஷணந்தோறும் நிரதிஸயலோக்யனாயிருக்குமென்று விஸ்மித ராகிறார்.

[எப்பொருளுமென்று தொடங்கி] - எல்லாப்பதார்த்தமும் தானிட்டவழக் காய் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அத்யுஜ்வலனாகையாலும் வளர்த்தியாலும் என்னை விட்டுப்போகாதே நிற்கையாலும் மரதகக்குன்றமொக்கும். [அப்பொழுதைத் தாமரை ப்பூ] - அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூ. [எப்பொழுதும்] - ஒருஷ்ணமும்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸயலோக்யபூதனானவன் என்னுள்ளே புகுந்தபின்பு ஸ்த்திரஸ்வபாவனானென்கிறார்.

எப்பொழுதும் - எல்லாஷ்ணம், எந்நாள் - எல்லாநாள், எத்திங்கள் - எல்லா மாஸம், எவ்வாண்டு - எல்லாவாண்டு, எவ்வழியுழிதொறும் - எல்லாவகைப்பட்ட ஊழி தோறும், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது - அவ்வோகாலங்களிலே, என் - என்னுள்ளே கலந்து, ஆர அமுதம் - அத்ருப்திகரமான அம்ருதமானவன்; (அத்தால்வந்த தன்னு டைய ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே), எப்பொருளும் - எல்லாப்பொருளும், தானும் - தானான ஸர்வாத்மபாவமும் நிறம்பெற்று, மரதகக்குன்றமொக்கும் - மரதகமலைபோலே உயர்த்தி யும் நிறமும் உரமு முடையனான; அப்பொழுதை - அப்போதலர்ந்த, தாமரைப்பூ - தாமரைபோலே, சுண் - சுண்ணும், அப்பொழுதைக்கமலம் - அப்போதைக் கமலம்போ லே, பாதம் - பாதமும், கை - கையும் புதுமைபெற்றன.

வாஸ்யம். அவதாரிகைக்குச்சேரத் தாத்தபர்யம் - அவைஇவனை இத்யாதி. என்னுள்கலந்தவனான- மின்னும்சுடர்மலைக்கு - செங்கனிவாய்செங்கமலம், கண்பாதம் கைகமலமித்யாரப்ய அந்வயம். (ந)

--ப. ௫-தி. அந்தாமத்தன்பு.

...ட்டில் அவன் காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவிக்கிலும்
...வ நிரதிஸயஹோக்யனாயிருக்கு மென்று விஸ்மிதராகிறார்.
[எனும்தானாய்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்கு ப்ரகாரமாகையாலே
...ட்ட வழக்காய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பற்றி இப்பாடுபடுகி
... [மரதகக்குன்ற மொக்கும்] - ஜகச்சரீரத்வமேயன்றியே அஸாதாரண விக்ரஹத்
தைச் சொல்லுகிறது. கீழே “மின்னும் சுடர் மலைக்கு” என்று - தம்மோட்டைக் கலவி
யாலே வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்கு ஆஸ்ரயமான அஸாதாரண விக்ர
ஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ] - முன்புசொன்ன ஸாமான்
யம் ஒப்பாகமாட்டாது, அப்போதலர்ந்ததானாலாயிற்று ஒப்பாவது. [கண்] - வந்தத்தை
விளைக்குங் கண். [பாதம்] - வந்தம்பிறந்தால் அதுபவிக்க இழியுந் துறை. [கைகமலம்] -
தம்மோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்விபெற்றபடி. [எப்பொழுதும்] - கூண்காலமும்,
கலாகாஷ்டாதிகளாலும் பேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம் அதுபவிப்பது, ஒருநாள்
அதுபவிப்பது, ஒருமாஸம் அதுபவிப்பது, ஒருஸம்வத்ஸரம் அதுபவிப்பது, கல்பந்தோ
றும் கல்பந்தோறும் அதுபவிப்பது, இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவியாநின்ற
லும் பூர்வகூணத்திலதுபவம்போலேயன்று உத்தரகூணத்திலதுபவம் இருப்பது.
[ஊழியூழி] - மேற்போக்கில்லாமையாலே மடிக்கிறார். [அப்பொழுதைக்கப்பொழு
தென்றாவமுதமே]-யாரா வாஹிக ஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிக்களால் வருவ
தொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு; அதுபோலன்றிக்கே, அதுபவியாத தொன்றை
அதுபவித்தார்போலே நித்யாபூர்வமாயிருக்கை.

௩௫.—நாலாம்பாட்டு. நீர் ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லி
இங்ஙனேகிடந்து படுகிறதென்? என்ன; நான் அது தவிர்கிறேன், நீங்கள் அவ்விஷயம் ஒரு
காலிருந்தபடியே எப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ? என்கிறார்.

[எப்பொருளுந்தானாய்] - ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ‘தான்’ என்
கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான் ப்ரகாரியாய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு
பதார்த்தத்தைப் பெற்றுத்தான் இப்பாடுபடுகிறானோ? [மரதகக்குன்றமொக்கும்] - கீழ் -
ஜகதாக்காரனாய் நிற்கும் நிலைசொல்லிற்று; இங்கு - அஸாதாரணவிக்ரஹந்தன்னையே
சொல்லுகிறது. கீழ், மின்னும் சுடரேன்று - தம்மோட்டைக்கலவியால் வந்த புகரைச்
சொல்லிற்று; அதுக்கு ஆஸ்ரயமான அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு.
[அப்பொழுதை] - ‘கீழ் - தாமரையை ஒப்பாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்’
என்று அழித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். கேவலம் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லில்,
செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலும் ஒப்பாகத் தொடங்குமே; அப்போதலர்ந்த-செவ்வியையுடைத்

நாலாம்பாட்டு. எப்பொருளும் இத்தாதி. திவ்யாவயவங்களைப் பலகாலஞ் சொன்ன
துக்குக் கீழிற்பாட்டுக்களில் அருளிச்செய்த பரிஹாரமொழியப் பரிஹாரார்த்தம் - நீர் ஒருகால் இத்
யாதி. ஒன்பதின்கால் - ஒன்பதுதரம். ‘அப்பொழுதைக்கு’ இத்தாதியைப்பற்ற, ஒருகாலிருந்த
படியே இத்தாதி.

ஜகதாக்காரதையைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் - ஸ்வாதீந இத்தாதி. இப்பாடு
என்றது - தம்மைப்பெற்றபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகரைப் பற்ற. கீழ் ஜகதாக்காரன் இத்
யாதி இரண்டும் விக்ரஹயோகமாகையாலே, “எப்பொருளும் தானாய்” என்ற வந்தரம், “மரதகக்
குன்றம்” என்று சேர்த்து அதுபவிக்கிறாரென்று கருத்து. புருகத்திக்குப் பரிஹாரம் - கீழ் மின்னும்

தான தாமரை. [கண்பாதம்] - கண் - வந்தத்தை விளைக்குங் கண். பாதம் - வந்தமறிந் தால் அநுபவிக்கஇழியும் துறை. [கைகமலம்] - தம்மோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்வி பெற்றபடி. இவையெல்லாம் அப்போதலர்ந்த கமலம்போலே யிருக்கும். [எப்பொழு தும்இத்யாதி] - கலாகாஷ்டாதிகளாலும் ஹேதிக்கவொண்ணாத அத்யல்பகாலம் அநுபவிப் பது, ஒருநாள் அநுபவிப்பது, ஒருமாஸம்அநுபவிப்பது, ஓராண்டுஅநுபவிப்பது, கல்பந்தோ றும் கல்பந்தோறும்அநுபவிப்பது, இப்படி காலமெல்லாம் அநுபவியாரின்றாலும், கீழ்ச் சொன்ன அப்பொழுதைக்கப்பொழுதேன்றாவமுதமே - பூர்வக்ஷணத்தில் அநுபவம்போ லல்ல வாயிற்று உத்தரக்ஷணத்தி லநுபவம் இருப்பது. யாராவாஹிக விஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே வருவதொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு, இங்கு விஷயந் தானே பேதியாரின்றதாயிற்று. (சு)

ஜந் தா ம் பா ட் ௫.

ஆராவமுதமாய் அல்லாவியுள்கலந்த
காரார்கருமுகில்போல் என்னம்மான்கண்ணனுக்கு
பேர்வாய்செம்பவளம் கண்பாதங்கைகமலம்
பேராரண்முடிநாண் பின்னுமிழைபலவே.

இத்யாதி. அவதாரிகை - கீழ்தாமரையை இத்யாதி. 'அப்பொழுதை' என்று விசேஷித்த துக்கு ஸ்வம்-கேவலம் இத்யாதி. பந்தத்தைவிளைக்குங்கண்-நவவிதஸம்பந்தத்தையும் ஸ்வவிசே ணாதிகளாலே விசதமாக ஸ்புரிப்பிக்கிறகண் என்றபடி. இவையெல்லாம்அப்போதலர்ந்த விதி- கண்பாதம் - அப்பொழுதைத் தாமரைப்பூ; கை - அப்பொழுதைக் கமலம் இத்யவ்யம். 'எப்பொழு தும்' என்று - அத்யல்பகாலத்தைச் சொல்லுகிறது. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்று 'எப் பொழுது நாள் திங்கள் முதலானவற்றையெல்லாம் பராமர்ஸிக்கிறது' என்று வானமாமலைஜ்யர் நிர்வாஹம். 'நாள் திங்கள் முதலானஎல்லாவற்றிலுமுண்டான, எப்பொழுது மென்று சொன்ன - அத்யல்பகாலங்கள்தோறும் என்றாவமுதம்' என்று ராமாநுஜப்பிள்ளை நிர்வாஹம். இதுவே ஸ்வரஸம், 'பூர்வக்ஷணத்தில்அநுபவம்போலல்லவாயிற்று உத்தரக்ஷணத்திலநுபவமிருப்பது' என்று வ்யாக்யாந வாக்யம் இருக்கையாலே. 'அப்பொழுதைக்கப்பொழுது' என்கிறவிடத்தில், 'அ' என்கிறது - எல்லாக்காலத்தையும் பராமர்ஸிக்கிறதன்று, அவ்வகாலங்களிலுண்டான க்ஷண மாத்ரபராமர்ஸியென்று தோற்றஅருளிச்செய்கிறார் - பூர்வக்ஷணத்தில் இத்யாதி. "யாராவாஹி கெதி - யாராவாஹிவொவாஹம் - யாராவாஹம்; யாராவாஹொஸ்யாஹீதி - யாரா வாஹிகம்; யாராவாஹிகஹததிஜாநஹ-யாராவாஹிகவிஜாநஸு". இங்கு விஷயந் தானே யிதி - 'வெட்டாய்வெட்டாய்' என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் பூர்வோத்தர காலா வச்சிந்நவேஷேண கடருபவஸ்துவஞ்ஞு பேதமுண்டு, இங்கு, காலஸம்யோகரூபகாலோபஷ்டம்பத் தாலும் தேஸஸம்யோகாதிகளாலும் பேதிக்கையன்றிக்கே, ஸ்வதவ வியந்நானே பேதிக்கிற தென்றபடி; "ஈந்யாநுக்ஷணவிசெஷணவிசரிஷ்டவஸுவிஷயபெந்யாநயிமத்யாநு மத்யாநா" என்றிறே ப்ராபாகரமதம்; ததநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். அன்றிக்கே. "வெட்டா ய்வெட்டாய்" என்கிற தாராவாஹிகவிஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதிகளாலே ஜ்ஞாநத்துக்கு பேதமொழிய விஷயத்துக்கு பேதமில்லை" என்ற நையாயிகமதாநுஸாரேண நிர்வஹிக்கவுமாம். உபஷ்டம்பம் - ஸம்யோகம். ஆதிஸப்தத்தாலே-தேஸஸம்யோகமும், உபபத்திவிநாஸங்களும் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதமநிர்வாஹத்தில், ஜ்ஞாநத்துக்கு - விஷயத்துக்கு. விஷயம் பேதிக்கை யாவது - போக்யதாப்ரகர்ஷத்தாலே புதியதாய்த் தோற்றுகை. க்ரமேண அவ்ய; (சு)

ட்டில் அவன் காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவிக்கிலும்
 ல நிரதிஸயஹோக்யனயிருக்கு மென்று விஸ்மிதராகிறார்.
 [எனம்தானாய்] - ஸகலபதார்த்தங்களும் தனக்குப் ப்ரகாரமாகையாலே
 ட்ட வழக்காய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு பதார்த்தத்தைப் பற்றி இப்பாடுபடுகி
 ட்டு. [மரதகக்குன்ற மொக்கும்] - ஜகச்சரீரத்வமேயன்றியே அஸாதாரண விக்ரஹத்
 தைச் சொல்லுகிறது. கீழே “மின்னும் சுடர் மலைக்கு” என்று - தம்மோட்டைக் கலவி
 யாலே வந்த புகரைச் சொல்லிற்று; இங்கு - அதுக்கு ஆஸ்ரயமான அஸாதாரண விக்ர
 ஹத்தைச் சொல்லுகிறது. [அப்பொழுதைத்தாமரைப்பூ] - முன்புசொன்ன ஸாமான்
 யம் ஒப்பாகமாட்டாது, அப்போதலர்ந்ததானாலயிற்று ஒப்பாவது. [கண்] - வந்தத்தை
 விளைக்குங் கண். [பாதம்] - வந்தம்பிறந்தால் அதுபவிக்க இழியுந் துறை. [கைகமலம்] -
 தம்மோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே செவ்விபெற்றபடி. [எப்பொழுதும்] - கூணகாலமும்,
 கலாகாஷ்டாதிகளாலும் பேதிக்கவொண்ணாத அத்தயல்பகாலம் அதுபவிப்பது, ஒருநாள்
 அதுபவிப்பது, ஒருமாஸம் அதுபவிப்பது, ஒருஸம்வத்ஸரம் அதுபவிப்பது, கல்பந்தோ
 றும் கல்பந்தோறும் அதுபவிப்பது, இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் அதுபவியாநின்றா
 லும் பூர்வகூணத்திலதுபவம்போலேயன்று உத்தரகூணத்திலதுபவம் இருப்பது.
 [ஊழியூழி] - மேற்போக்கில்லாமையாலே மடிக்கிறார். [அப்பொழுதைக்கப்பொழு
 தென்றாவமுதமே]-யாரா வாஹிக ஜ்ஞாநத்தில் காலோபஷ்டம்பாதினளால் வருவ
 தொரு பேதமுண்டிறே ஜ்ஞாநத்துக்கு; அதுபோலன்றிக்கே, அதுபவியாத தொன்றை
 அதுபவித்தாற்போலே நித்யபூர்வமாயிருக்கை.

௩௫.-நாலாம்பாட்டு. நீர் ஒருகால்சொன்னத்தை ஒன்பதின்கால் சொல்லி
 இங்ஙனேகிடந்து பகீறதென்? என்ன; நான்அது தவிர்கிறேன், நீங்கள்அவ்விஷயம் ஒரு
 காலிருந்தபடியே எப்போதுமிருக்கும்படி பண்ணவல்லிகோளோ? என்கிறார்.

[எப்பொருளுந்தானாய்] - ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ‘தான்’ என்
 கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாம்படி, தான் ப்ரகாரியாய். ஸ்வாதீநமல்லாததொரு
 பதார்த்தத்தைப் பெற்றுத்தான் இப்பாடுபடுகிறானே? [மரதகக்குன்றமொக்கும்] - கீழ் -
 ஜகதாசாராய் நிற்கும் நிலைசொல்லிற்று; இங்கு - அஸாதாரணவிக்ரஹந்தன்னையே
 சொல்லுகிறது. கீழ், மின்னும் சுடரேன்று - தம்மோட்டைக்கலவியால் வந்த புகரைச்
 சொல்லிற்று; அதுக்கு ஆஸ்ரயமான அஸாதாரணவிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது இங்கு.
 [அப்பொழுதை] - ‘கீழ் - தாமரையை ஒப்பாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்’
 என்றுஅழித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். கேவலம் தாமரையை ஒப்பாகச் சொல்லில்,
 செவ்வியழிந்த ஸமயத்திலும் ஒப்பாகத் தொடங்குமே; அப்போதலர்ந்த-செவ்வியையுடைத்

நாலாம்பாட்டு. எப்பொருளும் இத்யாதி. திவ்யாவயவங்களைப் பலகாலஞ் சொன்ன
 துக்குச் கீழிற்பாட்டுக்களில் அருளிச்செய்த பரிஹாரமொழியப் பரிஹாராந்தரம் - நீர்ஒருகால் இத்
 யாதி. ஒன்பதின்கால் - ஒன்பதுதரம். ‘அப்பொழுதைக்கு’ இத்யாதியைப்பற்ற, ஒருகாலிருந்த
 படியே இத்யாதி.

ஜகதாசாரதையைச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜனம் - ஸ்வாதீந இத்யாதி. இப்பாடு
 என்றது - தம்மைப்பெற்றபின்பு திருமேனியிற் பிறந்த புகரைப் பற்ற. கீழ்ஜகதாசாரன் இத்
 யாதி இரண்டும் விக்ரஹயோகமாகையாலே, “எப்பொருளும்தானாய்” என்ற வந்தரம், “மரதகக்
 குன்றம்” என்றுசேர்த்துஅதுபவிக்கிறாரென்று கருத்து. புருஷத்திக்குப் பரிஹாரம்-கீழ்மின்னும்

ஆ.—(ஆராவமுதமாய்.) நிருபமமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணோபேதனாய், ஸர்வகாலமும் அதுபவித்தாலும் ஆராதஹோக்யமாயிருந்தவன், அத்தயந்தம் அவஸ்துபூதனாயிருந்த என்னுள்ளே கலந்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்திற் பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[ஆராவமுதமா யென்று தொடங்கி] - நிரதிஸய ஹோக்யனா யிருந்துவைத்து அத்தயந்தஹீனனா என்னோடே கலப்பதுஞ்செய்து அத்தாலே கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போலே உஜ்வலனாய் என் ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாயென்று தொடங்கி] - வாயை ஒவ்வாது செம்பவளம் கண்பாதங்கைகளோடு ஒவ்வாது கமலம். இழை - ஆபரணம்.

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே கலந்தவனுடைய அவயவ ஸோபைக்கு உபமையிற் றென்கிறார்.

ஆராவமுதமாய் - நிரதிஸயபோக்யபூதனாய், அல் - ஒன்றாத, ஆவியுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்த - கலந்து, (அத்தாலே), கார் - கார்காலத்திலே, ஆர்-பூர்ணமான, கருமுகில்போல் - காளமேகம்போலேயிருக்கிற, என்அம்மான் - என்னுதனான, கண்ணனுக்கு - க்ருஷ்ணனுக்கு, செம் பவளம் - சிவந்த பவளம், வாய் - அதரத்தை, நேராது - ஒவ்வாது; கமலம் - கமலங்கள், கண்பாதங்கை - கண்பாதங்கைகளை, நேரா - ஒவ்வா; (அதுக்குமேலே), பேர் - பெரிய, ஆரம் - ஆரமும், நீள் - உயர்ந்த, முடி - முடியும், நாண் - நானும் முதல், பின்னும் - மற்றுமுண்டான, இழை - ஆபரணங்களும், பல - அஸங்க்யாதங்கள்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், என்னோட்டைக்கலவியாலே அவனுக்குப்பிறந்த அழகுக்கு உபமானமில்லை யென்கிறார்.

[அராவமுதம் இத்யாதி] - நிரதிஸயஹோக்யனாய்வைத்து, 'சுலபெஹவ' - என்கிற ஆத்மாவோடே வந்துகலந்தான். தன்னையும் அறிந்திலன், என்னையும் அறிந்திலன். [அல்லாவி]- அசித்திற்காட்டிலும் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்கு இழுவில்லை, சேதநனாய்வைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்துக்கவ்வுருகாக நினைத்திருக்கிறார். [உள்கலந்த] - "பெருமக்களுள்ளவர்" என்கிற ஸ-புரிகளளவிற கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னைநினைத்துக்கிடர் கலந்தது. அவன் இப்படியிருந்தமை என்கொண்டறிவோம் என்னில், - [காரார் கருமுகில்போல்] - "என்னோட்டைக்கலவி பெறுப்பேறு" என்னுமிடம் வடிவிலே தோற்ற இராரின்றான்; தனக்கு நிறக்கேடாம்படியிறே என்னோட்டைக்கலவி இருப்பது. கார் காலத்தில் ஆர்ந்தமேகம். தன்காலத்திற் காளமேகம். [என்னம்மான் கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவைக்காட்டி முரையையுணர்த்தின க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாய்செம்பவளம்] - கிழ்ஒப்பாகச் சொன்ன சிவந்த பவளம் ஜாதியாக நேர்நில்லாது. [கண்பாதங்கைகமலம் நேரா] - முதலுறவுபண்ணும் கண், ப்ராப்யமான திருவடிகள், எடுத்தணைக்கும் கை

இவற்றுக்குத் தாமரை ஜாதியாகஒப்பாகா. [பேராரம்] - பெரியஆரம், திருக்கழுத்திலே இருமடியாகச்சாத்தின பெரியதிருவாரம். [நீன்முடி] - ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். [நாண்] - விடுநாண். [பின்னும்] - பின்னையும் உபமாந மில்லாத ஆபரணம் அநேகம்.

௩௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. இத்தனைபோதும் தாமரையை ஸிக்ஷித்து உபமாநமாகச் சொல்லிப்போந்தார்; விஷயத்திலே அவமாவறித்தவாறே நேர்கோடுநேரே உபமாநமாய் நின்றதில்லை; அவற்றைக்கழித்து உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

[ஆராவமுதமாய்] - எப்போதும் புஜியாநின்றாலும் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையை விளைக்கும் அம்ருதம் போலே நிரதியயகோக்யனாய். [அல்லாவியுள்கலந்த] - இப்படியோக்யம் குறைவற்றால் ஹோக்தாக்களும் அதுக்கு அநுரூபமாகப்பெற்றதோ. [அல்லாவி] - ஒருவஸ்துவாக எண்ணவொண்ணாத என்னுடைய ஆவியோடேகிடர் வந்து கலந்தது. தன்னையும் அறிந்திலன், என்னையும் அறிந்திலன். [அல்லாவி] - அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்தபடி. அசித்துக்கு இழவில்லையே, தன்ஸ்வரூபத்திலே கிடந்ததே; சேதநயிருந்துவைத்து ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறையநினைத்திருக்கிறார். [உள்கலந்த] - பெருமக்களுள்ளவரான நித்யஸூரிகளளவில் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதமாக நினைத்து, என்னளவாகத்தன்னை நினைத்துக்கிடர் கலந்தது. [உள்கலந்த] - “வனகதக்ஷு” (ஏகதத்வம்) என்னலாம்படி கலந்தானாயிற்று. அவன் இப்படி கலந்தமை நீர்என்கொண்டேஅறிந்த தென்னில்; வடிவிலே தோடைகொண்டே நென்கிறார். [காரார்கருமுகில்போல்] - என்னோட்டைக்கலவி ‘பெறுப்பேறு’ என்னுமிடம் தன்வடிவிலேதோற்ற இரானின்றான். கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போலென்னுதல்; காரேன்று - கறுப்பாய், கருமை

அஞ்சாம்பாட்டு. ஆராவமுதம் - இத்யாதி. கீழ், உபமாநமான தாமரையை சிக்ஷித்து ஒப்பாகச் சொல்லிப்போந்தவர், இங்கு ‘ஒப்பில்லை’ என்று சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார் - இத்தனைபோதுஇத்யாதி. சிக்ஷித்து - சிறிது விசேணயிட்டி. நேர்கோடுநேர் - ஸாக்ஷாத்.

மேன்மேலென இது - அபூதோபமை. அவனுடைய போக்யதையைச் சொன்ன வநத்தாம், தம்முடைய ஹேயதையைச் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த்தஹாவம்-இப்படி இத்யாதி. அல்லாவி - அல்லாதஆவி. ஒருவஸ்துவல்லாத ஆத்மாவுக்குள்ளே யென்றபடி. இது அநுரூபமன்றோ வென்ன, ஒருவஸ்துவாகஇத்யாதி. விவரணம் - தன்னையும்இத்யாதி. ‘நல்லதுகெட்டால் நாய்க்குமாகாது’ என்றத்தை நினைத்து அருளிச்செய்கிறார் - அசித்திற்காட்டில்இத்யாதி. அதைஉபபாதிக்கிறார் - அசித்துக்குஇத்யாதி. அசித்துகுஇழவில்லையே - அசித்துக்கு ‘இழந்தோம்’ என்னும்அறிவு இல்லையே. தன்ஸ்வரூபத்திலேகிடந்ததே - வஸ்த்வந்தரமன்றிக்கே கிடந்ததே. ஜ்ஞாநபலமில்லாமையாலே - ‘பகவதஸ்மஸ்ஸேஷத்துக்குஅயோக்யம்’ என்னும் ஜ்ஞாநபல மில்லாமையாலே. ‘உள்கலந்த’ என்றதுக்கு அர்த்தத்தத்வயம் - விடாயர் மடுவிலேயவகாணிக்குமாபோலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய்க் கலந்தா நென்னுதல், “வனகதக்ஷு” என்னலாம்படி கலந்தா நென்னுதல். இரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - பெருமக்கள் இத்யாதியாலும் ஏகதத்வமென்னலாய் இத்யாதியாலும். நித்யஸூரிகளளவி லிதி - யோக்யவிஷயத்திற் கலக்கும்போதும் பெருமானாயிறே கலந்த தென்றபடி. என்னளவாகத்தன்னைநினைத்து - தன்னை அல்லாவியாக நினைத்து. தோடைகொண்டேன் - க்ரஹித்தேன். என்னுள்ளே கலந்த அநந்தரம் - காரார்கருமுகிலானான் என்று பரபாவியாக ஹாவம் - என்னோட்டைக்கலவி இத்யாதி. காரார்கருமுகில்போல் - வர்ஷாகாலீந பரிபூர்ண

மிக்க முகிலேன்னுதல். இவ்வடிவையுடையவன்கிடர் என்னோடே வந்துகலந்தா
 னென்கிறார். [என்னம்மான் கண்ணனுக்கு] - அவ்வடிவழகாலே என்னையெழுதிக்கோ
 ண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு. [நேராவாய்சேம்பவளம்]-பவளமாகிற் சிவந்தன்றோ இருப்பதென்
 னில்; ப்ரவாளத்தை ஸ்ப்படிகஸ்த்தாந்திலே யாக்கி அவ்வருகே சிவந்த பவளத்தைக்
 கற்பித்தால், அப்படி சிவந்த பவளமாயிற்று ஜாதியாகத் திருப்பவளத்துக்கு ஒப்பாகாதது.
 [கண்பாதம் கைகமலம் நேரா]-குளிரநோக்கின கண்; நோக்குக்குத்தோற்று விழுந் திருவடி
 கள், திருவடிகளிலே விழுந்தாரை யெடுத்தனைக்குங் கை; இவற்றுக்குத் தாமரைஜாதி
 யாக ஒப்பாகா. [பேராரம்] - “பேரியவரைமார்பிற்பேராரம்” என்கிறபடியே, திருக்கழுத்
 துக்கிருமடியிட்சே சாத்தவேண்மேம்படியான ஆரம். [நீள்முடி] - ஆதிராஜ்ய ஸ-ஞ்சகமான
 திருவபிஷேகம். [நாண்]-விநோண். [பின்னுமிழைபலவே] அநுபவித்துப்போ மித்தனை
 போக்கி, என்னுற் சோல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ? (௫)

ஆ ர ம் பா ட் ௫.

பலபலவேயாபரணம் பேரும்பலபலவே
 பலபலவேசோதி வடிவுபண்பெண்ணில்
 பலபலகண்ணோடு கேட்டுற்றமோந்தின்பம்
 பலபலவேஞானமும் பாம்பணைமேலாற்கேயோ!

ஆ.—(பலபலவே.) அஸங்க்யேய திவ்யபூஷணங்களையும்; அஸங்க்யேய
 கல்யாணகுணங்களையும், அஸங்க்யேய தோஜோமயகல்யாண திவ்யரூபங்களையும், அஸங்
 க்யேய திவ்யஹோகங்களையும், அஸங்க்யேய திவ்யஜ்ஞாநங்களையு முடையனாய், நாம
 பர்யங்கஸாயியாய், இப்படி பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே கலந்தருளின
 னென்கிறார்.

ஓ.—ஆரம்பாட்டில், சும்மோடே கலந்த எம்பெருமானுடைய அஸங்க்ய
 மான திவ்யபூஷணதிகளை யநுபவிக்கிறார்.

[பலபலவே யாபரணமென்று இப்பாட்டெல்லாம்] - பாம்பணைமேலாற்கு ப்ர
 காரங்களை எண்ணப்புகில், ஆப்ரணங்கள், குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்

மேகம்போலே யிதி ப்ரதமார்த்தம்; காரென்று - கற்பப்பாய், ஆர்தல் - மிகுதியாய், கருமைமிக்க
 கருமுகில் - நெய்த்தமுகிலென்று தவீதியார்த்தம். காரார்கருமுகில்போலே யிருக்கிறவன்கிடர் -
 அல்லாவிடின் கலந்ததென்று பூர்வபாவியாக அர்த்தாந்தரம் - இவ்வடிவை இத்யாதி. வாய்க்குச்
 செம்பவளம், நேரா - ஸத்ருஸமாகா தென்றபடி. பவளமாகிற் சிவந்தன்றேயிருப்பதென்று-
 அநந்தரம், ‘செம்’ என்று விசேஷிக்கவேணுமோ? என்னில் என்று கூட்டுவது. ‘பவளம்’ என்கிற
 ஸாமான்ய நிர்த்தேசத்தைப்பற்ற, ஜாதியாக என்றது. ஜாதிக்குள்ளே ஒருவயத்தியும் ஸத்ருஸமன்
 மென்றபடி. கண்பாதம் கைகமலம்நேரா - கண் பாதம் கைகளுக்குக் கமலம் ஒப்பாகாதது. ஆரம் -
 ஹாரம், முத்துமலை. பேரியவரையித்யாதி - மூன்றாந்திருவந்தாதி. பெரியமலைபோலே பொருந்தி
 யிருக்கிற திருமார்விலே பெருத்திருக்கிற திருவாரத்தைச் சாத்தி யென்றபடி. இருமடியிட்டே -
 இரட்டையாக மடித்து. விநோண் - கடிஸூத்ரம். ‘பலவே’ என்றதுக்கு ஹாவம் - அனுபவித்து
 இத்யாதி. க்ரமேண அவ்யை. (௫)

கள், திவ்யவிக்ரஹங்கள், ஐந்திரியஸுகங்கள், ஜ்ஞாநங்கள் இவையெல்லாம் அஸங்க்யேயங்கள். ஞானமென்று - ஜ்ஞாநஸாதநமானசக்ஷுராதிரி இந்திரியங்களாகவுமாம். ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் போக்யமாயிருக்கும் பரிகரங்களை யுடையவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம் [பாம்பணமே லாற்கேயோ வென்றது]

ப.—அநந்தரம், பூஷணத்யபரிச்சேதத்தை அநுபவிக்கிறார்.

பாம்பணமேலாற்கு-திருவந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகக்கொண்டாற்போலே என்னோடு கலந்தவனுக்கு, பண்பு எண்ணில் - ஸ்வபாவநிருபணம்பண்ணில், ஆபரணம்-ஆபரணம், பலபல - (கிரீடாதிருபபேதத்தாலும் ஓரொன்றில் ஸம்ஸ்த்தாநபாஹுஸ்யத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும், பேரும் - நாமமும், பலபல - (வ்யக்திபேதத்தாலும் நிர்வசநமுகத்தாலும் ஓரொன்று அநேகநாமாத்மகமாயலே) பலபலவாயிருக்கும்; சோதி-ஜ்யோதிருபமான, வடிவு - அப்ராக்ருதவிக்ரஹமும், பலபல - (பரவ்யூஹாதிபேதத்தாலும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; கண்டுஉண்டு கேட்டுஉற்றுமோந்தின்பம் - இந்திரியத்வாரா தத்தத்விஷயஸம்யோகத்தால் வருகிற ஸுகமும், பலபல - (வ்யக்திபேதத்தாலும் அவாந்தரபேதத்தாலும்) பலபலவாயிருக்கும்; ஞானமும் - (தத்த்வாரா பதார்த்தங்களிற் பிறக்கிற) ஜ்ஞாநமும், பலபல - (அப்படியே) பலபலவாயிருக்கும். இந்திரியத்வாரா வருகிற ஸுகஜ்ஞாநங்களில் ஈஸ்வரனுக்கு எதாக்ரமத்தாலும் வ்யுத்தக்ரமத்தாலும் வருமநியமத்தாலே பன்மைசொல்லவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தம்மோடே கலந்தவனுடைய ஆபரணதிகளை அநுபவிக்கிறார்.

[பலபலவேயாபரணம்] - சாதிப்பன்மையும் அவாந்தரப்பன்மையும். [பேரும் பலபலவே] - குணசேஷத்தங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களும் பல. சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்கை. [பலபலவே சோதிவடிவு] - அக்குண சேஷத்தங்களுக்கு ஆஸ்ரயமான வடிவும் பல. ஸுத்தஸத்வமயமான விக்ரஹத்தையே இதர ஸஜாதீயமாக்குகையாலே, கொண்ட வடிவெல்லாம் ஜோதிவடிவாயிருக்கிறது. ஸௌபரியைப் போலே அநேக வடிவெடுத்தாயிற்று இவரை அநுபவிப்பது. [பண்பெண்ணில்] - அவனுடைய ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டுண்டு கேட்டுஉற்றுமோந்தும் உண்டாகக்கடவதான ஐந்திரிய ஸுகமும் பல. [பலபலவே ஞானமும்] - வைஷயிகஜ்ஞாநமும் பலபல. “ஐயதெ சுநெந” என்கிறபடியே, ஜ்ஞாந ஸாதநமான சக்ஷுராதிகளைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [பாம்பணமேலாற்கு]-ஸர்வேந்திரியங்களுக்கும் ஹோக்யமான பரிகரங்களுடையவென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். பாம்பணமேலாற்கு - பண்பெண்ணில் - பலபலவே ஆபரணம், பேரும்பலபல, சோதிவடிவு பலபல, கண்டுஉண்டு கேட்டுஉற்றுமோந்தின்பம் பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்கிறார்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தம்முடனே கலந்து ஆற்றினாய் அநேகஸாரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி என்னை அநுபவியாநின்றன்கிட ரேன்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு - பலபலவே இத்யாதி. ‘பலபலவேசோதிவடிவு’ என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - தம்முடனே இத்யாதி. தம்முடனே - என்னுடனே. ஆற்றினாய் - ஒருசரீரத்தாலே அநுபவிக்க அத்ருப்தனாய். ஆற்றினாய் - அத்ருப்தனாய்.

[பலபலவேயாபரணம்] - ஜாதிபேதமும் வ்யக்திபேதமும் இருக்கிறபடி. திருக்கைக்குச் சாத்துமவையென்றால் அநேகம்; அவைதன்னிலே 'இடைச்சரி, கடைச்சரி' என்று அநேகமாயிருக்குமிதே. [பேரும்பலபலவே] - அநுபவஸமயத்தில் நாமக்ரஹணத்துக்குஇழிந்தவிடமெல்லாம் துறை; சீலப்பேர், வீரப்பேர் அநேகமாயிருக்குமிதே. [பலபலவேசோதிவடிவு] - திருநாமத்வாரா காணும் வடிவுகளும் பல. அப்ராக்குததிவ்யஸம்ஸ்த்தாந்ததை இதரஸஜாதீயமாக்குகையாலே எல்லாம் சோதிவடிவாயே யிருக்குமிதே. ஸௌபரியைப்போலே அநேகம்வடிவுகொண்டாயிற்று இவரைஅநுபவிக்கிறது. முத்தன் தன்னையநுபவிக்கும்போது பமோபோலே, தான்என்னையநுபவிக்கப் பலவடிவுகொள்ளாநின்றான் [பண்பெண்ணில்] - ப்ரகாரங்களை அநுஸந்திக்கில். [பலபலஇத்யாதி] - கண்டு உண்டு கேட்டு உற்று மோந்து உண்டாகக்கடவதான ஐந்திரியஸுகங்களும் பலபல. த்ருஷ்டிப்ரியமாயிருக்கும்வையும், புலிக்குமவையும், ஸ்ரவணேந்திரிய விஷயமாயிருக்கும்வையும், ஸ்பர்ஸவிஷயமாயிருக்கும்வையும், க்ரானேந்திரியவிஷயமாயிருக்கும்வையுமாயஅநேகமிதே. [பலபலவேஞானமும்]-விஷயங்களைச் சொல்லுதல், அவற்றையறிகைக்கு ஸாமக்ரியான ஜ்ஞாநங்களைச் சொல்லுதல். ஜ்ஞாநமும்பலவுண்டோஎன்னில்; விஷயங்கள்தோறும் பேதிக்குமிதே ஜ்ஞாநமும் ஸ்வவ்யதிரித்தங்களையெல்லாம் விஷயமாகவுடையனாய், அவற்றையெல்லாம் அறியவும்வல்லனாய், அவற்றையெல்லாம் அநுபவித்தால் வரும் ஏற்றத்தையுமுடையனாய் யிருக்குமிதே. [பாம்பணமேலாற்கேயோ] - இவையெல்லாம் ஒருவிஷயத்திலே யுண்டாய் அநுபவிக்குமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணங்காட்டுகிறார். ஸ்பர்ஸேந்திரியத்துக்கு உண்டு, க்ரானேந்திரியத்துக்கு உண்டு,

த்விருக்திக்கு அர்த்தம் - ஜாதிபேதமும் இத்யாதி. உபபாதநம் - திருக்கைக்கு இத்யாதி. இது - ஜாதிபேதம். அங்குளீயகஜாதியிலும் 'இடைச்சரி, கடைச்சரி' என்று வ்யக்திபேதமுண்டிதே. இப்படி எல்லாவற்றிலும் கண்டுகொள்வது. சரி - வலயம். இடைச்சரி - பாஹுவில் தோள்வளைமுதலானவை. கடைச்சரி - முன்கைவளையாதல். யத்வா, இடைச்சரி கடைச்சரியாவது - விரலிலே மோதிரமிட்டால் முன்னும் பின்னுமிடுகிற மோதிரமாதல். 'பேரும்பலபல' என்கிறவிடத்தில் வீபஸையாலே - 'ஓராயிரம்' இத்யாதிப்படியே, ஏகைகநாமத்துக்கும் பஹுமுகத்வம் விவக்ஷிதம் நிருக்திபேதத்தாலே. 'கோவிந்தன்' இத்யாதி - சீலப்பேர். 'மதுகுதன்' இத்யாதி - வீரப்பேர். 'பலபலவேசோதிவடிவு' என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம். முந்தினது அவதாரவிக்ரஹம். இரண்டாவது - இவரை யநுபவிக்கைக்காக ஏககாலத்திலே அநேகவிக்ரஹபரிக்கரஹமாதல். ப்ரதமார்த்தம் - திருநாமத்வாரா இத்யாதி. த்விதியார்த்தம் - ஸௌபரி இத்யாதி. இதரஸஜாதீயமான அவதார விக்ரஹத்துக்குச் சோதியுண்டோ வென்ன, அப்ராக்குதஇத்யாதி. த்ருஷ்டாந்தாந்தரம்-மூக்தன் இத்யாதி. விவரணம் - த்ருஷ்டிப்ரிய இத்யாதி. பலபலவேஞானமும்-ஜ்ஞாயத இதி ஜ்ஞாநமென்கிற வ்யுத்தத்தியாலே - கீழ்ச்சொன்ன ஐந்திரியஸுகஹேதுவான ஸப்தாதிவிஷயங்களைச் சொல்லுதலென்றபடி. ஜ்ஞாநமும் பலவுண்டோவிதி - தர்மபூதஜ்ஞாநமொன்றன்றோ, புலவுண்டோவென்னி லென்றபடி. விஷயங்கள்தோறுமிதி - விஷயோபாதிகபேதமுண்டென்றபடி. 'பலபலகண்ணெண்டு' இத்யாதியையும், 'ஞானம்' என்றதின் அர்த்தத்வயத்தை யுந் கூட்டி நிகமிக்கிறார் - ஸ்வவ்யதிரித்தங்களை இத்யாதி. விஷயமாக - ஸ்வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயமாக. அநுபவித்தால் - கரணங்களாலேயநுபவித்தால். ஏற்றம் - இன்பம். ஏற்றமென்றது - அர்த்தாத்வித்தம். ஆக, இத்தால் - இவரோடேகலந்தபின்பு ஸப்தாதிவிஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் உண்டாயிற்றென்றபடி. ஸ்பர்ஸேந்திரியத்துக்கு உண்டு - ஸ்பர்ஸேந்திரியத்துக்கு விஷயமுண்டென்றபடி. இம்முன்றும் மற்றவிரண்டுக்கு உபலக்ஷணமென்கிறார் - இவைதோடிக் கமரணவை இத்யாதி. 'ஓ' என்றது - ஹர்ஷஸூசகம். பாம்பணமேலாற்கு - பண்பெண்ணில்

கண்ணுக்கினிதாயிருக்கும், இவைதோடக்கமானவை யெல்லாம் உண்டிறே. பாம்பணைமேலாற்கு - பண்பெண்ணில் - பலபலவேயாபரணம் இத்யாதிதோடங்கி, ஓ! என்று அந்வயம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

பாம்பணைமேற்பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்
காம்பணைதோள்பின்னைக்காய் ஏறுடனேழ்சேற்றதுவும்
தேம்பணையசோலை மராமரமேழ்ய்த்ததுவும்
பூம்பணையதண்டோழாய்ப் பொன்முடியம்போரேறே.

ஆ.—(பாம்பணை.) தன்னுடைய ஸர்வசேஷத்தங்களையும் எனக்கேஹோக்யமாகச் செய்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், திவ்யசேஷத்தங்களை எம்பெருமான் காட்டியருள்க்கண்டு அநுபவிக்கிறார்.

[பாம்பணையென்று தோடங்கி] - தேவர்களுக்கு ஸமாஸ்ரயணியாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே திருவரவணைமேலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும், ஏறேழைச் செற்றதும் நிரதிஸயபோக்யையான நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக. காம்பு - மூங்கில் [தேம்பணைய வென்றுதோடங்கி] - தேனையும் பண்களையுமுடைத்தாய் அடிக்குறிக்க வொண்ணாதபடி சோலைசெய்த மராமரம் ஏழ் எய்ததுவும். [பூம்பணையவென்றுதோடங்கி] - நல்லதொடையையுடைத்தாயுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதாய்ப் பொன்முடியையுடையாய் அத்தாலே மிகவும் மேனணித்திருந்தவன்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே அவனுடைய திவ்யசேஷத்தங்கள் தமக்குப் ப்ரகாசித்து நிறம்பெற்றபடியை அநுபவிக்கிறார்.

பாற்கடலுள் - பாற்கடலிலே, பாம்பணைமேல் - பாம்பணையின்மேலே, பள்ளி-கண்வளர்ந்தருளுகையை, அமர்ந்ததுவும் - பொருந்தினதும், காம்பணை - மூங்கில் போன்ற, தோள் - தோளையுடைய, பின்னைக்காய் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக, ஏறேழு-ஏறேழையும், உடன் - ஏகோத்யோகத்திலே, செற்றதுவும்-கொன்றதுவும், தேம் - தேனையும், பணைய - பணையையுமுடைய, சோலை - அத்தால்சோலையாகத் தழைத்த, மராமரம் ஏழு - மராமரம் ஏழு, எய்ததுவும் - எய்ததுவும், பூ - அழகிய, பிணைய - தொடையை யுடைத்தாய், தண் - குளிர்ந்த, துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமாய், பொன்முடி-அத்யுஜ்ஜவலமான முடியையுடைத்தாய், அம் - தர்ஸநீயமாய், போர் - (விரோதிரிஸ நோத்யோகஸீலமாய்) செருக்கையுடைத்தான, ஏறு - ருஷபம்போன்ற வஸ்து.

‘ஏறு’ என்ற சொற்கு ஈடாக - அமர்ந்ததுவும், செற்றதுவும், எய்ததுவுமென்று அஃறிணை.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் திவ்யசேஷத்தங்களை அநுபவிக்கிறார்.

ஆபரணம் பலபல, பேரும்பலபல, சோதிவடிவுபலபல, கண்ணென்கேட்டுற்றமோர்தின்பம்பலபல, ஞானமும் பலபல, ஓ என்று அந்வயம். உற்று - ஸ்ப்ருஸித்து. (சு)

[பள்ளியமர்ந்ததுவும் பாம்பணைமேற் பாற்கடலுள்] - திருப்பாற்கடலிலே நீருறுத்தாமைக்குத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே தன்-ஸௌகுமார்யத்துக்கு அதுகூலமாகக் கண்வளர்ந்தருளிற்றும் ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக. [ஏறுடனேழ் செற்றதுவுங் காம்பணைதோள் பின்னைக்காய்] - காம்பு - மூங்கில். ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்ததும் நிரதிஸயஹோக்யையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக. [தேம்பணையஇத்யாதி] - தேனையும் பணையையுமுடைத்தாய், இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடி சோலை செய்த மராமரமேழையும் எய்ததுவும் மஹாராஜர்க்காக. [பூம்பிணையஇத்யாதி] - அழகிதாகத்தொடையுண்ட வென்னுதல், பூவையுடைத்தாய்த் தொடையுண்டவென்னுதல். ஸ்ப்ருஹணீயமாய் ஆதிராஜ்ய ஸ-ஓசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாகையாலே, அழகிதாய்ச் செருக்கியிருந்துள்ள வருஷபம்போலே மேனணித்திருக்கிறவன்.

நாடு.—ஏழாம்பாட்டு. அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாயிருந்துவைத்து, சுஃரூபியிலே கண்வளர்ந்தருளி,ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணிற்றெல்லாம் எனக்காகக் கிடர் என்கிறார்.

[பாம்பணை] - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே நீருறுரைத்தாமைக்கு, ஸைத்யஸௌகந்த்யஸௌகுமார்யங்கனையுடையனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளிற்றும். [காம்புஇத்யாதி] - சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில் போலேயிருந்துள்ள தோளழகையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகங்களான ருஷபங்களேழையும் ஒருகாலே ஊட்டியாக நெரித்துப் போகட்டும். [தேம்பணைய] - மஹாராஜர், 'நீர் வாலையைக் கொல்லமாட்டீர்' என்ன, அவரை விஸ்வஸிப்பிக்கைக்காக; தேனையுடைத்தாய்ப் பணைத்து அடிகண்டு இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடியாயிருக்கிற மராமரங்க ளேழையும் எய்ததும். [பூஇத்யாதி] - பூவையுடைத்தாய்த் தொடையுண்ட வென்னுதல்; நல்லதொடையை யுடைத்தான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், ஆதிராஜ்ய ஸ-ஓசகமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய், இவ்வழகுதன்னை நித்யஸ-ஓரிகளை அநுபவிப்பித்து அத்தால்வந்தமேன்மை தோற்ற, அழகியதாய் யுத்தோந்முகமான ருஷபம்போலே மேனணித்திருக்கிற இருப்பு. போன்முடியம்போரேறு-பாற்கடலுள் பள்ளியமர்ந்ததுவும்-பாம்பணைமேலென்று தனித்தனியே க்ரியையாகக்கடவது. இவையெல்லாம் எனக்காகக் கிட ரென்றுமாம். (எ)

ஏழாம்பாட்டு - பாம்பணைமேல் இத்யாதி. 'பூம்பிணைய' இத்யாரப்ய, 'போரேறு - பாற்கடலுள் - பாம்பணைமேற் - பள்ளியமர்ந்ததுவும், காம்பணையென்று தொடங்கி, எய்ததுவும்' என்று அந்வயித்து அவதாரிகை - அயர்வறும் இத்யாதி.

'பாற்கடலுள் - பாம்பணைமேல்' என்று அந்வயித்தஅர்த்தம் - ஆர்த்தரக்ஷண இத்யாதி. ஸர்ப்பஹாதி ஸ்வபாவத்தைப்பற்ற - ஸைத்ய இத்யாதி. காம்பு - மூங்கில். சுற்றுடைமை - வர்த்துலதை. ஏறு - ஏழுமுடன் செற்றதுவும் இத்யந்வயி. ஊட்டியாக - கண்டப்ரதேஸாவச்சேதேந. ஊட்டி - கழுத்து. நெரித்து - ஸம்ஹரித்து. பணை - சாகை. தேம் - தேன். பூவென்று - பூவாதல். ஸ்ப்ருஹணீயதையாதல். பிணைய-தொடுக்கப்பட்ட. நித்யஸ-ஓரிகளை அநுபவிப்பித்தென்றது-அர்த்தாதிதம். மேனணித்து - கர்வித்து. முந்தின அந்வயத்துக்கு, ஏழேழுடன் செற்றதுவும் - காம்பணைதோட்பின்னைக்காய் எய்ததுவும் - தேம்பணையசோலை மராமரமேழு என்று ஸேஷமும் அந்வயிப்பது. 'இன்னது மின்னதுமின்னதும்' என்றால் - ஸாகாங்கக்ஷமாயிருக்கையாலே அத்யாஹரித்து யோஜிக்கிறார்-இவையெல்லாம் இத்யாதி. இந்தயோஜனையில் பூம்பிணைய தன் துழாய்ப்பொன்முடியம்போரேறு - பாம்பணைமேலென்றுதொடங்கி, எய்ததுவும் எனக்காகக் கிடர் இத்யந்வயி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பொன்முடியம்போரேற்றை எம்மானைநால்தடந்தோள்
தன்முடிவொன்றில்லாத தண்துழாய்மாலையனை
என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானைச்
சொல்முடிவுகாணேன்நான் சொல்லுவதென்சொல்லீரே.

ஆ.—(பொன்முடி.) - வாங்மநஸாபரிச்சேத்ய நிரதிஸ்ய கல்யாணஸ்வரூப குண விபூதிகளையுடையனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவகுண வருத்தாதிகளினுடைய நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளேகலந்த இஸ்ஸௌஸீல்யத்துக்கு ஒரு முடிவு காண்கிறிலேன்; ஆனபின்பு, எத்தைச்சொல்லுவது? சொல்லீ ரென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே விலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்த இம்மஹாகுணம் எனக்குப் பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[பொன்முடியென்றுதொடங்கி] - பொன்முடியையுடையனாய் மிகவும் செருக்கையுடைய ஏறுபோலே மேனாணித்திருப்பதுஞ்செய்து தன்னுடைய குணசேஷத்தங்காளே என்னை அடிமை கொண்டவனை. [நால்தடந்தோளென்று தொடங்கி] - அழகிய திருத்தோள்கள் நாலையுமுடையனாய், அபரிச்சேத்யமான வைலக்ஷண்யத்தையு முடையனாய், ஸர்வைஸ்வர்யஸூசகமாய் நிரதிஸ்யவோக்யமான திருத்துழாய்மாலையையுடையவனை. [என்முடிவென்று தொடங்கி] - என்னுடைய நிர்மயாதையான நிஹீநதையைப் பாராதே என்னுள்ளே கலந்தவனைச்சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன்.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸ்லேஷவைலக்ஷண்யத்தினுடைய வாசாமகோசரதையை அருளிச்செய்கிறார்.

பொன் - உஜ்ஜ்வலமான, முடி - அபிஷேகத்தையுடைய, அம்போரேற்றை - பெருஞ்செருக்கனாய், எம்மானை - (அந்தஸ்வாதந்தர்யுச்செருக்கைக்காட்டி) என்னை அடிமைகொண்ட நாதனாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோளையுடையனாய், தன் - தன்பெருமைக்கு, முடிவொன்றில்லாத - முடிவில்லாதவனாய், (இந்தமேன்மைக்கும் போக்யதைக்கும் ஸூசகமான), தண்-குளிர்ந்த, துழாய்மாலையனை - திருத்துழாய்மாலையையுடையனாய், என்முடிவுகாணாதே - (தன்உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை காணாதவோபாதி) என்நிகர்ஷத்தின்முடிவுகாணாதே, என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, கலந்தானை - கலந்தவனை, நான் - நான், (ஸ்வஸம்வேத்யமாக அறியுமதொழிய), சொல் - பாசரமிட்டுச்சொல்லும், முடிவு - ப்ரகாரம், காணேன் - காண்கிறிலேன், சொல்லுவது - (நீங்களதுபவித்த விஷயம் வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணுமோபாதி) இங்குச்சொல்லுவது, என் - ஏது, சொல்லீர் - (உண்டாகிற்) சொல்லுங்கோளென்று லௌகிகரைக்குறித்து உரைக்கிறார். லோகவ்யாவ்ருத்தனுடைய ஸம்ஸ்லேஷஸாரஸ்யம் வாசாமகோசரமென்று கருத்து. விஸ்லேஷதசையில் என்முடிவுகாணாதே யென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு அவிஷயமான வைலக்ஷண யத்தை யுடையனாய் வைத்து என்னோடே கலந்த இம்மஹாகுணம் பேச்சுக்கு நிலமன் றென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவபிஷேகத்தையுடையனாய் நிருபாதிகஸ்வாதந்தர்யத்தாலே மேனணித்திருக்கிறவனை. [எம்மானை] - ஸேஷித்வத்திலெல்லையைக் காட்டி என்னை ஸேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்] - சுற்பகத்தரு பணைத்தாற்போலே நாலாய்ச் சுற்றடைத்தான தோள்களையுடையவனை. [தன்முடிவொன்றில்லாத]—“யதொவாவொநிவதயுக்தெ” என்று மீளும்படியான உத்கர்ஷத்தையுடையவனை. [தன்முழாய் மாலையனை] - ஸர்வாதிக விஷயத்துக்கு அடையாளமான திருத்துழாய் மாலையை யுடையவனை. [என்முடிவுகாணாதே] - தன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு முடிவில்லாதவோபாதி என்னுடைய நிகர்ஷத்துக்கும்முடிவின்றிக்கே யிருக்க, அத்தைப் பாராதே அவிஜ்ஞாதாவாய் என்னோடே கலந்தவனை. தன்னைப்பிரிந்து நான் முடியுமது காணமாட்டாமையாலே யென்றுமாம். [சொல்முடிவுகாணென்னான்] - அவன்என்னையறுபவிப்பிக்க, அத்தால்எனக்குப் பிறந்த ரஸம் அதுபவித்துவிடுமத்தனை யல்லது பாசுரமிட்டுச்சொல்ல முடியாது. சொல்லிமுடிக்கும்படி அறியேன். [சொல்லுவதென் சொல்லீர்] - விஷயாந்தராறுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற நீங்கள் இதுக்கு ஏதேனுஞ் சொல்லவல்லீர்களோ?

ஈ.௫.—எட்டாம்பாட்டு. அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்துவைத்து என் தண்மையைப் பாராதே என்னோடேவந்துகலந்த இம்மஹாகுணத்தை என்னால் பேசி முடியாதென்கிறார்.

[பொன்முடியம்போரேற்றை] - உபயவிபூதிக்கும் கவித்தமுடியையுடையனாய் அத்தால்வந்த ஸேஷித்வவுறைப்புத்தோற்ற இருக்கிறவனை. [எம்மானை] - தன்ஸேஷித்வத்திலெல்லையைக்காட்டி, என்னை ஸேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவனை. [நால்தடந்தோள்இத்யாதி] - நாலாய்ப்பணைத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையனாய்: தன்னைப்பேசுபுக்கால் வேதங்களும் எல்லைகாணமாட்டாதே “யதொவாவொநிவதயுக்தெ” (யதோவாசோநிவர்த்தந்தே) என்று மீளும்படியிருப்பானாயிருக்கிற தன்முழாய்மாலையனை. எல்லைகாணவொண்ணாத வஸ்துவுக்கு லக்ஷணம்போலே திருத்துழாய்மாலையனை. [என்முடிவு இத்யாதி] - அவன்பக்கல் நன்மைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதாப் போலேயாயிற்று இவர்பக்கல் தீமைக்கு எல்லை காணவொண்ணாதா யிருக்கிறபடி. [என்முடிவுகாணாதே] - என்னளவுபாராதே. “சுவிஜாதா” - (அவிஜ்ஞாதா) என்கிற

எட்டாம்பாட்டி - பொன்முடி இத்யாதி. ‘பொன்முடியம்போரேற்றை’ என்றத்தைப் பற்ற - அயர்வறுமமரர்கள் என்றது. தண்மை - நீசதை. இம்மஹாகுணம் - ஸௌரீல்யம்.

கவித்த - தரித்த. உறைப்பு - தார்ட்யம். தன்ஸேஷித்வத்தில் இத்யாதி - ‘பொன்முடி’ என்று - ஸேஷித்வத்தின் எல்லை தோன்றிற்று. தத்ஸமபிவ்யாஹாரத்தாலே - ஸேஷத்வத்தினெல்லை தோன்றுகிற தென்றபடி. எம்மானை - எங்களுக்கு ஸ்வாமியானவனை. பணைத்திருந்துள்ள - பெருத்திருந்துள்ள. தன்முடிவொன்றில்லாத - தனக்கு ஓரெல்லையில்லாத. ‘தன்முழாய்மாலையனை’ என்கிற பதஸாஹித்யத்துக்கு ஹாவம் - எல்லைகாண இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ‘வக்ஷஸ்யுயாந்தஸுலிகுலா’ இத்யாத்யநஸந்தேயம். ‘என்முடிவு’ என்றதுக்கு, முடிவென்று - எல்லையாய், கீழே ‘அல்லாவ’ என்றிருக்கையாலே ஸாமான்யஸப்தத்தை விஸேஷத்திலே பர்யவஸிப்பித்து, எந்தோஷத்தின் சாமாவதியைப் பாராதே யென்று முந்தின அர்த்தம். அளவு - தண்மை. விவரணம்-அவிஜ்ஞாதா இத்யாதி. ‘சுவிஜா தாஸஹஸ்யாஸு—ஃ’ இதி ஸ்ரீஸஹஸ்ர

படியே, எந்தண்மைபாராதே கண்ணைச் சேம்பிளித்துவந்துகலந்தா னென்னுதல்; அன்றிக்கே, ஆடியாடியில் விஸ்வேஷித்த வ்யஸந்தாலே நான் முடியப்புக, அது காணமாட்டாதே என்னோடே கலந்தா னென்னுதல். [சொல்முடிவுகாணென்னான்] - என்னோவேந்துகலந்த ஒருகுணத்தையும் சொல்லில், ஆந்தகுணமொன்றையும் சொல்லப் புக வேதம்பட்டது படு மித்தனை. அவன்என்னையநுபவிப்பிக்க, அத்தால் எனக்குப் பிறந்த ரஸம்அநுபவித்துவிடு மத்தனையல்லாது, பாசரமிட்சேசொல்லி முடியாதேன்மாமம். [சொல்லுவதென்சொல்லீரே] - இதரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாசரமிட்சே சோன்னிகளாயிருக்கிற நீங்கள் தான் சொல்லவல்லிகளோ? (அ)

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டு.

சொல்லீரென்னம்மான யென்னுவியாவிதனை
எல்லையில்சீர் என்கருமாணிக்கச்சுடரை
நல்லவமுதம் பெற்றகரியவீமோய்
அல்லிமலர்விரையோத்து ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே.

ஆ.—(சொல்லீர்.) இப்படி அவனுடைய குணங்கள் சொல்ல நிலமன்றியே யிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய ஆராமையாலே, அவன்குணங்களைக் காலதத்வமெல் லாஞ் சொன்னாலு மவற்றுக்கு ஒருமுடிவு காண்கிறிலே நென்று பின்னையும் அவனுடைய குணங்களைச் சொல்லி, பரமஹோக்யஞய் ஸ்தரீபுநபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீய னாயிருந்துவைத்து, தன்னமுகாலேஎனக்கு யாரகஞய் என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய இந்தஸௌஸ்ரீயாதிகுணங்களை நீங்களும் சொல்லிகோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், தமக்கு எம்பெருமானைப்பேச முடியாமையாலே பேசவுந் தவிரந்த ஆழ்வார் பின்னையுந் தம்முடைய சாபலத்தாலே எல்லாரையும்அழை த்து, அவர்களும் தாமும் கூடப்பேசுகையிலே உபக்ரமிக்கிறார்.

[என்னுவியாவிதனை] - நான்உஜ்ஜீவிக்கும்படி தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்க ளைக் காட்டிக்கொண்டு என்னுள்ளே நின்றவனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச் சுடரை] - எல்லையில்லாத அழகையுடைய கருமாணிக்கத்தினொளியையுடைய தன்னை எனக்குத் தந்தவனை. [நல்லவமுதமென்று தொடங்கி] - ப்ராக்ருதஹோக்யங்களில் தலைக் கட்டான அமுதம்போலே ஹோக்யமுமாய் பரம்பராப்யமான மோக்ஷபுருஷார்த்தமு மாய்த்தன்னுடையஹோக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாகவுடையனு

நாம்நி. சேம்பிளித்து - மூடிக்கொண்டு. அன்றிக்கே இத்யாதி - த்விதியார்த்தம் - ஸ்பஷ்டம். 'என்முடிவுகாணாதே' என்றபதத்தி னர்த்தத்தவ்யாந குணமாக அடைவே அர்த்தத்தவ்யம் - என்னோடு வந்து இத்யாதி வாக்க்யதவ்யேக. சொல்முடிவுகாணென் - சொல்லும்பரகாரம் காண்கிறிலேன். சொல்லுவதென் - நீங்கள் அநுபவித்தவிஷயம் வ்ருத்தகீர்த்தநம்பண்ணவேணுமோபாதி, இங்குச் சொல்லுவது ஏது? சொல்லீரே - உண்டாகிற் சொல்லுங்கோ ளிதி ஸப்தார்த்தம். இத்தால் பலி தம். - இதரவிஷயங்ளை இத்யாதி. க்ரமேணஅர்வயம். (அ)

மாய். [ஆணல்லன்பெண்ணல்லனே] - நாட்டிற்காண்கிற ஆணின்படியுமல்லன் பெண்ணின்படியுமல்லன்.

ப.—அந்தரம், நிரதிஸயஹோக்யபூதனாவணைச் சொல்லவல்லிகோளாகிற் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

என் அம்மாணை - எனக்குஸ்வாமியாய், என் ஆவி - என்னுத்தமாவுக்கு, ஆவிதனை - ஆத்மாவாய், எல்லையில் - எல்லையில்லாத, சீர் - ஸௌகுமார்யாதிகுணங்களையுடைத்தான, என்கருமாணிக்கச்சுடரை - நீலரத்நஜ்யோதிஸ்ஸ-போலே யிருக்கிற வடிவை என்னை யதுபவிப்பித்தவனை, சொல்லீர் - (எல்லாரும்சேர்ந்து) சொல்லலாமாகிற் சொல்லுங்கோள்: (சொல்லவொண்ணுமைக்கடியென்னென்னில்), நல்ல - (லௌகிகம்ருதத்தில்) விலக்ஷணமான, அமுதம்-நித்யஹோக்யம்ருதமுமாய், (பரமயோகிகளுக்கும்), பெற்றற்கு-பெறுதற்கு, அரிய - அரிதான, வீடுமாய் - மோக்ஷஸ்த்தாநநிர்வாஹகனுமாய், அல்லிமலர் - தாமரைப்பூவில், விரையொத்து - பரிமளம்போலே நிஷ்க்ருஷ்டஹோக்யருபாய், பெண் அல்லன் - பும்ஸ்த்வத்தாலே ஸ்திரீகளில் வ்யாவ்ருத்தனாவோபாதி, ஆண் அல்லன் - புருஷோத்தமத்வத்தாலே ஸமஸ்தபுருஷவ்யாவ்ருத்தனாயிருக்கும்.

ஆதலால், சொல்ல அரிதென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பேசமுடியாதென்று மீண்டவர், சாபலாதிஸயத்தாலே எல்லாரையுங்கூட்டிப் பேசத்தொடங்குகிறார்.

[சொல்லீர்] - எல்லாருங்கூடியாகிலும் பேசவல்லிகோளே; [என்னம்மாணை]-தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை முறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னுவி யாவிதனை] - இவ்வாத்மாவுக்கு யாரகனை. [எல்லையில் சீரென்கருமாணிக்கச்சுடரை] - திவ்யாத்மஸ்வருபத்தினுடைய குணங்களுக்கு எல்லை யுண்டாகிலும், விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கேயிருக்கிறபடி. எல்லையில்லாத ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிகளையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையான நீலமணிபோலே புகரையுடைத்தாயிருக்கிற வடிவை என்னை யதுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] நித்யமாய் ஹோக்யமான அமுதம். ப்ராக்ருதஹோக்யங்களி லெல்லையான அம்ருத மென்றுமாம். [பெற்றற்கரிய வீடுமாய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயதநத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத ப்ரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோக்ஷமாய். [அல்லிமலர்விரையொத்து] - ஹோக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தை உபமாநமாக வுடையனாய். [ஆணல்லன் பெண்ணல்லனே] - புருஷவிஸஜாதீயன். பெண்ணல்லனென்கிற இது த்ருஷ்டாந்ததயா சொல்லுகிறது. ஆக, உபமாந ரஹித நென்றபடி.

௩௫.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “பாகரமில்லை” என்னு, கைவாங்கமாட்டாரே; ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து, என்னாயனான ஸர்வேஸ்வரனை எல்லாருங் கூடியாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோ? என்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - சொல்லீர் இத்யாதி. கீழே ‘சொல்லுவதென்சொல்லீர்’ என்று வைத்து, பின்னையும் ‘சொல்லீர்’ என்கிறதென்? என்ன - பாகரமில்லை இத்யாதி. சாபலத்தாலே யென்றபடி.

[சொல்லீரென்னம்மானே] - ஸ்ஷு-தரவிஷயங்களை அநுபவித்து அவற்றுக்குப் பாகரமிட்டேச் சொல்லியிருக்கிற நீங்களாகிலும் சொல்லவல்லீர்களோ? [என்னம்மானே] - தன்குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னைமுறையிலே நிறுத்தினவனை. [என்னவியாவிதனை]- என்னதமாவுக்கு அந்தராத்மாவாயுள்ளவனை. [எல்லேஇத்யாதி] - திவ்யாத்ம ஸ்வரூப குணங்களுக்கு எல்லேகாணிலும் விக்ரஹகுணங்களுக்கு எல்லேயின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. அளவிறந்தகல்யாணகுணங்களையும், நீலமணிபோலே குளிர்ந்த வடிவழகையும் என்னை யநுபவிப்பித்தவனை. [நல்லவமுதம்] - நித்யமுமாய் ஹோக்யமுமான அம்ருதம். ப்ராக் ருதஹோக்யங்களில் தலையான அம்ருதம். [பேற்றகரியவீமோய்] - ஒருவராலும் ஸ்வயத் நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாத மோக்ஷபுருஷார்த்தமுமாய். [அல்லிமலர்விரையோத்து]- ஹோக்யதைக்குத் தாமரைப்பூவில் பரிமளத்தோடோத்து. [ஆணல்லன்பெண்ணல் லனே] - இதரபுருஷஸஜாதீய னல்லன். பெண்ணல்லனென்றவோபாதி, ஆணல்ல னென்று - அதுதன்னையும் கழிக்கிறது. இத்தால் - உபமாநரஹித னென்றபடி. (க)

ப த் தா ம் பா ட் டு.

ஆணல்லன்பெண்ணல்லன் அல்லாவலியுமல்லன்
காணலுமாகான் உளனல்லனில்லையல்லன்
பேணுங்கால்பேணும் உருவாகுமல்லனுமாம்
கோணேபரீதுடைத்து எம்பெம்மானைக்கூறுதலே.

ஆ.—(ஆணல்லன்.) ஸ்த்ரீபுந்ரபும்ஸகாதி ஸர்வபதார்த்தவிஸஜாதீயனாத லால் தத்மோசரப்ரமாணங்களுக்கு அமோசரனாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் ஆஸ்ரிதருடைய விவக்ஷாநுகுணமான திவ்யரூபசேஷ்டிதங்களை யுடையனாய், அநாஸ் ரிதருக்கு துர்லபனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னோடு கலந்த இக்குணம் சொல்ல நிலமன் றுகிலும் சொல்லாதொழிய முடிகிறதில்லை யென்கிறார்.

முறை - ப்ராப்தி. 'எல்லேயில்சீர்' என்றதுக்கு - ஸ்வரூபகுணபரமாக அர்த்தாந்தரம் - அளவிறந்த இத்யாதி; ஏகார்த்தமாதல். இப்பொழுது, அளவிறந்த கல்யாணகுணங்களென்றது- விக்ரஹகுணங்களை. நன்மைக்கு அர்த்தத்தவ்யம் - நித்யபோக்யத்வமாதல், ப்ரர்க்ருதபோக்ய வைலக்ஷண்யமாதல். நித்யபோக்யதையாவது - ஸர்வாதிகாரமுமாய் ஸதாஸௌயமுமாகை. ஸ்வயத்நத் தால் ப்ராபிக்கவொண்ணா தென்றது - "ஓக்ஷிப்யுதிஃஸூஹா" என்றத்தைப்பற்ற. வீடு - மோக்ஷம். அல்லி - தாமரை. இதரபுருஷஸஜாதீயனல்லனிதி - பும்ஸ்த்வத்தாலே பெண்களைக் கழித்தவோபாதி, புருஷோத்தமத்வத்தாலே நாட்டில்புருஷர்களோடு உண்டான ஸாஜாதீயத்தையும் கழிக்கிற தென்கை. 'ஆணல்லன்' என்ன அமையாதோ? 'பெண்ணல்லன்' என்கிறதென்? என்ன, த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் - பெண்ணல்லனென்ற இத்யாதி. நாட்டில் காண்கிற ஆணின்படியு மல்லன், பெண்ணின்படியுமல்லனிதி ஸப்தார்த்தம். அதுதன்னையும் - புருஷஜாதியையும். ஆனால் பும்ஸ்த்வமில்லையோ? என்ன - இத்தால் இத்யாதி. என்னவியாவிதனை யித்யாரப்ய, பெண்ணல்ல னை - என்னம்மானேச் சொல்லீர் இத்யந்தவ்யம். வீடுமாய் - வீட்டுக்கு கீர்வாஹகனுமாய். விரை யோத்து - பரிமளத்தோடு ஒத்திருக்கு மவனுமா யிதி ஸப்தார்த்தம். (க)

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வ வஸ்துவைலக்ஷணயாதிகளைச் சொல்லாநின்றனுகொண்டு, ஏவம்விதனுவன் என்னோடு கலந்தபடி பேசி முடியா தென்கிறார்.

[ஆணல்லனென்றுதொடங்கி]- ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன் ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணனென்று சொல்லிற்று-எம்பெருமானோடு ஒவ்வா மைக்கு ஸ்த்ரீநபும்ஸகங்களோடு புருஷர்களோடு வாசியில்லையென்று தோற்றுகைக்காக. [காணலுமென்று தொடங்கி]- இவற்றோடுஅவனோடு ஏகப்ரமாண மம்யத்வ ஸாம்யமு மில்லை, அநாஸ்ரிதர்க்கு தூர்லபன், ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபன், ஆஸ்ரிதர் ஏதேனுமொன்றை “இவனுக்கு வடிவாகவேணும்” என்று நினைத்தால் அத்தையே தனக்கு வடிவாகக்கொள் ளும். அவ்விருப்பிலே அநாஸ்ரிதர்க்கு வரவொண்ணாதபடி யிருக்கும். இப்படியிருக்கிற எம்பெருமான் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி பேசுவோமென்றால் மிறக்குடைத்து.

ப.—அந்தரம், அவன்ஸ்வஹாவத்தைச் சொல்லுகை மிகவும் அரிதென் கிறார்.

ஆண்அல்லன் - ஆணும்அன்றியே, பெண் - பெண்ணும், அல்லன் - அன்றி யே, அல்லா - ப்ரயோஜனவத்தல்லாத, அலியும் - அலியும், அல்லன் - அன்றியே; காண லும் - (அவற்றைக்காணும் ப்ரமாணத்தாற்) காணவும், ஆகான் - ஒண்ணாதே, உளனல் லன் - (ப்ரதிகூலர்க்கு) உளனன்றியே, இல்லையல்லன் - (அநுகூலர்க்கு) இலனன்றியே, பேணும் - (ஆஸ்ரிதராய்) ஆதரித்த, கால் - காலத்தில், பேணும் - (அவர்கள்) ஆதரித்த, உருவாகும் - வடிவையுடையாய், அல்லனுமாய் - (ஆதரமில்லாதவளவில் அப்படி) அல்லனாயிருக்கும், எம்பெம்மாணை - என்ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (இப்ப்ரகாரம்அவன் காட்டக்கண்ட நான்) கூறுமிடத்து, பெரிது - மிகவும், கோணைஉடைத்து - மிறக்கு உடைத்து. கோணை - மிறக்கு. ஸர்வவிஸஜாதீயனாகையாலே “ஏவம்விதன்” என்று சொல்ல அரிதென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவனுடைய வைலக்ஷணயத்தைப் பேசிலும், அவன் என்னோடு கலந்தபடியைச் சொல்லமுடியா தென்கிறார்.

[ஆணல்லன்இத்யாதி]- ஸ்த்ரீபுந்நபும்ஸகாதி ஸர்வவஸ்து விலக்ஷணன். ஸ்த்ரீ நபும்ஸகங்களைச்சொல்லிற்று - அவ்வோபாதி புருஷஸாம்ய மென்கைக்காக. [அல்லா வலி]- நிர்விநியோகமென்னுதல், உக்தங்களல்லாத வென்னுதல். ஆக, ஸஜாதீயவிஸ ஜாதீய நிஷேதம் பண்ணினபடி. பட்டரை கோஷ்டியிலே ஒருதமிழன் “ஆனால்அவ் வஸ்துஸூந்யமோ? என்ன”, “இயல்அறியவில்லையோ? ‘அல்லன்’ என்ற ஸப்தந்தானே புருஷோத்தமனென்று காட்டாநின்றது” என்றார். [காணலுமாகான்]- அவற்றைக் காணும் சக்ஷராதிகளாற் காணப்படான். ஏகப்ரமாணமம்யத்வஸாம்யமு மில்லை. [உளனல்லனில்லையல்லன்]- அநாஸ்ரிதர்க்கு தூர்லபன், ஆஸ்ரிதர்க்கு ஸுலபன். அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல், [பேணுங்கால்]- தேவங்கமுதலானார் தன்னைஆஸ்ரயித்தால், [பேணுமுருவாகும்]- அவர்களுகந்தபடியே பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும். [அல்லனுமாய்]- பிறந்தவிடந்தன்னிலே, விமுகராயிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி யிருக்கும்.

[கோணை பெரிதுடைத்தெம்பெம்மாணைக் கூறுதலே] - ஸர்வேஸ்வரன்என்னையநுபவிப் பித்தபடி, என்னால் பாசுரமிட்டுச் சொல்லப்புகில் மிகவும் மிறுக்குடைத்து.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. என்னோடு கலந்த எம்பெருமான்படி பேசப் பேரிது ,
மிறக்குடைத்து என்கிறார்.

[ஆணல்லன்இத்யாதி]-நாட்டில்காண்கிற ஆண்களின்படியல்லன், அப்படியே ஸ்த்ரீகளின்படியுமல்லன்; உபயோகயோக்யமல்லாத நடும்ஸகபதார்த்தத்தின்படியுமல்லன். ‘‘நெந்வொலியை நவநெநுவல்வொழிவது || வகுசொண்டவனு வடுநெந்வடிநடிகளுநு சுஹசிஷஜ’’ (நைனம்வாசஸ்திரியம்பருவந் நைநமஸ்த்ரி புமாந்பருவந் - புமாம்ஸம்நப்ருவந்நைநம் வதந்வததிகஸ்சந அ இதிப்ரஹ்ம), ஆரணத்தில் இரண்டாமோத்து. ‘(வடுவெநடிவாவொருநு) திருஷ்டவத்நடினொநவொரிநஜநு’! நாயஞ்சூண்ஊநவநவாலநுநிஷையஸௌஷய தாடிஸஷ’*; * (ஸவைநதேவா ஸாரமர்த்யதிர்யங் நஸ்த்ரீநஷண்டோ நபுமாந்நஜந்து); நாயங்குணம் கர்மநஸந்நசாஸந் நிஷேதஸேஷோஜயதாத ஸேஷம் என்று) இப்பட பட்டார்அருளிச்செய்தவாறே, ஒரு தமிழன், ‘ஜீயா, நாட்டில் காண்கிற மூன்றின்படியு மல்லனாகில் சோல்லிற்றுகிற வஸ்து, சூந யமோ பின்னை’ என்றுகேட்க, பட்டரும், “பிள்ளைஇயலறிவுக்குப் போந்திருந்ததில்லை!” ஆணல்லன் பெண்ணல்லள் அல்லாஸலியுமல்லது என்றதில்லையே, ‘அல்லன், அல்லன்’

பத்தாம்பாட்டு - ஆணல்லன் இத்யாதி. 'எம்பெம்மானைக்கூறுதல் - கோணை பெரிது
டைத்து' என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - என்றோடுகலந்த இத்யாதி. பெரிது மிறுக்
தடைத்து - மிகவும்வருத்தமுடையது.

அல்லாஅலி - உபயோகயோக்யமல்லாத நபும்ஸகபதார்த்தம். இவ்வித்திலே, “கூட
பாஷண்பதிதெவெரிஹுங்காகண்ணீவி | டிஜாநுபதிமுணியாடிாவடிவிகடிாஉந’,
என்றது அநுஸந்தேயம். “ஆணல்ன்” இத்யாதிக்கு ப்ரமாணம் - நைநம் இத்யாதி. “புவநு
கஸுநநா - வாரிதாந்வடிநுகஸுநவொருஷம்; வனந - வாரிதாந்வாஅ
வியம்நவடிதி-வீகெநநவடிதி; புவநுகஸுநவொருஷம்வநநு, சுலீவொரிநு-
சுலீவொரிங்ஸ், விதீயாவிகுலாவஸாநஸம். வீவொவிரிகுநவொஸகெ
நாவிநவடிதி; புவநுகஸுநவொருஷவந - வொரிங்ஸ்வடிதி; வனவ்வ
த்க்காரவாவுப் புவெஷ்த்யம். சுயிகவதவ யொமஸாநஸம்”. இந்தப்பகுதி, ருக்
மினுடைய ஆரணத்தில் இரண்டாம் ப்ரஸ்ரத்திலே. “ஸெவெநெவொஸுரிநுதிருவீ
நடிஷ்டாநவொரிங்ஸ்” இதி ஸ்ரீ பாகவதே. சூர்யமோ? இதி- “யாவ விஸெஷா
திரிகுஸ்ஸாரிநுதிதிவாவம்.” இயலறிவுக்கு - ஸப்தஜ்ஞாந்தத்துக்கு. அதாவது - அர்த்தஜ்ஞா
நாபாவமேயன்றிக்கே, இயலறிவுக்கும் போந்திருந்த தில்லை யென்றபடி. ஸப்தந்தானேதோ

* குண்டவிதந்ரந்தம் சில ஸ்ரீகோயங்களிலில்லை.

என்கையாலே - ‘புருஷோத்தமன்’ என்று ஸப்தந்தானே தோற்றுவிக்கிறதில்லையோ? என்றருளிச்செய்தார். “ஆணல்லன், பேண்ணல்லன்” என்கிற இத்தால்-ஸஜாதீயவிஜாதீயநிஷேதம்பண்ணினபடி. [காணலுமாகான்]-ஆண், பேண், அலி, என்கிற இவற்றைக் காணும் ப்ரமாணங்களால் காணப்படாதான். இத்தால் - ஏகப்ரமாண மம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை யென்கை.[உளனல்லன்]-அநாஸ்ரிதர்க்கு. [இல்லையல்லன்]-ஆஸ்ரிதர்க்கு.அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்-[பேணுங்கால் பேணுமுருவாகும்]- ‘நீஎங்களுக்குப் புத்ரனாய் வந்து பிறக்கவேணும்’என்று சிலர்இரந்தால் அப்படியேவந்துபிறந்து,“ஸஹயௌநஹிஸஜாதஃஜாதொஹ்யதூவொஹாசு” (ஸபலந்தேவி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோஹம்யத்தவோதராத்) என்று நிற்கும். அன்றியே, பேணுங்கால் - தன்னை அர்த்திக்குங்காட்டில், பேணுமுருவாகும்-தன்னைப்பேணி மறைக்கவேண்மேம்படி வந்து அவதரிக்கு மென்றுமாம். [அல்லலுமாம்]-இப்படி தாழ்நிற்கச்செய்தே சிசுபாலாதிகளுக்குக்கிட்ட அரிதாம்படியிருக்கும். [கோணைபெரிதுஇத்யாதி] - இவ்வோநிலைகளை எனக்குஅறிவித்த ஸர்வேஸ்வரன்படியினைப் பேசவேன்றால், சால மிறக்குடைத்து.

(க0)

ப தி னோ ரா ம் பா ட் ௫.

கூறுதலொன்றாகக் குடக்கூத்தவம்மானைக்
கூறுதலேமேவிக் குருகூர்ச்சடகோபன்
கூறினவந்தாதி யோராயிரத்துளீப்பத்தும்
கூறுதல்வல்லாகுளரேல் கூவேர்வைகுந்தமே.

ஆ.—(கூறுதல்.)-காலதத்தவமெல்லாந் சொன்னாலும் ஆராத குணசேஷிதங்களைபுடையனான எம்பெருமானைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைச் சொல்ல வல்லார், திருநாட்டிலே போய் எம்பெருமானை அதுபவிக்கப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸிப்பார், இதிற்கொன்னபடியே பரிபூர்ணமாக எம்பெருமானைத் திருநாட்டிலே என்றும் அதுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூறுதலென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய ஒரோ சேஷிதமே காலதத்வமெல்லாங் கூடினாலும் பேசுவொண்ணாதிருக்கிறவனை ஸர்வகுண சேஷிதாதிகளோடும் பரிபூர்ணனானபடியே பேசுகையிலே துணிந்து.

றுவிக்கிறதில்லையோ விதி - ஸ்ருதியில் “எநம்” என்ற நிர்த்தேசத்தைக் கடாக்கித்திறே ‘அல்லன் அல்லன்’ என்ற தென்றபடி. ‘அல்லாவலியுமல்லன்’ என்றதுவுந் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமாகவே கண்டுகொள்வது. பலிதம் - இத்தால் இத்யாதி. “வென ஹியிக வுசுக்ஷுமயிநு” அன் தென்றபடி. பேணுங்கால் - ஆசைப்பட்டால், பேணுமுருவாகும் - ஆஸ்ரிதர் ஆசைப்பட்ட வடிவோடே-அவதரிக்கு மென்று ப்ரதமார்த்தம். பேணுதல் - பரிவாய், மங்களாஸாஸநம்பண்ணவேண்மேம்படியான விக்ரஹத்தையுடையவனாய் அவதரிக்குமென்று த்வீதியார்த்தம். ஸபலந்தேவி இதி - “ஐஹவஹஸெ, துதீயெ, டெவகீஹிசுக்ஷுஷு” - “ஹுதொஹ்யதூயாவஹிவஹு வுசுராயிநுதாஹிதெ” இதுபூர்வார்த்தம். பேணி - பரிந்து. கோணை - மிறக்கு. ப்ரயாஸமென்றபடி. பெரிது (கால) மிகவு-மென்றபடி. ஆணல்ல னித்யாரப்ய, எம்பெம்மானைக் கூறுதல்-பெரிது, கோணையுடைத்தென்று அவ்வயம்.

(க0)

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமார்க்ப் பரமபதப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஒன்று - ஒருகுணத்தை, கூறுதல் - சொல்லிலும், ஆரா - சொல்லிமுடியவொண்ணாத, குடக்கூத்த - குடக்கூத்து முதலான ஸீலாதிசுணங்களையுடைய, அம்மாளை - ஸ்வாமியை, கூறுதல் - (உள்ளபடியே) சொல்லுவதாக, மேவி - உத்யோகித்து, குருகூர்ச்சடகோபன் - (அவனாலே லப்தஜ்ஞாநப்ரேமரான) ஆழ்வார், கூறின - அருளிச் செய்த, அந்தாதி - அந்தாதியாகையாலே அடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஓர் - அத்விதியமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்தில், இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கூறுதல் வல்லார் - சொல்ல வல்லார், உளரேல் - உண்டாகில், வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, கூடுவர் - கூடுவர்.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் அப்யஸிப்பார் இதிற்கொன்ன பூர்ணது ஹவத்தைப் பரமபதத்திலே அதுபவிக்கப்பெறுவ ரென்கிறார்.

[கூறுதலொன்றாரா] - ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே, ஓரோகுணங்களை பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணாதாயிற்று. [குடக்கூத்தவம்மாளை] - குடக்கூத்தாடின நீர்மையொன்றையும் பேசப்புக்கால் பேசித்தலைக்கட்டவொண்ணாது. [அம்மாளை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவனை. [கூறுதலேமேவி] - வேதங்கள் 'பேசநிலமன்று' என்று மீண்ட விஷயத்தைத் தாம் உள்ளபடியே பேசவாராகக் கோலி. [குருகூர்ச்சடகோபன் கூறின] - கோலினபடியே, மயர்வறமதிரலமருளப் பெற்றவராகையாலே கூறினார். [அந்தாதி] - சிலரால் ஹேதிக்கவொண்ணாதபடி அந்தாதியாகச்சொன்ன. [கூறுதல் வல்லா ருளரேல்] - இவருடைய ஹாவ்ருத்தி யொழிய இப்பாசரமே அமையும். [கூடுவர்வைகுந்தமே] - இவருடைய அதுபவத்தைப் பரமபதத்திலே அதுபவிக்கப்பெறுவர்.

ஈடு —நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் உண்டாகில் அவர்கள் பரமபதத்திலே போய் நித்யாநுபவம்பண்ணப் பெறுவரென்கிறார்.

[கூறுதல் இத்யாதி] - தன்படிகளைப் பேசப்புக்கால், ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிறபடியே பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாதிருக்கிறவனை. பேசவொண்ணாதொழி கிறது - பரத்வமல்ல, குடக்கூத்தாடின செயலொன்று மாயிற்று. [அம்மாளை] - குடக்கூத்தாலே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவனை. “விஷ்ணோர்விஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய” (விஷ்ணோர்விஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய). [கூறுதலேமேவி] - 'பேசநிலமன்று' என்று வேதங்கள் மீண்டவிஷயமென்று, தாமும் 'பேசவொண்ணாது' என்று

நிகமம் - கூறுதல் இத்யாதி. 'கூறுதல்வல்லாருளரேல்கூடுவர்வைகுந்தம்' என்ற பதங் களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

ஒன்றுகூறுதலாரா - ஒருகுணத்தையுஞ்சொல்லி முடியவொண்ணாதவனை யிதி ஸப்தார்த் தம் விவக்ஷித்து, அத்தால்பலிதமாஹ - தன்படிகளை இத்யாதி. ஆநந்தவல்லியிற் சொல்லுகிற படியே யென்றது - “யதொவாஹி” இத்யாதியைப் பற்ற. குடக்கூத்தாடின செயலொன்றும்- குடக்கூத்தாடினது முதலான ஓரவதாரத்திற்செயல்கள். அப்படிசுணங்களாலே ஜயித்திருக்குமோ? என்ன, விஷ்ணோர் இத்யாதி. கர்ணபர்வணீ கர்ணவாக்யமிதம், பூர்வமேவலிகிதம். “நலமுடைய வன்” இத்யாத்ர. 'கூறுதலே' என்ற ஏவகாரார்த்தம் - பேசநிலம் இத்யாதி. அப்படி அத்யவலித்

கைவாங்காதே, அழகிதாகப் பேசக்கடவோ மென்று அத்யவஸித்தார். “நான் சொல்லுவதென் சொல்லீரே” என்னு, திரியவும் “சொல்லீரென்னம்மானே” என்று தோடங்கு மவரிநே. அத்யவஸித்த இத்தனையோ, கூறிற்றுமுண்டோ? என்னில்;—குருகூர்ச்சட கோபனன்றோ, கூறச் சொல்லவேணுமோ? மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்க்குப் பேசத் தட்டுண்டோ? [கூறின அந்தாதி] - விஷயத்துக்கு அநுபுமமாகப் பேசித் தலைக்கட்டின அந்தாதி யாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லா ருண்டாகில். [கூவேர்வைகு ந்தமே] - “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூவே தென்றுகோலோ” என்று ஆசைப் பட்டுப் பெருதே ஆடியாடியாய் வ்யஸநப்படாதே, இப்பாகர மாத்ரத்தைச் சொல்லவே, நான் ப்ரார்த்தித்துப் பெற்றபேறு பெறுவர்கள். பித்ருதநங்கிடந்தால் புத்ரனழித்து ஜீவிக்குமத்தனையிறே, ஆழ்வார் பட்ட வ்யஸநம்படவேண்டா, இது கற்றார்க்கு இவர் பேற்றிலே அந்வயம்.

முதற்பாட்டில் - இவர் ஆசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்துகலந்தபடி சொன்னார்; இரண்டாம்பாட்டில் - தம்மோடேகலந்தபின்பு அவன் திரு மேனியும் திவ்யாவயவங்களும் திவ்யாயுதங்களும் நிறம் பெற்ற தேன்றார்; மூன்றாம்பாட் டில் - தம்மோடேகலந்து தன்ஸத்தைபெறுதல், இல்லையாகில் இல்லையாம்படியாய் வந்து கலந்தா னென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - கீழ் இவனுக்கு - த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன் னவை நேர்நில்லாமையாலே, அவற்றை ஸிக்ஷித்துச்சேர்த்து அநுபவித்தார்; அஞ்சாம்பாட் டில் - அதுதானும் உபமாநமாக நேர்நில்லாமையாலே, அவற்றைக்கழித்து உபமேயந் தன்னையே அநுபவித்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இப்படி விலக்ஷணனானவன், முக்தன் தன்னை அநுபவிக்குமாபோலே தான் என்னை அநுபவித்தா னென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - தமக்காக ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களைப் பண்ணினு னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - அவனை என்னுற் பேசமுடியா தேன்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - துணைதேடிக்கொண்டு, திரியவும் பேசுகையிலே உபக்ரமித்தார்; பத்தாம்பாட்டில் - “இப்படிகளால் என்னோடே கலந்த இம்மாஹாகுணமொன்றையும் பேச” என்றால் சால மிறுக்குடைத் தேன்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

தாரோ? என்ன - நான்சொல்லுவது இத்யாதி. கூறுகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன-மயர்வற இத் யாதி. ‘அம்மானே - கூறின அந்தாதி’ இதி பதஸங்கதிம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - விஷயத்துக்கு இத் யாதி. உண்டாகிலிதி - ‘ஸேஷஹா தூஸுஹுஸுஹு’ இதி ஹாவஃ. ‘வைகுந்தமே - கூவேர்’ இத் யவதாரணார்த்தம் - ஆடியாடியாய் இத்யாதி. ‘இவரைப்போலே ஆற்றாமையின்றிக்கேயிருக்கப் பெறக்கூடுமோ? என்ன - பித்ருதநம் இத்யாதி. அழித்து - செலவுசெய்து. ஜீவிக்குமத்தனையிறே - அப்படியே யென்று கூட்டுவது.

நிறம் - ஓளஜ்ஜ்வல்யம். நேர்நில்லாமை - ஸாக்ஷாத்உபமாநமாயிராமை, சிக்ஷித்துச் சேர்த்து - விஸேஷணயுக்தமாக ஸங்கதமாக்கி. இம்மஹாகுணம் - ஸௌஸ்ரீல்யம். சாலமிறுக் குடைத்து - அதீவப்ரயாஸவத். கூறுதல் - சொல்லுதல். கூறுதலே மேவி - சொல்லுவதாகவே அத்யவஸித்து. கூறுதல்வல்லார் - சொல்லவல்லார். க்ரமேண அந்வயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்வங்கதி:— சூமயீஸூரிஸஹிதஸூர்வாக்யதா
திப்ரத்யுஜ்யநா தகாவயஸநிஹாஜம் | ஸாஸ்ப்ரமஹுக்ஷிதாஹிஸாஸ்ப்ரமஹு
தஹிஸக்யபநுமிராநநநி

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவளி:— ஸுபூத்யூர்வாக்யகாணிஸ—
வழி தடியிதவிஸூரத்யுமயிசூரி, ஸ்ரீத்யுமெநுஷாதிஹிமயுமநவவநஸாரஸம்
நெகஹிஷாஹிஷுஸ்ய | ஸுபூத்யூரத்யுமயிமயுமநவவநஸாரஸம்
ஹிஷுமயிஸுபூத்யூரத்யுமயிமயுமநவவநஸாரஸம்
ஹிஷுமயிஸுபூத்யூரத்யுமயிமயுமநவவநஸாரஸம் || (க௭)

திருவாய்மொழி } அந்தாமத்தன்பால் அடியார்களோடிறைவன்
நூற்றந்தாதி. } வந்தாரத்தான்கலந்தவண்மையினால்—சந்தாபம்
தீர்த்தசடகோபன் திருவடிக்கேநெஞ்சமே!
வாய்ந்தவன்பைநாடோறும்வை.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம். எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம். சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

ஆறந் திருவாய்மொழி—வைகுந்தா: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(வைகுந்தா.) ஆழ்வார், தம்மோடு கலந்த கலவியால் எம்பெருமா
னுக்கு வந்த ப்ரீதியைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில் கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே மிக
வும் பூர்ணனுமாய் அத்யந்தஹ்ருஷ்டனுமாய் “இவர்க்கு எத்தைக்கொடுப்பன், எத்தைச்
செய்வன், இவர் என்னைவிடாரிறே” என்று அதிஸங்கை பண்ணுநின்றள்ள ஸ்ரீவைகு
ண்டநாதனை எம்பெருமானுக்குத் தம்பக்கலுண்டான பாரதந்தர்ய வாத்ஸல்யாதிகளைக்
கண்டு அத்யந்தவிஸ்மிதராய், தாம் எம்பெருமானை விடாத தன்மைபரா யிருக்கிறபடியை
அவனுக்கறிவித்து அவனை நிலைநிறுத்துகிறார்.

ப.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்த ப்ரீத்யதிஸயத்
தாலே அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டனை ஸர்வேஸ்வரன், “இவர் நிகர்ஷாநுஸந்தாந்தாலே
அகலத் தேடி இத்தைக் குலைக்கற் செய்வதென்?” என்கிற அதிஸங்கைபண்ணி, தன்
விஸ்லேஷீருத்வத்தை இவருடைய திருவுள்ளத்திலே ப்ரகாஸிப்பிக்க, ‘நம்முடையவள
வில் இவன் அபிரிவேஸம் இருந்தபடியென்?’ என்று அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், இவ
னுடைய அதிஸங்காரிவ்ருத்யர்த்தமாக, தாம் அவனைச் சிக்கெனப்பற்றினமையையும்,
அவன்தான் அந்நயபரனுய்த் தம்மோடேகலந்தபடியையும், ஸ்வாநுபவத்தைக் கொடுத்த
ஒளதார்யாதிஸயத்தையும், அவ்வெளதார்யமடியாகத் தாம் விடமாட்டாமையையும்,
லப்தஹோகரான தமக்கு விட யோக்யதையில்லை யென்னுமிடத்தையும், இவ்வநுபவ
ஸித்தியால் தமக்குவந்த பூர்த்தியையும், அந்தலாபம் தம்மளவில் நில்லாமல் ஸம்பந்தி
ஸம்பந்தி பர்யந்தமானபடியையும், இதுக்கு விஸ்லேஷம் பிறவாமையில் தமக்கு உண்
டான அபேகைமையையும், க்ருஷிபண்ணினவன்தான் இத்தைக்குலையானென்னுமிடத்

தையும், அவன்குலைக்கிலும் தாம் விடசுஷமரல்லரென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து அவனுடைய விஸ்வலோகாதிசங்கையை நிர்ஸோஷமாக நிவர்த்திப்பித்தருளுகிறார்

இ.—ஆறந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸம்ஸ்லேஷத்தால் தான் பெறப்பேறுபெற்றானாய் அதனலேஹ்ருஷ்டனாய், “இப்பீதிக்கு ஒருகொலைதல் வாராதபடி எத்தைச்செய்வேன், இவராகிறார் கிட்டக்கொண்டு அகலுமவ ரொருத்தர், இக்கலவிக்கு விச்சேதம் வாராதபடி பரிஹரிக்கும்படியென்?” என்று தம்பக்கலிலே அதி ஸங்கை பண்ணினபடியைக்கண்டு, “இவனுக்கு நம்பக்கலிலே கிடந்தபாரதந்தர்ய வாத் ஸல்யங்களிருந்தபடியென்?” என்று விஸ்மிதராய், தாம் அவனை விடாதஸ்வஹாவராயிருக்கிறபடியை அவனுக்கறிவித்து அவனைத் தரிப்பிக்கிறார். “ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தா நங்காண் இது” என்று ஆளவந்தார். இப்படி தன்பேறாக வந்தவன் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனாயிற்று; “அந்தாமத்தன்பு செய்து” என்றும், “வைகுந்தா” என்றும் பேசுகையாலே, “அடியார்கள் குழாங்களை” என்று - இவர் ஸபரிகராக அவனை ஆசைப்பட்டார்; அவனும் இவரோடே கலந்தபின்பு “எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்” என்று இவரோடு ஸம்பந்தித்தாரைத்தேடினான்; குணதிகவிஷயமாகையாலே மேல்விழலாம் எனக்கு, நான் தோஷ்ப்ரகாரனாயிருக்க, வந்து மேல்விழுவதே! என்கிறார்; இரண்டு தலைக்கும் ரஸம் அதிஸயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவுஞ் செல்லுமிறே.

ஈடு — ஆடியாடியில் ஆர்த்திதீர வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பு; அந்தஸம்ஸ்லேஷத்தால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதேன்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது-இத்திருவாய்மொழி. ‘ப்ரணயிப்ரீத்யநுஸந்தாநங்காண்இது’ என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்யும்படி - ஆழ்வார்விஷயமாக ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான ப்ரீதிசொல்லுகிறது இதில். ஊனில்வாழியிரிலே-ஆழ்வார்தாம் ஊகவதநுபவம்பண்ணித் தமக்கு அவன்பக்கலிலே யுண்டானப்ரேமம் அவனளவில் பர்யவஸியாதே, “அடியார்கள் குழாங்களை யுடன்கூடே தேன்றுகொலோ” என்று - ததீயரளவும் சென்றபடி சொல்லிற்று; இத்திருவாய்மொழியில் - ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வார்பக்கல் பண்ணின ப்ரேமம் இவரோருவரளவன்றிக்கே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் வெள்ளமிகேறபடி சொல்லுகிறது. இரண்தேலைக்கும் ரஸம் அதிஸயித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் செல்லுமிறே; “எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும், விடியாவெந்நரகத்தேன்றும் ‘சேர்தல் மாறினர்’ என்கிறாரிறே. உபயவிபூதியுத்தனாய்

வைகுந்தாமணிவண்ணன் ப்ரவேஸோ, வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இதுக்கு ஸங்கதி - ஆடியாடியில் இத்யாதி. வாக்யத்வயேந இதுக்கு ஆப்தஸம்வாதம் - ப்ரணயிப்ரீதி இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார்விஷயமாக இத்யாதி. ப்ரணயிநஃபீதிஃ என்றபடி. நதஃப்ரணயிநிபீதிஃ. ப்ரணயியான ஈஸ்வரனுக்கு ஆழ்வார்விஷயத்திலுண்டான ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. ஆக, ஆடியாடியில் லென்றுதொடங்கி ஸ்வளவும் - ‘உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே’ என்றத்தைப்பற்ற ஆளவந்தார் நிர்வாஹம். ‘எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும்’ என்றத்தைப் பற்ற நிர்வாஹாந்தரம் - ஊனில்வாழியிரிலே இத்யாதி. இதுக்கடியேது? என்ன - இரண்டு தலைக்கும் இத்யாதி. உக்தத்துக்கு நியாமகஸப்தம் - எமர்கீழ்மேல் இத்யாதி. விடியா - விடியாதேயிருக்கிற. ஆளவந்தார் நிர்வாஹவிவரணம் - உபயவிபூதியுத்தனாய் இத்யாதி. ஆக, இப்படி இரண்டு நிர்வாஹமாதல். அன்றிக்கே, நிர்வாஹாந்தரம்; கேசவன் தமரோடே புருக்தமாகையாலே. ஏக

ப்ர.—(வைகுந்தா மணிவண்ணனே ப்ரவேசே) சுயொய்யாகாணெ, உதுண-
வதிதெ, யஜீஹஸாஷொடுககாலுயாஸாயுதிநிதிதெ | உக்ஷணெ நவவத்ராநி
ஜாஸொகஃ ப்ரயக்ஷதி || ௩௫ || வஹுபுஷ்வம்மொரஜே நானாஜிமணாயுதெ |
விவித்ருஸிவரொஹுஷிநுதவா நஷிஹாநி || ௩௬ || சுநநவ நவாஸெநயாபுரூபம்
மமபயம் | விதுஸாநுணதாயஜெஹா தஸு ப்ரயந்தயா || ௩௭ || வெஷெஹிநி
ஸெகலிவித்ருகதிபெயாஸஹவஸுநீவிவியா நாவாநுநாவாகூயஸம் யதா || ௩௮ ||

acharya.org

போலேயாயிற்று இதில் ரஸமும்; மைதிலி, உன்னை அறிந்தாயே, நம்மை அறிந்தாயே, கலக்கிற தேசம் அறிந்தாயே என்றாரிறே பேருமாள்.

மு த ற் ப ா ட் டு.

வைகுத்தா! மணிவண்ணனே! என்பொல்லாத்திருக்குறளா! என்னுள் வைகும்வைகல்தோறும் அமுதாயவானேறே [மன்னிச் செய்குந்தா! வருந்தீமை உன்னடியார்க்குத்தீர்த்து அசுரர்க்குத்தீமைகள் செய்குந்தா! உன்னை நான் பிடித்தேன்கொள்சிக்கெனவே.

ஆ.—பூவைகுண்டநிலயனாய், ஆஸ்ரிதஸுலபனாய், நிரவதிகஸௌந்தர்யத் தையுடையனாய், என்னுள்ளே புகுந்திருந்து எனக்கு அபூர்வவத்பரமஹோக்யஹுதனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஆஸ்ரிதருடைய அதுஹவைகவிநாஸ்யமான ஸமஸ்தபாபங் களையும் போக்கி ப்ரதிகூலர்க்கு துஃகங்களையும் விளைவிக்கும் ஸ்வஹாவனாய், நிர்மலனா யிருந்த உன்னைப் பரமப்ராப்யமாகப் பற்றினேனென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ஆழ்வார், எம்பெருமான் ‘இவர் நம்மைவிடச் செய்வ தென்’ என்று அதிசங்கைபண்ண, அத்தை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தாவென்றுதொடங்கி]-அத்யந்தபுஷ்கலனாய் அதிஸுந்தரனா யிருந்து வைத்து எனக்குமிகவும் ஸுலபனாய் அயர்வறுமமரர்களோடு ஸம்ஸ்லேஷிக்குமாபோலே என்னுள்ளேபுகுந்து என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷியா நின்றுகொண்டு நாடோறும் அபூர்வ வத் ஹோக்யமானவனே, பொல்லாவென்று-பிறர்கண்ணெச்சில் படாமைக்கு. விபரீதலக்ஷ ணையாகவுமாம். [செய்குந்தாவென்று தொடங்கி]-அதுபவவிநாஸ்யமான பாபகர்மங்கள் ஆஸ்ரிதர்பக்கல் வாராதபடிபண்ணி அவற்றை ஆஸ்ரிதவிரோதிகள் பக்கலிலே போக்கு கையாகிற ஸுதத்தியையுடையவனே? இப்படி அபிரிவிஷ்டனாய் வந்து, என்னோடேகலந்து ஸம்ஸ்லேஷித்த உன்னைப் பிரிந்து உறாவினான் இனி ஒருநாளும் விடாதபடி பிடித்தீந் தென்று கொண்டருள வமையும்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஸயஹோக்யனாய் அரிஷ்டநிவர்த்தகனான உன்னை நான் சிக்கெனப்பற்றியிருக்கிறேனென்று திருவுள்ளம்பற்று என்கிறார்.

மைதிலி இத்யாதி; “யஜ்ஞஸ்யவியிதஸித்யாந்யுலாஹம்” என்னும்படியான கலவியிலுண் டான ரஸத்தாலே தன்னையும் எதிர்த்தலையையும் கலக்கிற தேசத்தையும் மறக்கும்படியான தசை பிறக்குமிறே; அப்போது அத்ருஷ்டவஸத்தாலே ஒருதலைக்குக் கிஞ்சித் அறிவு பிறந்தால் மற்றைத் தலைக்குச்சொல்லும் வார்த்தையிறேஇது. நான் இதெல்லாம் மறந்தேனித்தனைபோதும்; உனக்குத் தான் உணர்த்தி யுண்டோ என்றபடி. இவ்வனல்லவார்கில், அந்யபாரை ஸம்போதிக்குமாபோலே ஸம்போதிக்கவும், வேறே சிலரஸமுடையாரைச் சொல்லுமாபோலே “மயா” என்னவும், தேசப்ரா பந்தம்பண்ணினபேருக்குச் சொல்லுமாபோலே “சித்ரகூட” என்னவுங் கூடாதிதே யென்று தாத் பர்யம். உத்தார்த்தத்தில் பாலாநீதி - பாவங்களாவன - போகோபகரணங்கள். இங்கும் - முன் போலே ஹாவம். மனோவாக்காயங்கள் ரஸமாத்ரநியதமாயிறே உனக்கு இருக்கிறது. காயத் துக்கு நியதியாவது - டீஸோத்பேதமான புளகாதிகள்.

வைகுந்தா-பரமபதநிலயத்வத்தாலே அஸாதாரணஸேஷியாய், மணிவண்ணனே - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாகையாலேஸுலபனாய், என்பொல்லாத்திருக்குறளா-தர்ஸநீயமான வாமநவிக்ரஹத்தையுடையனாகையாலே போக்யனாய், (இவ்வாகாரதர்யத் தையும் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு), என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, மன்னி - ஸ்திராஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணி, வைகும் - இருக்கிற, வைகல்தோறும்-காலந்தோறும், அமுதாய-நித்யபோக்யமாய்க்கொண்டு, வானேறே - நித்யஸூரிஸமாநமாம்படி அதுபவிக்கிற மேன்மையையுடையனாய், செய் - தானேசெய்துகொள்ளப்பட்டு, குந்தா - பலப்ரதாநத்தில் குந்தாதே, அரும் - பரிஹரிக்கஅரிதான, தீமை - கொடியபாபங்களை, உன்அடியார்க்கு-உன்னோடு ஸேஷத்வஸம்பந்தமுடையார்க்கு, தீர்த்து - தீர்த்து, (அவை ப்ரதிகூலரான அஸுரப்ரக்ருதிகள்பக்கலிலே யாம்படி), அசுரர்க்கு - அவர்களுக்கு, தீமைகள் - அநர்தத் தத்தை, செய் - விளைக்கும், குந்தா - குந்தமாகிற ஆயுதத்தையுடையவனே! உன்னை - (இப்படிபோக்யபூதனாய் அரிஷ்டநிவர்த்தகனாய் ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதியான)உன்னை, நான் - (உன்னினிமையறிந்து உன்னையொழியச்செல்லாத)நான், (இனி, சிக்கென - விடாதபடி ஸத்தரமாக, பிடித்தேன் - பற்றினேனாக, கொள் - திருவுள்ளம்பற்று. 'செய்கும், தாவரும்' என்று சொல்லாய், செய்யப்பட்டுக்கடக்கஅரிய என்றுமாம். 'குந்தமென்று-மரமாய், அதின்வெருப்பையிட்டு சுத்தியைக்காட்டுகிறது'என்றுஞ் சொல்லுவர். பொல்லாவென்று-விபரீதலக்ஷணையாலே அழகைச்சொல்லுகிறது. என்பொல்லாவென்று - தம்மைஅநந்யார்ஹராக்கிற்று அவ்வழகாலேயென்று கருத்து.

இ—முதற்பாட்டில், 'இவரநம்மைவிடில் செய்வதென்' என்று அவன்அதி ஸங்கைபண்ண, அததை நிவர்த்திப்பிக்கிறார்.

[வைகுந்தா] - ஸம்ஸ்லேஷஸமயத்தில் ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடாக நாமக்ரஹ ணம் பண்ணுமாபோலே "வைகுந்தா" வென்கிறார்; பிராட்டி "சூய-ஃவ-சூ" என்னுமா போலேயும், இடைப்பெண்கள் "ஃசூஷ" என்னுமாபோலேயும், அவர்கள் அளவன் றியே, நித்யவிபூதியுத்தனையிருக்கிற இருப்பையாயிற்று இவர்க்கு விதேயமாக்கிற்று. [மணிவண்ணனே] - நீலமணிபோலே யிருக்கிற வடிவழகையுடையவனே. [என்பொல் லாத்திருக்குறளா] - பஹாபலிக்குத் தன்வடிவைக் காட்டினாப்போலே அர்த்தியாய்வந்து தன்னழகைக்காட்டின ஸௌலப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மேன்மையும் நீர்மையும் வடிவழகுங்கூடின் பசுங்கூட்டாயிற்று - பரதத்வம் இருப்பது. பொல்லாவென்று - விபரீதலக்ஷணை; உகவாதார் கண்ணெச்சிற்படாமைக்கு என்னவுமாம்.[என்னுள்மன்னி]- என்பக்கலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாகவிருந்து. [வைகும் வைகல்தோறு மமுதாய] - நாட்செல்ல நாட்செல்ல அபூர்வவத்ஹோக்யனா யிராநின்றான். [வானேறே] - நித்யஸூரி களுக்கு ஹோக்யனாயிருக்குமாபோலே எனக்கும் ஹோக்யனானவனே. ஏறேஎன்கிறது - பின்பும் இவனேற்றமே விஞ்சியிருக்கை. [செய்குந்தாவருந்தீமை] - செய்தற்றுக்குந்தா வாய், தப்பவரிதாய் அதுபவிக்கும் பாபம். செய்கும் - செய்யப்பட்டு; [தாவருந்தீமை] - தாவவரிதாய் - கடக்க வரிதான கர்மம் என்றுமாம். [உன்னடியார்க்குத்தீர்த்து]-உன்னை ஆஸ்ரயித்தார்க்கு அனுபவிக்க வேண்டாதபடிபண்ணி. [அசுரர்க்குத்தீமைகள்செய்] - தத்விரோதிகள்மேலே யேறிட்டு அவற்றை அதுபவிப்பிக்கும். கடலைச்சீறித்தொடுத்த அம்பை, அவன் முகங்காட்டினவாறே அவன் ஸத்ருக்களான மருகாந்தரத்தில் அசுரர்

இ ர ண் டா ம் பா ட் டு.

சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும் புறப்படாத்தன்னுள்ளே யுலகுகள்
ஒக்கவேவிழுங்கிப் புகுந்தான்புகுந்ததற்பின்
மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்த் துளக்கற்றமுதமாய் எங்கும்
பக்கநோக்கறியான் என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே.

ஆ.—(சிக்கென.) இப்படி தம்முள்ளே புகுந்தபின்பு எம்பெருமானுக்குப்
பிறந்த ஸம்ருத்தியைப் பேசுகிறார்.

ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்பாத்யந்யபரதைபைப் போக்கிக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்
தான்; புகுந்ததற்பின் அளவிறந்த ஜ்ஞாநாதி ஸகலகல்பானகுணவிபரிஷ்டனாய், விஜ்வர
னாய், ப்ரமுஷிதனாய், ஹர்ஷாதிஸபத்தாலே புதுக்கணித்த திருக்கண்களையுடையனாய்,
என்னையல்லது எங்கும் பக்கநோக்கறியா நென்கிறார்.

ஓ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடுகலந்தபின்னை எம்பெருமானுக்குப் பிற
ந்த பெளஷ்கல்யத்தைப் பேசுகிறார்.

[சிக்கெனவென்று தொடங்கி] - என்னோடு கலக்கும் போது அந்யபரதை பிற
வாமைக்காக கூடூத்ரபதார்த்தங்களும் ஒழியாதபடி எல்லா லோகங்களுக்கு வேண்டும்
ஸம்விதானத்தை ஒருகாலே தன் திருவுள்ளத்தாலே பண்ணியருளி பிரியாதபடி என்பக்க
லிலே புகுந்தான். [புகுந்ததற்பின்னென்று தொடங்கி] - புகுந்தபின்பு விகவித ஸஹஜ
ஸார்வஜஞ்யனாய் விஜ்வரனாய் தன்னுடைய ப்ரமோதாஸத்தாலே எனக்கு ஹோக்யமாய்
பெரியபிராட்டியார்வந்து ஸ்பர்ஸித்தாலும் விலங்கப்பார்க்கவறியாதபடியானான், என்
னோட்டைக்கலவியாலே குளிர்ந்த திருக்கண்களையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம் தம்முடையபக்கல் கலந்து அவன்உஜ்ஜவலஸ்வரூபனாய்க்
கொண்டு ஓரிடத்தி லந்யபரதையற்று இரானின்றா நென்கிறார்.

சிறிதோர் - அல்பமான, இடமும் - தேசமும், புறப்படா - புறம்புபோகாத
படி, உலகுகள் - உலகுகளே, தன்னுள்ளே - தன்ஸங்கல்பத்துக்குள்ளே, ஒக்கவே-ஏகப்ர
காரமாக, விழுங்கி - அடக்கி, சிக்கென - இனிஒருகாலும் புறப்படாதபடி, புகுந்தான் -
(என்னுள்ளே) புகுந்தான், புகுந்ததற்பின் - புகுந்தபின், மிக்க - மிகுத்துவருகிற, ஞான
வெள்ளம் - ஜ்ஞாநபூர்த்தியாகிற, சுடர் - ப்ரபைக்கு ஆஸ்ரயமான, விளக்காய் - ஸ்வரூப
மாகிற தேஜோத்ரவ்யமாய், துளக்கு - (நான் சிக்கெனப்பிடித்தபின்பு) விஸ்லேஷாதிஸங்
கையால் வந்த நடுக்கமும், அற்று - தீர்ந்து, அமுதமாய் - நிரதிஸயஹோக்ஷாதனுமாய்,
என் - என்னையே பார்த்திருக்கிற, பைம் - அழகிய, தாமரை-தாமரைபோன்ற, கண்ணன்-
கண்ணையுடையவன், எங்கும் - ஓரிடத்திலும், பக்கம் - பக்கத்தில், நோக்க அறியான்-
நோக்க அறிகிறிலன். என்பக்கல் அபிரிவேஸம் பத்ரீபரிஜநாதிகள்பக்கலிலுங் காண்கிறில
னென்று கருத்து. ஸ்வரூபாதிகளில் அவனுக்குண்டான ஸ்புரிதப்ரகாஸமும் ஸ்வஸம்ஸ்
லேஷமடியாக வென்று நினைக்கிறார்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், அவன் தம்மை அநுபவித்தபடியையும், அவ் வநுபவத்தாலே அவன் திருமேனியிற்பிறந்த புகரையுஞ் சொல்லுகிறார்.

[சிக்கெனஇத்யாதி] - கூடாத்தரமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் பிறிகதிர்ப் படாதபடி தன்ஸங்கல்பத்திலே ஸகல்லோகங்களையும் ஒருகாலே வைத்து சிக்கெனப் புகுந்தான் - இனியொருகாலமும் பிரியாதபடி புகுந்தான். புகுந்தபின்பு அவன் இருந்த படியென்? என்னில்,—[மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர் விளக்காய்]-ஜ்ஞானவெள்ளத்தால்வந்த மிக்கதேஜஸ்ஸையுடையனாய், விகவீத ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞ்யனாய். சேதநனுக்கு கரம்பார தந்தர்யத்தால் வரும் ஜ்ஞானத்தில் விகாரம் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தாலே ஈஸ்வரனுக்கும் உண்டாகிறதாயிற்று. அங்ஙனையாகிலிறே ஆஸ்ரயணீயனாவது. [துளக்கற்று] - ஆடி யாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த உண்ணக்கந்தீர்தந்தானாயிராநின்றான்; “விஜ்ஞா” என்னக் கடவதிறே. [அமுதமாய்]-“பூரூபோஹ” என்கிறபடியே தன்னுகப்பாலே எனக்கு நிரதியை ஹோக்யனாய், அவன் தம்மையநுபவித்து இனியனாயிருக்கும் இருப்பிறே இவர் க்கு ஹோக்யம். [எங்கும் பக்கநோக்கறியான்] - பிராட்டி பின்னேவந்தணைத்தாலும் விலங் கப்பார்க்கிறிலன். இங்கே ஆளவந்தார்க்கு குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்தவார் த்தை. [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - ஆடியாடியில் ஆற்றாமையால்வந்த தாபந் தீர்ந்து திருக்கண்களும் குளிர்தபடி.

ஈ.இ.—இரண்டாம்பாட்டு. அவன், ‘இவர் நம்மை விடிற்செய்வதென்’ என்று அதிஸங்கைபண்ணபடியைச் சொல்லிற்று கீழிற்பாட்டில்; இவர், ‘விடேன்’ என்ற பின்பு அவனுக்கு வடிவிற்பிறந்த பேளஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

[சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளோக்கவே விழுங்கிச் சிக் கெனப்புகுந்தான்] - “நாம் ஆழ்வாரை யநுபவிக்கும்போது, சேருப்புவைத்துத் திருவடி தோழப்புக்காற்போலே யாகவொண்ணாது” என்றுபார்த்து, ஜகத்குணத்திக்கு வேண் டும் ஸம்விதானமெல்லாம் பண்ணி, அந்யபரனாய் அநுபவித்து, போகமாட்டாதே யிருந் தான்; ராஜாக்கள் அந்தஃபுரத்திற்புகுவது, நாட்டுக்கணக்கற்றபின்பிறே. அத்யல்பமாயிருப்ப தொரு பதார்த்தமும் தன்பக்கல்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடியாகத் தன்ஸங் கல்ப ஸஹஸ்ரைகதேசத்திலே லோகங்களை ஒருகாலேவைத்து, இனிப் பேராதபடிபுகுந்

இரண்டாம்பாட்டு - சிக்கென இத்யாதி. கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதியா ரின்றுகொண்டு, “மிக்கஞானவெள்ளச்சுடர்விளக்காய்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி. இவர் “பிடித்தேன்கொள்கிக்கென” என்றவந்தாம், அவனுடைய ஜ்ஞானாதி களிற்பிறந்த ஓளஜ்வல்யத்தைச் சொல்லுகிறாரென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யென்றபடி. அதி சங்கைபண்ண - அது நிவ்ருத்தமான படி - என்று கூட்டுவது. “சுடர்விளக்காய்” என்றத்தைப் பற்ற - வடிவிற்பிறந்த பேளஷ்கல்யம் என்றது.

அங்வய ப்ரதர்ஸநபூர்வகம் ஹாவமாஹ - சிறிதோரிடமும் இத்யாதி. ஓரிடமும் - ஒரு பதார்த்தமும். சேருப்புவைத்துத் திருவடிதோழகையாவது - ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பெருமானைத் திருவடிதோழ எழுந்தருள, அவர் ஸ்ரீபாதம் பித்தப்பிளப்பாயிருக்கையாலே ஸ்ரீபாதரைக்ஷுகொண்டு எழுந்தருளினாராய் அத்தைத் திருவாசலிலேவைத்து எழுந்தருளினவளவிலே, ஸ்ரீபாதரைக்ஷயிலே தானே திருவுள்ளம் சென்று, “தீர்த்தம் ப்ராஸாதிக்க” என்று அருளிச்செய்கிறத்தை, “சேருப்பு

கக௭

தான். [சிக்கெனப்புகுந்தான்] -- அந்நய ப்ரயோஜனமாகப் புகுந்தா னென்றுமாம். [புகுந்த இத்யாதி] - இவரோடே வந்துகலந்து, அக்கலவியில் அதிசங்கையும் தீர்ந்தபின் பாயிற்று விகஸித ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞயனுமாய் விஜ்வரனுமாயிற்றது. தனக்கு நித்யதர்ம மான ஜ்ஞாநத்தை யுடைத்தான ஆத்மவஸ்து, கர்மநிபந்தநமாக ஒருதேஹத்தைப் பரிக்ர ஹித்து, இந்த்ரியத்வாரத்தை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு ப்ரஸரிக்கவேண்டும்படி போந்தது, ஒருநாள்வரையிலே ஊகவத்ப்ரஸாதமும் பிறந்து ஜ்ஞாநஸங்கோசமும் கழியக்கடவதாயிருக்

ப்ர—(சிக்கெனவித்யாதி) (துளக்கற்று) ஸஜெ வெ, “சுனிஷிவ்யவஜ்ஜாயாந்
 ராஜஸெநம் விவீஷணம் | க்யதக்யதஸுதாராரொவிஜ்ஜாஃவ்ரோஹ” ||௮௫||

[illegible]

குமிறே; அங்ஙனொரு ஹேதுவு மின்றிக்கே யிருக்கிறவனும் இவரோடேவந்து கலப்ப தற்குமுன்பு ஸங்குசித ஜ்ஞாநனாய், இவரோடேகலந்தின்பு விகஸிதமான ஜ்ஞாநவேள் ளத்தையு முடையனான, தீவ்யமங்கள விக்ரஹமும் புகர்பெற்றது இப்போது. [துளக்கற்று] - ஆடியாடியி லாற்றாமையால் வந்த உள்நகேக்கமுந் தீர்ந்தானா யிராநின்றான்; “விஜ்ஜா” (விஜ்வரஃ) என்னக்கடவதிறே. ‘இவர் நம்மைவிடிற் செய்வதென்’ என்கிற உள்நகேக்கமும் அற்றது இப்போது. [அமுதமாய்] - “ஹ்ரீ-ஹ்ரீ” (ப்ரமுமோதஹ்) என்கிறபடியே. அவன் தம்மைவிரும்பி ஹோக்யமாக நினைத்திருக்கிற இருப்புத் தமக்கு ஹோக்யமாயிருக்கிறபடி. [எங்கும்பக்கநோக்கறியான்] - ‘ஆழ்வார்பக்கல் இவனுக்குண் டான அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்க்கவேணும்’ என்று நாய்ச்சிமார் திருமுலைத்தடத் தாலே நெருக்கிலும் அவர்கள்பக்கல் கண்வைக்கமாட்கேறிலன். இங்கே, ஆளவந்தா ர்க்குக் குருகைக்காவலப்பன் அருளிச்செய்ததாக அருளிச்செய்யும் வார்த்தை - “அப்பன் ஸூபாதத்திலே ஒருரஹஸ்யவிஸேஷமுண்டு” என்று மணக்கால் நம்பி அருளிச்செய்ய, ‘அதுகேட்கவேணும்’ என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருள், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தேற, அப்பனும் அங்கே ஒருகுட்டிச்சுவரிலே யோகத்திலே எழுந்தருளியிருக்க, ‘இவரை ஸமாதி பங்கம்பண்ணவொண்ணாது’ என்று சுவருக்குப்பிறம்பே பின்னே நிற்க, அப்பனும் யோகத் திலே எழுந்தருளியிருக்கிறவர் திரும்பிப்பார்த்து, ‘இங்குச் சோட்டைக்குலத்தி லாரேனும் வந்தாருண்டோ?’ என்று கேட்டருள், ‘அடியேன்’ என்று ஆளவந்தாரும் எழுந்தருளிவ ந்து கண்டு, ‘நாங்கள் பின்னே தெரியாதபடி நிற்க இங்ஙன் அருளிச்செய்கைக்கு ஹேது வேன்?’ என்ன, ‘நானும் தானுமாக அநுபவியாநின்றால், பேரியபிராட்டியார் திருமுலைத் தத்தாலே நெருக்கியணைத்தாலும் அவள்முகங்கூடப்பாராத ஸர்வேஸ்வரன், என்கழுத் தையமுக்கி நாலுமுன்றுதரம் அங்கே எட்டிப்பார்த்தான்; இப்படி அவன் பார்க்கும் போது சோட்டைக்குடியிலே சிலர் வந்தாருண்டாகவேணும் என்றிருந்தேன்காணும்” என்று அருளிச்செய்தார். [என்பைந்தாமரைக்கண்ணனே] - ஆடியாடியி லாற்றாமையால் வந்த தாபமுந் தீர்ந்து திருக்கண்களும் குளிர்ந்தது. (உ)

நிரவதிகதேஜோரூபமானவிக்ரஹத்தையுமுடையவனென்று அர்த்தாந்தரம்-விகஸிதமானஇத்யாதி. “விஜ்வரணுமாய்” என்றத்தை விவரிக்கிறார்-ஆடியாடியில்இத்யாதி.“ஹ்ரீ-ஹ்ரீ” (ஹ்ரீ-ஹ்ரீ) விஜ்ஜாஹ்ரீ-ஹ்ரீ” இதிஸ்ஸந்தேஷபே. ஆற்றாமையாலே - ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையாலே. உள்நகேக்கம் - அந்தஃகம்பம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - விஜ்வர இத்யாதி. இதுக்கு ‘பூர் வார்த்தத்திலே நோக்கு. “துளக்கற்று”-என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம்-இவர்நம்மைவிடில் இத்யாதி. எவ்வாறாகத்தாலே ஹோக்யத்வம்என்ன, “ஹ்ரீ-ஹ்ரீ” இத்யாதி. “ஹ்” என்றது - பெரு மாளுடைய ப்ரமோததசையில் ஹோக்யதையைக் கண்ட ருஷியினுடைய ஈடுபாடு. ‘எங்கும்’ இத் யஸ்ய சுரமாவதிமாஹ-ஆழ்வார்பக்கல் இத்யாதி. அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தையிதி - அதிமாத்ரப்ராவண்யம் ஸத்தாநாசகமாகையாலே தவிர்க்கவேணுமென்றபடி. “அவர்கள்பக்கல் கண்வையான்”, என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-இங்கேஆளவந்தார் இத்யாதி. என்பைந்தாமரைக்கண்ண னித்யாரப்ய அந்வய:

மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர்பரவுந்தலைமகனைத் துழாய்விரைப்
பூமருவுகண்ணியெம்பிரானைப் பொன்மலையை
நாமருவிநன்கேத்தியுள்ளிவணங்கி நாமகீழ்ந்தாட நாவலர்
பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையேவள்ளலே.

ஆ.—(தாமரை.) நிரதிஸயஸௌந்தர்யலாவண்யாதி கல்யாணகுணவிஸிஷ்ட
டனாய், நிரதிஸயஸௌந்ததிவ்யமால்பாலங்க்ருதனாய், ஸோஷஸோஷாஸநவைநதேயாதிதிவ்ய
புருஷர்களாலே ஸம்ஸ்தாயமாநனாயிருந்தவனை, நாம் மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி
நாமகீழ்ந்தாடும்படி நம்முடைய நாவிலேயலருகிற சொற்களுக்குத் தன்னை விஷயமாகத்
தருகையே ஸ்வஹாவமாயிருப்பதே! என்னவதாந்யனே வென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களுக்குப்போலே எனக்குத் தன்
னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளை வர்ணிக்கைக்கிடான வாக்கைத் தந்தருளினான், ஒருவனு
டைய ஒளதார்யமிருக்கும்படியே! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை யென்றுதொடங்கி] - திருக்கண்களின் அழகிலே ஈடு
பட்டு ஸ்துதிக்கிற அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியாயுள்ளவனை. [துழாயென்றுதொ
டங்கி] - விரையும் பூவும் மாறாதேயிருக்கும் திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனான
தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு நிர்ஹேதுகமாகக் காட்டினவனை [பொன்மலையை -]
என்னோட்டைக் கலவியாலே அபரிச்சேத்யமான திருவழகையுடையனாய் என்னைப்
பிரிந்துபோகைக்குக் கூழமனன்றிக்கே யிருக்கிறவனை. [நாமருவியென்றுதொடங்கி] -
அயர்வறுமமரர்கள் ஏத்தக்கடவ நிலத்துக்கு நாம்நிலவராய் ஸத்ருஸமாம்படி ஏத்தி
குணாதுஸந்தாரத்தைப்பண்ணி இக்குணாதுஸந்தார பலாத்காரத்தாலே நிர்மமராய்க்கொ
ண்டு திருவடிகளிலேவிழுந்து ப்ரீதிதத்வம் புதியதுண்டறியாத நாம் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்
தாலே மகிழ்ந்து ஆடும்படி. [நாவலரென்று தொடங்கி] - ஹர்ஷப்ரகர்ஷம் அநாயாஸேந
சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறகவிக்கு நிலவராய் நிற்கும்படி நம்மைப்பண்ணுகை ஸ்வஹா
வமாகவுடையனாய் இருக்கிறவள்ளல்.

ப.—அநந்தரம் தன்னைக் கரணத்ரயத்தாலும் நிரந்தராதுபவம்பண்ணுவித்த
மஹோதாரானுவன் என்னையொழிய அறிகிறில நென்கிறார்.

தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்ணனை - கண்களையுடையனாய், (அவ்வழ
காலே), விண்ணோர் - நித்யஸூரிகள், பரவும்-நிரந்தரமாகப் புகழும்படியான, தலைமகனை -
மேன்மையையுடையவனாய், விரை - விரையும், பூ - பூவும், மருவு - மருவின, துழாய்க்
கண்ணி - துழாய்மாலையையுடையனாய்க்கொண்டு, எம் - எங்களுக்கு, பிரானை - ஸ்வாமி
யாய், பொன்மலையை - (எங்கனோட்டைச்சேர்த்தியாலே) பொன்மலைபோலே யோங்கி

உஜ்வலனான தன்னை, நாம் - நாங்கள் நிகர்ஷம்பார்த்தகலாதே, மருவி - மருவி, நன்கு - (ஸூரிகளோபாதி அங்குத்தைக்குத் தகுதியாம்படி) நன்றாக, ஏத்தி - ஏத்தி, உள்ளி - (அவர்கள் சிந்தையுள் வைக்குமாபோலே) நினைத்து, வணங்கி - (“வணங்கிவழிபடும்” என்றபடியே திருவடிகளிலே) விழுந்து, ‘இப்படி கரணதரயத்தாலுமுண்டான அநுபவத்தாலே), நாம் - நாங்கள், மகிழ்ந்து - ஆரந்திகளாய், ஆட - ஸஸம்பரமந்ருத்தம்பண்ணும்படியாக, நா - நாவிலே, அலர் - அலருகிற, பா - பாவிலே, மருவி - மருவி, நிற்க - (திருவாய்மொழிபாடி) நிற்கும்படி, தந்த - உபகரித்த, பான்மை - ஸ்வஹாவத்துக்கு, ஏய் - பொருந்தின, வள்ளல் - ஓளதார்யகுணவிஸிஷ்டனாவன். எங்கும் பக்கநோக்கறியா நென்று அந்வயம். பான்மை - ஸ்வஹாவம்.

இ.—மூன்றும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளாப்போலே தன்படிகளிலே ஈடுபட்டுப் புகழும்படி பண்ணின இது ஓரோளதார்யமேதான் என்கிறார்.

[தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும்] - ஒருகால் நோக்கினால், நித்யஸூரிகள் ஜ்வரஸந்ரிபதிதரைப்போலே அடைவுகெடக் கூப்பிடுவர்களாயிற்று. [தலைமகனை] - இப்படி கூப்பிடாநின்றாலும் “நிராவஹோ வாஸ்போவஹோ” என்கிறபடியே அவ்வருகாயிருக்கும். [துழாயித்யாதி] - அவர்களைக்கண்ணாலேதோற்பித்தான், என்னைத்தோளின் மாலையாலே தோற்பித்தான். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையையுடைய என்னுயனை. [பொன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்நமான அழகையுடையனாய்க் கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனை; நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி என்னவுமாம். [நாமருவி] - “அருவினையேன்” என்று அகன்றநான் வந்துகிட்டி; ஹகவத்ப்ரத்யாஸத்தியை ‘பாபம்’ என்று அகன்றநான்கிட்டி. [நன்கேத்தி] - நித்யஸூரிகள் ஏத்தக்கடவ விஷயத்துக்கு நிலவனாய், ஸத்ருஸாமாம்படி யேத்தி. “வானவர் சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை” என்றவரிதே. “யெதொவாவொ நிவகடூஷெ” என்று வேதம் மீண்டவிஷயத்தை நன்றாகவேத்தி என்றுமாம். [உள்ளி] - குணங்களை யநுஸந்தித்து. “நினைந்துரைந்து” என்றவரிதே. [வணங்கி] - குணபலாத்த்ருதனாய் நிர்மமனாய் வணங்கி. “வணங்கினால் - மாகுணதோ” என்றவரிதே. [நாமகிழ்ந்தாட] - ஹகவதநுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிதத்வத்தில் புதியதுண்ணாதநாம் ஹ்ருஷ்டராய், அதுக்குப் போக்குவிட்டாட. [நாவலரித்யாதி] - காலபுஷ்பம்போலே நாவிலே அலராரின்றுள்ள, பாவுண்டு - கவி, அதிலே மருவிநிற்கும்படி - நிலவனாய் நிற்கும்படி தந்த. [நாவலர்பா] - மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டாதபடி யிருக்கை. [பான்மையே வள்ளலே] - வள்ளலே யென்று - ஸம்போதநமாய், வள்ளலே - இதொருஸ்வஹாவமே என்னுதல்; பான்மையெ- அதனை ஸ்வஹாவமாகவுடையவன் என்னுதல். பான்மை - கடன்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகானவன்தன்னை நான் தேஸிகனாய் அநுபவிக்கும்படி பண்ணின இதுவும் ஓரோளதார்யமேதா நென்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு - தாமரை இத்யாதி. “விண்ணோர் பரவும்தலைமகனை, நாவலர் பாமருவி நிற்கத் தந்த பான்மையே வள்ளலே” என்ற பதங்களைக் கடைகித்து அவதாரிகை-நித்யஸூரிகளுக்கும் இத்யாதி.

[தாமரைக்கண்ணனை இத்யாதி] - ஒருகால் திருக்கண்களாலே குளிரனோக் கினால், அதிலேதோற்று ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே அடைவுகேட ஏத்தானிற்பர்களாயிற்று நியஸ-ஓரிகள். “ஸ்ருதோயஜீ” (ஸ்ருதோய மர்த்தோராமஸ்யஜாமதத்ந்யஸ்யஜல்பதஃ) என்கிறபடியே. [தலைமகனை] - இவர்கள் ஏத்தானின்றாவும், “சிரவஜிம்வாஸ்பூரெஷு” (சிரவத்யஃபரம்பராப்தே) என்று அவன் பரையிருக்கும். [துழாய் இத்யாதி] - நியஸ-ஓரிகளைக் கண்ணழகாலே தோற்பித்தான், இவரைக் கண்ணியிலே அகப்படுத்தினான். மார்வில் மாலையைக்காட்டி மாலாக்கினான். விரை - பரிமளம். விரையும் பூவும் மருவியிருந்துள்ள துழாய்க்கண்ணி யெம்பிரானே. [போன்மலையை] - என்னோட்டைக்கலவியாலே அபரிச்சிந்தமான அழகையுடையனாய், கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்கிறவனே. நான் ஏத்தப்பெற்றபடியாலே வளர்ந்தபடி யென்

பர.—(தாமரையித்யாதி) (விண்ணோர்பரவும்) ரொக்யதெ-₂, (ஈச) ஸ்ர-₂
தொயதெ-₂ராஸிஸு ஜாஜித்யஸுஜித்யத் | நாராஜஸுஉஷெவஷெ-₂ க்ஷுஷெஷெ
வாயநஸுஉ”.

[illegible]

“தாமரைக்கண்ணனை, விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்கிற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்-
ஒருகால் இத்யாதி. பரவுகை - அடைவுகெடக் கூப்பிகை. இது - பக்திபாரவஸ்யக்ருதம். “பா
வும்” என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஸ்நுதோயம் இத்யாதி. “நாஸடிஸ்யுவஹெஷ்வரோக்ஷுஷ்டொஷ
பாயநஸ்யுவ” இதுபுத்தரார்த்தம். இதம்ப்ரமாணம்மோக்ஷதர்மே. ஜல்பதஃஎன்று - தவில
ப்ரத்யயாந்தமான அவ்யயமாய், ராமனுடைய ஜல்பத்தினாலே கேட்சப்பட்ட தென்றபடி, ஜல்பநம்-
அக்ரமமாகச் சொல்லுகை. தலைமகனை - முதன்மையைபுடையவனை. நீரவந்ய இத்யாதி-பஞ்ச
மேம்பேர்ப்ரதமே, “நிரவஷுஃபரஃபூரவெநிபூரயிஷ்டாக்ஷரஃசூரிஸரெஸ்வரபூரவரா
யாஸயாஜிநாநாஜிதூகாக்ஷய” “வரஃபூரவெநி-பூரவெநிவரஃ-பூரவாஜிஸக்யஉத்ய
யூஃ. நிரயிஷ்டஃ - நிராயாஸஃ. சூரி-சுபுதிஸம்யஜிஹொதாஹஃ. ஸவெ-ஸுர
வராயாஸ-ஸவெ-ஷ்டாஜீஸ்ராரணாம்வராயாஸ. யாஜிநாநாஜிதூக-ஜெநாதிஷ்டாஜி
திஸித்யூஃ.” “கண்ணியெம்பிரானை” என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி-நித்யஸூரி
இத்யாதி வாக்யத்வயமும். அந்வயம்-விரையும்இத்யாதி. “எம்பிரானை, பொன்மலையை” இதி
பதனங்கதிவித்தம்பாவமாஹ - என்னோட்டை இத்யாதி. “நன்கேத்தி” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து

னவுமாம். ஆக, இத்தால் - இவரைப்பெற்றபின்பு வளர்ந்து புகர்பெற்றபடி. [நாமருவி]-
 “அருவினையேன்” என்று அகலக்கடவநாம் கிட்டி. [நன்கேத்தி] - நித்யஸூரிகள் ஏத்
 தக்கடவ விஷயத்தை நன்றாக ஏத்தி; வானவர்சிந்தையுள் வைத்துச்சொல்லும் செல்
 வனை, எந்தையேயென்பன் என்று அகன்றவரினே. “யதொவாஹொகிவருதே” (யதோ
 வாசோநிவர்தந்தே) என்று வேதங்களுங்கூட மீண்டவிஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தி
 யென்றுமாம். [உள்ளி] - “நினைந்து” என்று - அமலஸந்தாநத்துக்கு ப்ராயஸ்சித்தம்பண்
 ணத் தேடாதே அமலஸந்தித்து. [வணங்கி] - குணபலாத்திருதராய் நிர்மமராய் வணங்கி.
 “வணங்கினால், உன்பெருமை மாசூனாதோ” என்னும் நாம்வணங்கி. [நாமகிழ்ந்தாட] -
 லகவதநுபவத்தால் வந்த ப்ரீதித்தவம் கனக்கண்டறியாத நாம் ஹ்ருஷ்டராய் அதுக்குப்
 போக்குவிட்டாட. [நாவலர் இத்யாதி] - நாட்பூ அலருமாபோலே ஜிஹ்வாக்ரத்திலே
 விகஸியாநின்றள்ள சந்தஸ்ஸானது என்பக்கலிலே நிற்கும்படியாகத் தந்த இதுதன்னை ஸ்வ
 பாவமாகவுடையையா யிருக்கிற பரமோதாரனே. [நாவலர்பா] - மலஸ்ஸஹகாரமும்
 வேண்டாதபடியாயிருக்கை. தாமரைக்கண்ணனாய், விண்ணோர் பரவுந் தலைமகனாய்
 துழாய்விரைப்பூ மருவு கண்ணி யெம்பிரானாய், பொன்மலையாயிருக்கிற தன்னை, நாம்
 மருவி நன்கேத்தி யுள்ளிவணங்கி நாம் மகிழ்ந்தாமேப்படி, நாவலர் பாமருவிநிற்கத் தந்த
 பான்மையேய்ந்த வள்ளலே யென்று சொல்லுகிறாராகவுமாம். அன்றியே, “தாமரைக்
 கண்ணனை” என்கிற ஐகாரத்தை - அவ்யயமாக்கி, தாமரைக்கண்ணனாய் - பொன்மலை
 யாயிருக்கிற நீ, நாமருவி - நாவலர் பாமருவிநிற்கத்தந்த பான்மையே - இதுவும் ஒரு ஸ்வ
 பாவமே! வள்ளலே - பரமோதாரனே! என்கிறாராகவுமாம். (நு)

அர்த்தாந்தரம் - நானேந்த இத்தாதி. பலிதம் - ஆகஇத்தால்இத்தாதி: உகத்தார்த்தத்தவயத்தாலு
 மென்றபடி. ‘நாம்’ என்ற பதத்தை - ‘மருவி, நன்கேத்தி, உள்ளி, வணங்கி,’ என்ற பதங்களோடே
 ப்ரத்யேகம்அவ்யயித்து, அத்தால் - ஓளதார்யாதியம் தோன்றுகிறதென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதி
 பதம் ப்ரதிகோடிஞ்சதர்ஸயதி-அருவினையேனியாதியாலும், வானவர் சிந்தையுள் வைத்துஇத்தா
 தியாலும், நினைந்தென்றுஇத்தாதித்யாலும், வணங்கினால்உன்பெருமை யித்தாதித்யாலும், பகவதநுப
 வத்தால்இத்தாதித்யாலும். அருவினையே நென்றதுக்கு - “வளவேழுலகின்முதலாய வாறோரிறை
 யை” இத்தாதெள ஹ்ருதயம். “விண்ணோர்பரவுந்தலைமகனை” இத்தேதத்த்ருதிநிதாயாஹ- நித்ய
 ஸூரிகளேந்தித்தாதி. நன்மைக்கு பாவம் - வானவர்இத்தாதி. ஆகையாலே, நித்யஸூரிக
 ளைப்போலே நன்றாகஏத்தியென்று, அகன்றவரினே என்றஅந்தரம் வாக்யத்தைப் பூரிப்பது. நன்
 மைக்குஅர்த்தாந்தரம் - யதோலாசஇத்தாதி. விஷயத்தை - அபரிச்சிந்நவிஷயத்தை. மறுபாடுருவ
 என்றது - நன்மையின்அர்த்தம். மறுபாடுருவுகை - பின்னே புறப்படுகை. யாவதவகாஹந்தத்தைச்
 சொல்லுகிறது. ஆக, “நன்கேத்தி” என்றதுக்குஅர்த்தத்தவயம் - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே
 அகன்ற நான்அது தவிர்த்து நித்யஸூரிகளைப்போலே நன்றாக ஏத்தியென்னுதல், அபரிச்சிந்நவி
 ஷயத்தை மறுபாடுருவ ஏத்தி யென்னுத லென்று. நினைந்தேன்று இதி - அஸ்ய ‘என்பன் நினைந்து
 னைந்து’ இத்த்யந்த்ருதயம். ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணத்தேடாதே - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால்
 அகலநினையாதே. துணம் - ஸௌஸீல்யாதி. ப்ரதியோகியோடே கூட்டி விவரணம் - வணங்கினால்
 இத்தாதி. அதுக்த - ப்ரீதித்தவத்துக்கு. போக்துவிட்டு - வழிவிட்டு. நாட்பூ - ஸத்யோவிகவலித
 புஷ்பம். சப்தார்த்தம் - ஜிஹ்வாக்ரத்திலேஇத்தாதி. சந்தஸ்ஸாகில் நாவிலேயன்றோ அலரு
 வது, ‘நாவலர்’ என்று விஸேஷிப்பானென் என்ன-மலஸ்ஸஹகாரம்இத்தாதி. முந்தினஅந்வயம்-
 ப்ரோக்ஷிர்த்தேசமாய், பான்மையோடேகூடின ஓளதார்யமிருந்தபடியென் னென்று ஈடுபாடு. த்வி
 தீயந்வயம் - அப்ரோக்ஷிர்த்தேசமாய் ப்ரதமாந்தமாகக் கண்டுகொள்வது. பான்மை-ஸ்வஹாவம்.
 பான்மையேய்ந்த - ஸ்வபாவமாக வுடையையாயிருக்கிற. வள்ளலே யென்கிறது - ஸம்போதனை.

நா ன் கா ம் பா ட் டு.

வள்ளலே! மதுகுதனா! என்மரதகமலையே! உன்னினைந்து
எள்கல்தந்தவெந்தாய்! உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்?
வெள்ளமேபுரைநின்புகழ்துடைந்தாடிப்பாடி களித்துகந்துகந்து
உள்ளநோய்களெல்லாந்துரந்து உய்ந்துபோந்திருந்தே.

ஆ.—(வள்ளலே.) ஆஸ்ரிதர்க்கு ஆத்மதாரம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே! தத்
விரோதிரிஸந ஸ்வபாவனே! என்னுடைய பரமபோக்யமே! உன்னினைந்தால் நீராயுரு
கும் ப்ரர்ருதியாக என்னைப்பண்ணினவனே! உன்னுடைய ஏவம்விதமான கல்யாண
குணங்களாகிற அம்ருதவெள்ளத்தைக் குடைந்தாடிப் பாடிக்களித்து உகந்துஉகந்துள்ள
நோய்களெல்லாந் துரந்து உய்ந்து போந்திருந்து உன்னை எங்ஙனே விடும்படி என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னைத்தரும் ஸ்வபாவனாய் விரோதி
ரிஸந ப்ரமுகமான கல்யாணகுணந்விதனாயிருந்துள்ள உன்னையநுபவித்து வைத்து,
விட உபாயமுண்டோ என்கிறார்.

[வள்ளலேயென்று தொடங்கி] - பரமோதாரனாய் உன்னைபுஜிக்கைக்கு விரோ
தியான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கும் ஸ்வபாவனாய். [என்மரதகமலையே] - ஸ்ரமஹர
மாய் அபரிச்சேத்யமான உன்னுடைய அழகை எனக்கு அநுபவிக்கத்தந்தவனே. [உன்
னைந்தெள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம்
இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத்தந்தவனே. உன்னையநுபவித்தால் ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்
தை எனக்குத்தந்தவனே யென்றுமாம். [வெள்ளமேயென்றுதொடங்கி] - அபரிச்சேத்ய
மான உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ஓரிடமொழியாமே அவகாஹித்து அத்தால்
வந்த ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே ஆடிப்பாடிக்களித்து ப்ரதிஷ்ணம் ப்ரீதிபெருகிவர அந்ஹ
தாநுஸந்தாரத்தாலும் விஸ்வலேஷத்தாலும் வந்த வ்யஸநங்களெல்லாவற்றையும் போக்கி
உஜ்ஜீவித்து உன்திருவடிகளிலே வந்திருந்து.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனான உன்னை விடப்போமோ? என்
கிறார்.

வள்ளலே-அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக உபகரிக்கும் மஹோதாரனாய், மதுகுதனா-
உபகாரங்கொள்ளுகிற என்விரோதியை மதுவையழித்தாற்போலே அழிக்குமவனாய்,
என் - (நிவ்ருத்தவிரோதிகனான) எனக்கு, மரதகமலையே - (உத்துங்கமாய் உஜ்வலமான)
மரதகமலையோலே யிருக்கிற வடிவை யநுபவிப்பிக்குமவனாய், ("மாற்பான்மனஞ்சுழிப்ப
மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்கிறபடியே), உனை - உன்னை, நினைந்து - ஆநுஸந்தித்து,
எள்கல் - இதரவிஷயங்களையிகழும் ஸ்வபாவத்தை, தந்த - தந்த, எந்தாய் - ஸ்வாமியே;
வெள்ளமேபுரை - பெருங்கடல்போலே அபரிச்சிந்நமான, நின் - உன்னுடைய, புகழ்
குணங்கள், குடைந்து - அவகாஹித்து அநுபவித்து, ஆடிப்பாடி - அந்தப்ரீதியாலே
ஆடுவதுபாடுவதாய், களித்து - களித்து, உகந்துஉகந்து - அதோரளவில்லாதே மேன்
மேலெனஉகந்து, உள்ளநோய்களெல்லாம் - அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் அநுபவவிஸ்

லேஷம் நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்முதலாகவுள்ள நோய்களையெல்லாம், துரந்து - தூரப்போம் படி அகற்றி, உய்ந்து - லப்தஸத்தாகனாய், போந்து - (ஸம்ஸாரஸ்திதிசுலைந்து) உன்ன ளவும் போந்து, இருந்து - (“மாயநூலெ” என்று) அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கப் பெற்றுவைத்து, உன்னை - (இப்படி உபகாரகனான) உன்னை, எங்ஙனம் - எங்ஙனே, விடு கேன் - விடுவேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இந்த ப்ரீதி எத்தனைகுளிக்குநிற்குமோவென்ன, உன் படிகளை அநுபவித்துவைத்து விடவுபாயமுண்டோ வென்கிறார்.

[வள்ளலேயித்யாதி] - அவன் படிகளைச்சொல்லுகிறார். [வள்ளலே] - உன்னை எனக்குத் தந்த பரமோதாரனே. [மதுகுதனா] - உன்னையநுபவிக்கைக்கு விரோதிகளைப் போக்கு மவனே. [என்மாதகமலையே] - உன்னிலும் சீரியதான உன்வடிவழகை எனக்கு அநுபவிக்கத் தந்தவனே. ஸ்ரடஹரமாய் அபரிச்சேத்யமான வடிவு. [உனையித்யாதி] உன்னை அநுபவித்தால் புறம்புள்ளவற்றையெல்லாம் இகழும் ஸ்வபாவத்தை எனக்குத் தந்தவனே. எள்கல் - இகழ்ச்சியாதல், ஈடுபாடாதல். ‘உன்னை அநுபவித்தால் அமை யும்’ என்றிராதே மேன்மேலென ஈடுபடும் ஸ்வபாவத்தை என்றுமாம். [உன்னை யெங்ங னம் விடுகேன்] - பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்த உன்னைவிட்டு எங்கேபோவேன். உன்பக்க விலே ஈடுபட்டநான் உன்னைவிட்டால் ஸத்தையுண்டோ. [வெள்ளமேயித்யாதி] - கடல் போலே யிருந்துள்ள உன்னுடையகல்பாணகுணங்களிலே அவகாஹித்து. [ஆடிப்பாடி] - ப்ரீதிக்குப்போக்குவீடான, காயிகமாயும் வாசிகமாயும் உண்டான விக்ருதி. [களித்து கந்துகந்து] - ஹ்ருஷ்டனாய் அது விச்சேதியாதபடியாய் மேன்மேலென ஒருபடிப்பட்டி ராதே பெருகிவர. [உள்ளநோய்களெல்லாந்துரந்து] - விஷயப்ராவண்யத்தால் வரும் நோய், விரஹத்தால் வரும் நோய், அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தால் வரும்நோய். [உய்ந்து] - ‘சுஸநெநுவலவலவி’ என்கிற நிலைதவிர்த்து. ‘வலகெடுநடி’ என்னும்படி உஜ்ஜீவித்து. [போந்து] - உன்னளவும்போந்து. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றமாயிருக்கை. [இருந்தே] - க்ருதக்ருத்யனாயிருந்து இப்படி யிருந்துவைத்து- உன்னை எங்ஙனம்விடுகேன்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. “நாமருவின்கேத்தியுள்ளிவணங்கிநாமகிழ்ந்தாட” என்று - தம்முடைய நைச்யத்தை அநுஸந்தித்தவாறே, ‘இவர் நம்மைவிடிற் செய்வ தேன்?’ என்று, அவன் அதிஸ்ங்கைபண்ண, நீர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகை நீ என்னை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்துஅத்தாலேஸியிலான நான்உன்னைவிடஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார்.

[வள்ளலே]-நீர்ஹேதுகமாகஉன்னை யெனக்குத்தந்த பரமோதாரனே! [மதுகுதனா]-நீயுன்னைத்தருமிடத்தில் நான்ஸ்வீகரியாதபடிபண்ணும்விரோதிகளை,மதுவாகிறஅஸு-பரனை

நாலாம்பாட்டு - வள்ளலேஇத்யாதி. தம்முடையநைச்யநீதையிதி - ‘நாம்’ ப்ரீதிதத்வம் கனாக்கண்டறியாத நாமென்கையாலே - நைச்யம் த்யோதித மென்றபடி. அதிசங்கைபண்ண - நைச்யாநுஸந்தாநம்அதிசங்காஹேது வென்றபடி. வடிவழகையென்றது - “மாதகமலே” என்றத் தைப் பற்ற. “எள்கல்” என்ற பதத்தின் த்விதீயார்த்தத்திலே நோக்காக - சிதிலனானநான் என் றது. விடஸம்பாவனை யுண்டோ? என்றது - ‘எங்ஙனம் விடுகேன்’ என்றத்தைப் பற்ற.

ஹேதுபூர்வகமாகத் தரில், அது ஓளதார்யமல்லாமையாலே-நீர்ஹேதுகமாக-என்கிறார். ‘மதுகுதனா’ என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். உன்னை நீ யாக்கும்படி-உன்னை ‘பரன்’என்று ப்ரகாசிப்

நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்தவனே. [என்மரதகமலையே] - உன்னை நீயாக்கும்படி உன் னிலும் சீரியதாய், ஸ்ரமஹரமாய், அபரிச்சேத்யமான வடிவழகையன்றோ எனக்கு ஓளதார்யம்பண்ணிற்று. [உனையினந்தேள்கல்தந்தவெந்தாய்] - உன்னையநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களை நான் விடும்படி பண்ணினவனே யென்னுதல்; அன்றிக்கே, எள்கல் வது - ஈபோடாய், உன்னை யநுஸந்தித்தால் * “காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்” என் கிறபடியே அள்ளியெடுக்கவேண்டுமென்படி பண்ணித் தந்த என்னுயனே! என்னுதல். [உன்னையெங்ஙனம்விடுகேன்] - “உதாரணல்லை” என்று விடவோ? “விரோதிநிரஸந னல்லை” என்று விடவோ? “உனக்கு வடிவழகில்லை” என்று விடவோ? உன்விஷ யத்திலே இப்படிஈபோட்டநான் உன்னைவிட ஸம்பாவனையுண்டோ?என்னுதல்; உன்னை யநுஸந்தித்தால், இதரவிஷயங்களில் விரக்தனான நான் விட ஸம்பாவனை யுண்டோ? என்னுதல். இனி மேலெல்லாம் அவன் அதிசங்கையைத் தீர்க்கிறார், [வெள்ளமேஇத் யாதி] - கடலோடொத்திருந்துள்ள உன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை நாலுழலையும் புக்கு வ்யாபித்து, நான்மறுநனைந்து ப்ரீதிப்ரேரிதனய்க்கொண்டு பாடி, அத்தாலேசெருக்கி மிகவும்ப்ரீதனய். [உள்ளநோய்களெல்லாம்துரந்து] - கர்மநிபந்தநமாக வருமவை, உன் னைப்பிரிந்து பமேவை, “அயோக்யன்” என்றுஅகன்று வருமவை, இத்தயாதிக ளெல்லா வற்றையும் ஓட்டி. [உய்ந்து] - “ஸந்தமேநந்ததோவிது” (ஸந்தமேநந்ததோவிது) என்கிறபடியே உஜ்ஜீவித்து. [போந்து]-ஸம்ஸாரிகளைவிட்டு வ்யாவ்ருத்தனய். [இருந்து]- நிர்ப்பரனாயிருந்து - வள்ளலே மதுகுதன - உன்னைஎங்ஙனம் விடுகேன். (ச)

ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

உய்ந்துபோந்தென்னுலப்பிலா த வெந்தீவினைகளைநாசஞ்செய்துஉனது அந்தமிலடிமையடைந்தேன் விடுவேனோ?

ஐந்துபைந்தலையாடரவணைமேவிப் பாற்கடல்யோகநித்திரை சிந்தைசெய்தவெந்தாய்! உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்தே.

பிக்கிறபடியென்றபடி. இக்கே “ஈவஸ்யியாவாஸ்யா” இத்தயாத்யநுஸந்தேயம். மரதகமலையின் தாத்பர்யம் - உன்னிலும்சீரியதாய் இத்தயாதி. சீரியதாய் - ஹோக்யமாய். “எள்கல்” என்றதுக்கு அர்த்தத்தவயம் - த்யாகமும், ஈபோடும். முந்தினது - உன்னை இத்தயாதி. காலாழும் இத்தயாதி - கால் தமொறாநிற்கும், நெஞ்சு சிதிலமாகாநிற்கும், கண் சுழலாநிற்கு மென்றபடி. அள்ளியெடுக்க- வாரியெடுக்க. எங்ஙனம் - எந்தப்ரகாரத்தாலே. “எங்ஙனம்” என்றத்தை விவரிக்கிறார் - உதா ரன் இத்தயாதி. “வள்ளலே” இத்தயாதி பதங்கள் - ஹேதுகர்ப்பங்கள். “எள்கல்” என்கிற பதத் தின் அர்த்தத்தவயத்தையும் வ்யுத்தக்ரமமாக அருளிச்செய்கிறார் - உன்விஷயத்தில் இத்தயாதி. வெள் ளமேபுரை - கடலோடொத்திருந்துள்ள - அபரிச்சிநமான வென்றபடி. குடைந்து என்றதின் அர்த்தம் - நாலுழலையும்புக்கு வ்யாபித்தேன்றது. அதாவது - அவகாஹித்து அநுபவித் தென்ற படி. மறுநனைந்து-மறுபாடுருவ நனைந்து; பூர்ணநுபவம் பண்ணி யென்றபடி. இது “குடைந்து” என்றதில் வித்தமான அர்த்தம். “ஆடி” என்றதின் தாத்பர்யமாதல். ஆடி - அவகாஹித்து. களித்து - செருக்கி. உகந்துஉகந்து-மிகவும்ப்ரீதனய். துரந்து - துரத்தி. போந்து - ஸாம்ஸா ரிகஸ்திதி குலைந்து உன்னளவும் போந்து. வெள்ளமேபுரை தொடங்கி, போந்திருந்து - வள்ளலே தொடங்கி, எள்கல்தந்தஎந்தாய்உன்னைஎங்ஙனம்விடுகே னித்தய்வய; (ச)

* பெரிய திருவந்தாதி - ஈச-ம் பாட்டு.

ஆ.—(உய்ந்து.) த்வதநுபவ ஜநிதமான ப்ரீதியாலே களித்தாடுகிற திருவந் தாழ்வான்மேலே உன்னுடைய த்வயரூபகுணங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந் தருளுகிற உன்னை அநுபவித்துய்ந்து போந்திருந்து, என்னுடைய முடிவில்லாத மஹா துக்கங்களைப் போக்கி உன் அந்தமில்லடிமை யடைந்தேன்; இனி, விடுவேனோ என்கிறார்.

ஓ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தைப் ப்ராபித்திருந்துள்ள எனக்கு உன்னை விட ஸம்பாவநையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்தென்று தொடங்கி] - ஸ்வரூப ஸத்பாவம்பெற்று ஸம்ஸாரிகளிற்காட் டில் வ்யாவ்ருத்தனாய், முடிவு இன்றிக்கே மிகவுங்கொடிதான என் கர்மங்களை நஸிப் பித்து. [ஐந்தென்று தொடங்கி] - திருப்பாற்கடலிலே உன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷ ஸுகத்தாலே யலர்ந்த ஐந்துபணங்களை யுடைத்தாய் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கீடாம்படி அசைந்துவாராநின்றான் திருவரவணையினே சாய்ந்தருளி ஜகத்ரக்ஷாசிந்தாத்மகயோக நித்தரையப்பண்ணியருளின இக்குணத்தைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவனே, இப்படி உபகாரகனானவுன்னை மிகவும் அநுஸந்தித்து.

ப.—அநந்தரம், த்வதநுபவஜநித கைங்கர்யலோகத்தைப் பெற்ற நான் விடும்படியென் என்கிறார்.

பாற்கடல் - திருப்பாற்கடலிலே, ஐந்து - ஐந்துவகையாய், பை - விரிந்த, தலை- பணங்கையுடையவனாய், ஆடு - அசைந்துவருகிற, அரவணை - திருவரவணையின்மேலே, மேவி - பொருந்தக்கண்வளர்ந்து, யோகம் நித்திரை - ஜகத்ரக்ஷணயோகத்தில் நிப்ருத தையாலே உறங்குவாரைப்போலே, சிந்தைசெய்த* - (ரக்ஷணப்ரகார) சிந்தைபண்ணின, எந்தாய் - என்ஸ்வாமியே! உன்னை - (இப்படி ரக்ஷகத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்த) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து - நிரந்தராது ஸந்தானம்பண்ணி, உய்ந்து - லப்தஸ்வரூப னாய், போந்து - அந்யபரரானஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய், என் - நானே எனக் குத் தேடிக்கொண்டு, உலப்புஇலாத - அஸங்க்யாதமாய், வெம் - க்ரூரமாய், தீ - அக்நி கல்பமான, வினைகளை - பாபங்களை, நாசஞ்செய்து - நசிக்கும்படி பண்ணி, உனது - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, அந்தம்இல்-அபரிச்சிந்நமான, அடிமை-கைங்கர்யபோகத்தை, அடைந்தேன் - கிட்டப்பெற்ற நான், விடுவேனோ - விடக்ஷமனல்லன். ஆஸிரிதவிஷயத் தில் உனக்குப் பொருத்தமில்லாமல் விடுகிறேனோ? அவர்கள் ரக்ஷணத்தில் உனக்குச் சிந்தையில்லாமல் விடுகிறேனோ? உன் அநுபவத்தில் எனக்கு ஸீலனமில்லாமல் விடுகி ரேனோ? என்ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாமல் விடுகிறேனோ? விஷயாஸக்தரான ஸம்ஸாரிக ளோடு பொருத்தமுண்டாய் விடுகிறேனோ? ப்ரதிபந்தகமான பாபமுண்டாய் விடுகிறே னோ? ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தில் சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? இப்படி லப்தாபிஷ்ட னான நான் விடுவேனோ? என்றுகருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நித்யகைங்கர்யத்தை லபித்த எனக்கு உன்னைவிட ஸம்பாவநையுண்டோ வென்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து] - ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று, ஸம்ஸாரிகளிற்காட்டில் வ்யாவ் ருத்தனாய்ப் போந்து. [என்னுலப்பிலித்யாதி] - முடிவின்றிக்கே அதிக்ரூரமான கர்மங் களை நஸிப்பித்து. [உனதித்யாதி] - விரோதிரிவ்ருத்திமுன்னாக உன் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கர்யத்திலே அந்வயித்தநான். “சுய-தஸூரியாவூர்” என்கிறபடியே இதிலே

எல்லாமுண்டாம்படியானத்தைக் கிட்டின நான். [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பினேனோ விடுகைக்கு, ஸ்வரூபஸித்தி யின்றிக்கே விடுகிறேனோ, தாஸ்யபரிமளத் திற்சுவடறியாமே விடுகிறேனோ. [ஐந்துபைந்தலையித்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவந்தாழ்வான் விடிலன்றோ நான் விடுவது. ஊகவதநுபவஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விடுகைக்கு ஐந்துபைந்தலையை யுடையனாய், சாய்கைக்கு ஸ்வாபாவிசமான குளிர்த்தியை யுடையனாய், ப்ரீதியாலே தூங்குமெத்தைபோலே யசைந்து வாராநிற்பானாய், நாற்றந் துடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடையனான திருவந்தாழ்வான்மேலே. [மேவி] - கிளப்பவொண்ணாதபடி பொருந்தி. திருப்பாற்கடலிலே, யோகநித்திரை - ஜகத்ரக்ஷண சிந்தாத்மகையோகநித்திரையைப் பண்ணியருளின. [சிந்தைசெய்த] - சேதநருடைய உஜ் ஜீவநப்ரகாரமாதல், “சூதூநம் வாஸுபெஷ்வாஸுவிந்யந்யுஸுபிஷநம்” என்கிற படியே தன்னை அநுஸந்தித்தலாதல். [எந்தாய்] - இந்நீர்மையைக்காட்டி. என்னை அநந் யார்ஹனாக்கினவனே. [உன்னை] - நான் விட்டவன்றும் விடாதஸ்வபாவனான உன்னை. [சிந்தைசெய்து செய்து] - விச்சேதியாதபடி உன்னை யநுஸந்தித்து.

௭௫.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் உன்னை விட ப்ரஸங்கமுண்டோ? என்கிறார்.

[உய்ந்துபோந்து]- நான்உளேனாய், ஸம்ஸாரிகளில் வ்யாவ்ருத்தனாய்ப்போந்து. [என்உலப்பிலாதஇத்யாதி] - என்னுடைய, முடிவின்றிக்கேயிருந்துள்ள கோடியபா பங்களை வாஸநையோடே போக்கி, உன்திருவடிகளிலே ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிக ரித்த நான், இனிவிட ப்ரஸங்கமுண்டோ? [விடுவேனோ] - விஷயாந்தரங்களை விரும்பி னேனோ விடுகைக்கு? ஸ்வரூபஸித்தியின்றிக்கே ஒழிந்து விடுகிறேனோ? தாஸ்யபரிமளத் திற்சுவடறியாமல் விடுகிறேனோ? எனக்குத் தேவிட்டிவிடுகிறேனோ? [ஐந்துஇத்யாதி] - அடிமையிற்சுவடறிந்த திருவந்தாழ்வான் உன்னைவிடிலன்றோ நான்உன்னை விடுவது. பெருவேளளத்துக்குப் பலவாய்த்தலைகள்போலே ஊகவதநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷத்துக் குப் போக்குவீடாகப் பலதலைகளையுடையனாய், மதுபாநமத்தரைப்போலே ஆடாநிற்பா னாய், ஸைத்யஸௌகுமாரயஸௌகந்த்யங்களை யுடையனான திருவந்தாழ்வான்மேலே,

அஞ்சாம்பாட்டு - உய்ந்துஇத்யாதி. “உனதந்தயிலடிமையடைந்தேன்விடுவேனோ” என் றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-ஆத்மாந்தஇத்யாதி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - யாவதாத்மபாவியான கைந் கர்யம்.

நானுளேனாய் - “உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து - உய்ந்துபோந்து” என்றவயத்திலே தாத்பர்யம். உன்னை நிரந்தரானுஸந்தாநம்பண்ணி லப்தஸ்வரூபனா ஷென்றபடி. ஸம்ஸாரிகளில்- அந்யபரான ஸம்ஸாரிகளில். முடிவின்றிக்கே - அஸங்க்யாதமாய். வேந்தீ - க்ருரமாய், அக்நி கல்பமான. அந்தமீலடிமை - அபரிச்சிந்நமாய் நித்யமான அடிமை. தாஸ்யம்செய்வது திருவடி களிலேயாகையாலே - உன்திருவடிகளிலே என்கிறார். “உனது” என்றத்தைக் கடாக்கித்து - விஷ யாந்தரங்களைஇத்யாதி. “உய்ந்து” என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வரூபஸித்திஇத்யாதி. “அடிமை” என் றத்தைப்பற்ற - தாஸ்யபரிமளம் இத்யாதி. ஈவடு - ரஸம். “அந்தமில்” என்றத்தைப்பற்ற, தேவிட்டிவிடுகிறேனோஎன்றது. தேவிட்டி - அதிதருப்தியாலே வேண்டியிராமம். “விடுவேனோ” என்றஅநந்தம் திருவந்தாழ்வானைச் சொல்லுகிறதற்கு பாவம் - அடிமையிலித்யாதி. “ஐந்து” என்றதுக்கு பாவம் - பெருவேளளத்துக்குஇத்யாதி. வாய்த்தலைகள் - வாய்க்கால்கள். பைந் தலை - பரந்த தலைகள். பலவாய்த்தலைகளென்றது - தாத்பர்யார்த்தம். “அரவு” என்றதுக்கு பாவம் - ஸைத்ய இத்யாதி. திருவந்தாழ்வான்மேலே பொருந்திஎன்று - “மேவி” என்றதுக்கு

[உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஸ்ய ஹோக்யனுனவுன்னை நிரந்தரமாகஅது ஸந்தித்து ப்ரீதிவலாத்தருதனுய்க்கொண்டு அபரிச்சேத்யாஸமான இயலை நல்லிசை யாலே பாடியாடி அவ்வழியாலே என்னுடைய ப்ராத்தநமான ப்ரதிபந்தகங்களை ஸ்வா ஸநமாகப் போக்கினேன். [உன்னையென்றுதொடங்கி] - நிரதிஸ்ய ஹோக்யனுனவுன்னை மநஸ்ஸாலே இகழ்ந்த ஹிரண்யனுடைய அகன்ற மார்வைப் பிளந்து பண்டே எனக்கு உபகரித்த நரலிம்ஹமே.

ப.—அநந்தரம், இந்தக்கைங்கர்யலாபத்தாலே தம்முடைய ஸர்வாபீஷ்ட மும் தலைக்கட்டிற்று என்கிறார்.

உன்னை - (வகுத்தஸ்வாமியுமாய் உபகாரகனுமான) உன்னை, சிந்தையினால் - நெஞ்சாலே, இகழ்ந்த - அநாதரித்த, இரணியன் - ஹிரண்யனுடைய, - அகல் மார் வம் - பேரிடமுடைத்தான மார்வை, கீண்ட - (அநாயாஸேந) கிழித்தவருப், என் - விரோதநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஸநபூதனுய், முன்னை - (ஆஸ்ரிதனுப்ரஹ்லாதன்நினைவுக்கு) முற்கோலின், கோளரியே - நரலிம்ஹமானவனே! உன்னை - (இப்படிஆபத்தஸகனுய் ப்ராப்தனுய்ஹோக்யனுன) உன்னை, சிந்தைசெய்துசெய்து-நிரந்தராதுஸந்தரம்பண்ணி, நெடு - அந்தப்ரீதியாலே உத்துங்கமான, உன் - உன்னுடைய குணவாசகமான, மொழி - திருவாய்மொழியை, மா - அவ்விஷயத்துக்கீடான பெருமையுடைய, இசை - இசை யோடே, பாடி - பாடி, ஆடி - (அப்பாட்டுக்கீடான அபிநயந்தோற்றம்படி) ஆடி, (இப் படி கரணத்ரயத்தாலுமுண்டான ஹோகத்தாலே), என் - என்னுடைய, முன்னைத்தீவினை கள் - அநாதிகர்லார்ஜிதபாபங்களை, (“நொவஜநஃஸுரநா” என்னும் கணக்கிலே), யான் - நான், முழுவேரரிந்தனன் - ஒன்றொழியாமல் வேரோடே அரிந்தேன்; (போக்த் ருத்வம் இத்தலையிலே யானவோபாதி, விரோதநிவர்த்தகத்வமும் இங்கேயாகக் குறை யில்லையிறே. ஸ்வரூபம் தத்ப்ரகாரமானபின்பு), எனக்கு - எனக்கு, முடியாதது - தலைக் கட்டாதது, என் - எதுதான்? ஸர்வாபீஷ்டமும் வலித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உமக்கினிச்செய்யவேண்டுவதென்? என்ன - நான் பெறுததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றேன் என்கிறார்.

[உன்னையித்யாதி] - ஹோக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமானவுன்னை, ‘பிரிடியூவாவி தவ்யு:’ என்கிற வியிப்ரேரிதனுயன்றிக்கே, விடமாட்டாமையாலே அநவரதஹாவநை பண்ணி. [உன்னெமொமொழியிசைபாடியாடி] - நெடியமொழி, மாவானவிசை. இரண் டின் வையலக்ஷணயமும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கை. ப்ரீதிப்ரேரிதனுப்பாடி, “வனததூரமாயநூலெ” என்கிற முக்தாநபவத்தை இங்கேபெற்றேன். [ஆடி] - காயிகமானவிக்ருதி. பால்குடித்து நோய்போக்குமாபோலே [என்முன்னைத்தீவினைகள்] - அநாதிகாலஸஞ்சிதமான கர்மங்களை. [முழுவேரரிந்தனன்] - ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி னேன். யானென்கிறது - பேறுதம்மதானபடியாலே. விரோதியை நீபோக்கின்படியென்? என்ன; - நரலிம்ஹமாய்வந்து ஹிரண்யனைப்போக்கினுப்போலே. [உன்னை] - வகுத்த வனுமாய் உபகாரகனுமானவுன்னை. [சிந்தையினாலிகழ்ந்த] - உன்னை வாக்கால் இகழுகை யன்றிக்கே, நெஞ்சாலேயிகழ்ந்த. ப்ராப்தியாலும் அழகாலும் இகழப்போகாது, விஷய கரிக்கைக்கு மித்ரபாவமேயமையும். நெஞ்சோடே தூஷித்தாலாயிற்று கைவிவது. [இரணியனகல்மார்வம்] - அஹங்காரமகாரத்தாலே யகன்றமார்வம். திருவுகிருக்கிறா

போரும்படி வரத்தை யூட்டியாக இட்டு வளர்த்ததினே. [கீண்ட] - நரலிப்ஹத்தின் சீற்றத்தைக்கண்டவாறே ஒத்துப்பதஞ்செய்தது; அநாயாஸேந கிழித்தபடி. [என்முன் னைக்கோளரியே] - ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்வானுக்கு உபகரித்தது. உந்தமக்கென்றிருக்கிறார். ஆஸ்ரிதரினே ஒருவர்க்குச்செய்தது தனக்குச்செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஊகவத்ஸம் பந்தமில்லையாமித்தனை. [முடியாததென்னெனக்கே] - ஆஸ்ரிதப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத் திலே உன்னையழியமாறித் தோற்றுவாயானபின்பு பெறுததுண்டோ, எல்லாம்பெற்றே னல்லேனே.

நா.தி.—ஆறும்பாட்டு. ஆஸ்ரிதனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்று வாநெருவனையின்பு எனக்கு ஒரு கர்த்தவ்யாம்ஸ முண்டோ? என்கிறார்.

[உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து] - இனிமையாலே விடவொண்ணாதிருக்கிற உன்னை மாறுதே அங்ஙனத்தித்து. [உன்னை] - ஹோக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமான உன்னை [சிந்தைசெய்துசெய்து] “கிஷியூஷி தவ்யு” (நிதித்யாஸிதவ்ய) என்கிற விதிப்ரேரிதன வன்றிக்கே, ஹோக்யதையாலே விடமாட்டாதே அநவரதஹாவனை பண்ணி. [உன்இத் யாதி] - நெமையெம், மஹத்தையும் - மொழிக்கும், இசைக்கும் விசேஷணம். இயலிற் பெருமையும், இசையிற் பெருமையுஞ் சோல்வகிறது. இயலும்இசையும் கரைகாண வொண்ணாதபடியிருக்கிற மொழியைப் பாடி, அதுஇருந்தவிடத்தில் இருக்கவொட்டாமை ஆடி. [என்இத்யாதி] - என்னுடைய ப்ராக்தநமான கர்மங்களை வாஸனையோடோ போக்கினேன். முழுவேர் - வேர்முழுக்க என்றபடி ; பக்கவேரோடே என்றபடி. அவன் விசேஷியைப் போக்கச்செய்தேயும், பலாந்வயம் தம்மதாயாலே [அரிந்தனன்யான் என்கிறார்]. [உன்னைஇத்யாதி] - எனக்குப் பண்டேஉபகரித்தவனே ! [உன்னைச்சிந்தை

ப்ர.—(சிந்தைசெய்து செய்து) ஷுஹடாரணுகெடுகெடுயீஸாஹுணெ,
[சு - நு] “சூதாவா கரொடிஷுஷுஸூராதவொரினவொரிஷியூவ்லிதவொ”.

ஆரூம்பாட்டு - உன்னை இத்யாதி. 'என் முன்னைக்கோளரியே முடியாததென்னெனக்கே' என்ற பதங்களைக் கடாக்கித்து அவதாரிகை - ஆர்ந்தனுடைய இத்யாதி. 'இனிமக்குச் செய்ய வேண்டுமெதென் ? என்ன,' என்று அவதாரிகையினடியிலே கூட்டிக்கொள்வது.

இனிமையாலே யென்றது - “யோகரித்திரைசிந்தைசெய்த” என்றதின் த்விதீயார்த்தத்தைப்பற்ற. வீபணைக்கு அர்த்தம் - மாறாதேயநுஸந்திநீத்து என்றது. விவரணம் - போக்யனுமாய் இத்யாதி. ‘யோகரித்திரை சிந்தைசெய்த, எந்தாய்’ என்ற பதத்வயத்தையும்பற்ற - போக்யனுமாய் ப்ராப்தனுமான²ன்னை யென்றது. ஸாதாத்வேன பலகாலும் சிந்திக்கிறோஎன்ன, நித்தியாஸிதவ்யஇத்யாதி. நெடுமையும், மஹத்தையும்-பர்யாயமன்றோ வென்ன, நெடுமையும்இத்யாதி. நெடு-மொழி, மா - இசை, என்றபடி. உபபாதம் - இயலிப்பெருமையும்இத்யாதி. இயலிப்பெருமையும், இசையிப்பெருமையுமாவது—அர்த்தகாம்பீர்யத்தாலும், ரஸ்யதாதிஸயத்தாலும்எல்லை காரணவொண்ணாதிருக்கை யென்கிறார் - இயலும்இசையும் இத்யாதி. மொழியைப்பாடி - திருவாய்மொழியைப் பாடி. ப்ராகீதநுமான - அநாதிகாலார்ஜிதமான. விவரணம் - பக்கவேர் இதுவாதி. ப்ரதானவேரும், பக்கவேருமாவன - ருசிவாஸனைகள். தீவினைகள் முழுதும் வேரோடே அரிந்தனன் என்றும் ஓரர்த்தமுண்டு. ‘அரிந்தனன்யான்’ என்று ஸ்வகர்த்தருகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - அவன்விரோதியைஇத்யாதி. பலாந்வயம் - ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திருப்பலாவயம். அரிந்தனன் - அரியப்பெற்றேனிதியாவத். தாத்பர்யம் - எனக்கு இதுவாதி. இந்தத் தாத்பர்யம் - “என்முன்னைக்கோளரியே” என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து. ‘சிந்தையினால்’ என்று விசே

யினாலிகழ்ந்த] - உக்திமாத்ரமன்றிக்கே, நெஞ்சாலே இகழ்ந்தானாயிற்று. இத்தால்-அவன் விவேது, புத்திபூர்வம் ப்ராதிகூல்யம்பண்ணினாரை ; கைக்கோள்ளுகைக்கு மித்ரபாவம் அமையும் [இரணியனகன்மார்வங்கீண்ட] - வரபலஹுஜபலமூட்டியாக வளர்ந்தாரீர மானது திருவுகிர்க்குஇரைபோராமையாலே, அநாயாஸேந கிழித்துப்போகட்டானாயிற்று. [என்முன்னைக்கோளரியே] - நரஸிம்ஹமாய் உதவிற்றும் தமக்கென்றிருக்கிறார். கோ ளென்று-மிடுக்காதல், தேஜஸ்ஸாதல். “மஹாவிஷ்ணு” (மஹாவிஷ்ணும்) என்கிற மிடுக்கா தல், “ஜயதம்” (ஜயவந்தம்) என்கிற தேஜஸ்ஸாதல். ஆஸ்ரிதரிலே ஒருவனுக்குச் செய்ததும் தனக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று ஊகவத்ஸம்பந்தமில்லையா மித்தனை. [முடி யாததென் எனக்கே] நீ ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே வந்து தோற்றுவாயாயிற்ற பின்பு எனக்கு முடியாததுண்டோ ?

(க)

ஏழாம் பாட்டு.

முடியாததென்னெனக்கேலினிமுழுவேமுலகுமுண்டான் உகந்துவந்து
அடியேனுட்புருந்தான் அகல்வானுமல்லனினிச்
செடியார்நோய்களெல்லாந்துரந்து எமர்கீழ்மேலேமுபிறப்பும்
விடியாவெந்நரகத்து என்றுஞ்சேர்தல்மாறினரே.

ஆதி—(முடியாததென்.) ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு என்பக் கல் அபிரிவேசம்என்னளவில் பர்யவலிபாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தார்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளங்கோத்தது ; ஆதலால் அவன் என்னை அகலநினைக்கிறிலன் ; இனி முடியாத தொன்றுண்டோ என்கிறார்.

உக்திமாத்ரமன்றிக்கே இத்தாதி. இகழ்ந்தான்-அநாதரித்தான். “சிந்தையினாலிகழ்ந்த” என்கையாலே - அவனே புத்திபூர்வமாக ப்ராதிகூலயம்விட்டால் அவன் விவேனென்றும், இவன்பக்கல் அல்பாநகூல்யமுண்டானால் அவன் அங்கீகரிப்பென்னென்றும் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான குணாதிக்கம் பலித்த தென்கிறார்-இத்தால் இத்தாதி வாக்யத்தவ்யேந. அமையும் என்ற அநந்தரம், என்றதாயிற்று என்று கூட்டுவது. அகல்மார்வம் - பேரிடமுடைய மார்வம். தாத்தர்யார்த்தம் - வரபலஇத்தாதி. ஊட்டியாக - ஆஹாரமாக. உகீர் - நகம். இரை - லக்ஷ்யம். அநாயாஸேந வென்றது - ‘கீண்ட’ என்றத்தைப் பற்ற. என்முன்னைக்கோளரியே-என்னுடைய விரோதி நிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஸநபூதயம், ஆஸ்ரிதனான ப்ரஹ்மாதன் நினைவுக்கு முற்கோலினவனாய், நிரதிஸ்யதேஜோபலங்களை யுடைய நரஸிம்ஹமானவனே ! இதி ஸப்தார்த்தம். ‘என்’ என்றதுக்கு ஹாவம் - நரஸிம்ஹமாய் இத்தாதி. கோள் - மிடுக்கும், தேஜஸ்ஸும். “மஹாவிஷ்ணும்” என்கிறவிடத்தில், மிடுக்காவது - ஸர்வலோக வ்யாபரஸக்தி. மிடுக்கையும் தேஜஸ்ஸையும் மந்த்ரவிங்கத்திலே காட்டுகிறார் - மஹாவிஷ்ணும் இத்தாதி. இவ்வவதாரம் தமக்காகவென்றிருக்கைக்கு அடியேது ? என்ன-ஆஸ்ரிதரிலே இத்தாதி. “கோளரியே, முடியாததென் எனக்கு” என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தர்யம் - நீப்ரதிஜ்ஞ இத்தாதி. முடியாததென் - தலைக்கட்டாதது எதுதான் ? உடாநீழ் - சுவிஹிதிக் ப்ராமஸாயுஷிஹிதிக், ஸவ-ஹிஹிதிக். உன்னைச்சிந்தைசெய்துசெய்து இத்தார்ப்பய, என்முன்னைக்கோளரியே - எனக்கு - முடியாததென் ? இத்தர்வய :

(க)

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றுச் சமைந்தீரோவென்ன; என்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணரானார்கள்; ஆனபின்பு நான் பெறுததுண்டோ வென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்கு ஆப்தவ்யமாயிருப்பது ஒன்றுண்டோ. [முழுவேழுலகும்ென்றுதொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் இஜகத்தையடையத் தன்திருவயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டவன் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாமையாலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்னுள்ளே புகுந்தான், இனி ஒருகாலமும் விஸ்வேஷிப்பதுஞ் செய்யான். [செடியாரென்றுதொடங்கி]- ஸம்ஸாரிக துக்கங்களெல்லாம் போக்கிக் கீழும்மேலும் ஏழுபடிகாலான அஸ்மதியர் ஸம்ஸாரத்திலே என்றும் கிடக்கக்கடவதான தன்மையைத் தவிர்த்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், என்பக்கல்பண்ணின உபகாரம் என்குலத்தில் ஸம்பந்தித் தாரெல்லாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாயிற்று என்கிறார்.

முழுவேழுலகும் - ஸமஸ்தலோகமும், உண்டான் - (தன்செல்லாமையாலே தனக்குள்ளேயாம்படி அவற்றை) அமுதுசெய்தவன், உகந்து - (அச்செல்லாமையானதனக்கு என்பக்கலிலேயுண்டாய் அதுக்குமேலே) ஆதராதிசயத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு, அடியேன் - என்னுடைய ஸேஷத்வஸம்பந்தமே பற்றாசாக, உள் - உள்ளே, வந்து - வந்து, புகுந்தான் - புகுந்தான்; இனி - இனி, (அந்தலோகங்கள்போலே), அகல்வானும், புறம்புபோமவனும், அல்லன் - அல்லன்; (இதடியாக), கீழ் - கீழும், மேல் - மேலும், எழுபிறப்பும் - எழுபிறப்பிலும், எமர் - என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார், செடி - செடியுபோலே, ஆர் - செறிந்த, நோய்களெல்லாம் - (அவித்யாகர்மவாஸநாதிகளான) ஸமஸ்தவ்யாதிகளையும், தூரந்து - கடக்கஓட்டி, விடியா - ஒருகால்முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, வெம் - நிரதிஸயதாபகரமான, நரகத்து-ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்திலே, என்றும்-யாவதாதம்பாவி, சேர்தல் - கிட்டுகை, மாறினர் - தவிர்த்தார்கள்: இனி - இப்படி குலஸம் பந்திபயந்தமாக என்னைப் பக்ஷபதித்தபின்பு, எனக்கேல் - எனக்காகில், முடியாதது-முடியாதது, என் - உண்டோ? என்னோடு அதுபந்தித்ததாகில் எல்லாக்காரியமும் தலைக்கட்டு மென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நீர் எல்லாம்பெற்றீரோவென்ன; என்பக்கல் அவன் பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளானாருங்கூட ஸம்ஸாரோத்தீர்ணரானார்கள். ஆனபின்பு நான் பெறுததுண்டோ வென்கிறார்.

[முடியாததென்னெனக்கேலினி]-எனக்காகில் இனி முடியாததுண்டோ? இனி அநவாப்தமாயிருப்பதுண்டோ. எங்ஙனையென்னில்,—[முழுவேழித்யாதி] - ப்ரளயபத்தில் ஸகலலோகமும் நோவுபடாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தவன், ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியச் செல்லாதானாய் ஸம்பந்தத்தைப் பார்த்து உட்புகுந்தான். ஒரு நீராகக்கலந்தான், தன்பக்கல்ஜகத்துப் புகுக்காப்போலன்றிக்கே! உகந்துபுகுந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்குஞ் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பேற்றம் இவ்விஷயத்தில் இவனுக்கு. மத்ஸம்பந்திகளானவும் கீழ்மேலோடும் படி புகுந்தான். [அகல்வானுமல்லனினி] - ப்ரளயாநந்தரம் உமிழ்ந்தான், இங்கு அங்

ஹேனசெய்வானா யிருக்கிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேயகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டுதலில்லையே யிவனுக்கு. பணைநிழல்போலேயும் மைநோக்கிவிடவமையுமோ, உம்மோடு ஸம்பந்தித்திருப்பார் செய்வதென்? என்ன;—அவர்களும்பெற்றார்கள். [செடியாரித்யாதி] - தூறுமண்டின நோய்களெல்லாந்தூர்த்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்தநோய், ஹகவதலாபத்தாலேவந்தநோய், ஜிவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடே யோட்டி. [எமர்] - வேறென்றாலன்றியே என்னைட்டை ஸம்பந்தமெ ஹேதுவாக. எவ்வளவென்னில், - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடியும் மேலேழுபடியும். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாளிலே முடிவுண்டானதண்டல் யமனது, விடியாதநரகம் ஸம்ஸாரம். [வெந்நரகம்] - “நரகம்” என்று புத்திபிறக்கு மதில், தண்மை தோற்றுதநரக மிது. [என்றுஞ்சேர்தல் மாறினரே] - என்றுங் கிட்டக்கடவதான தண்மையுந் தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும்நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. என்பக்கல் அவன்பண்ணின பக்ஷபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. என்னளவில் விஷயீகாரம் என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் சேன்றதுகிடர் என்கிறார்.

[முடியாததென்னெக்கேலினி] - எனக்காகில் இனி முடியாதது உண்டோ? எனக்கு இனி முடியாததுண்டோ? எனக்கினி அநவாப்தமா யிருப்பதோன்றுஉண்டோ? நீர்இதுஎன்கொண்டு சொல்லுகிறீர்? என்ன, - [முழுஇத்யாதி] - ப்ரளயாபத்திலே அகப்பட்ட பூமி, தன்வயிற்றிலே புகாதபோது படும்பாட்டங்க. தான்என்பக்கல் புதராதபோது பவோனாய் வந்துபுருந்தான்; எனக்கு இனி முடியாதது உண்டோ? [அடியேனுட்புருந்தான்] - ஸம்பந்தத்தைப்பார்த்துப் புருந்தான். [உட்புருந்தான்] - ஒருநீராகக் கலந்தான். தன்பக்கல் ஜகத்துப் பக்காற்போலன்றியே, உகந்து புருந்தான். இவனுக்கும் ஜகத்துக்கும் செல்லாமை யொக்கும், உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்ஏற்றம். [அகல்வானுமல்லினி] - அந்தபூமிக்கு, ப்ரளயங்கழிந்தவாறே அகலவேணும்; இவனுக்குஅதுவுமில்லை. முதலிலே பிரிவை ப்ரஸங்கிக்கவொட்டுகிறிலன். சேதநரைப்போலே பாபத்தாலேஅகன்று ஒருஸுக்ருதத்தாலே கிட்டேதில்லையே இவனுக்கு. உம்மை அவன் இப்படி விரும்பினு

ஏழாம்பாட்டு - முடியாததென் இத்யாதி. ‘எமர்கீழ்மேல்’ இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - என்னளவில் இத்யாதி.

எனக்கேல் - எனக்காகில். ‘எல்’ என்றது - சேத் என்றதின் அர்த்தம். முடியாததென் - ஸாத்யமாகாததுஎது? ஸாத்யமாகாததுண்டோ? என்றபடி. விவரணம் - எனக்கு இத்யாதி. நீர் இதுஎன்கொண்டு என்கிற ஸங்கைக்கு - அவன்என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹங்கொண்டு சொல்லுகிறேனென்று உத்தரம். ‘முழுவேழுலகுமுண்டான்’ என்கிறஇது - த்ருஷ்டாந்தார்த்த மித்யபிப்ராயேணஹ - ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி. ‘அடியேன்’ இதி பதம் - ஹேதுகர்ப்பமித்யபிப்ராயேணஹ - ஸம்பந்தத்தை இத்யாதி. ‘உகந்து, வந்து, உள்’ இதி பதத்யயம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தாரஷ்டாந்திகஸ்யாதிக்க்யபர மித்யபிப்ராயேணஹ - ஒருநீராக இத்யாதி. உகப்பே இவ்விஷயத்தில் தன்னேற்றம் - ஆழ்வார்விஷயத்தில் இவனுக்குண்டானஉகப்பே இவன்தனக்கு ஏற்றம். யத்வா, இவ்விஷயமென்றது - ஈஸ்வரனையாதல். உக்தஸமுச்சயபரஸ்சஸப்த இத்யபிப்ராயேணஹவம் - அந்தபூமிக்கு இத்யாதி. அகலாமையின் சரமாவதிமாஹ - முதலிலே இத்யாதி. அகல

னாகில்; பனைநிழல்போலே உம்மைநோக்கிக்கொண்டு விட அமையுமோ? என்ன, [சேடியார்இத்யாதி] - சேடி - பாபம். பாபத்தாலே பூர்ணமான துக்கங்கள். தூறுமண்டின நோய்களெல்லாம் துரந்து. விஷயப்ராவண்யத்தாலே வந்த நோய், அயோக்யதாநுஸந்தாத்தாலே வந்த நோய், ஊகவதநுபவவிஸ்வேஷத்தாலே வந்த நோய், இவற்றையெல்லாம் வாஸநையோடே ஓட்டி. “உள்ளநோய்களெல்லாம் துரந்து” என்கிறவிடத்திலும் சொல்லிற்றில்லையோ இது என்னில்;- அங்குச்சொல்லிற்று - தம்மளவு; இங்கு - தம்ஸம்பந்திஸம் பந்திகள் விஷயமாயிற்று. இப்படி இவர்களோட்டிற்று எத்தாலே யென்னில்; [எமர்] - வேறென்றாலன்று: என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக. ஸம்பந்தம் எவ்வளவேன்னில் - [கீழ்மேலெழுபிறப்பும்] - கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் தம்மோடே ஏழுபடிகாலுமாக இருபத்தொருபடிகால். [விடியாவெந்நரகத்து] - ஒருநாள்வரையிலே கர்மக்ஷயம்பிறந்தவாறே விடியுமதிறே யமன்தண்டல். இது விடியாவெந்நரகமிறே. “நரகம்” என்றுபுத்திபிறக்கும்அதில், தண்மை தோற்றாத நரகம்து. [என்றும்சேர்தல்மாறினரே]- என்றும் கிட்டக்கடவதான தண்மை தவிர்ந்தார்கள். நானும் ப்ரார்த்திக்கவேண்டிற்றில்லை, அவனும் நினைப்பிடவேண்டிற்றில்லை. எத்தாலேயென்னில்; — என்பக்கல் அவன்பண்ணின பசுபாதராஜகுலத்தாலே மாறிக்கொண்டு நின்றார்கள். முடியாதது என்னெக்கேல் இனி? என்று அந்வயம். (எ)

வொண்ணமைக்குஹேதுவேதுஎன்ன-சேதநரை இத்யாதி. பனைநிழல்போலே-பனைமரத்தின்நிழல் பனையைமாத்ரம் காக்குமாபோலே. சேடி - பாபமும், தூறும். முந்தினது-பாபத்தாலே இத்யாதி. தவிதீயம் - தூறுமண்டின இத்யாதி. செடிபோலே செறிந்த நோய்க ளென்றபடி. ‘நோய்கள்’ என்கிற பஹுவசநத்துக்கும், ‘எல்லாம்’ என்கிறதுக்கும் ஊவம் - விஷயப்ராவண்ய இத்யாதி. ‘துரந்து’ இதி பதஸாமர்த்த்யாதாஹ - வாஸநையோடேயோட்டி இதி. தடஸ்த்தபக்கையை அறுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - உள்ளநோய்கள் இத்யாதி. ‘எமர்’ என்கிறவிடத்திலே-“சுந்நாது நநுமு ஹணவஸமொயாதுராமெஸயஹு” இத்யாத்யநுஸந்தேயம். ‘கீழ்மேலெழுபிறப்பும்’ என்றது-நடுவேழுபிறப்புக்கும் உபலக்ஷணமித்யாஹ-கீழேழுபடிகாலும் இத்யாதி. தம்மோடே ஏழுபடிகாலு மென்றது - தமக்குமுன்னே மூன்றுபேரும், பின்னே மூன்றுபேரும், தாமுமாக ஏழுபடிகா லென்றபடி. இருபத்தொருபடிகால் - இருபத்தொரு தலைமுறை. ‘விடியா’ என்றதுக்கு ஊவம் - ஒருநாள்வரையிலே இத்யாதி. யமன்தண்டல் - யமதண்டம். இது - ஸம்ஸாரம். வெம்மைக்கு அர்த்தம் - நரகமென்று இத்யாதி. ஒருநாளும் முடிந்து வெளிச்சிறப்பதன்றியே, நிரதியய தாபகரமான ஸம்ஸாரமாகிற நிரயத்தில். என்றும்சேர்தல்மாறினரே - யாவதாத்மபாவி கிட்கை தவிர்ந்தார்களிதி ஸப்தார்த்தம். ‘மாறினர்’ என்று - தக்கர்த்ருகமாகச் சொன்னதுக்கு ஊவம்-நாளும் - இத்யாதி. எத்தாலேயென்னி லிதி - உம்முடையார்க்கு உம்முடைய ஸம்பந்தத்தாலே ஸம்ஸாரவிச்சேதத்தில் ஹேதுவேது? என்று சங்கிதர்ப்பாவம். பூர்வார்த்தம் ஹ்ருதிநிதாயோத்தா ஹ - என்பக்கல் இத்யாதி. ‘என்றும் சேர்தல்மாறினர்’ இத்யஸ்யாந்வயந்தர்ஸயதி - முடியாதது இத்யாதி. முழுவேழுலகுமுண்டான் உகந்து வந்து அடியேனுட் புகுந்தான், இனி அகல்வானுமல் னன்; கீழ்மேலெழு பிறப்பிலு முண்டான் - எமர் - செடியார்நோய்களெல்லாம் துரந்து - விடியா வெந்நரகத்து என்றும் சேர்தல்மாறினர்; எனக்கேல்இனி முடியாததென்? இத்யந்வயம். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து அடியையடைந்துள்ளந்தேறி
ஈறிலின்பத்திருவேள்ளம் யான்முழுகினன்
பாறிப்பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள்நீறெழப்பாய்பறவையொன்று
ஏறிவீற்றிருந்தாய் உன்னையென்னுள்நீக்கேலெந்தாய்!

ஆ.—(மாறிமாறி.) உன்னோடு ஸம்ஸ்க்ஷிக்கைக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் வர்த்திக்கிற நான், நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளையே ப்ராப்யமாகப் பெற்று அதிலே உள்ளந்தேறி, முடிவில்லாத அழகிய இன்பவெள்ளத்திலே முழுகினேன்; ஆஸ்ரி தருடைய அபேக்ஷிதங்களைச் செய்யும் ஸ்வஹாவனாயிருந்த நீ இனிஎன்னைக் கைவிடா தொழியவேணு மென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ப்ராஸாதத்தாலே பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி இனிஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணும், இதுவே எனக்கு வேண்டுவது என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[மாறிமாறி யென்றுதொடங்கி] - பர்யாயேண சாவதுபிறப்பதாய் ஒருநன்மை யின்றியே யிருக்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக விஷயநின்றுத்திபூர்வகமாகத் திருவடிகளைப் பெற்று விஷயவாஸநையாலும் ஊகவதலாபத்தாலு முள்ள அந்தஃகரண காலுஷ்பமெல்லாம் நீங்கி முடிவு இல்லாத ஆனந்த ஸமுத்தரத்திலே நான் முழுகினேன். [பாறிப்பாறியென்று தொடங்கி]-தன்திருச்சிறகில் வேகத்திலே அஸுரஸமுஹங்களானவை சிந்நம் பிந்நமாய் தூளிபாம்படி ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வஹாவனப் அத்பந்த விலக்ஷணனான பெரிய திருவடிமேலே ஏறி உன்னுடைய ஸர்வைஸ்வரயத்தாலே வரும் வீறு தோற்றம்படி இருந்தவனே. இத்தால் - இப்படியே தமக்குண்டான ப்ரதிபந்தக நிரஸநம்பண்ணி, அத்தாலே மேணணித்திருந்த இருப்பைச்சொல்லுகிறது. ஆஸ்ரிதருடைய வபேக்ஷிதஞ் செய்யும் ஸ்வஹாவனென்றுமாம். [உன்னையென்றுதொடங்கி]-என்னோடே இப்படி வந்து கலந்த நீ ஒருநாளும் பிரியாதொழியவேணும், இப்படியுள்ள கலவியாலே என்னை யடிமை கொண்டவனே.

ப.—அநந்தரம், இப்பேறுஎனக்கு விச்சேதியாதொழியவேணு மென்கிறார்.

பலபிறப்பும்-(தேவதிர்யம்மதுஷ்பஸ்த்தாவராதிகளான) நாநாஜந்மங்களிலும், மாறிமாறிப்பிறந்து - ஒருகால் பிறந்து அதிலே மீண்டுமீண்டும் பிறந்து போரச்செய்தே, அடியை - உன் திருவடிகளை, அடைந்து - கிட்டி, (ஸேஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய்), உள்ளம்தேறி - ("நீயே உபாயபூதன்" என்கிற) நெஞ்சில் தோற்றத்தையுடையேனாய், (உன்னுடைய அநுபவத்தாலே ஜரிதமான), ஈறு-முடிவு, இல் - இல்லாத, இன்பம் - ஆநந்தமாகிற, இரு-பெரிய, வெள்ளம்-வெள்ளத்திலே, யான் - (அஹமர்த்தபூதனான) நான், முழுகினன் - அவகாஹித்தேன்; அசுரர்தம் - அஸுரர்களுடைய, பல் - பலலகைப்பட்ட, குழாங்கள் - குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி - பஹுமுகமாக சிதிலமாய், நீறு - தூளிபாய், எழ - கிளரும்படி, பாய் - (அவர்களுடைய ஸைநாமத்யத்திலே) பாயக்கடவனான, ஒன்று - அத்விதீயனாயுள்ள, பறவை - பெரிய திருவடியின்மேலே, ஏறி - ஏறி, வீறு-உன்

மேன்மைதோன்றும்படி; இருந்தாய் - இருந்த, எந்தாய் - என்னாதனே! உன்னை-(ப்ராப் தனுமாய் ஸரண்யனுமாய் ஹாக்யனுமாய் விரோதிரிவர்த்தகனுமான) உன்னை, என்னுள்- உனக்கு ஸர்வப்ரகாரபரதந்த்ரண எனனுள்ளினின்றும், நீக்கேல் - அகற்றுதொழிய வேணும்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாகப்பெற்ற இஸ்ஸம்ருத்தி ஒருநாளும் விச்சேதியாதொழியவேணு மென்று இரக்கிரார்.

[மாறிமாரியித்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மைவிஷயீகரிக்கைக்கு நீர் செய்த தென்? என்ன; - அநாதியாகச் சாவது பிறப்பதாய்ப் போந்தேன், அநுபவித்து மீளு தல், ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணுதல் செய்யக்காலமில்லையாயிற்று; இப்படி ஜநம்பரம்பரையாய்ப் போராநிற்க, உன்திருவடிகளைவந்து கட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அதாகிறது- 'இந்தவித்திக்கு இத்தலையில் ஒருமுதலுண்டு' என்று தோற்றதபடியாலே சொல்லுகிறது. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸநையாலும் ஹகவதலாபத்தாலுமுள்ள அந்தக்ரணகாலுஷ்யம்போய்ஹ்ருதயந்தெளிந்து. 'ஹா தஃஸஜாஸா ஷுவிஸுஃஸகூ'.. ஹ்ருதயந்தெளிந்த மாத்ரமே யன்றிக்கே, [ஈரிலின்பமித்யாதி] - முடிவில்லாத ஆந்த ஸமுத்ரத்திலே நான் அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவந்தாழ்வான், இவர்களும் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயிறே நான் அவகாஹிக்கப்பெற்றது. விரோதிகளுக்கு செய்ததென்? என்னில், - பெரியதிருவடியுடைய திருச்சிறகைக்கேட்குமித்தனை. [பாறியித்யாதி] - சிந்நம் பிந்நமாய் அஸுரவர்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களா னவை நீரும்படி விரோதிகர்கத்திலே பாயாநின்றள்ள அத்விதீயணு பெரியதிருவடி மேலேயேறி ஐஸ்வர்யத்தால் வந்த வீறுபாடுதோற்றும்படி யிருந்தவனே. பெரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து செய்கையில் தலைவனாகை. [உன்னையென்னுள் நீக்கேல்] என்னோடே இப்படி கலந்த உன்னை என்பக்கலினின்றும் நீக்கநினையா தொழியவேணும். தம்முடைய இனிமையாலே இவரும் அவன்பக்கலிலே அதிஸங்கை பண்ணுகிரார். தம்முகப்புஅவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோதியைப்போக்கிவந்து கலக்கைக்கடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. இப்படி கனத்தபேற்றுக்கு நீர்செய்த ஸுக்ருதமென்? என்ன,—ஒருஸுக்ருதத்தால் வந்ததல்ல, நான்பிறந்து படைத்த தேன்கிரார். அதுவுமொன் றுஉண்டு, அந்தாதியாகப்பிறந்து போந்தே னென்கிரார்.

எட்டாம்பாட்டு - மாறிமாறி இத்யாதி. "பிறந்து" என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை-இப் படி இத்யாதி. இப்படிகனத்தபேற்றுக்கு - ஸம்பந்திஸம்பந்திபர்யந்த ஸம்ஸாரவிச்சேதரூபபலத் துக்கு. ஒருஸுக்ருதத்தாலே இத்யாதி வாக்யத்வயமும் ரஸோக்தி. பிறந்துபடைத்தது - ஜந்ம வித்தமென்று தீவரி. ஸ்வபாவார்த்தஸ்து - பிறவாநிற்கச்செய்தே பெற்றது. அதாவது - தூர்க் கதியே பற்றுசாக அங்கீகரித்தா னென்றபடி. 'மாறிமாறி' என்றதுக்கு ஹாவம். லு, நுவம் இத் யாதி. நிர்ஹேதுக மென்றபடி. அதுவுமொன்றுண்டு-"ஸுக்ருதமில்லை" என்னப்போகாதே, அப்படியே ஒரு ஸுக்ருதமு முண்டென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை ஸுக்ருதமென்றபடி. அந்தாதியாகப்பிறக்கை - பூர்வதேஹத்தினுடைய அந்தம் உத்தரதேஹத்துக்கு ஆதியாம்படியாகப் பிறக்கை.

[மாறிமாறி இத்யாதி] - ஸபரிகரமாக உம்மை விஷயீகரிக்க, நீர்செய்ததேன்? என்ன; - கடலுக்குள்ளே கிடந்ததொரு துரும்பு திரைமேல்திரையாகத் தள்ள வந்து கரையிலே சேருமாபோலே, மாறிமாறிப்பிறந்து வாராநிற்க, திருவடிகளிலே கிட்டிக் கொண்டு நிற்கக் கண்டேனீர்த்தனை. அநுபவித்து மீளுதல், ப்ராயஸ்சித்தம்பண்ணி மீளுதல், செய்யக் காலமில்லையாயிற்று. [அடியையடைந்து உள்ளந்தேறி] - உள்ளந்தேறி அடியையடைந்தவரல்லர், அடியையடைந்தாயிற்று உள்ளந்தேறிற்று. [உள்ளந்தேறி] - நெடுநாள் விஷயவாஸநையாலும் ஊகவதலாபத்தாலு முள்ள அந்தக் கரணகாலுஷ்யம்போய் ஹ்ருதயந் தேளிந்து, தேளிந்தவளவேயன்றியே [ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான்முழுகி னன்] - முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற பேரிய ஆந்தஸாகரத்திலே அவகாஹித்தேன். திருவடி, திருவந்தாழ்வான், இவர்கள் குமிழிநீருண்கிற விஷயத்திலேயே நான் அவகாஹிக்கப் பெற்றது. ஆனால் உம்முடையவிரோதிகள் செய்ததேன்? என்ன, - அதுக்குக்கடவாரைக் கேளிகோ ளென்கிறார், [பாறிஇத்யாதி] - அஸ-பாவர்க்கத்தினுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை, பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாயா நின்றதுள்ள அத்விதீயமான பறவையை மேற்கொண்டு உன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற இருந்தவனே! பேரியதிருவடிக்கு அத்விதீயத்வம் - அவன்கருத்தறிந்து நடக்கையில் தலை வனாகை. அவன் ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்துக்குப்பண்ணின வ்யாபாரம் பேரியதிருவடிதிருத் தோளிலே பேராதே யிருந்தவித்தனை. [உன்னையித்யாதி] - ஸ்வாமியான நீ இனியொரு காலமும் உன்னை என்பக்கல்நின்றும் பிரித்துக்கொண்டுபோகாதோழியவேணும் [உன்னை யென்னுள்ளீக்கேல்] - என்னோடே இப்படிகலந்த உன்னை, உன்னுடையகலவியால் வந்த

‘இப்படிகனத்தபேறு’ என்றத்தை ‘இன்னது’ என்று விவரியாநின்றகொண்டு, துர்க் கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தானென்று வாஸ்தவமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-ஸபரிகர மாக இத்யாதியாலே. ‘மாறிமாறி’ என்ற வீபஸைக்கு ஹாவம் - அநுபவித்து இத்யாதி. அடியைய டைந்துள்ளந்தேறினமைக்கு - “ஸா தஸஸாஸாஹிவிஸுஹஸுதா” என்றத்தை அருளிச் செய்வார். “அடியையடைந்துள்ளந்தேறி” என்றத்தால் - மஃப்ரஸாதமுண்டானபின்பு அடிகளைக் கிடீடும்உபாஸகவ்யாவ்ருத்தி. உள்ளந்தேறி இத்யாதி - மாறிமாறி இத்யாதிக்கு தேவதிர்யகாதிக ளான நானாஜம்மங்களில் ஒருகாற்பிறந்ததிலே மீண்டுமீண்டு பலபிறப்பும்பிறந்து போரச்செய்தே உன்திருவடிகளைக் கிட்டி ஹ்ருதயம்தெளிந்துஎன்று சப்தார்த்தம். தாத்பர்யம் - நெடுநாள் இத் யாதி. “இன்பத்திருவெள்ளம்” இத்யத்ர, அத்துகார - பாதுபூரணர்த்தோவ்யம். ஈறிலின்ப இருவெள்ள மென்றபடி. இருமை - பெருமை. “ஈறிலின்பம்” என்று - ஈஸ்வரமான ஐஸ்வர்ய வ்யாவ்ருத்தி. “இரு” என்று - அல்பஸூகமான கைவல்யவ்யாவ்ருத்தி. இந்தநிரதிஸ்யாநந்தத் துக்குஅடியேது? என்கிற சங்கையிலே “பறவையொன்றேறி வீற்றிருந்தாய்” இத்யேதப்பரம் ருபந்நாஹ - திருவடிஇத்யாதி. விஷயஸ்வஹாவமே ஹேதுவென்றபடி. குமிழிநீருண்கிற - நிமக்ஷ ராகிற. மேலுக்குஅவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. அதுக்குக்கடவாரென்றது - “புறவை” என் றத்தைப்பற்ற. சப்தார்த்தம் - அஸ-பாவர்க்கத்தினுடையஇத்யாதி. பாறிப்பாறி - சிகறிச்சிதறி. நீறெழ - தூளியாய்க் கிளம்பும்படி. “பாய் - ஒருபறவையேறி” இத்யவ்யம். தலைவன் - ப்ரதா நன். “பாறிப்பாறி” இத்யாதி - ஈஸ்வரவிசேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் - அவன்ப்ரதிபக்ஷஇத் யாதி. பேராதே - சலியாதே. “இனியொருகாலமும்” என்கையாலே - இவ்வளவும் ஸம்ஸா ரத்தில் வைத்ததும் அதிஸங்காநிமித்தமிதி ஸ்ப்புரதி. “ஈறிலின்பத்திருவெள்ளம் யான் முழுகி னன்” என்கையாலே - “இந்தபோகம் தமக்குத் தொங்கப் புகுகிறதோ?” என்று ஹோக்யதாதி சயாததிசங்கத இத்யபிப்ராயேண ஹாவாந்தரமாஹ-என்னோடே இத்யாதி. த்விவாரம் ப்ரதீகோபா

ரஸமறிந்த என்பக்கல்நின்றும் நீக்க நினையாதோழியவேணும். தம்முடைய இனிமையாலே அதிசங்கைபண்ணுகிறார். தம்முகப்பு அவனை எதிரிட்டபடி. [எந்தாய்] - விரோதியைப்போக்கிக் கலக்கைக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

எந்தாய்தண் திருவேங்கடத்துள்ளின்றாய் இலங்கைசேற்றாய் மராமரம் பைந்தாளேழுருவ ஒருவாளிகோத்தவில்லா ! [ம்]
கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாயமுதே உன்னையென்னுள்ளேகுழைத்தவெமைந்தா ! வானேறே ! இனியெங்குப்போகின்றதே ?

ஆ—(எந்தாய்.) திருமலையிலே புகுந்து நின்றருளினபடியையும், உன்னுடைய திருவவதாரங்களையும், உன்னுடைய திவ்யசேஷத்தங்களையும், உன்னுடைய அழகையும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையிருந்தருளும்படியையும், மற்றுமுள்ள படியை யடங்க எனக்கு ஹோக்யமாகக் காட்டியருளி, உன்னை என்னுள்ளே ஒன்றாகக் குழைத்தருளின நீ இனிஎங்கேபோவது ? போவேனென்றால்தான் போகமுடியுமோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணசேஷத்தங்களைக் காட்டி என்னை வஸீகரித்து, விஸ்வலேஷிக்க முடியாதபடி. என்னோடே கலந்திருந்துள்ள உனக்கு இனி போகவுபாயமில்லை யென்கிறார்.

[எந்தாயென்று தொடங்கி] - என்னை அடிமைகொண்டருளுகக்காக நிரதிசயஹோக்யமான திருமலையிலே நின்றருளினவனே. [மராமரமென்று தொடங்கி]-பரந்த அடியையுடைய மராமரம் ஏழும் உருவ அநாயாஸேந எய்தவனே. [கொந்தார்]-தழைத்திருக்கை. [உன்னையென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா] - விஸ்வலேஷாநர்ஹமாம்படி என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்து அக்கலவியாலே நவீக்ருதமான யௌவனத்தை யுடையவனே. [வானேறே] - தம்மோடே கலந்தபடிக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

ப.—அநந்தரம், நீயே க்ருஷிபண்ணிக் கலந்து இனி எங்கேறப்போவது ? என்கிறார்.

எந்தாய் - எனக்கு நிருபாதிகஸ்வாமியாய், தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருவேங்கடத்துள் - திருமலையிலே, நின்றாய் - எழுந்தருளினின்று ஸுலபனாய், இலங்கை - (ஆஸ்ரிதகிரோதிகளுக்கு வாஸஸ்த்தாநமான) லங்கையை, செற்றாய் - அழித்தவனாய், மரா

தாரம் - பாவத்வயத்வஸூசகம். விவக்ஷிதம் அதிசங்காஹேதும் ஸ்பஷ்டயதி-தம்முடையஇத்யாதி. இனிமையாலே - ப்ரீதியாலே. கீழ்மேலும் - ஈஸ்வரனுடைய அதிசங்கையாயிருக்க, இங்கே தாம் எப்படி அதிசங்கைபண்ணுகிறு ரென்ன, தீர்ழுகப்பிடித்தாதி. இத்தால் - பாஸ்பராநூராகத்தைத் யோதிப்பித்தாராயிற்று. “பாறிப்பாறி” இத்தாதிசங்கை பராம்ருஸந்நாஹ - விரோதியைஇத்யாதி. மாறிமாறி தொடங்கி, மூழ்கினன் - அசுரர்தம்பல் குழாங்கள் - பாறிப்பாறி நீரெழப்பாய்கின்ற ஒன்றான பறவையேறி வீற்றிருந்தாயான - எந்தாய் - உன்னை என்னுள்ளீக்கேல் இத்யந்வய : (அ)

மரம் - மராமரங்களினுடைய, பைந்தாள்-பருத்த அடி, ஏழு - ஏழும், உருவ - உருவும் படி, ஒருவாளி - ஒருவாளியை, கோத்த - (அநாயாஸேந) கோத்த, வில்லா - வில்லை யுடையனாய், கொந்து - கொத்தாய், ஆர் - செறிந்து, தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாயி னாய் - திருத்துழாயாலே அலங்கருதனாய், எம்அமுதே - நித்யபோக்யனாய்க்கொண்டு, உன்னை - ஏவம்விதனானஉன்னை, என்னுள்ளே - என்னுள்ளே, குழைத்த - (ஏகத்ரவ்ய மாம்படி) கலசின, மைந்தா - நித்யபௌவநஸ்வலாவனாய், (இந்நிலையாலே), வான் ஏறே- ஸூரிகளுக்கும் செருக்கனும்படி நின்றவனே ! (அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், ஸௌ லப்யத்தையும், விரோதிவிவர்த்தகத்வத்தையும் காட்டி, மஹாராஜரைப்போலே என்னை யும் விஸ்வவிப்பித்து, ஒப்பனையழகைக்காட்டி எனக்கு நித்யலோக்யனாய்ப் பிரிக்கவொண் னாதபடி கலந்து அத்தாலே இளகிப்பதித்து இத்தாலே நித்யவிபூதிக்கும் மேலான மேன்மையை யுடையநீ), இனி - இனி, (இந்தஸம்ஸ்லேஷத்தையிட்டு), எங்கு - எங்கே, போகின்றது - போகிறது ? இனிப்போகாதே யென்று கருத்து.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், விஸ்வலேஷிக்க முடியாதபடி என்னோடே கலந்து வைத்து, ஒன்றுஞ்செய்யாதாரைப்போலே 'பரகு பரகு' என்கிறதென் ? என்கிறார். 'இவர் நினைவறியவேணும்' என்று அவன் கால்வாங்கப்புக, 'இனியெங்குப் போகின்றது' என்கிறார் என்னவுமாம்.

[எந்தாய்] - 'வகுத்தஸ்வாமி' என்னும் முறையை யறிவித்தவனே. [தண்திரு வேங்கிடத்துள்ளின்றாய்] - ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலே நின்றாயிற்று ஸம்பந்தத்தை யறி வித்தது. [இலங்கைசெற்றாய்] - ஸம்பந்தஜ்ஞாந விரோதிவர்க்கம் லங்கை பட்டது பட்டது. [மராமரமித்யாதி] - மஹாராஜரை இசைவித்தாப்போலேயாயிற்று இவரை யிசைவித்தது. [பைந்தாள்] - பரந்தஅடியை யுடைத்தாகை. [வாளிகோத்த] - துளை யுள்ளதொன்றிலே அம்பை யோட்டினுப்போலேயாயிற்று அநாயாஸமிருந்தபடி. [கொந் தாரித்யாதி] - வைத்தவனையத்தைக் காட்டியாயிற்றுஇவரை யிசைவித்தது. கொந்தார்- தழைத்திருக்கை. [அமுதே] - அந்தவொப்பனையாலே எனக்கு நிரதிஸயலோக்யனான வனே. [உன்னையித்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் "வனகததூ" என்னலாம்படியாயிற்று கலந்தது. [எம்மைந்தா] - என்னோடே கலக்கப்பெற்ற இத்தாலே நவீக்ருதபௌவந ஸ்வலாவனவனே. [வானேறே]-அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரமந்தரை அதுபவித்தாப்போலே யாயிற்று இவரை யதுபவிப்பித்தது. [இனியெங்குப்போகின்றதே]-நித்யஸூரிகளை விடி லன்றோ என்னை விடலாவது. போகிலும், கூடப்போகவேண்டும்படியன்றோ கலந்தது.

ஈ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. முதலிலே உன்னை யறியாதிருக்கிற என்னை, உன் னையும் உன் லோக்யதையையும் அறிவித்து உன்னாலல்லது சேல்லாதபடியாக்கின நீ இனி என்னை விட்டுப் போகாதோழிய வேணு மென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு - எந்தாய் இத்யாதி. "அமுதே உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த எம்மைந்தா, இனியெங்குப்போகின்றதே?" என்ற பதங்களைக் கடைகிழித்து அவதாரிகை - முதலிலே இத்யாதி. "உன்னை யென்னுன் நீக்கேல்" என்கிற இது உக்திமாத்ரமோ? ஹ்ருதயத்திலுமுண் டோ? என்று அறியவேணும்" என்று ஈஸ்வரன் ஓடிபேர், சொல்லுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி என்று வாக்யஸங்கீ. இந்தவாக்யஸங்கதி - ஏதத்தஸகார்த்தநிகமநாவஸரோ ஸ்பஷ்டம் "திருவேங்கடத்துள்ளின்றாய் - எந்தாய்" என்கையாலே, உன்னையும் என்றது.

[எந்தாய்] - ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்துநின்ற உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி. என்னை ஸேஷத்வத்திலே நிறுத்தினவனே! [இலங்கைசெற்றாய்] - பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷவிரோதியைப் போக்கினாற்போலே, என்னுடைய ஸேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே! [மராமரம்இத்யாதி] - ஆஸ்ரித விஷயத்தில் மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யம் செய்யும்படி. பரந்தவடிவை யுடைத்தான மராமரங்க ளேழும் மறுபாடுருவும்படியாக, பண்டே தோளையுள்ள தோன்றிலே ஓட்டினாற்போலே அம்பைக் கோத்த வில்வலியையுடையவனே! [கோந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - வைத்தவனையத் தோடே நின்றயிற்று மராமரமெய்தது. அவதாரத்துக்குச்சேர ஏதேனு மொன்றுலே வளையம்வைக்கிலும், திருத்துழாயல்லது தோற்றது இவருக்கு. கோந்தார் - தழைத்திருக்கை. [அமுதே]-மராமரமெய்கிறபோது இலக்குக்குறித்து நின்ற நிலை இவர்க்கு ஹோக்யமாயிருந்தபடி. [உன்னைஇத்யாதி] - கலக்கிறவிடத்தில் “ஊகதக்ஷு” (ஏகதத்தவம்) என்னலாம்படி கலந்து, இனி ‘போவேன்’ என்றால், போகப்போமோ? போகிலும், கூடப்போமித்தனை. [மைந்தா] - என்னோடேகலந்த இத்தாலே நல்கருதமான யௌவநத்தை யுடையவனே! [வானேறே] - தன்ஹோக்யதையை நித்யஸ-ஞரிகளை அநுபவிப்பித்து, அத்தாலேவந்த மேன்மை தோற்ற இருக்குமாபோலேயாயிற்று இவரை அநுபவிப்பித்து மேன்மைதோற்ற இருந்தபடி. [இனியெங்குப்போகின்றதே] - உன்னாலல்லது செல்லாதபடியான என்னைவிட்டு உன்னையொழியக் காலகேஷபம்பண்ணவல்லார்பக்கல் போகவோ? நித்யஸ-ஞரிகளை விடிலன்றோ என்னைவிடலாவது. ‘இவர்நம்மை விடிற செய்வதென்?’ என்று அவனுக்கு உண்டான அதிசங்கையைப் பரிஹரியாநிற்க, “நீஎன்னைவிட்டுப் போகாதேகொள்” என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்;—விலக்ஷணவிஷயம், தானும் காற்கட்டி எதிர்த்தலையையும் காற்கட்டப்பண்ணுமாபிற்று.

“திருவேங்கடத்துள் நின்றாய் - எந்தாய்” என்று அந்வயமுகேநாஹ - ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. உன்ஸ்வாமித்வத்தைக் காட்டி - ஸ்வாமியாகையாலேயே புனங்காப்பாரைப்போலே திருமலையிலே வந்து நோக்குகிற தென்று கருத்து. தாத்பர்யம் - பிராட்டி இத்யாதி. சேஷத்வ விரோதியைப் போக்கினவனே யென்றது - ‘மயர்வரமதிநலமருளினன்’ என்றத்தைப் பற்ற. மழுவத்தமான அயுபிண்டம். பைந்தாள் - மராமரம் - ஏழுருவ என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - பரந்த இத்யாதி. மராமரங்களினுடைய பருத்த அடியேழும் உருவும்படி யென்றும் அர்த்தமுண்டு. மறுபாடுருவும்படி - பின்னே உருவிப்போம்படி. “கோத்த” என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் - பண்டேதோளையுள்ளது இத்யாதி. ஸமபிவ்யாஹாரத்துக்கு ஹாவம் - வைத்தவனையத் தோடே இத்யாதி. மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம். பெருமானுக்குத் திருத்துழாயுண்டோ என்ன, அவதாரத்துக்கு இத்யாதி. கோந்தார் - கொந்தாற்செறிந்து. கொந்து - கொத்து; தழை யென்றபடி. “வாளிகோத்தவில்லா” என்ற அநந்தரம், “அமுதே” என்றதுக்கு ஹாவம் - மராமரம் இத்யாதி. இலக்குக்குறித்து - லக்ஷ்யம்பார்த்து. “உன்னையென்னுள்ளேருழைத்த” என்றத்தை- “இனியெங்குப்போகின்றதே” என்றத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் - கலக்கிற இத்யாதி. குழைக்கை - ஏகத்ரவ்ய மென்னலாம்படி கலக்கை. “குழைத்த - எம்மைந்தா” இதி பதஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம் - என்னோடே இத்யாதி. “குழைத்த - வானேறே” என்று கூட்டி ஹாவம் - தன் போக்யதையை இத்யாதி. “உன்னை யென்னுள்ளே குழைத்த வெம்மைந்தா - இனியெங்குப்போகின்றதே” இதிபதஸங்கதிம் ஹ்ருதிரிதாய ஹாவம் - உன்னாலல்லது இத்யாதி. “வானேறே இனியெங்குப்போகின்றது” என்றுகூட்டி ஹாவம் - நித்யஸ-ஞரிகளைஇத்யாதி. தடஸ்த்தஸங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்-இவர்நம்மைஇத்யாதி. தானும் காற்கட்டித்தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தாலே எதிர்த்தலையையும் போகாதபடி காற்காட்டப்பண்ணு மென்றபடி. காற்கட்டுகை -

[எந்தாய்] - நீ ஸேஷியல்லாமற்போகவோ? [தணிதிருவேங்கடத்துள்ளினாய்] - தூரஸ்த் தனயப்போகவோ? [இலங்கைசேற்றாய்] - விரோதி நிரஸந ஸீலனல்லாமற் போகவோ? [மராமரம்இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதவிஷயத்திலே மழுவேந்திக்கோடுத்துக் கார்யஞ்செய்யுமவ னல்லாமற்போகவோ? [கொந்தார்தண்ணந்துழாயினாய்] - ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்கு மாலை யிட்டிலையாய்ப்போகவோ? [அமுதே] - ஹோக்யபூதனல்லாமற்போகவோ? [உன்னை என்னுள்ளேகுழைத்த] - ஒருநீராகக் கலந்திலையாய்ப்போகவோ? [எம்மைந்தா] - நவீக் ருத ஸ்பாவனல்லாமற்போகவோ? [வானேறே]-மேன்மையனல்லாமற்போகவோ?[இனி எங்குப்போகின்றதே] - போகிலும் கூடப்போமித்தனை யொழிய, “வனகதகூ” (ஏகதத் த்வம்) என்னலாம்படி கலந்து தனித்துப்போகலாமோ? (க)

ப த் தா ம் பா ட் டி.

போகின்றகாலங்கள்போயகாலங்கள்போதகாலங்கள் தாய்தந்தையுயி ராகின்றாய்உன்னைநானடைந்தேன்விவேவேனோ?
பாகின்றதொல்புகழ்முவுலகுக்கும்நாதனே! பரமா! தண்வேங்கட மேகின்றாய்! தண்மோய்விரைநாறுகண்ணியனே!

ஆ.—(போகின்ற.) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் மாதா செய்யும் நன்மையும் பிதா செய்யும் நன்மையும் தான் தனக்குச்செய்யும் நன்மையும், ஸர்வகாலமும் எனக்குச்செய் தருளும் ஸ்வலாவனாய், நிரவதிகரித்யலித்த கல்யாணகுணவிஸரிஷ்டனாய், ஸர்வலோ கேஸ்வரனாய், நிரஸ்தஸமாப்யதிகனாய், திருமலையிலே புகுந்தருள் எனக்குங்கூட பரம ஸுலபனாய், பரமஹோக்யனாயிருந்த உன்னை நான் அடைந்தேன்; இனி விடுவேனோ என்று கொண்டு தாம்எம்பெருமானோடு கலந்த கலவிக்குத் தம்மாலும்அவனாலும் ஹேத்வந்தரத் தாலும் ஒழிவில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், காலதர்யத்திலும் உன் க்ருபையாலே எல்லாப்படி யாலும் எனக்கு உபகாரகனான உன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து வைத்து, இனிவிட ஸம்பா வனை யுண்டோவென்கிறார்.

[போகின்றவென்றுதொடங்கி] - காலதர்யத்திலும் தாபுந்தமப்பனுஞ் செய்யும் நன்மைகளையும் என்னுதமா தான் தனக்குப் பார்த்துக்கொள்ளும் நன்மைகளையும் செய் யும் ஸ்வலாவனானவனே! இப்படியுபகாரகனாய்நின்றள்ள உன்னைக்காணவல்லேனோ வென் றிருக்கிற நான் காணப்பெற்று வைத்து இனிவிட வுபாயமுண்டோ. [பாகின்றவென்று மேலுக்கு] - உன்னுடைய ஐஸ்வர்யாதிகளுக்கு ஒத்தாரும் மிக்காருமில்லாதபடி யிருந்து

அதிஸங்கைபண்ணுகை. கீழில்விசேஷணங்களையெல்லாம் போகாமைக்கு உறுப்பாக்குகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. யத்வா, ‘எங்கு’ என்ற பதத்தை-முன்னே, தேசபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணி, ஹேதுபரமாக வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - எந்தாய் இத்யாதி. எங்கு - எத்தாலே. ஆஸ்ரிதரக்ஷ ணத்துக்குஇத்யாதி வாக்யம் - “ஒருவாளிகோத்தவல்லா; கொந்தார் தண்ணந்துழாயினாய்,” என் றித ஸமபி வ்யாஹார தாத்பர்யம். க்ரமேண அவ்வய: (க)

வைத்து என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்காக நிரதஸயஹோக்யமான திருமலையை விடாதே யெழுந்தருளி நிற்பதுஞ்செய்து என்னோட்டைக் கலவியாலே பருவம் செய்து அதிபரிமளமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாவனே.

ப.—அநந்தரம், உன்னுபகாரங்களைக் கண்ட நான் உன்னைப்பெற்றுவைத்து விடக்கூடமே? என்கிறார்.

போகின்றகாலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் - வர்த்தமாநமாயும் பூதமாயும் ஆகாமியாயுமுள்ள காலத்திலும், தாய்தந்தை உயிராகின்றாய் - தாயும் தந்தையும் தன்ஆத்மாவும் தனக்குப்பண்ணும் பரிவைப்பண்ணுநிற்பானாய், பாகின்ற - இப்படி ஸர்வதோமுகமான ரக்ஷணத்தாலே பரக்கிற, தொல் - அநாதிவித்தமான, புகழ் - குணப்ரதையையுடையனாய்க்கொண்டு, மூவுலகுக்கும் - த்ரிவிதசேதநாசேதநங்களுக்கும், நாதனே - நாதனாய், பரமா - இப்பெருமைக்குத் தனக்குமேலில்லாதவனாய், (இம்மேன்மையன்றியே), தண் - ஸ்ரமஹரமான, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேகின்றாய் - மேவிநிற்கிற ஸௌலப்யத்தையுடையனாய், (இப்பரத்வஸௌலப்யங்களுக்கும் போக்பதைக்கும் ஸுசகமாய்), தண் - குளிரந்த, துழாய் - திருத்துழாயையுடைத்தாய், விரைநாறு - பரிமளம் ப்ரவஹிக்கிற, கண்ணியனே - மாலையையுடையவனே! உன்னை - (ஏவம்விதனான) உன்னை, அடைந்தேன் - ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெற்ற, நான் - நான், விடுவேனோ - விடக்கூடமே?

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர் விடாதொழிய வேணுமே யென்ன;—நீ பண்ணின உபகாரங்களைக் கண்டுவைத்து விட ஸம்பாவநையுண்டோ வென்கிறார்.

[போகின்றவித்யாதி] - காலதரயத்திலும் தாயும் தம்பபனும் செய்யும் நன்மைகளையும். [உயிராகின்றாய்] - “ஸவித்ராவபரித்யுக்த” என்று அவர்கள் விடுமளவிலும் தான் தனக்குப்பார்க்கும் நன்மைகளையும் செய்யுமவனே. இச்சேதநர் அநாதிகாலம் தன் விராஸத்தையே சூழ்ந்துகொள்ள, முகந்தோற்றாதபடி நின்று ஸத்தையை நோக்கிப் போந்தவனல்லையோ. [உன்னை] - இப்படி உபகாரகனானவன். [நான்] - உபகாஸம்ருதியுடையேனான் நான் கிட்டப்பெற்றவனின் விடுவனோ. [பாகின்றதொல்புகழ்] - “விஜிதஸுஹியதி-ஜ” என்கிறபடியே ஸர்வத்ர பரப்பியிருப்பதாய் ஸ்வாலாவிமான கல்யாண குணங்களை யுடையவனே. [மூவுலகுக்கும் நாதனே] - குணஹீநனானவன் விடவொண்ணாத ஸம்பந்தஞ் சொல்லுகிறது. [பரமா] - ஸம்பந்தமாத்ரமேயாய், மேன்மை யளவுபட்டிருக்குமோவென்னில்; - ஸர்வாதிகனையிருக்கும். மேன்மையாலே கிட்டவொண்ணாதா யிருக்குமோவென்ன, - [தண்வேங்கடமேகின்றாய்] - ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸுபலபனாவனே. [தண்துழாயித்யாதி] - என்னோட்டைக் கலவியாலே குளிரந்து அதிபரிமளிதமான திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், செய்ததுவாய்த் துச் செல்வனாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தொடையும் தானுமாயிருக்கிறபடி.

௩௫.—பத்தாம்பாட்டு. நாம் போகாதோழிகிறோம்; நீர் நம்மைவிடாதோழிய வேணுமேயென்ன, - நீபண்ணின உபகாரங்களைக் கண்ணைவத்து விட ஸம்பாவனையுண்டோ? என்கிறார். காலத்தரயத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனையில்லை யென்கிறார்.

[போகின்றஇத்யாதி] - காலத்தரயத்திலும், பரிவுடைய தாய் செய்வதுஞ்செய்து, ஹிதகாமனான தமப்பன் செய்வதுஞ்செய்து, “ஸவித்ராஹவரித்யுக்தஃ” (ஸபித்ராஹவரித்யுக்தஃ) என்று - அவர்கள் விமேளவிலும், தான் தனக்குப்பார்க்கும் ஹிதமும் பார்க்கும் படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராப்தனுமாய், உபகாரகனுமான உன்னை, உபகாரஸ்மருதியை யுடைய நான் கிட்டப்பெற்றவைத்து, விடஸம்பாவனையுண்டோ? [பாகின்றஇத்யாதி] - “விதிதஃ” (விதிதஃ) என்கிறபடியே சத்ருகோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படி பரம்பியிருப்ப தாய் ஸ்வாபாலிகமான கல்யாணகுணங்களை யுடையையாய், த்ரைலோக்யத்துக்கும் நிர் வாஹகனானவனே! [பரமா] - குணங்களுக்கும் ரக்ஷணத்துக்கும் உன்னையெண்ணினால்

ப்ரா.—(போகின்றஇத்யாதி) (உயிராகின்றாய்) - ஸுந்தரகாண்டேஷ்டதிம்
ஸெ. “ஸவித்ராஹவரித்யுக்தஸுந்தரஸு ஸவிஹவிதிஃ | தீந் நொகாந் ஸ்வ
ரிக்ரூபதெவஸாணஹதஃ || ௩௩ || ஸதம் நிவதிதம் ஹிதௌ ஸாணஸுரணா
மதம் | வயாஹுவிதிகாஹதஃ க்ரூபயாவாயுவாயதீ || ௩௪ ||”

தெனெருகவிஸெ ராவணம் ப்ராதிவீதா, “விதிதஸுஹியதிஷ்டஸுரணா
மதவதஃ | தெநெருதீஹவதமதயதி ஜீவிதாபிஹவி” | ௨௦ ||

பத்தாம்பாட்டு - போகின்ற இத்யாதி. ‘போகின்றகாலங்கள்’ தொடங்கி, ‘விமேளே’
என்னுமளவுங் கடாக்கித்து அவதாரிதை - நாம் - இத்யாதி. ‘தாய்தந்தை’ என்கிறவிடத்திலே - உப
காரகத்வமும், பந்துத்வமும் தோன்றுகிறது; ததுபயாநுகுணமாக அவதாரிகாத்வயமாஹ - நீ பண்
னின உபகாரங்களை இத்யாத்வாக்யத்தவ்யேந.

போகின்ற - வர்த்தமானமாயும், போய-பூதமாயும், போது - ஆகாமியாயுமுள்ள காலங்க
ளென்றபடி. சகாரம்-அநுத்தஸமூச்சயமாய், மாத்ராபித்யக்தஃ என்றபடியாக்கி-அவர்கள்விமேளவி
லும்என்றது. தாய்தந்தையர்களுக்கு ப்ராப்தியும் உபகாரகத்வமு முண்டாகையாலே-ப்ராப்தனுமா
யுபகாரகனுமான உன்னை என்கிறது. ‘போகின்ற’ இத்யாதிக்கு - வர்த்தமானபூதாகாமியான காலத்
ரயத்திலும் தாயுந்தந்தையும் தன்னுத்மாவு மாகாநிற்கிறவனென்று சப்தார்த்தம். ஸவித்ராஹ
இதி - ஸுந்தரகாண்டே அஷ்டதரிம்ஸே, “ஸவித்ராஹவரித்யுக்தஸுந்தரஸு ஸவிஹவிதிஃ
ஹி | தீந் நொகாந் ஸ்வரிக்ரூபதெவஸாணஹதஃ”. தத்ரைகவிம்ஸே ராவணம்
ப்ராதி ஸீதா, “விதிதஸுஹியதிஷ்டஸுரணாமதவதஃ | தெநெருதீஹவதமதயதி
ஜீவிதாபிஹவி”. பாகின்ற - பரம்பாநிற்கிற. தொன்மை - பழமையாய், அத்தால் பலிதம் -
ஸ்வாபாலிகமான என்று. பரமா - பரோமாஅஸ்மாதிதி - பரமஃ, ‘பாகின்ற தொல்புகழ் மூவுலகுக்
கும் நாதனே பரமா’ என்றகூட்டி ஹாவம் - குணங்களுக்கு இத்யாதி. போகின்றகாலங்கள்

பின்னைஎண்ணலாவாரில்லாதபடி ஸர்வாதிகனாயிருக்குமவனே! இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து, என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக, ஸ்ரமஹரமான திருமலையிலே வந்து ஸந்ரிஹிதனானவனே! உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ? என்று அந்வயம். [தண்டோழய்விரைநாறுகண்ணியனே] - இவருடைய ஆர்த்தியெல்லாந் தீரும்படியாக வந்து விஷயீகரித்துத் தன்னை அநுபவிப்பித்து, 'இவர்தன்னைவிடச் செய்வதென்' என்கிற அதி ஸங்கையுந் தீர்ந்து, தோளிலிட்டமாலையும் பரிமளிதமாய், பிடித்துமோந்த இலைத்தோடை மாலையுந் தானுமாய் நின்றபடி. (௧௦)

ப தி னோ ரா ம் பா ட் டு.

கண்ணித்தண்ணந்துழாய்முடிக்க கமலத்தடம்பெருங்
கண்ணனைப் புகழ்நண்ணித்தென்குருகூர்ச் சடகோபன்மாறன்சோன்ன
எண்ணிற்சோர்விலந்தாதியாயிரத்துள் இவையுமோர்பத்திசையோடும்
பண்ணிற்பாடவல்லாரவர் கேசவன்தமரே.

ஆ.—(கண்ணி.) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ள படியே அநுபவித்து, அநுபவித்தபடியே சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை இசையோடும் பண்ணிலே பாடவல்லார்க்கு, “கேசவன்தமர்” என்னும் இவ்வாகாரமல்லாத ஆகாரந்தர மில்லை யென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இப்பத்தை இனிதாய் அநுஸந்திக்குமவர்கள் ஹவத்பரிச் ஸஹமாவர் என்கிறார்.

[கண்ணித் தண்ணந்துழாய்முடிக்க கமலத்தடம் பெருங்கண்ணனை] - தம்மோடே கலக்கையால் அவனுக்குப்பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன்தம்பக்கல் பண்ணின அபிநிவேஸகுணத்தாலே மிகவும் அவகாஹித்து. [தென்குருகூரென்றுதொடங்கி] - ஆயிரத்திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமான் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹத்தில் ஒன்றுங்குறையாமே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இப்பத்தை இசையோடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்களுக்கு “கேசவன்தமர்” என்னும் ஆகாரம்போக்கி ஆகாராந்தரமில்லை.

தொடங்கி உயிராகின்றாய் - பாகின்ற தொடங்கி வேங்கடமேகின்றாய் - உன்னைநான் அடைந்தேன் விடுவேனோ வென்று அருளிச்செய்தார்; அந்தரம் ஈஸ்வரன் பரிபூர்ணமனோரதனாய், தோளில் மாலையும் பரிமளிதமாய், இலைத்தொடைமாலையும் மோந்துகொண்டிருக்கும் ஐரூபை அநுபவிக்கிறார் - ‘தண்டோழய்விரைநாறுகண்ணியனேயென்று’ என்று வாக்யயோஜனை. ‘விரைநாறு’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இவருடைய இதயாதி. தண்டோழய் - கண்ணி, விரைநாறு - கண்ணியனே யித்யந்வயம். பிடித்துமோந்த - பரிமளாதிக்யத்தாலே மோந்த. இலைத்தோடை - பூப்பந்து. விரைநாறு - கண்ணி - பரிமளம் ப்ரஹ்மவிக்கிற மலை. பாகின்ற தொடங்கி, கண்ணியனே - போகின்றகாலங்கள் தொடங்கி, உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ வித்யந்வயோவா, வேங்கடமேகின்றாய் - திருமலையிலே மேவிநிற்கிறவனே. மேவுகை - பொருந்தி வர்த்திக்கையும், ப்ரகாசிக்கையும். (௧௦)

கக - பா. கண்ணித்தண்ணந்துழாய்—வ்யாக்யாநங்கள். ௨௨௫

ப.—அநந்தரம்,இத்திருவாய்மொழிக்கு வலமாக ஊகவச்சேஷத்வவலித்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

கண்ணி - மாலாகாரமாய், தண் - குளிர்ந்த, அம்துழாய் - திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான. முடி - திருமுடியையும், கமலம் - கமலம்போலே தர்ஸநீயமாய், தடம்- விசாலமாய், பெரு - நீண்ட, கண்ணனை - திருக்கண்களையுடையவனை, புகழ் - (அவனுடைய ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷகாரிதமான) குணப்பிரதையை, நண்ணி - கிட்டி, தென்குருகூர்- அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், மாறன்-“மாறன்” என்கிற குடிப்பேரையுடைய, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொன்ன - அருளிச்செய்த, எண்ணில் - பகவத்பிப்ராயத்தை, சோர்வில் - தப்பாத, அந்தாதி - அந்தாதிபாய் அடைவுகுலைக்கவொண்ணாத, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், ஓர் - அத்தீயமான, இவைபத்தும் - இவைபத்தையும், இசையொடும் - இசையோடேகூட, பண்ணில் - பண்ணிலே, பாடவல்லாரவர் - பாடவல்லாரானவர்கள், கேசவன்தமர் - ஸர்வாதிகுண ஸர்வேஸ்வரனோடு அவ்யவஹிதஸம்பந்த யுக்தராவர்கள். எண்ணென்று - ஜ்ஞாநமாய், தத்வஜ்ஞாநத்தைத் தப்பாத ஆயிர மென்றுமாம். பண்ணென்று - ஸ்வரம். இசையென்று - கீதப்ரகாரம். இது - முதலடியும் மூன்றாமடியும் அறுசீராய், அயலடியும் ஈற்றடியும் நாற்சீரான ஆசிரியத்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இப்பத்தையும் இனிதாக அதுஸந்திக்குமவர்கள் ஊகவத் பரிக்ரஹமாவ ரென்கிறார்.

[கண்ணியித்யாதி] - ‘இவர் நம்மைவிடிற்செய்வதென்’? என்று அவனுக்கு ஒடின அதிஸங்கை தீருகையாலே பிறந்த செவ்வியைச் சொல்லுகிறது. வைத்தவனைய மும் செவ்விபெற்றிருக்கக் கண்களும் விகலிதமாயிற்று. [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக் களிலே பண்ணின அபிரிவேஸுகுணத்திலே அவகாஹித்து. [எண்ணிற் சோர்வில்லந்தாதி]- அவன் மனோரதத்தில் ஒன்றுங் குறையாதபடி அருளிச்செய்த. [இசையொடும் பண்ணிற் பாடவல்லார்]-இதில் அபிரிவேஸுத்தாலே இசையொடும் பண்ணோடும் பாடவல்லார்கள். பண்ணுகிறது மாநம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. * [கேசவன்தமரே] - குலசரண கோத்ராதிகள் வேறின்றிக்கே ‘விண்ணப்பஞ்செய்வார்கள்’ என்னுமாபோலே இதுவே ப்ரகாரமாயிருக்கை.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் ஆரேனுமாகவுமாம், அவர்களுக்குக் குலசரணகோத்ராதிகள் அப்ரயோஜகம், இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் ஊகவதீய ரென்கிறார்.

நிகமம் - கண்ணி இத்யாதி. ‘பண்ணிற்பாடவல்லாரவர்கேசவன்தமர்’ என்றத்தைக்கடர் அடித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி. சரணஸப்தம் - ஸாகாவாசி. இவ்வாகாரத்தாலே - இத்தை அப்யஸிக்கிற ஆகாரத்தாலே.

[கண்ணிஇத்யாதி] - இப்போதாயிற்று வளையம் சேவல்பெற்றதும், முடிநற் றரித்ததும், திருக்கண்கள் விகலிதமாயிற்றதும். [புகழ்நண்ணி] - அவன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹகுணத்திலே அவகாஹித்து. [தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்]- ஒன்று திருநாமம், ஒன்று சத்ருவர்க்கத்துக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவ ரென்கிறது. [எண்ணில் சோர்விலந்தாதி] - அவன் தம்பக்கல்பண்ணின வ்யாமோஹாதிஸயத்தை அநுஸந்தித்து, அவற்றில் ஒன்றம்குறையாமே அருளிச்செய்த ஆயிரத்தில்இப்பத்து. [இசையோமேபண் ணிற்பாடவல்லார்] - இதில் அபிநிவேஸத்தாலே இசையோமே பண்ணோமே பாடவல்ல வர்கள். பண்ணுகிறது - மாநம். இசையாகிறது - குருத்வலகுத்வாதிகள் தன்னிலே நெகிழ்ந்து பொருந்துகை. த்வநியிலே - நிறத்திலே யென்றபடி. [அவர்கேசவந்தமரே]- அவர்கள் ஆரேனுமாகவுமாம், குலசரணகோத்தராதிகள் அப்ரயோஜகம் ; “விண்ணப்பஞ் செய்வார்கள்” என்னுமாபோலே, இவ்வாகாரத்தாலே அவர்கள் ஊகவதீயர்.

முதற்பாட்டில்-எம்பெருமான் ‘இவர் நம்மைவிடற் செய்வதென்’ என்கிற அதி ஸங்கையைப் போக்கினார் ; இரண்டாம்பாட்டில் - அதுபோனபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த புதுக்கணிப்பைச் சோன்றார் ; மூன்றாம்பாட்டில் - தமக்கு அவன் பண்ணின ஒளதார் யத்தையநுஸந்தித்து வித்தரானார் ; நாலாம்பாட்டில்-அவன்உமக்குப்பண்ணின ஒளதார்ய மேது?என்ன, இதரவிஷய வைராக்யமென்றார்;அஞ்சாம்பாட்டில்-இதரவிஷய வைராக்ய பூர்வகமாக ஆத்மாந்ததாஸ்யத்திலே அதிகரித்த நான் இனி ஒருநாளும் விடே னென்றார்;

கண்ணி இத்யாதி - மாலாருபமாய்க் குளிர்த்து அழகிய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருத மான திருமுடியையும், கமலம்போலே தர்ஸநீயமாய் விசாலமாய் நீண்டதிருக்கண்களையு முடைய வனை. “உன்னை நான் அடைந்தேன் விடுவேனோ” என்ற அநந்தரம், “கண்ணித்தண்ணந்துழாய் முடி” என்றதுக்கு ஹாவம்-இப்போதாயிற்று இத்யாதி. இப்போது-இருவரதிஸங்கையும் தீர்ந்த அநந்தரம். வளையம் - மாலை. நற்றரித்ததும் - நன்றாகநின்றதும். புகழாவதென்? என்ன- அவன் தம்பக்கல் இத்யாதி. நண்ணுகை - கிட்கையாய், அவகாஹித் தென்றபடி. தேன்குரு கூர் - அழகியதிருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான. “சடகோபன், மாறன்” என்னவேணுமோ? ஒன்று சொன்னால் அமையாதோ? என்ன - ஒன்றுதிருநாமம் இத்யாதி. “சடகோபன்” என்றது - ருடி. “மாறன்” என்றது - யோகம். எண்ணிற்சோர்வில் - எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கை. அநுஸந்தா ரத்தில் ஒன்றுக்குறையாமே. “சடகோபன் மாறன் - எண்ணிற்சோர்வில்சொன்ன - அந்தாதியா யிரத்துள்” என்று அந்வயித்து அர்த்தம் - அவன் தம்பக்கல் இத்யாதி. அவற்றில் - வ்யாமோஹாதி ஸயங்களில். அந்தாதியான ‘ஆயிரத்தில்’ என்று கூட்டுவது. இவையுமோர்ப்பத்து-அத்விதீயமான இவைபத்தையும். வைதத்வம் வ்யாவர்த்தயதி - இதில் அபிநிவேசத்தாலே இத்யாதி. பண்ணி சைகள்தானேது? என்ன-பண்ணுகிறது இத்யாதி. காநம் - த்வநியாத்மகம். த்ருத்வலகுத்வாதிகள்- குருத்வ லகுத்வங்களும், ஆதிசப்தத்தாலே - ஸம்யுக்தங்களும். இவைகள் தத்தத்ராகாநு குண்யத் துக்காக, தன்னிலேநெகிழ்ந்துபொருந்துகை. சேருகை - இசையாகிற தென்றபடி. இதுக்கு நிற மென்றும் பேர். உக்தவிவரணம் - த்வநியிலே இத்யாதி. த்வநியென்றது - பண். நிறமென்றது- இசை. “இவ்வாக்கியம் - ஸந்தித்தம்” என்று அருளிச்செய்வார். “அவர்” இதி ஸாமான்ய நிர்ந்தே ஸஸ்ய ஹாவம் - அவர்களாரோனும் இத்யாதி. விண்ணப்பஞ்செய்வாரிதி - “இசையோமேபண் ணிற்பாடவல்லார்” என்று - காரஸஹிதமாக இப்பத்தின் அநுஸந்தாநமே, அவர்கள் பகவதீயரா கைக்கும், தத்ருகே உத்தேஸ்யராகைக்கும் ப்ரயோஜக மென்றபடி. விண்ணப்பஞ்செய்வார் - அறையர். இவ்வாகாரத்தாலே - பாடவல்லா ரென்கிற ஆகாரத்தாலே. இதில் அந்வயமுண்டான ஆகாரத்தாலே யென்னுதல். புதுக்கணிப்பு - நவீகாந்தி. ஆத்மாந்ததாஸ்யம் - நித்யதாஸ்யம்.

ஆறும்பாட்டில்-ஆஸ்ரிதர்க்குஉதவுவாயானபின்பு எனக்கு ஒருகுறையுண்டோ? என்றார்; ஏழும்பாட்டில் - என்னுடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் ஒருகுறையில்லையென்றார்; எட்டும்பாட்டில் - இதுக்குத் தாம்அநுஷ்டித்த உபாயம் இன்ன தென்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில் - “இவர்அகவாயறியவேணும்” என்று ஓரடி பேரநிற்க,இனிப்-போகவோண்ணு தென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - நாம் போகாதொழிகிறோம், நீர்தாம் போகாதொழிய வேணுமே யென்ன, காலதர்யத்திலும் ஸர்வவிதபந்துவுமான உன்னை விட ஸம்பாவனை யில்லை யென்றார்; இது கற்றார்க்குப் பலஞ்சோல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

இன்னது - மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கை. இவர் அகவா யறியவேணுமென்று ஓரடி பேரநிற்க வென்கிறஇது - இவ்விடத்திலே விசேஷ மென்று பூர்வமேவோக்த்தம். பேரநிற்க - பின்வாங் கிசிற்க. க்ரமேண அந்வயம். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்தஸங்கதி:— நீவஹுஜாஜயிமதெதாயபிதிஷ்டஸௌகுத்யா ஜாதாஹரௌஸவிரஹாமதிநதிஸஜாபு | ஷடுஷாநிரஸ்யுஷபஸஜயிராஸாரிரா தாநயிஷ்டவிதகாடிநகாஷுநநீ |

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி:— ஸாஸாடிஷுவகதூலித நியதஷுஸெஸெஸுகஹாமபுஜாநாதூமாநஹ-பு காஸாநிரவரிவரணஸாவ நாபூவஹாஸ | ஷுஸாயாரூஸ்யவிஸெவிபூரஹமயக்யுதேரூவிபுஸெஷாத பொமாநிதூநெமாவகாராஸுதவிரஹவகிதெஸெஷுதாஹொஹாஹாஹா |

திருவாய்மொழி } வைகுந்தன்வந்துகலந்ததற்பின்வாழ்மாறன்
செய்கின்றரைச்சியத்தைச்சிந்தித்து — நைகின்ற
நூற்றந்தாதி. } தன்மைதனைக்கண்டுன்னைத்தான்விடேனென்றுரைக்க
வன்மையடைந்தான்கேசவன்.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம். எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம். சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி—கேசவன்தமர்: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(கேசவன்தமர்.) என்பக்கலுள்ள அபிரிவேசத்தாலே என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயீகரித்தருளினு நென்று ப்ரஸ்துதமான பொருளை விஸ்தரிக்கிறது.

ஓ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் பண்ணின அபிரிவேஸாதி ஸாயம் ஆழ்வார் தம்பக்கல் அடங்காதே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பத்தராணர்பக்கலிலுங்கூட வெள்ளமிட்டபடியைக்கண்டு, “இது என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிஸாயமிதே” என்கொண்டு ப்ரீதராய்த் தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யதுஸந்தித்துத் தத்ப்ரதிபாதகமான திருநாமங்களாலே பேசி யதுபவிக்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், ஸ்வஸம்பந்தி பரம்பராபர்யந்தமாக ஈஸ்வரன் பண்ணின பக்ஷபாதத்தாலே தம்மளவில் அவனுடைய அபிரிவேஸாதிஸாயத்தைக் கண்டு உகந்து, ஸ்வஸாந்தாரிக விஷயத்தில் அவனுடைய ப்ரஸாதவிஸேஷத்தையும், அதுக்கடியான தம்மளவில் பக்ஷபாதத்தையும், தத்கார்யமான உபகாரத்தையும், அவ்வுபகாரம் தம்குலத்திலுள்ளார்க்கும் ப்ராப்திபர்யந்தமீன படியையும், இதடியாக ஈஸ்வரனுக்குப்பிறந்த ஒளஜ்வல்யத்தையும், இதுக்கடைய ஹேதுவான க்ருபாபாவஸ்யத்தையும், அதுபவிக்கைக்குஉறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான சித்தப்ரதாரந்தையும், பொல்லாநெஞ்சைப் போக்கின படியையும், ப்ரேமயுக்தமான நல்லநெஞ்சிலே புகுந்தபடியையும், அந்த நெஞ்சு அவனை விடாதொழிய வேணு மென்கிற அபேகைஷ்டையும், இன்னின்ன படியாக அவன் தன்னை முழுக்கக்கொடுத்த ஒளதார்யத்தையும், இவ்வளதார்யாதிஸாயம் அதிஸயிதஜ்ஞாநார்க்கும் அபரிச்சேத்யமென்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஸ்வவிஷயத்தில் ஆதாம் ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்பந்திதரயஸந்தாநஸம்ரக்ஷணபர்யந்தமானபடியை அவனுடைய ஆஸ்ரீதரக்ஷணர்த்த குணசேஷ்டிதப்ரகாஸகங்களான திருத்வாதஸ நாமங்களோடேகூட அருளிச்செய்கிறார்.

இ.— ஏழாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான் பண்ணின அபிரிவேஸாதி ஸாயம் ஆழ்வார்தம்மளவில்பர்யவலியாதே பரம்பரயா ஸம்பத்தராணர்பக்கலிலுங்கூட வெள்ள மிட்டபடியைக்கண்டு, இது என்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாராதிஸாயமிதே என்று ப்ரீதராப், தம்மை இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கீடான குணசேஷ்டிதாதிகளை யதுஸந்தித்து, தத்ப்ரதிபாதகமான திருத்வாதஸநாமங்களாலே பேசி யதுபவிக்கிறார். திருநாமமாகிறது வைஷ்ணவசிஹ்நமாகையாலே “நான் வைஷ்ணவனானே நென்கிறார்” என்பர் எம்பார், “பிரணானாநிவெராணி நிவபூதஹ் ப்ரயொஜநம் | க்ரியதாஸ்யஸம்ஸாரொஹோவ்யுஷ்யயாதவ” “யஜெபேநஸுதெஹ” “ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், மஹாராஜர், ஸ்ரீ கண்டாகர்ணன் இவர்கள் நிதர்ஸனம்.

நாடு.—ஆடியாடியில் “வாடிவாடும்” என்கையாலே - ஒருநீர்ச்சாலியாப் வாடினபடி சொல்லிற்று; அந்த ஒருநீர்ச்சாலியானது தீரக் காரார்கருமுகில் கலந்து வர் ஷித்தபடி சொல்லிற்று - அந்தாமத்தன்பில்; அப்படி வர்ஷித்தபடியாலே “ஈழிலின்பத் திருவேள்ளம்யான்முழ்கினன்” என்று வேள்ளமிட்டுப் பேருகின்படி சொல்லிற்று - வைகுந்தா மணிவண்ணனில்; “எமர்கீழ்மேலேழுபிறப்பும் மாசுதிரிது பேற்று” என்கையாலே அவ்வேள்ளம் இருகரையும் புரண்டபடி சொல்லுகிறது - கேசவன் தமரில்.

இவர் ஆடியாடியில் பட்ட ஆர்த்திதீர் வந்து கலந்தபடி சோல்லிற்று - அந்தா மத்தன்பு; அக்கலவியால் பிறந்த ப்ரீதி அவனதானபடி சோல்லிற்று - வைகுந்தாமணி வண்ணன்; அந்தப்ரீதிதான் ஆழ்வாரோருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் வேள்ளமிட்டுப் பெருகின்படியைச் சோல்வுகிறது-இத்திருவாய் மொழியில். ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வாரோடேவந்து ஸம்ஸ்லேஷித்து அத்தால்பிறந்த ப்ரீதி தம்மோருவரளவிலுமன்றிக்கே தம்மோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரளவும் பெருகின படியைக் கண்டு, “இது இவன் என்பக்கல் பண்ணின பக்ஷபாதாதிஸ்யமிதே” என்று இனியராய், தம்மை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான குணசேஷ்டிதாதிகளை அங்ஸந் தித்து அவற்றுக்கு வாசகமான திருத்வாதஸ நாமத்தாலே அவனைப்பேசி அங்ஸபலிக் கிறார். ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனை விஷயீகரித்தால், அது பின்னை அவனளவிலே நில்லா திதே. “ஸரணாநூகிவெராணி” (மரணந்தாநிவைராணி) - ருஷிகள் குடியிருப்பை

[illegible]

கேசவன்தமர் ப்ரவேஸே. ரூபகமாக ஸக்தி-ஆடியாடியில் இத்தயாதி. ஒருநீர்ச்சாவி-ஒரு நீரில்லாத பயிர். காரார்கருமுகில் கலந்துவாடித்தபடி யென்றது - “அல்லாவிபுள் கலந்த காரார் கருமுகில்போல்” என்றத்தைப்பற்ற .இருகரையும் -கீழேழுபிறப்பும், ஒருகரை; மேலேழுபிறப்பும், ஒருகரை.

முக்யஸங்கதிமாஹ-இவராடியாடியில் இத்தயாதி. உக்தார்த்தவிவரணம்-ஸர்வேஸ்வரன் இத்தயாதி. “எமர்கீழ்மே லெழுபிறப்பு” என்றத்தைப் பற்ற - ஸம்பந்தமுடையாரளவும் என்றது. இனியராய் - பரீதராய். ஆழ்வாரை விஷயீகரித்தால் ஸம்பந்திஸம்பந்திபரம்பந்தம் விஷயீகரிப்பா னென்? என்ன - ஸர்வேஸ்வரனெருவனை இத்தயாதி. பகவத்விஷயீகாரம் ஸம்பந்திஸம்பந்திகள ளவுஞ் செல்லுமென்கைக்கு நாலுஉதாஹரணம் காட்டுகிறார்-மரணந்தூநி இத்தயாதி-யுத்தகாண்டே சதுர்த்தச்சுரத்தமேவீபீஷணம்ப்ரதி ராமம்; “இரணாஹாநிபெவராணிநிரபுதந்நஃபுயொஜநம் | கிரியதாஸிஷ்யஸம்ஸூரொஸிஸோபெஷ்யயோதவ”. ராவணவிஷயத்தில் நம்முடைய வைரங்கள் ராவணன் மரணந்தங்கொன்று அர்த்தமன்று; கிந்து, நம்முடைய விஷயத்தில் ராவ ணன்பண்ணின வைரங்கள் ராவணன் மரணந்தங்கொன்று வ்யாக்யாநம்பண்ணுகிறார் - நூலிகள்

பொறுக்கமாட்டாதே “ஸுஜாதவாஷ்டி” (ஸஞ்ஜாதபாஷ்டி) என்று தாமும் கண்ணீர் விழவிட்டாரிதே. “யரெஸிநஸுதெஹ” (தர்மமெநஸ்தேபத்ர) - ஸ்ரீமாலாகாரர்பக் கல் விஷயீகாரம் அவர் ஸந்தாநத்தளவும் சென்றதிதே. ஸ்ரீவண்டாகர்ணன்பக்கல் பண்ணின விஷயீகாரம் அவன்தம்பியளவுஞ் சென்று, “நீ அவனுக்கு நல்லையாகில் அவன் முன்னுக்கப்போ” என்று அருளிச்செய்தானிதே. எம்பார் இத்திருவாய்மொழி அருளிச்

ப்ர.—(அவர் ஸந்தாநத்தளவுஞ்சென்றதிதே) - வஸுதெஸெ வனகொந விஸெ, “ஹுக்ஷாஹமொமாநிபுஹாஹுஸிஜெஹதஸாஹத” | சிராநுஸுரணம் ப்ரா வு ஹிவ்யுஹொகஸிவாஸுஸி || ௨௬ || யரெஸிநஸுதெஹ ஸவ-காஹம் ஹவிஷ்யதி | யுஷ்ததநிஜாதாநாஹீயாபுயாஹ-விஷ்யதி || ௨௭ || நொவஸம-பாஹிகம் ஹொ ஷம் யுஷ்ததநிஜாதாநாஹீயாபுயாஹ-விஷ்யதி || ௨௮ ||

(அவன் தம்பியளவுஞ் சென்று) - ஸ்ரீஹரிவஸெஷ்டிஸுதததெ வணாகுண்டுவிக்ஷுஷ்டி, “ததெஹொவாஹமவாஹஸுதத காசிவிவாஸம் || ௨௯ || ஸுஷ்யஸம-பாவஸெஸயாவஹிநொஹவிஷ்யதி | தாவததெஹ-ஹவாநஸுஸாஸநாநு சிராநுதத || ௩௦ || நெஷ்டஸகெததஸம-பாபுயாஹிஜிமஹதா | யொயம் ஹொ தவஸுஸீ-பாவஹிநொஹவததா || ௩௧ || வரம்வரய ஹொதெயதெநவலிவதததெ | தாதாஸிஸவ-ஹம் ஸவ-காஹநாசுநாசுநாப-பாவிவாஸா || ௩௨ ||”

“ஹெதவசிராஸுரவாஹ-ஹுஸுததவொவாஹிஜிவநுஜஸு | ஸுஜாதவாஷ்டி: வரவீரஹநாநாஹொஹொஹிநாஸஹொவ”. தர்மதீ-பஞ்சமேயே ஏகோநவம் ஸே, “யரெஸிநஸுதெஹஸுததகாஹம்ஹவிஷ்யதி | யுஷ்ததநிஜாதாநாஹீயாபுயாஹ-விஷ்யதி”. ஸ்ரீமாலாகாரர் இத்யாதி-“யுஷ்ததநிஜாதாநாஹீயாபுயாஹ-விஷ்யதி” இத்தயுத்தாரத்தத் தை உதாஹரிக்கவேண்டியிருக்க, “யரெஸிநஸுதெஹ” என்று உதாஹரித்தது-பூர்வார்த்த ஸமபிவ்யாஹாரதாத்தப்யத்தாலே. உத்தாரத்தத்தில் ஆயுஸ்பத்தம்-“யாவதெநொஹிஷுணாநீதா ஹரிஸுதெதவஹிநொஹ | தாவதெநொஹி-மணநகரஸு” என்றுஸகோதீரித மான வாயு: பரமென்று வ்யஞ்ஜிப்பிக்கைக்காக. ஸ்ரீகண்டாகர்ணன் இத்யாதி-“யொயம்ஹொ தாதவஸுஸீபாவஹிநொஹவததா” என்றத்தைப்பற்ற. அவன்முன்னுக்கப்போஎன்று - ஹரி வம்ஸே ஷட்பஞ்சாஸ்சதமே கண்டாகர்ணம்ப்ரதி க்ருஷ்ண:, “ஸுஷ்யஸம-பாவஸெஸயாவஹிநொஹவிஷ்யதி | தாவததெஹ-ஹவாநஸுஸாஸநாநுதத || ௩௧ || நெஷ்டஸகெததஸம-பாபுயாஹிஜிமஹதா” என்கின்ற பூர்வஸ்ஸோகங்களும் விவக்ஷிதம்.

அவன்முன்னுக்கப்போவிதி-பரமபதஸ்ய இதீஸேஷ:, அவனைமுன்னிட்டிக்கொண்டு போவென்றபடி. குணசேஷ்டிதவாஸக நாமாந்தரங்க ளிருக்க, திருத்வாதஸநாமத்தாலே அநுபவிக்கிறதற்கு ஹாவம்-எம்பார்இத்யாதி. இத்தால் - உபகாரஸ்மருதியாலே திருத்வாதஸநாமத்தைச்சொல்லி யநுபவிக்கையே ப்ரதாநஹேதுவாய், இதுவும் ஒருநாந்தரீயக ப்ரயோஜகமென்று கண்டுகொள்வது.

செய்யப்புக்கால், “ஸ்ரீவைஷ்ணவனுனே னென்கிறார்” என்பராம்; வைஷ்ணவத்வசிஹ்ந மிறே திருத்வாதஸநாமம். ஆழ்வாருடைய நெமோற்கடிமையும், எம்பெருமானுடைய நெமோற்கடிமையும் இரண்டாயிற்று நெமோற்கடிமை; அதில் எம்பெருமானுடைய நெமோற்கடிமை இத்திருவாய்மொழி.

மு த ற் ப ா ட் டு.

கேசவன்தமர் கீழ்மேலெமரேழெழுபிறப்பும்
மாசதிரீதுபெற்று நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா!
நசனென்கருமாணிக்கம் என்செங்கோலக்கண்ணன்விண்ணோர்
நாயகன்எம்பிரான்எம்மான் நாராயணனாலே.

ஆ.—ஸ்ரீவைஷ்ணவனுய், நிரதிஸய ஸௌந்தர்யாதி கல்யாண குணகனாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த நாராயணனாலே, ஏநகேநாடிப் பாரேனே ஸாக்ஷாத்வாபரம்பரயாவா என்னோடு ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாரும் ஹ வடேகஹோமரானார்கள்; தத்ஸம்பத்தினாலேஹகவடேகஹோமத்வலக்ஷணமான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ நமக்கு விளையும்படியே இது வென்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திகள்பக்கலிலும் எம்பெருமான் அபிரிவிஷ்ட னானபடியைக் கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயீகாராதிஸயமிறே யென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும்]-கீழேழுபடிகாலும் மேலேழு படிகாலும் என்னோடுஸம்பந்திகளா யிருப்பாரெல்லாம் ஹகவத்பரிக்கரஹ மானார்கள்.[மாச திரீதுபெற்று] - கேசவன்தமராகிற.இப்பெருஞ்சதிரைப் பெற்று, ஆகஸ்யிக ஹகவத்ப் ரணாதத்தைப் பெற்றென்னவுமாம்.[நம்முடைவாழ்வுவாய்க்கின்றவா]-நம்முடையஇஸ்ஸம் பத்து மிகுகிறபடியென்? அவ்வழியே அயர்வறுமமரர்களைப்போலே என்னை அடிமை கொண்ட ஆஸ்ரிதவத்ஸலனான நாராயணனாலே.

ப.—முதற்பாட்டில், தம்முடைய குலத்திலுள்ளார் ஹகவத்பரிமாநாந்தர்க்கத ரானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

நசன் -(ஸ்ரீவைஷ்ணவனான) ஸ்வாமித்வத்தை யுடையனாய், என்கருமாணிக் கம் - (அப்படியே பொதுவன்றியே) நீலரத்நம்போன்ற வடிவை எனக்குக்காட்டி, என்

“ஸ்ரீவைஷ்ணவனுனே னென்கிறார்” இதி வக்துர்ஹ்ருதயம்தர்ஸயதி-வைஷ்ணவத்வசிஹ்நம் இத் யாதி. வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமாகையாலே அவற்றையே அநுஸந்திக்கிற ரென்றபடி. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளாவும் விஷயீகரிக்கைக்கு ரஸோக்தி - ஆழ்வாருடைய இத்யாதி. நெமோற்கடிமை என்கிறது - ததீயபர்யந்த ப்ரேமத்தை. இந்தத் ததீயப்ரேமம் ஆழ்வார்க்கு ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்; எம் பெருமானுக்கு வ்யாமோஹப்ரயுக்தம். இவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திபர்யந்தமான பகவத்வ்யா மோஹம் - “செடியார்நோய்களெல்லாம்” இத்த்யாதியாலே கீழேசொல்லிற்றே யாகிலும், கீழில்திரு வாய்மொழி - அதிஸங்காநிவர்த்தநபரம்: இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்திஸம்பந்தி பர்யந்தமான பகவத்வ்யாமோஹ ப்ரதிபாதநபரமென்று கண்டுகொள்வது.

செங்கோல்க் கண்ணன் - (அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி) சிவந்த அழகிய திருக்கண்களாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கி, விண்ணோர்நாயகன் - பரமபதவாலிகளோபாதி அங்கீகரித்து, எம்பிரான் - என்னை அநுபவிப்பித்து, எம்மான் - எனக்கு நாதபூதனான உறவடியாக, நாராயணனாலே - (நிரதிடயவாத்ஸல்ய யுக்தனான) நாராயணனாலே, கீழ்மேலே மெழுபிறப்பும் - கீழ்மேலேமெழுபிறப்பும், கேசவன்தமர் - (ஸ்ர்வாதிகனான) கேசவன்தமரான, எமர் - எமரானவர்கள், இது - (நிர்ஹேதுகபகவதங்கீகாரமாகிற) இந்த, மா - பெரிய, சதிர் - சதிரை, பெற்று - பெற்று, (அத்தாலே), நம்முடை - நம்முடைய, வாழ்வு - ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வ ஸ்ரீயானது, வாய்க்கின்றவா - வளருகிறபடியே!

இ.—முதற்பாட்டில், ஸ்வஸம்பந்திஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் அவன் அபரி விஷ்டனாபடியைக்கண்டு, இதெல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷயிகாராதிஸயத்தாலே யென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கேசவன் தமர்] - அவனுடைய அவயவஸௌந்தர்யத்திலே தோற்றிருக்கும் ப்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்] - சீழேழுபடி காலும் மேலேழுபடி காலும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கேஸவன் தமரானார்கள். “ஆழ்வார்பரி கரம்” என்றாயிற்று - அவன் விரும்புகிறது. “கேசவன் தமர்” என்றாயிற்று - இவர் விரும்புகிறது. [மாசதிரிதுபெற்று] - கேசவன் தமராகிற பெருஞ்சதிரைப் பெற்றென்னு தல், “மாதவனென்றதேகொண்டு” என்றத்தைச்சொல்லுதல், “விதிசூழ்ந்ததால்” என் கிற ஆகஸ்திக ஹகவத்த்ருபைபைச்சொல்லுதல். [மாசதிர்] - தந்தலையாலே வந்ததாகி லீறே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன் தலையாலே சுமக்கிற படி. [நம்முடைவாழ்வு] - வைஷ்ணவஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - ஊற்றுமாறாதே மேன்மேலெனப் பெருகிவருகிறபடியென்? ஆக “ஏழுபடி கால்” என்று ஓரளவில்லை, நம் மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. [சுசன்] - ஸ்வரியந்தாவானவன். [என்கருமாணிக்க மென் செங்கோலக்கண்ணன்] - அந்த ஸாமான்யரகஷணமன்றிக்கே, தன்வடிவழகை எனக்கு முற்றாட்டாக்கித் திருக்கண்களாலே என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். ஆரைப் போலே என்னில், - [விண்ணோர் நாயகனெம்பிரான்] - நித்யஸூரிகளை அதுபவிப்பிக்கு மாபோலே என்னை அதுபவிப்பித்தவன். [எம்மான்] - அவர்களைப்போலே என்னை அநந் யார்ஹனாக்கினவன். [நாராயணனாலே] - தன்மேன்மைப்பாராதே ஸர்வாந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு இவற்றின் ஸத்தையை நோக்கிநிற்கும் வத்ஸலனுனவனாலே. நாராயணனாலே- எமர் - கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரானார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வுவாய்க்கின்றவா. நாராயணனாலேயென்கிறவிடம் - மாசதிரினுடைய உபபாதநம்.

சு.தி.—முதற்பாட்டு. ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகள் பக்கலிலும் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியைக் கண்டு, இதேல்லாம் என்பக்கலுண்டான விஷய்காராதிசாயமின்றி என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

முதற்பாட்டு - கேசவன் தமர் இய்யாதி. "ஹரிநிநாபுஸம்ஸாஸு" இய்யாதிப் படியே ப்ரஸம்ஸாயாம்மதுப்ப்ரத்யயம்; "கெஸாபொநுதாஸு" இதி கேசாத்தப்ரம்மதுபோ விகல்போ வகாராதேஸம்வந்து, கேசவ் என்று கிடக்கிறதென்று ஹ்ருதிநிதாயாஹ - ப்ரஸஸ்த கேசனு இய்யாதி. "பஸாதுபெவஹாதுஹத்கெஸீஜநாடிநிதஸாநெஸு வநாபாக்ஸுனொகெஹாதிம்மஜிஷ்ஷலி" இதி பஞ்சமேம்பேஷோடஸே நாரததிரிவசாம்

ரிதுபெற்று] - “விதிசூழ்ந்ததால்” என்கிற ஆகஸமிகவகவத்க்குபையாதல், “மாதவனென் றதேகோண்டு” என்கிற உக்திமாத்ரத்தையாதல், தாம்பெற்றபெற்றைத் தம்மோடு ஸம் பந்தமுடையாரும் பெறும்படியான பேற்றைப் பேற்றென்னுதல். [மாசதிரிதுபெற்று] - பெருஞ்சதிரைப்பெற்று. தடக்கைச்சதுரனைப்பெற்று என்றபடி. தந்தலையாலே வந்த தாகிலிறே ஸாவதியாயிருப்பது. [இதுபெற்று] - காணக்காண அவன் ஸிரஸாவஹிக்கிற படி. [நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா] - நம்மோடு ஸம்பந்தமுடையாரையும் அவன் இப்படி விஷயீகரிக்கிறது நம்முடைய ஸம்பத்திறே. [நம்முடைவாழ்வு]-ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்து. [வாய்க்கின்றவா] - ஊற்றுமாறுதே மேன்மேலெனப்பெருகி வருகிறபடி. ஏழ்படிகா லென்றதுதான் ஓரளவில்லை, இன்று நம்மளவும் வரச்செல்லுகிறதிறே. இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுவேன்? என்னில், [சசன்] - வகுத்த ஸ்வாமியாகையா லே. [என்கருமாணிக்க மேன்செங்கோலக்கண்ணன்] - கண்ணழகாலே என்னை அந் யார்ஹனாக்கி, தன்வடிவழகை என்னை அநுபவிப்பித்தவன். [விண்ணோர்நாயகனெம் பிரானெம்மான்] - நித்யஸூரிகளைத் தோற்பிக்குமாபோலே என்னை வடிவழகைக் காட்டித் தோற்பித்து, என்னை அவ்வடிவழகையநுபவிப்பித்த உபகாரகன் [நாராயண னாலே] - தன்மேன்மையைப் பாராதே உகவாதாரையும் விடமாட்டாதபடி வத்ஸலனா யுள்ளவனாலே. ஸமிதைபாதி ஸாவதிரிபாதியாக வன்றிக்கே, அவனுடைய நிர்ஹேதுக

வ்வொருயபெஷுகொவிமயாவ்ருஜெக | மளஸீவாவரயெதந்யாநீவ்வாவ்ஷ னுதநுஜெக | மொஹிதொயஸூவனெ-ந ஸெதயாஜூயவகஷணம் | ககூஉஸெ வகக வுரொடபுணஸூவெ நீவ் உத்யாஹமவாஸூயாயநம்”. ச.

விதிவாநாதி” இது போதாயநதர்மே. இவ்விடத்தில் - “சூலஸூடயனிவிதார்புணு துனிவிதாஹம்” | வெவஹ்வொந்கூவெஜாதஸூநஸூனாரயிஷுதி” என்கிற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். இது - “மாசதிரிபெற்று” இத்யந்தவ்யம். “இது” என்று - வசஸ்யமாண கருபாதிபராமர்ஸியாதல், கீழுத்தமான “எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன் தமராணர்கள்” என்றத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறதாதல். விதிசூழ்ந்ததால் இத்யாதியிற் சொல்லப்படுகிற அர்த்தத்யத் தில், முந்தின அர்த்தத்யம்-உபாயபரம்; த்ருதீயார்த்தம் - பலபரம். உபாயபரமான முந்தின அர்த்த த்யத்தில் ‘மா’ என்றதுக்கு அர்த்தம்-பெருஞ்சதிரை இத்யாதி. இது - நாலாமர்த்தமாதல். இப் போது, அநந்தார்த்தத்யமும்-பலபரம். இந்தப் பெரிய சதிரைப்பெற்று இதி சப்தார்த்தம் பலபர மான த்ருதீயார்த்தத்தில் ‘மா’ என்றதுக்கு அர்த்தம் - தந்தலையாலே இத்யாதி. இந்தத்ருதீயார்த் தத்தில் - “இது” என்றதுக்கு அர்த்தம் - காணக்காண இத்யாதி. இத்தால் - “கேசவன் தமர்” என்றதின் சரமாவதியைக் காட்டினாயிற்று. இவர்கள் கேசவன் தமராணல் தமக்கு வாழ்வான படி பென்? என்ன, நம்மோடு ஸம்பந்தம் இத்யாதி. ஸம்பத்தாகச் சொல்லுகிறது எத்தை? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்பத்து என்று. வாழ்வு - ஸம்பத்து: ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ யென்றபடி. “வாய்க்கின்ற” என்கிற வர்த்தமாரார்த்தம் - ஊற்றுமாறுதே இத்யாதி. வாய்க்கின்ற வா - வளங்கிறபடியென்? இதி சப்தார்த்தம். ஆனால் “கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும்” என்றத்தோடு ஸ்ரோதியாதோ? என்ன, அது உபலக்ஷண மென்கிறார்-ஏழ்படிகால் இத்யாதி. ஓரளவு - ஒருமர் டாதை. “விண்ணோர்நாயகன் எம்மான் - எம்பிரான்” என்று அந்வயித்து, “என்கருமாணிக்க மென்செங்கோலக்கண்ணன் விண்ணோர்நாயகன்” என்ற வந்தாம் “எம்மானெம்பிரான்” என்ற துக்குவாவம் - நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. வத்ஸலனாயுள்ளவனாலே யென்றது - பஹுவீரீ ஹ வர்த்தம். ஏகாரத்துக்கு வாவம்-ஸமிதை இத்யாதி. ஸமிதை பாதி ஸாவதிரிபாதியாவது-உபாகர்

க்ருபையாலே. நாராயணனாலே - எமர் - கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் - கேசவன் தமரா
னார்கள், மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா! நாராயணனாலே என்ற
விடம் மாசதிரினுடைய உபபாதநம். (க)

இ ர ண் ட ா ம் ப ா ட் டி.

நாரணன்முழுவேழலகுக்கும்நாதன் வேதமயன்
காரணம்கிரிசை கருமமுவைமுதல்வனெந்தை
சீரணங்கமரர்பிறர்பலரும் தொழுதேத்தநின்ரு
வாரணத்தைமருப்பொசித்தபிரான் என்மாதவனே.

ஆ.—(நாரணன்.) “சசன்” என்று ப்ரஸ்துதமான ஈஸ்வரத்வத்தை உப
பாதிக்கிறது.

ஸர்வாந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வலோகேஸ்வரனாய், ஸர்வவேதவேத்யனாய், கார
ணத்துக்கும் க்ரியைக்கும் கார்பத்துக்கும் நிர்வாஹகனுயிருந்துவைத்து, எனக்குமோக்ய
மாகைக்காக, பெரியபிராட்டியாரும் அயர்வறு மமரர்களும் தொழுதேத்த, அதனாலே
ஸம்வர்த்திதவலனுய்நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரான் மாதவனாலே எமரே
ழெழுபிறப்பும் கேசவன்தமராயிற்று என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியாய்க்ரியாஸாதநம்
க்ரியை தத்ஸாத்யமானகார்பம் இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனுடைய இப்படி வேதத்திலே மிக
வும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறவன் க்ருஷ்ணனுய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணி, சீர்மையை

மத்தின் மற்றைநான் ப்ரஹ்மசாரிகளுக்கு ஆயிரம்ஸமிதையிடுதல், இல்லாவிட்டால் ஆயிரம் காயத்ரி
ஜபப்பண்ணுதல் செய்யாதே, ஐந்துறுஸமிதையும் ஐந்துறுகாயத்ரியுமாகப் பண்ணலாகா தென்ற
படி. உபாயோபேயபரநிர்வாஹத்வயத்துக்கும் ஸாதாரணமான யோஜனையை அருளிச்செய்கிறார்—
நாராயணனாலே இத்யாதி. நாராயணனாலே யென்கிற இது - தத்விஸேஷணங்களான ‘சசன்’
இத்யாதிபதங்களுக்கும்உபலக்ஷணம். “மாசதிரி” என்றது - உபாயபரமான பக்ஷத்தில், “நாரா
யணனாலே” என்றது புருஷத்தமன்றோவென்ன, நாராயணனாலேயென்றவிடம்இத்யாதி. மாசதிரி
னுடைய உபபாதநமாவது - நாராயணசப்தத்துக்கு - பஹுவீஹியாலே, வாத்ஸல்யஞ்சொல்லு
கையாலே, “மாசதிரி” என்று - க்ருபாதிகளைச் சொன்ன பக்ஷத்தில், மாசதிரிக்கு அது
உபபாதகமாயிருக்கு மென்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்தில், “நாராயணனாலே” என்கிற த்ருதீயை -
ப்ரதமார்த்தகம். நாராயணனாகிற மாசதிரைப்பெற் றென்றபடி. ஆக, “மாசதிரிது” என்ற
தின் - உபாயபரமான முந்தின அர்த்தத்தினுடைய உபபாதநம் - “நாராயணனாலே” என்கிற
விடம்; பலபரமான த்விதீயார்த்தத்தினுடைய உபபாதநம் - “எமர்கீழ்மேலேழெழுபிறப்பும் கேச
வன்தமராநார்கள்” என்கிறவிடம் கீழ்மேலேழெழுபிறப்பிலுமுண்டான எமரென்றபடி. உபாய
பரமான பக்ஷத்தில், “சசனித்யாரப்ய, நாராயணனாகிற - மாசதிரிதுபெற்று - கீழ்மேலேழெழு
பிறப்பிலு முண்டான எமர் - கேசவன்தமராநார்கள்; நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா” இத்யந்
வயஃ. பலபரமானபக்ஷத்தில், “சசன்தொடங்கி, நாராயணனாலே-கீழ்மேலேழெழுபிறப்பிலு முண்
டான எமர் கேசவன்தமராநார்கள்; மாசதிரிதுபெற்று நம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா!” இத்
யவ்வயஃ. (க)

யுடையராய் அப்ராக்ருதஸ்வலாவரான நித்யஸூரிகளும் மற்றும் பலரும் தொழுது ஏத் தும்படி நின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பைப் பறிக்கையாகிற மஹோபகாரத்தைப்பண் ணுவதுஞ்செய்து இப்படிகளாலே “நாராயணன்” என்னுந்திருநாமத்தை யுடையனுமாய் என்பக்கலிலே ப்ரவணான ஸ்ரியஃபதி என்னை அடிமைகொண்டான். “சீரணங்கென்று- பெரியபிராட்டியார்” என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ப.—அநந்தரம், கீழ்க்குதமான நாராயணஸப்தார்த்தத்தை உபபாதிப்பாதி நின்று கொண்டு ஸ்வவிஷயபகூதபாதத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - நாராயணஸப்தவாச்யனாய், (அதனுடைய அர்த்தமான), முழுவே முலகுக்கும் - ஸமஸ்தலோகத்துக்கும், நாதன் - ஸ்வாமியாய், வேதமயன் - அந்தஸப்தத் தையே ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாதிக்கிற வேதப்ரதிபாத்யனாய், காரணம் - க்ரியாஹேது, கிரி சை - க்ரியை, கருமம் - க்ரியாபலமான கார்யம், இவை - இவற்றுக்கு, முதல்வன்-காரண பூதனாய், சீர் - குணோத்தரராய், அணங்கு - திவ்யரான, அமரர் - தேவர்களும், பிறர் - ருஷிகளும் மதுஷ்யாதிகளுமான, பலரும் - எல்லாரும், தொழுது ஏத்த - வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாக, நின்று - நின்று, வாரணத்தை-குவலயாபீடத்தை, மருப்பு லுசித்த - கொம்பைமுறித்த, பிரான் - மஹோபகாரகனாய், என் - (இப்படிநாரஸப்தார்த் தங்கள் தனக்குவிபூதியானபடியை) எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த,மாதவன் - ஸ்ரியஃபதியான க்ருஷ்ணன், எந்தை - என்னை அநந்யார்ஹனாக்கின சேஷி. சீரணங்கென்று - லக்ஷ்மியாக வுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறார்.

[நாரணன்] - அர்த்தத்தைச்சொல்லுகைக்காக ஸப்தத்தை உபாதாநம்பண்ணு கிறார். அதுக்குப்பொருளென்னென்னில், - [முழுவேமுலகுக்கும்நாத னித்யாதி] - ஸர்வலோகேஸ்வரன். [காரணம்] - க்ரியாஸாதநம், [கிரிசை] - அதடியாகவரும் க்ரியை, [கருமம்] - தத்ஸாத்பமான கார்யம், இவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கை. [வேதமயன்]- இப்படி வேதப்ரதிபாத்யனாவன். [சீரணங்கித்யாதி] - குவலயாபீடத்தை நிரலித்தாற் போலே என்விரோதியைப்போக்கின மஹோபகாரகன். சீரியராய் அப்ராக்ருதஸ்வலாவ ரான நித்யஸூரிகளும், [பிறர் பலரும்] - இவ்வருகுண்டான தேவமதுஷ்யாதிகளெல் லாரும். [தொழுதேத்தநின்று] - “சிறியார் பெரியார்” என்னுதே முறைதோற்ற நின்று எத்தும்படிநின்று குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்த மஹோபகாரகன். [என்மாதவனே] - என்பக்கலிலே ப்ரவணான ஸ்ரியஃபதி. [எந்தை] - என்னை அநந் யார்ஹனாக்கினான். சீரணங்கென்று - பிராட்டியாகவுஞ்சொல்லுவர். [எந்தை] - மாதவ னான நாராயணன் இவர்க்கு ஸ்வாமி. அதவா, காரணம் - உபாதாநம். கிரிசை - வட நிர்மாணக்ரியை. கருமம் - உதகாஹரணாதி யென்றுமாம்

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. “நாராயணனாலே” என்று நாராயணஸப்தம் ப்ரஸ்து தமாயிற்றே; அதுக்குஅர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ஸப்தத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார்.

இரண்டாம்பாட்டு - நாரணன் இத்யாதி. கீழ் ப்ரஸ்துதமான நாராயணஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறாரென்று பாட்டுக்கு ஸங்கதி கண்டுகொள்வது.

என்னும்படியாக. [என்மாதவனே] - நான்தோற்ற துறை மாதவனான - நாராயணன் - எந்தை. ஸ்ரீமந்நாராயணன் எனக்கு ஸ்வாமி யென்கிறார். (௨)

மூ ன் ரு ம் பா ட் டி.

மாதவனென்றதேகொண்டு என்னையினியிப்பாற்பட்டது யாதவங்களுஞ்சேர்கோடேனென்று என்னுட்புகுந்திருந்து தீதவங்கேக்குமமுதம் செந்தாமரைக்கட்குன்றம் கோதவமிலென்கன்னற்கட்டிஎம்மானென்கோவிந்தனே.

ஆ —(மாதவன்.) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடுஸம்பந்தித்தாரையுங்கூட விஷயிகரிக்கும்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குக்கொரு ஹேதுவான என்பக்க லுள்ள சதிராகிறதென்? என்னில், - அது இன்னதென்று சொல்லுகிறது.

யத்ருச்சயா பிராட்டி பரிக்ரஹித்தார் சொல்லுவதொருசொல்லைச் சொல்ல, அச்சொல்மாத்ரத்தையே கொண்டு மெய்யே பிராட்டி பரிக்ரஹமாயிருப்பாரைப் பார்த்தருளும் பார்வையாலே என்னைப் பார்த்தருளி, “இவரையாகாதே தான் நெடுங்காலமெல்லாம் இழந்தது” என்று, இழந்தகாலத்தை அதுஸந்தித்து மோஹித்து, பின்னை நெடும்போதுகூட ப்ரபுத்தனாய், போனகாலத்தை இனிச்செய்யலாவதில்லையிதே; இனி, இப்பாலுள்ள காலமாகிலும் என்னைவிடேன் என்று, நிரதிஸயஸௌந்தர்யத்தை யுடையனாய், நிரதிஸயஹோக்யபூதனாய், ஆஸ்ரீதஸூலபனாய், பரமகாருணிகனாயிருந்த எம்பெருமான் என்னுள்புகுந்திருந்து, என்பக்கலுள்ள ஸ்வஸம்ஸ்லேஷவிரோதியான ஸ்வரூபப்ரபுத்ததோஷத்தையும் ஹேதுக்குருதமான தோஷத்தையும் போக்கி, எனக்குப் பரமஹோக்யனானென்கிறார்.

ஓ —மூன்றும்பாட்டில், மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னுடைய ஸகலதோஷங்களையும் போக்கி என்னை விஷயிகரித்தருளினானென்கிறார்.

[மாதவனென்று தொடங்கி] - மாதவனென்னுந் திருநாமத்தினுடைய உக்தி மாத்ரத்தையே அநேகவ்யயாயாஸஸாத்ய ஸமாஸ்ரயணமாகக்கொண்டு என்னைப் போன நெடுங்காலமெல்லா மிழந்தோம், இனி,மேலுள்ளகாலமாகிலும் இவர் பக்கல் ஒரு தோஷமும் சேரவொட்டேனென்று என்னுள்ளே வந்துபுகுந்து நிரந்தரவாஸம்பண்ணி எனக்கு நிரதிஸயஹோக்யமாய்க்கொண்டே “ஸ்வரூப ப்ரபுத்தம்” என்னலாம்படி. அநாதியாய் வருகிற தோஷத்தையும், நாடோறும் ஒருஹேதுவஸத்தாலே வருகிற தோஷத்தையும்

க்ருஷ்ணன் விஷயத்திலேயும் உண்டென்று கண்டுகொள்வது. என்மாதவன் - என்னை எழுதிக்கொண்ட ஸ்ரியஃபதி. அந்வயபூர்வகமாக லாவம்-மாதவனான நாராயணனெந்தையென்று. எந்தை-எனக்கு ஜநக நென்னுதல், எனக்கு ஸ்வாமி யென்னுதல். முழுவேழுலகுக்கும் நாதனாய், வேதமயனாய், காரணம் கிரிசைக் கருமமிவற்றுக்கு முதல்வனாய், சீரணங்கமர்ப்பிறப்பலரும் தொழுதேத்த நின்று வாரணத்தை மருப்பொசித்த பிரானாய், என்மாதவனான-நாரணன்-எந்தை இத்யந்வயஃ. (௨)

போக்குவதுஞ்செய்து என்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே விகலிதமாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையுமுடையான். “தீது, அவம்” என்றது - நிஷ்க்ருதியில்லாத பாபமும், நிஷ்க்ருதியுண்டான பாபமுமென்றுமாம். [கோதவமென்று தொடங்கி] - பாகுதப்பாதல் மற்றொன்றினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வரும் தோஷமாதல், ஒன்றுமின்றிக்கே யிருந்துள்ள கன்னற்கட்டிபோலே நிரதிஸயஹோக்யமாய்த் தன்னுடைய ஹோக்யதையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். [என்கோவிர்தன்] - என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக் கோவிர்தனுனவன்.

ப.—அநந்தரம், இப்பகஷபாதமடியாக ஸ்வவிஷயத்தில் உக்திமாத்ரத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு பண்ணின உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

என் - எனக்காக, கோவிர்தன் - க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்த, எம்மான் - ‘என்னுடைய ஸ்வாமியானவன், மாதவன் - ஸ்ரீமான், என்றதே - என்று நான்சொன்ன இந்த அஹ்ருதயோக்தியையே, கொண்டு-பற்றாசாகக்கொண்டு, என்னை - (உக்தியில்வாசியறியாத) என்னை, இனி - உக்த்யநந்தரமாக, இப்பாற்பட்டது - மேலுள்ள காலமெல்லாம், அவங்கள் - அவித்யாதிகளான குறைகள், யாதும் - ஏதேனுமொன்றையும், சேர்கொடேன் - சேர்கொடேன், என்று - என்று ஸங்கல்பித்து; (அதுக்கீடாக), என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, புகுந்து - புகுந்து, இருந்து - அநந்யபரனாயிருந்து, தீது - (புத்திபூர்வமான) தீமையையும், அவம் - (ப்ராமாதிகமான) அவத்தையும், கெடுக்கும் - கெடுக்கும்படியான, அமுதம் - நித்யஹோக்யபூதனாய்; (இஸ்ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே), செம்தாமரை-சிவந்த தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்களையும், குன்றம் - ஸுஸ்த்திரமாய்வளர்ந்த வடிவையும் அதுபவிப்பித்து, கோது - கோதும், அவம்-அவமும், இல் - இல்லாத, என் கன்னற்கட்டி - கன்னற்கட்டிபோலே எனக்கு இனியனான். கன்னற்கட்டி - கருப்புக்கட்டி. அதுக்கு, கோதும், அவமும் - நீரஸமான வஸ்த்வந்தரஸம்ஸர்க்கமும், பாகதோஷமும்; ஈஸ்வரனுக்கு, கோதும், அவமுமாவது-உபகாரத்தினுடைய ஹேதுஃஸாபேக்ஷத்வமும், ஸ்வப்ரயோஜனார்த்தத்வமும்.

இ.—முன்றும்பாட்டில், “மாதவன்” என்ற உக்திமாத்ரத்தாலே என்னை விஷயீகரித்து, என்னுடைய தோஷங்களையும் போக்கினு நென்கிறார்.

[மாதவனென்றதேகொண்டு]-மாதவனென்கிற உக்திமாத்ரத்தையேகொண்டு. என்பக்கல் அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமே உள்ளது, அத்தை, அந்தப்புரத்திலுள்ளார் வார்த்தையாகையாலே ஸஹ்ருதயமாகவும் அநேகாயாஸ ஸாத்யமான ஆஸ்ரயணமாகவுக் கொண்டு. [என்னை] - கேவல நாராயண ஸப்தத்துக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை. [இனி] - “போனகாலமே போரும், இனி விடேன்” என்னுநின்றான். “பழுதே பீலபகலும் பீராயின” என்று ஈஸ்வரனைக்கட்டின சேதநனிருக்கு மிருப்பைத்தான் இராகின்றான். [இப்பாற்பட்டது] - அணைக்குக்கிழக்குப்பட்ட நீரோபாதியிறே போனகாலம், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் ஒருபொல்லாங்கும் சேரவிட்டுக்கொடே நென்று. [யாதவங்களும்] - அவித்யாதிகளான நரகஹேதுக்கள், விரஹம், “அயோக்யன்” என்று அகலுகை. [என்னுட்புகுந்து]-அது உக்திமாத்ரமன்றிச்சே என்பக்கலிலே வந்து புகுந்து. [இருந்து] - ராஜாக்கள் ஆஸரப்பற்றிலே ஜயிக்குமாபோலே ஸத்தாவர

ப்ராதிஷ்டையாக இருந்து. இவரை வரநிறுத்தவொண்ணாதே. புகுந்திருந்து செய்கிற தென்? என்னில், - [தீதவங்கெடுக்கும்] - தீதாகிறது - மயர்வறமதிரல மருளப்பெறுவதற்குமுன்பு புத்தியூர்வகமாகப்பண்ணின கர்மங்கள் அவமாகிறது - பின்பு ப்ராமாதிகமானவை. நிஷ்க்ருதியில்லாத கர்மங்களும், நிஷ்க்ருதியுள்ளவையு மென்றமாம். [அமுதம்]-போக்குவது தன்ஹோக்யதையைக்காட்டி.[செந்தாமரைஇத்யாதி]-என்னோட்டைக் கலவியாலே சிவந்த திருக்கண்களையும் வளர்ந்த திருமேனியையு முடையனான். ஸதைக ரூபமான வடிவு விகலித மாயிற்று.[கோதுஇத்யாதி]-கோதும் அவமு மில்லாத கண்ணற்கட்டிபோலே எனக்கு நிரதிஸயஹோக்யனானவன். கோதாவது - தர்வ்யாந்தர ஸம்பந்தத்தால் வரும் குற்றம். அவமாவது - பாகுதப்பால் வரும் குற்றம். [எம்மான்]-அந்த ஹோக்யதையைக்காட்டி என்னை அந்யார்ஹனாக்கினான். [என் கோவிந்தனே]-அவதரித்ததும் தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக, பூபார நிர்ஹாணாதிகளுக்கன்று என்றிருக்கிறார்.

நாடு.—மூன்றும்பாட்டு. கீழே “மாசதிரிதுபெற்று” என்றார்; இந்நன்மைக்கு அடியென்? என்ன; - நினைவின்றிக்கேயிருக்க அந்த புரவாஸிகள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னேனென்கிறார்; “ஜாஸி தாடியி தஸுவெ திவவ தீஸி ஸ்ரஜ ஷ்ரஜா ஹரிவ்ஸெஸி” (ஜாமாதாதயிதஸ்தவேதி பவதீஸம்பந்தத்ருஷ்ட்யாஹரிம்பஸ்யேம) என்றாரிதே பட்டர்.

[மாதவனென்றதேகோண்டு] - நான் “மாதவன்” என்ற உக்திமாத்ரத்தைக் கோண்டு. இத்தையே திருவுள்ளத்திலே குவாலாகக்கோண்டு. “அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறிவதே” என்று இத்தையே குவாலாகக்கோண்டு. [என்னை] - அல்லாத திருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாசியறியாத என்னை. [இனி] - முன்பு கழிந்த

ப்ர.—(மாதவனென்றதேகோண்டு) - ஸ்ரீமஹாநாதகொஸெ, :ஜாதயுக்ஷியமெயவெடுயிவ ஜநஸெநாயநாதெவயம் க்ஷஜாஹெஸுகாஸாஹிபாநஸுஹமெஹபாஹெரிஹாஸுஹ | ஜாஸி தாடியி தஸுவெ திவவ தீஸி ஸ்ரஜ ஷ்ரஜா ஹரிவ்ஸெஸிவ தியாஸியாஸிவபரிவாஸாநஹுஷெஸிவ | ௫௨ ||”

மூன்றும்பாட்டு - மாதவன் இத்யாதி. கீழிற்பாட்டு ப்ராஸங்கிகமாகையாலே முதற்பாட்டோடே ஸங்கதி - கீழே இத்யாதி. இது - ஸாத்யபரமான யோஜனையைப்பற்ற. அந்தப்புரஸம்பந்திகள் அப்படிசொல்லுவார்களோ? என்ன, ஜாமாதா இத்யாதி. ஸ்ரீகுணரத்தகோஸே, “ஜாதயுக்ஷியமெயவ வெடுயிவ ஜநஸெநாயநாதெவயம் க்ஷஜாஹெஸுகாஸாஹிபாநஸுஹமெஹபாஹெரிஹாஸுஹ | ஜாஸி தாடியி தஸுவெ திவவ தீஸி ஸ்ரஜ ஷ்ரஜா ஹரிவ்ஸெஸிவ தியாஸியாஸிவபரிவாஸாநஹுஷெஸிவ”. அஸ்யார்த்த:-வாரீர் தாயாரே, லக்ஷ்மியே, மைதிலஜநமானது யாதொருபடி உம்முடைய ஸம்பந்தத்தை யிட்டிப் பெருமானை விரும்புகிறது, அந்தமார்க்கத்தாலே அந்த நாங்கள் உம்முடைய தாஸ்யமொன்றிலுமே ரஸமாயிருக்கிற அபிமாந்தாலே அழகியதாயிருக்கிற ஹாவங்களினாலே இஹலோக பரலோகங்க ளிரண்டிலும் ‘மணவாளப்பிள்ளை’ ‘தேவரீருடைய நாயகன்’ என்னும், மைதிலஜநம்போலே தேவரீருடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டே ஸர்வேஸ்வரனை ஸேவிக்கக்கடவோம்; கிட்டக்கடவோம்; கைக்கர்யங்களைப் புண்ணக்கடவோம்; அந்தக்கைக்கர்யத்தால் அவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு அத்தாலே உகக்கக்கடவோ மென்றபடி. ‘என்றதே’ என்ற எகாரத்தின் அர்த்தம் - நான்மாதவன் என்றது. ‘கோண்டு’ என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்தையே இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. ‘மாதவன்’ என்றதுக்கு ஹாவம் - அல்லாத இத்யாதி. தாத்பர்யம் - முன்பு இத்யாதி. ‘இனி’ என்கிறஇது-ஹவத்வசநாந்

கும்] - தீதாவது - பொய்நீன்றொனத்துக்கு முன்பு புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணிப்போந்த பாபம்; அவமாவது - ஜ்ஞாநம்பிறந்தபின்பு ப்ராமாதிகமாகப் பண்ணினவை. இரண்டாலு மாக-ஊகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தக கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. அன்றியே, “மொவ்ஹெவெ வஸுராவெவொரொஹுபுதெதயா | நிஷுசிநிவிஹிதாஸஹிஃக்யதவெநாஸி நிஷுசி” (கோக்நேசைவஸுராவேசசோரேபக்நவ்ரதேததா | நிஷ்க்ருதிர்விஹிதாஸத்பிஃ க்ருதக்நேநாஸ்திநிஷ்க்ருதிஃ) என்கிறபடியே, நிஷ்க்ருதியுள்ள பாபங்களையும் இல்லாதபா பங்களையும் சொல்லிற்றுகவுமாம். இவற்றைக்கேடுப்பது கஷாயபாநத்தைப் பண்ணுவித் தோ வென்னில், [அமுதம்]-தன்னுடைய ஹோக்யத்தை அனுபவிப்பித்தாயிற்று. [சேந் தாமரைக்கண்குன்றம்] - ரஸநேந்திரியத்துக்கே யன்றியே கண்ணுக்கும் ஹோக்யமா யிருக்கை. [குன்றம்] - இத்தலையில் தீதும் அவமும் போக்சினா யிருக்கையன்றிக்கே, “தனக்கு உண்டாய்க்கழிந்தது” என்று தோற்றம்படியாயிற்று வடிவிற்பிறந்த ஒளஜ்வல் யம்; “வ்யஸநெஷுநுஷுணாஹுஸம்ஹவதிஃ” (வ்யஸநேஷுமநுஷ்யா ணும்ப்ருஸம்பவதிஃ) என்றிருக்குமவன்றே. [கோதவமிலென்கன்னற்கட்டி] - கோதாவது - த்ரவ்யாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தாலே வருமது. அவமாவது-பாகத்தாலே வருமது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில், கோதும் அவமுமாகிறது-ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்காகவாதல், இவனுக்கு உபகாரமாகவாதல் விஷயீகரிக்கை. தனக்குப் புறம்பாயிருப்பதோரு ஹோக்யவஸ்து இல் லாதபடி தான் ஹோக்யனாயிருக்கும். [எம்மான்]-நான் “வேறென்று ஹோக்யம்” என்று

ப்ர.—(குன்றம்) - சுயொய்யாகாணெதிதீயெ டுஸாயம் வு திராமிண வாஹிஃ, “வ்யயவாஹீவஹி தாநாம் ஸத்யவாஹீவராவவஃ | வஹுஸு தாநாம் வுபாநாம் ஸுரஹுணாநாஹாவலிதா || ௩௨ || தெநாவெஹுதாநா கீதி-ய-ஃ ஸுஷுஜஸுய-ஃ || ௩௩ || வ்யஸநெஷுநுஷுணாஹுஸம்ஹவதிஃ” | உதவெஷுஹவெஷுவிதெவவரிதாஷுதி || ௪௦ ||”

வையும்அதில்லாதவையுமாதல். இரண்டர்த்தத்தையும் காமேண அருளிச்செய்கிறார் - தீதாவது பொய்நீன்ற இத்தயாதியாலும்,அன்றியே“மொவ்ஹெவ”இத்தயாதியாலும்.கோக்நேசைவேத்யாதிஸ் லோகஃ - கிஷ்கிந்தாகாண்டே சதுஸ்திரிம்ஸே ஸுநீவம் ப்ரதி லக்ஷமணைத்தஃ. நிஷ்க்ருதியில் லாத பாபங்க ளென்றவிடத்திலே - “வ்யயஸிதெநுஸுயுநிஹிஹாபா தகிநொவிஹி | ஸுரணாமதஹநாரொநதெவாஜநீவா” என்ற ரகுராஷஸஸம்வாதத்தின் ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ரஸநேந்திரியத்துக்கேயிதி - ‘என்றக்கால் அண்ணிக்குமுதுறுமென்னாவுக்கு’ என்றற்போலே ஸ்துதித்வாரா ரஸநேந்திரியத்துக்கு ஹோக்ய மென்றபடி. ‘குன்றம்’ என்றதுக்கு ஹவம்-இத்தலையில் இத்தயாதி.அவர்கள்வ்யஸநம் தன்னதாயிருக்குமோ?என்ன,“வ்யஸநெஷு” இத்தயாதி. அயோத்யாகாண்டே த்வீதீயே, பூர்வமேவ ‘துயரறு’ இத்தயத்ர லிகிதம். த்ருஷ்டாந் தத்திலே இவ்விரண்டுமேது? என்ன, கோதாவது இத்தயாதி. தார்ஷ்டாந்திகத்தில்-இவனிடத்தில். தார்ஷ்டாந்திகத்திலென்ற வாக்யத்தால் பரிதம் - ப்ரணயித்வத்தாலே தன்பேராகச் செய்யுமவ னென்று. ஆந்ருஸம்ஸ்யத்துக்காக -ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. இவனுக்கு - சேதந னுக்கு. ‘அமுதம், கன்னற்கட்டி’ என்ற பதத்வயத்துக்கு ஹவம்-நனகீது இத்தயாதி. இவ்வாக்யம் - ‘கோதவமில்’ என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரமாதல். இப்போது, கோதாவது - ஸ்வஸமாநபோக்ய வஸ்த்வந்தரஸத் ஹவம். அவமாவது-ஸ்வாதிகஹோக்யவஸ்த்வந்தரஸத் ஹவம். கன்னற்கட்டி-வெல்

இராதபடி என்னைத் தோற்பித்தவன். [என்கோவிந்தனே] - க்ருஷ்ணாவதாரமும் தமக்
கென்று இருக்கிறார்; * ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவிதே. (ந.)

நான்காம் பாட்டு.

கோவிந்தன்குடக்கூத்தன் கோவலனென்றென்றேகுனித்து
தேவுந்தன்னையும் பாடியாடத்திருத்தி என்னைக்கொண்ணேன்
பாவந்தன்னையும்பாறக்கைத்து எமரேழேழுபிறப்பும்
மேவுந்தன்மையமாக்கினான் வல்லனெம்பிரான்விட்டுவே.

ஆ.—(கோவிந்தன்.) இப்படி என்னுள்ளே புகுந்திருந்து தன்னுடைய
குணசேஷத்தங்களை ஏத்திக்களிக்கும்படியாகவும், தன்னுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வத்தையும்
ஆஸ்ரிதபராதீர்த்வமாகிற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் பாடியாடும்படியாகவும், என்
னைத் திருத்தி, இப்படி என்னை விஷயீகரித்து, பின்னை என்பக்கலுள்ள ப்ரதிபந்தங்
களையெல்லாம் போக்கி அவ்வளவில் பர்யவலிபாதே, என்னோடு ஸம்பந்தித்தாரையுங்
கூட என்னைப்போலே தன்திருவடிகளை ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவராக்கினான்; வல்லன்
வல்லன் எம்பிரான், வல்லன் என்னாயன், வல்லன் என்னப்பன், வல்லன் என்றென்று
அவனைப் புகழுகிறார்.

ஓ.—நாலாம்பாட்டில், என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பத்தரானையுங்கூட என்
னைப்போலே யாக்கினான் ஒருவனுடைய ஸாமர்த்யமிருந்தபடியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தனென்று தொடங்கி] - தன்னுடைய குணசேஷத்தாதிகளுக்கு
வாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லாநின்றகொண்டே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே குணிக்கவும்
தன்னுடைய ஸர்வரீத்யத்தையும் ஆஸ்ரிதபராதீர்த்யத்தையும் பாடி ஆடும்படியாகவும்
என்னைத்திருத்தி. [என்னையென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரத்திலே மக்ரனாயிருக்கிற
என்னைப் பரிக்ரஹித்துப் பின்னை என்னுடைய துஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் போக்கிக்
கீழேழுபடிகாலும் மேலேழுபடிகாலும் என்னோடு ஸம்பந்திகளானாரைத் தன்னுலல்லது
செல்லாத ஸ்வபாவராக்கினான், என்னை விஷயீகரிக்கைக்காக ஜகத்தெங்கும் வ்யாப்தனா
யிருக்கிறவன் தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வுபகாரம் ஸ்வஸம்பந்திகுலபர்யந்தமாம்படி பண்ணின
ஸாமர்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வல்லன் - நினைத்ததுசெய்யவல்ல ஸக்திமானாய், விட்டு - ஸமஸ்தபதார்த்தங்
களையும் வ்யாபித்து, எம்பிரான் - (ஊரைவளைந்தொருவனைப்பிடிக்குமாபோலே) என்னை
லக்கட்டி. 'என்' என்றதற்கு ஹாவம் - க்ருஷ்ணாவதாரமும் இத்யாதி. அப்படி தமக்காயிருக்குமோ
வென்ன - ஆட்கொள்ள இத்யாதி - பெரியாழ்வார்திருமொழி. ஸர்வரையும் அடிமைகொள்வதாக
வந்து ஆவிர்ப்பலித்த கோபநிர்வாஹகனானவையென்றபடி. இத்தால் ஆஸ்ரிதர்க்காக அவதரிக்கை
'தமக்கு' என்னலாயிருக்கு மென்று கருத்து. * அடியே தொடங்கி, என்கோவிந்தன் - எம்மானித்
யவ்வய். (ந.)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி—க, ஏ, கக.

அங்கீகரித்தஸ்வாமியானவன், கோவிந்தன் - (ஜாத்யுசிதமான) கோஸம்ருத்தியை யுடைய வன், குடக்கூத்தன் - (அந்தஸம்ருத்த்யுசிதமான ஹர்ஷவ்யாபாரமாயுள்ள) குடக்கூத் தையுடையவன், கோவலன் - (இந்த ஐஸ்வர்யசேஷ்டிதங்களுக்கு அநுருபமான) கோ பாலஜந்மத்தையுடையவன், என்றென்றே என்றென்று இவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி, குனித்து - (ப்ரீதியாலே) கூத்தாடி, தேவும் - இந்தஸௌலப்யத்துக்கடியான பரத்வத்தையும், தன்னையும் - தனக்கு அஸாதாரணஸ்வபாவமான நீர்மையையும், பாடி- (ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாகப்) பாடி, ஆட-ஸஞ்சரிக்கும்படி, திருத்தி - (இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே நித்யஸுலரிஸமானும்படி) திருத்தி, என்னை-என்னை, கொ ண்டு - தன்னுடையவனாகக் கொண்டு, (ஸ்வாங்கீகாரவிரோதியான), என் - என்னுடைய பாவந்தன்னையும் - பாபங்களையும், பாற - ஓடிப்போம்படி, கைத்து - தூரத்தி, எமர் - என்னோடு அந்வயமுடையார், ஏழெழுபிறப்பும் - ஏழேழுஜந்மமும், மேவும் - தன்னை ப்ராபிக்கும், தன்மையம் - தன்மையையுடையோமாம்படி, ஆக்கினன்-பண்ணினான். இது ஒரு ஸக்தியோக மிருந்தபடி யென்? என்று கருத்து. பாற - ஓட.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என்னளவன்றிக்கே, என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்த ஞானையுங்கூட என்னைப்போலே தன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணினான் ஒருவ னுடைய ஸாமர்த்த்யமே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[கோவிந்தன்] - நித்யவியூதியில்ஐஸ்வர்யம் போலன்றிக்கே, பிறந்து படைத்த ஐஸ்வர்யமான மோஸம்ருத்தியை யுடையவன். [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ்மணர், ஐஸ் வர்யம் மிக்கால் யாகாதிகளைப்பண்ணுமாபோலே, இடையர்க்கு மோஸம்ருத்தியுண்டா னால் செருக்குக்குப் போக்குவீடாக ஆடுவதொன்றாயிற்று - குடக்கூத்து. [கோவலன்] - இவையிரண்டுக்கும் இட்டுப்பிறந்தவன். பிறந்து படைத்த ஐஸ்வர்யமிது. [என்றென்றே குனித்து] - வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் போக்குவிட்டு. [தேவும்] - ஐஸ்வர்யத்தை யும். [தன்னையும்] - ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தையும், “சூத்ராநஹாதிவெத-யாஃ”, இரண்டையுஞ் சேர்த்து [பாடியாடத்திருத்தி] - தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாக்கு மாபோலே, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸுலரிகள் யாத்ரையாம்படி பண்ணி. [என்னைக் கொண்டு] - என்னைக் குணங்கோடேவிஷயீகரித்து. [என் இத்யாதி] - என்னுடைய துஸ்ஸாயமான பாபங்களையும் பாறும்படியோட்டி. “பெரூ-பிநூ ராபெத்ராவி”. [எமர் இத்யாதி] - என்னுடைய ஸம்பந்தமே ஹேதுவாகக் கீழேழுபடிகாலும், மேலேழுபடி காலும் கர்மத்தைப்போக்கி. [மேவுந்தன்மையமாக்கினான்] - மேவுந்தன்மையை யுடை யோமாம்படி பண்ணினான். தன்னையொழியச் செல்லாத ஸ்வபாவ்ராக்கினான். [எம்பிரான் விட்டு] - ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளையுமாபோலே, வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜ நம் தம்மை ஸரீகரிக்கையென்றிருக்கிறார். [வல்லன்] - தான் நினைத்தபடி செய்யவல்லன்.

௪௫.—நாலாம்பாட்டு. என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரையுங்கூட என்னைப்போலேயாக்கினா னொருவனுடைய ஸாமர்த்த்யம் இருக்கும்படியே! என்று விஸ் மிதராகிறார்.

நாலாம்பாட்டு - கோவிந்தன் இத்யாதி. 'எமரேழெழுபிறப்புமேவுந்தன்மையமாக்கி னான் வல்லனெம்பிரான்' என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை - என்னோடு இத்யாதி.

[கோவிந்தன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தி லில்லாத தோரு ஸம்பத்திறே இது. கோ ஸம்ருத்தியாலுண்டான ஐஸ்வர்ய முள்ளது இங்கேயிறே. [குடக்கூத்தன்] - ப்ராஹ் மணர் ஐஸ்வர்யம்விஞ்சினால் யாகங்கள்பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐஸ்வர்யம்மிகுத் தால் செருக்குக்குப் போக்குவிவேதோன்றாயிற்று - குடக்கூத்தாவது. “சுவாக்யநாடா” (அவாக்யநாதர) என்றிருக்கக்கடவ வஸ்து; தைர்யபங்கம்பிறந்துசெருக்குக்குத்தலைச்சாவி வெட்டியாடினபடியிறே. [கோவலன்]-இவற்றுக்கு அடியான பிறப்புடையவன். பிறந்து படைத்த ஐஸ்வர்யமிறே இது. [என்றென்றே குனித்து] - இக்குணங்களை மாறாதே சோல்லாரின்றிகொண்டு, உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே ஆடி. அவனுடைய ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தை அனுஸந்தித்தால் இவர்க்குப் பேசாதிருக்கவொண்ணாதினே. [தேவும்] - தேவுமென்கிறது-ஐஸ்வர்யத்தை. தன்னையென்கிறது-ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தை; அதிறே தானுனதன்மை; “சூதூநாநாதிவதெ-ய்யா” (ஆத்மாநம்நாதிவர்த்தேதா) என்று னிறே. “சூதூஹிதஹாதஹாதிவதெ-ய்யா” (ஆத்மபூதம்பரதம் நாதிவர்த்தேதா) என்கிறான் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். பட்டர், “நீரானதன்மையாகிறது - ஆஸ்ரித பாரதந்த்ரராகை. உம்முடைய தம்பி சோன்ன வார்த்தையை மறுத்து நீரானதன்மையை இழவாதேகொள்ளு மென்கிறான்” என்று. [பாடியாடத்திருத்தி] - “என்றென்றே

ப்ர.—(தன்னையும்) - சுயொய்யாகாணு வனகா தஸஸதததெ விசு கதிடெ ராசி வு சிவலிஷ்டி, “வ்யூஷாயாயி-ஸீவாயா ராதாஹ-பாஹுஸ்யவநி தாஸு | சுஸ்யாஸு-வஹு-கூவ-ஹாதிவதெ-ய்யா தாஸு || சு || ஹா-தஸ்யவஹு-கூவ-பா-ஹா-நஸ்யராவவ | சூதூநாநாதிவதெ-ய்யாஸு த்யய-பா-ஹா-கூ || ௭ ||”

மா:விர்த்தீதி - கோவிந்தனென்றபடி. இத்தை நிருபகமாகச்சொல்லுகையாலே-கோஸம்ருத் தியை ஸம்பத்தாக விவகரித்து, பரத்வமொழியிது ஸம்பத்தோ? என்ன, ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இத் யாதி. இது - கோவிந்தத்வம். இது அங்குஇல்லையோவென்ன, கோஸம்ருத்தி இத்தயாதி. கோஸம் ருத்தி குடக்கூத்துக்கு ஹேதுவென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - ப்ராஹ்மணர் இத் யாதி வாக்யத்வயேந. அப்படியே அவாக்யநாதர: என்று கூட்டுவது. தலைச்சாவி வெட்டுகையா வது - எழுச்சியறுக்கை. அதாவது - பயிர்மிடுகிவளர்ந்தவாறே, பதர்த்துப்போகாமைக்கு அதன் வளர்த்தியைக் கொய்யக்கடவதிறே; அப்படியேசெருக்குக்குப் போக்குவிட்டாடினபடி. இவற்றுக்கு- கோவிந்தனாகைக்கும், குடக்கூத்தனாகைக்கும். பிறப்புடையவன் - கோபஜந்மத்தையுடையவன். சாடி - பிறந்து இத்தயாதி. அவதரித்து ஸம்பாதித்த ஐஸ்வர்யமென்று ஸ்வபாவார்த்தம். ஜந்ம விர்த்தம், தேவாகந்துகமிதி த்வரி. இக் குணங்களை - “கோவிந்தன், குடக்கூத்தன், கோவலன்,” என்று சொன்ன குணங்களை. வீப்ஸார்த்தம் - மாறாதே இத்தயாதி. குனித்து - ப்ரீதியாலே கூத் தாடி. மாறாதே சொல்லுகைக்கும் குணிக்கைக்கும் அடியேதென்ன, உக்தபததர்யபலிதம் ஹேது மாஹ - அவனுடைய இத்தயாதி. ஐஸ்வர்யத்தை - ஈஸ்வரத்வத்தை. “தன்னை” என்றால் - ஆஸ் ரிதபாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன, அதிறே இத்தயாதி. தானுனதன்மை - ஸ்வஸ்வபா வம். அப்படி ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யமே தானுனதன்மையா யிருக்குமோ? என்ன, - “சூதூநா” இத்தயாதி. அயோத்யாகாண்டே ஏகாதசசததமே ராமம்ப்ரதி வலிஷ்ட்ட: “ஹா-தஸ்யவஹு-கூ-ஹா-நா-ஹா-நஸ்யராவவ | சூதூநாநாதிவதெ-ய்யாஸு த்யய-பா-ஹா-கூ ||”. ‘என்றென்றே’ வலிஷ்ட்டனிதி சேஷ: உபாத்த வசநஸ்யோக்தார்த்தே ப்ரமாணதாம் தர்ஸயதி-“சூதூஹிதஹா” இத்தயாதி. தம்பி - பரதன். மறுத்து - நிவேதித்து. நீரான தன்மையை - நீரானஸ்வபாவத்தை. அதாவது - ஆஸ்ரித பாரதந்தர்யத்தை யென்றபடி. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - என்றென்றே இத்தயாதி. கீழ் ஸௌலப்யபர மென்றது - ஸௌலப்யத்தை அநுஸந்தித்

குனித்து” என்கிறவிடத்துக்கும், “பாடியாட” என்கிறவிடத்துக்கும் வாசியென்? என்னில்;-கீழ்-ஸௌலப்யபரம்; இங்கு-ஐஸ்வர்யமும் ஸௌலப்யமும் இரண்டுமுண்டு; விஷய பேதத்தாலே சொல்லவுமாம். அன்றிக்கே, என்றென்று என்கிற விடம்-அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரமாய், குனிக்கையாவது-உத்யோகத்தளவாய், இங்கு-ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவது ஆவேதான படியாய், என்றென்றே குனித்து - பாடுவதாவதாம்படி யென்றதாதல். [திருத்தி] - தரிசுகிடந்த தரையைச் செய்காலாம்படி திருத்துவாரைப்போலே, நித்யஸ-ஓரிகள் யாத்ரையே யாத்ரையாம்படி திருத்தி. [என்னைக்கொண்டு] - “என்னைக் கைக்கொண்டு. ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து என்னில் இப்போது இவர்க்கு அபஸித்தாந்தமாம்; ஊகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பெற்றாராகச் சொல்லுமதுக்கும் சேராத. ஆனால் என் சொல்லுகிறது? என்னில்; - சேற்றிலே விழுந்த மாணிக்கத்தை யேடுத்துக்கழவி விரியோகங்கொள்ளுமாபோலே, என்னை ஸ்லீகரித்து, என்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத பாபங்களையும் உருமாய்ந்துபோம்படி ஓட்டி. [எமர் இத்யாதி] - இதுதான் என்னோருவனளவன்றிக்கே, என்னோடு ஸம்பந்தமுடையார் ஏழேழுபிறப்பும் தன்னைக்கிட்கையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான். [எம்பிரான் விட்டு வல்லன்] - எனக்கு உபகாரகனான ஸர்வேஸ்வரன், நினைத்தகார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டவல்லன். ஸர்வஸூக்தி மாட்டாததுண்டோ? வ்யாப்தியும் தமக்காகவேன்றிருக்கிறார். (சு)

தத்தால் வந்த கூத்தைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. இங்கு - “தேவம்தன்னையும்” என்றவிடத்திலே. ஐஸ்வர்யமும் இத்யாதி - ஈஸ்வரவத்தையும், ஸௌலப்யத்தையும் அநுஸந்தித்தத்தால் வந்த பாடுதலாடுதலைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. என்றென்றேதுனித்துப் பாடுவதாடுவதாம்படி-அஹ்ருதயமாகச்சொல்லி ந்ருத்தோத்யோகம்பண்ணி ஸஹ்ருதயமாகப் பாடுவதாடுவதாம்படியென்ற படி. தரிசு-கரம்படி. செய்காலாம்படி - பயிர்நிலமாம்படி. நித்யஸ-ஓரிகள் யாத்ரை-பகவதநுபவ கைக்கார்யங்கள். ஒருபாயாநுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுவித்து - பாபங்களைப் போக்கினான் (என்னில்) என்று கூட்டுவது: அபஸித்தாந்தமாம் - “நோற்றநோன்பிலேன்” என்றிருக்கும் ப்ரபந்நராகையாலே அபவித்தாந்தமா மென்றபடி. பரிஹாராந்தரம் - பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்யாதி. இதுக்கு - “அருளினன்” என்றதிலே நோக்கு. என்னைஸ்லீகரித்து - என்னைத் தன்னுடையவனாகக்கொண்டு. பாபங்களை யுமென்ற சஸப்தம் - “என்னைக்கொண்டு” என்றத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. பாறக்கைத்து - ஓடத் தூத்தி. உருமாய்ந்துபோம்படி யென்றது - பலிதார்த்தம். உருமாய்ந்து - உருவழிந்து, ஸ்வரூபநாச மென்றபடி. மேவும்தன்மையமாக்கினான் - தன்னைக்கிட்கையே ஸ்வபாவமாகவுடையோமாம்படி பண்ணினான் என்று ஸப்தார்த்தம். மேவுகை - கிட்டிகை. தன்மை - ஸ்வபாவம். “வல்லன்” என்றதற்கு ஹாவம் - ஸர்வஸூக்தி இத்யாதி. “விட்டு” என்றதற்கு - ஸர்வேஸ்வரனென்று ஓரார்த்தம் அருளிச்செய்து, வ்யாப்தனான நென்று அர்த்தாரந்தரம் - வ்யாப்தியும் இத்யாதி. “விஷ் வுஜாஸு” இதி ஹி தாத்: வல்லன் - சக்தன். எம்பிரான்விட்டு - என்னைக்கொண்டு என்பாவந்தன்னையும் பாறக்கைத்து - கோவிந்தனென்று தொடங்கி, திருத்தி - எமரேழேழுபிறப்பும் மேவும்தன்மையமாக்கினான்; வல்லனே இத்யந்தவய:.

(சு)

ஐ ந் தா ம் பா ட் டு.

விட்டிலங்குசேஞ்சோதித் தாமரைபாதங்கைகள்கண்கள்
விட்டிலங்குகருஞ்சுடர் மலையேதிருவுடம்பு
விட்டிலங்குமதியஞ் சீர்சங்குசக்கரம்பரிதி
விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுகுதனன்தனக்கே.

ஆ.—(விட்டிலங்கு.) இப்படி என்னை வைஷ்ணவனுக்குகைக்குத் தன் அழகை உபகரணமாகக்கொண்டு என்னுள்ளே புகுந்தருளினு நென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தம்மையும் தம்மோடு ஸம்பந்திகளானாரையும் ததேக ஹோகராக்கிற்று தன்திருவழகைக் காட்டி யென்கிறார். தம்மையும் தம்முடன் ஸம்பந்திகளானாரையும் பெறுகையாலே எம்பெருமானுக்கு நிரதிசயமான ஒளஜ்வல்யம் பிறந்ததென்கிற ரென்றுமாம்.

விட்டிலங்குகை-மிகவும்விளங்காநிற்கை. மதியம்-சந்தரன், பரிதி-ஆதித்யன். அம்மான்-ஸர்வேஸ்வரன். மதுகுதனன்-தம்முடைய ப்ரதிபந்தகநிராஸகன்.

ப.—அந்தரம், ஸபரிகரமாகத் தம்மை அங்கீகரித்தபடியாலே அவனுக்குப் பிறந்த ஒளஜ்வல்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இப்பாட்டில் முதலடியில், விட்டுவென்று - திருநாமமாகப்பிரித்து, “விட்டிலங்குமுடியம்மான்” என்று நாலாமடியோடே அர்வயித்துக் கிடக்கிறது; அல்லாத போது, திருநாமம் முதலாய் எழுதிறபாட்டுக்களின் மர்யாதை குலையும். “விட்டு” என்னும் இவ்விடத்தில் உகரம்-குற்றியலாகக் கொள்க.

விட்டு-விஷ்ணுவாய், விட்டு-பறந்து, இலங்கு-விளங்குகிற, முடி-அபிஷேகத் தையுடையனாய், அம்மான்-ஸ்வாமியான, மதுகுதனன்தனக்கு - மதுகுதனன்தனக்கு, இலங்கு-இலங்கி, செம்-சிவந்த, சோதி-ஒளியையுடைய, தாமரையே-தாமரைபோன்றன; பாதம்-திருவடிகளும், கைகள்-திருக்கைகளும், கண்கள்-திருக்கண்களும், விட்டு-விகலித மாய், இலங்கு-விளங்காநிற்கிற, கரு-நீலமான, சுடர்-ப்ரபையையுடைத்தான, மலையே - மலைபோன்றது; திரு உடம்பு-அழகிய வடிவு, சீர்-அழகிய, சங்கு-சங்கு, விட்டு-பரம்பி, இலங்கு-விளங்குகிற, மதியமே-சந்தரனைப்போன்றது; சக்கரம்-சக்கரம், விட்டிலங்கு-அப் படிப்பட்ட, பரிதியே - ஆதித்யனைப்போன்றது. ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமானோபமேய ஹவத்தாலே.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸபரிகரரான தம்மை இப்படியாக்கிற்று தன் அழகைக்காட்டி யென்கிறார். “ஆழ்வாரைப்பெற்ற ஹர்ஷத்தாலே திருமேனி உஜ்வலமான படி” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர். “விஸொயிதஜடஸூதஸூரிசூராயாநுமெவநி ஜஹாஹபுலஸநொராஜஸநெஸுளதசூஸிரயாஜமநு”.

[விட்டிலங்கியாதி] - விட்டு விளங்காநின்றன, சிவந்த தேஜஸ்ஸையுடைத் தான தாமரைப்பூப்போலே தலையிலே வைக்கப்படுகிற திருவடிகளும் அணைக்கப்படுகிற

கைகளும், குளிரநோக்குகிற கண்களும். [விட்டிலங்கியதாதி] - அதுபுஜவலமான நீல பர்வதம்போலே யாயிற்றுத் திருமேனி. [விட்டிலங்கியதாதி] - மறுவற்று ப்ரகாசத்தை யுடைத்தான சந்த்ரணைப்போலேயாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர்சங்கு] - ஊகவத்ப்ரத்யா ஸத்தியாலே வந்த ஐஸ்வர்யம். சக்கரம், பரிதி - ஆதித்யன். கண்டதில் மின்னின்றொன்றை உபமாநமாகச் சொல்லுமத்தனையிறே. [விட்டிலங்கியதாதி] - உத்தமான தேஜஸ்ஸை யெல்லாம் முட்டாக்கிடாரின்றுள்ள தேஜஸ்ஸையுடைய முடி. [அம்மான் மதுகுதனன் தனக்கே] - மதுவைப்போக்கிறப்போலே என் விரோதிவர்க்கத்தைப்போக்கி என்னை அடிமைகொண்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு.

நாடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமாலையாண்டானோடே எம்பெருமானார் திரு வாய்மொழிகேட்டருளுகிற நாளில், பாட்டுக்கள்தோறும் சிலவார்த்தைகளை அருளிச் செய்து “இது அர்த்தமானாலோ” என்றால், “இது விஸ்வாமீத்ரஸ்ருஷ்டி, ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யக் கேட்டறியேன்” என்று பணிக்குமாம் ஆண்டான்; ஆண்டான் “இப் பாட்டுக்கு விஸ்வாமீத்ரஸ்ருஷ்டி வேண்டாவாயிருந்தீ!” என்ன, “இப்பாட்டால் - தன் அவயவஸௌந்தர்யத்தாலே என்னைத் தனக்காக்கினு னென்கிறார்” என்று அருளிச்செய் தருளினாராம். அதுவுங் கிடக்க, பட்டர் அருளிச்செய்வதோன்று உண்டு - “ஆழ்வாரை யும் ஆழ்வார்பரிகரத்தையும் விஷயீகரித்து அத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த ஒளஜ்ஜ்வல் யத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று; “விஸொயிதஜடஸூதா^நதசுரிசு^நரோயூ^நநு^நவெ^நபந^ந ! மஹாஹ-வஸு^நநா^நராஜஸூ^நஸூ^நள^நதசு^நசு^நசு^நயாஜ^நவ^ந” (விஸோதிதஜடஸ்ஸநாதஸ்சித்ர மால்யாநுலேபந^ந ! மஹார்ஹவஸநோராமஸ்தஸ்த்ளதத்ர^நஸியாஜ்வலந்) என்று நின் றுற்போலே.

[விட்டிலங்குஇத்யாதி] - மதகுதிறந்தாற்போலே விட்டு விளங்காநின்றன, சிவந்த ஒளியையுடைத்தான தாமரைபோலே யாயிற்று தாம் தோற்றவிழும் திருவடி கள், தம்மைஅனைத்த கை, குளிரநோக்கின திருக்கண்கள், இவை. உபமேயத்துக்கு உபமானம் நேராகப்போராமையாலே, அதுதன்னையே ஸிக்ஷித்துச் சொல்லுகிறார். அன்

அஞ்சாம்பாட்டு - விட்டிலங்கு இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, கீழ்ப்பரிகர மாகத் தம்மை விஷயீகரித்தது எத்தாலே யென்னில்; - இப்பாட்டால் தன்னவயவஸௌந்தர்யத் தாலே யென்னைத்தனக்காக்கினுன் என்கிறார் என்று கூட்டி நிர்வாஹிப்பது; எமரேழெழுபிறப்பும் மேவும் தன்மையமாக்கின குணத்துக்குத் தோற்று “விட்டிலங்கு” இத்யாதி விசேஷணங்களை இட்டேத்துகிறு றென்று திருமாலையாண்டான் நிர்வாஹமென்று கண்டுகொள்வது. ஒருவனை விஷயீகரித்தத்தாலே உஜ்ஜ்வலனாயிருந்த விடமுண்டோ என்ன, விஸொயித இத்யாதி. இஸ்ஸ் லோகம்-பரதாழ்வானே விஷயீகரித்த அந்தரத்தி விருப்பைச் சொல்லுகிறது.யுத்தகாண்டே ஏகத் நிம்ஸதுத்தரஸுததமே, “வ^நமிர^நநு^நஹ^நதெ^நஸூ^நதெ^நயக்ஷ^நண^நவ^நஹா^நவ^நவெ^ந” இத்யாத்ய நந்தரம், “விஸொயிதஜடஸூ^நத^ந” இத்யாதி.

விட்டு-விகவிதமாய். இலங்கு-விளங்காநின்றன. யத்வா, விட்டு-புறப்பட்டு. ‘தாமரை’ என்னோதே, “விட்டிலங்கு” இத்யாதியாலே விசேஷிப்பானென் ? என்ன, உபமேயத்துக்கு இத் யாதி. நேராக - ஒப்பாக. அதுதன்னை - உபமானத்தனை. “அன்றிக்கே விட்டுவுக்கு” என்கிற வாக்யம் - சில ஸ்ரீகோஸங்களிலேயிருக்கிறது, சில ஸ்ரீகோஸங்களில்லை. இல்லாதபடித்திலே, அந்வயம் அருளிச்செய்கிறவிடத்திலே “விட்டுவுக்கு” என்று அருளிச்செய்கையாலும், பாட்டுக் கள்தோறும் கீழ்முடிந்த திருநாமங்களை ஆதியாக அருளிச்செய்கிற ப்ரகாணமாகையாலும்,

றிக்கே, விட்டுக்கு - இலங்குசேஞ்சோதித்தாமரைபாத மென்று அங்வயம். [விட்டிலங்கு இத்யாதி] “சொஹயநுண்காரணம்” (சோபயந்தண்டகாரணம்) என்னுமாபோலே இராரின்றது வடிவழகு. தம்மையணைத்தபோதைக் குளிர்ந்தவடிவு இருந்தபடி. விட்டிலங்குகிற ப்ரகாசத்தையுடைய சந்த்ரனைப்போலே யாயிற்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம். [சீர் சங்கு] - ஊகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே வந்த ஐஸ்வர்யம்.* “உண்பதுசொல்லிலுலகளந்தான் வாயமுதம் கண்படைகொள்ளிற் கடல்வண்ணன்கைத்தலத்தே” - ப்ரஸாதத்தைச்சூழிக் கைப்புடையிலே கிடப்பாரைப்போலே, அவன்வாயாலே ஊட்ட உண்டு, வடிவைப் பாராத் திருக்கையிலே சாயுமித்தனை. [சீர்சங்கு] - “உன்செல்வம் சாலஅழகியது” என் னும்படி வாயதுகையதான் ஐஸ்வர்யமிதே. [சக்கரம்பரிதி] - கண்டதில் மின்னிற்றென்றை உபமாநமாகச்சொல்லுமித்தனையிதே; ஆதித்யனைப்போலேயன்றே திருவாய்யாழ்வான் இருப்பது. [விட்டிலங்குமுடி] - இவையித்தனையும் தன்புகராலே முட்டாக்கிமோயிற்று

ப்ர.—(விட்டிலங்கித்யாதி) ஸ்ரணுகாணெஷ்டசூத்ரம்ஸொ ராவணம் ஸூத்ரி ராஸீவம், “சுஜாதவஜ்ஜநஸ்ரீநாநுபவசூத்ரிவெகக்ஷணம் | வாகவஸ்யுரொயஸ்ரீஸீவீகந கரோமயா || கச || சொஹயநுண்காரணம் ஶீவெநவெநதஜஸா | சுஜஸூத ததாராரொவாயுந ஹவொதிதம் || கரு ||”

“விட்டு” என்றதுக்கு - விஷ்ணுவுக்கு என்று அர்த்தந்தாமுண்டென்று கண்டுகொள்வது. இப்போது, மதுகுதநான - விட்டுக்கு என்று அங்வயிப்பது. “விட்டு” என்னுமிவ்விடத் தில் உகரம் - குற்றியலாகக் கொள்வது. குற்றியல் - குறுகினைசப்தம். அதாவது - உகாரம் லோபித்துக்கிடக்கிறதென்றபடி. ப்ரகாஸாதசயம் த்ருஷ்டாந்தமுகேநாஹ-ஸொஹயநு இத்யாதி. சொஹயநுண்காரணம் ஶீவெநவெநதஜஸா | சுஜஸூத ததாராரொவாயுந ஹவொதிதம்” இத்யாரண்யகாண்டேஅஷ்டத்திரிம்ஸோ ராவணம்ப்ரதி மாரீசஃ. கருஞ்சுடரென்று- குளிர்ந்த நிறமென்று அறிந்தபடி யென்? என்ன, தம்மை இத்யாதி. கருமைக்குஅர்த்தம்-குளிர்ந்த வென்கிறது. விசுவீதமாய் விளங்காநிற்கிற நீலமான ப்ரபையையுடைய மலைபோன்ற அழகிய வடிவென்று ஸப்தார்த்தம். “மதி, அம், சீர், சங்கு” என்று பதபேதம்பண்ணி, அம் - அழகிய சங்கென்று விவக்ஷித்த ஸ்ரீபாஞ்சஜந்ய மென்றது. யத்வா, “மதியம்” என்று-சந்த்ரவாசகம் ஒருஸப்தமுண்டு. அப்போது, ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமென்றது - உபசாரோக்தி. சீர்சங்கு - ஐஸ்வர்ய முடைய சங்கு. அழகிய சங்கென்னுதல். சங்குக்குச் சீர்மையேது? என்ன, பகவத் இத்யாதி. ப்ரத்யாஸத்திதனைக் காட்டுகிறார் - உண்பது இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. நீயுண்ணும்படி சொல்லில், திருவுலகளந்தருளின்வனுடைய வாகம்ருதமாயிற்று புஜிப்பது; கண்ணுறங்கில், கடல் போன்ற வர்ணத்தையுடையவனுடைய கைத்தலத்திலே யாயிற்று சாய்வது இத்யர்த்தஃ. எடுத்தபா சரத்துக்கு அர்த்தம்-ப்ரஸாதத்தை இத்யாதி. சூடி - புஜித்து. கைப்புடை - திருக்கோபுரவா சலிலறை. பாரா-பார்த்துக்கொண்டு. சாயும்-சயிக்கும். இந்தப்ரத்யாஸத்தி ஐஸ்வர்யமோ? என்ன, உன்செல்வம் இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி. உன் ஐஸ்வர்யம் மிகவும் அழகியது இத்யர்த்தஃ. வாயது கையதான் வென்றது - சாடு. “ஸ—ஹஸுநஸீஹாஜ்ஜாகொபிலஸூரூ வஸிவ்ரஹ” என்றிருக்க, “பரிதி” என்று ஸூரியனை உபமாநமாகச்சொல்லுகிறதென்? என்ன, கண்டதில் இத்யாதி. மின்னிற்றென்றை-ப்ரகாசிப்பதொன்றை. “சக்கரம்” “பரிதி” என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - உபமானோபமேய ஹவத்தாலே. முடிவிலே சொல்லுகையாலும், விசேஷண மிட்டு உபமாநஞ் சொல்லாமையாலும், உபமேயமாத்ரத்தைச் சொல்லுகையாலும் பலத்த ஹவம், இவையித்தனையும் இத்யாதி. “விட்டு” என்று திருநாமமாக விவக்ஷித்தபகூத்திலே அங்வயன்

திருவபிஷேகம். [அம்மான்மதுகுதனன்தனக்கே]-ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்துவைத்து ஆஸ்ரித
விரோதிநிரஸந ஸ்வஹவனுவனுக்கு. விட்டுவுக்கு - இலங்குஇத்யாதி - என்று முத
லாக அந்வயம். (௫)

ஆ ரு ம் பா ட் டு.

மதுகுதனையன்றிமற்றிலேனென்று எத்தாலுங்கருமமின்றி
துதிசூழ்ந்தபாடல்கள் பாடியாடநின்றாழியுழிதோறும்
எதிர்சூழல்புக்கேனத்தோர்பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள்செய்ய
விதிசூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.

ஆ—(மதுகுதனை.) அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும்வர நான்பிறந்த
பிறவிகள்தோறும் என்னை வசிகரிக்கைக்கீடான வடிவுகளைக் கொண்டுவந்து பிறந்தருளி
என்னை வசிகரித்து, மதுகுதனல்லது எனக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை யென்றுஅத்ய
வவலித்து தத்வ்யதிரித்தங்களைபெல்லாம் விட்டு ஸர்வகாலமும் நின்று துதிசூழ்ந்தபாடல்
கள் பாடியாடுகையாகிற இஸ்ஸம்ருத்தியை எனக்கே தந்தருளுகைக்காக, திரிவிக்கிரமனை
எனக்காகவே க்ருபையாகிற விதி சூழ்ந்த தென்கிரார்.

ஒ—ஆறும்பாட்டில், தன்பக்கலிலே நான் ப்ரவணனாகைக்கு எப்பெரு ஏமான்
அநேக காலம் வருந்திற்றெல்லாம் தன்னுடைய க்ருபையாலே யென்கிரார்.

[மதுகுதனையென்றுதொடங்கி] - மதுஸூதனையென்று யொழிய, மற்றொரு ப்ராப்யத்தை உடையேனல்லேன் என்று அத்யவவலித்து மற்றுள்ள புருஷார்த்தங்களைக்
கொண்டு கார்யமின்றிக்கே காலமுள்ளதனையும் நின்று தன்னுடைய ஸ்தோத்தராத்மக
மாய் ஸ்பஷ்டமாக வாசகமான பாட்டுக்களைப் பாடி அந்தஹர்ஷத்தாலே ஆடுமபடியாக.
[எதிரென்றுதொடங்கி] - அநேகஜம்ங்களைபெல்லாம் என்னை யகப்படுத்திக்கொள்ளு
கைக்கீடான திருவவதாரங்களைப்பண்ணி, [எனக்கேயருள்கள் செய்யவென்று மேலுக்கு]-
ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வஸூலபத்வார்த்தமாக த்ரிவிக்கிரமனாயிருக்கிற எம்பெரு
மானை அதுக்குமேலே எனக்கே நிரவதிக ப்ரஸாதம்பண்ணும்படி எனக்கென்னவே விதி
சூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது எம்பெருமானை யிருக்கடுவாட்டாமையால், அவ
னுடைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது.

ப.—அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன உபகாரத்துக்கும் தத்க்ருதெனஜ்வல்யத்
துக்கும் ஹேதுவான க்ருபாபரவஸ்யத்தை அருளிச்செய்கிரார்.

காட்டுகிரார்-விட்டுவுக்கு இலங்கு இத்யாதி யென்று முதலாக அந்வயமென்று. “விட்டிலங்கு இத்
யாதி” என்று பாடமிருந்ததாகில் - முந்தின அர்த்தத்தில் அந்வயங்காட்டுகிறபடியாகிறது. விட்டி
லங்குமுடியம்மான் மதுகுதனான தனக்கு - பாதம்மைகள்கண்கள் - விட்டிலங்கு செஞ்சோதித்தா
மரையே, திருவுடம்பு - விட்டிலங்கு கருஞ்சுடர்மலையே, சீர்ச்சங்கு - விட்டிலங்குமதியமே, சக்கரம்-
பரிதியே யித்யந்வயம். த்விதீயபக்ஷே, விட்டிலங்குமுடியம்மான் மதுகுதனான-விட்டுவுக்கு-பாதம்
மைகள் கண்கள் - இலங்குசெஞ்சோதி யித்யாரப்ய பூர்வவதேவாந்வயம். (௬)

மதுசூதனையன்றி - (என்விரோதியைப்போக்கின) மதுசூதனையன்றி, மற்ற இலேன் - மற்றுப் பார்ப்பம் உடையேனல்லேன், என்று - என்று, எத்தாலும் - ஏதேனு மொரு பதார்த்தத்தாலும், கருமம்இன்றி - ஒருகாரியம் அற்று, துதி - ஸ்தோத்ரரூபத் தாலே, சூழ்ந்த - (அவன்குணகணதிகளைச்) சூழ்ந்த - பாடல்கள் - பாடல்களை, நின்று - (ப்ரயோஜனார்த்தமன்றியே, ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாக) நின்று, பாடி - பாடி, ஆட - ஆடும் படி, ஊழியுழிதொறும் - கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும், எனைத்து - அநேகங்களாய், ஓர் - அத்விதீயங்களான, பிறப்பும் - பிறப்புக்கள்தோறும், எதிர் - எனக்கு அபிமுதனா கைக்கிடான, சூழல்புக்கு - சூழ்ச்சியோடே அவதரித்து, எனக்கே - எனக்கே அஸாதார ணமாக, அருள்கள் - ப்ரதமகடாக்ஷந்தொடங்கி பரஹத்திபர்யந்தமான உபகாரங்களை, செய்ய - பண்ணுகைக்கு, எனக்கு - எனக்கு உறுப்பான, ஏல் - ஏன்றுகோளையுடைய வனாய், அம்மான் - ஸ்வாமியான, திரிவிக்கிரமனை - த்ரிவிக்கிரமனை, விதி - (தப்பவொண் ணாத) விதி யென்னலாம்படியான க்ருபையானது, சூழ்ந்தது - சூழ்ந்துகொண்டது. ஏலு தல் - கொள்ளுகையாதல்; தகுதியாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தன்பக்கலிலே நான் ப்ரவணனாகைக்கு க்ருபாபரதந் த்ரனாய் அநேக காலம் வருந்தினான் அவ னென்கிறார்.

[மதுசூதனை இத்யாதி] - விரோதிரிஸநஸீலனையொழிய மற்றொரு ப்ராப் யத்தை உடையேனல்லேனென்று அத்யவலித்து. [எத்தாலுமித்யாதி] - வேறொரு பதார்த்தத்தாலும் ஒரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே. ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங் களிலும் நெகிழ்ந்து அவனை யொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒரு ப்ரயோஜனமின்றிக்கே யிருப்பார். [துதிசூழ்ந்தபாடல்கள்] - துதியென்று - ஸ்துத்யகுணமாய், குணங்களை விளாக்கொலை கொண்டு பேசவற்றான வாசகஸூப்தம். ஸ்தோத்ராத்மகமாய் ஸ்பஷ்ட மாக வாசகமான பாடலென்னவுமாம். [பாடியாடநின்று] - ஹர்ஷத்தாலே பாடியாடும் படி நின்று. “ஹேஹிஹே” என்று ப்ரயோஜனங்களைப் பற்றி யகலுகைக்காக வன்றிக்கே; அதிலே நிலைநின்று கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் இதுவே யாத்ரையாம்படி. உமக்கு இப்பேற்றுக்கு அடியென்? என்ன, - [எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு] - நான் இழவுக்கு யத்நம்பண்ணிப்போந்த காலமெல்லாம் என்னைப்பெறுகைக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணிப்போருகையாலே பெற்றேன். எதிரானசூழல் - என்னையகப்படுத்திக்கொள்ளு கைக்கிடான திருவவதாரங்கள். [எனக்கேயருள்கள்செய்ய] - எனக்கும் பிறர்க்குமாக வன்றிக்கே எனக்கே யருள்கள் பண்ணும்படி. [அம்மான் திரிவிக்கிரமனை] - எனக்கென் னவே விதிசூழ்ந்தது. ஸர்வேஸ்வரனாய்வைத்து ஸர்வாமநனாய் ஸகல்லோகங்களையும் திருவடியின்கீழே இட்டுக்கொண்டவனை. அது பரதசையென்னும்படி எனக்கென்னவே விதிசூழ்ந்தது. தம்மை விஷயீகரித்தல்லது அவனையிருக்கவொட்டாமையாலே அவனு டைய க்ருபாகுணத்தை - விதியென்கிறது. “ஸதநிவதிசு”.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. தன்பக்கல் நான் ப்ரவணனாகைக்கு எம்பெருமான் வருந்திற்றெல்லாம் தன்க்ருபையாலே யென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு. - மதுசூதனை இத்யாதி. “எனைத்தோர்பிறப்பும் - எதிர்சூழல்புக்கு-எனக் கேயருள்கள் செய்ய விதிசூழ்ந்ததால்” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - தன்பக்கல் இத் யாதி. வருந்திற்றெல்லாம் - ப்ரயாஸப்பட்டதெல்லாம்.

[மதுகுதனையன்றிமற்றிலேனென்று] - விரோதிநிரஸந ஸ்வலாவஞ்னவனை யொழிய வேறுசிலரைத் தஞ்சமாகவுடையேனல்லே னென்றாயிற்று இவர்இருப்பது. ஸத் த்வந்தலையேத்தபோது ஒருகால் இவ்வார்த்தை சொல்லுமது நமக்கு முள்ளதொன்றிறே; இவர்க்கு வாசியேன்? என்னில், - [எத்தாலும்கருமமின்றி] - அந்த உக்திக்குச்சேர்ந்த அங்ஷ்டாந முண்டாயிருக்கும். ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் ப்ராபகாபாஸங்களிலும் நெகிழ்ந்து, அவனையொழிந்த எல்லாவற்றாலும் ஒருப்ரயோஜநமின்றிக்கே யிருப்பர். [துதிஇத் யாதி] - ஸ்தோத்ராத்மகமான பாடலென்னுதல், ஸ்துத்யகுணங்களை விளாக்கோலை கொள்ளும்படியான பாடல்க ளென்னுதல். கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் துதிசூழ்ந்த பாடல்களைக்கொண்டு பாவேது ஆவேதாம்படி பண்ணினான். [நின்று] - “ஹேஹி” (தேஹிமே) என்று ப்ரயோஜநங்களைப்பற்றி யகலுகையன்றிக்கேயிருக்கை. இப்படி அவன் பண்ணுகைக்கு ஹேதுவேன்? என்ன, சொல்லுகிறார் : [விதிசூழ்ந்ததால்] - எதிர் சூழல்புக்கு ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவன்போம்வரம்புக்கு எதிர்வரம்பே வருமா போலே, இவர்பிறந்த ஜந்மங்கள்தோறும் தானும் எதிரேபிறந்து வந்தானாயிற்று. இவர் கர்மமடியாகப் பிறக்க, அவன் அங்குரஹத்தாலே பிறந்துவந்தவித்தனை. சூழலென்று அவ தாரத்தைச் சொல்லக்கூடவதிறே; எனைத்தோர்பிறப்பும் எதிர்சூழல்புக்கு - எனக்கே அருள் கள்செய்ய விதிசூழ்ந்ததா லென்கிறார். விதியென்கிறது - ஹவத்க்ருபையை. ஹவத்க்ருபையை விதி யென்பானென்? என்னில்; - அவனுக்குத் தப்பவொண்ணாததாகை

ப்ர.-(மதுசூதனை) ஸ்ரீஹாணவ-ராரணை சிஹைரூநாநடி ஸம்வாஜெ
நாநடி-வ்ர திசெஹைரூநா, “தவ்ரிநூநெஹமவத்கண-விடா சிவாவஹள | ரஜிஸ்த
சிவ்ரகூதிகளையம்நெகடஹ ஸம்ஜிதள | சுஸாரளஸ்ரஹ்நெனாநெஜுதவகா
நெநெககண்கள | வெஜாநூஹீகா ஸலிதம்ஸ்ரவிஷ்ட ஸஸ்ரெயொடிநெய் | தள
ஹகாஜாநவஸ்ரெஜ்ஜ ஸஹரிஹ்யயிராரிநெந | சூடியவெஜாநாமஹ்நிகம்
வாநெஜிநம்.”

(ஆட்கின்ற) யஜுஷி, “ஹெஹிஹெஹாபிதெநிஹெயெஹிநிதெஹெ”.

தஞ்சமாக - ப்ராப்யப்ராபகமாக, மேலுக்கு அவதாரிகை - ஸ்தீவம் இத்யாதி. தாத்பர்யம்-அந்நவகீர்த்தி இத்யாதி. சப்தார்த்தம்-ப்ராப்யாபாஸங்களிலும் இத்யாதி. ப்ராப்யாபாஸங்கள் - ப்ரயோஜனாந்தரங்கள். ப்ராபகாபாஸங்கள் - உபாயாந்தரங்கள். கருமம்-கார்யம். ப்ரயோஜன மென்றபடி. துதிசூழ்ந்த பாடல்கள் - ஸ்துதியாகச் சூழ்ந்திருக்கிற பாடல்க ளென்று முந்தின அர்த்தம். சூழுகை - கார்த்ஸ்யேனஸம்பந்தம். ஆகையாலே, ஸ்ப்பூடையைச் சொல்லுகிறது. த்வீதியார்த்தத்திலே, ஸ்துதயதி இதி ஸ்துதி: என்று-ஸ்துத்யகுணங்களைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. விளாக்கோலே கொள்ளுகை-கபளீகரிக்கை. ஊழியூழிதொறும் - துதிசூழ்ந்த பாடல்கள்-நின்று-பாடியாட என்று அந்வயித்து அர்த்தம், கல்பந்தோறும் இத்யாதி. “நின்று” என்றதுக்கு லாவம்-ஹேஹிவெ இத்யாதி. எதிர்த்துலப்புக்கு - சேதனனுக்கெதிரே பிறந்துவந்து. சேதனன் கர்மமடியாகப் பிறக்கிறான், அவன்பிறக்கைக்கு அடியேது? என்ன, இவர்கர்மம் இத்யாதி. ஸ்வோக்தார்த்தஸ்யமூலம் தர்ஸயதி-எனத்தோர்பிறப்பும் இத்யாதி. “அநுக்ரஹத்தாலே” என்னுமதுக்கு சப்தங்காணேமே யென்ன, விதியென்கிறது இத்யாதி. த்ருஷ்டார்த்த கதாருகேக விவரணம்-நாயநீனத்த

ஏழாம் பாட்டு.

திரிவிக்கிரமன்சேந்தாமரைக்கணைம்மான் என்செங்கனிவாய்
உருவிற்பொலிந்தவெள்ளைப்பளிங்கு நிறத்தனென்றென்று உள்ளிப்
பரவிப்பணிந்து பல்வாழியுழிநின்பாதபங்கயமே
மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய் வல்லகாணென்வாமநனே.

ஆ.—(திரிவிக்கிரமன்.) ஆஸ்சர்ய திவ்யசேஷ்டிதன், ப்ரபுத்தமுத்தாம்புஜ
சாருலோசநன், அழகியதிருப்பவளத்தையுடையவன், ஸுசிஸ்மிதன், இவற்றாலே
என்னை அடிமையாக்கினவ னென்றென்று உள்ளிப் பரவிப்பணிந்து இப்படியே ஸர்வ
காலமும் உன்னுடைய பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்; வல்லகாண்
எம்பிரானே! வல்லகாண், ஒருவர்க்குஞ் செய்ய முடியாதனவெல்லாஞ் செய்ய வல்லா
னொருவனல்லையோ வென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னுடைய குணதுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப்ராண
மாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை யதுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்
டிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தாய்; ஸ்வாமநனான உனக்கு அரியதுண்டோ?
என்கிறார்.

[என்செங்கனிவாயென்றுதொடங்கி] - சிவந்து தோற்றின திருவதர நிறத்
திலே பகைத்தொடையாய் அதியவனமான திருமுத்தின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை ஈடு
படுத்தினவன். [என்றென்றுதொடங்கி] - இப்படி பலகால் வினைத்தும் அடைவு கெடப்
பேசியும் குணபரவஸூய் வணங்கியும் இப்படி காலதத்வமுள்ளதனையும் அநந்ய
ப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு உன்திருவடிகளிலே அடிமைசெய்யும்படியான மநஸ்ஸைத் தந்
தாய், என் வாமனனையென்று - எம்பெருமானை யுந்க்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்வாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக ஸத்வோத்தரமான மநஸ்
ஸைத்தந்தா னென்கிறார்.

திரிவிக்கிரமன் - த்ரைவிக்ரமாபதாநத்தாலே லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கி
னவனாய், (அதுபோலே), செம் - சிவந்த, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கண்-கண்ணாலே,
எம்மான் - ("ஜித்யு") என்னும்படி) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், செம்-
சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - திருப்பவளத்தின், உருவில் - வடிவிலே,
பொலிந்த - பரம்பிவளர்ந்துவருகிற, வெள்ளை - வெளுத்த, பளிங்கு - பளிங்குபோலே
யிருக்கிற, நிறத்தன் - திருமுத்தின்நிறத்தை, என் - எனக்கு அதுபவிப்பித்தவன், என்
றென்று - என்றென்று தனித்தனியே, உள்ளி - (சேஷ்டிதத்தையுங்கண்ணமுகையும் முறு
வலமுகையும்) நெஞ்சாலே அதுபவித்து, பரவி - (அதுள்ளடங்காமையாலே அக்ரமமா
கப்) பரவி, பணிந்து - (அந்தப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே) விழுந்து, பல்-
பலவகைப்பட்ட, ஊழியுழி - கல்பவிபாகத்தையுடைந்தான காலதத்வமுள்ளதனையும்,
நின் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, பாதபங்கயமே - ஹோக்யமான திருவடிகளிலே,
மருவி - (அநந்யப்ரயோஜநனுய்க்கொண்டு) பொருந்தி, தொழும் - அடிமைசெய்யும்,
மனமே - மநஸ்ஸையே, தந்தாய் - தந்தாய், என்வாமனனே - என்வாமநனே! வல்லகை

காண் - வல்லைகாண், மஹாபலியினுடைய நெஞ்சை வஞ்சித்து அதுகூடலமாக்கின நீ, என்னெஞ்சையும் அதுகூலிப்பிக்க ஸக்தனென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமென்னும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமனென்று தொடங்கி] - ஸகலலோகங்களையும் தன் ஸௌலப்யத் தாலே காற்கீழே யிட்டுக்கொண்டான். என்னைத் தன் கண்ணழகாலே தோற்பித்துப் புறம்புள்ள துவக்கை யறுத்தான். [என்செங்கனிவாயித்யாதி] - சிவந்து கனிந்த திருவ தரத்தின் நிறத்திலே உஜ்வலமாய், வெள்ளைப்பளிங்குபோலே அதியவளமான திருமுத் தின் நிரையின் நிறத்தைக்காட்டி என்னை அந்நயார்ஹனாக்கினவன். [என்றென்றித்யாதி]- இப்படிப் பலகாலும் நினைத்தும் அடைவுகெடப் பேசியும் குணபரவஸனாய்வணங்கி, இப் படி காலதத்வமுள்ளதனையும் ஹோக்யமுமாய் ப்ராப்தமுமான உன்திருவடிகளையே யநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அடிமைசெய்யும் மநஸ்ஸையே தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்திரமுமாய் அஹோக்யமுமாகையாலே. “உஜ்வலஹி” என்னும்படியிறே யிருப்பது. [வல்லைகாணென் வாமனனே] - ஸூக்ராதிகள் வார்த்தை செவிப்படாதபடி மஹாபலியை வடிவழகாலே வஞ்சித்தாற்போலே, என்னை அந்நயார்ஹனாக்கிக்கொள்ள வல்லைகாண். இஃஸக்தியை உடையவனுக்கு முடியாததுண்டோ?

ஈ.—ஏழாம்பாட்டு: உன்னுடைய குணநுஸந்தாநபூர்வகமாக ஸ்துதிப் ப்ரமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு உன்னை அநுபவிக்கும் இதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை எனக்குத் தந்தா யென்கிறார்.

[திரிவிக்கிரமன்] - முன்றடியாலே ஸகலலோகங்களையும் தன்காற்கீழே இட் டுக்கொண்டவன். [சேந்தாமரைக்கணைம்மான்] - நோக்காலே என்னைத் தன்காற் கீழே இட்டுக்கொண்டவன். [என்செங்கனிவாயித்யாதி] - இவர் “ஜிதஸ்” (ஜிதம்) என்றபின்பு, அவன் ஸ்மிதம்பண்ணினபடி. என்னை அந்நயார்ஹனாக்குகையாலே சிவ ந்து கனிந்த திருவதரத்தினுருவிலே - அழகிலே, நிறத்திலே, பொலிந்த - பரபாகத்தாலே ஸம்ருத்தமாய், பரிசுத்தமான ஸ்ப்படிகம்போலே யிருக்கிற திருமுத்தநிரையினுடைய நிற

ப்ர.—(என்செங்கனிவாய்) ஜிதனாயாடி “ஜிதனெவாணுரீகாஷ்நஸி ஷெவிஸூலாவந | நஸிஸெஸுஹுஷீகெஸா லஹாவாஸாஷ ப்ரபுவஜ”.

ஏழாம்பாட்டு. - திரிவிக்கிரமன் இத்யாதி. “மருவுத்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றத் தைப்பற்ற-உன்னையநுபவிக்குமிதுவே ப்ரயோஜநமாயிருக்கும் மநஸ்ஸை என்றது.

ஹிவம் - முன்றடியாலே இத்யாதி. “செந்தாமரைக்கணைம்மான்” என்ற பதங்களுக்கு ஹாவம் - நோக்காலே இத்யாதி. “எம்மான்” என்றத்தைப்பற்ற, ஜிதமென்றபின்பு என்றது. “ஜிதனெவாணுரீகாஷ்ந” என்றது விவக்ஷிதம். “எம்மான்” என்றதொடங்கி சப்தார்த்தம்- என்னை இத்யாதி. அழகிலே நிறத்திலே யிதி - “உரு” என்று - அழகாய், அத்தாலே நிறத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து. திருவதரத்துக்கு அழகாவது - சிவந்தநிறத்தை யுடைத்தாகையிறே. உருவாலே - அழகாலே பொலிந்த வண்மையையுடைய இதி ஸப்தார்த்தம். பளிங்கு - ஸ்ப்படிகம். திருமுத்தை “பளிங்கு” என்றது - முற்றுவமையாலே. ஒருவிஷயத்தினுடைய ஸ்மிதம் அப்படி.

த்தை யுடையவன். [என்றேன்றுள்ளி] - இதரவிஷயங்களினுடைய ஸ்மிதத்திலுண்டான ஸ்ம்ருதி, அகவாய்கண்டவாறே விட்டல்லது நிற்கவொண்ணாதா யிருக்குமிறே; இதுமாறாதே அநுஸந்திக்கலாமிறே. [பரவிப்பணிந்து] - அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு, நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழுந்து. இப்பேறுதா நெருநாளுண்டாய் மற்றைநாள் மறுக்கையன்றிக்கே, [பல்லாழியுழி] - கல்பந்தோறும், கல்பந்தோறும் பரமஜோக்யமான உன் திருவடிகளையே அநந்யப்ரயோஜனனாய்க்கொண்டு தோழும் மநஸ்ஸைத்தந்தாய். விஷயாந்தரங்கள் அஸ்த்திரமாகையாலும் அஜோக்யமாகையாலும் ஒன்றையே பற்றிநிற்க விஷயமில்லையாகையாலே, மநஸ்ஸு - “**अज्ञानं**” (சஞ்சலம்ஹிமந்) என்று சஞ்சலமாயிறே யிருப்பது; அப்படியன்றியே, நித்யமுமாய் நிரதிஸ்யஜோக்யமுமா யிருக்கையாலே மருவித் தோழும் மநஸ்ஸைத் தந்தா யென்றுமாம். பழையநெஞ்சைத் திருத்தினவளவன்றிக்கே, கருவூலத்திலே ஒருநெஞ்சைத்தந்தாய் **अज्ञानं** போலே. “பழையநெஞ்சுஇது” என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணவொண்ணாதபடி இராநின்றது. [என்வாமனனே வல்லைகாண்]-கொள்கைக்கும் கோடுக்கைக்கும் உனக்கு ஒன்றேயோ பரிகரம். வாமநவேஷத்தைக்

ப்ர.—(மனமே தந்தாய்) ஹவதீதாஸுஷஜெஷ, “யொய்யொமஸ்யா
 ஷொதூஸாஜெநயஸுஷந | ஷதஸ்யாஹம் நயஸ்யாஜி ஷுஷகாதிதி ஷி
 ராஜ || ௩ || ஷுஷஹிநிநி ஷுஷபிராயிஷதவஜ்ஜ | தஸ்யாஹம் நிதஹிநெ
 வாயொரிவஸுஷுஷாஜ || ௩ ||”.

(தந்தாய்) தனெனுகாடிசெ, “நதாஜாஸக்யஸெஜ வுஜெநெநவ
ஸவக்யஸா | லிபுநுஜாஜிதவக்யம் வஸ்யஜெயாமஜெஸ்யா ||அ||”.

அநவரதாநுஸந்தாநவிஷயமா யிருக்குமோவென்ன, இதரவிஷய இத்தாதி. அகவாயி-தூர்க்கந்த மாம்ஸாதி மயாந்தஃ ப்ரதேஸம். மாருதேயென்றது - வீபஸையைப்பற்ற. மறுக்கை - இல்லாதே போகை. யாவத்காலம் மருவித்தொழுகைக்கு இரண்டிலேது - அந்நய ப்ரயோஜநத்வமும், பக வந்நிரதிசயலோக்யத்வமும். ஏததுபயவித லேதுவைப்பற்ற நிர்வாஹத்வயமாஹ-பரமபோக்ய மான இத்தயாதியாலும், விஷயாந்தரங்கள் இத்தயாதியாலும். “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - விஷயாந்தர ப்ரவணமான மனஸைத் திருத்தி உன்னை மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் என்னுதல், கருவுகலத்திலே ஒருநெஞ்சைத் தந்தாயென்னுத லென்று. மூர்தின அர்த்தத்தை விஷயாந்தரங்க ளித்தயாதி வாக்யத்தாலே அருளிச்செய்து, த்வீதீயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்-பழையநெஞ்சை இத்தயாதி. மருவுகை - அந்நய ப்ரயோஜநத்வமாதல், அந்நய பரதையாதல். கருவுலம் - திருவாபரணதிக ளிட்டிவைக்கும் அறை; ஸ்ரீபண்டார மென்றபடி. அதிலுள்ள நெஞ்சுகளிலே ஒருநெஞ்சை யென்றபடி. புதியதாக ஒன்றைக் கொடுத்தவிடமுண்டோ? என்ன, ஐவ்யுஷ்டாபி போலே என்ற. கீதாஸு ஷஷ்ட்டே, “உத்தூஹிநிநிஃக்ருஷ்ட ப்ராயிவயவஷ்டுயஸி” இத்தயாதி. ஏகாத்தே, “நதூஸாஸக்ருஷ்டுஷ்டுஸிநெ நெவஸு உக்ருஷ்டா ஐவ்யுஷ்டாபிநெவக்ருஷ்டுஸிநெயொமநெஸுஸாஸி”. கருவுகலத்திலே ஒரு நெஞ்சைத் தருகையாவது என்? என்ன, பழையநெஞ்சு இத்தயாதி. விவரணம்-வாமந

காட்டி என்னெஞ்சைத் திருத்தித்தந்தாய் ; அவ்வடிவழகாலே, மஹாபலி, “என்னது” என்றிருந்த பூமியை யபஹரித்தாய் ; வல்லைகா ணென்று - உகக்கிறார். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வாமனனென்மரதகவண்ணன் தாமரைக்கண்ணினன்
காமனைப்பயந்தாய் என்றென்று உன்கழல்பாடியேபணிந்து
தாமனத்தனனாய்ப் பிறவித்துழதிநீங்க என்னைத்
தீமனங்கேதேதாய் உனக்கேன்செய்கேன்? என்சிரீதரனே!

ஆ.—(வாமனன்.) நிரதீஸய ஸௌந்தர்யஜம்பூமியாயிருந்த உன்னுடைய
வடிவையும் அழகையும் அநர்யப்ரயோஜனனுக்கொண்டு பாடி, உன்திருவடி களைப் பணி
ந்துகொண்டு ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கும்படி என்னுடைய மநஸ்ஸை உன்திருவடிக
ளல்லது மற்றொன்று அறியாதபடி பண்ணினாய் ; ஸ்ரீமானே ! உனக்கு நான் என்னகைம்
மாறு செய்வது ? என்கிறார்.

ஓ.—எட்டாம்பாட்டில், எம்பெருமான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுப
காரமில்லை யென்கிறார்.

[என் மரதகவண்ணன்] - எனக்கு ஸ்ரமஹரமான நிறத்தையுடையவன். [காம
னைப்பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்
கும் உபாதாமானவனே. [என்றென்று தொடங்கி] - கீழ்ச்சொன்ன திருநாமங்களை
இனிதாகச் சொல்லாநின்றுகொண்டே உன்திருவடிகளிலே விழுந்துவிர்த்தோஷாந்தக்ரண
னாய் ஸாம்ஸாரிகதுக்கமெல்லாம் நீங்கும்படியாக என்னுடைய மனோதோஷத்தைப் போக்
கினாய். பூர்ணனாகையாலே உனக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக என்னாற்செய்யலாவது காண்கிறி
லேன்.

ப.—அநந்தரம், அதுபவத்துக்கு உறுப்பல்லாத பொல்லாத நெஞ்சைப்
போக்கின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமுண்டோ ? என்கிறார்.

வாமனன் - (ஸர்வஸ்வ-லபனா) வாமனனே ! என் - எனக்கு அதுபாவ்யமான,
மரதகவண்ணன் - மரதகம்போன்ற வடிவழகையுடையவனே ! (ஹோக்தாக்களைக்கண்டு
உகந்து பூர்ணமாகநோக்கும்), தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணினன்-கண்ணையுடைய
வனே ! தாமனை - எல்லாரும் ஆசைப்படும் அழகை யுடைய காமனுக்கும், பயந்தாய்-உத்
பாதகனாவனே ! என்றென்று - என்றென்றுசொல்லி, உன்கழல் - உன்திருவடிகளை,
பாடியே - பாடியே, பணிந்து - பணிந்து, தாமனத்தனனாய் - (ப்ரயோஜநாந்தரங்களிற்
போகாத) சுத்தமநஸ்ஸையுடையேனாய், பிறவி - ஜம்ப்ரயுக்தமான, துழதி-அலமாப்பு,

வேஷத்தை இத்யாதி. திரிவிக்கிரமன் இத்யாரப்ய, நிரத்த நென்றென்று - பல்லாழியுழி - உள்
ளிப்பரவிப்பணிந்து - நின்பாதபங்கயமே மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் ; என்வாமனனே-வல்லை
காண் இத்யர்வய. வல்லைகாண் - நீ ஸக்தனன்றோ வென்றபடி. வல்லை - ஸக்தனெயென்று ஸம்
போதகம். (எ)

நீங்க - தீரும்படியாக, என்னை - என்னை, தீமனங்கெடுத்தாய் - (விஷயாந்தரங்களிலே அந்யபரமான) தீயமனங்கெட்டுப்போம்படிபண்ணினாய்; என் - இப்படிஎனக்குஉபகாரக னான, சிரீதரனே - ஸ்ரீமானே! உனக்கு - (பரிபூர்ணனான) உனக்கு, என் - எத்தை, செய் கேன் - செய்கேன்? ஸ்ரியஃபதியாகையாலே பூர்ணனானஉனக்குச் செய்யலாவதொரு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், என் திறத்தில் நீ பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்கிறார்.

[வாமனனிட்யாதி] - ஸௌலப்பத்தையும், ஸ்ரமஹரமான வடிவழகையும், அதுக்குப்பரபாகமாய் தன்பேறுகநோக்கின கண்ணழகையு முடையவன். [காமனைப் பயந்தாய்]-லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றும் காமனுடைய அழகுக்கும் உத்பாதகனானவனே. மாநஸாநுபவ வைஸத்தயத்தாலே முன்னிலையாகப்பேசுவர் ஒரோ விடங்களிலே; அதுக்குமேலே சிலபரிமாற்றங்களை யாசைப்பட்டு, அதுகிடையாமை யாலே படர்க்கையாகப் பேசுவர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென் றிட்யாதி]-இத்திருநாமங்களை இடைவிடாதே ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்ச்சொல்லி, அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே உன்திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனாய்] - பந்த ஹேதுவன்றிக்கே குணதுபவமே யாத்ரையாம்படியான நிர்த்தோஷாந்தக்கரணனாய்.[பிற வித்துழதிநீங்க] - ஜந்மமாகிற துழதியுண்டு - தூர்துட்கம், அது போம்படியாக. [என் னைத்தீமனங்கெடுத்தாய்] - விஷயாந்தரஸ்பர்ஸரிபான நெஞ்சைப் போக்குவதுஞ் செய் தாய். [உனக்கிட்யாதி] - ஸ்ரியஃபதியாகையாலே பூர்ணனான உனக்கு என்னால் ப்ரத்யுபகாரமாகச் செய்யலாவது ஒன்றுங் காண்கிறிலேன், ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டுகிறிலேன்.

ஈடு - எட்டாம்பாட்டு. எம்பெருமான் தந்திறத்திற் பண்ணினஉபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரங் காணாமல் தமோறுகிறார்.

[வாமனன்] - வடிவழகைச் சோல்லுகிற தேன்னுதல், நன்மைகளைத் தருமவ னென்னுதல். [என்மரதகவண்ணன்] - ஸ்ரமஹரமான வடிவழகை என்னைஅருபவிப் பித்தவன். [தாமரைக்கண்ணினன்] - வடிவழகையன்றிக்கே, அகவாயில்தண்ணளிக்கு ப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன்.[காமனைப்பயந்தாய்]-வடிவழகாலே நாட்டை வேருட்டித்திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவனே! அநுஸந்தாந்தத்திலே ஒருவைஸத்தயம் பிறந்தவாறே முன்னிலைபோலே தோற்றும், அப்படியுஞ் சோல்லிக் கூப்பிடுவர்; அதுக்கு மேலே சிலபரிமாற்றங்களை ஆசைப்பட்டு அதுகிடையாமையாலே படர்க்கையாகவுஞ் சோல்லிக் கூப்பிடுவர்; இவையிரண்டுக்கும் அடி அபிநிவேசம். [என்றென்றுஇத்யாதி]-

எட்டாம்பாட்டு.—வாமனன் இத்யாதி. “உனக்கென்செய்கேன்” என்றதிலே நோக்காக அவதாரிகை-எம்பெருமான் இத்யாதி. “வாஜஸுநாஜெயபொஃ” என்றத்தைப்பற்றி, வடிவழகை இத்யாதி. த்வீதீயார்த்தத்துக்கு, வாமம் என்று - ஸுகமாய், “ஐயுஷுநுலகாஹு வாஜாமிநயதீதி-வாஜநஃ” என்றபடி. நன்மைகளை - ஸுகங்களை, மரதகசப்தார்த்தம்-ஸ்ரம ஹரமான என்றது. அகவாயில் தண்ணளி - அத்தஸ்ஸைத்தயம். வேருட்டி - ப்ரமிப்பித்து. “வா மனன்” இத்யாதியாலே - பரோக்ஷமாகவும் “காமனைப்பயந்தாய்” என்று - அபரோக்ஷமாகவுஞ் சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அநுஸந்தாந்தத்தில் இத்யாதி. முன்னிலை - அபரோக்ஷம். அதுக்குமேலே, சிலவென்றது - பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷத்தை. இவையிரண்டுக்கும் - பரோக்ஷமாகவும், அபரோக்ஷ

இத்திருநாமங்களை இப்படி வாயாலே மாறாதே சொல்லாநிற்கத் திருவடிகளிலே விழுந்து. [தூமனத்தனனாய்] - பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான நெஞ்சின் றிக்கே, மோக்ஷத்துக்கே ஏகாந்தமான நெஞ்சை யுடையனாய். பரிசுத்தாந்தக்ரண னாய். அதின்பலமாய் வருமதிநே ஜந்மம் போமது; பிறவித்துழதியுண்டு-தூர்துடிகம், அது நீங்கும்படியாக. [என்னைத்தீமனங்கேதேதாய்] - அம்ருதத்தையும் விஷத்தையு மோக்க விரும்புவாரைப்போலே, உன்னையும்உகந்து க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உகக்கும் போல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய். நல்லநெஞ்சைத் தந்த வளவன்றிக்கே, போல்லாத நெஞ்சைக் கோடுப்பதுஞ் செய்தாய். [உனக்கு இத்யாதி] - பண்ணின உபகாரத்தின் கனத்தாலே ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணியல்லது யரிக்கமாட்கேறிலேன். அதுக்கு விரகு காண்கிறிலேன். நான் ஒரு உபகாரங் கொள்ளாதோழிதல், நீ குறைவாளானாதல் செய்யப் பெற்றிலேன், புஷ்கலனாயிருக்கிற உனக்கு நான் எத்தைச்செய்வேன்? (அ)

ஒ ன் ப தா ம் பா ட் டு.

சிரீஇதரன்செய்யதாமரைக்கண்ணன் என்றென்றிராப்பகல்வாய்
வெரீஇ அலமர்ந்துகண்கள்நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து
மரீஇயதீவினமாள் இன்பம்வளரவைகல்வைகல்
இரீஇ உன்னையென்னுள்வைத்தனை என்னிருடகேசனே!

ஆ—(சிரீஇதரன்.) ஸ்ரீதரனாகையாலே செய்யதாமரைக்கண்ண னென் றென்று இராப்பகல் வாய்வெருவி அலமந்து கண்கள் நீர்மல்கி வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து

ப்ர.—(வாமனன்) உபஷ்ய நீஷுகாஞ்ஞா, வாசிராமி - ஸ்வாவாமி நயதீதி வாசிரமீ, ஸ்வ-காணிவாசிராமி நயதீதிஸ்யு-தெஃ [ஹாம்-௨-ச-கரு].”

மாகவுஞ் சொல்லிக்கப்பிடுகிற இரண்டுக்கும். “என்றென்று-பாடியே-உன்கழல்பணிந்து” என்று அங்வயித்து அர்த்தம் - இத்திருநாமங்களை இத்யாதி. பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான வென்றது - “பிநவனவபிநுஷ்யாணாங்காரணஸ்பநுரோக்ஷயொ” என்றத்தைப்பற்ற. ஸப் தார்த்தம் - பரிசுத்த இத்யாதி. தூய்மை - சுத்தி. பெளர்வாபர்யத்துக்கு ஹாவம் - அதின்பலமாய் இத்யாதி. அது - ஜந்மப்ரயுத்ததுட்கம். என்னைத்தீமனங்கேதேதாய் - என்னை விஷயாந்தரங் களிலே தத்பரமான தீமனங்கெட்டுப்போம்படி பண்ணினாயிதி சப்தார்த்தம். “மருவித்தொழும்மனமே தந்தாய்” என்றபோதே - போல்லாதநெஞ்சைத் தவிர்த்தமை வித்தமன்றோ வென்ன, நல்ல நெஞ்சை இத்யாதி. அதானது-அந்நயப்ரயோஜனமானாலும் கதாசித்விஷயப்ராவண்யம் ஸம்பாவித மாகையாலே அத்தைத் தவிர்த்தா யென்னுதல்; கீழ் - அங்வயமுகே அருளிச்செய்து, இங்கே - வ்யதிரேகமுகே அருளிச்செய்கிற ரென்னுதல். “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றது- “தெஷாஸ்ததயுகூநாஹஜிதா” இத்யாதி ஸ்லோகார்த்தம்; “தீமனங்கெடுத்தாய்” என்றது - “தெஷாஸ்ததயுகூநாஹஜிதா” இத்யாதி ஸ்லோகார்த்தம். தாத்பர்யம்-பண்ணின இத்யாதி. அதுகூ-ப்ரத்யுபகாரம்பண்ணுகைக்கு. தீமனங்கெத் தாய் - சிரீதரனே - உனக்கென் செய்கேனென்று கூட்டி ஹாவம்-நான்ஓடு இத்யாதி. “சிரீதரன்” என்கிற இத்தால் பலிதம்-புஷ்கலனாய் இத்யாதி. க்ரமேண அங்வயம். (அ)

மருவியிருந்த தீவினைகள் மாள இன்பம்வளர எப்போதும் உன்னை என்னுள்ளே இருத்தி வைத்தருளினாய்; இப்படி உன்னழகாலே என்னுடைய கரணங்களையும் தோற் பித்தவனே, உனக்கு என்செய்கேன்? என்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் மிக வும் ப்ரீதனும்படி என்னுள்ளே வந்து பேராதபடி புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங் களை நீயிட்ட வழக்காக்கினாய் என்று ப்ரீதராகிறார். ஹக்தி பூர்வகமாக உன்னை யதுபவியா நிற்க, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஸய ஸுகமும் பிறக்கும்படியாக உன்னை என்னு ள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறு ரென்றமாம். வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி. மரீஇய - மருவின. இரீஇவைத்தனை - இருத்தி வைத்தாய்.

ப.—அநந்தரம், விஸ்லேஷதஃகம் தீரும்படி என்னெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து, நான் ஹ்ருஷ்டனும்படி அதுபவிப்பித்தா நென்கிறார். தூமனத்திலே தோற்றுவித்த ஹக்திக்கு விஷயமாய்க்கொண்டு நான் உகக்கும்படி புகுந்தா நென்கிறு ரென்றமாம்.

சிரீஇதரன் - ஸ்ரியஃபதியானவன், செய்ய - அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷப்ரீதி யாலே செவ்விபெற்ற, தாமரை - தாமரைபோலும், கண்ணன் - கண்ணையுடையவன், என்று என்று - என்றென்று, (“இவளிராப்பகல்வாய்வெரீஇ” என்கிறபடியே), இராப் பகல் - இரவும் பகலும், வாய்வெரீஇ - வாய்வெருவி, அலமந்து - (“எங்கும்நாடிநாடி” என்கிறபடியே) அலமந்து, கண்கள் நீர்மல்கி - (“குவளையொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்”, “கேழிலொண்கண்ணநீர்கொண்டாள்” என்கிறபடியே) கண்ணநீர்மல்கி, வெவ்வுயிர்த்து உயிர்த்து- (“உள்ளம்மலங்கவெவ்வுயிரிக்கும்” “நெஞ்சம்வேவ நெடிதுயிரிக்கும்” என்கிற படியே) பலகாலும் வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, மரீஇய - (இப்படி ஆடியாடியில்) மருவின, தீவினை - தீவினை, மாள - போம்படியாக, இன்பம்வளர - (அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி) இன்பம்வளரும்படி, வைகல்வைகல் - ஸர்வகாலமும், என் இருமகேசனே - என் இந்த்ரியங்களுக்கு நியாமகனாகையாலே, என்னுள் - (உனக்குவிதேயமான) என் னெஞ்சிலே, உன்னை - (நியந்தாவாய் ஹோக்யனான) உன்னை, இரீஇ - (“பக்கநோக்கறி யான்” என்கிறபடியே) இருத்தி, வைத்தனை - வைத்தாய்.

ஹக்திபாரவஸ்யத்தாலே வந்த விகாரத்தை - வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து அறுதி யாகச்சொல்லி, ப்ராப்திப்ரதிபந்தகநிலிருத்தி பிறந்து அதுபவாந்தம் வளரும்படி ஸம்ஸ் லேஷித்த ப்ரகாரத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் போய் ஹ்ருஷ்டனும்படி என்னுள்ளே வந்து புகுந்தருளி, என்னுடைய இந்த்ரியங்களை நீயிட்ட வழக்காக்கினு யென்று ப்ரீதராகிறார். ஹக்திபூர்வகமாக உன்னை யதுபவியாநிற்க,ப்ரதிபந்த கங்களும் நீங்கி நிரதிஸய ஹர்ஷம் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிறு ரென்றமாம்.

[சிரீஇதரன்] - “ஸ்ரியபாலாயஃ ஜமதூதிஃ | சூஷ்ம” என்று நித்யஸூரிக ளோலக்கத்திலே பிராட்டியும் தானும் சேரவிருக்கு மிருப்பிலே யாயிற்று - இவர் ஊனில் வாழியிரில் ஆசைப்பட்டது. [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] - நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே, அவள் ஸந்திதியாலே குளிர்ந்த திருகண்களையுடையவன். “வக்ஷஸ்யெநஸ்யியஃ”

ஹநிஹஃ | விஸூரிவஜோதவகுதொஹநஃ, “மைபகண்ணுள்” என்றிறே அவனை யத்பவிக்கிறவன் கண்ணிருப்பது. [என்றென்றித்யாதி] - ஊக்திபாரவஸ்யத் தாலே இவர் தேஹயாத்ரை யிருக்கும்படியிறே யிது” என்ற பூர்வர்கள் நிர்வாஹம்; “ஆடியாடியிலாடின ஆர்த்தி சொல்லுகிறது - இன்பம் வளர, என்கிறதுக்கு முன்பு” என்பர் பட்டர். [இராப்பகல் வாய்வெரீஇ] - “இவளிராப்பகல் வாய்வெரீஇ” என்கிற விடம். வாய்வெருவி. [அலமந்து] - “எங்கும்நாடி நாடி” என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [கண்கள் நீர்மல்கி] - “தனகுவனையொண் கண்ணநீர்கொண்டாள்” என்கிறத்தைச் சொல்லுகிறது. [வெவ்வுயிர்த்துயிர்த்து] - “உள்ளம் மலங்க வெவ்வுயிர்க்கும்” என்கிறவிடம். [மரீஇய தீவினை மாள] - பொருந்தின துக்கம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. மரீஇய - மரு விய. ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலே யானை இடர்பட்டாற்போலே ஆடியாடியில் இவராற்றாமை. [இன்பம்வளர] - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி இவ்வளவும் வர விளைந்த ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது. [வைகல்வைகல்] - நாள்தோறும் நாள்தோறும். [உன்னை யென்னுளிரீஇவைத்தனை] - இருத்திவைத்தாய். துக்க நிவ்ருத்திக்கும் ஸுகவித்திக்கு மாகப் பண்ணின க்ருஷி என்னுடைய ஹ்ருதயஸந்திதியேயா யிற்று. [என்னிருடி கேசனே] - எவனுடைய இந்திரியங்களும் எனக்குப் பரிகரமாய் விரோதிக் கை தவிர்த்து, இன்பம் வளருகைக்கு உனக்குக் கையாளாயின.

நாடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. ஆடியாடியிற்பிறந்த வ்யஸநமெல்லாம் நான் மறந்து மிகவும் ப்ரீதனும்படி பண்ணி, இந்திரியங்களைத் தானிட்ட வழக்காக்கினு னென்கிறார். ஊக்திபூர்வகமாக உன்னை அநுபலியாநிற்கச்சேய்தே, ப்ரதிபந்தகங்களும் நீங்கி நிரதிஸய ஹர்ஷமும் பிறக்கும்படி உன்னை என்னுள்ளே வைத்தாயென்று ப்ரீதராகிரு ராகவுமாம்.

[சிரீஇதரன்] - பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே யுடையவன். [செய்ய தாமரைக்கண்ணன்] - நீர்பாய்ந்த பயிர் சேவ்விபெற்றிருக்குமாபோலே, அவள் திருமார் விலே யிருக்கையாலே குளிர்த் த கண்ணழகை யுடையவன். “வக்ஷஸ்யமெநஸிரியஜஃ”

ப்ர. — (சிரீ இதரன் செய்யதாமரைக் கண்ணன்) ஸ்ரீ விஷ்ணுயஜுஜ்ஜ ஸுவே, “புராதஸஹஸ்யாஸாஸா ஸ்ரீவிஸநிஹம் கரொணவிஸுஜ்ஜமவாந் ஸுக ஸ்ரீநடி | களொடிசீதூவிமடிநகைகொ ஸோஸுஜ்ஜுவிவ்யுஜ்யெஹரிஃ || ஹி ரெஜுகுந ஸுபிகாஹநிஜ்ஜுஜ்வாநிவாபுரி சீஸுரொஸுரஸிடியுஹகாவெஹ வஸஜ்ஜுஜ்வநஜாஸுஜ்ஜுவிவ்யுஜ்யெஹரி || தயாசவாரொணவிகாவிவஜ்ஜா வக்ஷஸ்யமெநஸிரியஜஃ || விஸூரிவஜோதவகுதொஹநஃ || தாஜாஸுஜ்ஜு விவ்யுஜ்யெஹரி ||”

ஒன்பதாம்பாட்டு. — சிரீஇதரன் இத்யாதி. ஆடியாடியில் இத்யாதி. அவதாரிகாத்வய மும் - பட்டர்நிர்வாஹத்தையும், பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்தையும் பற்ற. க்ரமேண, “மரீஇயதீவினை மாள” என்றதிலே நோக்காக, ஆடியாடியில் இத்யாதி. “இன்பம்வளர” என்றதிலே நோக்காக - ப்ரீதனும்படிபண்ணி என்றது. “இருடிகேசன்” என்றத்தைப்பற்ற, இந்திரியங்களை இத்யாதி. இட்ட வழக்த - ததநீதம். “இராப்பகல்” இத்யாதியைக் கடாஷித்து, பக்திபரவசராயிருக்கிற இவருடைய தேஹ யாத்ரையிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறதென்று பூர்வர்கள் நிர்வாஹம் - பக்தி இத்யாதி.

ஸமயிவ்யாஹாரதாத்தபர்யம் - நீர்பாய்ந்த இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - வக்ஷஸ்ய

ஹநிஹஃ | விஸூரரிவஜ்ஜாதுவகுஹொஹநஃ” என்கிறபடியே. [என்றுஎன்று]-
இப்படி மாறாதேசோல்லி. [இராப்பகல்இத்யாதி]“இவர் ஊக்திபரவஸராகையாலே இவ
ருடைய தேஹயாத்ரை யிருக்கும்படி” என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி.
அன்றிக்கே, பட்டர் “மரீஇயதீவினைமாள் என்கிற விடத்தளவும் - ஆடியாடியில்இவர்க்கு
ஒடின தசையாய், இன்பம்வளர என்கிற இது - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கி, கேசவன்
தமரளவும் வர வுண்டான் ப்ரீதியைச் சொல்லுகிறது” என்று. ‘இராப்பகல் வாய்வேரீஇ’
என்கிறது - “இவளிராப்பகல் வாய்வேரீஇ” என்றத்தை. ‘அலமந்து’ என்கிறது - ‘எங்
கும் நாடிநாடி’ என்றத்தை. ‘கண்கள்நீர்மல்கி’ என்கிறது-“தனகுவஹையோண் கண்ண
நீர்கோண்டாள்” என்றத்தை. ‘வேவ்வுயிர்த்துயிர்த்து’ என்கிறது - ‘உள்ளம்மலங்கவேவ்
வுயிர்க்கும்” என்றத்தை. [மரீஇயதீவினைமாள்] - ஆயிரமாண்டு முதலையின்கையிலே
ஆனை இடர்பட்டாற்போலே, ஆடியாடியி லாற்றாமை. இவர்க்கு இப்படி பொருந்தின
விஸ்வேஷ்வயஸநம் ஆறும்படியாக. [இன்பம்வளர] - அந்தாமத்தன்பு தொடங்கிப்
பிறந்த ப்ரீதி. [வைகல்வைகல்] - கழிகிற காலந்தோறும். [உன்னை யென்னுள்
இரீஇ வைத்தனை] - உன்னைஎன்னுள்ளே யிருத்திவைத்தனை. [என் இருடகேசனே] -
எனக்குப் பரிகரமாய் விரோதித்த இந்த்ரியங்களும் உன்பக்கலிலே படையற்றன. பரம
ஸேஷியைக் கண்டார் த்வாரஸேஷிகளளவில் நில்லார்களிறே. (க)

யெந இத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மங்கள்யஸ்தவே, “தயாவராஹெபுவிசாவரிபஹஜாஃ
வக்ஷஸ்யெநஸுரி யஸுஹநிஹஃ | விஸூரரிவஜ்ஜாதுவகுஹொஹநாஜிராஸுஃ
ஹெவிபுஹெஹரிஃ”. பத்மோத்பலஸப்தங்களுக்கு பேதங் கண்டுகொள்வது. அவதாரிகையிற்
சொன்ன அர்த்தவ்யத்தையும் வ்யுத்க்ரமமாக ஆப்த ஸம்வாதத்தாலே தர்ஸிப்பிக்கிரூர்-இவர்பக்கீ
இத்யாதிவாக்யத்தவ்யேந. தேஹயாத்ரை-தேஹதாரணம். அநுபவப்ரகார இதி யாவத். பட்டர் நிர்வா
ஹோபபாதநம்-இராப்பகல்வாய்வேரீஇ இத்யாதி. “மரீஇயதீவினை” என்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்
தமுநே விரதயந்நர்த்தமாஹ-ஆயிரம் இத்யாதி. மரீஇய - பொருந்தின. வைகல்-கழிகிற. வை
கல் - காலமெல்லாம். முந்தின வைகல் - கழிகையைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாவது-காலபரம்;
ஸர்வகாலமு மென்றபடி. எனக்கு விரோதித்த என்றது-அப்ராப்த விஷயப்ரவணமாய்க் கொண்டு
அவ்வழியாலே விரோதித்த வென்றபடி. “என்” என்றதின் அர்த்தம் - எனக்குப்
பரிகரமாய் என்றது. “ஈசன்” என்றதுக்கு அர்த்தம்-உன்பக்கல் இத்யாதி. படையற்றன-
கிட்டின. படையறுகை-ஆயுதத்தைப் போடுகை: தததீந மென்றபடி. சேதநசேஷமான இந்த்ரி
யங்கள் அவனுக்குப் பரதந்த்ரமாகக்கூடுமோ? என்ன, பரமஸேஷியை இத்யாதி. இவ்விடத்திலே -
‘ஹெஷீகாணீநியாணூஹுஸெஷாஸீஸொயயெ தாஹவாநு|ஹெஷீகெஸஹதிஷ்யாதஃ’

என்ற கைலாஸயாத்ரையில் நாமநிர்வசநாத்யாயத்தில் ருத்ரோக்தியான நிருக்தி ருதஸந்தேயா.
பரமசேஷி-ஈஸ்வரன். நிர்வசநப்ரகாரத்திலே - இந்த்ரியங்களுக்கு ஸாக்ஷாத் சேஷி ஈஸ்வரனா
கையாலே, பரமஸேஷி என்கிறது. த்வாரஸேஷி - சேதந. “ஹெஹொஹெ” என்றது-விஸ்
வேஷப்ரயுக்ததமேயாகிலும், ஆடியாடியில் விஸ்வேஷ்வயஸநாத்ரம்-பட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு விசே
ஷம். என் இருடகேசனே-சிரீஇதர னித்யாரப்ய, வைகல்வைகல் - உன்னை என்னுள்-இரீஇ-வைத்
தனை யித்யந்வய:.

ப த் தா ம் பா ட் டு.

இருடகேசனெம்பிரான் இலங்கையரக்கர்குலம்
முருதீர்த்தபிரானெம்மான் அமரர்பெம்மானென்றென்று
தெருடியாகில்நெஞ்சேவணங்கு திண்ணமறியறிந்து
மருடியேலும்விடேல்கண்டாய் நம்பிப்பற்பநாபனையே.

ஆ—(இருடகேசன்.) தன்னழகாலும் செயலாலும் என்னை அடிமைகொண்டவன், அயர்வறுமமரர்களதிபதி யென்றென்று அவனை ஏத்தி நினைந்துவணங்கு; இத்தை அழகியதாகக் கைக்கொள்ளக்கொண்டு, மறந்தும் நம்பிப்பற்பநாபனை விடாதேகிடாய் நெஞ்சே! என்றுகொண்டு தம்முடைய நெஞ்சைக் குறைகொள்ளுகிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை யொருகாலும் விடாதே கிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அதுஸாவிக்கிறார்.

[இருடகேசனென்றுதொடங்கி] - லங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாரத்தில் முருடனான ராவணனை முடித்து உபகரித்தாற்போலே தன்னழகாலே என் இந்திரியங்களை அநந்யபரமாக்குகையாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவன். [எம்மானென்றுதொடங்கி] - அயர்வறுமமரர்க ளதிபதியாய்வைத்து என்னை யடிமை கொண்டான் என்று கொண்டு மிகவும் அதுஸந்தித்து நெஞ்சே அறிவுடையயாகில் அவனை யதுபவி, இத்தைத்ருடதரமாகக்கொள். [அறிந்தென்று தொடங்கி] - 'அவனை விட அடாது' என்றறிந்து ஸர்வகுண ஸம்பந்தனாய் நிரதிஸய ஸுந்தரானவனை நம்முடைய அயோக்யதாது ஸந்தாரத்தாலே 'விடுவோம்' என்று தோற்றினாலும் விடாதேகிடாய்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனை விடாமையிலுண்டான அபேகைகூடிய அருளிச்செய்கிறார்.

இருடகேசன் - (தசேந்திரியநமனான என்னுடைய) மாநஸேந்திரியத்தை நியமித்து, எம்பிரான் - எனக்குஉபகாரகனாய், (அதுக்குஉதாஹரணமென்னலாம்படி), இலங்கை - லங்கையில், அரக்கர்குலம் - ராக்ஷஸகுலத்துக்கு, முருடு - முருடான ராவணனை, தீர்த்த - அழித்து பிரான் - நாட்டுக்குஉபகரித்தவன், அமரர்பெம்மான் - நித்யஸூரிகளோபாதி, எம்மான் - என்னையதுபவிப்பித்த ஸ்வாமியானவன், என்றுஎன்று - என்று பலபடியும்அதுஸந்தித்து, நெஞ்சே - நெஞ்சே! தெருடியாகில் - அறிவுடையயாகில், வணங்கு - (அவனை) வணங்கும்படி பார்; (இத்தை), திண்ணம் - சிக்கென, அறி-புத்தி பண்ணு; அறிந்து - இவ்வறிவுக்குமேல், மருடியேலும் - அயோக்யதையடியான கலக்கம் வந்ததேயாகிலும், நம்பி * குணபரிபூர்ணனாய், பற்பநாபனை - காரணபூதமான திருநாபிகமலத்தையுடைய இம்மஹோபகாரகனை, விடேல்கண்டாய் - விடாதேகிடாய். என்று நெஞ்சை அபேகிக்கிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், எனக்கு உபகாரகனானவனை ஒருகாலும் விடாதே கிடாயென்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அதுஸாவிக்கிறார்.

[இருடகேசனெம்பிரான்] - இந்திரியங்களைக்கொண்டு விஷய ப்ரவணனாய் நசியாதபடி, தன்னழகாலே அவற்றைத் தண்பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கின மஹோபகார

கன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இலங்கையில் ராக்ஷஸஸந்தாரத்திலே விபீஷணதிகளை யொழிய முருடான ராவணதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று என்னுடைய இந்தரிய வஸ்யதையைத் தவிர்த்தபடி. [எம்மானித்யாதி] - விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்தமாத்ரமே யன்றிக்கே, நித்யஸூரிகளை அநுபவிக்குமாபோலே என்னை அநுபவிப்பித் தவன். [என்றென்று] - இப்படிநினைபா நின்றுகொண்டு. [தெருடியாகில்] - தெருளுதி யாகில். அறிவுடையையாகில். ஜ்ஞானேந்தரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றமுண்டாகில், [நெஞ்சேவணங்கு] - உபகாரகனான அவன்திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி] - இத்தை “ஒலக்க வார்த்தை” என்றிராதே, த்ருடமாக புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - “அவன் விடஅடான்” என்று அறிந்து. [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்] - உனக்கு ஒருபோதாக அயோக்யதாநுஸந்தாரத்தாலே அகல நினைப்பதொரு அறிவு கேடுண்டு, அவ்வளவிலும் விடாதேகிடாய். [நம்பிபற்பநாபனையே] - அவன் குணபூர் த்தி யிருந்தபடிகண்டாயே, வடிவமுகிருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு உபகரித்து நின்றபடி கண்டாயே. இவ்விஷயத்தைவிட்டால் எத்தைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்க.

நாடு.—பத்தாம்பாட்டு. நமக்கு மிகவும் உபகாரகனானவனை நீ ஒருகாலும் விடாதேகிடாயென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிற ரிப்பாட்டில்.

[இருடிகேசனெம்பிரான்] - தன்னையறிகைக்குப் பரிகரமாகத் தந்த இந்தரியங் களைக்கொண்டு ஸப்தாதிவிஷயங்களை விரும்பி நான்அநர்த்தப்ப்டாமே, தன்னையே யறிகைக் குப் பரிகரமாம்படி பண்ணி யுபகரித்த மஹோபகாரகன். [இலங்கைஇத்யாதி] - இவ ருடைய இந்தரியவஸ்யதையைத் தவிர்த்தபடி, லங்கையில் ராக்ஷஸஜாதியில் விபீஷ ணதிகளை வைத்து, முருடான ராவணதிகளை நிரஸித்தாற்போலேயாயிற்று. [எம்மான் அமரர்பெம்மான்] - இந்தரியங்களினுடைய இதரவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த

ப்ர.—(இருடிகேசனெம்பிரான்இலங்கை யாக்கர் குலம்முருடுதீர்த்தபிரான்)
“ஹெஸுநியாநநவொரூயொஹொநாஜநீவாஸு | விவெகஸூரஜாஹெந ஸஹீநயதி
யொயிநாஸு”.

பத்தாம்பாட்டு - இருடிகேசன் இத்யாதி. “இருடிகேசனெம்பிரான்” என்றத் தைப் பற்ற - நமக்குமிகவு முபகாரகனானவனை என்றது.

இந்தரியங்களுக்கு நியாமகனாய் உமக்கு உபகரித்த உபகாரமேதென்ன, தன்னையறி கைக்கு இத்யாதி. பதயோகத்துக்குவாவம் - இவருடையஇத்யாதி. அரக்கர்குலத்தில் முருட்டைத் தீர்த்த உபகாரக னென்றபடி. முருடான - கடிநரான. முருடு - காடிநயம். •இவ்விடத்திலே-
“ஹெஸுநியாநநவொரூயொஹொநாஜநீவாஸு | விவெகஸூரஜாஹெந ஸஹீநயதி
யொயிநாஸு” என்றதுஅநுஸந்தேயம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்த மென்கிறார் - லங்கையில் இத் த்யாதி. “முருடு” என்று விசேஷித்ததுக்கு வாவம் - விபீஷணதிகளைவைத்து என்றது. நிரஸித் தாற்போலேயாயிற்று - இவருடைய இந்தரியம் நஸரியாதிருக்கச்செய்தே, இதினுடைய விபரீதா காரதையைப் போக்கினபடி னென்றபடி. பூர்வோத்தரபத ஸமபிவ்யாஹாரலப்ததாத்பர்யம்-இந்திரி

மாத்ரமன்றிக்கே, நித்யஸ-ஞிகளுக்குத் தன்னை அநுபவிக்கக் கொடுக்குமாபோலே எனக்குத் தன்னை அநுபவிக்கத் தந்தவன். இப்படி சொல்லாநின்றனகொண்டு [தேருடியாகில்]-தேருளுதியாகில். ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில். [நெஞ்சே வணங்கு] - ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான ஏற்றம் உனக்குண்டாகில், உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே விழப்பார். [திண்ணமறி]-இத்தை “ஒலக்கவார்த்தை” என்றிராதே த்ருடமாகப் புத்திபண்ணு. [அறிந்து] - அறிகைதானே போரும் ப்ரயோஜனம். அதுக்குமேலே [மருடியேலும் விடேல்கண்டாய்] - உனக்கு ஒருபிச்சண்டிறே அவன்வைலகூண்டியத்தைப் பாராவருவது - “நாம் இவ்விஷயத்தை தூஷிக்கையாவதென்?” என்று அயோக்யதானுஸந்தாநத்தாலே அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத் தவிரப்பார்கிடாய். [நம்பி பற்பநாபனையே] - கேடுவாய், இவ்விஷயத்தை விட்பே புறம்பேபோய் மண்ணை முக்கவோ? அவன்குணபூர்த்தியிருந்தபடி கண்டாயே, வடிவழகு இருந்தபடி கண்டாயே, முன்பு நமக்கு உபகரித்தபடி கண்டாயே. (க0)

ப தி ஜ்ஞா ரா ம் பா ட் டு.

பற்பநாபனுயர்வறவுயரும் பெருந்திறலோன்
எற்பரனென்னையாக்கிக்கொண்டு எனக்கேதன்னைத்தந்த
கற்பகம் என்னமுதம்கார்முகில்போலும் வேங்கடநல்
வேற்பன் விசம்போர்பிரான் எந்தைதாமோதரனே.

யங்களினுடைய இத்யாதி. தேருளுதியாகில் - அறிவுடையையாகில். தேருள் - அறிவு. இது பின்னை ஜ்ஞாநத்தையுடைத்தோ? என்ன, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமான ஆகாரத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, ஜ்ஞாநப்ரஸரத்வாரமாகில் என்கிறார். ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் நித்யமநஸ்ஸஹகாராவாலே பாற்றயஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயப்ரகாராகவ மில்லாமையாலே ஜ்ஞாநேந்த்ரியாபேக்ஷயா மநஸ்ப்ரதாந்யம் அவலம்ப்யோத்தம்-ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களுக்கும் வாய்த்தலையான என்று. “வொஹ்யானாவிஷயஜ்ஞாநகூவஹிஹஸ்யஸம்ஸ்யுதிகாந்யபி-ஹி-தஜாநஸ்யஸம்ஸ்யுணஸாயநகூவஹி”-அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான என்று சொல்லப்பட்டது. ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களாலே உண்டாகக்கடவ அறிவுக்கும் வாய்த்தலையான வென்றபடி. வாய்த்தலையான - மூலமான. இல்லையாகில் பேதந் தோற்றது; இந்த்ரியங்களுக்கு வாய்த்தலை யென்ற போதே - இந்த்ரியஜ்ஞாநத்துக்கும் வாய்த்தலையென்றது வித்தமாகையாலே யென்று கண்டு கொள்வது. அறுவாதத்துக்கு ஹாவம் - அறிகைதானே இத்யாதி. ஜ்ஞாநஸ்யைவபலத்வஸூச நார்த்தோறுவாத இதி பாவஃ. மருடியேலும் - மருளுதியேலும்; ப்ரமத்தையுடையையாகிலும். மருள் - அஜ்ஞாநம். இங்கு - ப்ரமம். பாரா - பார்த்தமாத்ரத்திலே. பிச்சத்தானேது? என்ன-நாம் இவ்விஷயத்தை இத்யாதி. அத்தை - அயோக்யதானுஸந்தாநத்தை. “நம்பி பற்பநாபனை - மருடியேலும் விடேல் கண்டாய்” என்றதுக்கு ஹாவம்-கேடுவாய் இத்யாதி. முக்கவோ - தின்னவோ. “இவ்விஷயத்தை” என்றத்தை விவரிக்கிறார்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி. “நம்பி பற்பநாபன்-இருடகேசனெம்பிரான்” இத்யாதியைப்பற்ற ஹாவம்-அவன்குணபூர்த்தி இத்யாதி ஆதல். நெஞ்சே, தேருடியாகில் - நம்பி பற்பநாபனை - இருடகேசனித்யாரப்ய, என்றென்று - வணங்கு; திண்ணமறி; அறிந்து மருடியேலும் விடேல் கண்டாய் இத்யந்த்யஃ. (க0)

ஆ.—(பற்பநாபன்.) அவன் நம்மைவிடச் செய்வதென்? என்னில்; அளவிறந்த அழகையுடையனாய், நிரவதிகதேஜஃப்ரப்ருதிகல்பாணகுணங்களை யுடையனாய், என்னை ஸ்வேதரஸர்வவிஷயவைராக்யபூர்வக ஸ்வாநுபவைகபோகனுக்கிக்கொண்டு எனக்கே தன்னைத்தந்த பரமோதாரனாய், என்னுடைய ஷோக்யமாய், நிரதிஸ்யஸௌந்தர்ய பரிபூர்ணமான திருமலையோடு உள்ள ஸம்பந்தத்தாலே லப்தமான இந்த ஓளதார்யத்தை யுடையனாய் திருநாட்டில் திவ்யபுருஷர்களுக்கு நாதனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாய் ஆஸ்ரித பராதீநனான எம்பெருமான் என்னையல்லது அறியான்; ஆதலால், அவன் என்னை விடா நென்கிறார்.

ஓ.—பதினோரம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாய் இருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியா நென்கிறார்.

[பற்பநாபனென்றுதொடங்கி] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத்தை யுடையனாய் அபரிச்சேத்யமானவன், ஸமஸ்த கல்பாணகுணகனுவன் மதேகசித்தன். [என்னையென்றுதொடங்கி] - என்னை தனக்கு அர்ஹனுக்கி பரிக்ரஹித்து எனக்குத் தன்னை அஸாதாரணமாகத் தந்த விலக்ஷண கல்பகமுமாய் நிரதிஸ்யஸௌந்தர்யமானவன். [கார்முகில் போலும் வேங்கட நல்வெற்பன்] - இவனுக்கு இவ்வௌதார்ய முண்டாயிற்றது திருமலையின் மிதியாலே. [விசம்போர் பிரான்] - அபர்வறுமமரர்களதிபதி.

ப.—அநந்தரம், இப்படி அறிவுபிறந்த நெஞ்சையுடைய எனக்கு அவன் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனான நென்கிறார்.

பற்பநாபன் - (ஜகதுத்பத்திஹேதுவான) திருநாபிகமலத்தையுடையனாய், (உத்பந்நஜகத்ரக்ஷணூர்த்தமாக), உயர்வற உயரும் - மிகவும் உயராரிற்ற, பெருந்திறலோன் - அபரிச்சிந்நையான ஸக்தியையுடையனாய், எற்பரன் - (இம்மேன்மையோடே) என்பக்க நிலை தத்பரனாய், (அதடியாக), என்னை - என்னை, ஆக்கி - உண்டாக்கி, கொண்டு - அங்கீகரித்து, எனக்கே - எனக்கே அஸாதாரணமாம்படி, தன்னை - தன்னை, தந்த-தந்த, கற்பகம் - கல்பகமாய், என் - எனக்கு, அமுதம் - போக்யமாய், கார்முகில்போலும் - (தரம்பாராமல் உபகரிக்கும்) காளமேக ஸத்ருஸனாய், (அதுக்குயோக்யஸ்த்தலமான), வேங்கடம் - திருவேங்கடமென்று பேராய், நல் - விலக்ஷணமான, வெற்பன் - திருமலையில் நிலையையுடையனாய், (இந்நிலையிலே), விசம்போர் - நித்யஸூரிகளை, பிரான் - அது பவிக்கிற ஆஸ்ரிதபவ்யதையை யுடையனான, தாமோதரன் - தாமோதரன், எந்தை - என்னை அடிமைகொண்டான். கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வாசி - அர்த்ததியையுண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷித்ததைக் கொடுக்கையன்றியே தன்னைக்கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும்.

இ.—பதினோரம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனாய் வைத்து அத்யந்த ஸுலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியா நென்கிறார்.

[பற்பநாபன்] - ஜகதுத்பத்தி காரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வறவித்யாதி] - அபரிச்சேத்யமான ஸௌர்யவீர்யாதிகுணப்ரதையை யுடையவன்.

திறல் - பராபிபவந ஸாமர்த்த்யம். அது - அல்லாத குணங்களுக்கு, உபலக்ஷணம். [எற்பரன்] - அம்மேன்மை யுடையவன் மதேகசித்தன். [என்னையாக்கி] - என்னைத் தனக்கு அர்ஹனுக்கி. [கொண்டு] - பரிசுரஹித்து. [எனக்கே]-அஸாதாரணமாக. [தன்னைத்தந்த கற்பகம்]-ஒளதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமான கல்பகதருவிற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது - அர்த்தியையுண்டாக்கிக் கொடுக்கமாட்டாது, ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுதார்பக்கல் தான் மேல்விழுமதில்லை, ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கமாட்டாது, பலங்களைக்கொடுக்கு மித்தனைபோக்கி தன்னைக்கொடுக்குமதில்லை. [என்னமுதம்] - எனக்கு நிரதிஸ்யஹோக்யமானவன். தானே ஹோக்யமாயிருக்குமதில்லையே அதுக்கு. [கார்முகி] - இத்தயாதி]-இந்த ஒளதார்யத்துக்கடி திருமலையில் ஸம்பந்தமாயிற்று. “கொடுத்தோம்” என்று நினையாதே கொடுக்கும் மேகஸ்வபாவமான திருமலை. [விசம்போர்பிரான்] - நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகராய் வைத்து ஆஸ்ரிதைகளான இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற ஸௌலப்பயத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன்.

௩௫.—பதினோரம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனாயிருந்துவைத்து, அத்யந்த ஸூலபனாய் என்னை அடிமைகொண்டவன் என்னையல்லது அறியானான என்னகிறார்.

[பற்பநாபன்]-ஸகலஜகதுத்பத்திகாரணமான திருநாபிகமலத்தையுடையவன். [உயர்வற இத்தயாதி] - பேசப்புக்கால் பரிச்சேதித்துப்பேசவொண்ணுதபடியான ஸௌர்ய வர்யாதி குணப்ரதையையுடையவன். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்த்யம். அல்லாதகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் இது. காரணத்வப்ரயுக்தமான மேன்மை அது, பராபிபவந ஸாமர்த்த்யந் தோடக்கமான குணங்கள் அவை, இப்படி யிருக்கிறவன் [எற்பரன்] - மதேகசித்தன். [என்னை இத்தயாதி] - ஒளதார்யத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பது கல்பகமிறே, அதில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகிறது. [என்னையாக்கிக்கொண்டு] - அர்த்திகளை யுண்டாக்கிக் கொடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [எனக்கே] - ஒருவனுக்கே குறைவறக் கொடுக்கு மதில்லையிறே அதுக்கு. [தன்னைத்தந்த] - சிலப்ரயோஜநங்களைக் கொடுக்கு

பதினோரம்பாட்டு - பற்பநாபன் இத்தயாதி. ‘பற்பநாபன்’ இத்தயாதிகளெல்லாம் கடா க்ஷித்து-அத்யந்தவிலக்ஷணனாய் என்றது. ‘தாமோதரன்’ என்றத்தைப்பற்ற, அத்யந்தஸூலபனாய் என்றது. ‘எந்தை’ என்றத்தைப்பற்ற - என்னையடிமைகொண்டவன் என்றது. ‘எற்பரன்’ என்றத்தைப்பற்ற, என்னையல்லதறியான் என்றது.

உயர்வற இத்தயாதி - நாட்டாருடைய உயர்வு அல்பமாம்படியாக உயராரின்ற அபரிச் சிந்நஸக்தியையுடையவன் என்று ஸப்தார்த்தம். திறல் - பராபிபவநஸாமர்த்த்யமானால், ‘ஸௌர்ய யாதிகுணப்ரதையையுடையவன்’ என்று சொல்லக்கூடுமோ? என்ன, அல்லாத இத்தயாதி. ‘பற்பநாபன்’ என்றத்தைபுங் கூட்டி அருளிச்செய்கிறார், காரணநீவ இத்தயாதி. எற்பரன் - என்னிடத்திலே தத்பரன். அத்தாலே, மதேகசித்தன் என்றது. வாக்யதாத்பர்யம் - ஒளதார்யத்தில் இத்தயாதி. வ்யாவ்ருத்புபாதநம் - அர்த்திகளை இத்தயாதி. என்னையாக்கி - என்னை உண்டாக்கி. கொண்டு - அங்கேகித்து. குறைவற-மோக்ஷதஸாபர்யந்தம். எனக்கேதன்னைத்தந்த - எனக்கே

மதல்லது தன்னைக்கோடுக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. [என் அமுதம்] - தான்கோக்யமாயிருக்குமதில்லையிறே அதுக்கு. எனக்கு நிரதிஸயகோக்யமானவன். [கார்முசில்போலும் வேங்கடநல்வேற்பன்] - இந்தஒளதார்யத்துக்குஅடி திருமலையின் ஸம்பந்தம்; ஸஹ்யம் பற்றின ஒளதார்யமிறே. கோடுத்தத்தை நினையாதே கோடுக்கும் மேகம்போன்ற ஸ்வபாவத்தையுடைய திருமலையைத் தனக்கு வாஸஸ்த்தாநமாக வுடையவன். [விசம்போர்பிரான் இத்யாதி] - நித்யஸ-ஞிகளுக்கு நிர்வாஹகனையிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதரான இடையருக்கும் இடைச்சிகளுக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி வந்து அவதரித்து, அச்சேயலாலே என்னை அடிமைகொண்டவன். (கக)

ப ன் னி ர ண் ட ா ம் பா ட் டி.

தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை
ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றேதொழுவவர்கள்
தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந்திசைமுகற்கும்
ஆமோதரமறிய எம்மானையென்றொழிவண்ணையே.

ஆ.—(தாமோதரனை.) ஆஸ்ரிதபரதந்த்ரனாப், ஸர்வஜகதேககாரணமாய், ஸர்வஜகதர்சகனையிருந்த எம்பெருமானே, ஒருவர்க்குந்தானறியலாமோ? என்று தொழுகிற பரமபுருஷஸேஷதைக ஸ்வபாவரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் எம்மானே என்னொழிவண்ணைத் தரமறியலாமோ? என்கொண்டு, அவனுடைய அபரிச்சேத்யமஹத்வத்தைச் சொல்லி, ஏவம்பூதனானவன்கிடர் எற்பரனையிருக்கிறவ னென்கிறார்.

அஸாதாரணமாம்படி தன்னைத்தந்த வென்று ஸப்தார்த்தம். ஆக, கல்பகத்திற்காட்டில் இவனுக்கு வ்யாவ்ருத்தி-அர்த்திகளை உண்டாக்குகையும், அவனைத் தானே ஸ்வீகரிக்கையும், அவன் அபேக்ஷிதங்கொடுக்கையன்றிக்கே தன்னைக் கொடுக்கையும், தானே போக்யமாகையும். 'கார்முசில் போலும்' என்றது-வேங்கடத்துக்கு விசேஷணம். கார்முசில்போன்ற 'வேங்கடம்' என்கிற பேரையுடைய விலக்ஷணமான திருமலையை உடையவன் இதி ஸப்தார்த்தம். பதச்சேர்த்தியால் வித்தித்த ஹாவம் - இந்த ஒளதார்யத்துக்கு இத்யாதி. இந்தஒளதார்யத்துக்கு - 'எனக்கேதன்னைத்தந்த' என்று சொன்ன ஒளதார்யத்துக்கு. கார்முசில்போலும் வேங்கட மென்று - மேகஸாத்ருப்யஞ் சொன்னது - மேகத்தினுடைய ஒளதார்யம்போலே யிருக்கு மென்னுமத்தைப் பற்றி; ஆகையாலே அத்தைப்பற்றி, இந்த ஒளதார்யத்துக்குஅடி திருமலையின் ஸம்பந்தம் என்கிறார். ஒளதார்யம் ப்ரவாஹத்வேஹ்ருதிநிதாயாஹ - ஸஹ்யம்பற்றின ஒளதார்யமிறே என்று. அதாவது - ஸஹ்யபர்வ தத்தினின்றும் ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரவாஹத்துக்கு நாசயில்லாதாப்போலே, திருமலையோட்டை ஸம்பந்தமடியாக உண்டான பகவதௌதார்யத்துக்கும் ஒருகாலும் ஸங்கோசமில்லை என்றபடி. 'கார்முசில்' இத்யாதிக்கு ஸப்தார்த்தம் - கோடுத்தத்தை இத்யாதி. 'விசம்போர்பிரான் - தாமோதரன் - என்னை' என்று அவ்வித்து ஹாவம் - நித்யஸ-ஞிகளுக்கு இத்யாதி. பற்பகாபன் உயர்வற வுயரும் பெருந்திறலோன் - என்னையாக்கிக்கொண்டு இத்யாரப்ய, விசம்போர்பிரான் - தாமோதரன் - என்னை - எற்பான் இத்யவ்யம். இப்பாட்டில் - உபாயோபேயத்வ பரத்வஸௌலப்பயங்களும், பராபிபவாஸாமர்த்த்யந் தொடக்கமான குணங்களும் சொல்லுகிறது. (கக)

ஒ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், பகவதஜ்ஞாந்தில் அபிமானிகளா யிருந்துள்ள ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் எம்பெருமானை அறியவொண்ண தென்கிறார்.

[தாமோதரனை யென்று தொடங்கி] - ஜகத்காரணபூதனாய் ஜகத்துக்குப் ப்ரளயாபத்ஸகனுமாய் ஆஸ்ரிதபவ்யனானவனை ஒருவர்க்கு அளவிடலாமோ என்று அறிந்தார்களாகக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரவத் அந்தரங்கமான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்கும், தன்னுடைய குணர்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனைப் பரிச்சேதிக்கலாமோ.

ப.—அந்தரம், தம்மளவில் அவன் பண்ணின உபகாரம் அதிஸயிதஜ்ஞாந்தர்க்கும் அளவிடவொண்ண தென்கிறார்.

தாமோதரனை - ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தையும், தனிமுதல்வனை - ஸமஸ்தஜகதேககாரணத்வத்தையும், ஞாலமுண்டவனை - ப்ரளயாபத்ஸகத்வத்தையுமுடையவனை, தரம் - பரிச்சேதித்து, அறிய - அறிய, ஒருவர்க்கு - ஒருவர்க்கும், ஆமோ - போமோ? என்று - என்று, தொழும்வர்கள் - தொழும்வர்களாய், தாமோதரன் - அந்த தாமோதரனுக்கு, உருவாகிய-ப்ரகாரதயா சேஷபூதரான, சிவற்கும்-ருத்ரனுக்கும், திசைமுகற்கும்-ப்ரஹ்மாவுக்கும், (கடுகிலேகடலைமடுத்தாற்போலே), என் - என்பக்கலிலே, ஆழிவண்ணன் - தன்குணர்ணவத்தைவைத்து, எம்மானை-என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியை, தரம் - அளவிட்டு, அறியவாமோ - அறியப்போமோ? ஸாமான்யமான உபகாரங்களை அறிந்தாலும், என்பக்கல் பண்ணின விஸேஷோபகாரம் அறிய அரிதென்று கருத்து.

இ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டில், “எற்பரன்” என்று என்னளவிற் செய்தாற்போலே தானே காட்டக்காணுமத்தனையல்லது, பகவதஜ்ஞாந்திலே அபிமானிகளான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் அவனை அறிய வொண்ண தென்கிறார்.

[தாமோதரனை இத்யாதி] - ப்ரஹ்மாதிகள் பாசரமிருக்கிறபடி. ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யம் ஒருவர்க்கும் தரைகாணப்போமோ. [தனிமுதல்வனை] - “ஸுஷெவ” என்கிறபடியே - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயா யிருக்கிறபடியைத்தான் அறியப்போமோ. [ஞாலமுண்டவனை] - ஆபத்ஸகத்வத்தைத்தான் அறியப்போமோ. [ஆமோதரமறியவொருவர்க்கு] - எங்கனையொழிய ஒருவர்க்குத்தான் அறியப்போமோ என்பார்கள். இப்படி சொல்லிக்கொண்டு தொழும் ஸ்வபாவருமாய், அவனுக்கு ஸரீரவத் அந்தரங்கமான ருத்ரனுக்கும் ப்ரஹ்மாவுக்குந்தான் அறியலாமோ. [என்னுழிவண்ணனை யெம்மானை] - தன் குணர்ணவத்தை என்பக்கலிலே மடுத்து என்னை அடிமைகொண்டவனை. எம்மானை யென்னுழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கென்றே தொழும்வர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்குந் திசைமுகற்கும் - தரமறியவாமோ.

ஈ.—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. “எற்பரன்” என்கிறபடியே - என்னளவில் அவன்செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு அவனைக்காணலாமல்லது, ‘ஸ்வயத்நத்தாலே அறிவோம்’ என்பார்க்கு அறியப்போகா தென்கிறார்.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு - தாமோதரனை இத்யாதி. என்னளவில் அவன் செய்தாற்போலே செய்வார்க்கு என்றது - என்னளவில் அநுக்ரஹம் செய்தாற்போலே அநுக்ரஹிக்க நினைத்தார்க்கு என்றபடி.

தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தரமறிய ஒருவர்க் கேன்றியிற்று ப்ரஹ்மாதிகள் சோல்லவது. [தாமோதரனை] - அவன் ஆஸ்ரித பரதந்த்ர னாய் நிற்கிற நிலையை அறியப்போமோ? [தனிமுதல்வனை] - “ஹ்ருஷிகே” என்கிறபடியே - த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாயிருக்கிற இருப்பை அறியப்போ மோ? [ஞாலமுண்டவனை] - உண்டாக்கிவிடுகையன்றிக்கே, ஆபத்ஸகனாய்நிற்கும் நிலை யை அறியப்போமோ? ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு? என்னொநிற்பார்கள். தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தார்களாக நினைத்து, ஆமோதரமறிய ஒருவர்க்கு என்றே தோழமவராய், தாமோதர னுருவாகிய-ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸரீரவத்விதேயரான சிவற்கும் திசைமுகற்கும் தரமறிய ஆமோ? அல்லாதாரிற்காட்டில் தாங்கள் அறிந்தார்களாக அபிமாநித்திருக்கிறவர்களாலே தான் அறியப்போமோ? ஆரைத்தா னென்னில், [எம்மானை என்னொழிவண்ணனை] - துளப்படியிலே கடலைமேத்தாற்போலே, தான் குணர்ணவமா யிருக்கிறஇருப்பை எனக்கு அறிவித்தவனை. இப்படி அவன்தானே காட்ட, நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனையல்லது, ஸ்வயத்நத்தாற் காண்பார்க்கு அறியப்போமோ? எம்மானை யென்னொழிவண்ணனை - தாமோதரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை ஆமோ தர மறிய ஒருவர்க்கென்றே தோழமவர்களாய், தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற் கும் தரமறியவாமோ? என்று அந்வயம். (கஉ)

ப்ர —(தாமோதரனைத்தனிமுதல்வனை) ஹ்ருஷிகேஷு ஷஷ்ஷவ வ்யாக்யாநம் [உ], “ஹ்ருஷிகேஷுஷ்ஷவ வ்யாக்யாநம்” - ததெஷுஷ்ஷ க்ஷஹ்ருஷ்யாம் வ்யாக்யாயெதி”.

“தாமோதரனை” என்று தொடங்கி, “ஒருவர்க்கு” என்னுமளவும் - ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை மென்கைக்காக அருளிச்செய்கிறார் - தாமோதரனை இத்யாதி. இப்பதத்யத்துக்கு ஹாவம்-அவன் இத்யாதி. ‘தனிமுதல்வன்’ என்று - நிமித்தோபாதாநங்கன் சொன்னது-ஸஹகாரி காரணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஸம்பிவ்யாஹாரதாபர்யம் - உண்டாக்கி இத்யாதி. “யஸ்யாபிதம் தஸ்யாபிதம் தயஸ்யாநவெஷஸி” இத்த்யேவமாகாரேண ஹிதேபிவதந்தி, ‘சிவற்கும் திசைமுகற் கும் தரமறியவாமோ’ இதி கதமுச்யத இத்யத்ராஹ - ஆமோதரமறிய இத்யாதி. ஒருவர்க்கும் - தரமறியவாமோ வென்று அந்வயம். தரமறியவாமோ - பரிச்சேதித்தறியவாமோ. தரம் - பரிச் சேதம். ‘சிவற்கும் திசைமுகற்கும்’ என்ற பூஜ்யோக்திக்கு ஹாவம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. ‘ஆழிவண்ணனை-எம்மானை’ என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் - துளப்படியிலே இத்யுதி. ஆழிபோன்ற ஸ்வபாவத்தை உடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். ‘எம்மானை யென்னொழிவண்ணனை’ என்றது - ஆழ்வார்வார்த்தை. ஆனால் ஒருத்தராலும் அறியப்போகாதோ? என்ன; ‘எம்மானை’ என்றத்தால் ஸூசிதம் ஹாவமாஹ - இப்படி இத்யாதி. எம்மானை என்னொழிவண்ணனை - தாமோ தரனைத் தனிமுதல்வனை ஞாலமுண்டவனை - ஒருவர்க்கு - தரம் அறியவாமோ - என்று தொழ மவர்களாய்த் தாமோதரனுருவாகிய சிவற்கும் திசைமுகற்கும் - தரமறியஆமோ? இத்யந்வயம். (கஉ)

ப தி ன் மூ ன் ரு ம் ப ா ட் டி.

வண்ணமாமணிச்சோதியை அமரர்தலைமகனைக்
கண்ணனெடுமொலைத் தென்தருகூர்ச்சடகோபன்
பண்ணியதமிழ்மாலையாயிரத்துள் இவைபன்னிரண்டும்
பண்ணிப்பன்னிருநாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளனைவிக்குமே.

ஆ.—(வண்ணமாமணி.) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் எம்பெருமானைப் பெறுவா ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமென்று தொடங்கி] - நிறமுடைத்தாய் மஹார்க்கமான மணியினுடைய ஒளியையுடையனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியுமாய் அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸூலபனாகைக்காக க்ருஷ்ணனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணுவதுஞ்செய்து என்பக்கலிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனானவனை. [பண்ணில்] - பண்ணிலே நடந்த.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்ணம் - நிறத்தையுடைத்தாய், மர் - பெருவிலையான, மணி - நீலமணியினுடைய, சோதியை - ஒளிபோலேயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையுடையனாய், (இவ்வழகு), அமரர் - நித்யஸூரிகளுக்கும், தலைமகனை - பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெரியவனாய், கண்ணனை - ஆஸ்ரிதரைத்தானே அதுபவிக்குமவனாய், நெடுமொலை - அதுக்கு அடியான நிரதிசயவ்யாமோஹத்தை யுடையனானவனைப்பற்ற, தென் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், பண்ணிய - செய்தவையாய், தமிழ்மொலை - ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடஸந்தர்ப்பருபமான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், பண்ணில் - பண்ணிலே வர்த்திப்பதாய், பன்னிருநாமப்பாட்டு - திருத்வாதசநாமத்தைப்பற்றிவருகிற பாட்டான, இவை பன்னிரண்டும் - இவை பன்னிரண்டும், அண்ணல்-ஸர்வேஸ்வரன், தாள் - திருவடிகளை, அனைவிக்கும் - ப்ராபிப்பிக்கும். இது கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை இத்திருவாய்மொழி தானே அவன் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[வண்ணமாமணிச்சோதியை] - அழகிய நிறத்தையுடைத்தாய்ப் பெருவிலையான நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவையுடையவனை. [அமரர் தலைமகனை] - இவ்வழகு நித்யஸூரிகளாலும் அதுபவித்து முடிக்கவொண்ணாதபடி அவ்வருகா யிருக்கை. [கண்ணனை] - இவ்வழகு விலக்ஷணாதிகாரமாகையன்றிக்கே, அஸ்மதாதிகளுக்கும் ஸூலபனானவனை. [நெடுமொலை] - என்னளவில் பர்யவலியாதே, என்னோடு பரம்பரயாஸம்பந்தித்தவர்களளவும் செல்லும் வ்யாமோஹாதிஸயத்தை யுடையவனை. [பண்ணிய]-வேதம் போலே அடியின்றிக்கே யிருக்கிறதன்று. “அபௌருஷேயம்” என்னுமதிற்காட்டிலும் விலக்ஷணமா யிருக்கிறதாயிற்று வக்த்ருசத்தியாலே. [பண்ணில்]இவைதான் பண்ணிலே

புணர்க்கப்பட்டன. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நம: என திருநாமக் களைவைத்துப் பாடினவை. [அண்ணல் தாளணைவிக்குமே] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடி களை அணைவிக்கும் - சேர்க்கும். இப்பத்தோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன் தம ராக்கும்.

சு. 6.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களை, இத்திருவாய்மொழி தானே எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சேர்த்துவிடு மென்கிறார்.

[வண்ணம்] - அழகிய நிறத்தை யுடைத்தாய்ப் பெருவிலையுடைய ரத்நம்போலேயிருக்கிற விக்ரஹத்தையுடையவனை. [வண்ணமாமணிச்சோதியை] - வண்ணம் - நிறம். [மாமணி]-மா-கறுப்பு. கறுத்தமணிபோலே. நீலரத்நம்போன்றவடிவில்தேஜஸ்ஸையுடையவ னென்றுமாம். இவ்வழகைக் கொள்ளுகொள்ளும் ஷோக்தாக்களைச் சொல்லுகிறது. [அமரர்தலைமகனை] - ஒருநாடாக அநுபலியாநின்றாலும் தன்னழகைப்பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதிருக்கிறவனை [கண்ணனை] - அவர்களே அநுபலித்துப்போகாமே, இங்ஙனளாரும் அநுபலிக்கும்படி க்ருஷ்ணஞய்வந்து அவதரித்தவனை. [நெமோலை] - ஒருவனை விஷயீகரித்தால் அவனளவில் தலைக்கட்டாத வ்யாமோஹத்தையுடையவனை. [தேன்குருகூர்ச்சடகோபன்பண்ணிய] - வேதம்போலே பிறப்பிலியன்று, (சுவளாஹெய்யம்) (அபௌருஷேயம்) என்னுமதிலும் வீறுண்டாயிருக்கிற தாயிற்று வக்த்ருவிஸேஷத்தாலே. இவை பண்ணிலேயாயிற்று நடந்தது. [பன்னிருநாமப்பாட்டு] - வைஷ்ணவத்வசிஹ்நமான திருநாமங்களைவைத்துப் பாடினவை. இவை செய்வதென்? என்னில், [அண்ணல் தாளணைவிக்கும்] - ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளோடே சேர்த்துவிடும். இத்திருவாய்மொழியோட்டை ஸம்பந்தந்தானே கேசவன் தமராக்கிவிடும்.

நிகமம் - வண்ணமாமணி இத்யாதி. 'பன்னிருகாமப்பாட்டு அண்ணல்தாளனைவிற்கும்' என்ற பதங்களைக் கடாசித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

பரதமார்த்தத்தில், வண்ணம் - அழகிய நிறம். மா என்று - மஹத்தை. கோநீ என்று -
விக்ரஹம். த்வீதியார்த்தத்தில், “மாமணி - வண்ணச்சோதி” இய்யங்கியம். “மா” என்று -
தறுப்பாய், நீலமணி யென்றபடி. “வண்ணம்” என்று - நிறத்துக்கு ஆஸ்ரயமான விக்ரஹத்தை
லக்ஷிக்கிறது. “தலைமகனை” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருநாடிக் இத்யாதி. ஸம்பிவ்யாஹாரதாத்
பர்யம் - அவர்களே இத்யாதி. பிறப்பிலியன்றாகில் வீறுண்டாகக்கூடுமோ? என்ன, அபௌரு
ஷையம் இத்யாதி. வீறு - அதிசயம். வகத்ருவிசேஷத்தாலே யென்றவிடத்தில் - “ஸுஹுவா
ஹினொவஹி” “ஸுஹொவாஹவ்யூஸஃவாராஸாஸ்ய” “யெஹெஹி கிம்வநாஸவஹி
ஹெஹி” என்றிருக்கையாலே, மயர்வற மதிசைமப்பெற்ற இவருடைய ஸ்ரீஸூக்திவைலக்ஷண்
யம் கிம்புகார்யாயவரித்தமிதே யென்றபடி. தேன்தருகூர் இத்யாதிக்கு - அழகிய திருக்காரிக்கு
நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த, த்ராவிடஸந்தர்ப்பருபமான ஆயிரத்தினுள்ளும், பண்ணி
லேவர்த்திப்பதாய்த் திருச்வாதசகாமத்தைப்பற்றி வருகிற பாட்டான இவை பன்னிரண்டுமென்று
ஸந்தார்த்தம். “பன்னிருகாமப்பாட்டு” என்றவிடத்திலே விவக்ஷிதம் விசேஷமாக - வைஷ்ண
வத்வ இத்யாதி. பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் - இந்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

முதற்பாட்டில் - தம்மோடு ஸம்பந்திஸம்பந்திகளுமெல்லாரும் தம்மைப் போலே விஷயீகிருதராணாக னென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில்-அதுக்கு அடி நாராயணனாகையாலே என்றும், அந்நாராயண ஸப்தார்த்தத்தையும் அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் - இப்படி விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேது சோன்றார்; நாலாம்பாட்டில் - ஸர்வகாலமும் தன்னையே அநுபவிக்கும்படி பண்ணினா னென்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில் - இப்படி தம்மை யநுபவிப்பித்ததனாலே அவன்வடிவில்புகரைச் சோன்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்கடி நிர்ஹேதுக க்ருபையென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - தன்னையே ஸர்வகாலமும் அநுபவிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தா னென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - தந்தவளவன்றிக்கே, விரோதியான நெஞ்சையும் போக்கினா னென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை யே நான் அநுபவிக்கும்படி என் ஹ்ருதயத்திலே புதுந்தா னென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - அநுபவவிரோதியான இந்திரியங்களையும் தன்வழியாக்கிக்கொண்டா னென்றார்; பதினோராம்பாட்டில் - ஏவம்பூதனானவன் என்னையல்லது அறியானா னென்றார்; பன்னிரண்டாம்பாட்டில் - என்னைப்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமதொழிய ஸ்வயத்தந்தால் அறியப்போகா தென்றார்; நிகமத்தில் - பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். (கங)

ஹேதுசொன்னாரென்றது-‘மாதவனென்றதேகொண்டு’என்றத்தைப்பற்ற. இப்படி என்னை விஷயீகரிக்கைக்குஅடி - உக்திமாத்ரத்தையே வ்யாஜமாக்கி விஷயீகரிக்கைக்கு அடி. (கங)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:— தெகெஸவாலிசிததாசிஹஜனஹன் பெரிசிகா ஐதிவஹயிஸவஃஸஃ | தஸ்யஸுரபுவமுணதெஷிதவாலிநாசிஹதி தசிஷ்டஃஸுரொசி—ஸுரெசி—நீநஃ ||.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்தபர்யரத்நாவலி:— ஸவ-பாஹிஸவ-நாயஸி ஹ-வநஜநநீவஸுஹஸரி-தாயீ- விஷயூஷாதிஜீவாவிரிதநிஸஸநஸாஹி ஸகிஷாயீ | விஸாநெஷுவாசிநாஜஸுவிஹவாஸகஸாநாவிபூஹபொமுஸா பெபுஹொஷநுநொகாஸுஜநஹிததயாசிாடிஸாஷாசிாபுபெ.

திருவாய்மொழி } கேசவனென்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்பும்
நூற்றந்தர்தி. } தேசடைந்தாரென்றுசிறந்துரைத்த - வீசுபுகழ்
மாறன்மலரடியேமன்னுயிர்க்கெல்லாமுய்கைக்கு
ஆறென்று நெஞ்சேயனை.

ஆழ்வார்திருவடிகளே ஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளே ஸரணம், சீயர்திருவடிகளே ஸரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—அணைவதாவணை : ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(அணைவது.) “தாமோதரனை” என்கிற பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வேஸ் வரத்வத்தைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதியாயத்தாலே ஸ்வேஹதுகமாக உபபாதித்து, இப்படி ஸர்வேஸ் வரனான எம்பெருமானை ஆஸ்ரயியுங்கோ னென்று பரரை நோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலே யாக்கி, “இத்தாற் போராது” என்று பார்த்தருளி, தனக்கு அஸாதாரணமாய், பர்யங்கவீத்யை யிற் சொல்லுகிறபடியே பெரிய பிராட்டியாரையும் தனக்குப் பர்யங்கபூதனான திருவநந்தாழ்வான் தொடக்கமான அயர்வறுமமரர்களையும் பரிகரமாகவுடைத்தாய், எத்தனையேனும் அளவுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வபாஹுபலத்தால் துஷ்ப்ராபமாய், ஓரளவுமில்லையே யாகிலும் திருவடி களையே பற்றினார்க்கு அநாயாஸேந பெறலாய், துக்ககந்தரஹிதமாய், அத்பந்த ஸுகரூபமாய், நிரதியமங்களமாய், அநுபவிப்பார்க்கு அதிஸ்புடமாய், அபரிச்சேத்யமாய், உத்தமமுமாயுள்ள முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐஸ்வர்யத்தை, ஸர்வேஸ்வரனாகையாலே அபேக்ஷித ஸம்விதா நக்ஷமனாயுள்ள ஸ்ரீயிப்பதியான எம்பெருமான், தமக்கும் தம் பரிகரத்துக்கும் தருகையிலே யுபக்ரமித்தருளுகிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதரான ஆழ்வார், “எல்லாரையும் ஈத்ருஸலோக பாகிகளாக்கவேணும்” என்று பார்த்தருளி, அவனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பாக ஐஸ்வர்யத்தையும் உபதேசித்து, நானும் இவர்களைப்போலே யாகாதே ததேகலோக னுய்க்கொண்டு அவனை புஜிக்கப்பெற்றே நென்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், “மேவுந்தன்மையமாக்கினான்” என்று - ஸ்வ ஸம்பந்தி ஜநங்களுக்கும் ப்ராப்திபர்யந்தபலரூப மோக்ஷப்ரதனுய்க் கொண்டு ஈஸ்வரன் நிற்கிற நிலையையும், அதுக்கு அடியான பரத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, “இத்தை ஸம்ஸாரிகள் இழக்க வொண்ணாது” என்று உபதேசிப்பாராகக் கோலி; அவனுடைய ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வகமான மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், அதுக்கு உறுப்பான சேஷ்டித வைலக்ஷண்யத்தையும், இந்தவ்யாபார ப்ரகாஸிதமான ஸௌலப்பாதி குணங்கள் நித்யாநுபாவ்ய மென்னுமிடத்தையும், அந்த குணப்ரகாஸகமான அவதாரபாஹுஸ்யத்தையும், அவதாரதஸையி லும் பரத்வம் அதிப்ரஸித்தமென்னு மிடத்தையும், அவதீர்ணனுவன் ரக்ஷணவ்யாமோஹத் தால் பண்ணும் வ்யாபாரம் அநேக மென்னுமிடத்தையும், அவதீர்ணனுடைய பரத்வோபயுக்த மான அதிஸயிதாசாரங்கள் அறியவல்லாரில்லை யென்னு மிடத்தையும், அவனுடைய ஆஸ்ரித ஸௌலப்பம் அபரிச்சிந்ந மென்னு மிடத்தையும், ஏவம்விதனைத் தாம் அநுபவிக்கப் பெற்றமை யையும் அருளிச்செய்து, உபதேஸாந்நிவ்ருத்தராய் ஸ்வலாபத்தோடே தலைக்கட்டுகிறார். இதில் சொல்லுகிற பரத்வம், முதல் திருவாய்மொழி போலே-ஸ்வரூபகதமாயுமன்றியே, திண்ணன் வீட்டிற் போலே - மநுஷ்யத்வே பரத்வமு மன்றியே, மோக்ஷப்ரதத்வோபயுக்தமா யிருக்கிறது.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்முடைய பரிகரத்தையும் தம்மைப்போலே யாக்கி, “இத்தாற் போராது” என்றுபார்த்து, முக்தப்ராப்யமான ஐஸ்வர்யத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருகையிலே யொருப்பட்டிருக்கிற விருப்பைக் கண்டு அதிப்ரீதராய், ஸம் ஸாரிகள் படுகிற அநர்த்தத்தைக்கண்டு, “எல்லாரும் ஈத்ருஸலோகபாகிகளாகவேணும்” என்று மோக்ஷப்ரதத்வத்தை யுபதேஸிக்க, அது ராவணனுக்குச் சொன்ன ஹிதம்போலே நிஷ்பல

மாகையாலே, “இவர்களைப்போலே யாகாதே நாம்ததேகலோகராகப் பெற்றோமே” என்று த்ருப்தராய் முடிக்கிறார். “இத்திருவாய்மொழி பரத்வோபதேசம்” என்று பூர்வர்கள் நிர்வஹிப்பார்கள். “பலவிடத்திலும் பரத்வஞ்சொல்லா நின்றது, மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்ல வேண்டிவதொன்று, அத்தைச் சொல்லுகிறது” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வார். இவைதான் ஒன்றை யொன்று ஒழிந்திராது, மோக்ஷப்ரதத்வம் ஸர்வேஸ்வரத்வத்தோடே வ்யாப்தம். ஸர்வேஸ்வரனாகில் மோக்ஷப்ரதனாயிருக்கும். மோக்ஷமாகிறது - தனக்கு அஸாதாரணமாய் முக்தப்ராப்யமான தன்னுடைய ஐஸ்வர்யம். அதாகிறது - பிராட்டி திருவநந்தாழ்வான் முதலான நித்பஸூரிகளைப் பரிகரமாகவுடைத்தாய், அளவுடையார்க்கும் ஸ்வயத்நஸாத்ய மன்றிக்கே தன்னாலே தன்னைப்பெறுவார்க்கு அநாயாஸஸித்தமாய், நிரதிஸய ஸுகரூபமாய், அபரிச்சேத்யமாய், அதிஸ்புடமாய் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஐஸ்வர்யம்.

ஈடு.— ஸர்வேஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் தம்மோருவரளவிலுமன்றிக்கே, தம்மோடே ஸம்பந்தமுடையாரளவிலும் வேள்ளமிட்டபடியைச் சோன்றார் - கீழ்; இத்திருவாய்மொழியில் - “நம்மோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அவன் இப்படி விஷயீகரிப்பானானபின்பு ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை உண்டாக்கி அவன் க்ருபைக்கு விஷயமாக்குவோம்” என்று, அவர்களுக்கு மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார். இத்திருவாய்மொழி தன்னை - ‘ஈஸ்வரத்வஞ் சொல்லுகிறது’ என்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு; ‘மோக்ஷப்ரதத்வஞ் சொல்லுகிறது’ என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. இவைதான் ஒன்றையொன்று விட்டிராது, ஈஸ்வரனாயிற்று மோக்ஷப்ரதனாமவன்; மோக்ஷப்ரதனம்போது ஈஸ்வரனாகவேணும். இதுதன்னிற்செய்ததாகிறது என்? என்னில்; - ஆழ்வார்க்கு முதல்தன்னிலே ஸர்வேஸ்வரன் அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து, ரூசியை யுண்டாக்கி, இவர்விடிலும் தான் விடாதே

அணைவதரவணை ப்ரவேசே. வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக ஸங்கதி - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. இந்த வாக்யம் - “கேசவன் தமர்கீழ்மே லெமரேழுமுபிறப்பும்” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து. நம்மோட்டை ஒரு ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி - நாம் உபதேசித்து சிஷ்யரூபஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கி. நம்மோட்டை ஸம்பந்தமென்கிறவிடத்திலே - “பிள்ளை லோகாசாரியர், ‘ஆய்க்குடி’ என்கிற க்ராமத்திலே ‘பெருமாள் பறிகொடுத்தார்’ என்று கேட்டுத் தாமும் பறிகொடுத்தார்; அத்தைக் கேட்டருளிப் பெருமாள் அத்தயந்தம் ப்ரீதராய்ப் பிள்ளை லோகாசாரியரைப் பார்த்து, ‘உமக்கும் உம்முடைய ஸம்பந்திகளுக்கும் மோக்ஷம் தந்தோம்’ என்று திருவுள்ளமாக, அநந்தரம் பிள்ளைலோகாசாரியர் “ய்யம்ஸ்யஸாதி வாணிஷ்யா” இத்யாதிப்படியே தம்முடைய பரமக்ருபையாலே ஏறம்பு முதலானவற்றை ஸ்பர்ஸிப்பது, ஸ்த்தாவராதிகளைக் கடாக்கிப்பது முதலான க்ருபாகார்யமான செயல்களைச் செய்து எல்லார்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கியருளிப்போலே” என்று அருளிச்செய்வார். “தீர்த்தனுலகனந்த” இத்யாதியையும், “இருவரவர்முதலுந்தானே” இத்யாதியையும் பற்ற-ஈஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறதென்று நிர்வஹிப்பாரு முண்டு என்றது. அது முதல்திருவாய்மொழி, “திண்ணன்வீடு” இத்யாதி யாலே வித்தமாகையாலே, “பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவன்” என்றத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு மோக்ஷப்ரதத்வம் சொல்லுகிற தென்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி யென்றபடி. சுந்யூதராவகெஷ் சுந்யூதராவியாயிநாஸ்வாநாஃ காமதிரித்யூதாஹ - இவைதான் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண. மோக்ஷப்ரதனான ஈஸ்வர ப்ரதிபாதகம் இத்திருவாய்மொழி யென்றபடி. இரண்டும் - முதற்பாட்டிலே வ்யக்தம். விஸ்தாஸங்கதி - இது தன்னில் இத்யாதி. இது தன்னில் - இத்திருவாய்மொழியிலே. அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - “யாதானும்பற்றி நீங்கும்விரதத்தை நல்வீடுசெய்யும்” “இசைவித்தென்னை” “என்னிசைவினை” இத்யாதியைப்பற்ற. ஆபிமுக்யத்தைப் பிறப்பித்து என்றது - மயர்வற மதிநலம்ருளின மையைப் பற்ற. யத்வா, இரண்டும் - “தீமணங்கெடுத்தாய்” “மருவித்தொழும்மனமேதந்தாய்” என்றத்தைப் பற்றவாதல். ரூசியை யுண்டாக்கி என்றது - “அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து” “நின்னலாலிலேன்காண்” இத்யாதியைப்பற்ற. “யாடுண்டி” இத்யாதியைப்பற்ற - இவர்விடிலும் இத்யாதி. “முடியாததென்னெனக்கேலினி” “கேசவன்

acharya.org

‘நாம் நம்முடைய அநுபவத்தைவிட்டு இவர்களோடே துவக்குண்கிற இதுக்கு ப்ரயோஜனமென்?’ என்று, வழிபறிக்கும்நிலத்தில் தம்கைப்போருள்கொண்டு தப்பினார் ஹ்ருஷ்டராமாபோலே, ‘நாம் முந்துறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதோழியப் பெற்றோமிறே’ என்று ஸ்வலாபத்தை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார்.

முதற்பாட்டு.

அணைவதரவணைமேல் பும்பாவையாகம்
புணர்வது இருவரவர்முதலுந் தானே
இணைவனமேப்போருட்கும் வீழுதலாம்
புணைவன் பிறவிக்கடல்நீந்துவார்க்கே.

ஆ.—நாடபர்யங்கஸாயி யாகையாலும், ஸ்ரியப்தியாகையாலும், ப்ரஹ்மருத்ராதிக ளுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலும், ஸர்வாத்மஸஜாதியதயா அவதீர்ணனாய்க்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷக னாகையாலும், முமுக்ஷுக்களுக்கு ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகனாய்க்கொண்டு மோக்ஷப்ரதனாகையா லும், நாராயணனே ஸர்வேஸ்வர னென்கிறார்.

வா.ந.சு.இ. வா.வி. ஹ.ந.யா.ஹ்.ர.வ.யு.ந.ந.ந.ஃ||க.அ|| ர.நெ.ரா.நெ.ண யு.யு.வ.க.ஷ.ரி.ம் வா.க. ரு.ரா.க.ஷ.ல. | ந.தெ.ரா.க.யா.கா.ய.பு.ந.நெ.வ.ந.ந. ஷ.ச.க.ஷ.பு.லி || வ.ஹ.வ.ஸு.ர.ய.வெ.நெ.வெ. கெ. யு.ஷ.தா.ய.கி.பு.நெ.வ.தி.தா. | வ.நெ.ஷா.கி.வ.ரா.யெ.ந வி.ந.ஷா.ஸ.வ.ரி.வ.தா. || ஸெ.அ.ஹ.தெ. வ.வ.ரா.யெ.ந வி.ந.ஸெ.ய.ம் நி.ஸா.வ.ர. | க.ரு.ய.தெ.க.ஷ.ரி.ம் த.க.ஷ.ரி.ம் க்ஷா.ம் நா.ந.யா.கி. ஹ || ரா.கி.ஸு. ஹி கி.ஹ.தெ.ஜா. கி.ஹ.ஸ.கெ.வா. கி.ஹ.வ.ய. || க.வி.ரா.க.ஷ.ல.வெ.நெ.வெ. ஹ.வெ. டி.க.ஷ.ரெ.ஹி.ஸ. ||உ.உ.||” வ.வ.ம் கி.ரீ.வெ.நெ.நெ.ஷ.ஸ.தி ரா.வ.ண. || உ.த.ர.ஸ.மெ.பு, “கி.ரீ. வெ.ந து.த.அ.க.யு.ம் க்ஷ.ரி.ம் யு.ஷ.தா. ரா.வ.ண. || உ.ஷ.தா.ந ப்ர.தி.ஜ.ப.ர.ஹ.கி.த.பு.கா.கி. ஹ.வெ.ள.ஷ.ய. ||க.||”

“யு.க.கா.நெ.ந.வ.நெ.ந.ந.க.ஷ.ரி.ம் வீ.ய.பு.வ.தா.தெ.ந ய.கி.பு.ந.வ.தி.பு.நா. | வெ.ர.ம் நி.ர.ய.பு.க.ம் க.த.பு.ம் கீ.ய.தா.கி.ஸு. நெ.கி.யி.வீ ||க.எ. || யா.வ.ஹ.ஸ.ம.ஜா.ம் ஸா.ஸா.ம் வ.ஹ.ர.த. ஸ.கி. க.உ.மா.பு. | வ.ரீ.ம் கி.ர.ய.மெ.த வா.நெ.ஷ.பு.ய.தா.கி.ஸு. நெ.கி.யி.வீ || யா.வ.த.வெ.நா.கி.ஹ. தீ.பு.ய.பு.ஷ.பு.ஹ.ரி.வா.ஹி.நீ. | நா.வ.ஸ.ந.தி நெ.அ.ஷா.ம் தா.வ.தீ.தா ப்ர.தீ.ய.தா.பு. || வி.ந.ஸெ. யி.வ.ரீ.வ.தா. ஸ.பு.ரா.ஸ.வெ.பு. வ. ரா.க.ஷ.லா. || ரா.கி.ஸு. டி.யி.தா.வ.தி.ஸ.ய.ம் ந.ய.கி.பு.ய.தெ. || ப்ர.ஸா.கி.யெ. க்ஷா.ம் வ.பு.க.கா.த.ரு.வ.வ.ந.ஸ.கி. | ஹ.ம் த.யு.ம் க்ஷ.ஹ.ம் ப்ர.தி.கி. கீ.ய.தா.கி. ஸு. நெ.கி.யி.வீ ||உ.க. ||” உ.த.ர.ஸு. டி.யி.தா.கி.ஸ.ய.வ.த.பு.ஸ.வ.ஹி.ஸ. ஸ.மெ.பு.ஷ.பு.கா.நெ.ர.வி வ.ஹ.கி.வெ.ந ஹி.த.கி.ஷ.வ.ஹ.வி.ஷி.ஷ.ண. ப்ர.தி.ரா.வ.ண. || ஷெ.ய.ஸெ, “க.ந.ஷெ.வ.ம் வி.ய.ம் ப்ர.தி.யா.க.யு.நெ.த.ஹி.ஸா.வ.ர. | க.வி.ந.ஹ.கி.தெ.பு.ந. ஹ.வெ.க. க்ஷா.ம் து.யி.க.உ.வா.ம் ஸ.ந.பு. ||க.ரு. ||”

துவக்குண்கிற - ஈடுபடுகிற. ஸ்வலாபத்தை யநுஸந்தித்து என்றது - “கண்ணனை நான் கண்டேனே” என் றத்தைப்பற்றி. இனியராகிறார் - ப்ரீதராகிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாதிக்கிற அர்த்தத்தை ஸம்சேஷிப்பிக்கிறார்.

[அணைவதென்று தொடங்கி] - பெரியபிராட்டியாரும் எம்பெருமானும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்குமிருப்பைக் காண்கை முக்தப்ராப்யமென்று கருத்து. ஆகம் - உடம்பு. [இருவரவர்] - ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்கள். [இணைவனென்று தொடங்கி] - தேவமதுஷ்யாதி ஸமஸ்த ஜந்து ஸஜாதீயனாய் வந்து திருவவதாரம்பண்ணி மோக்ஷப்ரதனம். [புணைவன்] - துஸ்தரமான ஸம்ஸாரத்தை “கடக்கவேணும்” என்றிருக்கும் ஆஸ்ரிதர் பரமெல்லாம் தானே நிரவஹிப்பானாகை.

ப.—முதற்பாட்டில், இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தத்துக்கு ஸங்க்ரஹரூபமான ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அரவு அணைமேல் - திருவநந்தாழ்வானாகிற அணைமேலே, அணைவது - அபிமதமாகச் சேர்வது, பூ பாவை - பூவிலே பரிமளம் வடிவுகொண்டாற்போலே போக்யபூதையான பிராட்டியின், ஆகம்-திருமேனியை, புணர்வது - (போக்யமாக) ஸம்ஸ்லேஷிப்பது, (இது நித்யவிபூதிநிர்வாஹகத்வம்); (ஸீலாவிபூதிநிர்வஹணத்தில்), அவர் - காரணைஸ்வராக ப்ரஸித்தரான, இருவர்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள், (இவருடைய உக்பத்திஸ்த்தித்யாதிகளுக்கும்), தானே - தானே, முதலும் - ஹேதுவாயிருக்கும், எப்பொருட்டும்-(ரக்ஷயமான ஜகத்தில்) ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும், இணைவனம் - (அவதாரமுகத்தாலே) ஸஜாதீயனாயிருக்கும், விடு - (ரக்ஷணத்துக்கு மேலெல்லையான) மோக்ஷத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாயிருக்கும், (இத்தால் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கியாமைக்காக), பிறவி-ஸம்ஸாரமாகிற, கடல்-கடலை, நீந்துவார்க்கு-நீந்திக்கரையேற வேண்டுவார்க்கு, புணைவன் - தெப்பமாமவனாயிருக்கும், புணைவன் - தெப்பமாமவன்.

இ.—முதற்பாட்டு. ஸர்வஸங்க்ரஹமாய், இதிலேயேரொரு பதத்தைப்பற்றி - மேலிற்பாட்டுக்களும், அவை தம்மைப்பற்றி யெழுவனவுமாகிறன மேல்.

[அணைவதரவணைமேல்] - மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவற்றை ஸ்வபாவமாக வுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைவது. ஸேஷபூதன் அடிமைசெய்தல்லது தரிக்கமாட்டாதாப்போலே, ஸேஷியும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யணைந்தல்லது தரியானாயிருக்கிறபடி. [பூம்பாவை]- பூமென்று - அழகு. பாவையென்று-ஸ்த்ரீத்வம். நிர்வதிகமான ஹோக்யதையையும் ஸ்த்ரீத்வத்தையு முடையளாயிருக்கை. தேஹகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் குறைவற்றிருக்கை. [ஆகம் புணர்வது]-இவளுடைய ரூபகுணத்திலே துவக்குண்டு ஆத்மகுணத்தளவும் செல்ல மாட்டாதிருக்கை. அணைவது, புணர்வது என்கையாலே - போகம் ஒத்திருக்கிறபடி. “ரஸிணாவநெசுயு:”. மாதா பிதாக்கள் கூடவிருக்கும் படுக்கையிலே ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக வேறும் புத்ரனைப்போலே, பிராட்டியும் அவனும் திருவநந்தாழ்வான்மேலே யிருக்க “தநேவம் விதூஷெநாய்யாரொஹதி” - என்கிறபடியே அதிலேயேற, அவர்கள் இவனை யணைக்கையிறே முக்தப்ராப்யம். [இருவரவர் முதலுந்தானே] - “நஸு ஹாநெஸாந:” என்று ஸ்ருதி ப்ரஸித்தரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதன். “காரணஹுயெயு:” என்கிறபடியே உபாஸ்யனும் அவனே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்குக் காரணத்வமில்லை, ஹாவநாத்ரயாந்விதராகையாலே. [இணைவனெப்பொருட்டும்] - தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களோடும் ஸஜாதீயனாயவதரிக்கும். அவதாரப்ரயோஜனம் சொல்லுகிறது [விடுமுதலாம்] - மோக்ஷஹேதுவாகைக்காக அவதரிக்க

வேண்டுகிறது. பரமபதம், சென்று அபேக்ஷிக்க நிலமல்லாமையாலே, ஸஜாதீயமாய் வந்து அவ தரிக்கிறது. உத்க்ருஷ்டனாகில் வெருண்டு அகலுவர்கள், தாழப்பிறக்கில் காற்கடைக்கொள்ளு வர்கள். ஸர்வஸாதாரணன் மோக்ஷப்ரதனாகைக்காக வந்தவதரித்தால், ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கியா தோவென்னில். [பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்குப் புணைவனம்] - “ஸம்ஸாரமாகிறதொருகடல், அது நம்மாற்கடக்கவரிது, ஒரு ஸர்வஸுத்தியைப்பற்றிக் கடக்கவேணும்” என்று நினைப்பார்க்கு ப்ரதி பூவாய்த் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். ஸர்வபா கிர்வாஹகனிதே - ப்ரதிபூ. “விஷ்ணுபோதம்” என்னையாலே தெப்பமென்னவுமாம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. முத்தப்ராப்யபோகத்தைச்சோல்வுகிறது. முதற்பாட்டுத்தான் இத் திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்ரஹமாய், மேலுள்ளபாட்டுக்களிலே ஒருபதத்தைப்பற்றிப் போருமவையும்; அதுதன்னைப்பற்றி யேழுமவையுமா யிருக்கிறது.

[அணைவது அரவணைமேல்] - முத்தப்ராப்யலோகந்தான் இருக்கிறபடி. பர்யங்கவித்யை யிற் சோல்வுகிறபடியே, ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டிமாருங் கூடத் திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே யிருக்கிற இருப்பிலே, இச்சேதநன் முத்தமயச்சேன்று கிட்டினால் “சுஹஸ்ரஹாஸி” (அஹம்ப்ரஹ்மாஸி) நான் ராஜபுத்ரன், ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்னக்கடவன்; ‘ஆகில் இங்ஙனே போராய்’ என்றால், அவன் அங்கீகாரம்பெற்று, மாதாபிதாக்களிருந்த படுக்கையிலே ப்ரஜை சேன்று ஏறுமாபோலே “ததெவம்விதூதேநாஸூரொஹதி” (தமேவம்வித்பாதேநாத யாரோஹதி) என்று ஏறக்கடவனாகச் சோல்வுகிற அப்பேற்றைச் சோல்வுகிறது. [அணைவது] - தாப த்ரயங்களாலே நொந்த ஸம்ஸாரிசேதநன், ‘ஹஷ்ஸுஹஸுவிஷ்டாஸி’ (ஏஷப்ரஹ்மப்ர

ப்ர:—முதற்பாட்டு (அணைவதரவணைமேல்). (அணைவது)—ஸ்ரீஹாரதெ (ரோ-ச) ஶிதீதாயாஸு, “த்யுகாகாரிம் ஹயம் க்ரோயம் மொஹம் ரோஹஹ ஶிதூஸு | ஹஷ்ஸு ஹஸு விஷ்டாஸிஸ்ரீ ஷேஸீததிவஹ ஷு || ௩௦ ||”

முதற்பாட்டு - அணைவது இத்யாதி. “அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம்புணர்வது” என்கிற இவ்வளவைப் பராமர்ஸித்து அருளிச்செய்கிறார் - முத்தப்ராப்ய இத்யாதி. “இருவரவர்முதலுந்தானே” இத் யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் - முதற்பாட்டுத்தான் இத்யாதி. அதுதன்னைப்பற்றி - அப்பாட் டித் தன்னைப்பற்றி.

முத்தப்ராப்ய போகந்தான் இருக்கிறபடி யென்கிற விடத்திலே - “கூடுபூஜீநு” என்கிற ஸ்லோகமும், “ஸஹ்யவாஸு” என்கிற ஸ்லோகமும் அநுஸந்திப்பது. “அணைவதரவணைமேல்” என்றால் - முத்தப்ராப்யபோகம் எப்படி சொல்லிற்றும்? என்ன - பர்யங்கவித்யையிலே இத்யாதி. “ஸஹஸ்ர ஹுடு ணெவிதிதெ ஷுபஉபெய்யதுதேவாநாஸிபெஷுகுஷெ” என்ற - திருமாமணி மண்டபத்திலே, திருவந்தாழ்வான்மேலே தர்மாத்யஷ்டபீடத்தை யுடைத்தான திவ்யவிம்ஹாஸநத்தின்மேலே, “தநயெஷு ஷுபஉவாஸு” என்கிற பத்மத்திலே, “விஸொதவிபுணீ ஜூநாகியா யொமாதயெஷவ | ஸுஹாஸத்யாநாநாஸாஹாஸாஸிஸுயெஸு” என்று அந்தப்பத்மத்தின் அஷ்டதளத்திலே, விமலாத்யஷ்ட பரிசாரிகைகளும், அதின் கர்ணிகையிலே யிருக்கிற “கூடுபூ ஜெஹ” என்ற வளோடேகூடத் திருவெண்சாமரம்பரிமாற, அந்தக்கர்ணிகையிலே திருவந்தாழ்வான்மேலே பிராட்டி மாரோடேகூட வீற்றிருக்குமது - பர்யங்க வித்யாப்ரகாரம்; கௌஷீதகீப்ராஹ்மணத்திலே சொல்லப்பட்டது என்று அருளிச்செய்வார். வியீதே - விஸாலே. உக்ரே - அகப்பிவநீயே. “சுஹஸ்ர ஹாஸி” என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் - கார்யகாரண பாவத்தாலேயாதல், ஸரீராத்ம்பாவத்தாலேயாதல். இந்த இரண்டையும் அருளிச்செய்கிறார் - நான் ராஜபுத்ரன் ப்ரஹ்மப்ரகாரபூதன் என்று. ராஜபுத்ரனென்கையாலே - கார்ய காரணபாவம். ப்ரஹ்மப்ரகாரபூத னென்கையாலே - சரீராத்ம்பாவம். ராஜபுத்ரன் - ப்ரஹ்மபுத்ர னென்றபடி.

acharya.org

மாணம்) - நாயகரான பேருமாள் ரஸமல்லவே பிராட்டியது, பிராட்டிக்குப் பிறக்கும் ரஸமன்றே பேருமாளது, அப்படியே, அச்சேர்த்திகண்டு உகக்குமவரினே இளையபேருமாள். 'வநே' (வநே) - "படைவீடர் காட்டிலே ரமித்தார்கள்" என்று தோற்றதே, காடர் காட்டிலே வர்த்தித்தாற்போலே பொருந்தியிருந்தபடி. ஆகச் சொல்லிற்றாயிற்று - ஸர்வேஸ்வரனும் பிராட்டிமாருமாகத் திருவந் தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே இருக்கக் கண்டு உகந்து அடிமை செய்கை முக்தப்ராப்ய லோகமா கிறது. [இருவரவர்முதலுந்தானே] - ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்குக் காரணபூதனாயிருக்கும். 'ஸுஸுஹ ஸஸிவ' (ஸப்ரஹ்மாஸஸிவ) என்கிற ப்ரஸித்தியாலே 'இருவரவர்' என்கிறார். அவ்விபூதி யைச் சொல்லுகிற விடத்திலே 'அணைவது, புணர்வது' - என்கையாலே அது போகபூமி யாய் நியமாயிருக்கு மென்னுமிடமும், இங்கு 'முதல்' என்கையாலே - இவ்விபூதியில் கார்ய காரணபாவத்தால் வந்த ஸம்பந்தமும், இதுதான் ஆவது அழிவதாமென்னு மிடமும் சொல்லு கிறது. இத்தால்-ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் ஸம்ஸாரபத்தர்க ளென்னுமிடமும், ஈஸ்வரனே மோக்ஷ ப்ரதனாக வல்லானென்னு மிடமும் சொல்லுகிறார். ஆக, ஆஸ்ரயணியன் அவனே, ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் ஆஸ்ரயணியரல்ல ரென்கை; 'சுஸுஹஸிவ வயதுணாஜமடின வயதுவலிதா: | ப்ராணிந:கசிபுஜநிதஸம்ஸாரவஸவதிபுந: ' (ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பப்ர யந்தா ஜகதந்தர்வயவஸ்த்திதா: ப்ராணிந:கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஸவர்த்திந:) என்னொரின்றதினே. இப் படி ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் காரணபூதனாகையாலே வந்த மேன்மையையுடையவன். [எப் பொருட்குமிணைவனாம்] - தேவாதி ஸகல பதார்த்தங்கள்தோறும் ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரிக்கும். ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்து அவதரிப்பது, உபேந்த்ரனாவது, சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீவஸுதேவர்களா லிலே அமைத்துவந்துபிறப்பது, மஹாவராஹ்மாவது, குப்ஜாம்ரமாவதாகாநிற்கும். இப்படி தாழ்

ப்ர:-(இருவர்)-ஸ்ரீ நாராயணாநுவாகே "தஸ்யாஸிவாயாபியெய்வாரிதா வுவலித: ஸுஸுஹஸிவஸெஷு ஸோக்ஷா: வாரிஸாராட:"

ஸ்ரீ விஷ்ணுவெபி "சுஸுஹஸிவ வயதுணா ஜமடினவயதுவலிதா: | ப்ராணிந: கசிபுஜநிதஸம்ஸாரவஸவதிபுந: ||" உதிசொளநகவவநடி.

என்ன - நாயகரான இய்யாதி. விஷயபேத ப்ரயுக்தரஸபேதஸ்ஸர்வத்ர ஸமாந இதி பாவ. சித்ரகூடத்தி லிருப் பைச் சொன்னபோதே - "வநே" என்றது வித்தமாயிருக்க, புந: "வநே" என்று விசேஷித்ததுக்கு லாவம்- படைவீடர் இய்யாதி. படைவீடர் - படைவீட்டிலே யிருக்குமவர்கள். காடர் - காட்டிலேயிருக்குமவர்கள். "ப்ரயங்கவித்யையில்" இய்யாதி வாக்யோக்தார்த்த நிகமநம் - ஆக இய்யாதி. ஆகிறதென்ற அநந்தம் - என்று இய்யத்யாஹார்யம். இன்னார் என்றதே, "இருவரவர்" என்கிறதென்? என்னில், - ஸுஸுஹ இய்யாதி. இவ்விடத்திலே - "ஸ:" என்கிறது அநுபயுத்தம்; "ஸுஸுஹ ஸிவ:" என்கிறதே வேண்டுவது. இத்தால் பவிதம் - அவ்விபூதியை இய்யாதி. நியமாயிருக்கு மென்றது - "அணைவது, புணர்வது" என்கிற வர்த்தமா நத்தாலே வித்தமான அர்த்தம். ஆவது அழிவது - உண்டாவது நசிப்பது. காரணத்வகதந்தாலே பவிதம்-இத் தால் இய்யாதி. கர்மவஸ்யராகையாலே பத்த ரென்றபடி. "முதலும்" என்ற சஸப்தத்துக்கு அர்த்தம் - ஆக ஆஸ்ரயணியன் இய்யாதி. த்யேயனுமென்று அநுத்தஸமுச்சய மென்றபடி. ப்ரஹ்மாதிகள் ஆஸ்ரயணிய ரல்லா மைக்கு அடி - ஸ்ருஜ்யத்வ கர்மவஸ்யத்வக்க ளென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் கர்மவஸ்யரென்கைக்கு ப்ர மாணம் - சுஸுஹ இய்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே ஸொளநகவசநம். "ஸர்வாதிகனவன் ஸுலபனென்" என்று அவன் ஸௌலப்பத்துக்கு அதிசயஞ்சொல்லுவாராக, இத்தால் அவன் பெருமை சொல்லுகிற தென் கிறார் - இப்படி இய்யாதி. இணைவன் - ஸஜாதீயன். தேவாதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் அவதாரமுகேந ஸஜாதீயனெ மென்று ஸப்தார்த்தம். அப்படி அவன் அவதரித்தமையுண்டோ? என்ன - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் இத் யாதி. அமைத்து - ஸங்கோசித்து. வீடுமுதலாம் - மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். அப்படிமோக்ஷம்

acharya.org

(விஷ்ணுபோதம்) என்னக்கடவதிறே. ஏகதேசத்தைப்பற்றி நிற்கையன்றிக்கே, அக்கரையும் இக்கரையுமாய் நிற்கும் ஓடமாயிற்று. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

நீந்துந்துயர்ப்பிறவியுட்பட மற்றெவ்வேவையும்

நீந்துந்துயரில்லா வீடுமுதலாம்

பூந்தண்புனற்போய்கை யானையிடர்கடிந்த

பூந்தண்துழாய் என்தனிநாயகன்புணர்ப்பே.

ஆ.—(நீந்தும்.) ‘வீடுமுதலாம்’ என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது. ஜம்மஜராமரணத்தையபரிமித ஸம்ஸ்ததுகேரஹிதமான மோக்ஷத்துக்குக் காரணம் எம்பெருமானோடு உள்ள ஸம்பந்தம்; அது எங்கேகண்டோம்? என்னில், -ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானபக்கவிலே கண்டோ மென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில்; “வீடுமுதலாம்” என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, எம்பெருமான்தானே வேணுமோ, அவனோடுள்ள ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்பாதமென்கிறார்.

[நீந்துமென்று தொடங்கி] - கடக்கவரிதான துக்கத்தையுடைத்தான ஜம்மரணத்திகளொன்றும் இல்லாத மோக்ஷத்துக்கு அடியாம்; [பூந்தண்புனல் என்று தொடங்கி] - பூத்துக்குளிரந்த நீரையுடைய பொய்கையிலே முதலையாலே நலிவுபட்ட ஆனையினுடைய இடரைப்போக்கின நிரதிசயபோக்யனாய் என்னை யந்நயார்ஹமாக அடிமைகொண்ட எம்பெருமானோட்டை ஸம்பந்தம். இங்கு, ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபந்திவாரணம்-த்ருஷ்டாந்ததயாசொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிஸ்தரணபூர்வகமான மோக்ஷத்துக்கு ஹேது அவனுடைய ஸம்பந்த மென்கிறார்.

(இஸ்ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திக்கு நிதர்ஸநமென்னலாம்படி), பூ - பூவையுடைத்தாய், தண் - குளிரந்த, புனல் - புனலையுடைய, பொய்கை - பொய்கையிலே, யானை - யானைக்கு, இடர்-(முதலையால்வந்த) இடரை, கடிந்த - போக்கின, பூம்-செவ்வியையுடைத்தாய், தண் - குளிரந்த, துழாய்-திருத்துழாயையுடையனாய், (அத்தாலே), என் - எனக்கு, தனிநாயகன் - அத்விதியநாயகனானவனுடைய, புணர்ப்பு - ஸம்பந்தமானது, நீந்தும் - (இச்சேதநனுக்கு) நீந்தாநிற்கும்படி துஸ்தரமாய், துயர் - துக்கோத்தரமான, பிறவி - பிறவி, உட்பட மற்று - உட்பட மற்றும், நீந்தும்-நீந்தும்படியான, எவ்வெவை - (ஜராமரணத்திகளான) எவ்வகைப்பட்ட, துயரும் - துக்கமும், இல்லா-ஸ்பர்ஸியாத, வீடு - மோக்ஷநந்தத்துக்கு, முதலாம் - ஹேதுவாம். முதற்பாட்டில் “வீடுமுதலாம்” என்றத்தை விவரித்தது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ‘வீடுமுதலாம்’ என்கிறபதத்தை விவரியாநின்றுகொண்டு, அவன்தானே செய்யவேணுமோ, அவனோடுண்டான ஸம்பந்தமே மோக்ஷப்பாத மென்கிறார்.

தெய்வஹம்ஸாந்ஸாரஸங்காவகாஸொநெதிலாவஃ. அரவணமேல் - அணைவது, பூம்பாவையாகம் புணர்வது, இருவரவர் முதலந்தானே, வீடுமுதலாகைக்காக - எப்பொருட்கு மிணைவனும், பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு - புணைவ நித்யந்வயஃ.

acharya.org

கின. [பூந்தண்மோயென்தனிநாயகன்] - வைத்தவனையத்தோடேகாணும் மலேலேபோய் விழுந்தது. திருத்துழாயிற் பரிமளம்போலேகாணும் ஆனையிடரைக் கடிந்தது. ஆனையிடராவது - “ஸர்வேஸ்வரன் ஆபத்ஸகன்” என்றிருந்தோம்; இவன் இப்படி ஆபந்நாக உதவாதோழிவதே; நர்க்ருணனாயிருந்தான்! என்று நாட்டிலுள்ளார் நினைக்கிற் செய்வதென்” என்று அத்தாலேவந்த இடராகிலுமாம். [என்தனிநாயகன்] - ஆனையிடரைப் போக்குகையன்றிக்கே, தம் இடரைப் பரிஹரித்தாற்போலே யாயிற்று இவர்க்கு இருக்கிறது. [புணர்ப்பு]-அவனோட்டைஸம்பந்தம். அவன்திருவடிகளில் ஸம்பந்தம், துக்கநிலைநிலையுடையபண்ணி, “ஸுவலாபவெகலக்ஷணம்” (ஸுகபாவைகலக்ஷணம்) என்கிற பேற்றையும் தரும். தனிநாயகன்புணர்ப்பு-வீழுதலாம் என்று அந்வயம். (2)

மூன்றாம் பாட்டு.

புணர்க்குமயனும் அழிக்குமரனும்
புணர்த்ததன்னுந்தியோடு ஆகத்துமன்னிப்
புணர்த்ததிருவாகித் தன்மார்வில்தான்சேர்
புணர்ப்பன்பெரும்புணர்ப்பு எங்கும்புலனே.

ஆ.—(புணர்க்கும்.) ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் தன்னுந்தியை ஆஸ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஜகத்ஸ்ரஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் தன்திருவுடம்பை ஆஸ்ரயமாகக் கொடுத்துவைக்கும்; ஸர்வலோகேஸ்வரியான பிராட்டிக்கும் தன்திருமார்வைக் கொடுத்துவைக்கும்; திருவந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளும்; இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வ சிற்றஹபூதமான திவ்யசேஷத்தங்கள் எங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், “இருவரவர் முதலுந்தானே” என்கிற பதத்தை விவரியாநின்றனுகொண்டு, ஸ்ரியஃபதிபான எம்பெருமானுடைய ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சேஷத்தங்களை யெங்கும் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா மென்கிறார்.

[புணர்க்குமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸம்ஹர்த்தாவான ருத்ரனுக்கும் திருநாகிகமலத்திலும் திருவுடம்பிலுமாக இடங்கொடுத்து அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனும்; உந்திக்குப்புணர்ப்பாவது - ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்தபத்திஸ்தாநமாகை. [புணர்த்தவென்று தொடங்கி] - தன்மார்விலே ஸம்ஸ்லிஷ்டையான பெரியபிராட்டியாரை யுடையனாப் ஏகார்ணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக ஸயாநனாயிருந்துள்ளவனுடைய பெருந்தொழில். தான் தனக்கு ஸத்ருஸமான சேஷத்தங்களை யுடைய நென்றுமாம்.

இன்று உதவாதொழிந்தால், ‘நர்க்ருணன்’ என்று லோகத்தார்சொல்லப்போகிறார்கள்” என்கிறக்லேஸமாதல். முதலர்த்தம் - பாப்புமாற இத்யாதி. த்விதீயார்த்தம் - பூவில் இத்யாதி. “பூந்தண்மோயென்தனிநாயகன் - பொய்கையான யிடர்கடிந்த” என்றுகூட்டி அர்த்தம் - வைத்த இத்யாதி. “ஆனையிடர்கடிந்த, பூந்தண்மோய” என்றுகூட்டித் தாத்தப்யம் - திருத்துழாயில் இத்யாதி. நதுஸ்வேஸ்வர இத்யர்த்தம். பரிமளம் முன்னேவந்து இடரைப்போக்கிற் நென்றபடி. த்ருதீயார்த்தம் - ஆனையிடராவது இத்யாதி. “என்” என்றதுக்கு ஹாவம்- ஆனையிடர் இத்யாதி. அந்வயமுகே ப்ரத்யயோஜநாமாஹ-அவன் திருவடிகளில்இத்யாதி. ஸம்பந்தம்- ஸம்பந்தஜ்ஞானம். “தடுவெம் விசாநம்”, “ஸஹதெநம்” என்னக்கடவதிதே. த்விதீயயோஜநையைப்பற்ற, தனிநாயகன் இத்யாதி. உபயவிதநிர்வாஹேபி - உத்தார்த்தபூர்வகம் அந்வயம். பூந்தண்ணித்யாரப்ய, நாயகன் புணர்ப்பு - நீந்தும்துயர்தொடங்கி, எவ்வெவையும்நீந்தும்; துயரில்லாவீடு முதலாமித்யந்வயம். யத்வா, நீந்தும் துயர்ப்பிறவியுட்பட - நீந்தும்துயரான பற்றெவ்வெவையும் இல்லாவீடுமுதலா மித்யந்வயம். (உ)

(五)

$$(\sqrt{2})$$

• நான்காம் பாட்டு.

புலனைந்துமேயும் பொறியைந்துநீங்கி
நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்
அலமந்துவீய அசுரரைச்சேற்றான்
பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே.

ஆ.—(புலன்.) ப்ரக்ருதிபந்தவிநிர்முத்தராய்க் கொண்டு நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்; இப்படி ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய நிரதிஸயலோக்யமான கல்யாண குணங்களிலே ஓவாதே படியுங்க ளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், கூதுத்ரமான விஷயஸுகங்களை விட்டு நிரதிஸயஸுகரூபமான மோகூபுருஷார்த்தத்தை வேண்டியிருப்பீர், எம்பெருமானை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்து மென்று தொடங்கி] - ஐந்துவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்து இந்திரியங்களுக்கும் வஸ்யராகையைத் தவிர்த்து நிரதிஸயலோக்யமான திருநாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர். [அலமந்தென்று தொடங்கி] - உங்களுடைய ஸமாஸ்ரயணவிக்ரங்களை நிஸ்பேஷமாகப் போக்கும்ஸ்வபாவனை வெம்பெருமானுடைய ஸமாஸ்ரயிக்கும்தஸையிலே ஸாத்யதஸையிற் போலே இனிதாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணங்களிலே நிரந்தரமாக ப்ரவணராகுங்கோள்.

ப.—அநந்தரம், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமான பரமபத ப்ராப்திக்கு எவம்விதனுடைய குணங்களிலே நித்யாவகாஹநம்பண்ணுங்கோ ளென்கிறார்.

புலன் - புலப்படும் விஷயங்கள், ஐந்து - ஐந்திலும், மேயும் - பொருந்தி, பொறி - பொறிபோலே இவணையகப்படுத்திக்கொள்ளும், ஐந்து - ஐந்திரந்திரியங்களின் வசத்தினின்றும், நீங்கி - அகன்று, நலம் - ஆநந்தம், அந்தமில்லது - அளவிறந்திருப்பதாய், ஓர் - அத்விதீயமான, நாடு - தேசத்திலே, புகுவீர் - போய்ப்புகவேண்டி யிருப்பீர், அலமந்து - அலமந்து, வீய - நசிக்கும்படி, அசுரரை - அசுரரை, செற்றான் - கொன்றவனுடைய, முந்து - ஆரம்பமேதொடங்கி, பலம் - (இனிமையாலே) “பலம்” என்னலாம்படியான, சீரில் - குணங்களிலே, ஓவாதே - என்றுமொக்க, படிமின் - அவகாஹியுங்கோள். ரஸாயநமான பயப்பாநரைநந்தர்யத்தாலே பித்த சாந்தியும் இனிமையும் பிறக்குமாபோலே, போக்யகுணங்களிலே நிரந்தராநுபவம் பண்ணவே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியுந் தன்னிடையே வரு மென்று கருத்து. புலனும் பொறியு மென்கிற இவையிரண்டும் - விஷயங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் கலந்து பேராய் வரும்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், “இப்படிப்பட்டவன்” என்றநுஸந்தித்து ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்று மோகூதத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பார், அவன் கல்யாண குணங்களிலேயவகாஹியுங்கோ ளென்கிறார்.

[புலனைந்தென்று தொடங்கி] - அஞ்சவிஷயங்களிலும் ப்ரவணமாம் ஐந்திரந்திரியங்களுக்கும் வஸ்யராகையைத் தவிர்த்து. சிலபதார்த்தத்தை வறைநாற்றத்தைக் காட்டி முடிக்குமா போலே ஸப்தாதிகளிலே மூட்டி நசிப்பிக்கையாலே, இந்திரியங்களை பொறியென்கிறது. [நலமந்தமியாதி] - இவ்விபூதி அநந்தக்லேஸபாஜநமா யிருக்குமாபோலே, முடிவிறந்தபோக்யதையை யுடைத்தாயிருக்கை. நாடென்கையாலே - அவித்யா நிவ்ருத்யாதிகளன்று, மோகூதமென்கை. புகுவீரென்கையாலே - அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேஸப்ராப்தியையும், அதுக்

acharya.org

யம்” (ஸம்ஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்) என்னும்படி - ஸ்மர்த்தவ்யவிஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஸாத்ந தசையே தொடங்கி இனிதாயிருக்குமிதே. [ஓவாதே] - “அபர்வணி கடல்தீண்டலாகாது” என்னுமா போலே ஒரு நியதியில்லை இதுக்கு, மாறாதே ஆஸ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். தமக்கு ரஸித்தபடியாலே, இடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோ ளென்கிற ரேன்றுமாம். * “நானும் சொன்னேன் நமரு முரைமின்” என்னுமாபோலே. (சு)

ஐந்தாம்பாட்டு.

ஓவாத்துயர்பிறவி உட்படமற்றேவ்வேவையும்
முவாத்தனிமுதலாய் முவுலகுங்காவலோன்
மாவர்கியாமையாய் மீனாகிமானிடமாம்
தேவாதிதேவபெருமான் என் தீர்த்தனே.

ஆ.—(ஓவா.) “இணைவனம்” என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

ஸம்ஸாரசக்ர ப்ரவர்த்தகனாகையாலும், ப்ரஹ்மேஸாநாதி தேவர்களுக்குக் காரணபூத னாய் அபர்வறுமமர்களுக்கு ஸ்வாமியாகையாலும், அஸேஷதோஷ ப்ரத்யநீகனாகையாலும், தேவமநுஷ்யாதி வ்யாபாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனாகையாலும் அவனை ஸர்வேஸ்வர னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஹயக்ரீவாதிருபத்தினாலே திருவவதாரம் பண்ணியருளி, தன்னாலேஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தையெல்லாம் ரக்ஷித்தருளாநிற்கும் என்கொண்டு, முதற்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ஸர்வஸஜாதியத்வத்தை விவரிக்கிறார்.

[ஓவாவென்று தொடங்கி] - நிரந்தர துஃகாவஹமான ஜம்மமகப்பட மற்றுமெல்லாவற் றுக்கும் “நிஷ்பலம்” என்கொண்டாத காரணமாய். [தேவாதிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதி தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவராயுள்ள அபர்வறுமமர்களதிபதியானவன். [என் தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவிர்த்தவன்.

ப.—அநந்தரம், ஸமஸ்தகாரணபூதனானவன் கார்யபூத ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பண் ணின அவதாரங்களில் வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

ஓவா - அவிச்சிந்நமான, துயர் - துஃகத்தைத்தருவதான, பிறவி - ஜம்மஸம்பந்த ரூப மான ஸ்ருஷ்டி, உட்பட - அகப்பட, மற்று - மற்ற ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதிகளான, எவ்வெவையு ம் - எல்லா வ்யாபாரங்களுக்கும், முவா - மூத்துச்சோம்பிவிடாத, தனிமுதலாய் - ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷகாரணபூதனுய்க்கொண்டு, முவுலகும் - ஸ்ருஜ்யமான லோகத்தினுடைய, காவ

துங்கோ ளென்றது. ஆஸ்ரயணம் ஸக்ருத்தாயிருக்க, “ஓவாதே” என்பானென் என்ன, அபர்வணி இய்யாதி. “சுஸூதஃஸிஸுஸாராஜஃ” இய்யாத்யநுஸந்தேயம். கீழையும் கூட்டி ஹவாந்தரம் - தமக்கு இய்யாதி உக் தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-நானும் இய்யாதி. பெரியதிருமொழி. இதரவிஷயங்களினுடைய பேரைச் சொல் விப் போந்த நானும் சொன்னேன், என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் இத்தையே சொல்லிப்போருங்கோ ளென்ற படி. புலனைந்துமேயுந் தொடங்கி, சீரில் - ஓவாதேபடியி னித்யவ்யயம் (சு)

லோன் - ரக்ஷணத்தையுடையனாய், தேவ - ப்ரஹ்மாத்ரி தேவதைகளுக்கும், ஆதிதேவர் - (அவ் வருகாம்படி) ஆதிதேவர்களான அயர்வறுமமாரர்களுக்கு, பெருமான் - அதிபதியாய், என் - எனக்கு, தீர்த்தன் - அவகாஹிக்குந் துறையாம்படி ஸுலபனானவன், (அந்த ஜகதாஃக்ஷணர்த்தமாக), மாவாகி - வேதப்ரவர்த்தகனை ஹயகீர்வனாய், ஆமையாய் மீனாகி - (புராணப்ரவர்த்தக) கூர்மமத்யஸுபியாய், மானிடமாம் - (கீதோபநிஷதாசார்யனுமான) மதுஷ்யனுமாம். “இணைவனா மெப்பொருட்கும்” என்கிற பதத்தை விவரிக்கிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், “இணைவனா மெப்பொருட்கும்” என்கிறபதத்தை விவரித்துக்கொண்டு, ஹயகீர்வாத்யவதாரங்களாலே ரக்ஷிக்கு மென்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - நீந்துந்துயர்ப்பிற்காட்டில் தன்னேற்றம். நிரந்தரதுஃகாவஹமான ஜம்முட்பட - ஜம்மம் தொடக்கமாக. [மற்றெவ்வெவையும்]-மற்றுமுண்டான ஸ்த்திதி ஸம்ஹாராதி ஸர்வத்துக்கும். [மூவாத் தனிமுதலாய்] - மூவாதொழிகையாவது - முசியா தொழிகை. இவன் தன்னைப் பெறுகைக்காக கரணகளைபரங்களைக் கொடுக்க, அவற்றைக் கொண்டு விஷயப்ரவணராய் அநர்த்தப்படா நின்றால், “நிஷ்பலமாயிற்று” என்று முசியா தொழிகை. [மூவுலகும் காவலோன்] - மேலும், கீழும், நடுவும்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம். [காவலோன்] - ஸாஸ்த்ரப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. “ஸாக்ஷாஹாராய ணொடெவஃ” இத்யாதி. தன்மீன்மை குலையாதேநின்றே ரக்ஷிப்பதென்னில்,—[மாவாகி யாமையாய் மீனாகி] - வித்யாப்ரவர்த்தகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்] - அநுஷ்டேயார்த்தப்ரகாஸகமான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். “ஃயபூதாநாஹு லொகஸ்ய கதபூகாரயிதாஃ” என்றும், “யஜுஷாஹாதி நெருஷஃ” என்றஞ் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி செய்கிறவன்தான் ஆரென்னில்—[தேவாத்ரிதேவபெருமான்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆதிதேவர்களான நித்யஸரிகளுக்கும் அவ்வுருகானவன் கிடர் இப்படிதாம நின்றானென்கை. இந்த்ராதிகளும் பூமியில் தூர்கந்தாதிகள் பொறுக்கமாட்டாதே யொருயோஜநத்துக்கவ்வுருகேயிறே நிற்பது. [என்தீர்த்தனே] - என்னை ப்ரயோஜநாந்தர பரதையைத் தவித்தவன். நானிழிந்தாடும் துறையென்றுமாம்.

ஈடு—அஞ்சாம்பாட்டு. கீழே “இணைவனா மெப்பொருட்கும்” என்றார்; அதை உபபாதிக்கிறார்.

[ஓவாத்துயர்ப்பிறவியுட்பட] - கீழே “நீந்துந்துயர்ப்பிறவி” என்றார்; இதிலே ஒருகால் விட்பேப்பிடிக்குமதுவு மில்லை யென்கிறார். உச்சிவீடும் விடாத் துயரை விளைக்கக்கடவதான ஜம்மந் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான ஐந்துக்கும்; அவற்றையுடைத்தான பதார்த்தங்களுக்கும். மூவாவென்கிற இத்தை - கீழேகூட்டுதல்; மூவா - தனிமுதலென்று மேலேகூட்டுதல். ப்ரவாஹுருபத்

அஞ்சாம்பாட்டு - ஓவா இத்யாதி. “மாவாகி ஆமையாய் மீனாகி மானிடமாம்” என்றத்தைக் கடாரக்ஷித்து அவதாரிகை - கீழே இத்யாதி.

புருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறார் - கீழே நீந்தும் இத்யாதி. “நீந்துந்துயர்ப்பிறவி” என்கிறது இது- “யாவஜீவஜீவஹாஹுஃ ஜஹொஹாதி” இத்யாதிவந்த்யே துஃகாஹிதகாலமாயிருக்கு மென்று தத் வ்யாவ்ருத்யர்த்தம் புநரிஹாபிதாநமென்று கருத்து. ஓவா - அவிச்சிந்நமான. ஐந்துக்கும் - “ஸலி, வாரிண, ஃதெ, விவயபுதெ, ஸவக்ஷீயதெ, விநஸ்யுதி” என்கிற ஐந்துவிகாரங்களுக்கும். விகாரங்களைச்சொன்னது - விகாராஸ்யவஸ்துக்களுக்கும் உபலக்ஷண மென்கிறார் - அவற்றை இத்யாதி. உத்தயோஜநாத்வயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் - ப்ரவாஹ இத்யாதி. அதாவது - ஓவாத்துயரை விளைக்கக்கடவதாய், மூவா - ப்ரவாஹுருபேண நித்யமாயிருக்கிற - பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவற்றுக்கும் தனிமுதலென்று முந்தின யோஜனையில் அர்த்தம்; இந்தயோஜனையில், ஃபுதல் - ஃசித்தலாய், அதில்லாதது - “மூவா” என்றாய், நித்யதையைச்

வித்யாப்ரகாஸகமான அவதாரங்கள். [மானிடமாம்]-ராமக்ருஷ்ணாத்வதாரங்கள். அநுஷ்டேயா ர்த்தப்ரகாஸகமான அவதாரங்கள்; “**யபுடாநாநாநொகஸ்யுகதபாகாரயிதாவஸு**” (மர்யாதாநாஞ்சலோகஸ்யகர்த்தாகாரயிதாசஸு) என்றும், “**யபுடாநாநாநொகஸ்யுகதபாகாரயிதாவஸு**” (யத்ய தாசரதிஸ்ரேஷ்ட்டு) என்றும் சோல்வகிறபடியே. இப்படி தாழவிட்டு அவதரிக்கிறவன்தான் ஆ ரென்னில், -[தேவாதிதேவபெருமான்]-மநுஷ்யகந்தம்பொருத தேவர்கள்கந்தம்பொருத நித்யஸ்வரீ களுக்கு அவ்வருகானவன். [என்தீர்த்தனே] - நல்லபோக்யஜாதம் இருக்க, நிஷித்தத்ரவ்யங்களை விரும்புவாரைப்போலே, தானும் தன்னுடைய குணங்களும் இருக்க, சப்தாதிவிஷயங்களை விரும் பிப்போந்த என்னை, அவற்றைவிட்டுத் தன்னையே விரும்பும்படியான சூத்திரையப் பிறப்பித்த சூத் திரையுடையவன். அன்றிக்கே, நான் இழிந்தாடும் துறை யென்னுதல். (நு)

வஹுயொஜந விஸீணடும் ஸவபுஜாநபியொநுவ । ராஸுதம் வஹுஸநஹபி துயுதம்
விபுராயம் மொகஸிதாயவிஷு! சூஸாயவீரம் ஜநமொகஸம்ஸிதெதஸுதொதாயயஸு
ஸுரஹபிவாஹு||௩||”

வாராணாஹரெ, “**பெதூலஹிகூ விரிணாயபெந வெஹஸிஹிதா** ।
ரஸாதமதாஸவெதெஸெதிதாநெநபி || **பெதூலதார** வாராணபுவதபுகஸு.

(மானிடமாம்)—ஸுநாநகாணெ (௩௩) ஹதபுஸிஹாநிவபுதம் வெவெடி
ஹி ப்ரதிபாராதி, “**தெஜஸாதிதூ ஸபாஸு க்ஷயபாபுயிலீஸி**! **வபுஹஸிதிஸெரி**
வபுஜாயஸஸாவாஸவொவபி||௧|| ரக்ஷிதா ஜீவமொகஸு வஜநஸுரலிரக்ஷிதா | **ரக்ஷி**
தாஸஸு வபுதஸு யபிஸு வ வரஹவ||௧௦|| ராரொலிராரொமொகெஸி||ஸாதுவபு
ணபுஸு ரக்ஷிதா । **யபுடாநாநாநொ மொகஸு கதபாகாரயிதாவஸு||௧௧||**”

ஹவதீதாஸு துதீயெ, “**யபுடாநாநாநொ மொகஸு கதபாகாரயிதாவஸு** । **ஸய**
த ராணம் காருதெ மொகஸுதநுவதபுகெ||௧௨||”

அகர்மவஸ்யனான இய்யாதி. இந்த அவதாரங்கள் ரக்ஷகமானபடி எப்படி? என்ன, வித்யாப்ரகாஸகம் இய்யாதி.
“**ஹயதீ வாவதாரெ வெஹபுவதபுகொஹிகு கபிபிபாவதாரெ வாராணபுவதபுகொ**
ஹிகு பெதூலதாரெ யமுகெடஹிரஸநவபிவபுகம் ஸஹணொவெஹபுதாரம் **பிநா**
பீநாம் யபிஸாஸொவபெஸணாகரொதித்யபு”. சுநுஸெயாயபுகாஸககம்சுநு
ஹாதபுகம். அது உண்டொ? என்ன, யபுடாநாநாநொ இய்யாதி. இதம் ஸந்தரகாண்டே ஸீதாம்பரதி
ஹநமத்வாக்யம். “**ராரொலி ராரொ மொகெஸிநு வாதுவபுணபுஸு ரக்ஷிதா**” இதி பூர்
வார்த்தம். கீதாஸு த்ருதீயெ, “**யபுடாநாநாநொ மொகஸு கதபாகாரயிதாவஸு** । **ஸயத ராணம்**
காருதெமொகஸுதநுவதபுகெ”. தேவாதிதேவபெருமான் - தேவர்களுக்கும் ஆதிதேவரான
நித்யஸ்வரீகளுக்கு ஸ்வாமி. தீர்த்தமாவது - ஸ்வதஸ்ஸூத்தமாய். இதரவிஷயங்களையும் சுத்தமாக்குமதாகை
யாலே, சுத்தியைப்பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன் என்றது. மாவாகி யித்யாரப்ய, தீர்த்தன் - ஓவாத்துயர்ப்
பிறவியுட்பட மற்றெவ்வெவைக்கும் தனிமுதலாய், மூவுலகும் காவலோ னித்யவ்ய. (நு)

ஆறும்பாட்டு.

தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்
சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல்தான்கண்டு
பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான்பெருமை
பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே.

ஆ.—(தீர்த்தன்.) யாவறொருவனுடைய பாதோதகத்தை ஸிரஸா வஹிக்கையாலே நுத்ரன் பரிசுத்தனான, யாவறொருவன் திருவடிகளிலே சாத்தின பூந்தாமம் நுத்ரன் தலையிலே காணப்பட்டது, அங்ஙனே யிருந்த பைந்துழாயான் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமன்றோ, சொல்லவேணுமோ என்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், அர்ஜுனன் ஆராய்ந்த பகவத்பரத்வம் இன்னமும் சிலர் ஆராய வேண்டுமபடியா யிருந்ததோ வென்கிறார்.

[தீர்த்தனுலகளந்த சேவடிமேற்பூந்தாமம்சேர்த்தி] - திருவடிகளினின்றும் புறப்பட்ட கங்காஸ்பர்ஸத்தாலே நுத்ரன் சுத்தனாய், “சிவன்” என்னும் பேரையுடையனும்படி பண்ணின எம்பெருமானுடைய ஸர்வஸுலபமான திருவடிகளிலே அழகிய பூமலைகளைச்சாத்தி. [பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்தபைந்துழாயான்பெருமை]-அர்ஜுனன் இப்படி யாராய்ந்த பகவத்பரத்வம்.

ப.—அநந்தரம், இவ்வவதாரதசையிலுண்டான பரத்வம் அதிப்ரஸித்த மென்கிறார். தீர்த்தன் - பாவநபூதனான க்ருஷ்ணனுடைய, (பூர்வாவதாரத்திலே), உலகு-லோகத்ரயத்தையும், அளந்த - அளந்துகொண்ட, சே அடிமேல் - செவ்வையையுடைய திருவடிகளிலே, பூம்-அழகிய, தாமம்-மலைகளை, சேர்த்தி-ஸமர்ப்பித்து, அவையே-அவற்றையே, சிவன்-சிவனுடைய, முடிமேல் - ஜடாமகுடத்திலே, தான் - தானே, கண்டு - கண்டு, பார்த்தன் - அர்ஜுனன், தெளிந்தொழிந்த - அறுதியிட்ட, (அந்த), பைந்துழாயான் - பசுத்த திருத்துழாயையுடையவனுடைய, பெருமை - பரத்வமானது, பேர்த்தும் - இப்பார்த்தனையொழிய, ஒருவரால் - வேறொருவராலும், பேச - உபபாதித்துச்சொல்லவேண்டுமபடி, கிடந்ததே - தெளியாது கிடந்த அம்ஸமுண்டோ? ஸுப்ரஸித்தமன்றோ வென்று கருத்து.

இ.—ஆறும்பாட்டில்; “தேவாதிதேவபெருமான்” என்னுநின்றீர்; இம்மேன்மையைப் ப்ரதிபாதித்துத் தரவேண்டாவோவென்ன,—அர்ஜுனனே நிஷ்கர்ஷிக்கில்கீதோ, நாம் இன்றிருந்து சொல்லவேண்டுமபடி குறையாய்க்கிடந்ததோ வென்கிறார்.

[தீர்த்தன்] - “ஔவீலஹிதஸூதாயரெபூஹரிஹக்ஷாஸிஹாஸிஹெ | ஸுஹீக்ஷாயஸிவாநீயம் வாஹநாயஸ்ய துஷ்டயெ | ஸூஹிதம் வரயாஹக்ஷாவாஹ்யாஹிவாஹிபுத்ர | தஹிவதிதஹிஷ்டா ஹாரஸிரஸாஹா | வாவநாயஹி ஜடாயெய்யொஹ்யாவீத்யவாரணாஸி | வஷ்டாயுதாநயவஹிநு நஹிஹிதயாஹா” என்றும், “ஹுஸிரொய்யுதெந” என்றும், “ஹுஸிவஸிவொஹிசு” என்றும்-நுத்ரனை, ஸுத்தனாய் “சிவன்” என்றுசொல்லும்படி பண்ணினவன். [உலகளந்தசேவடிமேல்]-அவனுடைய ஸர்வஸுலபமானதிருவடிகளிலே. இது க்ருஷ்ணாவதாரத்திலேயா யிருக்க, ஸ்ரீவாமநாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறது - வரையாதே தீண்டுகை யிரண்டவதாரத்துக்கும் ஒத்திருக்கையாலே. [பூந்தாமம்

சேர்த்தி] - அழகிய மாலையைச்சாத்தி. பூமாலையென்னவுமாம். [அவையேயித்யாதி] - அந்தப் பூமாலைகள்தன்னையே ருத்ரன் ஜடையிலேகண்டு. [அவையே] - தஜ்ஜாதீயங்களன்றியே யவை தன்னையே. [சிவன்முடிமேல்] - இவன் திருவடிகளிலே யிட்டத்தை யவன் தலையிலே கண்டான். [தான்கண்டு] - அர்ஜுனுநன் தானேகண்டு; ஸ்ருகியாலேயாதல், ஆப்தவாக்யத்தாலே யாதலன் றிக்கே. - அதாகிறது - அர்ஜுனுனுக்கு ஓரஸ்தராபேசைஷ்யாலே அத்தேவதையை யர்ச்சிக்க வேண்ட, “அத்தை யென்காலிலேயிடு” என்று இடுவித்துக்கொள்ள ஸ்வப்நத்திலே அம்மாலையை ஸிரஸ்ஸிலே தரித்துக்கொண்டுவந்து அஸ்தரத்தைக் கொடுத்துப்போயிற்று. [பார்த்தன் தெளிந் தொழிந்த] - அவன் ஸாரதியாய்த் தாழ்நிற்கச்செய்தேயும், அதிற்கலங்காதே “ஸுதௌவாயெயூ ஶீமாபிநாஃ” என்கிற அர்ஜுனுநன் நிஷ்கர்ஷித்ததன்றே. [பைந்துழாயான் பெருமை] - ஸர்வாதி கனுடைய பரத்வம். ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணமிதே திருத்துழாயை யுடையனாகை. [பேர்த்துமொருவரால் பேசக்கிடந்ததே] - இது பின்னைச் சிலரால் ஆராயவேண்டுமென்படி யிருந் ததோ.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொல்லுகிறவனுக்கு இந்த உத்கர்ஷமெல்லாம் உண்டோ? என்ன;—முன்பே அர்ஜுநன் நிருபித்து நிர்ணயித்த அர்த்தம் நாம் இன்று ஆராயும்படி குறைபட் டிருந்ததோ? என்கிறார்.

[தீர்த்தன்] - “வாஷாஷகெந ஸஸிவஃ ஸ்ஸிரொய்யுதெந” (பாதோத கேநஸஸிவஸ்ஸஸிரோத்ருதேந) என்றும், “வாவநாயுஜடாபியெய்யொமொழாவீத்யவ யாரணாஃ” (பாவநார்த்தம்ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்) என்றும் சொல்லுகிற படியே, தன்திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியையுடை யவன். இது எப்போதுதான் செய்ததென்னும் அபேகைக்கூயிலே, [உலகளந்தசேவடி] என்று, அத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.—[குறைகொண்டு] - தன்னுடைய ஆகிஞ்சநயத்தை முன்னிட்டிக் கொண்டு. [நான்முகன்குண்டிகைநீர்பெய்து] - அருகேநின்ற தர்மதத்வம் இவன் நினைத்தவாறே

ப்ர:—(தீர்த்தன்)—ஸூரோக்ய, “வெஷாவஹாரமுருவாதகஸெஷித்யு வீஷாஷா வசிவொவநபெஷஷமயுஷாஷெநஃ । கொந்யுஃ ப்ரஜாவஸுவதீ வரிவாசிகஸ்யுவா ஷாஷகெந ஸஸிவஃ ஸ்ஸிரொய்யுதெந”. ஸ்ஸிராஸம்ஹிதாயாம் ஸ்ஹா, “ஐவீஹித ஸூஷாயபெஷா ஹரிஹஸ்யா ஶீமாபிநெ । மூஹீக்யாயபெஷாநீயம் வாஷம் நாயஸ்யு து ஷெய்யக்ஷாணிதம் வரயாஹஸ்யா வாஷாவய்யாஷிவிநிபுத்யு ॥ தஷ்வைவதிதம் ஷுஷா ஷயாரஸிரஸாஹரஃ । வாவநாயுஜடாபியெய்யொமொழாவீத்யவயாரணாஃ”(உ)

ஆறும்பாட்டு—தீர்த்தன் இய்யாதி. “பார்த்தன்தெளிந்தொழிந்த” இத்யாத் யுத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நீர்சொல்லுகிற இய்யாதி.

“தீர்த்தன்” என்றதற்கு - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல பாவநத்வத்தை யுடையவனென்று அர்த்த மாக விவக்ஷித்தத்தை ஸப்ரமாணமாக அருளிச்செய்கிறார்—பாதோதகேந இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, “வெஷாவ ஹார” இத்யாதி. ஸ்ஸ்வரஸம்ஹிதாயாம் ப்ரஹ்மா, “ஐவீஹிதஸூஷாயபெஷாஹரிஹஸ்யா ஶீமா பிநெ । மூஹீக்யாயபெஷாநீயம் வாஷாவஸ்யு துஷெய்யக்ஷாணிதம் வரயாஹஸ்யா வாஷாவய்யாஷிவிநிபுத்யு ॥ தஷ்வைவதிதம் ஷுஷா ஷயாரஸிரஸாஹரஃ । வாவ நாயுஜடாபியெய்யொமொழாவீத்யவயாரணாஃ”. இது - அசுத்தரையும் சுத்தராக்கின இது. திரு வுலகளந்தருளினபோது அசுத்தரும் சுத்தரானார்களோ? என்ன-குறைகொண்டு இத்யாதி. “ஐவீஹிதஸூ

ஜலமாய் இவன் குண்டிகையிலே ப்ரவேசித்தது. [மறைகொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி] - ப்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்து. [கறைகொண்ட கண்டத்தான் சேன்னிமே லேறக்கழுவினான்] - “யுக்தாயுக்த நிருபணம் பண்ண அறியாதே இவன்னீதியிலே கைவளரானின் றான்; அதுபோகவேணும்” என்று இவன் ஜடையிலே யேறும்படி அவன் திருவடிகளை விளக்கி னான், ப்ரீபாததீர்த்தங்கொண்டு துஷ்புத்ரர்கள் தலையிலே தேளிக்குமாபோலே. இவ்விடந்தன்னில் க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தமாயிற்று சொல்லுகிறது, ப்ரீவாமநாவதாரமென்? என்னில், - க்ருஷ்ணாவதாரத் துக்கும் வாமநாவதாரத்துக்கும், வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துமது உண்டாகையாலே சொல் லுகிறார். [பூந்தாமம்சேர்த்தி] - அர்ஜுநனுக்கு ஒரு தேவதைபக்கலிலே ஒரு அஸ்தரம் பெற வேண்வேதாய் அவன் அதுக்கு உத்யுக்தனான ஸமயத்திலே, இவன்ஸ்ரமத்தை யாற்றுகைக்காக ‘புஷ்பங்களை நங்காலிலேயிட்டு ஜீவி’ என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் திருவடிகளிலேயிட, அந்த தேவதை ராத்ரியிலே ஸ்வப்நத்திலே அந்த புஷ்பங்களைத் தந்தலையிலே தரித்துக்கொண்டு வந்து அஸ்தரப்ரதாநம் பண்ணிற்றுகச் சொல்லக்கடவதிறே; அத்தைஅருளிச்செய்கிறார். பூமாதேயென்னு தல், அழகியமாதே யென்னுதல். [அவையே] அவற்றோடு ஸஜாதீயங்களன்றிக்கே. [சிவன் முடிமேல்தான்கண்டு] - பாடேபார்ஸ்வத்திலே யன்றிக்கே அவன் தலைமேலே கண்டானாயிற்று. [தான்கண்டு] - ஆப்தர்சொல்லக் கேட்கையன்றிகே, ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிகளாலாதலன்றிக்கே, தானே கண்டானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ப்ரத்யக்ஷித்து. [பார்த்தன் இத்யாதி] - அவன் ஸாரதி யாய்த் தாழ்நிற்கச்செய்தேயும், அவனுடைய ஈஸ்வரவத்வத்தில் கலங்காதே, “ஸதூவாயெயூரூ

ப்ர:—(பார்த்தன்)—ஹவஜீதாஹாஷெய்யூயாயாயாவஸாநெ, “வணவரூக்ஷஜீபூ நஸுஷெய்யூரயொவஸு உவாவிஸகஸகஸ” உதி, “ஸதூவாயெயூரூஹாரிநஃ வரூகா ருணிகொஹீவபூஸூஃ வரூயாரிபூஃ ஸபூரூதூகொஹவஜீரிதி வொரெரிபூர லெணஜூதூமூஹஹநாஹிவிரஸக்யூஅனிகொஹி வரூபூரூஷ ஸஹாயெநாதூநா

உயாரிபூஃ” இத்யாதி ப்ரமாணத்தை ஹ்ருதீகரித்துக்கொண்டு-அருகேநின்ற இத்யாதி. குண்டிகை-கமண்டலு. “கறைகொண்டகண்டத்தான்” என்று விசேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் - யுக்தாயுக்த இத்யாதி. ஆங்கு - அண்டத்தான் சேவடியை - நான்முகன் - குறைகொண்டு - குண்டிகை நீர்பெய்து என்று தொடங்கி, கழுவினா னித்யந்வயஃ. கறை - விஷம். அநீதி - ஸ்வாதந்தர்யம். “சேன்னிமேலேற” என்றதுக்கு ஹாவம் - ப்ரீபாததீர்த் தம் இத்யாதி. தேளிகை - ப்ரோக்ஷிக்கை. தடஸ்த்தசங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இவ்விடந் தன்னில் இத்யாதி. “பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை” என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ண வ்ருத்தாந்தம் என்றது. க்ருஷ்ணவ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, “உலகளந்த சேவடிமேல்” என்று - வாமநாவதார வ்ருத்தாந்தகதந்ததுக்குத் தாத்பர்யமென்? என்று சங்கார்த்தம். வரையாதே - மர்யாதையிடாதே. சொல்லுகிறார் - ஏகாவதாரத்வேதவததீதீபர்த்தஃ. ஒருதேவதை பக்கலிலே - ருத்ரன் பக்கலிலே. ஓஸ்தரம்- பாசபதாஸ்தரம். அதுக்து-பாசபதாஸ்தரலாபார்த்தமான ருத்ரஸமாராதந்ததுக் கென்றபடி. ஜீவி - புஜி, உஜ் ஜீவநம்வா. இது - இருபத்துநாலாயிரத்திலே வ்யக்தம். “புஷ்பங்களை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே யிட்டு ஜீவித்தத்தை மஹாபாரதத்திற் சொல்லுகிற அடைவன்றிக்கே, அபிமந்யவதத்தின் மத்யாஹ்நத்திலே ஸம்ஸ்பதக ரோடே யுத்தம்பண்ணி அர்ஜுனன் இளைத்தபோது, ‘லிங்கபூஜை பண்ணி புஜிக்கவேணும்’ என்று அர்ஜுநன் சொல்ல, அப்போது, ‘தன்காலிலே புஷ்பங்களையிட்டு புஜி’ என்று சொன்ன இதுவும் இவர்க்கு இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதம்” என்று - பிள்ளை அருளிச்செய்வார். “பூந்தாமம்” என்று - ஜாத்யேகவசநம்; “அவையே” இத்யநு வாதாத். ஏவகாரம் - அந்யயோகவ்யவச்சேத பரமென்கிறார் - அவற்றோடு இத்யாதி. “முடி” என்கிறத்தாலே - அவயவாந்தரேஷுநேதிவ்யாவர்த்தயதே; “முடிமேல்” இத்யநே - ஸிரஃபார்ஸ்வேஷுநேதிவ்யாவர்த்தயத இதி ஹ்ருதிநிதாயாஹ் - பாடே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - “வாயெயூரூவிஜெதாபியுஸூபூவஹூவவீரூக்யூத னிஸ்யாயூஃ” என்ற ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். “தான்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆப்தர் இத்யாதி. “கண்டு”

ஏழாம் பாட்டு.

acharya.org

[கிடந்து] - திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தபடியாதல்; “**புதிசரிசெயு**” (ப்ரதீசரிஸ்யே) என்னும்படியாகக் கடற்கரையிலே சாய்ந்தபடி யாதல். “**வாஹும ஸுஜமஹாமாஹம்**” (பாஹும்புஜகபோகாபம்) - திருவந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தாற்போலேயாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்தா லிருக்கும்படி. “**சுரிஸிபிநம்**” (அரிஸிபிநம்) - கிடந்த கிடையிலே லங்கை குழிவாங்கவேண்டும்படி யிருக்கை. “**புதிசரிசெயுமஹாபிபி**” (ப்ரதீசரிஸ்யேமஹோ ததே) - ஒருகடலோடே ஒருகடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற்போலே யிருக்கை. [இருந்து] - பரம பதத்திலே யிருந்தபடியாதல்; “**உடஜேராமமாமஸீ**” (உடஜேராமமாமஸீ நம்) என்று ருஷிகளாஸ்ரமங்களிலே யிருந்து. [நின்ற] - திருமலையிலே நின்றபடி யாதல்; ராவணவதஸமந்தரத்திலே கையும் வில்லுமாய் லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலையாதல்; வாலியைக்கொன்று நின்ற நிலையாதல். “**சுவஷிஸுவிதிஷுசூஷிஸுபுலநாஸி**” (சுவஷிஸுவிதிஷுசூஷிஸுபுலநாஸி) - அவஷ்டப்பய சதிஷ்டந்தம்

(இருந்து)—சுயொய்யாகாணெ || கூகூ || வீதுகூடுபெ, “நிர்ஈக்ஷ ஸம்ஹித
தத் து டிடிஸ-புலாநொ மூரூழ் । உடனெராஜிவீநம் ஜடாஜிணயாரிணம் || உரு ||
கூஷாஜிநயரந்தம் து வீரவயுதவாஸஸ்ய | டிடிஸ-புராஜிவீநஜிவிதஃ வாவகொவஸ்ய || உகூ ||

பாதிபிரிய இதி - யுத்தகாண்டே, “ ததஸூமராவெவாயாண்டஸூமராவவஃ ।
கஜிஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ । வஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ । வஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ ।
யாயாரிஸூமராவஃ ”. ப்ரஸ்துதஸூமராவஃ - திருவந்தாழ்வான் இத்யாதி. மடித்து-உபதாநமாகப்
பண்ணி. “கஜிஸூமராவஃ - வஸூமராவஃ” இதி தத்காலவீஸேஷணம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - கிடந்த
கிடையிலே இத்யாதி. ராமம்க்ருபாஸமுத்ராத்வேந விவக்ஷந்தாஹ - ஒருகடல் இத்யாதி. ஒருகடல் சாயந்தாந்
போலே யென்றவிடத்திலே - “இவஹம் கருணைக்கடலிதே” என்று அருளிச்செய்வார். அயோத்யாகாண்டே
சித்ரகூடே, “ நிரீக்ஷ்யஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ । உபஜெராவஸூமராவஃ
கஜிஸூமராவஃ ”. லங்காத்வாரத்திலே நின்றநிலை யென்றவிடத்திலே - “கொடிக்கொடிவிநிவெ
ஸிதவாஹஃகஜிஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ । கஜிஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ । கஜிஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ
யுஸூமராவஃகஜிஸூமராவஃ ” என்றது அநுஸந்தேயம் என்கிற

பலிபோல்வார் இறுஞ்சிக்கொள்ள, அத்தை எல்லெநடந்துமீட்டுக்கொண்டு. [கேழலாய்க்கீழ்புக்கிடந் திமே]-நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வராஹவேஷத்தைப் பரிக்கரணித்து, ப்ரளயஸலிலத்துக்குள்ளே முழுகி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் பிரித்தேடுக்கும். [தன்னுள்கரக்கும்] - “ரக்ஷிக்க” என்று ஒருபேரை யிட்டுக்கொண்டு கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளாதே வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தபடி. “மேலோருகாலம் ப்ரளயம்வரும்” என்று ஏலக்கோலி ப்ரளயம் வந்தாலும் ‘இங் குண்டோ?’ என்று இளைத்துக்காட்டலாம்படி முன்புத்தையதொன்றும் தெரியாதபடி வைக்கும். [உமிழும்] - ‘இவை என்பட்டன’ என்று பார்க்கைக்காகப் பின்னை வெளிநாடுகோண உமிழும். [தடம்பெருந்தோளாரத்தழுவும்] - மிகப்பிணைத்த திருத்தோள்களாலே, ஆரும்படியாகத் தழுவும். [பாரென்னுமடந்தையை] - பூரீபூமிப்பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாக வுடையளாகையாலே தத்வாசகஸ்பத்தத்தாலே சொல்லுகிறது. தன்விபூதியினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவன் பமே பாட்டை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையாய் அதுக்கு அபிமாநிரியான பூரீபூமிப் பிராட்டி அணைக் கும், அத்தாலே தானும் ஹ்ருஷ்டனாய் அணையாநிற்கும். [மால்] - ஸர்வாதிகளுன ஸர்வேஸ் வரன். [சேய்கின்ற மால்] - அவனேற்றுகிற பிச்சை. [ஆர்காண்பாரே] - ஒருவராலே “இவ் வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலா யிருந்ததோ?

(எ)

ப்ர:- (கேழலாய்க்கீழ்புக்கு) - பூயஜாம்ஸொ உதாயெ, “சுதநொததநுதிநொ க்ஞதாழிஷு யயாவாரா திஷுகுதிஷாழிகு தயாஅராஹம் வவாராஸித:॥அ॥ வெடி யஜூயம் ராடுவசெஸஷஜமதவிக்ஷு விராஸிராது ஸவடாது வராதா பூஜாவதி:॥ கூ॥ ஜநநொகமநெதஸநெவெடஸநகாநெஷிராஸிஷுத: । பூவிவெஸதாநொயஜாதா யாரொயராபர:॥கயி॥”

(இடந்திமே) - (வி-வ-க-ச) - “ததஸுதிவ்யுபரா ஸஷம்ஷயா ஜஹாவ ராஹ: ஸுடவஷுநொயந: । ரஸாததாஷுத உவகு ஸனிவ ஸுதிதொ நீய ஜவாவ நொஜஹாநு॥உசுஷ॥”

இடந்திமே - ஒட்டுவிடுவித்தெடுக்கும். “சிலம்பினிடைச் சிறுபால்போல், பெரியமேரு” இத்தாதிஞ்ச ஹ்ருதி நிதாய, பூர்வாபதாநா துத்தராபதாநஸ்யாதிக்கம் தர்ஸ்யதி - ரக்ஷிக்க வேன்று இத்தாதி. “நஹிநிநா திநுநிநிதாபூவதடுதெ । சுவிதாநிநிதாதிதரதூஸம்ஸிதா” இத்தியாயோத்ர த்ரஷ்ட டவ்ய: கரக்கை - தெரியாதபடி ஒளிக்கையாதல், ஏகீகாணமாதல். ஏதத்த்ருதிநிதாயாஹ - மேலோருகாலம் இத்தாதி. ஏலக்கோலி - ஏற்கவே விசாரித்து. இளைத்துக் காட்டலாம்படி - குழைத்துக் காட்டலாம்படி. இவை என்பட்டன வென்று பார்க்கைக்காக என்றவிடத்திலே - “மலெட்குக்ஷா மொஷுஜிநஹ்ஜம தஹ:” இத்தாதி பூரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். ‘தடம் பெரும்’ என்ற த்விருத்தி வித்தமான அர்த்தம் - மிகப்பிணைத்த என்றது. ஆரும்படியாக - பூர்ணமாம்படியாக. பார்தானே அவ ளென்ன, பூமியை இத்தாதி. கீழெல்லாவற்றையும் கடாக்கித்து, தழுவுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய் கிறார் - தன்விபூதி இத்தாதி. மால் - ஸ்வாமியும், வ்யாமோஹமும். மால்செய்கின்ற மால் - ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணுகிற வ்யாமோஹத்தை. கிடந்திருந்தியாராய், உமிழும்; பாரென்னும் மடந்தையை - தடம்பெரும் தோளாரத்தழுவும்; மால்செய்கின்ற மாலார்காண்பாரே யித்யந்வய: (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணையென்காணுமாறு
ஊண்பேசில் எல்லாவுலகுமோர்துற்றற்று
சேண்பாலவீடோவுயிரோ மற்றெப்பொருட்கும்
ஏண்பாலுஞ்சோரான் பரந்துளனுமெங்குமே.

ஆ.—(காண்பாரார்.) ஸர்வஜகந்திகரணநியமநஸமர்த்தனா எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வம் ஒருவர்க்கு அறிகைக்குப் பூமியோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அவனுடைய அத்துத கர்மங்கள் தனித்தனியும் எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் பரிச்சேதிக்க முடியா தென்கிறார்.

[காண்பாராரென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனான க்ருஷ்ணனைக் காண்கைக்கு அளவுடையார் இல்லை. எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் காணவொண்ணாதபடி அபரிச்சேத்யமாயிருக்கும் அவன்படி. [ஊணென்று தொடங்கி] - ப்ரளயகாலத்தில் திருவயிற்றிலே ஜகத்தை வைக்கிறபோது ஜகத்தெல்லாம்கூட ஓரவதாந்தத்துக்கும் போந்ததில்லை - இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேணென்று தொடங்கி]-உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதஸ்த்தரான நித்யஸூரிப்ரப்ருதிகளென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, பத்தரானதிர்யகாதிகளாகப்பட எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஓரிடமும் விடாதே எங்கும் வ்யாபித்து உளனாம்.

ப.—அந்தரம், அவன் எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்த அதிஸயிதாகாரங்கள் தூரவபோதமென்கிறார்.

எம் - எனக்கு, ஈசன் - ஸ்வாமியாய், கண்ணனை - ஸுலபனான க்ருஷ்ணனை, காண்பார் - அறியவல்லார், ஆர் - ஆர்? (அவன்படி இதுவானால்), காணுமாறு - அறியும்படி, என் - எங்ஙனே, (அவனுக்கு), ஊண் - ஊண், பேசில் - சொல்லப்பார்க்கில், (“சுதாஅராவரமு ஹணாஃ” என்கிறபடியே), எல்லாவுலகும் - (சராசராத்மகமான) ஸகலலோகமும், ஓர்துற்று - ஒருபிடிக்கும், ஆற்று - போராது; வீடோ - (அவனுக்கிருப்பிடமான) (வீடானது, சேண்பால - “விஸுதஃ பூஜெஷுஷு ஸவஃதஃ பூஜெஷுஷு” என்கிறபடியே ஸர்வலோகத்துக்கும்வ் வருகான) ப்ரமபதப்ரதேஸத்திலது, அவனே-அவனே, மற்று - தன்னையொழிந்த, எப்பொருட்கும் - ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும், உயிர் - அந்தராத்மா, ஏண்பாலும் - ஒருரேகாமாத்ரமும், சோரான் - சோரவிடாதவனாய்க்கொண்டு, எங்கும் - எல்லாப்ரதேசத்திலும், பரந்து - பரந்து, உளனாம் - நில்லாநிற்கும். ஸர்வஜகத்க்ராஸசீலனாய், ப்ரமபத நிலயனாய், ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் அந்தர்பஹிஸ்ச வ்யாப்தனானவனை எங்ஙனே பரிச்சேதித்தறிவதென்று கருத்து. என்று - வரையாய், ரேகையைக் காட்டுகிறது. ஒ என்கிற அசைகள் - வினாவைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கு அவனுடைய ஓரோவற்புத கர்மங்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிக்கப்படுவ தென்கிறார்.

[காண்பாராரெம்மீசன் கண்ணனை] - ஸர்வேஸ்வரனாய் வைத்து, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்கு ஸுலபனானவனை ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பாரார்? [என் காணுமாறு] - காணும் ப்ரகாரமென்? “காண்போம்” என்னுமவர்கள்தான் எவ்வழியாலே பரிச்சேதிப்பது?

[ஊண் பேசில்] - ஊண்படி சொல்லில். [எல்லாவுலகு மோர்துற்றற்று] - ஸகலலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது. இது அபரிச்சேத்யதைக்கு உதாஹரணம். [சேண்பால வீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரமபதமென்ன. [உயிரோ] - முக்தாத்மாக்களென்ன. [மற்றெப்பொருட்கும்] - மற்றமுண்டான தேவதீர்யகாதி ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும். [ஏண்பாலும் சோரான்] - எட்டுத்திக்குக்களிலு முள்ளாரை விடானென்னுதல், எண்ணப்பட்ட இடந் தோறும் விடானென்னுதல். [பரந்துளானெங்குமே] - எல்லாப் பதார்த்தங்களிலும் பரிஸமாப் பவ்யாபித்துளானும். வ்யாபித்திருக்கும் ஸர்வ வ்யாபகவஸ்துவை, வ்யாப்யங்களிலே யொன்று பரிச் சேதிக்கவற்றோ வென்கை.

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. அவனுடைய அப்புதகர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்.

[காண்பாராரேம்மீசன்கண்ணனை] - ஸர்வேஸ்வரனா யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை, அவன்தானே காட்ட நான்கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனை போக்கி, ஸ்வயந்நத்தாலே சிலர்க்குக்காணப்புக்கால் காணப்போமோ? அது கிடக்க, காண்பார் சிலருண்டாயிற்று. [என்காணுமாறு] - எவ்வளவைத்தான் காண்பது. அளவுடையார் சிலர் காண இழிந்தார்களென்றோ, விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப்போகாதே. என்னதான் பரிச்சேதிக்கப் போகாதொழிகிற தேன்னில்; - இதுவன்றோ அவனுடைய அபதாநம் இருக்கிறபடி. அவனுடைய ஊணுகிற ஒரு செயலைச் சொல்லப்பார்க்கில், ஸர்வலோகங்களும் ஓரவதாநத்துக்குப் போராது, இவ்வபதாநத்தை யுடையவனை ஒருவராலே பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதோ? 'அவனுடைய செயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது' என்கைக்கு, ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிற தேன்கிறார். [சேண்பாலவீடோ] - உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக வுடைத்தான பரம பதமென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, மற்றமுண்டான தேவாதிகளென்ன, இவற்றை யுடைத்தான [ஏண்பாலும் சோரான்] - எண்ணப்பட்ட ப்ரதேசங்களென்னுதல், எட்டுத்திக்கும் வ்யாபித்துவிடாதே நிற்குமென்னுதல். [பரந்துளானெங்குமே] - இப்படி வ்யாபிக்குமிடத்தில் ஒருதறையுண்டாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, குறையற வ்யாபித்திருக்கும். ஆனபின்பு 'வ்யாபகவஸ்துவை வ்யாப்யத்திலே ஒன்று பரிச்சேதித்துக்காண்கை' என்று ஒரு பொருளுண்டோ? (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—காண்பாரார் இத்யாதி. “ஊண்டேசி லெல்லாவுலகுமோர்துற்றற்று” என்கையாலே - தனித்தனியும் என்றது. “ஆர்” என்றதிலே நோக்காக-எத்தனையேனும் என்றது. இந்த அவதாரிகார்த்தம் - இத்திருவாய்மொழியின் அர்த்தநிகமாவஸரத்திலே அருளிச்செய்கிறார், அங்கே கண்டுகொள்வது.

“ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்” இத்யந்வயி. இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் - அவன் தானே இத்யாதி. காண்பார் சிலருண்டாயிற்றென்றது - உண்டானாலோ வென்றபடி. என்காணுமாறு - காணும் ப்ரகாரமென்? ஜ்ஞாநாதிகர்க்குக் காணத்தட்டென்? என்ன, அளவுடையார் இத்யாதி. அபதாநம் - வ்யாபாரம். அவதாநம் - பிடி. இத்தால் தாத்பர்யம் - இவ்வபதாநத்தை இத்யாதி. ஸ்வரூபமோதான் என்றது - “ஏண்பாலும்சோரான்” என்றத்தைப்பற்ற. சேண் - உயர்த்தி. பால் - ஸ்வலீாவம். முக்தாத்மஸ்வரூபமென்றது - நித்யர்க்கும் உபலக்ஷணம். “ஏண்பாலும்” என்ற தீர்க்கத்தைக் குறைத்து; “ஏண்பாலும்” என்று ஹ்ரஸ்வமாக்கி, எட்டுத்திக்குமென்றபடி. “ஏண்பாலும் சோரான்” என்று வைத்து, “எங்கும் - பரந்து” என்கிறதென்? என்ன, இப்படி இத்யாதி. வ்யாபிக்குமிடத்தில் - பலதூணுக்கோ ருத்திரம்போலன்றிக்கே, ஜாதி வ்யக்திதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்திக்குமாபோலே வர்த்திக்கையைச் சொல்லுகிறது இங்கு என்றபடி. ஈசன் - எங்கண்ணனை - காண்பாரார்; என்காணுமாறு; ஊண்பேசில் எல்லாவுலகுமோர் துற்றற்று; சேண்பால வீடென்ன, உயிரென்ன, மற்றமுண்டான எவ்வகைப்பட்ட பொருளென்ன, அப்பொருள்களையுடைய ஏண்பாலென்ன, இவையெங்கும் - பரந்து - சோரானாய்க்கொண்டு - உளனாமித்யந்வயி. “எப்பொருட்கும்” என்ற ஷஷ்டி - ப்ரதமார்த்தகம். எப்பொருளு மென்றபடி. (அ)

• ஒன்பதாம் பாட்டு.

எங்குமுளன்கண்ணன் என்றமகனைக்காய்ந்து
இங்கில்லயாலென்று இரணியன் தூண்புடைப்ப
அங்கப்பொழுதே அவன்வியத்தோன்றிய என்
சிங்கப்பிரான்பெருமை ஆராயஞ்சீர்மைத்தே.

ஆ.—(எங்கும்.) ஆஸ்ரிதார்த்தமாகத் தன்னுடைய ஸர்வார்த்தாத்மத்வத்தைப் ப்ரத்யக்ஷமாக்கியருளின எம்பெருமானுடைய ஸர்வேஸ்வரத்வமஹிமை ஒருவர்க்கு ஆராயநிலமோ? ஆனபின்பு இங்ஙனே யிருந்த இவனை ஆஸ்ரயிபுக ளென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், எம்பெருமானுடைய ஸர்வ கதத்வத்தை யிசையாதார் இசையவேண்டுமபடியாக ஸ்ரீ ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்காக அபேக்ஷாஸமகாலத்திலே தூணிலே வந்து தோற்றியருளின ஸ்ரீ நரஸிம்ஹத்தினுடைய பெருமை ஒருவரால் ஆராயுமளவல்ல வென்கிறார். வீய - முடிய.

ப.—அநந்தரம், அவனுடைய ஆஸ்ரித ஸௌஸீல்யாதிஸயம் அபரிச்சேத்ய மென்கிறார்.

(“ஸவடும் ஷ்ராவ்யஸித்” என்கிறபடியே), கண்ணன் - (ஸர்வநிர்வாஹகனா) ஸர்வேஸ்வரன், எங்கும் - ஸர்வத்ர, உளன் - ஸந்திஹிதன், என்ற - என்ற, மகனை - புத்ரனை, காய்ந்து - கோபித்து, இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லை - இல்லை, என்று - என்று, தூண் - (தான் அறுதியிட்ட) தூணை, இரணியன் - ஹிரண்யன், புடைப்ப - தட்ட, அங்கு-அத்தூணிலே, அப்பொழுதே - அக்காலந்தன்னிலே, அவன் - ஹிரண்யன், வீய - நசிக்கும்படி, தோன்றிய - தோற்றின, என் - என்னுடைய, சிங்கம் பிரான் - நரஸிம்ஹரூபியான மஹோபகாரகனுடைய, பெருமை - ஆஸ்ரிதபக்ஷபாதமாஹாத்மயம், ஆராயும் - நெஞ்சால் பரிச்சேதித்தாராயும், சீர்மைத்தே - தன்மைத்தோ?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், “ஸகல பதார்த்தங்களிலும் ஒருவனேபரிஸமாப்ய வர்த்திக்கும்” என்றால் இதுகூடுமோவென்ன;-அநுபூதாம்ஸத்திலே ஸம்ஸயத்தைப் பண்ணினால் ஹிரண்யன் பட்டது படுவார்களென்கிறார்.

[எங்குமுளன் கண்ணன்] - ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வகதனென்றான், இதுவாயிற்று அவன் சொன்ன தப்பு. “ஸ்யாததஜிஹ் ஸவடும் ஜமஷ்ருஷ்டஜிஹிநா” “நதஜ்ஜிவிநாயதாநயா ஹிதம் ஸ்ராவ்யம்” என்று அவன்தானே சொன்னத்தை யாயிற்று இவன் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வர்த்தத்தை சத்ருக்கள் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இவன் பருவத்தாலும் ஸம்பந்தத்தாலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிலும் ஆதரிக்கவேணும், இப்படியிருக்க அதிக்குத்தனம் [இங்கில்லயாலென்றிரணியன் தூண்புடைப்ப] - “ஸர்வகதன்” என்று நீ சொன்னவன் இங்குமுண்டோவென்று தானிருந்த தூணைத்தட்ட. அளந்திட்ட தூணிதே. தனக்கேற “இல்லை” என்று ஸம்ப்ரதிபந்நமான தூணிதே. [அங்கப்பொழுதே] - அத்தூணிலே ப்ரதிஞ்ஜாஸம காலத்திலே. [அவன் வீயத்தோன்றிய] - சீற்றத்தோடே வந்துதோற்றிய தோற்றாவிலே பிணமானான். [என் சிங்கப்பிரான்] - ப்ரஹ்மாதானுக்கு உதவினது தமக்கு உதவிற்று யிருக்கிறபடி. [பெருமை] - பரத்வம். [ஆராயும் சீர்மைத்தே] - சிலரால் அறியுமளவே?

[எங்குமுளன்கண்ணன்] - இதுவாயிற்று அவன் சோன்ன தப்பு, ஸர்வேஸ்வரன் ஸர்வ கதனென்றான். “*ஸ்யா தததிஃ ஸவஃ*” (மயாததமிதம்ஸர்வம்) “*நகதஃ விநாயகா*” (நததஸ்திவிநாயத்ஸ்யாந்மயா) என்று அவன்தான் சோன்ன வார்த்தையாயிற்று இவன்தான் சொல்லிற்று. [என்றமகனைக்காய்ந்து] - இவ்வார்த்தத்தைச் சத்ருவேசோல்லிலும் கேட்டபோதே காலிலே விழவேண்டும் வார்த்தை சொல்லிற்று; ப்ரமாணவிருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிலும் கொண்டாட வேண்டும்படியாயிற்று ஸம்பந்தம்; பருவத்தாலுங் கொண்டாடவேணும்; * [பள்ளியி லோதிவந்த] - பள்ளியோதும் பருவத்தி லுள்ளவையடையக் கொண்டாட்டமா யிருக்கும். அதுக்கு மேலே, [தன்சிறுவன்] - தன்வயிற்றிற்பிறந்தவன் வார்த்தை மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். [வாயிலோ ராயிரநாமம்] - அதுக்குமேலே திருநாமத்தைச் சொல்லிற்று. [ஒள்ளியவாகிப்போத] - இவை

தஞ்சாவூர், “யவாவி ஸவஹுதாநாம் வீஜித்தஹிஜபூந | நதஹிவி
நாயதநயா ஹுதம் வராவரமுநக||”

“தப்பு” என்றத்தை விஸ்தீகரிக்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரன் இய்யாதி. கண்ணன் - நிர்வாஹான். ஸர்வகதனென்றனென்றவிடத்திலே-“உவ்யூஜிஸ்யூஜகெஷுஜாஸ்யூஜுவதா வஸ்யூஜிவொஷுஜுதள வஹுளஜிஷு விஜிஷுவாயுநஹஸொவியபுஷுதியபுஷுய | சுஸ்யூஜவபுஹி ராவிஸத்யுஸதிவாஸாரொஷுஸாரொஷுவாஸவபுசூவியஸஜாஸிகிம் வஹுமிராக்யு ஹிஜியூஸிவ” இதி ப்ரஹ்மலாதோக்த ஸ்லோகோநுஸந்தேயஃ. “இதுவாயிற்று அவன் சொன்னதப்பு” என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லாரின்றது; அது தப்பன்றோ! என்ன;-ஈஸ்வரன் தான் ஆதரித்துச்சொன்ன ஸர்வகதத்வத்தை இவன் சொன்னது தப்போ? என்கிறார் - மயாததம் இய்யாதி - கீதாஸு நவமே, “ஜியாததஜிஹ்ஸவபுஜமஜவ்யுஷுஜிஹிதிநா | ஜிதாநிஸவபுஹிதாநிநவாஹந்தெஷுவஸிதஃ”. தத்ராவதஸமே, “யஜூவிஸவபுஹிதாநா ஸீஜந்தஜஹஜிபுந | நதஜிவிநநயத்யாநயாஹிதவராவரம்”. “என்ற” என்றதற்கு ஹாவம் - இவ்வரித்தத்தை இய்யாதி. “மகன்” என்றதற்கு ஹாவம் - ப்ரமாண இய்யாதி. “மகன்” என்றது - பருவத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி ஹாவம் - பருவத்தாலும் இய்யாதி. வார்த்தையின் சீர்மையும், ஸம்பந்தமும், பருவமுமொன்றொன்றே கொண்டாடவேண்டியிருக்க, இவன் நிஷ்காரணமாகச் சீறினென்றதாயிற்று. பருவத்தாற்கொண்டாடவேண்டுமபடி அப்படி சிறுபிள்ளையாயிருக்குமோ? என்ன, பள்ளியிலோதி இய்யாதி—பெரிய திருமொழி. இப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் - பள்ளியிலோதும் பருவத்தில் இய்யாதி. அந்யபுதரத்வேதி ஹாவஃ. பள்ளி - வித்யாசாலை. ஒள்ளியவாகிப்போது -

* 2-5

யொன்று மில்லையாகிலும் சொன்னபோதை இனிமைதான் கொண்டாடவேணும். [ஆங்கதனுக் கொன்றுமோர் பொறுப்பிலுனா] - அஸஹ்யாபசாரமிறே. [பிள்ளையைச்சீறி] - திருநாமஞ்சொன்ன துவே ஹேதுவாக 'புத்ரனன்று' என்று விட்டான் அவன்; திருநாமஞ் சொன்னவர்களோடே தமக்கு எல்லாவற்றவமுண்டாக நினைத்திருக்கையாலே இவர், [பிள்ளை] - என்கிறார். [மகனைக்காய்ந்து] - வயிற்றிலே பிறந்தவனா யிருக்கச்செய்தேயும் திருநாமஞ்சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாமே சீறினா யிற்று. [இங்கு இத்யாதி] - எங்குமுள்ளுனாகில் நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லையாயிரானே என்று துணையடித்துக்காட்டினான். * [அளந்திட்ட துணையவன்தட்ட]-'முன்பே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்டதுண்' என்னவொண்ணாதே; தானே தனக்குப் பொருந்தப்பார்த்து நறுக்கிநட்ட துணைக யாலே. [அவன்தட்ட] - வேறேசிலர் தட்டினார்களாகில், 'கையிலே யடக்கிக் கொண்டேவந்து துணிலேபாய்ச்சினார்கள்' என்னவுமாமிறே; தானேயாயிற்று தட்டினானும். [அங்கு அப்பொழுதே]- அத்தூணிலே, அடித்தவிடத்திலே, அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே. [அவன்வியத்தோன் றிய] - தன்தோற்றரவிலே அவன்பிணமாம்படி தோற்றின. அதிர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோதை அட்டஹாஸமும், நாமடிக்கொண்ட உதமும், நெற்றியது கண்ணும் உச்சியது புருவமுமாய்க்கொண்டு தோற்றினபோது பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினாயிற்று பொன்னனாகையாலே. [என்சிங்கப் பிரான்பெருமை] - ஆஸ்ரிதவர்க்கத்துக்காக நரஸிம்ஹமாய் உபகரித்தவனுடைய பரத்வம் இன்று சிலரால் ஆராயும்படி யிருந்ததோ? (க)

பத்தாம்பாட்டு.

சீர்மைகோள்வீடு சுவர்க்கநரகீரு
நர்மைகோள்தேவநடுவா மற்றெப்பொருட்கும்
வேர்முதலாய்வித்தாய்ப் பரந்துதனிநின்ற
கார்முகில்போல்வண்ணன் என்கண்ணைநான்கண்டேனே.

ஆ.—(சீர்மை.) ஸ்வர்க்காபவர்க்காத்யஸேஷ புருஷார்த்தங்களுக்கும், நரகாத்யபுரு ஷார்த்தங்களுக்கும், இவற்றுக்கு போக்தாக்களான தேவாதிஸ்த்தாவராந்தமான ஸகலாத்ம வர்க் கத்துக்கும் ப்ராகைய, காரணபூதனாய், நியந்தாவாய், ஸ்வேதாஸமஸ்தவிஸஜாதீய அப்ராக்ருத

அழகியதாகச் சொல்ல. இத்தனையுமுண்டானால் பொருமைக்கு அடியென்? என்ன - அஸஹ்யாபசாரம் இத்தாதி. இதம் - வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யம். அந்யோத்கர்ஷமஸஹ்யமாகிற அபசார மென்றபடி. ஸர்வேஸ் வரணக் காணவில்லை, கேட்கவில்லை, தனக்குத்தான் ஒரு அநிஷ்டம் செய்யவில்லையாயிருக்கச்செய்தே, பகவத் ப்ரஸ்தாவமானாலும் அஸஹ்யமானாயிருக்கையாலே அஸஹ்யாபசாரமென்று கருத்து. ப்ரஹ்மாதனை என்னாதே, "பிள்ளை" என்றதுக்குக் கருத்தென்? என்ன—திருநாமம் இத்தாதி. "சீறி" என்கையாலே-அன்றென்றுவிட்டா னென்றது. பிள்ளையென்றது - "மாதாபிதா" இத்தாதிப்படியே ஸர்வவிதபந்துத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். இவர் - திருமங்கையாழ்வார். "மகனைக்காய்ந்து" என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - வயிற்றிலே இத்தாதி. அப்படித் துணைத் தட்டினானே? என்ன - அளந்திட்ட இத்தாதி-பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கு அர்த்தம் - முன்பே இத்தாதி. பொருந்த - பொருத்தம் பொருந்தும்படியாக. பாய்ச்சினார்கள் - ப்ரவேசிப்பித்தார்கள். "வீய" என்றதுக்கு - விநாஸஸ்யாவதாரஸமாநகாலீநத்வம் விவக்ஷிதமித்யபிப்ராயேண-தன்தோற்றரவிலே இத்தாதி. பூர்வவாக்யோக்தமர்த்தம் உபபாதயதி-அதிர்த்துக்கொண்டு இத்தாதி. அதிர்த்துக்கொண்டு-ஸப்தித்துக்கொண்டு. பொன்னனாகையாலே யிதி ரஸோக்தி. "என்" என்றதுக்கு ஹாவம் - ஆஸ்ரிதவர்க்க இத்தாதி: ஆராயும் சீர்மைத்தே - ஆராயும்படியான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தோ? சீர்மை - அதிஸயமாதல். (க)

* பெரியாழ்வார் திருமொழி, க, சு, கூ.

மஹாவிபூதியையுடையனாய் நின்ற எம்பெருமானை நான் காணப்பெற்றேனென்று கொண்டு ஸ்வலாபத்தைப் பேசி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், அல்லாதார் செய்தபடி செய்கிறார்; உபயவித மஹாவிபூதி களையிருந்த எம்பெருமானை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

[சீர்மையென்று தொடங்கி] - பரமபதம் ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவைமுடிவாக ஈரப்பாடுடைத்தான தேவர்கள் நடுவாக மற்றுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸர்வகதனாய். [தனிநின்றவென்று தொடங்கி] - ஸம்ஸாரிகளோடு வ்யாவ்ருத்தனாய்த் திருநாட்டிலே வர்ஷுகவலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையனாய் என்னை விஷயீகரித்த க்ருஷ்ணனை.

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் மோக்ஷப்ரதனானவனை நான் அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

சீர்மைகொள் - (புண்யபாபகாரிதமாகை யன்றிக்கே பகவத் க்ருபைகஸாத்யமான) சீர்மையையுடைய, வீடு - மோக்ஷமும், சுவர்க்கநாகு - (புண்யபாப பலரூபமான) ஸ்வர்க்கநரகங்களும், ஈரு - மேலெல்லையாக, ஈர்மைகொள் - பலப்ரதத்வ நிபந்தனமான ஈரப்பாட்டையுடைய, தேவர் - தேவர்கள், நடுவா - (ஸாதநபலங்களுக்கு) நடுவாகவும், மற்று - ப்ரதமபாவியான, எப்பொருட்கும் - ஸாதநாதி ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும், வேர் - ஸஹகாரியுமாய், முதலாய் - நிமித்தமுமாய், வித்தாய் - உபாதாநமுமாய்க் கொண்டு, பார்து - ஸர்வத்ரவ்யாப்தனாய்வைத்து, தனி - வ்யாப்யபதார்த்தங்களில் வயாவ்ருத்தனாய், நின்ற - நிற்பானாய், கார் - கார்காலத்திலே, முகில்போல் - மேகம்போன்ற, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, என் - எனக்கு ஸுலபனான, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, நான் - நான், கண்டேனே - அநுபவிக்கப்பெற்றேனென்றுகொண்டு ஸ்வலாபத்துக்கு ஹ்ருஷ்டராகிறார். ஈர்மைகொள்தேவரென்று - உபயபாவநாநிஷ்ட்ட ரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், வழிபறிக்குமிடத்திலே தம் கைப்பொருள் கொண்டு தப்பு வாரைப்போலே, நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

[சீர்மைகொள்வீடு] - சீர்மையையுடைத்தான பரமபதம், ஸ்வர்க்கம், நரகம் இவை முடிவாக; ஈரப்பாட்டையுடைய தேவர்கள் நடுவாக மற்றுமுண்டான ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும். [வேர்முதலாய் வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய். [பார்து]-“தஹ் ஸுஷ்ர தஹ் ஸுஷ்ர” என்கிறபடியே ஸர்வகதனாய். [தனிநின்ற]-“ஸுஷ்ர தஹ் ஸுஷ்ர” என்கிறபடியே ஸர்வஸப்தவாச்யனாய் ஜகதாசாரண அத்வீதியனாய் நிற்கை. [தனிநின்றகார்முகில்போல் வண்ணனித்யாதி] - பரமபதத்திலே வர்ஷுகவலாஹகம் போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவோடே அத்வீதியனாய் எழுந்தருளியிருக்குமவன், க்ருஷ்ணனாய் எனக்கு உபகரிக்கையாலே நான் அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ‘இவர்களைவிடீர், நாம் முந்தறமுன்னம் இவர்களைப்போலே யாகாதே அவனை அநுபவிக்கப்பெற்றோமிறே’ என்று ஸ்வலாபாநுஸந்தாநத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

பத்தாம்பாட்டு—சீர்மைகொள் இத்யாதி. ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்தவிடத்தில் அவர்கள் திருந் தாமையாலே, இவர்களைவிடீர் என்கிறார். “கண்ணனை நான் கண்டேனே” என்றத்தைப்பற்ற - நாம் முந்தற முன்னம் இத்யாதி.

[சீர்மைகோள் இத்யாதி] - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான பரமபதம், பரிமிதஸுகமான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டதுக்கமேயான நரகம், இவைமுடிவாக, ஈரப்பாடேயரான தேவர்கள் நடுவாக, மற்றமுண்டான திரியகாதிக்குக்கும். [வேர்முதலாய்வித்தாய்] - த்ரிவிதகாரணமுந் தானே யாய். [பரந்து]-‘தஹ்ஷுஷ்டா ததெவாநுபூவிஸஸ்தத நுபூவிஸுஸஜததஜ்ஜாஹவக்’ (தத்ஸுருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஸத் ததநுப்ரவிஸ்ய ஸச்சத்யச்சாபவத்) என்கிறபடியே - முந்துற இவற்றையடைய உண்டாக்கி, பின்னை இவற்றினுடைய வஸ்துத்வநாமபாக்த்வங்களுக்காக அநுப்ர வேஸித்து, இப்படி ஜகதாசாரமாய்நின்ற, [தனிநின்ற இத்யாதி] - இப்படி ஜகச்சரீரமாய் நின்ற வளவேயன்றிக்கே, தன்னுடைய வ்யாவ்ருத்தி தோற்றம்படி பூரி வைகுண்டத்திலே வர்ஷுகவலா ஹகம்போலே யிருக்கிற அழகிய திருமேனியையுடையனா யிருந்துவைத்து க்ருஷ்ணமாய் வந்து அங் தரித்து எனக்குக் கையாளானவனை நான் முந்துறமுன்னம் கண்டநுபவிக்கப் பெற்றே நென் கிறார். (க0)

பதினொரம்பாட்டு.

கண்டலங்கள்செய்ய கருமேனியம்மானை
வண்டலம்பும்சோலை வழதிவளநாடன்
பண்டலையிற்சொன்னதமிழ் ஆயிரத்திப்பத்துமவல்லார்
விண்டலையில்வீற்றிருந்தாள்வர் எம்மாவீடே.

ஆ.—(கண்டலங்கள்.) இத்திருவாய்மொழியை வல்லார் இட்ட வழக்காம் திருநாடு என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்கள் இத்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன படியே எல்லாப்படியாலும் விலகாதுமான முக்தப்ராப்யமான ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுவரென்கிறார்.

பர:—(பரந்து)—தெதிரீயகொவநிஷ்டி, (சூ - கூ) “ஸொகாஸ்யத வஹுஸ்யாஃ பூஜாயெயெகி ஸதவொதவ்யுத ஸதவஹுஸ்யா ஐஃ. ஸவபூஸ்யஜத யதிஃகிணுதத ஷுஷ்டா ததெவாநுபூவிஸுதத நுபூவிஸு ஸஜததஜ்ஜாஹவக்”.

“சீர்மை” என்று - அதிசயமாய், இன்னத்தாலென்று விசேஷியாமையாலே, ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நன்றான என்கிறது. ஈர்மை - ஈரப்பாடு, பலப்ரதத்வநிபந்தநமான மஃப்ராஸாதம். “ஈரூ, நடுவா” என்று - பலங்களையும், பலப்ரதாதாக்களையும், முடிவும், நடுவுமாகச் சொல்லுகையாலே - “மற்றெப்பொருட்கும்” என்ற கர்மகர்த்தாக்கள் ப்ரதமாவதி யென்றபடி. மதுஷ்யாதிகள் ப்ரதமம், கர்மத்தையநுஷ்டிக்க, அநந்தரம் தேவாதி கள் பலப்ரதாநம்பண்ண, அநந்தரம் ததநுபவமாகையாலே - முதல், நடு, ஈறு என்கிறது. வேர் - ஸஹகாரி காரணம். முதல் - நிமித்தகாரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். பரந்து - வ்யாபித்து. “ததெவாநுபூவிஸு, தஹ்ஷுஷ்டா” என்று அந்வயம்; “ததநுபூவிஸுவிஸுதிசுநுபூவிஸுஸஜததஜ்ஜாஹவக்”-ஸத்தம் த்யத்துமான சேதநாசேதநங்களிரண்டும் தானா நென்றபடி. தனிநின்ற-வ்யாவ்ருத்தி தோற்றம்படிநின்ற. நித்ய விபூதியில் த்ரிவித காரணத்வமாவது - நிதெஜ்ஜாஹிவிஸிஷ்டவெஷேண நிதிதூக்ஷம், சுபூக்யுதவிஷிவிஸிஷ்டவெஷேண உபாஹாநகூம், ஜ்ஞாநஸகூஜாஹி விஸிஷ்டவெஷேண ஸஹகாரிகூம் என்றபடி. லீலாவிபூதியில் ஸங்கல்பவிசிஷ்டவேஷேணநிமித்தத்வம், ஸூக்ஷ்மசித்சித்வவிசிஷ்டவேஷேண உபாதாநத்வம், ஜ்ஞாநஸத்த்யாதி விசிஷ்டவேஷேணஸஹகாரித்வ மென்றபடி. க்ரமேண அந்வயம். (க0)

[கண்டலமென்று தொடங்கி]-ஆழ்வாரோட்டைக் கலவியாலே விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களையும் நிறம்பெற்ற திருமேனியையு முடையனான ஸர்வேஸ்வரனை பகவத்விஷயீகாரத் தாலே புஷ்டமாகையாலே வண்டுகள் தேனிலே அலையாநின்ற திருச்சோலையையுடைய திருவழுதி வளநாட்டையுடையரான. பண்டலையில் - பண்ணின்மேல். விண்டலையில்-விண்ணின்மேலே.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய நிர்வாஹகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

கண் தலங்கள் - கண்ணில் பரப்பெங்கும், செய்ய - சிவந்து, கரு - (அதுக்குப் பரபாக மாய்) ஸ்யாமளமான, மேனி - திருமேனியையுடைய, அம்மாளை - ஸர்வஸ்வாமியை, வண்டு - வண்டுகள், அலம்பும் - (மதுவெள்ளத்திலே) அலைகிற, சோலை - சோலைகளையுடைய, வழுதிவள நாடன் - திருவழுதிவளநாட்டையுடைய ஆழ்வார், பண் தலையில் - பண்தான் தாளமாம்படி அதன் மேலே, சொன்ன - அருளிச்செய்த, தமிழாயிரத்து - ஆயிரத்திருவாய்மொழியில், இப்பத்தும் - இப்பத்தும், வல்லார் - வல்லார், விண் தலையில் - பரமாகாசத்தின்மேலே, வீற்றிருந்து-("ஸஸுரா லவதி" என்கிறபடியே) வ்யாவ்ருத்தமாக இருந்து, எ - ஸர்வப்ரகாரவிசிஷ்டமாய், மா - நிரதிசய போக்யமான, வீடு - மோக்ஷாதந்தத்தை, ஆள்வர் - ஸ்வாதீநமாக அநுபவிப்பார்கள். என்னோடு என்அநுபந்திகளோடு வாசியற எங்களுக்குத் தருவதாக இருக்கிற பெரியவீடு என்றமாம். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் இதில் சொன்ன முக்த ப்ராப்யமான ஐஸ்வர்யத்தைப் பெறுவர்க ளென்கிறார்.

[கண்டலங்கள்செய்ய] - "பூதலம்" என்னுமாபோலே கண்ணிற் பரப்பை நினைக்கிறது. விஸ்த்ருதமாய்ச் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [கருமேனியம்மாளை] - இதுக்குப் பரபாகமாய் ஸ்ரமஹரமான வடிவழகையுடைய ஸர்வேஸ்வரனை. [வண்டலம்புமித்யாதி] - வண்டுகள் தேனிலே யலையாநின்ற சோலையையுடைய திருவழுதிவளநாட்டை யுடையவர். [பண்டலையிற்சொன்ன] - தலையானபண்ணிலே சொன்னதென்னுதல், பண்ணின்மேலே சொன்ன தென்னுதல். [விண்டலையில்]-தலையான விண்ணிலே என்னுதல், விண்ணின்மேலே என்னுதல். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் திருகையாலே வீறுபட இருந்து. [ஆள்வ ரெம்மாவிடே] - எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைந்திருக்கிற பரமபதத்தை ஆளப்பெறுவர்.

ஈடு.—நிகமத்தில் - இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்கள் இத்திருவாய் மொழியிற்சொன்ன முக்தப்ராப்யலோகத்தைப் பெறுவ ரென்கிறார்.

[கண்டலங்கள்] - "பூதலங்கள்" என்னுமாபோலே திருக்கண்களின் பரப்பைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. பரந்து சிவந்திருந்துள்ள திருக்கண்களையும், அவற்றுக்குப் பரபாகமாம்படி

ப்ர:—(கண்டலங்கள் செய்ய கருமேனி இத்யாதி)—தெத்திரீயகெ ஸ்ரீ நாராயணெ (க) "சுஹி வா ரொ ஸுவநஸு ரியெ நாகஸு வுஷெ ஹெதொ ஹீயாநு । ஸு கெ ண ஜெராத்ஷி ஸகிநுபுவிஷ்ட: பூஜாவதிஸூரதி மஹே சுஹ: ". "தகுபுய

நிகமம் - கண்டலங்கள் இத்யாதி. "விண்டலையில் வீற்றிருந்தாள்வரெம்மாவிடு" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்யாதி.

"கண்" என்றால் போராதோ? "கண்டலம்" என்றது எதுக்காக வென்ன, பூதலவ்யபதேசவத் விஸ்தாரத்தைப்பற்ற வென்கிறார் - பூதலங்கள் இத்யாதி. பரந்து இத்யாதியாலே - ப்ரதிபாத்யவைவக்ஷண்ய

பண்ணும்படியாகப் . பெறுவர். ஆத்மலாபத்தளவு மன்றிக்கே, பரம்புருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தை ஆளப்பெறுவர். [வீற்றிருந்து] - ஸாம்ஸாரிகமான ஸங்கோசமெல்லாந் தீரும்படி வீறுபட்டிருந்து. [ஆள்வர் எம்மாவீடே] - “தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி வீதேருத்துவான்” என்று - எனக்கும் என்பரிகரத்துக்கும் தருவானாகச் சமைத்து நிற்கிற பரம்பதத்தை யாளப்பெறுவர்.

முதற்பாட்டில்-இத்திருவாய்மொழியில் பரக்கச்சோல்லுகிற அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அரு ளிச்செய்யா நின்றனுகொண்டு, “ஸம்ஸாரமாகிற இக்கடலைக் கடக்கவேணும்” என்றிருப்பார்க்குக் கடத் திக்கோடுக்கு மென்றார்; இரண்டாம்பாட்டில் - அவன் வேணுமோ? அவனோட்டை ஸம்பந்தமே கடத்துமென்றார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் ப்ரத்யக்ஷிக்கலா றென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - “அந்தமில்பேரின்பத்தைப் பெறவேணும்” என்றிருப்பார் அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - கீழ் “இணைவனொமெப்பொருட்கும்” என்றத்தை விவரித்தார்; ஆறாம்பாட்டில் - இவ்வுத்கர்ஷமெல்லாம் அவனுக்கு உண்டோ? என்ன,—நாம் ஆராயவேண்டாதபடி அர்ஜுநன் பண்டேதேரிந்து அறுதியிட்டா னென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - ஒரு வன் அநுவர்த்தநங்கொண்டு அறியவேணுமோ? அவனுக்கு இஷ்ட ஸர்வசேஷ்டாவிஷயமாயன்றோ ஐகத்து இருக்கிறதென்றார்; எட்டாம்பாட்டில் - வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங் கள் ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க முடியாதென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - அவனுடைய வ்யாப்தியை இசையாதார் ஹிரண்யன்பட்டது பவேரென்றார்; பத்தாம்பாட்டில்-ஏவம்பூதனாவனை நான்கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்றார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலஞ்சோல்லித் தலைக்கட்டினார்.

வீடு” என்றதுக்கு - “எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷம்” என்றது தவிர, அர்த்தாந்தரம் - நன்பால் இய்யாதி. இந்தப்பக்ஷத்திலே, எம்என்று - எங்களுக்கென்றாய், எனக்கும் என் பரிகரத்துக்கு மென்றபடி. எட்டாம்பாட்டு அர்த்தத்தின் நிகமத்திலே “வ்யாப்திதொடக்கமான அவனுடைய அபதாநங்கள் ஒருவரால் பரிச் சேதிக்க முடியா தென்றார்” என்றிருக்கிறது; எட்டாம்பாட்டினுடைய அவதாரிகையும், “அவனுடைய அப்புத கர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப்போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கு மென்கிறார்” என்றிருக்கிறது; அந்தப்பாட்டின் உத்தரார்த்தாவதாரிகையோ வென்றால், “அவனுடையசெயல் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதென்கைக்கு ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதென்கிறார்” என்றிருக்கிறது; தஸ்மாத், ஐகநிகரணத்விபுத்வாச்சபரிச்சேத்து மஸக்யனென்கிற இவ்வளவுமாதரத்திலே பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய மென்கிற தன்று; சுலிவஜமஹியிபிநாவதரணாபரிதவராயீ நகூவாலிவஜமஹிமரணாலிவ ஜமஆராவ நததயஸூ வ்யாபாரங்களிலேயும் தாத்பர்யமென்று கண்டுகொள்வது. க்ரமேண அந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி:—சூத்ராநயிஷ்வி ஹரொ: லியதாபிவெக்ஷ்ய ஸவபூதநஸுஜநயநுநிரஷ்டெநி ரொக்ஷபுஷ்டிவாஸுதாவிஸுவாஸாவதா ஹஸிகம்வஹுநிதெஸு||

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—பூர்வாகாரொவவதூஜநிவ றிஹரணாசிஸுஸுஷ்டிபிஸுகெநிபுலீநாநநிபெஸாநயத உவஜமளரக்ஷணாயபாவதா ராசு ஸுபூர்வாதாநுஹாவாசிவியவிஹரணாபிவாவிவெவிசூவதாபிபெக்ஷபூர்வ ஸுஸுஹாவாபிவமக்யதெபூகிஸளவ்யுஃ ஸுகுநெ ||

திருவாய்மொழி
நூற்றந்தாதி.

அணைந்தவர்கள் தம்முடனேயாயனருட்காளாம்
குணந்தனையேகொண்டுலகைக்கட்ட—இணங்கிமிக
மாசிபுபதேசம்செய்மாறன்மலரடியே
வீசபுகழெம்மாவீடு.

ஆழ்வார்திருவடிகளேஸரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஸரணம், சீயர்திருவடிகளேஸரணம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி—எம்மாவீடு: ப்ரவேஸம்.

ஆ.—(எம்மாவீடு.) “நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுகுவீர்” என்ற ப்ராப்யப்ராஸங்கத் தாலே, ஸ்வாபிமதமான புருஷார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அத்தை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யமாகச் சொன்ன மோக்ஷத்தை இவர்க்கு எம்பெருமான் கொடுப்பானாக உபக்ரமிக்க, இளையபெருமானையும் ஸ்ரீ பரதாழ்வானையும் போலே பகவத் பரதந்தர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியை யுடைய ஆழ்வார், அப்படியன்றிக்கே “தமக்கு” என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது, “அஹம், மம” என்கிற அபிமாநத்துக்கு விஷயமாகையால் ஐஸ்வர்யாதிகள் ஹேயமானாற்போலே ஹேயம்” என்று பார்த்து அத்தை உபேக்ஷித்து, “பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரத்திலே துஃகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை, உனக்கேயாயிருக்கு மிருப்பே எனக்கு வேண்டி வது” என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, அத்தை ஈண்டெனத் தந்தருள வேணுமென்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், ஈஸ்வரனுடைய மோக்ஷப்ரதத்வத்தை அநுபவித்தவர், அந்த மோக்ஷப்ரகாரங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் தாத்பர்ய பூமியாவது - பகவத்பாரதந்தர்யமேயென்று நிஷ்கர்ஷித்து, அவன் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே உத்தேஸ்யமென்னு மிடத்தையும், தத்விஷயஜ்ஞாநத்தில் அபேக்ஷையையும், ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்துத்யநுபவத் தில் ஸ்ரத்தையையும், அநுபாவ்யம் ததேகபாரதந்தர்ய மென்னுமிடத்தையும், அதனுடைய அவிஸ்மரணம் ஆந்தஜநகமென்னு மிடத்தையும், அந்த ஸம்ருதிகாரிதமான பாஹ்யாநுபவா பேக்ஷையையும், நிரந்தரமான ஆந்தராநுபவம் அத்ருப்திகரமென்னு மிடத்தையும், அல்ப காலாநுபவத்திலும் அதிசயிதாபிநிவேசத்தையும், அநுபாவ்யவிஷயத்தோடு உண்டான அப்ருதக்ஷித்திஸம்பந்தத்தையும், அந்த ஸம்பந்தத்தைக் குலையாமையிலுண்டான அபேக்ஷையையும் அருளிச்செய்து, மோக்ஷப்ரதனான ஈஸ்வரன் ஸந்நிதியிலே மோக்ஷதாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அபேக்ஷித்தருள்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், கீழே ஈஸ்வரன் இவர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பானாகச் சமைந்து நிற்கிறபடியைக் கண்டு, தமக்கு பகவத்பாரதந்தர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடியைப் பார்த்து, “எனக்கு என்றொரு புருஷார்த்தத்தைக் கோலுமது மமகாரவிஷயமாகையாலே ஐஸ்வர்யாதிகளோபாதி ஹேயம்” என்று அத்தை உபேக்ஷித்து, “பரமபதஸ்தனாய் ஸுகியாகவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்தனாய் துஃகியாகவுமாம், இவற்றில் நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்கேயாயிருக்கு மிருப்பே எனக்கு வேண்டிவது” என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இதுதான் ஸ்வரூபமன்றோ, அபேக்ஷிக்கவேணுமோ வென்னில்,—புருஷார்த்தாந்தரங்களுக்கும் ஸாதாரணமான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தோடே இருக்கையாலே அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். அவனுக்கு உபாயபாவம் ஸ்வரூபமாயிருக்கக்கூடியதே உபாயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறப்போலே, உபேயாந்தர நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸ்வரூபாநுகூலமான புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கை ப்ராப்தம். இவருடைய இந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ராமாயணபுருஷர்கள் பக்கலிலே காணலாம். “விஹவஸ ஹாரியெஜமஹேஷுவபுரொஹிதஸு” என்று ஸ்ரீபரதாழ்வான். “வரவாநஸிகாகுதஸு” இத்யாதி, “கூரூஷு ஶாநூவாஸு” என்று இளையபெருமாள்.

௪௫.—கீழில்திருவாய்மொழியிலே “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புதுவீர்” என்று இவர்தாமும் அருளிச்செய்து, ஸர்வேஸ்வரனும் இவர்க்கும் இவர்பரிகரத்துக்கும் மோகுகங்கொடுப்பாளைப் பார்க்க, அத்தைக்கண்டு; தேவரீர் எனக்கு மோகுகம் தந்தருளப்பார்த்ததாகில் இங்ஙனே தரப்பார்ப்பது; அதாகிறது “உனக்கு மோகுகங்கொள்” என்று எனக்காகத் தருகையன்றிக்கே, ‘நமக்காகக்கொள்’ என்று தேவர்க்கே யாம்படியாகத் தரவேணுமென்று தாம் நினைத்திருந்தபடியை அவன்திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறார். ஆனால் இதுதான் பின்னை இத்தனைநாள் நிஷ்கர்ஷியாதோழி வா னென்? என்னில்;—அவன் மேன்மேலென குணநலவத்தைப் பண்ணுவிக்கையாலே அதுக்குக் காலம்போந்ததித்தனையல்லது, இது நிஷ்கர்ஷிக்க அவஸரம்பெற்றிலர். ஆனாலும் இப்போதும் குணநலவமேயன்றே பண்ணுகிறதென்னில்;—அது அப்படியே; அவன் தம் பக்கலிலே மேன்மேலெனப்பண்ணுகிற விருப்பத்தைக்கண்டு, “இவனுக்கு இந்தவ்யாமோஹம் முடிய அங்ஙவர்த்திப்பதொன்றாயிருந்தது; நாம் இவனைமீட்டாகிலும் நம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிப்போம்” என்று பார்த்து, “நீ இங்ஙனே ரில்” என்று அவனைநிறுத்திவைத்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறார்.

எம்மாவீடு ப்ரவேஸே. கீழே - அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ” என்று இவர்தாமும்அபேக்ஷித்து, கீழில்திருவாய்மொழியிலே “நலமந்தமில்லதோர்நாடு புதுவீ ரென்று பிறர்க்கும் அருளிச்செய்து அத்தாலே ‘இவர்க்கு மோகுகத்திலே அபேக்ஷையாயிருந்தது’ என்று பார்த்து என்று சிலகூட்டி ஸர்வேஸ்வரனும் என்று தொடங்கி உபந்யஸித்தருளுவர். “எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்” என்று மோகுகப் ப்ரதிஷேதாத் ப்ரஸுக்ஷஸ்யுஹிபு-திஷேய: இதில்யாயேந ப்ராஸங்கம் ஸம்பாதயந் ஸங்க்ரஹஸங்கதி மாஹ - கீழில்திருவாய்மொழியிலே யித்யாரப்ய, திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறீஇத்யந்தேந. மோகுகங்கொடுப்பானாகப் பார்க்கவென்றது - “செப்பம்” என்று நிஷேதிக்கையாலே - பாரித்தமையும் அர்த்தவித்தமென்று விவக்ஷித்தது. இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் என்று இங்கே அருளிச்செய்கையாலே - “எம்மாவீடு” என்ற விடத்திலே, “எம்” என்று, அதுக்கு வ்யாக்யானத்தில் வக்ஷ்யமாணர்த்தம் தவிர, இதுவும் ஓரர்த்தமென்று கண்டுகொள்வது. அதாகிறது இத்யாதிக்கு - “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” இத்யத்ர ஹ்ருதயம். தாம் நினைத்திருந்தது - “தொழுதெழு” என்கிறவிடத்திலே. திருமுன்பே ப்ரார்த்திக்கிறாரென்றது - “அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே” என்றத்தைப்பற்ற. கீழ் ஸங்க்ரஹேண ஸங்கதி அருளிச்செய்து, உத்தத்தை விஸ்தரிக் கிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி; யத்வா, ஸங்கத்யந்தரமாதல். அதாவது - ஸர்வேஸ்வரன் இவர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே இவர்க்கும் இவர் பரிகரத்துக்கும் மோகுகங்கொடுக்கப்பார்க்க, “நீ தரப்பார்த்தால் இங்ஙனே தரவேணும்” என்று ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று முந்தினஸங்கதி; ஸர்வேஸ்வரன் தன்வ்யாமோஹத் தாலே மேன்மேலென குணநலவம்பண்ணுவியாநிற்க, “நீ இங்ஙனே ரில்” என்று அவனைநிறுத்தித் தாமே ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறாரென்று த்விதீயஸங்கதி. இந்த த்விதீயஸங்கதியை விவக்ஷித்து, அதிலே ஆக்ஷேபஸமாதாநங்களைப் பண்ணுகிறார் - ஆனால் இதுதான் இத்யாதி. அவன் மோகுகங்கொடுக்கவா, நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் என்று முந்தினஸங்கதி; தாமே நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று இரண்டாம்ஸங்கதி. இந்தவாக்யம் ஸங்கத்யந்தரமென்று கொள்ளாதபோது, “அவன் மோகுகம் தரப்பார்க்கத் தாம் ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து ப்ரார்த்திக்கிறார்” என்றதின்மேலே, ஆனால் இத்யாதி ஸங்காவாக்யத்துக்கு உதயமில்லையிறே. ஏகஸங்கதியான பக்ஷத்திலே அருளிச்செய்யும்படி - அவனைநிறுத்தி. அதாவது - குணநலவத்தை ஸாத்மிப்பித்து ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ண ஒருப்பட்டவளவிலே அவனும் பார்க்கையாகிற அவகாசம்பெற்று, தாம் நினைத்திருந்த ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறாரென்று கண்டுகொள்வது. ப்ரதமஸங்கதிக்கு நோக்கு - முதற்பாட்டிலே. த்விதீயஸங்கதிக்கு நோக்கு - “எனக்கே யாட்செய்” என்கிற பாட்டிலே. ஆனால் - முன்பும் இப்படிப்பட்ட விசாரமுண்டானால். எம்மாவீடு பர்யந்தம் நிஷ்கர்ஷியாமைக்கு அடியேதென்று சங்கைக்கு அர்த்தம். இப்போதும் - இத்திருவாய்மொழியிலும். இதானீமபீதிவா. குணநலவமேயன்றே பண்ணுகிறதென்னிவிதி - “ஈஸ்வரன் இப்போது ஸ்வகுணங்களை அநுபவிப்பிக்கவில்லை, அத்தாலே இவரும் அவன் குணங்களை அநுபவிக்கவில்லை” என்னில், கீழில் திருவாய் மொழிகளோடே விரோதிக்குமென்று கருத்து. நீ இங்ஙனே நீல்லென்று அவனை நிறுத்திவைத்து - தன்குணங்களை யநுபவிப்பிக்கிற ஈஸ்வரனை நிஷேதித்து, தாமும் பகவத்குணநலவத்தினின்றும் நிவ்ருத்தரா யென்றபடி.

எம்பார் இத்திருவாய்மொழி யருளிச்செய்யப்பட்டக்கால், இருந்தவர்களை “யார்” என்றகேட்டுக் கதவுகளையும் அடைப்பித்து, குஹ்யமாகவாம் அருளிச்செய்வது. ப்ராப்யமாகில் இப்படியன்றே இருப்பது, இவர் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்கேற்றதென்? என்னில்;—ஸ்ர்வேஸ்வரன் இவ்வாத்மாவுக்கு ஸேஷியாய் இவனும் ஸேஷபூதனும், அவனுடைய உபாய லாவமும் நித்யமாயிருக்கச்செய்தேயன்றே இவனுக்கு இன்று ஸ்வீகாரம் வேண்கேற்றது; அப்படியே, அவன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே நினைத்தபோது நினைத்தபடி கொள்வா னொருவனாகையாலே, ப்ராப்திஸமயத்தில் அநுலவம் இருக்கும்படியையும் நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணுமிதே. உத்தாரத்தத்திலும் இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லாநின்றதிதே. த்வயந்தன்னில் நிஷ்கர்ஷிக்க வேண்கேற்றதென்? என்னில்;—பூர்வார்த்தத்தாற் சொன்ன ஸாதநம் ஸர்வபலப்ரதமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபராய் ஸரணம்புதுவார்க்கும் அவற்றைக்கோடுத்து விவோனொருவனிடே ஸர்வேஸ்வரன். இதுதன்னிலோகேற்றதென்? என்னில்;—“முத்தனாய் நிரதிஸய ஸுகாநுபவத்தைப் பண்ணவுமாம், ஆத்மப்ராப்தியைப் பெறவுமாம்; ஆத்மவிநாஸமேயாகவுமாம், நரகாநுபவம்பண்ணவுமாம், இவற்றில் எனக்கு ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; உனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வரவுமாம், எனக்காய் வருமன்று இவையித்தனையும் வேண்டா; ஆனபின்பு, தேவருக்கு உறுப்பாமிதுவே எனக்கு வடிவாம்படி பண்ணியருளவேணும்” என்று ஸ்வப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றந்தான் லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல; இவ்வாழ்வார்பக்கலிலே காணுதல்; ராமாயண புருஷர்களில் ப்ரீபரதாழ்வான், இளையபெருமாள், இவர்கள் பக்கலிலே காணுதல் செய்யுமித்தனை. கைகேயி “ராஜந்” என்ற சொல் பொறுக்க

நில் என்று அவனை நிறுத்தியென்றது - “தனக்கேயாக” என்று முகம்மாறவைத்ததைப்பற்ற. இது குஹ்யம மென்கைக்கு ஸம்வாதம் - எம்பார் இத்யாதி. ப்ராப்யமாகில் இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் - நமஸ்தோக்தாத்யந்த பாரதந்தர்யாநுகுணமாகச் சந்தநகுஸுமாதிகளைப்போலே அவனை தன்பேராக விரியோகம் கொள்வதாயன்றே இருப்பது, இப்போது இவர் நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டின அம்ஸமேது? என்று. ஸேஷியாய் - நிருபாதிகசேஷியாய். சேஷபூதனாய் - ஸஹஜதாஸபூதனாய். உபாயபாவமும் நித்யமாயென்றது - “உவாயொவெயகெவதவிஹ தவததஹதாஸுமண்ண” என்றதைப்பற்ற. ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிறது - ஸர்வமுத்திராஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக ஸ்வீகாரம் வேண்டுகிற தென்றபடி. நினைத்தபடி கொள்வா னென்றது-ஐஸ்வர்யாதிகளையாதல், ஸ்வார்த்த கைங்கர்யத்தையாதல் கொடுத்து விரியோகம் கொள்வானொருவனாகையாலே யென்றபடி. “ஏற்கவே நிஷ்கர்ஷித்துப் பெறவேணும்” என்றால், மேலே முத்தனாய் இத்யாதியிற் சொல்லுகிறத்தோடு விரோதியாதோ? என்று கேட்க, “அவைகளெல்லாம் - அதிஸயோக்தி, ப்ராப்யத்திலே நோக்கு” என்று அருளிச்செய்வார். ப்ராப்யமீத்ருஸமென்னுமில் ப்ரமாணமேது? என்ன - உத்தாரத்தத்தில் இத்யாதி. “நமஸ்ஸாலே உனக்கே நாமாட்செய்வோ மென்னும்படி யாகவேணும்” என்று ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணாநின்றதிதே யென்கை. த்வயநீதன்னில் - முமுகூவினுடைய ஸாதநவிஸேஷத்தைச் சொல்லுகிற த்வயத்தி லென்றபடி. “கீழில் திருவாய்மொழியில்” இத்யாதி வாக்யத்தால் சொன்ன அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் - இதுதன்னில் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியில் நிஷ்கர்ஷிக்கிற ப்ராப்யமேது என்னி லென்றபடி. “சிறப்பில்வீடு” என்கிற பாட்டைப்பற்ற - முத்தனாய் இத்யாதி. “சிறப்பில்வீடு” என்று விசேஷிக்கையாலே - கேவலம் வீடுமுண்டென்று விவக்ஷித்து, ஆத்மப்ராப்தியைப்பெறவுமாம் என்றது. “எய்தற்க” என்றதற்குப் பலிதார்த்தத்தைக் கடாக்கித்து, ஆத்மவிநாஸமேயாகவுமாம் என்றது. ஆத்மவிநாஸம் - ஸம்ஸாரம். ஏவம் அநுஷ்டிதவந்தஸ்ஸந்திகி மித்யத்ராஹ - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. பகவதத்யந்தபாரதந்தர்யாநுகுணமான கைங்கர்யகாரண மென்றபடி. லோகத்தில் பரிமாறுவதொன்றல்ல வென்றவிடத்திலே - “நிரஸூவிஜஃஃவொஹிநஞாநந ஹாக்ஸ ராடி” | ஹவெபிசிகிரோக்ஷாய் ப்ரவணாஹபூவதபுதெ” என்று அஹமர்த்தாத்மத்வஸமர்த்தந பாஷ்யத்தில் வசகம் அநுஸந்தேயம். இப்பாரதந்தர்யத்துக்கு அநுஷ்ட்டாநம் காட்டுகிறார் - கைகேயி இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே பாதம்ப்ராதி கைகேயி, “உதிஜொதிஷ்கிஸெஷராஜநுபாசுரிஹாயஸம்”

மாட்டாமே திரளிலேவந்து கூப்பிட்டானிறே. “விவாபஸபாமத்யே” (விலபஸபாமத்யே)- ஒருதிரளாகவிருந்து என்னுடைய சேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே! “ஐஷ்யூ-விஷ்யூ-விதெநவ யுக்தாக்ரூபிதம் ஹ்யஸ்ய” (தஸ்யுபிர்முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதம்ப்ருஸம்) என்னும் படி இழந்தவஸ்துவுக்குத் தக்கபடியா யிருக்குமிறே கூப்பீடே. “ஜமஹே” (ஜகர்ஹேச)- ஸந்த்யாவந்தநத்துக்குப் பிற்பாடரை ஸிஷ்ட-பிரஹ பண்ணுவாரைப்போலே ஸ்ரீஹித்தான். “வாரொஹித” (புரோஹிதம்) - அழகியதாக இக்குடிக்கு முன்னேடி ஹிதம்பார்த்தாய். “ஹேஷ்யூ வாரொஹிதம் ஜமஹே” (ஸபாமத்யேபுரோஹிதம்ஜகர்ஹே)- “நியோ திக்ரூபம் ரஹஸி வொயயெசு” (நியமாதிக்கரமம்ரஹஸிபோதயேத்) என்கிற நிலையும் பார்த்திலன், “ராஜ்யூ-ஹேஷ்யூ-ராஜ்யூ” (ராஜ்யூ-ஹேஷ்யூ-ராஜ்யூ) - ஒருவனுக்கு இரண்வேஸ்து

ப்ர:—(எம்மாவீடு ப்ரவேஸே).—சுபாய்யாகாணெ(அஉ)சுவிஷேகம் ப்ரதிநியொகூ ரம் வாரொஹிதம் ப்ரதி ஹரத: “தயூ-கூபா ஹரதொவாக்யம் சொகெநாவிவரிவூ த: | ஜமாரிஷேஷா ராஜம் யஜேஜ்யாயஜேகூபா || கூ || ஸவாஷ் கயயா வாயா கமஹம் ஸஸரொயாவா | விவாபஸபாமத்யே ஜமஹேஷ்யூ-வாரொஹித || க0 || ஹரிதஸ்யஹய யுஷ்ய விஷ்யூஷாதஸ்யயீத: | யஜேபுயதரிநஸ்யுகொராஜம் விஷ்யோஹரெசு || கக || கயம் ஸஸயாஜாநொ ஹவெஷ்யூ-ஹேஷ்யூ-ராஜம் | ராஜ்யூ-ஹேஷ்யூ-ராஜ்யூ யஜே வகூ திஹாஹேஷ்யூ || கஉ ||”

“ஹேஷ்யூ-விஷ்யூ-விதெநவ யுக்தாக்ரூபிதம் ஹ்யஸ்ய || க ||”

சுபஸ்ய யஜே, “புரோஹிதாஹார்யஸ்ய வுசிவதெஷ்யூ வா நியோதிக்ரூபம் ரஹஸிவொயயெசு || உ ||”

இத்யாதி பூர்வமேவ விதிதம். மூன்றாம் ஸ்ரியஸ்தியிலே. இதுக்கு ப்ரமாணம் - விவாப இத்யாதி. இந்த ஸ்லோகம் - சக்ரவர்த்தியின் ஸாஸ்தார்த்தஸமந்தரத்திலே “பரதாழ்வான் ராஜாவாகவேணும்” என்று மண முரசுஅறைய, அது அஸஹ்யமாய்ச் சொன்னதாயிருக்க, கைகேயி சொற்பொறுக்கமாட்டாமே கூப்பிட்டாளென் தது - அவள் சொன்ன வார்த்தையும் நெஞ்சிலேபட்டுக் கிடக்கையாலே யென்று கண்டுகொள்வது. “ஹேஷ்யூ-விவாப, ஹேஷ்யூ-வாரொஹிதம்ஜமஹே” என்று இரண்டிடத்திலும் கூட்டுவது. ஸபாமத்யே விலபிதர்ஹ்ருதயமாஹ - ஒருதிரளாக இதுபாதி. வ்ஸேஷேணஸபாம இத்யுபஸர்க்கார்த்தம் ஹ்ருதி நிதாயதத்ரோபபத்திமயாஹ-ஐஷ்யூ-விஷ்யூ இத்யாதி. “ஹ்யஸ்ய” என்றது-இங்குவேண்வேது. “ஹேஷ்யூ-விஷ்யூ-விதெநவ யுக்தாக்ரூபிதம் ஹ்யஸ்ய” இது பூர்வார்த்தம் இழந்தவஸ்து என்றது-பெரு மானையாதல், பாரதந்தர்யத்தையாதல். சிஷ்டகரீஹே - “சிஷ்டர்க்கு இதுதீகாதகாண்” என்ற கர்ஹே. “சிஷ்டர் இப்படியைக் கண்டாலும் கேட்டாலும் ஸஹியார்கள்காண்” என்ற கர்ஹே யென்றுமாம். புரோஹிதம்பஸ்யதீதி - புரோஹிதம்இது வ்யுத்தத்திம்ஹ்ருதிநிதாயாஹ-அழகியதாக இத்யாதி என்கிற நிலையும் பார்த்திலன்-புரோஹிதம் பஸ்யதீத்யேவம் ரூபமான குருத்வஹேது, கழிகையாலேயென்று கருத்து. இவ்விடத்திலே - “புரோஹிதம் வாரொஹிதம் ரஹஸிவொயயெசு || உ ||” என்ற ப்ரஹ்லாதவசநம் கண்டுகொள்வது. ஆபஸ்தம்பதர்மே, “புரோஹிதாஹார்யஸ்ய வுசிவதெஷ்யூ வாரொஹிதம் ரஹஸிவொயயெசு || உ ||” “என்னை யித்தனை கர்ஹிக்கைக்கு ஹேதுவென்?” என்று அவனுக்குக் கருத்தாகச் சொல்லுகிறார் - ராஜ்யூ-ஹேஷ்யூ இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே! புரோஹிதம் ப்ரதி பரத:.

ஸேஷமானால் ஒன்றையொன்று நிர்வஹிக்குமோ? ஆனால், ராஜ்யந்தான் என்னையாண்டாலோ? “யஜுஷ்வக்ஷுஜிஹாஹுஷு” (தர்மம்வக்குமிஹார்ஹஸி)-“பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ர வர்த்தி தஞ்சினன்; நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கவொண்ணது; நின்றூரில் ப்ரதாநந்தலையிலே முடியை வைக்கவேணும்” என்றுபார்த்தாயித்தனைபோக்கி இதுக்கு விஷயபூதனான என்னைப் பார்த்து வார்த்தைசொல்லிற்றில்லை. “கயம் ஷராயாஜாதொஹவெஹாஜாஹவஹாரகஃ” (கதம் தஸரதாஜ்ஜாதோபவேத்ராஜ்யாபஹாரகஃ)-அவர் போகட்டுப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்து, அவரைப்பிரிந்த அநந்தரத்திலே முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தேனும்படி எங்ஙனே நான்? இளையபெருமாள், “நில்” என்ன, “கூரூஷு” (குருஷ்வ) - என்றூரிதே - அந்வயத்தாலே யரிக்கக்கடவ வஸ்துவை வ்யதிரேகித்து நிற்கச்சொல்லுகையாவது அழிக்கையிறே. குரு என்னதே, “கூரூஷு” (குருஷ்வ) என்றூரிதே - ஆருடைய ப்ரயோஜனத்துக்கு ஆர்தா னிருக்கிறார்? உம்முடைய இழவுக்கு நீர் பதறுதிருக்கிறதென்? “சுநூவரஃ” (அநுசரம்) - பண்ணும் ப்ரகாரத்தை விதிக்கிறார். நீர்தாம் “நில்” என்று அருளிச்செய்தது, நான், நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமும்படி யிருக்கையிறே; உம்முடைய சாயையை “நில்” என்றுசொல்லிற்றிலீரே, சாயையோபாதி உம்மைப் பின் செல்வே னுகவேணும். “நீரும்நிழலும் வாய்த்திருப்பதோரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச்

“ஸவாஷ்குயாவாகுஹம்ஸஸ்ரொயுவா | விஹாவஸஹாஸ்யெஜமஹெஷுவா ரொஹிதம்” இத்யாதி. “ராஜ்யஹாஹாராஸ்யயஜுஷ்வக்ஷுஜிஹாஹுஷு | கயம் ஷராயாஜாதொஹவெஹாஜாஹவஹாரகஃ”. “ராஜ்ய” என்ற ஷஷ்ட்டியை - ஸ்வஸ்வாமிபாவஸம் பந்தத்திலையாக்கி அர்த்தம் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. ஆனால் - நிர்வஹிக்குமாகில். வைபரீத்யம் கிந்நஸ யாதித்யாஹ - ராஜ்யந்தான் என்னை இத்யாதி. “இஹ” என்றதுக்கு ஹாவம் - பெருமாள் இத்யாதி. இஹ - அஸ்மத்விஷயே. கீழ் - ஸ்வரூபத்தோடு சேராதென்றார், இனி - குடிப்பிறப்புக்கும் சேரா தென்கிறார் - கதம் தஸரதாத் இத்யாதி. “ராஜ்யாஹவஹாரகஸு” - கயம் ஷராயாஜாதொஹவெஹாஜாஹவஹாரகஃ - அவர்போகட்டுப்போன இத்யாதி. இப்பரிமாற்றம் இளையபெருமாள் பக்கலிலும் காணலா மென்கிறார் - இளையபெருமாள் இத்யாதி. நில்லென்ன - இளையபெருமாள் - குருஷ்வ என்றூரிதே யென்று அந்வயிப்பது, பெருமாள் “நீர்நிலும்” என்று சொன்னவளவிலே, இளையபெருமாள் “கூரூஷுஜாமிநூவரம்” என்று சொன்னூரிதே யென்றபடி. அயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி லக்ஷ்மணஃ, “கூரூஷுஜாமிநூவரம்வெ யஜுஷ்வெஹவிஷுதெ | க்ருதாயெஷாஹம்ஹவிஷுஜாமிதவயாஷுஷு” - “நில்” என்கை - அழிக்கப்பார்க்கையென்று விவக்ஷித்து, “நில்” என்றால் - அழிக்கையாமோ வென்ன, அந்வயத்தாலே இத்யாதி. “ஜஹநுஷுஜாமிவ” என்றதிலேநோக்கு. அன்றிக்கே, “வெயயஜுஷ்வெஹவிஷுதெ” என்றத்தைக் கடாஷித்துஹாவமாதல், “வெயயஜுஷ்வ” இதி வாக்க்யம் - “அிஷு” இத்யுத்தே “கூரூஷு” இதி வக்தும் ஹேதுபரம். அஸ்மிந்ஸ்த்லோகே ஸ்வர்த்ததாராஹித்யம் குத்ரஸூச்யதே இத்யத்ராஹ-தருவென்னதே இத்யாதி. “ஸூரிதஜிதஃகூஷுஷுபூயெகி யாவமெ” - ஸ்வரிதேதோநிதஸ்சயேதாதவதேப்யஃ பரஸ்யலகாஸ யஸ்த்தானேஆத்மநேபதம்பவதிகர்த்தாரஞ்சேத்க்ரியாபலமபிப்பிரைதிதிஸப்தஸூத்ரபரக்ரியயா, இங்கு “யுகூஷு” கூரூஷு” என்று நகாரேத்தானதாதுவாய், அதின்மேலே ஆத்மநேபதம் வருகையாலே - இவரால் வரும்பேறு பெருமானதென்று சொல்லுகிற தென்றபடி. என்றலேதென்ன - ஆருடைய இத்யாதி. தாத்பர்யம்-உம்முடைய இத்யாதி. பதறுது - த்வரியாது. “சுநூவரம்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீர்தாம் இத்யாதி. “மாம்” என்றதுக்கு ஹாவமாதல், நிற்கச்சொல்லுகைக்கு யோக்யமாகாமையை த்ருஷ்டாந்தமுகத்தாலே காட்டுகிறார் - உம்முடைய சாயையை இத்யாதி. இந்தப் பாரதந்தர்யத்தை ஸ்த்தலாந்தரத்திலும் காட்டுகிறார்-நீரும் நிழலுமித்யாதி. என்

சமையும்” என்ன, “நந்தலையிலே ஸ்வாதந்தர்யத்தை வைத்தபோதே பெருமாள் நம்மைக் கை விட்டார்” என்று வேறுபட்டார். “**வனவஜௌஸு ராஜெண**” (ஏவமுத்தஸ்துராமேண)- “இதுக்கு முன்பெல்லாம் நம்குறையாலே யிழந்தோம்” என்றிருந்தோம்; இவர்தமே நம்ஸ்வ ரூப மழியக் காரியம்பார்த்தார், இனி, ‘நம்ஸ்வரூபம்’ என்றென்றுண்டோ?” என்று வேறுபட்டார். **உக்ஷணஃ**” (லக்ஷ்மணஃ) - பாரதந்தர்யத்தை நிரூபகமாகவுடையவர். “**ஸம்யதாஞ்ஜலி**” (ஸம்யதாஞ்ஜலி)-நாம் நம் ஸ்வரூபத்தை யழித்துக்கொண்டவன்று நோக்குகையன்றிக்கே, ஸேஷ தானே யழித்தவன்றும் ஸ்வரூபத்தைத் தரவற்றாயிற்று அஞ்ஜலி. ஸர்வாபிமத ஸாதநமாயிற்று. “**வஸீதாஸமக்ஷம்**” (ஸீதாஸமக்ஷம்)-பண்ணின் அஞ்ஜலிக்கு அந்யபரதையாவிக்க வொண்ணாத வள் ஸந்நிதியிலே. “**காகுதஸ்தம்**” (காகுதஸ்தம்)-பிராட்டிஸந்நிதியும் மிகையாம்படியான குடியிற் பிறப்பை யுடையவரை. “**ஜைவஜநஜெஸுலீச**” (இதம்வசநமப்ரவீத்) - “இவ்வார்த்தையைச் சொல்லுவானே” “என்றுகொண்டாகேரூன் ருஷி. “**வரவாநவஸி**” (பரவாநஸி)-உம்முடையஅஸ் மிதைபோலல்லகாணும் என்னுடைய அஸ்மிதை. இப்படிக்கோத்த பாரதந்தர்யத்தை யாயிற்று இவர் ஆசைப் புகேறது. “இதுதான் ஒருவர் அபேக்ஷிக்கு மதுவுமல்ல, அபேக்ஷிப்பாரில்லாமையாலே

சூரணுகாஜெ வனவஜௌஸு, “**வனவஜௌஸு ராஜெண உக்ஷணஸம்யதாஞ்ஜலி** | **வஸீதாஸமக்ஷம் காகுதஸ்தம் ஜைவஜநஜெஸுலீச** || சு || **வரவாநவஸிகாகுதஸ்தஸ்யிவஷ்டு** | **ஸதஸ்து** | **ஸயம் து ருவிருஜெஸுகியதாஜிதி ராம்வஜ** || எ || **ஸுஸுதஸ்து வாகுத உக்ஷணஸு ரிஜைஜுதிவிஜுஸுநு ராயாரிஸ ஜெஸம் ஸவடமுணாநிதஸு||அ||**”

னுடைய வஸ்மிதை யென்னுமளவாக நீரும் நிழலு மித்யாதி வாக்யம் - “**வனவஜௌஸு ராஜெண**” இத்த்யாதி ஸ்லோகத்துக்கு அவதாரிகை. இதுக்கு - “**ஜைராரிணுகுயதஸுராரிணுகுயதயா** | **தாஜுஸொஜுஸுதாஜெஸுஸுஹிகுஷஜைராமய**” என்றதிலே நோக்கு. ஏவமுத்தஸ்துராமே ணேத்யாதி - பஞ்சவடிப்ரவேஸாந்தரஸ்லோக; “**ஜைராரிணுகு**” இத்த்யாதி ஸ்லோகத்துக்கு மேலில் ஸ்லோகம் இது. “**வனவஜௌஸு ராஜெண உக்ஷணஸம்யதாஞ்ஜலி** | **வஸீதாஸமக்ஷம் காகுதஸ்தம் ஜைவஜநஜெஸுலீச** | **வரவாநவஸிகாகுதஸ்தஸ்யிவஷ்டுஸதஸ்து** | **ஸயம் து ருவிருஜெஸுகியதாஜிதி ராம்வஜ**”. துஸப்தார்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்த்யாதி. கைங்கர்யாலாபதஸாஃகாஸ்சநஸந்தி சேத்தாஸ்ச, “**காருஷாரிநுயரம்**” இதிஸ்வயம்விதாது மநுகுணஸ்த்திதிஸ்சாத்ரவிவக்ஷிதா. “**விஹம் உக்ஷயஉக்ஷணம்**” இதி, மதுப்ப்ரத்யயாந்தவஞ்சஹ்ருதிநிதாயாஹ - பாரதந்தர்யத்தை இத்த்யாதி. வேறுபட்ட பின்பு அஞ்சலி பண்ணுவானென்னென்ன, நாம் நம்ஸ்வரூபத்தை இத்த்யாதி. பலிதம் - ஸர்வாபிமத இத்த்யாதி. நாம் அழித்ததோடு, அவன் அழித்ததோடு வாசியற எல்லாவபிமதங்களு மேன்றபடி. புருஷகாரதவம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ - பண்ணின் அஞ்ஜலிக்கு இத்த்யாதி. “**நஹுயி-நு-காரயுவஸாஜு-பெ-தா-கக-தவம்** | **ஸவிஜை-பு-யா-நி**” இத்த்யாதிகம் ஹ்ருதிநிதாயாஹ - பிராட்டிஸந்நிதியும் இத்த்யாதி. “இதம்” என்ற திலே நோக்காக பாவம்-இவ்வார்த்தையை இத்த்யாதி. உம்முடையவஸ்மிதைபோலல்லகாணுமிதி-உம்முடைய வஸ்மிதை “**ஸுதஸ்து ராஜி**” என்றிறே யிருப்ப தென்றபடி. அலம்ப்ரஸத்தாநுப்ரஸக்த்யேதி ப்ரக்ருதம் அநுஸாதி - இப்படிக்கோத்த இத்த்யாதி. “**ஒஸ்ஸை**” “**ஒஸ்ஸை**” “**ஈதே**” “**ஈதே**” இத்த்யாத்யஸக்ருதபிதாநம், “**விடலிஸ்சக்கரத்தண்ணலைமேவல்விடலில் வண்குருகர்ச்சடகோபன்சொல்**” இத்த்யாதிஞ்ச பராமருஸந். ப்ர

நாம்கொடுத்துப்போரு மதுவுமல்ல; அவ்வழி புல்லெழுந்துபோயிற்றுக்காணும்” என்று அவன் அநா தரித்திருக்க; புருஷன் அர்த்திக்க வருமதிறே - புருஷார்த்தமாவது; “இப்பேறித்தனையும் நான்பெற் றேனாகவேணும்” என்று இவர் அபேக்ஷிக்க, அவனும் தலைதுலக்கப்பெற்றாய்த் தலைக்கட்டு கிறார்.

முதற்பாட்டு.

எம்மாவீட்டுத் திறமும்செப்பம் நின்
செம்மபாதபற்புத் தலைசேர்த்துஒல்ல
கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரானே !
அம்மாவடியேன் வேண்டுவதீதே.

ஆ.—எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்ட புருஷார்த்தமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலும் எனக்கபேக்ஷையிலலை, மற்றெதிலே அபேக்ஷையுள்ள தென்னில்; - உன்னுடைய அழகிய திரு வடி மலர்களை என் தலையிலே வைத்தருளவேணும்; அது செய்தருளுமிடத்து ஸ்ரீ கஜேந்த் ராழ்வானுக்குச் செய்தருளிற்றோலே வந்து செய்தருளப்பற்றாது, செய்துகொண்டு நிற்க வேணும்; ஈதே அடியேன் வேண்டுவது என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்ட புருஷார்த்தமான ஸ்ரீவைகுண் டத்திலும் எனக்கு அபேக்ஷையிலலை, உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்குமித்தனையே வேண்டுவ தென்கிறார்.

வீட்டுத்திறம் - வீட்டிடையாட்டம், செப்பம் - சொல்லோம். [நின் செம்மா பாத பற் புத் தலைசேர்த்து] - உமக்குச் செய்யவேண்டுவது என்? என்னில்;-அகவாய் சிவந்து புறங்கரிய தாய் நிரதிசயபோக்யமான உன்னுடைய திருவடிகளை என் தலையிலே சேர்த்தருளவேணும்; ஆஸ்ரி தர்க்கு அருமைப்படவேண்டாதபடி செவ்விதாய்ப் பரமபூஜ்யமான பாதபத்ம மென்றுமாம். ஒல்ல - ஈண்டென. [கைம்மாதுன்பம் கடிந்தபிரானே] - ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய ஆபர் நிவாரணமாகிற மஹோபகாரத்தைப் பண்ணினவனே; இது - த்ருஷ்டாந்தம். [அம்மாவடி யேன்] - உம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்கைக்கு உறவறியவேணுமிதே என்னில்;-நீ நாதன் நான் அடியேன். [வேண்டுவது] - “உறும்” என்று வேண்டுகிறே னல்லேன், உகந்து அபேக்ஷிக்கி றேன். [ஈதே] - இவ்வடிமையும் மற்று என்ன புருஷார்த்தமும் வேணுமென்னில்;-இதுவே யமையும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வப்ரகாரவிஸிஷ்டமான மோக்ஷத்திலும் திருவடிகளோட்டை ஸம்பந்தமே உத்தேஸ்யமென்று அபேக்ஷிக்கிறார்.

எ - எவ்வகைப்பட்ட, மா - உத்க்ருஷ்டமான, வீட்டுத்திறமும் - மோக்ஷப்ரகாரமும், செப்பம் - சொல்லோம், நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, மா - உத்தேஸ்யமான, பாதபற்பு - திருவடித்தாமரைகளை, தலை - தலையிலே, ஒல்ல - கடுக, சேர்த்து - சேர்க்கவேணும், கை -

மேயஸேஷமாவீ - இதுதான் இத்யாதி. அநாதரஹேதுவேதென்ன-புருஷனர்த்திக்க இத்யாதி. இப்பேறித் தனையும் - ஸ்வார்த்ததாமந்தரஹிதமான பேறித்தனையும். “விடவில்சக்கரத்தண்ணலை” என்றத்தைப்பற்றி அவனும் தலைதுலக்கப்பெற்றாய் என்றது.

துதிக்கை முழுத்தும்படி அமுந்தின, மா - ஆனையினுடைய, துன்பம் - துக்கத்தை, கடிந்த - போக்கின, பிரானே - மஹோபகாரகனாய், அம்மா - இவ்வபதாநத்தைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியே, அடியேன் - உனக்கு அடியேனான நான், வேண்டுவது - என் (ஸ்வரூபத் துக்குத் தகுதியான பலமாக) வேண்டியிருப்பது, ஈதே - இதுவே.

புருஷன் அர்த்தித்ததன்றோ - புருஷார்த்தமென்று கருத்து. ஒல்லை - சடக்கென. கைம்மா - ஆனை. ஒல்லை - கைம்மாவென்று கூட்டவுமாம். செப்பம் - செப்போம். அன்றியே, செப்பமென்று - செவ்விதா மென்றாய், மோக்ஷப்ரகாரமெல்லாம் செவ்விதாகையாவது - திருவடிகளிலே சேர்த்தியென்றாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், எத்தனையேனும் விலக்ஷணமான பரமபதத்திலும் எனக்கு அபேக்ஷையில்லை, உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்குமித்தனையே வேண்டுவ தென்கிறார்.

[வீடு] - மோக்ஷம். [மாவீடு] - உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷம், அவித்யாநிவ்ருத்தி மாத்ரமன்று. [எம்மாவீடு] - எல்லா ப்ரகாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டமான மோக்ஷங்கிடர் என்ன; - ஆனாலும் அபேக்ஷையில்லை. [வீட்டுத்திறம்] - வீட்டிடையாட்டம். [செப்பம்] - செப்போம். சொல்லோம். என் கருத்தறிகைக்காக நீ 'கொள்' என்னும், நாம் "வேண்டா" என்று நிஷேதார்த்தமாகவும் ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோமல்லோம். ஒருதமிழன் "எம்மாவீட்டு விகற்பங்களும் செவ்வியவாய்" என்றான்; அப்பக்ஷத்தில் ஸாலோக்ய ஸாரூப்ய ஸாமீப்ய ஸாயுஜ்யம் என்கிற இவையெல்லாம் இம்மோக்ஷத்திலே உண்டாகை. உமக்குச் செய்யவேண்டுவது என்? என்ன - [நின்செம்மாபாதபற்புத்தலைசேர்த்து] - ப்ராப்தமாய் அகவாய் சிவந்து அதுக்குப் பரபாகமான புறவாயிற் கறுப்பை உடைத்தாய் விகாஸம், செவ்வி, குளிர்த்தி, நாற்றம், இவற்றாலே நிரதிஸ்ய போக்யமான திருவடிகளை. ஆஸ்ரிதர்க்கு அருமைப்பட வேண்டாதபடி செவ்விதாய்ப் பூஜ்யமான திருவடிக ளென்னவுமாம். [தலைசேர்த்து] - என் தலையிலே கொக்குவாயும் படுகண்ணியும்போலே சேர்த்தருளவேணும். சேர்த்து என்று - ல்யப்பன்று; விதியாய், சேர்த்தருளவேணுமென்கை. [ஒல்லை] - ஈண்டென. [கைம்மாவீடியாதி] - இது த்ருஷ்டாந்தம். "கைம்மாதுன்பம்" என்னுமித்தனை, பேச்சுக்கு நிலமன்று. பாய்மா - குகிரை. கைம்மா - ஆனை. இப்பேச்சாலே சொல்லிற்று - துதிக்கையொழிய முழுகிற்றென்கை. [துன்பம்கடிந்த] - "வ்ராஜாவஜிவஹஃ" என்கிற தசையிலே "சுதனீ தவஜி-நவதிபு-வரிதஹஸ்ய" என்று த்வரையோடேவந்து ஸவாஸநமாக துக்கத்தைப் போக்கினவனே. [பிரானே]-அவனுக்கு உதவிற்று தமக்கு உதலிற்றாயிருந்தபடி. நம்மோடு உமக்கு ஸம்பந்தம் ஏதாக அபேக்ஷிக்கிறோன்ன - [அம்மாவடியேன்] - நீ ஸ்வாமி, நான் சேஷபூதன். [வேண்டுவது] - "உத்க்ருஷ்டம்" என்று வேண்டுகிறேனல்லேன், "நிஷித்தம்" என்றாலும் விடவொண்ணாதபடி எனக்கு ராகப்ராப்தம். மற்று என் வேணுமென்ன, [ஈதே] - உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்குமிதுவே.

ஈடு.—முதற்பாட்டில், எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோக்ஷத்திலும் எனக்கு அபேக்ஷையில்லை, உன் திருவடிகளை என் தலையிலே வைக்கவேணு மென்கிறார்.

"ஆழ்வீர்! மோக்ஷத்தைக்கொள்ளும்" என்றான் ஈஸ்வரன், "வேண்டா" என்றார்; "மாவீகிடர் - விலக்ஷணமான மோக்ஷங்கிடர்" என்றான், "அதுவும் வேண்டா" என்றார்;

முதற்பாட்டு - எம்மாவீடு இத்யாதி. 'எம்மாவீடு' தொடங்கி, 'தலைசேர்த்து' என்னுமளவும் கடைக்ஷித்து அவதாரிகை-எவ்வகையாலும் இத்யாதி.

"செப்பம்" என்ற ப்ரதிஷேதத்துக்கு ப்ரஸத்தியைக் காட்டா நின்றகொண்டு, "வீடு, மாவீடு, எம்மாவீடு," என்று விவக்ஷித்து க்ரமேண தாத்பர்யம். ஆழ்வீர் இத்யாதி-வீடென்று-ஐஸ்வர்யம்; மாவீடென்று-

ப்ராது: பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதேள - ஸிரஸாதாரயிஷ்யாமி நமேஸூந்திர்ப்பவிஷ்யதி) - பிள்ளாய் ! உன்னுள்வேதுப்பு ஆமவது எப்போது? என்றார்கள் : பெருமானும் தமக்கு வகுத்தமுடி சூடி, நானும் எனக்கு வகுத்தமுடி சூடின அன்று என்றானிறே. [நின்செம்மாபாதப்படுத்தலைசேர்த்து] - மயிர் கழுவிப் பூச்சுட இருப்பாரைப்போலே, இவரும் ஈறிலின்பத் திருவெள்ளத்திலே முழுகிப் பூச்சுட இருக்கிறார்களாணும். “அப்படியே செய்கிறோம்” என்றான்; அக்கரமம் பற்றது. [ஒல்லை]-சேய்து கோடு நின்று, “செய்கிறோம்” என்னவேணும். இப்படி தவரிக்கவேண்டு மிடமுண்டோ? என்ன, [கைம்மாதுன்பங் கடிந்தபிரானே] - நீ தவரித்துவந்து விழும்படி அறியாயோ.? “வராவடிவா வபந:” (பரமபதமாபந:)-ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைப்பேணாதே வந்து விழும்படியான ஆபத்தா யிற்று. “உநவா:வினயசு” (மநஸாசிந்தயத்)-கூப்பீடோலிற்று. [கைம்மாதுன்பம்] - ஆனையும் தன்னளவிலேயிறே நோவுபடுவது. துதிக்கை முழுத்தின ஆபத்திறே. அப்படி உமக்கு ஆபத்து உண்டோ? என்ன; அங்கு முதலையொன்று, எனக்கு முதலை ஐந்து; அங்கு ஆயிரம் தேவஸம்வத் ஸாம், இங்கு அநாதிகாலம்; அங்கு ஒருசிறகுழி, இங்கு பிறவியென்னும் பெருங்கடல்; அதுக்கு ஸாரநாசம், எனக்கு ஆத்மநாசம்; ஆனையின் காலையாயிற்று முதலைபற்றிற்று, இங்கு என்னுடைய நெஞ்சையாயிற்று அருவித்தின்றிகிறது; ஆனால் அதுக்கு இதுக்கு முள்ள வாசிபாராய். [பிரானே]- பரீ கஜேந்தராவாணுடைய துகத்தைப் போக்கின இதுவும், “தமக்குப் பரிகரித்தது” என்றிருக்கிறார். அதுக்கு உதவினமையுண்டு, உமக்கென்னென்ன,—[அம்மா] - அதுக்கும் எனக்கும் ஒவ்

ப்ர:—(கைம்மாதுன்பம்)—விஷுயபெருஷ்டஷஷிதஜெ, “வராவடிவாவனொ
உநவா:வினயசுரிட | ஸதாநாமவாஸீரானாராயணவராயண: ||”

யாதி. “நடத்து, செலுத்து” என்றற்போலே யென்றபடி. அப்படி பார்த்தித்த பேருண்டோ? என்ன, யாவந்நசாண வித்யாதி. அயம்ஸ்லோக: அயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடபரிஸரே ஸத்ருக்நம் ப்ராதி பர தேநோக்த: இஸ்லோகதாபர்யம் - பிள்ளாய் இத்யாதி. இந்தஸ்லோகம் - ஸ்ரீ ஸத்ருக்நாவானேடே சொன்னதாகிலும், ஸ்ரீ கௌஸல்யையார் முதலானாரோடும் சொல்ல யோக்யதையுண்டென்று கருத்து. பார்த்திவவ்யஞ்ஜநங்ளாவன - சத்ரசாமராதிகளாதல், த்வஜரவிந்தாங்குசாதி ரோகைகளாதல். பாரீத் திவவ்யஞ்ஜநம் - ராஜசிஹ்நம். - வாயிபுவவ்யஞ்நாநி தள என்கிற விசேஷண வித்தார்த்தம் - பெரு மாளும் தமக்கு வகுத்த இத்யாதி. அபிஷேகாபாவே பார்த்திவவ்யஞ்ஜநாந்விதத்வமில்லையிறே யென்று கருத்து. “ஸிரஸாதாரயிஷ்யாமி” என்றதின் பாவம் - நானும் எனக்கு இத்யாதி. “பற்புத்தலைசேர்த்து” என்ற பதஸாமர்த்த்யத்துக்கு ஹவம் - மயிர்கழுவி இத்யாதி. அக்கரமம் - அந்தக்ரமம். ஒல்லை - சீக்கிரமாக. இப்படித் தவரிக்கவேண்டு மிதிவனவக்ஷரிதாந்தவாவகாஸொலிகிம் சூலம்வநபிஷிகிதித்யுய: பாய்மா - குதிரை. கைம்மா - ஆனை. கைம்மாவுக்குத் துன்பமுண்டோவென்ன, ப்ரமாணம் - வராவடி வடி ஐத்யாதி. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே அஷ்டஷஷ்டிதமே, “வராவடிவாவனொஉநவாவினயசுரிட | ஸதாநாமவாஸீரானாராயணவராயண: ||”. வராவடிவாஸூவது -, வராவடி; தாம் வராவடி. ஆபத்தினுடைய பாரம்யத்தை கார்யமுகே தர்ஸிப்பிக்கிறார் - ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. சூக்டாஸநுமஜ: உநவாவினயசு ஐத்யாதி வலிதராம - கூப்பீடோலிற்றித். ஒலிற்று - முடிந்தது. “கைம்மா” என்று - ஆனைக்கே ருடியாய், தாத்தர்யம் - ஆனையும் இத்யாதி. அவயவார்த்தவிவக்ஷயா தாத்தர்யாந்தரம் - துதிக்கை இத்யாதி. இவ்வபதாநத்தைச் சொன்ன இவர்க்கு இத்தனையும் விவக்ஷிதமென்கிறார் - அப்படி உமக்கு இத்யாதி. ஐந்து - பஞ்சேந்தரியங்கள். அருவித்தின்றிகை - அத்யந்தம் பாதிக்கை. “பிரானே” என்கைக்கு - தமக்குச்செய்த உபகாரமேதென்ன, ஸ்ரீகஜேந்திரேத்யாதி. “அம்மாவடியேன்” இத்யத்ர வ்யாக்யாந ப்ரக்ரியயா கிஞ்சித் பெளநருக்த்யம் ஸ்ப்புரதிசேத், நீராவென்ன இதி ஸங்காயா: உத்தரஸ்ய சாயமர்த்த: - மதியம்ஸ்வாமித்வம் ஸர்வவிஷயகம் பவதி, நகோப்யேவம்ப்ரார்த்தயதே; ஏவம்ப்ரார்த்தயமாநஸ்த்

வாதோ தேவரோட்டை ஸம்பந்தம், நீ ஸ்வாமியன்றோ. நீரார்? என்ன, [அடியேன்] - நான் பேஷு பூதன். இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையும்பற்றி “தவிரவொண்ணாது” என்றபேசுபிக்கிறீரோ? என்ன, [வேண்டுவது] - ராகப்ராப்தம். இதுவாகில் வேண்டுவது, இது செய்கிறோம்; இதுவும் இன்னு மெதுவும் வேணுமென்றான். [ஈதே] - “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்ற இதுவே யென்கிறார். (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

ஈதேயானுன்னைக் கொள்வதெஞ்ஞான்றும் என்
மைதோய்சோதி மணிவண்ணவெந்தாய்
எய்தாநின்கழல் யானெய்த ஞானக்
கைதா காலக்கழிவுசெய்யேலே.

ஆ.—(ஈதே.) எற்றைக்குமிதுவே நானுன்பக்கல் கொள்ளும் ப்ராப்யம். பக்தியோகத் தாலல்லது வித்திக்குமோ? என்னில்;—அந்த பக்தியோகந்தன்னையும் நீயே ஈண்டெனத் தந்தருள வேணு மென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இப்புருஷார்த்தம் பெற்றேன்” என்று நான் தேறும் படி ஈண்டெனப் பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[ஈதேயானுன்னைக்கொள்வது] - பல்காலும் கேட்கிலும் நான் உன்னைக் கொள்வது இதுவே. [எஞ்ஞான்றும்] - இவ்வபிஸந்தி எத்தனை நாளாக்கு நிற்குமென்னில்; - யாவதாத்தம் பாவி. [என் மைதோய் சோதி மணிவண்ணவெந்தாய்] - இங்ஙனையிருக்கிற அடிமைச்சுவடு உமக்கு எங்ஙனே வந்ததென்னில்:—ஸ்ரமஹரமான உன் திருவழகை எனக்குக்காட்டி அவ்வழியே நீ என்னை அடிமை கொள்கையாலே. [எய்தா நின்கழல் யானெய்த ஞானக்கைதா] - பெறுதற்கு அரிதான திருவடிகளை நான் பெற்றேனென்னுமது அறிபும்படி பண்ணவேணும். ஞான மென்று - பக்தியோகமுமாம். ஜ்ஞாநப்ரதாநம் அமிழ்ந்தினர்க்குக் கைகொடுத்தாற்போலே இருத்தலால் [ஞானக்கைதா], என்கிறார். [காலக்கழிவுசெய்யேலே] - “செய்கிறோம்” என்ன வொண்ணாது, செய்துகொடுநிற்கவேணும்.

ப.—அநந்தரம், இந்தஸம்பந்த விஷயமான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளவேணு மென் கிறார்.

என் - எனக்கு இந்த ருசிஜநகமான, மை - கருமை, தோய் - செறிந்த, சோதி - ஒளியையுடைத்தான, மணி - மாணிக்கம்போன்ற, வண்ணம் - வடிவழகையுடைய, எந்தாய் - என் ஸ்வாமியே! உன்னை - உன்னை, யான் - நான், எஞ்ஞான்றும் - எக்காலத்திலும், கொள்

வம் க இதி சங்கார்த்தி. த்வத்ப்ரஸாதலப்த ஸ்வரூப யாதாத்தம்யஜ்ஞாநவாநஹ மித்யுத்தரஸ்யார்த்தி. தவிரவொண் ணாதேன்றுஇதி நிர்ப்பந்தரூபதயேதியாவத். “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்கையாலே சேஷத்வமே புருஷார்த்தமென்னும், ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற விக்ரஹமே உத்தேஸ்யமென்றும் தோற்றுகிறது. வேண்டுவது - வேண்டியிருப்பது; அபேக்ஷிப்ப தென்றபடி. புருஷனர்த்தித்ததன்றோ - புருஷார்த்தமென்று கருத்து. எம்மாவீடு தொடங்கி, தலை - ஒல்லை - சேர்த்து; கைம்மாதன்பம் கடிந்தபிரானே அம்மாவடியேன் வேண்டுவ தீதே யித்யந்வயி.

வது - கொள்ளும் ப்ரயோஜநம், ஈதே - இதுவே; (ஏதென்னில்), எய்தா - பெறுதற்கரிய, நின் - உன், கழல் - திருவடிகளை, யான் - நான், எய்த - பெறுதற்கிடான, ஞானக்கை - தெளிவாகிற ஜ்ஞாநக்கையை, தா - தரவேணும், காலக்கழிவு - காலவிளம்பம், செய்யேல் - பண்ணுதேகொள். ஞானத்தை - கையென்றது, தமக்கு ஆலம்பநமாகையாலே.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், “இந்தப் புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றேன்” என்று நான் தெளியும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[ஈதேயானுன்னைக்கொள்வது] - “இவரைப் பலகால் கேட்கவே தடுமாறி அகவாயிற் கிடந்தது தெரியும்” என்று திரியவும் கேட்க, [ஈதே.] இப்படி நிர்ஸயித்தது எத்தைக் கொண் டென்ன, [யானுன்னை] - இரண்டு தர்மியையும் கொண்டறியுமித்தனை. இது நம்மை அர்த்திப் பாருமில்லை, அத்தாலே நாம் கொடுத்தறிவதுமில்லை, உம்முடைய பக்கலிலே கண்ட இத்தனை; இது உமக்கு எத்தனை நாளைக்கு நிற்குமென்ன, [எஞ்ஞான்றும்] - யாவதாத்தம்பாவி நிற்கும். இவ்வடிமைச்சுவட்டில் ருசியைப்பிறப்பித்தார் ஆரென்ன, [என் மைதோய் சோதிமணிவண்ண வெந்தாய்] - உன்வடிவழகிறே ருசிஜநகம். கருமையோடேகூடின ஒளியையுடைய மணி போலே யிருக்கிற வடிவழகைக்காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. அபேக்ஷதான் என் னென்ன, - [எய்தா நின்கழல் யானெய்த ஞானக்கைதா] - ஸ்வயத்தநத்தாலே காண்பார்க்குக் கிட்ட வரிதான் திருவடிகளை நீயே காட்டக் காண விருக்கிற நான் “பெற்றேன்” என்று தெளியும்படி பண்ணவேணும். [ஞானக்கைதா] - “மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற போதே பெற்றிலீரோ” என்று நினைத்திருக்குமது போராதா, “நானுன்னைப் பெற்றேன்” என் றிருக்கும்படி தெளிவா கிற கையைத் தரவேணும். ஞானமென்று - பக்தியாய், பக்தியாலே நம்மைப்பெறவேண்டாவோ வென்ன; - அத்தையும் நீயே தந்தருளவேணுமென்கிறா ரென்றுமாம். ஜ்ஞாநப்ரதாநம் அமிழ்ந்தி னார்க்குக் கைகொடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே [கைதாவென்கிறார்.] எம்பார்க்கு முதலியான் டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை—ஒருவன் கிணற்றிலே விழுந்தால் இருவராக வெடுக்கும். [காலக்கழிவுசெய்யேலே] “செய்கிறோம்” என்னவொண்ணாது, செய்துகொடு நிற்கவேணும்.

ஈடு.—இரண்டாம் பாட்டு. முதற்பாட்டில் - காயிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார்; இதிலே - மாநஸமான பேற்றை அபேக்ஷிக்கிறார்.

கீழிற்பாட்டிலே “ஈதே” என்னச்செய்தேயும், “ஓரர்த்தத்தையே பலகால் கேட்ட வாறே மற்றென்றிலே தடுமாறிச் செல்லவுங்கூடேமே, இதிலே நிலைநின்றமை யறியவேணும்” என்று, இதுவும் இன்னுமெதுவும் வேணும் என்றான் [ஈதேயென்கிறார்.] “நீரிதிலேநிலைநின்றீர்” என்னு மிடம் நாம் அறியும்படி யென்? என்ன, [யானுன்னைக்கொள்வது] - இருவருடையவும் தர்மியே

இரண்டாம்பாட்டு - ஈதே இத்யாதி. முதற்பாட்டில் காயிகமான இத்யாதிக்கு - “தலைசேர்த்து,” “ஞானக்கைதா” என்கிற பதங்களிலே நோக்கு.

“ஈதே” என்கிற புருஷுதிக்கு லாவம் - கீழிற்பாட்டிலே இத்யாதி. இவ்விடத்திலே - ஸ்ருதிவித்த மான நசிகேதன்கதையை அநுஸந்திப்பது. அதாவது - வரப்ரதாநார்த்தம் அதிகாரிசோதநத்துக்காக “சுநுதி ரிவெக்ஷிதஸு” இதி அஸக்ருத்ஸப்ரச்சயமஸு; நசிகேதாஸ்ச “ஐஹிவாவெக்ஷிதஸு, சுநுதிரிவெக்ஷிதஸு” இத்யுவாசேதி நசிகேதஸு. “ஈதே” என்று - கீழ்ச்சொன்ன “நின் செட்பாபாதபற்புத் தலை சேர்த்து” என்றத்தைப் பற்றவாதல், வக்ஷ்யமாணமான “ஞானக்கைதா” என்றத்தைப் பற்றவாதல். இருவ ருடையவும் தர்மியே யென்றது - சேஷசேஷித்வ ரூபமே இதில் ப்ரமாண மென்றபடி. பூர்வவாக்யவிவரணம்-

இதில் ப்ரமாணம். ஸ்வாமியான உன்பக்கல் ஸேஷபூதனுன நான் கொள்ளுமது இதுவே. நம் முடைய ஸ்வாமித்வமும் உம்முடைய ஸேஷத்வமும் கிடக்கச் செய்தேயன்றே நெடுநாள் இழந்து போந்தது, ஆனபின்பு நமக்கு அதிசங்கை வர்த்தியா நின்றதுகாணும்; இது எத்தனைதூளிக்கு நிற்கும்? என்ன, [எஞ்ஞான்றும்] - யாவதாத்மபாவி இதுவே எனக்கு வார்த்தை. “இதிலே நிலைநிற்கும் படி உம்மை இத்துஸ்சிதைக் பண்ணுவித்தாரார்” என்றான் ஸ்வான்; இப்படி யார் கற்பித்தார்? மற்றுமுண்டோ? தேவர்வடிவழகிறே! [என்மைதோயித்யாதி] - மைதோயந்திருந்துள்ள தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான மணியினுடைய நிறம்போன்ற திருநிறத்தைக் காட்டி என்னை அந்நயார் ஹனாக்கி உன் ஸேஷித்வத்தை அறிவித்தவனே! அழகிது, உமக்குச் செய்யவேண்வேதுதா எனன்? என்ன, [எய்தாநின்கழல்யானேய்த] - ஸ்வயத்தந்தாலொருவர்க்கும் ப்ராபிக்க வொண்ணாத திருவடிகளை “உன்னாலே பேறு” என்றிருக்கிற நான் ப்ராபிக்கும்படி பண்ணு. அது நீர் மயர்வற மதிநலம்பெற்றவன்றே பெற்றிலீரோ? வென்ன, [ஞானக்கைதா]-இது நீனைத்திருக்கு மளவு போராது, அது நான் ‘பெற்றேன்’ என்று தெளியும்படி பண்ணவேணும். அமிழந்தினுர்க்குக் கைகோடுத்தாற்போலே யிருக்கையாலே ஜ்ஞாநலாபம் - “ஞானமான கையைத்தா” என்கிறார். இங்கே, எம்பார்க்கு ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. அதாவது - “ஒரு கிணற்றிலே விழுந்தவனுக்கு இரண்டுபேர் கைகோடுத்தால், எடுக்குமவர்களுக்கு எளிதாய், ஏறுமவனுக்கும் எளிதாயிருக்குமிதே; அப்படியே யாகிறது என்று. [ஞானக்கைதா]-அங்ஙனன்றிக்கே, அது பின்னை பரவக்தி பரஜ்ஞாந பரமவக்திகளை யுடையார் பெறும் பேறன்றே வென்ன, [ஞானக்கைதா] - அவற்றையும் தேவரே பிறப்பித்து, தேவர் திருவடிகளைப் பெறவேணு மென்னவுமாம். அப்படி செய்கிறேமென்ன, [காலக்கழிவுசெய்யேலே]. “ஒல்ல” என்றதுதானே யன்றே எனக்கு எப்போதும் வார்த்தை. (உ)

ஸ்வாமியான இய்யாதி. இவ்வாக்யம் - “அம்மாவடியேன்” என்றத்தைப்பற்ற. இது - “பாதபற்புத்தலே சேர்த்து” என்கிற இது. எத்தனைதூளிக்குநிற்கும் - எத்தனை ஸ்நாந்தத்துக்கு நிற்கும்? அங்கராகாதிகளின் வாஸனை நாலுமூன்று ஸ்நாந்தத்துக்கும் போகாது. தத்வத் எவ்வளவு பர்யந்தமிருக்கு மென்றபடி. யாவதாத்மபாவி - நித்யமாக. இதிலே - இந்த ப்ராப்யத்திலே, இதிலே யித்யாதி ஸங்கோத்தரங்கள் - உத்தரவாக்யாவதாரிகை. மைதோயந்திருந்துள்ள - கருமை செறிந்திருந்துள்ள. கருமைசெறிந்த ஒளியையுடைய மாணிக்கம் போன்ற வடிவையுடையவனே! இதுஸ்ப்தார்த்தம். எய்தா - பெறுதற்கரிய. அது நீரிதி-மயர்வற மதிநலம் பெற்ற போதே திருவடிகளை ப்ராபிக்கை விரித்தமன்றே; ஆகையாலே, பெற்றிலீரோவென்ன வென்றபடி. தேளியும்படி பண்ணவேணு மென்றது - மாநஸஸாக்ஷாத்காரம் போராது, ப்ரத்யக்ஷமாம்படி பண்ணவேணு மென்றபடி அது-திருவடிகளை ப்ராபிக்கை. ஞாநம் தா என்னுதே, “ஞானக்கைதா” என்றதுக்கடி யேதென்ன, அமிழ்ந்தினுர்க்கு இய்யாதி. ஜ்ஞாநலாபம் - அமிழ்ந்தினுர்க்குக் கைகோடுத்தாற்போலே இத்தய்வயம் ஞாநத்தைக் கையாகச் சொன்னதிலே ஐதிஹ்யம் - எம்பார்க்கு இய்யாதி. எம்பார், ஆண்டான் ஸ்ரீபாதத்தில்அவரை அறியாமல் பகவத் ஸம்பந்தம்பண்ணி, அவர் அறிந்தபின்பு பயப்பட, அப்போது ஆண்டான் அருளிச்செய்த வார்த்தை யென்றபடி. “ஞானக்கைதா” என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்:—முந்தினது - நான்பெற்றேன் என்று தெளியும்படி பண்ணவேணு மென்றது, இரண்டாமர்த்தம் - பரமபக்த்யாதிகளையும் ததநந்தரபாவியான சாக்ஷுஷஸாக்ஷாத்காரத்தையும் தரவேணுமென்று. இந்த இரண்டாமர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் - அங்ஙனன்றிக்கே யித்யாதி. முந்தின அர்த்தத்தில், “ஞானம்” என்கிறது - ப்ரத்யக்ஷரூபஜ்ஞாநம். த்விதீயார்த்தத்தில் - பக்திருபஜ்ஞாநம். அர்த்தத்வயத்திலும் ஸங்கதிபேத மொழிய அர்த்தபேத மில்லை. காலக்கழிவு செய்யேலே - காலவிளம்பம் பண்ணுதேகொள். “கீழிற்பாட்டிலே ஈதே என்னச் செய்தேயும்” இய்யாதி பதஸங்கதி வாக்யத்துக்குச் சேர, “என்மைதோய்சோதி மணிவண்ணவெந்தாய் - எஞ்ஞான்றும் - யானுண்ணக்கொள்வது - ஈதே” என்று இவ்வளவும் கீழிற்பாட்டுக்கு சேஷமாய், “எய்தாநின்கழல்” என்று தொடங்கி - இப்பாட்டுக்கு சேஷமாதல்; அன்றிக்கே, “என்மைதோய்சோதி” என்று தொடங்கி, எஞ்ஞான்றும் - யான் உன்னைக்கொள்வது ஈதே; “எய்தாநின்கழல்” என்று தொடங்கி - இப்பாட்டுக்கு சேஷமாக அந்வயமாதல். இதுவே முக்யம். (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

செய்யேல்தீவினையென்று அருள்செய்யும் ஏன்
கையார்சக்கரக் கண்ணபிரானே!
ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல்
எய்யாதேத்த அருள்செய் எனக்கே.

ஆ.—(செய்யேல்.) உன்கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கிற அழகைக் காட்டி வ்யதிரித்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து உன் திருவடிகளி லென்னை ப்ரவணஞக்கினவனே, உத்க் ராந்திதஸையிலுங்கூட உன்திருவடிகளை நான் இளையாது ஏத்தும்படி பிரானே! க்ருபைபண்ணி யருளவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றும்பாட்டில், உத்க்ரமணதஸையான துர்க்கதியிலும் நான் இளையாதே உன் திருவடிகளை ஏத்தும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

[செய்யேலென்று தொடங்கி]-கையும் திருவாழியுமா யிருக்கிற அழகைக்காட்டி எனக் குண்டான பாஹ்யவிஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்த மஹோபகாரகனான க்ருஷ்ணனே! [ஐயார் கண்டமடைக்கிலும்] - மிக்கஸ்லேஷ்மம் மிடற்றைக் கட்டிலும்.

ப.—அநந்தரம், அவ்வறிவுக்கீடாக ஆபத்தசையிலும் உன்னை ஸ்தோதாரம் பண் ணும்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறார்.

தீவினை-(அக்ருத்யகரணாதிசுளான) தீவினைகளை, செய்யேல்-செய்யாதேகொள், என்று - என்று, என் - என்பக்கவிலே, அருள் - க்ருபாகார்யமான நியமநத்தை, செய்யும் - பண்ணு கைக்கு உறுப்பாய், கை - திருக்கையோடு, ஆர் - பொருந்தின, சக்கரம் - திருவாழியை யுடையனாய், கண்ணன் - க்ருஷ்ணனான ஸௌலப்பத்தாலே, பிரானே - உபகரித்தவனே, ஐ - ஐயாலே, ஆர் - நிறைந்த, கண்டம் - கண்டமானது, அடைக்கிலும் - உக்திஸாமர்த்த்யமில்லா தபடி நிர்விவரமாகிலும், நின் - விரோதிநிவர்த்தகனாபஸுலபனாய் ப்ராப்தனானஉன், கழல் - திரு வடிகளை, எய்யாது - இளைப்பற்று, ஏத்த - ஏத்தும்படி, எனக்கே - எனக்கே அஸாதாரண மாக, அருள்செய் - க்ருபை பண்ணியருளவேணும். ஐ - ஸ்லேஷ்மா.

இ.—மூன்றும்பாட்டில்,காயிகமான அடிமையை வேண்டினார்-முதலிலே; அநந்தரம்- மாநஸமான அடிமையை வேண்டினார். இதில் - வாசிகமான அடிமையை வேண்டுகிறார்.

[செய்யேல் தீவினையென்று அருள் செய்யும்] - விஷயப்ராவண்யரூபமான துஷ்கர்மங் களைப் பண்ணாதே கொள்ளென்று ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணும். * விஷயப்ராவண்யத்தை மாற்று வது ஸாஸ்த்ர ப்ரதாநாதிகளாலேயோ?என்னில், [என்கையார் சக்கரக்கண்ணபிரானே] - கையும் திருவாழியுமான அழகையும் ஸௌலப்பத்தையும் காட்டி பாஹ்யருசியைத் தவிர்த்த மஹோபகார கனே. [ஐயார் கண்டமடைக்கிலும்] - ஐயாருகையாவது - ஸ்லேஷ்மம் செறிகை. அது மிடற் றைக்கட்டிலும் “ஓமஹுதாவவிஜாதாயாம்” என்கிறபடியே உத்க்ரமணதசையாய்ச் செல்வி லும். [நின்கழல் இத்யாதி] - உன்திருவடிகளை இளையாதே ஏத்தும்படி. துக்கநிவ்ருத்தியே எனக்கு வேண்டுமது, உன்னை அநுபவிக்கவேணுமென்கை. இது ஒரு ஸுக்ருதபலமன்றோ? என்ன, [அருள்செய்] - “இவன் பெற்றிடுவான்” என்று இரங்கி யருளவேணும். இது

ஸர்வர்க்கும் ப்ரயோஜனமாகாதோ? என்ன, [எனக்கே] - எனக்கொருவனுக்கும் செய்தருள வேணும்.

ஈதி.—மூன்றும்பாட்டு. இதில் - வாசிகமான பேற்றை அபேக்ஷிக்கிறார்.

[செய்யேல் இத்யாதி] - “கையும் திருவாழியும் பொருந்தியிருக்கிற இருப்புக் கண்டாயே, நம் பவ்யதை கண்டாயே; நம்மை அநுபவிக்கை அழகியதோ? கூடாத்தரவிஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் அநர்த்தப்படுகை அழகியதோ” என்று கையில் திருவாழியையும் பவ்யதையையும் காட்டியாயிற்று இவருடைய விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்தது; ஸாஸ்த்ரப்ரதானாதிகளாலன்று. [ஐயார் இத்யாதி] - “துக்கநிவ்ருத்திவேணும்” என்கிறேனல்லேன்; “உ-ம-பு-தாவவி” (துர்க்க தாவவி) என்கிறபடியே, ஏதேனும் உத்க்ரமணஸமயத்திலும் உன் திருவடிகளை நான் இளையாதே ஏத்தும்படி பண்ணியருளவேணும். சேறிந்த ஸ்லேஷ்மாவானது கண்டத்தை யடைக்கிலும் உன்னுடைய நிரதிஸயலோக்யமான திருவடிகளை நான் மாறாதே ஏத்தவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணும். உத்க்ரமணதஸை பார்த்திருப்பார்காணும் கோழைப் பையலார் வந்து மிடறு பிடிக்க. நீர் சொல்லுகிற அது ஒரு ஸுக்ருதபலமன்றோ வென்ன, -[அருள்செய்]-“இவன் பெற்றிவான்” என்று இரங்கியருளவேணும். இது பின்னை? ஸர்வர்க்கும் ப்ரயோஜனமாகாதோ வென்ன, [எனக்கே] - எனக்கு ஒருவனுக்கும் செய்தருளவேணும். (ஈ)

ப்ர.—(செய்யேல் தீவினை இத்யாதி)—(ஐயாரித்யாதி)—ஜி தனாயாம், “விஜ்ஞாநம் யஜிஹ் ப்ராஹ் யஜிஹ்ஸூநாஜிபுதம் | ஜ்ஞானரொவி ரெஜெவ ரோஹகுதஸ்ய வரிக்ஷய: || உ-ம-பு-தாவவி ஜாதாயாம் க்ஷுதொரெஜெநொரய: | யஜிநாஸம் ந விநெததாவதாஹி க்ஷுதீஸுதா”.

மூன்றும்பாட்டு - செய்யேல் இத்யாதி. வாசிகமான பேற்றை யென்றது - “ஏத்தவருள்செய்” என்றத்தைப் பற்ற.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் தாத்தர்யம் - கையும் திருவாழியும் இத்யாதி. “என்கையார்ச்சக்கரக்கண்ண பிரானுயக்கொண்டு - தீவினை - செய்யேல் - என்றருள்செய்யும்” என்று அந்வயம். “கையார்” என்றத்தைப் பற்ற - பொருந்தியிருக்கிறவிருப்பு என்றது. பவ்யதை யென்றது - “கண்ணபிரான்” என்றத்தைப் பற்ற. “தீவினை” என்கிறதற்கு அர்த்தம் - விஷயப்ராவண்யத்தை யென்றது. இதுக்கு வ்யாவர்த்தம் - ஸாஸ்த்ர இத்யாதி. “ஐயார்” இத்யாதிக்கு ஹாவம் - துக்கநிவ்ருத்தி இத்யாதி. “உ-ம-பு-தாவவிஜாதாயாம் க்ஷுதொரெஜெநொரய: | யஜிநாஸம் ந விநெததாவதாஹி க்ஷுதீஸுதா” இதி ஜிதந்தாயாம். ஏதப்பூர்வ ஸ்லோகம் - விஜ்ஞாநம் இத்யாதி. யஜிஹ்விஜ்ஞாநம் ப்ராஹ் - யாதொரு இந்தஸ்வரூபஜ்ஞாநம் ப்ராப்தமாயிற்று. யஜிஹ்ஸூநாஜிபுதஸ்ய - யாதொரு இந்த அப்யவஸாயமானது ஆர்ஜிக்கப்பட்டது. தஸ்ய வரிக்ஷய: - அதினுடைய பரிக்ஷயமானது, ஜ்ஞானரொவி ரோஹகு. ஸ்த்தாநமென்று - ஸ்த்திதியாய், அதாவது - நிலைநிற்கையாய், “நாடொறும் வகசிந்தையனாய்” என்கிறபடியே அப்யவஸாயத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஐ” என்று - ஸ்லேஷ்மம். ஆர்ஜிதல் - மிகுதி. “ஆர்ஜித - ஐ” என்று அந்வயித்து முந்தின அர்த்தம். சேறிந்த ஸ்லேஷ்மாவானது இத்யாதி - “எய்யாது” இளையாது. அத்தாலே - மாறாதே என்றபடி. யத்வா, “ஐயார்” என்று - நிந்தாயாம் பஹுவசநமாய், சேதநஸமாதியாக அர்த்தாந்தரம் - உத்க்ரமண இத்யாதி. இது-ரஸோக்கி. கோழை - ஸ்லேஷ்மம்; கூடாத்தானிதி த்வநி: கோழையென்று - கூடாதுக்கும் பேர். ஸுக்ருதபலமன்றோ வென்றது - “நாயந்யுகெஸுவஸுளதிநாயநொரயபுயகிபுலுஹம் | நகித்யநொரயநஹரிநாயநொரவெதிரோயவம்” என்றத்தைப்பற்ற. பெற்றிவான் - அடையக்கடவன். ஸர்வர்க்கும் ப்ரயோஜனமாகாதோ - எல்லார்க்கும் செய்யவேண்டி வாராதோ? வென்றபடி. எனக்கொருவனுக்கும் - உன் ஸந்நிதியிலே ப்ரார்த்தியாந்நிற எனக்கொருவனுக்கு மென்றபடி. (ஈ)

நான்காம்பாட்டு.

எனக்கேயாட்சேய் எக்காலத்துமேன்று என்
மனக்கேவந்து இடைவீடின்றிமன்னித்
தனக்கேயாக எனைக்கோள்ளுமீதே
எனக்கேகண்ணனை யான்கோள்சிறப்பே.

ஆ.—(எனக்கே.) தம்மை அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும்படியை எம்பெருமானைக் கற்பிக்கிறார்.

ஸர்வகாலமும் எமக்கே அடிமைசெய் என்று திருவாயாலே அருளிச்செய்தருளி, ஒரு கூணமாத்ரமொழியாடீம என்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்தருளி, தாம் சாத்தியருளும் சாத்து, சந்த நம், திருமலை, திருப்பரிவட்டங்கள்போலே என்னைத் தனக்கே ஸேஷமாகக் கொள்ளுமிதுவே எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், உபநிஷத்துஹ்யமான பாரதந்தர்யமே எனக்குத் தந்தருள வேண்டிவ தென்கிறார்.

[எனக்கேயென்று தொடங்கி] - எல்லாக்காலத்திலும் எனக்கே அடிமைசெய் என்று நான் யுரிக்கும்படி அருளிச்செய்து என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து நிரந்தரமாக இருந்தருளுவதும் செய்து. [தனக்கேயென்று தொடங்கி] - ஸர்வசந்தநாதிகளைப்போலே தனக்கே ஸேஷமாக என்னைக் கொள்ளும் இது எனக்கு அஸாதாரணமாக க்ருஷ்ணனை நான் கொள்ளும் புருஷார்த்தம்.

ப.—அநந்தரம், காயிகமாயும், மாநஸமாயும், வாசிகமாயு முள்ள பகவச்சேஷத் வத்தை - கீழ் மூன்றுபாட்டிலும் அதுஸந்தித்து, இதில் ப்ரதாநமான ததேகபாரதந்தர்யத்தை ப்ரயோஜநதயா நிஷ்கர்ஷிக்கிறார்.

எக்காலத்தும் - எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கே - எனக்கே, ஆன் - அடிமை, செய் - செய், என்று - என்று அருளிச்செய்து, (அவ்வளவில் நில்லாதே), என் - என், மனக்கே - மநஸ்ஸுக்கே, வந்து - வந்து, இடைவீடு இன்றி - விச்சேதம் இல்லாதபடி, மன்னி - நிரந்தரவாஸம் பண்ணி, தனக்கே-(பிறர்க்குமன்றியே, எனக்குமன்றியே, எனக்கும் தனக்குங்கூடவு மன்றியே) தனக்கே, ஆக - பாரதந்தர்யமும்படி, எனை - என்னை, கொள்ளும் - அங்கீகரிக்கும், ஈதே - இதுவே, எனக்கே - எனக்கதுருபமாக, கண்ணனை - க்ருஷ்ணனை, யான் - நான், கொள் - அபேக்ஷிக்கும், சிறப்பு - ப்ரயோஜனம். சிறப்பு - ப்ரயோஜனம்.

இ.— நாலாம்பாட்டில், மனோவாக்காயங்கள் ஸ்வரூபாநுகூலமாக தேவர்பக்கவிலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்றார் - கீழ்மூன்று பாட்டாலே. அதுக்கடியான உபநிஷத்துஹ்யமான பாரதந்தர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து அபேக்ஷிக்கிறார் இதில்.

[ஆட்செய்யென்று] - ஸ்வாதந்தர்யத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [எனக்காட்செய்யென்று] - அப்ராப்தவிஷயங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [எனக்கே ஆட்செய்யென்று] - விஷயாந்தர வ்யாமிஸ்ரதையை வ்யாவர்த்திக்கிறது. [எக்காலத்தும்] - “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்கிற படியே நித்யமாகவேணும். [என்று] - “கியதாரிதி ரோ வடி” என்று ஏவிக்கொண்டு அருள வேணும். [என்மனக்கேவந்து] - தூரஸ்தனாகாதே என் ஹ்ருதயத்திலே புகுவேணும். [இடை

வீடின்றி] - வேறு போக்கின்றியே நிரந்தரமாகவேணும். [மன்னி] - திருவுள்ளத்தில் அந்நிய பரதையின்றிக்கே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக வேணும். [தனக்கேயாகவெனக்கொள்ளுமீதே] - இருந்துகொள்ளும் காரியம் சொல்லுகிறது. ஸேஷஸேஷிகள் கலந்தால் ஸேஷபூதனுக்கும் வருவ தொரு ரஸமுண்டிறே; அப்படியேயன்றியே நீ உகந்த அடிமை கொண்டருளவேணும். ஸ்ரக்சந்த நாதிகளோப்போலே மிக்க அம்சம் கழிக்கலாயிருக்கை. கீழ் - முன்னிலையாய்ப் போர்த்தெய்தே தனக்கேயென்கிறது - “ முகத்தைப் பார்க்கில் நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும் துவக்குண்டு அத்தாலே நிஷ்கர்ஷம் குலையும்” என்று கவிழ்ந்திருந்து கையோலே செய்துகொடுக்கிறார். எனக்கே ஆட் செய் என்கிறவிடம் - அந்நியஸேஷத்தவத்தைத் தவிர்க்கிறது. தனக்கேயாக என்கிறவிடம் - தன் னோடு தனக்குள்ள அந்வயத்தைத் தவிர்க்கிறது. [எனக்கே கண்ணனை யான்கொள்கிறப்பு] - எனக்கு அஸாதாரணமான சிறப்பு; ப்ராப்தனாய் பவ்யனானவனைக்கொள்ளும் சிறப்பு; ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுடைய நான் கொள்ளும் சிறப்பு. சிறப்பாகிறது - ஏற்றம். அதாகிறது - புருஷார்த்த தம். தனக்கே யென்கிறது - பாரதந்தர்யகாஷ்டை. எனக்கே யென்கிறது - புருஷார்த்தம்.

நா. - நாலாம்பாட்டு. இத்திருவாய்மொழியில் இவர் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யமாவது - ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே என்றிறே; இவ்விடத்திலே எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி - “ ஸர்வேஸ்வரன் த்ரிவிதசேதநரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமைகொள்ளா நின்றான்; நாமும் இப்படி பெறுவோமே யென்று”. முக்தரும், நித்யரும், தாங்களும் ஆநந்தித்து அவனையும் ஆநந்திப்பிப்பார்கள்; பத்தர் தாங்கள் ஆநந்தியாதே அவனை ஆநந்திப்பிப்பார்கள்; இன் புறம் இவ்வினையாட்டோடையானிறே. “ மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர், ‘ தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே’ என்று ப்ரார்த்திப்பானேன்? ‘ திருவுள்ளமானபடி செய்கிறான்’ என்றிராதே ” என்று பிள்ளைதிருநறையூரையர் எம்பாரைக்கேட்க, “ அது கேளீர்; முன்பு பிரிந்தன்று, பின்பு பிரிவுக்கு ப்ரஸங்கமுண்டாயன்று, இரண்டுரின்றி யிருக்கத் திருமார்விலே யிருக்கச்செய்தே, ‘ அகல கில்லேன் அகலகில்லேன்’ என்னப்பண்ணுகிறது விஷயஸ்வபாவமிறே; அப்படியே ப்ராப்யருசி

நாலாம்பாட்டு - எனக்கே இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானம் இப்பாட்டென்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் - இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி. எனைக்கொள்ளுமீதே யென்றிறே - அதை இப் பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார் என்று கூட்டுவது. சேதநான இவர், “ ஸ்ரக்சந்தநாத் யசேதநங்களோபாதி விரியோகம் கொள்ளவேணும் ” என்று உல்லோகமாக ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோ? என்ன, இவ்விடத்திலே இத் த்யாதி. யத்வா, இவர் ப்ரார்த்திக்கைக்கு அவன் ஸ்ரக்சந்தநாதிகளோபாதி அடிமைகொண்ட விடமுண்டோ? என்ன, இவ்விடத்திலே இத்யாதி என்னுதல். இவ்விடத்திலே - இப்படி கண்டவிடமுண்டோ வென்கிற சங்காஸ்பதமான இவ்விடத்திலே. ஸ்வரூபாநுரூபமாக - “ தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே ” இத்யேவம் ப்ரகாரேண. அயமர்த்தி - இவ்விடத்திலே, ஸர்வேஸ்வரன் த்ரிவிதசேதநரையும் ஸ்வபோகத்தருத்வமின்றி யிலே தனக்கே உறுப்பாம்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக அடிமைகொள்ளா நின்றானன்றே; நாமும் அப்படியே ஸ்வ ரூபாநுரூபமான பேறு பெறுவோமே யென்றருளிச்செய்கிறாரென்று எம்பார் அருளிச்செய்யும்படி யிதி. த்ரி விதசேதநரும் அத்தலைக்கு உறுப்பாம்படியை உபபாதிக்கிறார் - முக்தரும் இத்யாதி. அதாவது - முக்தரும் நித்ய ரும், “ சுஹரிஹ” என்று அவனை யாநந்திப்பித்து, அவனுக்கத்தவழியாலே “ சுஹரிஹாடி” என்று தாங்க றும் ஆநந்திப்பார்கள்; பத்தர், “ சுஹரிஹாஜிஹாநீஸொயம் ” இத்யாதிப்படியே தாங்கள் ஆநந்தியாதே அவ னுக்கு லீலாவிஷயமாய்க்கொண்டு அவனை யாநந்திப்பிப்பார்க ளென்றபடி. பத்தர்க்கு ஸ்வதீ ஆநந்தியில்லே யாகில், பகவதாஸ்ரயண மெதக்காக வென்னில்; “ தாங்களும் அறிந்து பாரதந்தர்யாநுகுணமாக அடிமை செய் கைக்காவேணும் ” என்றருளிச்செய்வார். அப்படி பத்த சேதநர் அவனுக்காதாவஹார யிருப்பரோ என்ன, இன்புறம் இத்யாதி. மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே நடுவெடொஹா வி உஹவாரதஞ்ஞாந முடையவ ரென்றபடி. ப்ரவேஸத்திலே - “ ஸ்வதந்த்ரானுகையாலே பலாந் தாங்களைக் கொடாமைக்காக ப்ரார்த்திக்கவேணும் ” என்று அருளிச்செய்து, இங்கே “ ப்ராப்யருசியாலே ப்ரார்த்

திக்கிறார்” என்கையாலே - ப்ரார்த்தனைக்கு இதுவும் ஒரு வேறுதுவென்று கண்டுகொள்வது. இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதாநமான பாட்டாகையாலே ஏதப்ரதிபாத்தாயார்த்த வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் - எம்மாவீட்டில் இய்யாதி. ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷபரமான எம்மாவீடு பத்துப்பாட்டும் ஸாரமாயிருக்கும், அதிலும் இது நிதாநமான பாட்டாகையாலே அதீவஸாரதமமா யிருக்குமென்றபடி. வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம் இந்தப்பாட்டின் அர்த்தாநுஸந்தாநமிதி தர்ஸயதி - வைஷ்ணவ ஸர்வஸ்வழமாயிதி. ஏதஸ்யார்த்தஸ்ய மூலப்ரமாணம் கிமித்யபேக்ஷாயாமாஹ - உபநிஷத்தவ்யையுமாயிதி ; கடவல்யுபநிஷத்தவிர்த்தமான த்வயத்தில் நமஸ்தம் இங்கு விவக்ஷிதம். “ஹாயாவாஸு துதிநாஹு” என்று முண்டிறே. ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தத்தவம் தர்ஸயதி - ஸர்வேஸ்வரன் பக்கிலே யி்யாதி. ஏதேந விசேஷணத்வயேநச - ராகப்ராப்த்தவம், ஸ்வரூபப்ராப்த்தவம் சோச்யதே. “ஆட்செய், எனக்காட்செய், எனக்கேயாட்செய்” என்று மூன்றவகையாகப் பதத்தைப் பிரித்து, மூன்றுக்கும் வ்யாவர்த்தயம் அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே யென்றுதொடங்கி அஞ்ச வாக்யத்தாலே. “எக்காலத்தும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - இதுதான் இய்யாதி. “என்று” என்றதுக்கு ஹாவம் - கீர்யதாம் இய்யாதி. மேலுக்கு அவதாரிகை - இப்படி இய்யாதி. நெடுங்கை நீட்டாக - அதிதூரமாக. மனக்கே - மனஸ்விலே. “இடைவீடு” என்றதுக்கு பாவம் - புந்ந்தாலும் இய்யாதி. “மன்னி” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸ்ந்தாவா இய்யாதி. “தனக்கே” என்ற ஏவகாரார்த்தம் - ஸாக்ஷந்தந இய்யாதி. அது ப்ரார்த்தமா யிருக்குமோ? என்ன, அது சூடுமவனுக்கும் இய்யாதி. சேஷவஸ்துவுக்கு ஸ்வார்த்ததா ப்ரஸக்தியுண்டோ வென்ன, ஒருமிதுநமாய் இய்யாதி. முன்னிலையாய் - அபரோக்ஷத்வேந. “தனக்கே” என்று படர்க்கையாக வென்றபடி. படர்க்கையாக - பரோக்ஷமாக. த்ருபுகத்தைப்பார்க்கில் வ்யவஸாயம் சூலையாகவது - நோக்கும் ஸ்மிதமும் சுழியாறுபடுத்தி ஸ்வரூபத்தை மறக்கும்படியாயிருக்கை. கையோலசெய்து - நிஷ்கர்ஷித்து. “தனக்கேயாக” என்ற அநந்தாம், “எனக்கே” என்று - ஸ்வார்த்தத்தை தோற்றச் சொல்லுகை வ்யாஹதமன்றோ? என்ன; கீழ் நிஷ்கர்ஷித்ததுக்கு அநுகுணமாக இதுக்கு அர்த்தம் சொல்லிக்கொள்வ தென்கிறார் - தனக்கேயாக இய்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லவேணுமோவென்ன, புருஷார்த்த இய்யாதி. புருஷார்த்தமானால் “எனக்கு” என்னவேணுமோ? என்ன,

தால் எல்லார்க்கும் செய்யவேணுங்காணு மென்ன, [யான்கொள்] - ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தை நீ பிறப் பிக்க, அத்தாலே ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடைய நான் ஒருவனும் பெறும்படி பண்ணவேணும். உமக் கும் எப்போதும் நம்மாற்செய்யப்போகாதென்ன, [சிறப்பே] - பலகால் வேண்டா, ஒருகால் அமை யும்; அதுதன்னிலும், திருவாசலைத் திருக்காப்புக்கோண்டு ஒருவர் அறியாதபடி சிறப்பாகச் செய்ய வும் அமையும். சிறப்பாகிறது - ஏற்றம். அதாவது - புருஷார்த்தம். ஸ்வரூபாநுபமான புரு ஷார்த்தத்தைக் கொண்டருளவேணு மென்றபடி. சிறப்பாவது - முக்தியும், ஸம்பத்தும், நன்றியும். இவற்றில், நான் உன்பக்கல் கொள்ளும் மோகனம் உனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமதுவே. உன் பக்கல் நான் கொள்ளும் ஸம்பத்தென்னவுமாம். நன்றி யென்னவுமாம். (சு)

ஐந்தாம்பாட்டு.

சிறப்பில்வீடு சுவர்க்கநரகம்
இறப்பிலேய்துக வெய்தற்க யானும்
பிறப்பில்பல் பிறவிப்பெருமானே
மறப்போன்றின்றி யென்றமகிழ்வேனே.

ஆ.—(சிறப்பில்.) தேஹமே ஆத்மாவாகலாம், தேஹாதிரித்தமாய் நித்யஸித்த ஜ்ஞாநகுணமான அஹமர்த்தமே ஆத்மாவாகலாம், அதில் ஓராதரமில்லை; கர்மநிபந்தநமான ஜ்ஞாநவிதனாய்வைத்து ஆஸ்ரிதபரித்ராணர்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதிருபேண வந்து பிறந்தரு ளும் ஸ்வபாவனையிருந்த எம்பெருமானுடைய ஸர்வ திவ்யாவதாரங்களையும் ஸர்வ திவ்யசேஷடி தங்களையும் ஸர்வ கல்யாணகுணங்களையும் மறவாதே என்றும் அநுபவிக்கப் பெறவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், தேஹமே ஆத்மாவாகவுமாம்; தேஹாதிரித்தனையிருப்பா னொருவன் ஆத்மாவாகவுமாம்; அவ்விடத்தில் ஆதரமில்லை; ஆஸ்ரிதார்த்தமான அநேகாவ தாரங்களில் ஒன்று ஒழியாமே யநுபவிக்கவேணு மென்கிறார்.

[சிறப்பிலென்று தொடங்கி] - ஸரீரவிஸ்லேஷம் பிறந்தால் ஸுக்கைகதானமான மோகனம் ஸ்வர்க்கம் நரகம் இவற்றைப்பெறவுமாம் தவிரவுமாம். [யானும்] - நானும் அத்தனையும் பெற்றேனாய்விடுவதுகாண் என்று கருத்து. [பிறப்பிலென்று தொடங்கி] - கர்மவாய்மான பிறவியின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுண்டான க்ருபாதிசயத்தாலே அஸங்க்யா வதாரங்களைப் பண்ணியருளும் ஸர்வேஸ்வரனை ஒன்றும் மறவாதே ப்ரீதிபூர்வமாக அநுப விக்கவேணும்.

ஒருசேதநன் இய்யாதி. ஆக, “எனக்கே” என்றது - உனக்கே உறுப்பான எனக்கென்றபடி. ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் இய்யாதி-அல்லாதார்க்கு ஏதாந்ருபஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அதிப்ராஸங்க சங்கையில்கூட யென்றபடி. ஒருகால் விசேஷத்திலே யேற்றமாகச் செய்யுமதிறே - சிறப்பு; அத்தைப்பற்ற, பலகால் இய்யாதி. பலகால் வேண்டா இய்யாப்ய, அதாவது புருஷார்த்தமித்யந்தம் சிறப்பு-மோகன இய்யாநிந்நர்த்தே சலதி. “கண்ணனை, யான்” என்ற ஏகவசநங்களுக்கு ஹாவம்-அதுதன்னிலும் இய்யாதி. புருஷார்த்தமென்றதும், முக்தியென்றதும் - ஏகார்த தம். ப்ரகாணநகுணமான தாபர்யம்-ஸ்வரூபாநுபமான இய்யாதி. இவற்றில் - இம்மூன்றிலும் வைத்துக் கொண்டு. ஆக, “சிறப்பு” என்றதுக்கு மூன்றர்த்தம். எல்லாவற்றுக்கும் பலிதார்த்தமொன்று. நன்றி - நன்மை. எனக்கே கண்ணனை யான்கொள் சிறப்பு-எனக்கேயாட்செய் என்றதொடங்கி, எனைக்கொள்ளுமீதே யித்யந்வயி. மனக்கேயென்றது - மனத்தே என்றபடி. இப்படி அருளிச்செய்தது நாஸ்டியும் சேருகைக்காக. (சு)

ப.—அநந்தரம், இப்பராதந்தர்யப்ரகாசகனா ஈஸ்வரனை மறவாதொழிகையாகிற உகப்பைப் பெறவேணு மென்கிறார்.

இறப்பில் - இஸ்ஸரீரத்தை விட்டவளவிலே, சிறப்பில் - ஆநந்தமாகிற நன்மையிலே யான, வீடு - மோகஷம், சுவர்க்கம் - (ஸுகாபாஸமான) ஸ்வர்க்கம், நாகம் - (துக்கைகதாநமான) நாகமாகிற இவற்றை, எய்துக - தேஹாத்தபரணய்க்கொண்டு போய்க் கிட்டவுமாம்; எய்தற்க - (தேஹம் தானென்றாய் இவற்றைக்) கிட்டாதே முடிந்துவிடவுமாம்; பிறப்பு - தனக்குப்பிறவிக்கு ஹேது, இல்-இன்றியே யிருக்கச்செய்சே, பல்-பஹுதாவாக, பிறவி - பிறக்கக்கடவனா, பெருமானை - ஸர்வேஸ்வரனை, ஒன்று - இவ்வவதாரத்தாலே ஆஸ்ரிதரை நித்யபரதந்த்ரராக்கின குணசேஷத்தக்களொன்றையும், மறப்பின்றி-மறவாதே, என்றும்-என்றும், மகிழ்வேன்-(அவிஸ் மரணத்தால்வந்த) ஆநந்தத்தை யுடையேனாகவேணும். கீழ்ப்பாட்டும் இப்பாட்டும் - முன்னிலை யன்றியே ஸ்வகதாநுஸந்தாநமாயிருக்கிறது.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், உமக்கு ஸ்வரூபமெது? ஸ்வரூபாநுரூபமாயிறே புருஷார்த் தம் இருப்பதென்ன; நான் ஆராகிறேன், நானாயிற்றவஸ்து அத்தலைக்கே யாவதுவே எனக்கு வேண்டுவ தென்கிறார்.

[சிறப்பில்வீடு] - ஸுகைகதாநமான மோகஷம். [சுவர்க்கம்] - பரிமித ஸுகமான ஸ்வர்க்கம். [நாகம்] - நிஷ்க்ருஷ்ட துக்கமேயான நாகம். [இறப்பில்] - ஸரீரவிஸ்லேஷத்தில். [எய்துக] - ப்ராபிக்க. இத்தால் - தேஹாதி வ்யதிரித்தமாக ஆத்மாவுமுண்டாய்ப் பரமபதாதி களை யதுபவிக்கவுமாம். [எய்தற்க] - ப்ராபியாதொழிக. தேஹாதிகளை யாகவுமாம். இதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை. [யானும்] - ஸ்வரூபநிர்ணயத்தில் நிர்ப்பந்தமின்றிக்கே “அத்தலைக்கேயாம துவே பேறு” என்றிருக்கிற நானும்; ஈஸுபத்ததால் - நானும் இத்தைப் பெற்றேனாய்விடுவதுகா ணென்கிறார். [பிறப்பிவித்யாதி] - ஜந்மஹேதுவான கர்மஸம்பந்தமின்றிக்கே யிருக்க, அநுக்ர ஹத்தாலே அஸங்க்யாவதாரங்களைப் பண்ணும் ஸர்வேஸ்வரனை. [மறப்பொன்றின்றி]-அவதாரங் கள், அவற்றிலுண்டான சேஷத்தங்கள், இவற்றில் ஒன்றும் மறவாதே. இத்தலையிலுள்ள வெல்லாம் மறக்கலாம், அத்தலையிலுள்ள ஒன்றும் நமுவவொண்ணாது. [என்றும் மகிழ்வேனே]- மகிழ்கையென்றும், அதுபவிக்கையென்றும் - பர்யாயம். ப்ரீதிபூர்வகமாக என்றும் அதுப விக்கவேணும்.

நு.—அஞ்சாம்பாட்டு. கீழ் - மனோவாக்காயங்கள் மூன்றாவது முண்டான பேற்றை ஆசைப்பட்டு, இவைமூன்றாவது முண்டான அநுலவத்தில் உன்னுடைய ப்ரீதியிலே அந்நர்ப்பூதனா மிதுக்கு மேற்பட எனக்காயிருக்கு மாகாரத்தைத் தவிர்க்கவேண்டு மென்றார்; “இதுதான் ஸம்ஸாரி கள் பக்கல் பரிமாறுவதொன்றல்ல, இவர்தாம் தம்மை யாராகநினைத்து இந்தப்பேற்றை அபேக்ஷிக் கிறார் என்று ஆராய்ந்துபார்ப்போம்” என்று நீர்ஆராய்த்தான் நம்மை இப்படி அபேக்ஷிக்கிற தென்ன;

அஞ்சாம்பாட்டு - சிறப்பில் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைப்பற்ற. விஸ்தரேண அவதாரிகை - கீழ்மனோ வாக்காயங்கள் இத்யாதி. முதற்பாட்டிலே “பாதபற்புத்தலை சேர்த்து” என்கையாலே - காயிகம்; இரண் டாம்பாட்டில் “ஞானக்கைதா” என்கையாலே - மாநஸிகம்; மூன்றாம்பாட்டில் “ஏத்தவருள்செய்” என் கையாலே - வாசிகம். க்ரமம் அவிவக்ஷிதம். “தனக்கேயாக” என்கையாலே - எனக்காயிருக்கும் இத்யாதி. இப்படி “ஸ்வர்க்காதிகளைக் கிட்டவோம், கிட்டாதிருப்போம்” என்கைக்கு ப்ராஸங்கம் ஸம்பாதிக்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. நீர்ஆராய்த்தான் நம்மை இப்படி அபேக்ஷிக்கிறதென்றது-“சூத்ராவிநாநாநுமூணம் வுரூஷாயபுஷ்யவஸ்யா | ஹவதாராதனூஷி ப்ரவூஹ்யஸு ஸுவாயதெ” என்று - ஆத்மாபிமாநாநு ரூபமாயன்றே புருஷார்த்தவ்யவஸ்த்தை யிருப்பதென்றத்தைப்பற்ற. “நீர் ஆராய்த்தான்” என்றதுக்கு ஹவம் - நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராகநினைத்தோ வென்று. நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாகவுமாம்,

“தேஹமே ஆத்மா” என்பார்; கேவலதேஹத்துக்கு இந்திரியமொழிய அநுபவ மில்லாமையாலே “இந்திரியங்களேகாண் ஆத்மா” என்பார்; அந்த இந்திரியங்களும் மநஸ்ஸஹகாரமில்லாதபோது பதார்த்தக்ரஹணம் பண்ணமாட்டாமையாலே “மநஸ்ஸேகாண் ஆத்மா” என்பார்; “அம்மநஸ்ஸு தனக்கும் ப்ராணங்கள் ஸஹகரிக்கவேண்டுகையாலே ப்ராணங்காண் ஆத்மா” என்பார்; “இவையெல்லா முண்டானாலும் அத்யவஸாயம் வேணுமே, அதுக்குக் கருவியான புத்தித்தவமேகாண் ஆத்மா” என்பார்; “இவையித்தனைக்கும் அவ்வருகாய் ஜ்ஞாநகுணகமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயிருப்பதோன்று ஆத்மா” என்பாராகா நிற்பார்கள்; அதில் எனக்கொரு நிர்ப்பந்தமில்லை, ஏதேனுமாகவுண்டான வஸ்து தேவர்க்கு உறுப்பாமிதுவே வேண்டுவே தென்கிறார், “வவ஁ரஹிஷ஁ யொவிகொவிகா வா” (வபுரஹிஷ஁யோபிகோபிவா) என்றிற்போலே.

[சிறப்பில்வீடு] - நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவன் நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்தைப் பெற்று அநுபவிக்கக்கடவதாகச் சொல்லுகிற மோக்ஷம், பரிமித ஸுகத்தை யுடைத்தான ஸ்வர்க்கம், நிஷ்க்ருஷ்டதுக்கமே யான நரகம்; இவற்றை சரீரவியோக ஸமயத்தில் ப்ராபிக்க, ப்ராபியாதொழிக. இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; - தேஹாதிரித்தனா யிருப்பானோரு ஆத்மா உண்டாகவுமாம், தேஹமே ஆத்மாவாகவுமாம், இதில் நிர்ப்பந்தமில்லை யென்கை. தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதோரு வஸ்து உண்டாகிலிறே ஸ்வர்க்காத்யநுபவங்க ளுள்ளது, கேவலதேஹம் இங்கே டிக்யமாகக் காணுகின்றோமிறே. [யானும்] - சஸப்தத்தாலே - நான் இப்பேறித்தனையும் பெறுவதுகாணென்கிறார். ஸ்வரூபநிர்ணயத்தில் நிர்ப்பந்தமின்றிக்கே, “நான் ஆரேனுமாக அமையும்” என்று இருக்கிற நானும். [பிறப்பில் பல்பிறவிப்பெருமானே] - பிறக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, கர்மவஸ்யரும் பிறவாத ஜ்நம்ங்களிலே பிறக்கவல்ல ஸர்வாதிகளை.

ப்ர :- (சிறப்பிலித்யாதி)—வெஹ஁தே, “வவ஁ரஹிஷ஁ யொவிகொவிகா வா ம஁ணதொஸாநியயாதயாவிய: | தஹ஁தவவாஹிஷ஁யொ ரஹிஷ஁ய வியாவிஷ஁:”.

ஸம்ஸாரிசேதநிலே ஒருவனாகவுமா மென்றதைச் சொல்லுகிறது - தேஹமே ஆத்மா இத்த்யாதியாலே. அதுக்குக் கருவியான புத்தித்தவம் ஆத்மா வென்றது-அத்யவஸாயத்துக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநம் ஆத்மாவென்றபடி. புத்தி தத்வம் - மஹத்தத்வ மென்னவுமாம், இதுக்கு ஸம்வாதம் - வவ஁ரஹிஷ஁ இத்த்யாதி.

சிறப்பில்வீடு-சிறப்பிலேயானவீடு. அதாவது-சிறப்பையுடையவீடென்றபடி. சிறப்பு-அதிசயம். வீட்டுக்கு அதிசயமாவதேது? என்ன, நித்யஸம்ஸாரியாய் இத்த்யாதி. இறப்பு-சரீரவியோகம். “எய்துக, எய்தற்க” என்றால் - தேஹாதிரித்தாத்மா உண்டாகவுமாம், இல்லையாகவுமா மென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டுமபடி என்? என்ன; அதுக்கு உபபத்தியைக் காட்டுகிறார்-தேஹாதிரித்தனாய் இத்த்யாதி. அதாவது - தேஹாதிரித்தமாயிருப்பதோரு வஸ்துவன்றோ சரீர வியோகத்திலே புண்யபாப பலமான மோக்ஷ ஸ்வர்க்க நரகங்களை ப்ராபிக்கிறது; “கேவலதேஹமே ஆத்மா” என்றிருந்தால், அது தக்தமாகாநிற்குமிதே, ஸ்வர்க்காதிகளை ப்ராபிக்கக்கூடாதே; ஆகையாலே, “எய்துக” என்கையாலே - தேஹாதிரித்தனான ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று. “எய்தற்க” என்கையாலே - தேஹமே ஆத்மா என்றத்தைச் சொல்லிற்றென்றபடி. சஸப்தத்துக்கு இரண்டு ஹாவம். அதாவது - இப்படிப்பட்ட பலத்துக்கு அயோக்யனான நானு மென்னுதல்; யத்வா, ஸ்வரூபநிர்ணயத்தில் நிர்ப்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கிற நானு மென்னுதல். இவ்வர்த்தத்வத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் - சஸப்தத்தாலே இத்த்யாதி வாக்யத்தவத்தாலே. முந்தினத்துக்கு - கைச்யத்திலே நோக்கு. த்விதீயத்துக்கு - பாரதந்தர்யத்திலே நோக்கு. பிறப்பில் - பிறக்கைக்கு ஹேதுவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே. “பல்” என்றதுக்கு ஹாவம் - கர்மவஸ்யரும் இத்த்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - சுஜாயபாந இத்த்யாதி. மறப்போன்றின்றி - ஒரு மறப்புமின்றிக்கே யிதி சப்தார்த்தம் ஹ்ருதிநிதாய விஸ்மருதிபேதஸ்ய விஷயபேதாதீநத்வாதாஹ - அவதாரங்களிலும் இத்த்யாதி. “ஒன்றின்றி” என்றதுக்கு ஹாவம் - இத்திலேயில் இத்த்யாதி. இத்திலேயிலுள்ள

(15)

(5)

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், தேவாதிபதார்த்தங்களைத் தனித்தனியே நியதஸ்வபாவங்களாப்படி ஸ்ருஷ்டித்தாற்போலே ப்ரீதியுத்தமான மனோவாக்காயங்களோடேகூட நானும் ப்ரீதியுத்தனாய்க்கொண்டு என்றும் உன்னை அநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணு மென்கிறார்.

[மகிழ்கொள்] - ஆநந்தயுக்தம். [உலோகமலோகம்] - சேதநாசேதநங்கள். [சோதி] - சந்த்ரஸூர்யாதிகள். [மலர்ந்த அம்மானே] - உண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரனே.

ப.—அநந்தரம், இந்த ஆந்தராநுபவமடியாக பாஹ்யாநுபவத்தை அபேக்ஷிக்கிறார்.

மகிழ்கொள் - ஸுகப்ராசரமான, தெய்வம் - தேவதாவர்க்கம், உலோகம் - ஜ்ஞாநப்ராசாயுத்தமான மநுஷ்யவர்க்கம், அலோகம் - ப்ரகாஸாஹிதமான திர்யக்ஸ்த்தாவாங்கள், மகிழ்-தேஜஸ்விதையால் வந்த உகப்பை, கொள்-உடைத்தான, சோதி - ஜ்யோதிஃபதார்த்தங்களாய்க் கொண்டு, மலர்ந்த - “வஹுஸ்யா” என்கிற கணக்கிலே விஸ்த்ருதனான, அம்மானே - ஸ்வாமியானவனே! மகிழ்கொள் - உன்பக்கல் ஆபிமுக்யத்தாலே ப்ரீதியுத்தமான, சிந்தை - நினைவையும், சொல் - உக்தியையும், செய்கை - க்ரியையையும், கொண்டு - கொண்டு, என்றும் - ஸர்வகாலமும், மகிழ்வுற்று - ஆநந்தநிர்ப்பரஸாய்க்கொண்டு, (நான்), உன்னை-(இக்கரணத்ரய வ்யாபாரத்தையுண்டாக்கித்தந்த) உன்னை, வணங்க - அநுபவிக்கும்படி, வாராய் - எழுந்தருளியவரவேணும். உலோகமலோகமென்று - சேதநாசேதநங்களாகவுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், தேவாதிபதார்த்தங்களைத் தனித்தனியே நியதஸ்வபாவங்களாப்படி பண்ணினாற்போலே, எனக்கும் உன்னை யநுபவிக்கையே ஸ்வபாவமாகப் பண்ணவேணு மென்கிறார். தேவாதி ஸர்வஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணின நீ, ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனமான உன்னுடைய அநுபவத்தை, மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணும்படி எனக்குத் தரவேணுமென்கிற ராகவுமாம்.

[மகிழ்கொள் தெய்வம்] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் போகஸம்ருத்தியாலே ப்ரீதியுத்தரான தேவர்கள். [உலோகம்] - ப்ரத்யக்ஷஸித்தமான அசித் அம்சம். லோக்யதஹி-லோகஃ. [அலோகம்] - ப்ரத்யக்ஷத்தால் காணவொண்ணாத சேதநவஸ்து. [மகிழ்கொள்சோதி] - ப்ரகாஸகத்வாதிகளாலே ப்ரீதியுத்தரான சந்த்ராதித்யர்கள். [மலர்ந்தவம்மானே] - “வஹுஸ்யா” என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சித்சித் விஸிஷ்டனாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதனான ஸர்வேஸ்வரனே. [மகிழ்கொள்சிந்தை] - “நீ” என்றால் நெஞ்சு ப்ரீதியுத்தமாகவேணும். [சொல்] - அந்த ப்ரீதிவழிந்த சொல். [செய்கை] - ப்ரீதிகாரிதமான செயல். [என்றும் மகிழ்வுற்று] - ஸர்வகாலமும் நானும் ப்ரீதியுத்தனாய். [உன்னை வணங்கவாராய்] - ப்ராப்தனான உன்னை முறையிலே அநுபவிக்கவரவேணும்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு தேவாதிபதார்த்தங்களை உண்டாக்கினாற்போலே, என்னையும் உன்னை யநுபவிப்பேனும்படியாகப் பண்ணவேணு மென்கிறாராதல். அன்றியே, தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கு ஒரோஸ்வலாவம் நியதமாம்படி பண்ணினாற்போலே, எனக்கு உன்னை யநுபவிக்குமது நியதஸ்வலாவமாம்படி பண்ணியருளவேணு மென்கிறாராதல்.

[மகிழ்கொள்தெய்வம்] - லோக்யலோகோபகரண லோகஸ்த்தாநங்களாலே மநுஷ்யநிர்காட்டில் ஆநந்தப்ராசராயிருந்துள்ள தேவர்கள். [உலோகம்] - லோக்யத இதி - லோகஃ என்கிற

ஆறும்பாட்டு - மகிழ்கொள் இப்பாதி. முந்தின அவதாரிகை - “மலர்ந்த” என்றத்தைப்பற்ற. இரண்டாவது - “மகிழ்கொள்” என்ற விசேஷணத்தைப்பற்ற. ஒரோஸ்வபாவ மென்றது - ஆநந்தித்வேந்த்ரிய கோசரத்வ தத்கோசரத்வங்கள்.

படியே, சகஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமான அசித்து. [அலோகம்] - இவற்றை க்ரஹிக்கும் ஸாதங்களால் க்ரஹிக்கப்படாதே ஸாஸ்த்ரைக ஸமதிகம்யமான சித்வஸ்து. [மகிழ்கொள்சோதி] - தாஹகமான தேஜஸ்தார்த்தம். சந்த்ரஸூரியர்களென்னவுமாம். இவற்றை யுண்டாக்கின ஸர்வேஸ்வரனே. “வஹுஸூரம்” (பஹுஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன்விகாஸமாகையாலே [மலர்ந்தவென்கிறார்.] சித்சித்விசிஷ்டப்ரஹ்மமே காரணமுமாய் கார்யமுமாகக்கடவதிறே. நீர் சோன்னவையெல்லாம் செய்தமை யுண்டு, உமக்கு இப்போது செய்யவேண்டுவதுதான் என்னென்ன, [மகிழ்கொள் இத்யாதி] - என்னுடைய ஹ்ருதயம் உன்னை யநுபவித்து மகிழ்ச்சியை யுடைத்தாம்படி பண்ணவேணும்; என்னுடைய வாக் வ்யவஹாரமும் அப்படியேயாகப்பண்ணவேணும்; என்னுடைய வ்யாபாரமும் ப்ரீதிபூர்வஸரமாகப்பண்ணும் கைங்கர்யமாகவேணும், நானும் தனியே யநுபவித்து ப்ரீதியையுடையேனும்படி பண்ணவேணும், என்றும் இப்படி நான் உன்னை யநுபவிக்கும்படி வரவேணும்.

(சு)

ஏழாம்பாட்டு.

வாராய் உன் திருப்பாதமலர்க்கீழ்
பேராதே யான்வந்தடையும்படி
தாராதாய் உன்னையென்னுன்னைவப்பிலேன்றும்
ஆராதாய் எனக்கென்று மெக்காலே.

ஆ.—(வாராய்.) உன்னுடைய நிரவீதிகபோக்யதையை எனக்குக் காட்டி வைத்து உன்னை புஜிக்கத் தாராதிருக்கிற நீ, ஸர்வகாலமும், உன் திருப்பாத மலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி, பிரானே! வாரா யென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய அபிரிவேஸத்தின் மிகுதியாலே எல்லாக்காலமும் என்னை அடிமை கொள்ளலாம்படி வரவேணு மென்கிறார்.

[உன்னென்று தொடங்கி] - உன் திருவடிக்கீழ் நிரந்தர கைங்கர்யத்தை எனக்குத் தாராதே யிருந்துவைத்து மறக்கவொண்ணாதபடி உன்னை என்னுள்ளே நிரந்தரமாகக் காட்டு கிறவனே.

அல்லாதார்க்கும் மகிழ்ச்சியுண்டாயிருக்க, இவர்களை “மகிழ்ச்சியையுடையவர்கள்” என்பா னென்? என்ன, போக்ய இத்யாதி. மகிழ்கொள் - ஆநந்தத்தையுடைய. அகீர்க்கு மகிழ்ச்சியா வது - தாஹகத்வம். தாஹகத்வஸ்யாக்நேரானந்த ஹேதுத்வாதிதி லாவஃ. சந்த்ர ஸூரியர்களுக்கு மகிழ்ச்சி - ப்ரகாஸகத்வம். “மலர்ந்த” என்றதுக்கு ஹாவம் - வஹுஸூரம் இத்யாதி. ப்ரஹ்மவிகாஸ ஏவ கிம் ஜகதித் யத்ராஹ - சித்சித்விசிஷ்ட இத்யாதி. சித்சித்விசிஷ்டபதேந - ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபவிகாஸ கிந்நஸ்யாதிதி ஸங்காச பரிஹ்ருதா. “மகிழ்கொள் - சிந்தை, மகிழ்கொள் - சொல், மகிழ்கொள் - செய்கை” என்றபடி. முடியானேயில் காரணங்களையுடையராகையாலே “இவையெல்லாம் மகிழ்ச்சி யுடைத்தாம்படி பண்ணவேணும்” என்னக் குறையில்லை. இத்தால் தாத்பர்யம் - ப்ரீதிபூர்வகமாக நான் நினைக்கக்கூகவும் சொல்லுகக்கூகவும் செய்கைக்கூகவு மென்றபடி. முதல் மூன்றுபாட்டிலேயும் - காரணதர்யங்களாலும் அபேக்ஷித்த பேற்றை, “மகிழ்கொள்” என்று ப்ரீதிபூர்வகமாகவேணு மென்னுமதுவும், தாமும் அநுபவித்து மகிழவேணுமென்னு மதுவும் இப்பாட்டுக்கு விசேஷம். கீழிற்பாட்டில், இப்பாட்டுக்கு விசேஷம் - காரணதர்யங்களோடே தாமும் அநுபவிக்கை. மகிழ்கொள்தெய்வ மித்யாரப்ய, சோதியாய்க்கொண்டு மலர்ந்தவம்மானே மகிழ்கொள் சிந்தை சொற்செய்கைகொண்டு என்றும் நானும் மகிழ்வுற்று உன்னை வணங்கவாரா யித்யந்வயஃ

(சு)

ப.—அநந்தரம், ஆந்தராதுபவம் ஆராமையாலே ஸவிஷாதமாக பாஹ்யாதுபவா பேசைஷ பண்ணுகிறார்.

உன்னை - (நித்யாதுபாவ்யனான) உன்னை, என்னுள் - என்னெஞ்சுக்குள்ளே, என்றும் - நிரந்தரமாக, வைப்பில் - வைக்குமிடத்தில், எனக்கு ஆராதாய் - “அமையும்” என்னுத்படி எனக்கு அத்ருப்திகரனாய், என்றும் - எல்லாநாளிலும், எக்கால் - எல்லாப்போதிலும், உன் - (ப்ராப்தனான) உன்னுடைய, திரு - ஸ்லாக்யமாய், மலர் - போக்யமான, பாதம் - திருவடிகளிலே, கீழ் - பாதந்தரனாய்க்கொண்டு, பேராதே - விஸ்வலேஷ ரஹிதனும்படி, யான் - நான், வந்து - வந்து, அடையும்படி - கிட்டுகைக்கு, தாராதாய் - அவகாசந்தாராதவனே! உன்திருப்பாதமலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி - நான் அப்படி கிடும்படி, வாராய் - வந்தருளவேணும்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “வாராய்” என்றபோதே வரக்காணாமையாலே விஷண்ணராய், பின்னையும் அபிரிவேஸத்தாலே நான் உன்னைக் கிடும்படி வாரா யென்கிறார்.

[வாராய்] - வரவேணும். [உன்திருப்பாதமலர்க்கீழ்] - ப்ராப்தமுமாய்ப் பூஜ்யமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளின்கீழே. [பேராதே] - இடைவிடாதே. [யான்] - ஸ்வரூபஜ்ஞான முடைய நான். [வந்தடையும்படி] - வந்து அடிமைசெய்யும்படி. “தாராதாய்” என்கைக்கும், கீழ் “வாராய்” என்கைக்கும் போது நடுவெசொன்னவிடம். அந்யபரோக்தியிலே - ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். [தாராதாய்] - உன்னைத் தருகிறிலே. “வாராத” இன்னுப்பாலே இத்தை நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறார். [உன்னையித்யாதி] - இது பெறுதொழிந்தால் அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லவேணுமோ? கிட்டாவிட்டால் மறந்துபிழைக்கலாகாதோ? நிரதிஸ்ய போக்யனான உன்னை பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணாதபோது தரிக்கமுட்டாத என்னுள்ளே நிரந்தரமாக ப்ரகாஸிப்பிக் கிறவனே. [எனக்கென்று மெக்காலே] - எனக்கு எல்லாக்காலத்திலும், எல்லாவவஸ்தையிலும். எனக்கென்று மெக்காலமும் - உன் திருப்பாதமலர்க்கீழ்பேராதேயான் வந்தடையும்படி - வாராய்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய அபிரிவேஸத்தாலே, எல்லாக்காலமும் உன்னை அடிமைகொள்ள வரவேணு மென்கிறார்.

உன்னுடைய நிரதிஸ்யஹோக்யமான திருவடிகளின்கீழே புநராவ்ருத்தியில்லாத பேற்றை நான் பெறும்படி உன்னை எனக்குத் தாராதே யிருக்கிறவனே! வாராத இன்னுப்பாலே, தாராதாய் என்று - இத்தை அவனுக்கு நிரூபகமாகச் சொல்லுகிறார். அந்யபரோக்தியிலே - ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். தாரநீனயாவிட்டால் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்கிறவத்தைத் தவிர்க்கவுமாமிறே. அகவாய் பெரியதிருநாளாய்ச் செல்லாநின்றது. நிரதிஸ்யஹோக்யனான உன்னை பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம்

ஏழாம்பாட்டு.—வாராய் இத்யாதி. “நின்செம்மபாதபற்புத்தலைசேர்த்து” என்று வைத்து, இப் போது “வாராய்” என்கிறதென்? என்ன, தம்முடைய இத்யாதி. அபிரிவேஸத்தாலே யென்றது - பாஹ்ய ஸம்ஸ்லேஷத்தை அபேக்ஷித்தென்றபடி.

சப்தார்த்தம் - உன்னுடைய இத்யாதி. புநராவ்ருத்தியில்லாத வென்றது - “சுநாவ்ய திஸுவாகு” இத்யாதி ஸூத்ரத்தைப்பற்ற. “தாராதாய்” என்று நிரூபகமாகச் சொல்லும்படியென்? என்ன, வாராத இத்யாதி. இன்னுப்பு - வெறுப்பு. அந்யபரோக்தியிலே யிதி - தாராதேயிருக்கிற வனே யென்றது ஆராமைக்கு கர்மத்வேக “உன் திருப்பாதமலர்” என்கையாலே, அதாநாபிதாந பரோக்தியிலே - “உன்திருப்பாத மலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி” என்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷம்பண்ணுகிறு ரென்றபடி. “உன்னையென்னுள்வைப்பிலென்று மாராதாய்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - தாரநீனயாவிட்டால் இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - நிரதிஸ்ய இத்யாதி. வைப்பில் - வைக்குமிடத்தில். அமையாதபடி - த்ருப்தகாதபடி. தாராதா யென்னுதல் வாராயென்னுதல் என்றதுக்கு அர்த்தம் - “யான்வந்தடையும்படி” என்றதுக்கு - “தாரா

பண்ணைதபோது யரிக்கமாட்டாத என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே உன்னைக்கொண்டு புருந்துவைக்கு மிடத்தில், ஒருநாளும் அமையாதபடி யிருக்கிறவனே. [எனக்கென்றீமெக்காலே] - எனக்கு எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாவவஸ்த்தையிலும், வாராய் - வரவேணும். உன்திருப்பாதமலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி தாராதா யென்னுதல், வாரா யென்னுதல். (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

எக்காலத்தேந்தையாய் என்னுள்மன்னில் மற்ற
எக்காலத்திலும் யாதோன்றும்வேண்டேன்
மிக்கார் வேதவிமலர்விழுங்கும் என்
அக்காரக்கனியே! உன்னையானே.

ஆ.—(எக்காலத்து.) எக்காலமும் என்னை எல்லாவடிமையுஞ் செய்வித்துக்கொண்டு என்னுள்ளே மன்னில் உன்னைப் பின்னை ஒருகாலமும் ஒன்றும் அபேக்ஷிக்கிறிலேன் என்று கொண்டு எம்பெருமானை அபேக்ஷித்து, பின்னையும் எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்கையிலுள்ள ஸ்ப்ருஹையாலே, எம்பெருமானை உள்ளபடி கண்டதுபவிக்கிற மஹாத்மாக்கள் ஆரோடுவென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யல்பகாலமாகிலும் ஸோஷியாய் என்னோடே ஸம்ஸ்லே ஷிக்கப்பெறில் பின்னை ஒருகாலமும் அதுவும் வேண்டா என்று தமக்கு அடிமை செய்கையிலுள்ள விடாயாலே அருளிச்செய்கிறார்.

[எக்காலம்] - எல்லாக்காலமுமாகவுமாம். [மிக்காரென்று தொடங்கி]-விமலதயா வேத ப்ரதிபாத்யராய் ஜ்ஞாநபக்திகளால் மிக்கிருந்துள்ள அயர்வறுமமர்களுக்கு நிர்திஸாயபோக்யனான உன்னை எனக்குக் காட்டினவனே!

ப.—அநந்தரம், அத்யல்பகாலாதுபவம் பெறிலும் அநொழியவேறென்றும்வேண்டா என்கிற அத்யபிநிவேஸத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

மிக்கார் - அதிஸயிதஸ்வபாவராய், வேதம் - வைதிகாக்கோஸரரான, விமலர் - நிர்மல ரானவர்கள், விழுங்கும் - (தங்களாதராதிஸயத்தாலே) கபளீகரித்ததுபவிக்குங் கணக்கிலே, என்- எனக்கு, அக்காரம் - அக்காரந்தோய்ந்த, கனியே - கனிபோலே போக்யபூதனானவனே! எக் காலத்து - ஏதேனும் அல்பகாலத்திலேயாகிலும், எந்தையாய் - எனக்கு ஸ்வாமியான ஆகாரந் தோன்றும்படி, என்னுள் - என்நெஞ்சிலே, மன்னில் - ப்ரகாசிப்பித்துநிற்கப்பெறில், மற்று - இதொழிய, எக்காலத்திலும் - எல்லாக்காலத்திலும், யாது - ஏதேனும், ஒன்றும் - ஒன்றையும், உன்னை - உன்னை, யான் - நான், வேண்டேன் - அபேக்ஷியேன்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், தம்முடைய விடாயாலே அத்யல்பகாலமாகிலும் ஸம்ஸ்லே ஷிக்கப்பெறில் பின்னையொருகாலமும் அதுவும் வேண்டாவென்று அருளிச்செய்கிறார்.

தாய்” என்றத்தோடே அந்வயமாதல், “வாராய்” என்றத்தோடே அந்வயமாத லென்று. முந்தின பக்ஷத்துக்கு - உன்திருப்பாதமலர்க்கீழ் நித்யாராய், எக்காலம் வாரா யித்யந்வயஃ. த்விதீயபக்ஷத்துக்கு - உன்னைத் தாராதாய் உன்னையென்னுள் வைப்பி லித்யாராய், எக்காலம் முன்திருப்பாதமலர்க்கீழ் பேராதே யான் வந்தடையும்படி வாரா யென்றந்வயம். இப்பக்ஷத்தில், “உன்னை” என்றத்தை - “தாராதாய்” என்றதிலும் கூட்டுவது. (எ)

“[எக்காலத்து]-எத்தனையேனும் கூறிடவொண்ணாத அத்யல்ப காலத்திலும். [எந்தையாய் என்னுள் மன்னில்] - வகுத்தஸ்வாமியாய் என்னோடு கலக்கப்பெறில், மற்றெக்காலத்திலும் இதுதன்னையும் வேண்டே நென்கிறார்” என்பார் ஆளவந்தார்; “எக்காலமென்றது - எல்லாக்காலத்திலு மென்றபடி. எக்காலத்திலும் ஈதொன்றுமொழிய மற்றொன்றும் வேண்டே நென்கிறார்” என்று எம்பெருமானார். இது ஆருடைய பரிமாற்றமென்ன, [மிக்கார்]-பகவத்ப்ரேமத்தால் அதிசயித்தவர்கள். [வேதவிமலர்] - வேதத்திலே நிர்மலராக ப்ரஸித்தரானவர்கள்; ‘யசு: ப்ரஹ்ம: ப்ரஹ்மஜாபெவாபராணா:’. [விழுங்கும்]-நித்யாநுபவம் பண்ணும். [அக்காரக்கனியே]-அவர்களுக்கு ஸர்வவித போக்யமும் தானே யென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். அக்காரம் போலேயும், கனிபோலேயு மிருக்கை. அக்காரம் வருக்ஷஸ்தானேயாய் அது கோட்புக்குப் பவித்தாற்போலே யிருக்கை. அவர்களுக்கு நிரதிசயபோக்யமான உன்னை எனக்குக் காட்டினவனே! [உன்னை] - ப்ராப்தனாய் போக்யமான உன்னை. [யான்] - உன்போக்யதையிலே சபலனான நான்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யல்பகாலமாகிலும் ஸேஷியாய் என்னோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப்பெறில், பின்னை யொருகாலமும் இதுவும்வேண்டா என்று, தமக்கு அடிமைசெய்கையிலுண்டான விடாயின்மிகுதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[எக்காலம் இத்யாதி] - இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்யும்படி - “இனிக்கூறிடவொண்ணாதபடி சிறுகூறான அத்யல்பகாலத்திலும், நீ ஸ்வாமியான முறை தப்பாதபடி என் ஹ்ருதயத்திலே வந்து புதரப்பெறில், மற்றெக்காலத்திலும் - இதோழிந்த எல்லாக் காலத்திலும், யாதொன்றும் வேண்டேன், பின்னை இதுதானும் வேண்டேன். ஜ்வரஸந்நிபதிதர் ‘ஒருகால் நாகு நனைக்க’ என்னுமாபோலே ‘கூண்காலம் அநுபவிக்க அமையும்’ என்னும்படியான விஷயமுண்டோ? வென்ன, [மிக்காரித்யாதி] - ஸகவதநுபவத்தில் மிக்காராய், ‘யசு: ப்ரஹ்ம: ப்ரஹ்மஜாபெவாபராணா:’ (யத்ரஹ்மஜாபெவாபராணா) என்கிறபடியே வேதத்திலே விமலராக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள நித்யஸூரிகள் அநுபவியாநின்றள்ள அக்காரம்போலவும் கனிபோலவு முண்டான உன்னுடைய லோக்யதாதிசயத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தவனே! அக்காரம் - வருக்ஷமாய்,

ப்ர:—(எக்காலத்தெந்தையித்யாதி)—(வேதவிமலர்)—யசு: ப்ரஹ்ம: (சுஷ்ட-ந) “ததிநு ஹ்ருதயஸு: ப்ரஹ்மஜாபெவாபராணா: (வ-சுஉ)”

[ய-வெ-கா-நு-பு-எ-சு-எ] யசு: ப்ரஹ்மஜாபெவாபராணா: (வ-சுஉ) “ததிநு ஹ்ருதயஸு: ப்ரஹ்மஜாபெவாபராணா: (வ-சுஉ)”

எட்டாம்பாட்டு—எக்காலத்து இத்யாதி. ஆளவந்தாரிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை-அத்யல்பகாலம் இத்யாதி.

கூறிட - பாகிக்க. சிறுகூறான - அணுமாத்ரமான. ஸ்வாமியான முறையென்றது - “எந்தையாய்” என்றத்தைப் பற்ற. இதோழிந்த - இந்த அத்யல்பகாலமொழிந்த. “யாதொன்றும்” என்றதுக்கு ஹாவம் - பின்னை இதுதானும் இத்யாதி. பின்னை இதுதானும் வேண்டேன் - பின்னை இப்படிப்பட்ட அத்யல்பகூண்காலாநுபவமும் வேண்டேன். அப்படி ஒருகால் அநுபவிப்பித்தால் பின்னையர்த்தியாரோ வென்ன, ஜ்வர இத்யாதி. யத்ரஹ்மஜாபெவாபராணா: - ஸகவதநுபவநித்யாபூர்வா: ஏதேந - விமலத்வம்விரித்தம். அக்காரம் - சர்க்கரைக்கட்டி.

அதுகோட்புக்குப் பழுத்தபழம்போலே நிரதீஸயலோக்யனானவனே ! அக்காரக்கனி என்கிற இது - அவர்களுக்கு ஸர்வலிதலோக்யங்களும் தானே யென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணம். [உன்னை யானே] - இப்படி நிரதீஸயலோக்யனான உன்னை, உன்சுவடறிந்த நான், எக்காலத்தெந்தையா யென்னுள் மன்னில் மற்றெக்காலத்திலும் யாதொன்றும் வேண்டேன்.” இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “இது பொருள் அழகியது; இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரக்ருதிக்குச் சேராது, பேறிலும் பேறு தோழியிலும் சிறுகக்கோலமாட்டார்; இங்ஙனே யாகவேணும்” என்று அருளிச்செய்வார். “[எக்காலத்து இத்யாதி] - எல்லாக்காலத்திலும் எனக்கு ஸேஷ்யான நீ நான் ஸேஷமான முறை தப்பாமே வந்து ஏன் ஹ்ருதயத்திலே புதரப்பெறில், எக்காலத்திலும் - இக்காலமெல்லாவற்றிலும், [மற்று - யாதொன்றும் வேண்டேன்] - பின்னை இதோழிந்த மற்றொன்றையும் நான் வேண்டேன்.” (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

யானேயென்னை யறியகிலாதே
யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்
யானேநீ யென்னுடைமையும்நீயே
வானேயேத்தும் *எம்வானவரேறே.

ஆ.—(யானே.) நானும் என்னுடைமையும் உனக்கேயடிமைபா யிருக்கச்செய்தே, இதுக்குமுன்பு போன காலமெல்லாம் “உனக்கடிமை” என்னுமிடத்தை யறியாதே, நானென்றும் என்னுடையதென்று முண்டான ஸ்வாதந்தர்யாபிமாநத்தாலே நஷ்டனானென்று தம்முடைய இழவை அநுஸந்தித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய், ஸ்வபாவதவாஸ்க்கலிதஜ்ஞாநராய் ஒருகூண மாத்ரமும் எம்பெருமானே இழவாதே திருநாட்டிலே இருந்ததுபவிக்கிறவர்களாரோ வென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நிரதீஸயபோக்யமான இவ்வடிமையை அநாதிகாலம் நான் இழந்தே நென்று ஸோகிக்கிறார்.

[யானே யென்று தொடங்கி] - நானும் என்னுடைமையும் உனக்கு ஸேஷமாயிருக்கச் செய்தே இதுக்குமுன்பு போனகாலமெல்லாம் உனக்கடிமை யென்னுமிடத்தை அறியாதே நானென்றும் என்னதென்றும் உண்டான விபரீதஜ்ஞாநத்தையுடையேனாய்இருந்தேன். “யானே” என்கிறவிடத்தில் அவதாரணைக்குக் கருத்து - இவ்வஜ்ஞாநம் பகவத்க்ருதமன்று, என் தோஷத் தாலே வந்ததென்று. [வானேயென்று தொடங்கி] - அயர்வறுமமார்கள் என்றும் அடிமைசெய்து

அக்காரத்தினுடைய கனியென்று அர்த்தாந்தரம் - அக்காரம் வருஷமாய் இத்யாதி. கோட்புக்கு - நூதநமாக. முந்தின அர்த்தத்திலே அருளிச்செய்கிறார் - அக்காரக்கனியேயென்கிற இத்யாதி. சிறுகக்கோலுகை - அல்பமாக ஆசைப்படுகை. ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே, “எக்காலத்து” என்றது - ஆத்யல்பகாலத்திலு மென்றபடி, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, ‘எக்காலத்து’ என்றது - எல்லாக்காலத்திலும் என்றபடி. மற்று யாதொன்றும் வேண்டேன் - பகவத்வ்யதிரித்த புருஷார்த்தங்களொன்றும் வேண்டேன். ஆள வந்தார் நிர்வாஹத்திலே, மிக்கார் வேதவிமலர் விழுங்கும் என் அக்காரக்கனியே - எக்காலத்தெந்தையா யென் னுள்மன்னில் மற்றெக்காலத்திலும் - யான் - உன்னை - யாதொன்றும் வேண்டே னித்யந்வயஃ. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, மிக்கார்வேத மித்யாரப்ய, கனியே - எக்காலத் தெந்தையா யென்னுள் மன்னில் - எக்காலத்தி லும் - யான் - உன்னை - மற்று - யாதொன்றும் வேண்டே னித்யந்வயஃ. (அ)

* ‘அவ்வானவரேறே’ என்று உரையின்பாடம்.

வாழாநிற்க, நீயும் அவர்களை அடிமைகொண்டு செல்லாநிற்க. இஸ்ஸம்பத்தில் எங்களுக்கு அவர்களோபாதி ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, இழப்பதே! என்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், ஸம்பந்தம் அப்ருதக்வித்தமாயிருக்க அநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே அஹங்காரமகாரதாஷிதனய் இழந்தே நென்கிறார்.

யானே - நான்தானே, என்னை - என்விஷயத்திலே, அறியகிலாதே - யாதாத்மயஜ்ஞாநம் இல்லாமையாலே, யானே - நான்ஸ்வதந்த்ரானேயாகவும், என் தனதே - என்னையொழிந்தவை என்னுடைமையாகவும், என்று - அஹங்காரமகாரங்களைப்பண்ணி, இருந்தேன் - முடிந்து போகாதே ஆத்மநித்யத்வமும் அநர்த்தாவஹமாம்படியிருந்தேன்; வானே-இவ்வறிவுகேடின்றியிலே யாதாத்மயஜ்ஞாநம் நடையாடும் பரமபதமாக, ஏத்தும் - உன்னுடைய ஸம்பந்தத்தை யேத்தும் படி, அவ்வானவர் - அங்குள்ளார்க்கு, ஏறே - சேஷியான செருக்குத்தோன்ற இருக்குமவனே! (அர்த்தஸ்த்திதியுணர்ந்தால்), யான் - நான், நீயே - நீயேயென்னலாம்படி அப்ருதக்வித்தப்ரகார பூதனாயிருப்பன், என் உடைமையும் - என்னுடைமையானவையும், நீயே - உனக்கு அப்படிப்ரகாரமாய்க்கொண்டு நீயேயென்னலாம்படியா யிருக்கும்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இஸ்ஸம்பந்தத்தையும் உன் போக்யதையையும் அநாதி காலம் இழந்தே நென்கிறார்.

[யானே] - அவனுக்குக் கலக்கமில்லாமையாலே தன்னைத் தருகைக்கு எதிர்குழல் புக்குத் திரிய, நான் என்னை முடியச் சூழ்த்துக்கொண்டேன். [என்னையறியகிலாதே] - தேஹாத் மாபிமாநத்தாலே என்னை “அவனுக்குப்ரகாரம்” என்றறிந்திலேன். [யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்] - “ஈஸ்வரோஹம்” என்றிருந்தேன். இவன் “நான்” என்றால் ஈஸ்வரனுக் கும் கிட்டவரிதாயிறே இருப்பது. [என்தனதேயென்றிருந்தேன்] - நானும் எனக்குரியனன்றிக் கேயிருக்க, எனக்கு ஒருடைமையு முண்டாக நினைத்திருந்தேன். தேஹத்தை ஆத்மாவாகவும், ஈஸ்வரவிபூதியை என்னுடைமையாகவும், இந்த விபரீதஜ்ஞாநமேயாயிருந்தேன். [இருந்தேன்]- இப்படி ஸ்வரூபம் நஸித்துக்கிடக்க, அதுதாபமின்றிக்கே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன். “சுஹம் ஸவஹம் சுரிஷ்யாமி” என்றிருக்கைப்ராப்தமாயிருக்க, ஒரு கார்யமில்லாதாரைப்போலே இருந் தேன். அர்த்தத்தவம் இங்ஙனன்றோ வென்ன, [யானேநீ] - நானும் உனக்குப்ரகாரமே, என் னுடைமையும் உனக்குப்ரகாரமே. இது எங்கேயுள்ள பரிமாற்ற மென்ன, [வானேயேத்தும்] - வானிலுள்ளார் முறையறிந் தேத்த, நீ சேஷியான உத்கர்ஷத்தோடே இருக்குமவனல்லையோ? “ஜ்ஞாஃக்ரூஸாணி” போலே, எம்மென்று - தமக்கும் அவர்களோடேப்ராப்தியுண்டாயிருக் கிறபடி.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. “மிக்கார் வேதவிமலர் விழங்கும்” என்று நித்யஸூரிகள் நித்யாநுபவம் பண்ணுகிறபடியை அநுஸந்தித்தார்; அவர்களோடொத்தப்ராப்தி தமக்கு உண்டா யிருக்க, இழந்திருக்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து அநர்த்தப்பட்டே நென்கிறார்.

[யானே] - என் இழவு ஐகவத்க்ருதமல்ல, அவன் எதிர்குழல்புக்குத் திரியாநிற்க, நானே கிடர் விநாஸத்தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேனென்கிறார். [என்னையறியகிலாதே] - ராஜபுத்ரன் வேடன்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—யானேயென்னை இத்யாதி. ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம் பண்ணுகிறவிடத்தில் “அஹங்காரமகாரவஸ்யனாய்க் கெட்டுப்போனேன்” என்றருளிச்செய்கைக்குப்ரஸங்கமெதென்ன, மிக்கார்வேதம் இத்யாதி. ப்ராப்தி - சேஷத்வம்.

அவதாரணர்த்தம் - என்இழவு இத்யாதி. பகவத்க்ருதமல்லவிதி - “ஜ்ஞாவபெவாசூநிஜித ராவீஷ”, “ஸுஜேஜேஜாஸுஸுஷ்யாஸு” இத்யாதிவத். சூழ்த்து - ஸம்பாதித்து. “யானேயென்தனதே”

கையிலே யகப்பட்டுத் தன்னை வேடனாக ப்ரதிபத்திபண்ணுமாபோலே, ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகார பூதனான என்னை யறியாதே. [யானேயென்தனதேயென்றிருந்தேன்] - “அவனும் அவனுடைமையும்” என்றிருக்கை தவிர்ந்து, நானும் என்னுடைமையு மென்று வகுத்துக்கொண்டு போந்தேன். [இருந்தேன்] - இப்படி நெருள் போருகிறவிடத்தில் ஒருநாள் அநுதாபம் பிறக்கவுமாமிறே, அதின்றிக்கே க்ருதக்ருத்யனாய் நிர்ப்பரையிருந்தேன்; “தீவினையேன் வாளாவிருந்தேன்” என்னுமாபோலே - “சுஹம் ஸவபுஃ சுரிஷ்யாதி” (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்கைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, ஒருநாய்மில்லாதாரைப்போலே கையொழிந்திருந்தேன்; “முடிந்தேன்” என்றற்போலே யிருக்கிற திறே; ஒருநாளை யிழவே போந்திருக்க, அநாதிகாலம் இழந்துபோந்தேன். அங்ஙனன்றோ அர்த்தத்தவ மேன்ன, [யானேநீ] - “சுஹம் ஸநுரஹவம் ஸுபியபுஸ்ய” (அஹம்மநுரபவம்ஸுபிர்யய்ச்ச) என்னு நிற்பர்களாயிற்று முக்தர், “ஸதஸவபுஃ ஸவபுஃ” (மத்தஸஸர்வமஹம்ஸர்வம்) என்னுநிற்பர் ஸம்ஸாரத்தில் தெளிவுடையார்; “சுஹம்ஸுஹாஸி” (அஹம்ப்ரஹ்மாஸி) “நான் ராஜபுத்ரன்”

ப்ர.—(யானேயென்னை யறியவிய்யாதி) — (இருந்தேன்) — சுயொய்யாகாணே, (நக) “ஹவாஸு ஸஹவெவெஷ்யாமிரிஸாந்ஷுரஸ்யுதே । சுஹம்ஸவபுஃ சுரிஷ்யாதி ஜாநு தஸவதஸுதே॥௨௫॥”

(யானேநீ) — ஸுஹாரணுகே (ந) வதஸுபுஸ்யாஹணே “ஸுஹவாஹுஷெ சுஹவாநு சூலீததாநநெவாவெஷஹம் ஸுஹாஸி தஸவதஸுபுஸ்யததெஷ்யாபொ ஷெவாநாந் ப்ரத்யுபுஸ்யதஸவததஸவசு தயா ஃஷீணாந் தயாஸநுஷ்யாணாந் ததெஷததஸுபுஸ்யிவபுரிஷெவஃ ப்ரதிவெஷெ சுஹம்ஸநுரஹவம் ஸுபியபுஸ்யதி ததிஷெ வெஷதஸிபுஸ்யவம் வெஷாஹம் ஸுஹாஸி ஸதஸவபுஃஸவதி”.

புயரிஹஸ வகொநவிஹஸ ஸஹுஷ்யாதநிபுவாதிதஸுபுஸ்யாஹுஷெஸு துஸு, “ஷெஷெவிஷெ வெததெஸு நஸெஸெ வுநஃவநஃ । யதஸவபுஃ யதஸவபுஃ யஸவபுஃஸவபுதஸுயஃ॥௨௪॥ ஸவபுஃகூடநஹஸு ஸவவாஹிவஸிதஃ । ஸதஸவபுஃஸவபு ஸவபுஃ ஸிஸவபுஃ ஸநாதநெ॥௨௫॥ சுஹெவாவ்யுபொநஃ ப்ராஸிதாநஸுபுஸ்யஃ॥ஸுஹ ஸஹெஷ்யாஹெவாபொதயாநஹவவாஃவாஸி॥௨௬॥ (யதஸவபுரிதாதி) யதஸவபுஸ்யி துஸு, நிவீநிதிவா, யதஸவபுஸ்ய-உவாஷாநாஹவதி. சுதவவயஸவபுஃ. ஸவபுதஃ-ஸவபு துதாநகெந பொவஸதி, (ஸவவாஹிதி) சுதாநஹஸு ஸவபுதகவஹெதஃ. சுய ஷததததாஹ (ஸுஹஸஹெஷ்யாஹிதி) ஸுஹாநகூடஹெவ ஸுஹஸஹெஷ்ய. சுபொ ஸுஷெஷ்யாக் சுஹெ ப்ரதெய”.

என்கிற ஏவகாரார்த்தம் - அவனும் இய்யாதி. வகுத்து - விபஜித்து. “இருந்தேன்” என்றதுக்கு வாஸனை - இப்படி இய்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம்-தீவினையேன் இய்யாதி. பெரிய திருவந்தாதி(௨௨). துஷ்கர்மத் தைப்பண்ணின நான் வ்யர்த்தமேயிருந்துவிட்டேனென்று பாசாரார்த்தம். “வாளாவிருந்தேன்” என்றதுக்கு ஹவம் - சுஹம்ஸவபுஃ இய்யாதி. “ஒழிந்தேன்” இய்யஸ்யஹவம் - முடிந்தேன் இய்யாதி. “கீழ்காங்கெளல் லாம்” இய்யஸ்யஹவமாஹ - ஒருநாளை இய்யாதி. அத்ர “யநுஹுதபுஸ்ய” இய்யாத்யநுஸந்தேயம். “யானேநீ” என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் - சரீராத்மபாவநிபந்தந மென்று திருவுள்ளம்பற்றி? இப்படி ஐக்ய மாகச் சொன்னபேருண்டோவென்ன, சுஹம்ஸநுரஹவம் இய்யாதி. ப்ருஹதாரண்யகே சதூர்த்தேப்ராஹ்மணே, “ததெஷததஸுபுஸ்ய ஃஷிவபுரிஷெவஃ ப்ரதிவெஷெ சுஹம்ஸநுரஹவம் ஸுபியபுஸ்யதி

என்னுமாபோலே, “நான் ப்ரஹ்மம்” என்னலாம்படியிறே ஸம்பந்த மிருக்கும்படி. “ஸ வாஸு-
 டேவஃ” (ஸவாஸுதேவஃ) என்றதுவாஸுதேவ ஸாரமேன்றபடியிறே. [என் உடைமையும் நீயே]-
 “யவெஸுதேதவஸுதடிநடி” (யஸ்யதேதஸ்யதத்தநம்) என்னுமாபோலே. இது எங்கே
 பரிமாறக் கண்டு சொல்லும் வார்த்தை? என்ன, நித்யஸூரிகளடைய இப்படியன்றே உன்னை
 யநுபவிப்பது. “உணாஃ க்ரோஸனி” (மஞ்சாஃக்ரோஸந்தி) என்கிறபடியே [வானேயேத்துமென்

ததுதிதீயெம்ஸெ ஊடிஸெ ஸுவநகொஸும்கூதஸுஹவஜாதகஸுமூறு
 தெ, “தஸூஹவிஜூநஜுதெவி கிண்திவிதஜாவிஜிவஸுஜாதம் | விஜூநநெகம் நிஜ
 கடிஸெஜவிவினவிதெவபுஹயாஹுமெவதம் || சச || ஜூநம் விஸுமும் விஜிவம் விஸொ
 கஸெஸஷெஹாவிநிரஸஸஸம் | ஸகம்ஸெநெகம் பரஜி வரெஸஸஸவாஸுதெவொநய
 தொநுஜஸி || சந || ஸஜாவவனவம் ஹதொஜிபொகெஹ ஜூநம் யயாவதஜிஸதஜிநுக் |
 ஸததயதம் வுவஹாரஹதம் ததுாவிவொகெஹ ஸுவநாபுரிதென || சச || ” ஸ வ
 ஸதிகிபுவிஜிவஸிஸஸாஹுஜாஜிபுயபுதஹீநம் ஸததெகரூபவஜாக்ஷிதஜிவி
 கி, நஹுதஜிவிபுயம் || சந || யஸூதெவடி, தஸூஜிஜூநஸுரூபாதவஜிநிரிஷ்ஜிவி
 உஸுகஜாவிதவிதெவொவி ஸவவாஹு நஹதீதூஹ (தஸூஹவிஜூநஜிதி) சூதூ
 து ஸவபுது ஜூநெநகாகாரதயாதெவாஜிஸெஜபுதநீகஸுரூபொவாவிதெவாஜிஸரீ
 ரபுவெஸநெதமூதஹுகுதவிவியகடிபுதெவாஜிஸெஜவினாதவாஜிஸெநதெ
 நரூபெண வஹயாநுஸம்ஹிதஜி தஜெஜாநுஸநாநம் நாதஸுரூபபுயம்
 ஷ்ஜிதூஹ(விஜூநநெகஜிதி) || சச || சூதஸுரூபம் துகடிநாஹிதம், ததவவஜிஸரூப
 புகுதிஸுரூபாஹிதம், ததஸு ததயுஷ்ஸொகஜொஹவொஹாஜிஸெஷெஹயமூணா
 ஸஜி, உவவயாவவயாநஹுதயாவனகம், ததவவஸெநெகரூபம், தது வாஸுதெவஸரீ
 ரஜிதி தஜாதகடி, சுதஜாதகஸுஸுவிஜிவஹாவிதூஹ(ஜூநம் விஸுமும் விஜிதி) || சந ||
 விஜிஸஸெநெகரூபதயா ஸவபுஜாஸிஸவவாஹு, சுவிஜிஸஸுக்ஷணவரிணாஜி
 கெந ஸவபுஜாநாஸமஹுஜி ஸவபுஜாநாஸிஸவவாஹிபெயம், ஸவாரூபம் விஜிவிஜா
 தகம் ஜமவாஸுதெவஸரீரகெந தஜாதகஜிதி ஜமஜாபாது ஸஜிமூஷ்ஜிதூஹ

தஜிஜிபெதஹிபுயவனவம் வெஜாஹம் ஸஹாஸிதி”. ஸதக-ஸஹ, பஸுநு-வாஜிதெவஃ-
 ஜிவி: - சுஹம் ஜிநுரஹவம் ஹபுஸூரஹவம்-உதி பூதிவெஜெ. பூயெம்ஸெ ஸகொந
 விம்ஸெ பூஹாஜிஸூதடி, “யது ஸவபும் யதஸவபும் யஸவபும் ஸவபுதயுயம் | ஸவபு
 மகாநதஸு ஸ வனவாஹஜிவவிதம் | ஜதஸவபுஜிஹம் ஸவபும் ஜிவி ஸவபும் ஸநாதநெ |
 சுஹஜெவாவ்யபொநதம்” இய்யதி. வம்ப்ரயோக்தம் ஹேதுமாஹ - சுஹம்ஸஹாஸி இய்யதி.
 ஸம்பந்தம் - ப்ரகாரப்ரகாரிபாவடி, கார்யகாரணபாவஸ்ச. “ஸ வாஸுதெவஃ” இதி-ஐக்யமேவஹ்யபித்யத
 இய்யதாஹ-ஸவாஸுதெவ இய்யதி. த்விதீயேம்ஸெ த்வாதஸே, “ஜூநம் விஸுமும் விஜிவம் விஸொக
 கஸெஸஷெஹாவிநிரஸஸஸம் | ஸகம் ஸெநெகம் பரஜி வரெஸஸஸவாஸுதெவொநய

கிறது]. [எம்வான்னவரேறே] - அவர்கள் தங்கள் ஸேஷத்வாநுபுமபாக அடிமைசெய்யாநிற்க, இவ
னும் தன் ஸேஷித்வத்தால்வந்த உத்கர்ஷந்தோற்ற இருக்கும் இருப்பு. எம்என்று - எனக்கும் அவர்க
ளோடொத்த ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க, இழந்து அநர்த்தப்பட்டே னென்கிறார். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

ஏறேலேழும்வேன்று ஏர்கோளிலங்கையை
நீறேசெய்த நெடுஞ்சுடர்ச்சோதி
தேறேலென்னை உன்பொன்னடிச்சேர்த்தோல்லை
வேறேபோக எஞ்ஞான்றும்விடலே.

ஆ.—(ஏறேல்.) இந்த ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களுளவேயென்னில்;
அவற்றையெல்லாம், நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும், அசோகவநிகையில் பிராட்டிக்கும் உன்னைடு
ஸம்ஸ்லேஷிக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களை நீயே போக்கிறாற்போலே போக்கியருளி, உன்திருவடி
களிலே என்னை ஈண்டெனச்சேர்த்தருளி, உன்திருவடிகளில் திவ்யரேகைபோலே பின்னையொரு
காலமும் உன்னைப் பிரியாததொருபடிப் பண்ணியருளவேணும்; இப்படி இஷணமே செய்தருளா
விடில் ஒன்றும் தரியே நென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், “இவன் தானே வந்து ஸ்வப்ராப்யத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளு
கிறானிறே” என்று கைவிடாதே, ப்ரதிபந்தகங்களைநீக்கி என்னை ஈண்டென உன்தன் திருவடி
களிலே சேர்த்துக்கொண்டருளவேணு மென்கிறார்.

(ஸஹாவணவரிதி) சுசுஸத்யுஸத்யுரிதி-“யடிவியனாவதி” உதிபுகு ராஜஸ்யாவஸம்
ஹாரஃ. (வனதக்) ஜகாநெககாகாரதயா ஸரிஸஸமொவரஸுராவெஷெவெவாவிநி
ஸ்ரஹ்வநாபுரிதம் ஷெவரிநுஷாஹிராவெண ஸரிஸவஹாராஹுஷெஹ்யதததெ,
தசுஹதஃ கடுஷெவெத்யுஸத்யுரிதாஹ(வனதத்யுயதி)॥சக॥” விஷுவிதாநெயு
ரெவம் வ்யாவ்யாதம்.

ப்ர.—(என்னுடைமையும் நீயே)—ஃஹாராதெ உஷ்யாமவவடணி யுதரா
ஷுஃ ப்ரதிவிஷுரஃ, “சுயவணவாயநாராஜநு ஹாயுடாஹஸ்யாஸுதஃ | யதெஸுயி
மஹனி யநெஸுதெதஸுதகநம॥க॥”

யதெதாநுஷுதி” யநெஸுத இத்யாதி - ஹாராதே உத்யோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ரதிவிதாஃ,
“சுயவணவாயநாராஜநு ஹாயுடாஹஸ்யாஸுதஃ | யதெஸுயிமஹனி யநெஸுதெ
தஸுதகநம்”. “வானேயேத்தம்” என்கிறதுக்கு - ஒருநாடாக ஏத்துகிற இத்யமுமர்த்தம் ஹருதிநிநா
யாஹ - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. “ஏத்தம்” என்கிற பதஸாமர்த்தயத்தாலே, “வான்” என்கிறவிது - நித்ய
ஸூரிகளைச் சொல்லுகிற தென்றபடி. “எம்” என்றது - ஏற்றுக்கு விசேஷணம். வானேயேத்தம் எம் வானவ
ரேறே - யானே யென்னை யித்யாரப்யாந்வயஃ. (க)

[ஏறேலென்று தொடங்கி] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு விக்
நமான எருது ஏழையும் அடர்த்தருளி ஸ்ரீ ஜநகராஜன் திருமகளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு
விக்நமாய் அதிஸம்ருத்தமான லங்கையை பஸ்மஸாக்கரித்த
யத்தை யுடையவனே! [தேறேல்] - தேறாதேகொள். 'தேறேன்' என்று பாடமானபோது -
தரியேனென்கிறது. [என்னையென்று தொடங்கி] - என்னை உன் திருவடிகளிலே ஈண்டென
சேர்த்தருளி ஒருநாளும் பிரியாதபடி பார்த்தருளவேணும்.

ப.—அநந்தரம், அந்த ஸம்பந்தங் குலையாதபடி என்னைக் கைவிடாதொழியவேணு
மென்கிறார்.

ஏல் - என்று கொண்ட, ஏறு - ஏறு, ஏழும் - ஏழையும், வென்று - வென்று, ஏர் -
அழகை, கொள் - உடைத்தான, இலங்கையை - லங்கையை, நீறேசெய்த - பஸ்மஸாக்கரித்தத்
தாலே, நெடும் - மிக்க, சுடர் - தேஜஸ்ஸையுடையனான, சோதி - உஜ்ஜ்வலவிக்ரஹினை, என்னை -
என்னை, தேறேல் - “எனக்கு நன்மையறிவன்” என்று விஸ்வஸியாதே, உன் - உன்னுடைய,
பொன் - உஜ்ஜ்வலமான, அடி - திருவடிகளிலே, ஒல்லை - சடக்கென, சேர்த்து - சேர்த்து,
லேறேபோக - விஷயாந்தரங்களை நினைத்து வேறு போகும்படி, எஞ்ஞான்றும் - எல்லாக்காலத்தி
லும், விடல் - விடாதொழியவேணும். விதிநிர்மிதமான இந்த அந்வயத்தைப் பாலரம்பண்ணி,
விடாதொழிய வேணுமென்று கருத்து.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், என்னை விஸ்வஸியாதே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி என்னை
ஈண்டெனத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவேணு மென்கிறார்.

[ஏறேலேழும்வென்று] - ஏறேழையும் நிரலித்து. ஏல் - அசை. நப்பின்னைப்பிராட்டி
யோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களேழையும் வென்றாய். [ஏர்கொளி
லங்கையை நீறேசெய்த] - கட்டளைப்பட்டு அதிஸம்ருத்தமான லங்கையை பஸ்மஸாக்கரித்த.
[நெடும் சுடர்சோதி] - ராவணனை அழியச்செய்து வீரஸ்ரீயோடே நின்றபுகர். அவர்களுடைய
விரோதிகளைப் போக்கிறாற்போலே, என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கவேணும். [தேறே
லென்னை] - என்பக்கல் வந்தால் அவ்வளவு போராது, என்கையிலே என்னைக் காட்டித்தரில்
நான் அநர்த்தத்தை விளைவித்துக்கொள்வன். தேறேனென்று பாடமானபோது - தெளியேனென்
னுதல், தரியேனென்னுதல். [என்னை இத்யாதி] - என்னை நான் இசைந்தபோதே சடக்கென
உன் திருவடிகளிலே சேர்த்தருளி ஸர்வகாலமும் பிரியாதபடி பார்த்தருளவேணும்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. “யானேயென்தனதே யென்றிருந்தேன்” என்று நீர் அநுதபித்
தும்படி பண்ணினோமாகில் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டோ? நீர் இங்ஙனாகிடந்து
படுகிற தெதுக்காக வென்ன; இதுக்காக வென்கிறார்.

[ஏறேலேழும்வென்று] - ஏறாகில் ஏழையும் வென்று. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை
ஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்களேழையும் வென்று. [ஏர்கொளிலங்கையை]-

பத்தாம்பாட்டு-ஏறேல் இத்யாதி. யானே இத்யாதி-பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்து அநுதபிக்கும்படி
பண்ணின இதுக்கு மேற்பட ஒரு பேறு உமக்குச் செய்யத்தக்க தென்னென்றபடி. நீரிங்ஙனே யிதி - “உன்
திருப்பாத மலர்க்கீழ் போராதே யான் வந்தடையும்படி தாராதாய்” என்று நீர் இங்ஙனே படுகிற தெதுக்காக
வென்றபடி. இங்குக்காக வென்றது - “உன் பொன்னடி சேர்த்தொல்லை” என்றத்தைப்பற்ற.

“ஏல்” என்றது - பாதபூராணர்த்தம் அவ்யயம். ஏறாகிலென்றது - வார்த்தைப்பாடாய், ஏறேழையும்
மென்றபடி. “ஏர்” என்று - தர்ஸநீயதைக்கும், கட்டுடைமைக்கும் பேர். இரண்டர்த்தத்தையும் ஸமுச்சித்யாஹ-

தர்ஸநீயமாய்க் கட்டுடைத்தான லங்கையை. “சுஹொவீயபுஜஹொயெயபு” (அஹொவீர்யமஹோதைர்யம்) என்று திருவடி மதிக்கும்படியான லங்கையை. “வஹுவஸு விஹுஹஸீஸுரஸு” (பூவபுத்திஸ்துஹீஸ்வரஸ்ய)-ராவணனும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப் பைக் கண்டவாறே, தானுமோடு ஸமுதாயத்துக்குக் கடவனாகையாலே இங்ஙனையிருப்பதோடு புத்தி பிறந்தது. “யஜீஹஸீத்ராஜி” (யஜீத்ருஸீத்யாதி)-பையல், தானும் ஸ்த்ரீகளுமாயிருக்கிற இருப்பைப் பெருமானும் பிராட்டியுமாயிருக்க ஸம்வதித்தானாகில், இந்த ஐஸ்வர்யம் குலையாதிருக்க லாயிற்றுக்கிடர். “ஐராயயாராக்ஷஸராஜவாயபூஸுஜாதஸெஸுதி ஹிஸாயு வுஹெ” (இமாயதாராக்ஷஸராஜபார்யாஸஸுஜாதமஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே) - ‘சத்ருக் களுக்கும் நன்மைவேணும்’ என்றிருக்கும் புத்தியை யுடையவனுக்கு. [நீறேசெய்த] - பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே பஸ்மஸேஷமாம்படி பண்ணின. [நெடும்கடர்ச்சோதி] - ராவணனைப் பரி கரத்தோடேகொன்று, கையுமில்லுமான வீரபூரீயோடே நின்றநிலை. அவ்விரோதிகளைப் போக்கி னாற்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேணு மென்கிறார். [தேறேலென்னை] - நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டை ஸம்ஸலேஷத்தில் ப்ரதிபந்தகம் போக்க அமையும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளளாவில் அவளைப்பிரித்த ராவணனை முடிக்க அமையும், அவர்களை உனக்காக்கவேண்டா; பண்டே உனக்காயிருக்கையாலே; அப்படியே “இவன்விரோதிகளைப் போக்கி நமக்காக்கினோ மாகில் இனியென்” என்றிருக்கவொண்ணாதே! என்னளவில். தேறேனென்று பாடமானபோது -

ப்ர:—(ஏறேலேழுமித்யாதி)—(ஏர்கொளிலங்கையை)—ஸுநுரகாணெ வனகொந வணாஸொராக்ஷஸெஸுஜஸு ராவணஸீவமதஸு ஹநுரிதொ ஸாஜிராநனெ வுசிவவாரா; “ஸாஜிராநம் ததெரீ ஹுஷ்டா ஹநுரிதொநா க்ஷஸெஸுரஸு । நஸலாவினயா ராஸ தெஜஸாதஸுரோஹித: ॥ ௧௬ ॥ சுஹொவீயபுஜஹொயெயபு ஜஹொஸுதஜஹொ ஹுதி: । சுஹொராக்ஷஸராஜஸு ஸவபுக்ஷணயுஸுதா||கள|| யஹுயெபூநவவாநு ஸுரஹுயம் ராக்ஷஸெஸுர: । ஸுரஹுயம் ஹெவவொகஸு ஸஸுக் ஸுராவிரக்ஷிதா||௧௮||”

தடுகுருவநவசெ, “வஹுவஸுவிஸுஹஸீஸுரஸு யஜீஹஸீராவவயபு வதீ । ஐராயயாராக்ஷஸராஜவாயபூஸுஜாதஸெஸுதி ஹிஸாயுவுஹெ||௧௭||”

தர்ஸநீயமாய்இத்யாதி.கட்டுடைமையாவது-ரக்ஷாவத்வம்.ரக்ஷாவத்வநாம-ராவணபாலிதத்வம்.உத்தார்த்தேப்ரமா ணத்வம் - சுஹொவீயபு இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ஏகோநபஞ்சாஸே ராவணம் ப்ரதி ஹநாமத்விசாரா; “சுஹொவீயபு ஜஹொயெயபுஜஹொஸுதஜஹொஹுதி:।சுஹொராக்ஷஸராஜஸுஸவபு க்ஷணயுஸுதா”.தடுகுருவநவசெ, “வஹுவஸுவிஸுஹஸீஸுரஸுயஜீஹஸீராவவ யபுவுதீ.ஐராயயாராக்ஷஸராஜவாயபூஸுஜாதஸெஸுதிஹிஸாயுவுஹெ”.ஹீஸ்வர ஸப்த துஸப்தயோர்த்தமாஹ - ராவணனும்இத்யாதி. துஸப்த: - சார்த்தே. “இம: - ராக்ஷஸராஜபார்யா: - யதா, ராகவதர்மபத்ரீ - சத்ருஸீயதி” இத்யந்வய: . ஸாயுவுஹெ” என்றதுக்கு அர்த்தம் - சத்ருக் களும் இத்யாதி. ஸுஸாநஸஹுஸீஹவெசு என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டி அருளிச்செய்தபடி யென்றது. நெடும்கடர்ச்சோதி - மிக்க புகரையுடைய வடிவையுடையவனே. இத்தால் பலித்த அர்த்தம் - ராவணனை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்துக்கு ஹவம் - அவ்வினோதிகளை இத்யாதி. தேறேலென்னை - என்னைத் தெளி யேல். என்னை “எனக்கு நன்மையறிவேன்” என்று விஸ்வவியாதே யென்றபடி. “ஏறேலேழும்” இத்யாதி யையும் கூட்டிக்கொண்டு “என்னை” என்றதுக்குஹவம் - நப்பின்னை இத்யாதி. அவர்கள் விரோதியைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய அஹங்கார மமகாராதி விரோதிகளையும் போக்கினும், அவ்வளவால் என்னை விஸ்வவியாதே உன் திருவடிகளையும் அடைவிப்பிக்கவேணுமென்றபடி. இனியென் என்றிருக்க வொண்ண

தேளியேனென்னுதல், தரியேனென்னுதல். ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்? என்ன, - [உன்பான் னடிச்சேர்த்தோல்லை]-“நின்சேமீமாபாதபுத்தலை சேர்த்து” என்று தொடங்கின அர்த்தத்தைத் தலைக்கட்கேற்றார். [உன்பான்னடி] - கல்லுக்கும் சைதன்யங் கொடுக்கவல்ல அடியன்றோ. சேர்த்து - சேர்த்தருளவேணும். ஒல்லை - நானிசைந்தபோதே சடக்கெனத் திருவடிகளில் தீவ்ய ரேகையோபாதி சேர்த்தருளவேணும். அவ்வளவும் போராது. “இவனுக்கு எல்லா உத்கர்ஷ மும் பண்ணிக்கொடுத்தோம், ஆகில் இனியேன்” என்னவொண்ணாது. நீ எல்லாவயர்த்திகளும் பண்ணித்தந்தாலும் நானெல்லாத்தாழ்வுகளும் பண்ணிக்கொள்வேன், என்னை என்கையில் காட் டித்தாராதொழியவேணும். (க0)

பதினோரம்பாட்டு.

விடலில்சக்கரத்தண்ணலை மேவல்
விடலில் வண்தருகூர்ச்சடகோபன்சோல்
கேடலிலாயிரத்துள் இவைபத்தும்
கேடலில்வீடுசெய்யும் கிளர்வார்க்கே.

ஆ.—(விடலில்). இப்படி ஆழ்வார் அபேக்ஷிக்க, அபேக்ஷித்தபடியே திருமலைபிலே புகுந்தருளி, ஆழ்வாரோடே, திருவாழியாழ்வானோடு ஸம்ஸ்லேஷித்தாற்போலே ஒருகாலும் பிரியாதபடி ஸம்ஸ்லேஷித்த எம்பெருமானைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வார் பெற்றபேறு பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியில் ஸ்ரத்ததாராநார், இத்திருவாய்மொழி யிற்சொன்ன ப்ராப்யத்தைப் பெறுவா ரென்கிறார்.

[விடலிலென்று தொடங்கி] - திருவாழியைப்போலே தம்மையும் பிரியாதே அடிமை கொள்ளும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானை விடில் தரியாத தன்மையான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [கேடலிலென்று தொடங்கி] - அப்யஸித்தார்க்கு அநர்த்த கந்தம் வாராதபடியிருக்கிற ஆயிரத் துள் இப்பத்தும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி மோக்ஷாநந்தப்ரதம் என்று பலத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

தேள்ளன்னாவில்-ப்ராப்தியந்தமாகப்பண்ணித்தாவேணுமென்றபடி. தேளியேன்-நீ இவ்வளவுப்பண்ணின இத் தாலே விஸ்வவியே நென்றபடி. தேறேன்-தரியேன் என்றபோது, “பயிர்தேறிற்று” என்றால்-“பயிர்தரித்தது” என்றத்தை அருளிச்செய்வார். பொன்னடியென்றது-பரிசுத்தமான அடியென்றும், அத்தாலே-கல்லுக்கும்சைதந் யம் கொடுக்கவல்ல அடியன்றோ வென்று. இவ்விடத்திலே-யது ஷாஷ்வராமவாஸிரகரோத்ரா ஷா ண்டெணீ ஷுஸம் என்றத்தையும், ராஸியு வாடிஜஸா பூகூகிம் பூபெபெடி என்றத்தையும் கண்டு கொள்வது. பாளி: - ஸமுஹ: அவ்வளவும் போராது-உன் பொன்னடி சேர்த்தமாத்ரம் போராது. விவரணம்- இவனுக்கு இத்யாதி. “வேறேபோக வெஞ்ஞான்றும்விடல்” என்றதுக்கு ஹாவம் - நீ எல்லா இத்யாதி. விஷயாந் தாங்களை நினைத்து வேறுபோகாதபடி எக்காலத்திலும் விடாதொழிய வேணுமென்று சப்தார்த்தம். உயர்த்தி- உத்கர்ஷம். தாழ்வுகள்-விஷயாந்தாங்களை விரும்புகை முதலானவை. என்கையில் காட்டித்தருகையாவது - “உபாயாந்தாங்களை யறுஷ்டித்து வாரும்” என்கை. எறேலேழு மித்யாரப்ய, சோதி - என்னை - தேறேல்; உன் பொன்னடி - ஒல்லை - சேர்த்து, வேறேபோக வெஞ்ஞான்றும் விடல் இத்யங்கையே (க0)

விடல் - விடுதல், இல் - இல்லாத, சக்கரத்து - திருவாழியையுடைய, அண்ணலை - ஸ்வாமியை, (அப்படியே), மேவல் - மேவி, விடலில் - விடக்ஷமரல்லாத, வண் - மஹோதாராரான, குருகூர்ச்சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், (இதில்வயித்தார்க்கு), கெடல் - அநர்த்தம், இல் - வாராதபடியான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இவைபத்தும் - இவைபத்தும், கிளர்வார்க்கு - ஸாதரமாகச் சொல்லவல்லவர்களுக்கு, (இதுதானே), கெடலில் - அவித்யாத்யநர்த்த கந்தரஹிதமான, வீடு - மோக்ஷாநந்தத்தை, செய்யும் - பண்ணிக்கொடுக்கும். கிளர்தல் - சொல்லுதல். கிளத்தியாய், உத்யோகமாகவுமாம். இது - கவிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியிலே ஸ்ரத்தநாநானுக்கு இதுதானே தாம் நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கு மென்கிறார்.

[விடலில் சக்கரத்தண்ணலை] - கையில் திருவாழியை ஒருநாளும் விடாத ஸர்வேஸ்வரனை. “இத்திருவாழியை விடிலன்றோ நாம் ஆஸ்ரிதரைப் பிரிவது, எஞ்ஞான்றும்விடலே என்னக்கடவீரோ?” [மேவல் விடலில் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்] - அவன் விடிலும், அவனைவிடில் தரியாத ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. வண்மையாவது - இவ்வருபவத்துக்குப் பாசரமிட்டு உபகரித்தபடி. [கெடலிலாயிரத்துள் இவை பத்தும்] - அப்யஸித்தார்க்கு அநர்த்தகந்த மில்லாதபடியிருக்கிற ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தும். [கிளர்வார்க்கு - கெடலில் வீடுசெய்யும்] - ஸ்ரத்தராய் இதிலே இழிவார்க்கு இதுதானே “தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே” என்று நிஷ்கர்ஷித்த அஹங்காரகந்தமில்லாத பேற்றைக் கொடுக்கும்.

நா.—நிகமத்தில்-இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார் இதிற்குச் சொன்ன ப்ராப்யத்தைப் பெறுவ ரென்கிறார்.

“நாம்விகேரேம்” என்று அதிஸ்ங்கை பண்ணுகிறதென்? நாம் ஒருவரையும் விடோங்காணும்” என்று கையில் திருவாழியைக் காட்டினான். [விடலில்சக்கரத்தண்ணலை] - ஒருகாலும் விடாத திருவாழியைக் கையிலேயுடைய ஸர்வேஸ்வரனைக் கவி பாடிற்று. [மேவல்விடலில்த்யாதி] - அவன் ஸ்வபாவத்தாலே கிட்டி அவனைப்பிரியில் தரியாதபடி பரமோதாராரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். வண்மையாவது - இவ்வருபவத்துக்குப் பாசரமிட்டு உபகரித்த உபகாரம். [கெடலிலாயிரம்] - இவ்வாத்மாவுக்கு அநர்த்தகந்தம் வாராதபடி ஹிதத்தை ஆராய்ந்தருளிச்செய்த இதுதான். அவற்றில் இப்பத்தும் - கிளர்வார்க்கு - கெடலில் வீடுசெய்யும். “வரில்போகடேன், கேடில்தேடேன்” என்றிருக்கையன்றிக்கே ஸ்ரத்தநாநாயிருப்பார்க்கு, அநர்த்தகந்தரஹிதமாய் அஹங்கார மமகாரங்களை யுடைத்தன்றிக்கே “தனக்கே யாகவேணும்” என்று இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபானுபமான பேற்றைப் பண்ணித்தரும்.

நிகமம் - விடலில் இத்த்யாதி. “கிளர்வார்க்கு - கெடலில்வீடுசெய்யும்” என்றத்தைப்பற்ற அவ தாரிகை. இதிற்சொன்ன ப்ராப்யமாவது - ஸ்வார்த்ததா கந்தரஹிதமானபே ரென்றபடி.

“வேறேபோக எஞ்ஞான்றும் விடல்” என்றவந்தாம், “விடலில் சக்கரத்தண்ணலை” என்று ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தவாவம் - நாம்விகேரேம் இத்த்யாதி. அதாவது - திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மை விடலாவ தென்றபடி. அவன் ஸ்வபாவத்தாலே - விடலில் சக்கரத்தண்ணலான அவன் ஸ்வபாவத்தாலே. மேவல் - மேவியென்றாய், கிட்டியென்றபடி. “பிரியில் தரியாதபடி என்கையாலே - ‘விடலில்’ என்றதுக்கு - விட்டால் உளராகமாட்டாதவரென்று தோற்றுகிறது” என்று அழகப்பங்காள் நிர்வாஹம். விடலில் - “விடக்ஷமரல்லாத” என்று உரையிலர்த்தம். ஸ்வார்த்தத்தை அநர்த்தமாகையாலே - அநர்த்தகந்தம் வாராதபடியென்றது. கிளர்வார்க்கு - ஸ்ரத்தநாநாயப்யஸிப்பார்க்கு. கிளருகை - ஸ்ரத்தநாநாய்ச் சொல்லுகை. “கிளர்வார்க்கு” என்றதுக்கும், “கெடலில்வீடு” என்றதுக்கும் தாத்தர்யம் - வரில்போகடேன் இத்த்யாதி. கிளர்தல் - சொல்லு

முதற்பாட்டில் - காயிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார்; இரண்டாம்பாட்டில் - மாநஸ
மான பேற்றை அபேக்ஷித்தார்; மூன்றாம்பாட்டில் - வாசிகமான பேற்றை அபேக்ஷித்தார்;
நாலாம்பாட்டில் - ஸ்வரூபாநுபுமான ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - நீரா
ராய் இப்பேற்றை அபேக்ஷித்தீ ரென்ன, நான் ஆராயிகே, உன்னையநுபவித்து மகிழும்படி பண்ணி
யருளவேணுமென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - த்ரிவிதகரணங்களாலும் உன்னைப்ரீதிபுரஸ்ஸரமாக அநு
பவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணு மென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அப்படி சடக்கெனச் செய்யா
மையாலே இன்னொதானார்; எட்டாம்பாட்டில் - ஸ்வரூபாநுபுமாக நீக்ஷணகாலம் என்னோடே
யநுபவிக்கப்பெறில், பின்புள்ள காலமெல்லாம் வேண்டேனென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - உன்னை
யநுபவிக்க இட்பேறிந்து வைத்து, அது கிடைப்பதடி நானே அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக்
கோண்டேனென்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - எனக்கு ஒருநாளும் “ஜ்ஞாநவிஸேஷத்தைப் பண்ணித்
தந்தோமிறே” என்று என்னை என் கையிற் காட்டித்தாராதொழியவேணு மென்றார்; இதுகற்றார்க்
குப் பலஞ்சோல்லித் தலைக்கட்டினார். (கக)

தலும், உத்யோகித்தலும். ஆராயிகே - ஆரானுமாயிகே. இட்டுப்பிறந்துவைத்து - போக்யனாயிருந்துவைத்து.
க்ரமேண அந்வயஃ. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.—ஜோக்ஷாஜநம்ஸூடபிவெக்ஷ்யஜெநஜெகூ
ஜெ ஜோக்ஷம்பூஜாதம்ஸூஜக்ஷமஹம்பூவஜெ | சூஜெஷ்டிஸூ வஜிக்ஷரஜெகூரஹம்
ஜோக்ஷாவஸூநவஜெநிரணாயிஜெந.

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸ்ருஜெயஸூஹிஜெயமஹம்ஸூஜிக்
கூரஜெஸூரஜெஸூஜிக்ஷமஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம்
ஜெ திவஸூஜிக்ஷமஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம்
ஜெ திவஸூஜிக்ஷமஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம் ஸூஜிக்ஷரஜெகூரஹம்

திருவாய்மொழி } எம்மாவீடும் வேண்டா வென்றனக்குந்தாளினையே
நூற்றந்தாதி. } அம்மாவமையுமெனவாய்ந்துரைத்த—நம்முடைய
வாழ்முதலாமாறன் மலர்த்தாளினையுடிக்
கீழ்மையற்று நெஞ்சேகிளர்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம், சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தார்திருவாய்மொழி—கிளரோளி: ப்ரவேஸம்.

ஆ.---(கிளரோளி.) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான் நின்றருளின திருமலையை அதுபவிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், எம்மாவீட்டில் - ஆழ்வார் தாம் அபேக்ஷித்து எம் பெருமானும் தந்தருளக்கடவதாக இசைந்த புருஷார்த்தத்தை “இங்கே இவ்வுடம்போடே பெற வேணும்” என்று தாம் அபேக்ஷிக்க, எம்பெருமானும் இவர்க்கு அடிமையிற்பிறந்த விடாய்க்கு ஈடாக அடிமைகொள்கைக்கு ஈடாகத் திருமலையைக் காட்டியருளக் கண்டு அதிப்ரீதராய், இனி அடிமைதான் வேணுமோ? திருமலைதானே எனக்கு பரமப்ராப்ய மென்கிறார்.

ப.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், கீழ் - புருஷார்த்ததயா நிர்ணிதமான அத்யந்த பாரதந்தர்யயுக்தமா யிருந்துள்ள கைங்கர்யத்தை இவர் அபேக்ஷித்தபடியே, காலவிளம்பம் பிற வாதபடி இங்கே கொடுத்தருளுகைக்காகத் தெற்குத் திருமலையிலே எழுந்தருளி நிற்கிறபடியை ப்ரகாஸிப்பிக்கக் கண்டு அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய்; அழகருடைய ஒளஜ்ஜவல்யத்தையும், ஆபி ரூப்யத்தையும், ஒளதார்யத்தையும், ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணோபகரணவத்தையையும், ஆஸ்ரிதவ்யாமோஹத்தையும், ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதாநுகூலதையையும், விரோதிநிர ஸந ஸீலதையையும், ஜ்ஞாநப்ரதத்வத்தையும் அதுஸந்தித்து, “ஏவம்விதனா ப்ராப்யபூதன் தானும் விரும்பும்படியான திருமலையே பரமப்ராப்யம்” என்று நிஷ்கர்ஷித்து, முதலிட்டு ஐந்து பாட்டாலே - திருவுள்ளத்தையும், மேலிட்டு ஐந்து பாட்டாலே - லௌகிகரையுங் குறித்து அவன் போக்யதையை உபதேசித்து முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தார்திருவாய்மொழியில், “எம்மாவீட்டில் இவர் அபேக்ஷித்த புருஷார்த் தத்தைப் பெறுகைக்குத் திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கிறார்” என்று ஆளவந்தார் கிர்வாஹம். அங்ங னன்றிக்கே, எம்பெருமானார், “கீழ் தாம் நிஷ்கர்ஷித்த புருஷார்த்தம் ஸரீரஸமநந்தரம் பரம பதத்திலே பெறுமதாயிருக்க, ‘ஒல்லை’ என்றும், ‘காலக்கழிவு செய்யேல்’ என்றும் - க்ரம ப்ராப்தி பற்றாதாராய் த்வரிக்கிற இவர்படி இப்ரக்ருதியோடோ அதுபவிக்கவேண்டும்படியிருக்கை யாலே, அதுக்கு ஏகாந்ததேசமாகத் திருமலையைக் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அடிமைதான் வேணுமோ? திருமலைதானே எனக்குப் பரமப்ராப்ய மென்கிறார்” என்று.

ஈடு.—“கீழ் எம்மாவீட்டிலே நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யம் பெறுகைக்குத் திருமலையை யாஸ்ரயிக்கிறார்” என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமாலையாண்டான் பணிக்கும்படி. எம்பெருமானார், “அங்ஙனல்ல, இவர் பாட்டேத்தோறும் ‘ஒல்லை’ ‘ஒல்லை’ என்றும், ‘காலக்கழிவு செய்யேல்’ என்றும் - த்வரிக்கப்புக்வாறே, ‘நமக்கும்அறிவித்து, நாமும் இவர்காரியஞ்செய்யக் கடவதாக அறுதியிட்டால், ‘ஸரீரஸமநந்தரம் பேறு தப்பாது’ என்று அறுதியிட்டிருக்கலாயிருக்க, இவர் இப்படி த்வரிக்கிறது இஸ்ஸரீரத்தோடே நாம் அடிமைகொள்ளவேணுமென்றுபோலே யிருந்தது; இனி இவர்க்கு நாம் நினைத்தபடி பரிமாறுகைக்கு ஏகாந்தமான தேசமேதோ’ என்று ஞாலத் துடே நடந்துழக்கிப்பரர்த்து வரச்செய்தே ‘இவ்விடம் சால ஏகாந்தஸ்த்தலமாயிருந்தது’ என்று திருமலையிலே ஸந்நிதி பண்ணியருளி, ‘நாம் உமக்கு முகந்தருகைக்காக வந்து நின்றோம், நீர் இங்கே வந்து நினைத்தவகைகளெல்லாம் பரிமாறி அதுபவியும்’ என்று தெற்குத்திருமலையிலே நிற்கிற

கிளரோளி ப்ரவேஸே, “சார்வதுசதிர்” “அடைவதுதிறம்” இத்தயாதியைப்பற்ற ப்ராபகபரமாக ஆளவந்தார் கிர்வாஹம். “எழுவதுபயன்” இத்தயாதியைப்பற்ற ப்ராப்யபரமாக எம்பெருமானார் கிர்வாஹம். நமக்கும் அறிவித்தென்றது—“தனக்கேயாக” இத்தயாதியைப்பற்ற. “விடவில் சக்கரத்தண்ணலை” என்றத்தைப்பற்ற-நாமும் இவர்காரியம் செய்யக்கடவதாக அறுதியிட்டால் என்றது. ஸால ஏகாந்த ஸ்த்தலமென்றவிடத்திலே - “ஆயிர

நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, இவரும் அத்தையங்ஸந்தித்து; லகவான் ப்ராப்யனாஸல் அவன் வர்த்திக்கும் தேசமும் ப்ராப்யமாகக்கடவதினே; அத்தாலே, திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த அயன்மலையோடு புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம்வழியோடு, 'போகக்கடவோம்' என்று துணியும் துணிவோடு வாசியற ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாய் அநுபலித்து இனியராசிறார்" என்று.

முதற்பாட்டு.

கிளரோளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்
வளரோளிமாயோன் மருவியகோயில்
வளரிளம்பொழில்குழ் மாலிருஞ்சோலை
தளர்விலராகில் சார்வதுசதிரே.

ஆ.—யாதொன்றிலே நின்றருளுகையாலே அங்குத்தைச் சோலைபோல எம்பெருமா னுடைய திருவுடம்பு அதிசீதளமாய் அதிவர்த்திஷ்ணுவான ஒளஜ்ஜ்வல்ய யௌவநாதி கல்யாண குணங்களை உடைத்தாயிற்று, அங்கனையிருந்த திருமாவிருஞ்சோலையை, உங்களுக்கு கரண பாடவமுள்ளபோதே உங்களுடைய க்லேஸமெல்லாம் தீரும்படி சென்று புஜியுங்கள்; இது பரம ப்ராப்ய மென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருமலையை ப்ராபிக்கையே நிரதிஸய புருஷார்த்த மென்கிறார்.

[கிளரோளியென்று தொடங்கி] - கரணபாடவம் கெடுவதற்குமுன்னே திருமலையோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பிறந்த அழகாலே ஆஸ்சர்யபூதனானவன் போக்யதையின் மிகுதியாலே விடாதேயிருக்கிற கோயிலாய் நிலமிதியாலே வளராரின்றுவைத்து நாள்தோறும் இளகிப் பதியாரின்ற திருச்சோலை சூழ்ந்திருந்துள்ள திருமலையை. [தளர்வென்று தொடங்கி] - திருமலையையொழிய இருக்குமிருப்பாகிற அநர்த்தபாகிகளன்றிக்கே அத்தைப்ராபிக்கையே சதிர்.

ப.—முதற்பாட்டில், நிரதிஸயௌஜ்ஜ்வல்ய விஸிஷ்டனான ஸர்வேஸ்வரன் விரும்பின திருமலையே ப்ராப்ய மென்கிறார்.

கிளர் - கிளர்ந்துவருகிற, ஒளி - ஜ்ஞாநௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு யோக்யதையுண்டான, இளமை - யௌவநாரம்பருபமான இளமை, கெடுவதன்முன்னம் - விஷயாந்தரகதமாய்க் கெடுவதற்கு முன்னே, வளர் - (ஆஸ்ரீதார்த்தமாக இங்கே எழுந்தருளினபின்பு) வளர்ந்து வருகிற, ஒளி - ஸீலஸௌஸப்பாதி குணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய, மாயோன் - ஆஸ்சர்யருபனான ஸர்வேஸ்வரன், மருவிய - பொருந்திவர்த்திக்கிற, கோயில் - திவ்யஸ்த்தாநமாய், வளர் - வளராரிற் கச்செய்தே, இளம் - இளமையை யுடைத்தான, பொழில் - பொழில்களாலே, சூழ் - சூழப் பட்டு, மாவிருஞ்சோலை - அத்தாலே "மாவிருஞ்சோலை" என்று திருநாமமான திருமலையை, தளர்வு இலராகி - (ப்ரயோஜநாந்தர ஸம்பந்தமாகிற) தளர்த்தி அற்று, சார்வதே - ப்ராபிக்கு மதுவே, சதிர் - சதிர். "இதொழிய ப்ரயோஜநாந்தரமுண்டு" என்றிருக்கை-இளமையென்று கருத்து. சேதநர் பால்யத்திலே விவேகாத்மாக்களாய்க் கொண்டு அநந்ய ப்ரயோஜநாய்ப்பற்று மிது சதிரிறேயென்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உரைத்தாராயிருக்கிறது.

மாறுகளும்" இத்தாய் யநுஸந்தேயம். பாட்டுக்களின் ப்ரமேயம் - பகவான் இத்தாயி. அயன்மலை - அசல்மலை, அதாவது - தத்ஸம்பந்தமே நிரூபகமாகச் சேர்ந்திருக்கிற மலை யென்றபடி. புறமலை - தத்ஸம்பந்தத்திதமான மலை. இனியராகிறு ரென்றதுக்கு - இனியராய் பரோபதேசம் பண்ணுகிறாரென்று கூட்டிக்கொள்வது.

இ.—முதற்பாட்டில், திருமலையை ப்ராபிக்கையே நிரதீஸய புருஷார்த்தமென்கிறார்.

[கிளரோளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்] - கிளரோளியிளமை ஒளியையுடைத்தான யௌவநம் கழிவதற்குமுன்பே. கரணபாடவ முள்ளபோதே. பால்யம் போய் யௌவநம் தலை வைக்கிற வளவிலே. யௌவநம் விஷயத்திலேமுட்டி நஸிப்பிப்பதற்கு முன்பே யென்றுமாம். “தஸூஷாஸ்யே விவெகாநா யதெத ஸ்ரெயஸெ ஸூஷா” என் ன க் க ட வ தி தே . “கொஜாநீதெகுகாகஸ்யே ஜேதுகாஸ்யேவாவிஷ்யதி । யுடுவெவயஜே வுஜிஸ்யாஜெ கொநித்யுஹிஜீவிதம்”. “ திருமலையை ஆஸ்ரயிப்போம் ” என்று பிறந்த ஸ்ரத்தை மாநுவதுக்கு முன்னே யென்றுமாம். [வளரோளியமாயோன்]-ஏகரூபமாக ப்ரமாண ப்ரஸித்தன யிருக்கச்செய்தே, திருமலையின் நிலமிதியாலே வளரோளியிளமை அழகை யுடைய ஆஸ்ரய பூதன். [மருவியகோயில்] - அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே விரும்பி வர்த்திக் கிற தேஸம். [வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிரும்சோலை] - வளரோளிக்கச்செய்தே இளகிப் பதியாநின்ற திருச்சோலை. நாள்செல்லச்செல்ல கீழ்நோக்கி வயஸ்ஸு புகாநிற்கை, முக்தர் பஞ்சவிம்ஸதிவாந்ஷிகரா யிருக்குமாபோலே. அடிமை செய்கிறவர்கள் கிளரோளியிளமையை யுடையவர்கள், அடிமை கொள்ளுகிறவன் வளரோளியமாயோன், தேஸம் வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை. [தளர்விலராகி] - தளர்வாகிறது - திருமலைக்குப் புறம்பாகை. அந்த அநர்த்த மின்றிக்கே. [சார்வது சதிரே]-திருமலையை யபாஸ்ரயமாகச் சென்று புகுவதுவே சதிர்; இதர விஷயங்களைப்பற்றுகை யிளிப்பு. “ ஸாஹாமி ”.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. திருமலையை ப்ராபிக்கையே இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதீஸய புரு ஷார்த்த மென்கிறார்.

[கிளரோளியிளமை இத்யாதி] - “ திருமலையையாஸ்ரயியுங்கோள் ” என்றார்; “செய்கி றோம்” என்று ஆறியிருந்தார்கள்; கேலேகாள் எத்தை விஸ்வஸித்துத்தான் நீங்கள் ஆறியிருக்கிறது; “ வயொஸ்யாஹுதிவததுதே ” யன்றோ, “வாள்களாகி நாள்கள்செல்ல” வன்றோ நீங்கள் ஆறியிருக்கிறது-கழிந்தபருவத்தை உங்களாலேதான் மீட்கப்போமோ? [கிளரோளியிளமையென்றது]-

ப்ர.—(கெடுவதன்முன்னம்)—யுஜகாஸ்யே வணுஜெ, “ நடுஜேஃவம் வியா டு-புரெ நடுஜேஃவம் ஹுதெதி வா । வனதஜெவாநுஸொவாஜி வயொஸ்யாஹுதிவதது தெஹு ”

முதற்பாட்டு - கிளரோளி இத்யாதி “சார்வதுசதிர்” என்றத்தைப்பற்ற அவதாரிகை - திருமலையை இத்யாதி.

ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்திலே “முன்னம்” என்றதுக்கு அவதாரிகாகதநமுகே “இளமை” என்று - பருவமாக அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - திருமலையையாஸ்ரயியுங்கோள் இத்யாதி. “இளமைகெடுவதன் முன்னம்” என்னும்போது - அவர்களாரியிருந்தார்களென்னுமது வித்தமாகையாலே அத்தைக் காட்டுகிறார் - ஆறியிருந்தார்கள் என்று. இளமை - பால்யம். இது கெடுமென்றதுகீது ப்ரமாணத்வயம் - வயொஸ்யா இத்யாதி. யுத்தகாண்டே பஞ்சமே, “ நடுஜேஃவம் வியா டு-புரெ நடுஜே ஃவம் ஹுதெதிவா । வனதஜெவாநுஸொவாஜிவயொஸ்யாஹுதி வததுதே ”. வாள்களாகி இத்யாதி - திருச்சந்த விருத்தம். வ்யர்த்தமாக நாள்கள் செல்லவென்னுதல், ஆயுஸ்ஸைச் சேதிக்கிற வாள்களாகி யென்னுதல். வாள - ஆயுதம். ப்ரமாணத்வயத்துக்கும் ஹாவம் - கழிந்தபருவத்தை இத்யாதி. இதஞ்ச ப்ரமாணத்வயம் - கரணபாட வதசாகமாந் பூர்வமித்யஸ்மிந்நர்த்த இதி த்ரஷ்டவ்யம். “ஒளிகொள் விளக்கு”, “ஞானச்சுடர்விளக்கு” என்கிறபடியே, “ஒளி” என்று - ஜ்ஞானமாய், ததவஸ்த்தாவிசேஷமான இச்சையைச் சொல்லி, “இளமை” என்றது - ததுபக்ரமாவஸ்த்தையான ஸங்கத்தைச் சொல்லி, அதுதான் இச்சாரூபஜ்ஞாந ப்ரஸ்ருதித்வாரமான மனோஜ்யம்மாகையாலே மாநஸஸ்ரத்தையென்கிறார் - கிளரோளியிளமையென்றது இத்யாதி. பிறந்த ஸ்ரத்தை-

மாணஸர்ரத்தையாய், பிறந்த இஸ்ரத்தை இதில்நின்றும் மாறி விஷயாந்தரத்திலே பிறப்பதற்கு முன்னே. ஒருவனுக்கு ஒருவிஷயத்திலே ஒருகால் ஸ்ரத்தைபிறக்கும், அவன்தனக்கே அவ்விஷயத்திலே அஸ்ரத்தை பிறக்கக்கடவதாயிருக்கும்; ஆக, பிறந்த ருசி மாறவதற்குமுன்னே என்னுதல். அங்ஙனன்றிக்கே, “வாஹுக்ரீ ஸநகாஸகூ” (ப்ராப்யம்) என்னும் ப்ரதிபத்தி பிறந்தாலும், ‘கரணபாடவழில்லையே’ என்று கைவாங்க வேண்டாதபடி, கரணபாடவமுள்ளபோதே யென்னுதல்; “வாஹுக்ரீ ஸநகாஸகூ” (பால்யேக்ரீடநகாஸகூதா) என்னு, “தஸாஜாஹு விவெகாநாயதெத” (தஸ்மாத்தபால்யேவிவேகாத்மாயதேத) என்னுநின்றதிதே. [வளரோளி]-ஸ்வதஸ்வருத்திக்ஷயாதிகளில்லாதவனுக்கு விகாரத்தைப் பிறப்பிக்க வற்றாயிற்று தேஸஸ்வபாவம். நாட்சேல்ல நாட்சேல்ல வளராரின்றிள்ள புகரையுடையனாய், ஆஸ்சர்யஸக்தியுத்தன ஸர்வேஸ்வரன், அவதாரங்கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேஸம். [வளரிளம் போழில்கூழ் மாலிருஞ்சோலை] - அடிமைசெய்கிறவர்கள் கிளரோளியிளமையை யுடையவர்கள், அடிமைகொள்ளுகிறவன் வளரோளிமாயோன், அடிமைசெய்கிற தேஸம் வளரிளம்போழில்கூழ் மாலிருஞ்சோலை; ஆக, இப்படி அடிமை செய்யுமவனும், அடிமைகொள்ளுமவனும், அடிமை செய்யும் தேஸமும் ஒத்த பருவமாயாயிற்று இருப்பது. வளரவளர இளகிப்பதித்துச் செல்லா

ப்ர.—பூயஜாஸெ ஸவஹுஸெ மூஸுகுஹெவஸநு வாவாநுபூதிபூஹாஃ, “வனவஹுஸ்ராயாக்ஷிபூ ஜாநஸஃவாஸுஷஸூரா | நெய்யஸெவாஹிஸுவாயாதி நகூரா விதிவாலிதஃ||௭௪|| வாஹுக்ரீ ஸநகாஸகூயளவநெ விஷயொநுவாஃ | சுஜ்ஞாநயநு ஸக்ஷாஸுவாயுகு ஸஃவஸிதம் || ௭௫ || தஸாஜாஹு விவெகாநாயதெதநெய்யஸெ ஸஹா | வாஹுயெளவநவபூஹெஹெ ஹெஹிவாஹெவாஸாயுதஃ||௭௬||”

மநஸ்ஸுதளமாகப் பிறந்த இஸ்ரத்தை. இதில் நின்றும் - பகவத்விஷயத்தில் நின்றும். அப்படி ஸ்ரத்தை பிறந்தால் திரும்பிப்போமோ வென்ன, ஒருவனுக்கு இத்யாதி. யத்வா, மாணஸர்ரத்தையென்ற அர்த்தத்திலே எம் பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர லாவம் - ஒருவனுக்கு இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரப் பருவமென்ற பகூத்திலும் அர்த்தந்தரம் - அங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. கிளராரின்ற ஒளியையுடைய இளமை யென்றபடி. ஆஸ்ரயணநுபவயோரநுபகாணபாடவாபகமாத் பூர்வமிதியாவத். “கிளர்ந்துவருகிற ஜ்ஞானெளஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு யோக்யதையுண்டான யௌவநாரம்பருபமான இளமை விஷயாந்தரகதமாய்க் கெடுவதற்கு முன்னே” என்று உரையில் அர்த்தம். “இளமைகெடுவதற்குமுன்னம்” என்றிறே சொல்லிற்று, பால்யத்திலே மோக்ஷார்த்த ப்ரவ்ருத்தியுண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - வாஹுக்ரீ ஸநகாஸகூ இத்யாதி. ப்ரதமேஸே ஸப்ததஸே பாலாப்ரதிப்ரஹ்லாஸஃ, “வாஹுக்ரீ ஸநகாஸகூ யளவநெவிஷயொநுவாஃ | சுஜ்ஞாநயநு ஸக்ஷாஸுவாயுகு ஸஃவஸிதம் | தஸாஜாஹு விவெகாநாயதெதநெய்யஸெஸஹா”. அதாவது - “தஸாஜாஹு” என்கிறவிடத்திலே - க்ரீடாஹேதுவான சைசவமு மன்றிக்கே, விஷயப்ராவண்யஹேதுவான யௌவநமுமன்றிக்கே, ஆஸ்ரயணோபயுத்தமான பால்யயௌவநஸந்தி விவக்ஷிதமானற்போலே, “கிளரோளியிளமை” என்றவிடத்திலும் - பால்யயௌவநஸந்தியைச் சொல்லுகிற தென்று கருத்து. “வளரோளி” இத்யாரப்ய, “கோயில்” என்னுமளவுக்கும் சப்தார்த்தம்-நாட்சேல்ல இத்யாதி. ஸ்வதோவ்ருத்திக்ஷயேத்யாதிவாக்யம் - தாத்பர்யார்த்தம். வர்த்தமானார்த்தம் - நாட்சேல்ல நாட்சேல்லவிதி தீர்த்தம்ப்ரஸாதியாதே - தீர்த்தத்துக்கு அநந்தரம் திருநான்படி ஸமாப்தியாமாபோலே யாகாதே. பதச்சேர்த்தியாலே பரமபதஸாம்யம் அருளிச்செய்கிறார்-அடிமைசெய்கிறவர்கள் இத்யாதி. “வளர்” என்று வைத்த, “இளமை” என்றதுக்கு அர்த்தம் - வளரவளர இத்யாதி. இளகிப்பதித்துச்செல்லாநிற்கும் - பால்யமே வ்ருத்தி

நிற்குமாயிற்று சோலை. [தளர்விலராகில்] - “யநுஹுததும் கூணம் வாவி” (யந்மு ஹூர்த்தம் கூணம்வாபி) இத்யாதி. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் வரும் அநர்த்தமாகிறது - திருமலையைக் கிட்டாமை யென்றிருக்கிறார். “திருமலைப்ராப்யம்” என்னும் புத்திபிறந்து லபிக்கைக்கு விரோதி யாய் வரும் அநர்த்தபாசிகளன்றியே ஒழியவேண்டில். [சார்வதுசதிரே] - திருமலையைக் கிட்டு மிதுவே இவ்வாத்மாவுக்குச் சதிர்; அல்லாதவையெல்லாம் இளிம்பு. “கண்ணுக்கிலக்கான விஷயங்களைவிட்டு வேறே சிலவற்றைப் பெறுகைக்கு யத்ரியாநின்றிகோள்” என்று நீங்கள் நினைத்திருக்கு மதுவே இளிம்பு; இதுவே சதிர்.

இரண்டாம் பாட்டு.

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைமதியாது,
அதிர்சூரல்சங்கத்து அழகர்தங்கோயில்
மதிதவழ்துமே மாலிருஞ்சோலை
பதியதுவேத்தி எழுவதுபயனே.

ஆ.—(சதிரிளமடவார்.) ப்ராஞ்ருத விஷயங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிட்டு, ப்ரதிகூல ஹ்ருதயபேதகமான திவ்யத்வநியை யுடைத்தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏந்துகையாலே நிர வதிகமான அழகையுடையனாய், அத்தாலே “அழகர்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையனான எம்பெருமானுக்குக் கோயிலாய், பரிபூர்ண சந்த்ரமண்டலத்தாலே அலங்க்ருதமான ஸிகரங்களை யுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலைப்பதியை யேத்தி யெழுங்கள்; அதுவே பரமப்ரயோஜந மென் கிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், திருமலையிற் காட்டிலும் அத்தோடே சேர்ந்த திருப் பதியை அதுபவிக்கையே பரம ப்ரயோஜந மென்கிறார்.

ப்ர.—(தளர்விலராகில்)—“யநுஹுததும் கூணம் வாவி வாஸுஹெவொந விஞ்ஞெத | ஸாஹாநிஸுநஹுவிஜ்ஞ் ஸாஹாநி ஸாஹவிக்ரி யா”.

யடையாநிற்கும். “தளர்விலராகிற் சார்வதுசதிர்” என்கையாலே - சாராதபோது தளர்வுண்டென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - யநுஹுததும் இத்யாதி. “யநுஹுததும் கூணம் வாவி வாஸுஹெவொநவிஞ்ஞெத | ஸாஹாநிஸுநஹுவிஜ்ஞ் ஸாஹாநி ஸாஹவிக்ரி யா”. இத்தால்- திருமலையைக் கிட்டாமையே தளர் வென்றபடி. ஆளவந்தார், எம்பெருமானார், இருவருடைய நிர்வாஹாநுகுண மாக க்ரமேண அர்த்தத்வயம்-ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி வாக்யத்வயேந. தளர்விலராகில்-தளர்வில்லாதவர்க ளாக வேண்டில். துஃகபாகிகளன்றிக்கேயொழியவேண்டிலென்று முந்தினவர்த்தம்; துஃகம்-துஃகம். அநர்த்தபாசிக் ளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று த்விதீயார்த்தம். இந்தப் பக்ஷத்திலே, “தளர்வு” என்று - துஃகஹேதுவான பாபத்தைச் சொல்லுகிறது. திருமலையைச் சாராமை யாகிற துஃகபாகிகளன்றிக்கே யொழியவேண்டிலென்று முந்தின பக்ஷத்திலே ஸப்தார்த்தம்; திருமலையைக் கிட்டுகைக்கு விரோதியான பாபபாகிகளன்றிக்கே யொழிய வேண்டிலென்று த்விதீய பக்ஷத்திலே ஸப்தார்த்தம். சதிரீ - சாதூர்யம். “சார்வதே சதிர்” என்று அந்வயித்து, அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் - அல்லாதவை இத்யாதி. இளிம்பு - தைந்யம், விவரணம் - கண்ணுக்கீது இத்யாதி. இப்பாட்டில் ப்ராபகபரமாயும் ப்ராப்யபரமாயு மிருந்துள்ள வாக்யங்களை உபயநிர்வாஹாநுகுணமாகக் கண்டுகொள் வது. கோயிலான - மாலிருஞ்சோலையென்று, “கோயில்” என்றது - மாலிருஞ்சோலைக்கு விசேஷணம். சோலை - சோலையை. க்ரமேண அந்வயம்.

(க)

[சதிரென்று தொடங்கி] - ஆத்மகுணங்களையும் வடிவழகையு முடைய ஸ்திரீகள் உங் கள்பக்கல் பண்ணும் ப்ராவண்யத்தை ஜம்ப்ரயோஜநமாக நினையாதே கம்பீரத்வநியையுடைய ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை ஏந்தின அழகாலே “அழகர்” என்னும் திருநாமத்தை யுடையவர்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான கோயில். [மதிதவழ்குடுமி] - சந்த்ரனுக்கு வருந்திப்போகவேண்டும்படி யாய் உயர்ந்திருக்கை. [ஏத்தியெழுவது] - ஏத்தி உஜ்ஜீவிக்கை. மாலிரும்சோலையாகிற பதியை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், அழகருடைய திருமலையோடுசேர்ந்த திருப்பதியை யேத்துமதே ப்ரயோஜந மென்கிறார்.

சதிர - (அர்த்தானுரூபமாகவும் ஸ்வதோஷத்துக்கீடாகவு மொதுக்கி உடம்புகொடுக் குஞ்) சதிரையுடையராய், இளம் - இளமையாலே மதிமயக்கி செல்லாமை தோன்ற விருக்கும், மடவார் - ஸ்திரீகளுடைய, தாழ்ச்சியை - தாழ்ச்சிதோற்ற விருக்கும் உக்திசேஷ்டிதாதிகளை, மதியாதே - ப்ரீதிபண்ணாதே, அதிர்குரல் - ஸம்ஸ்லேஷஜநித ப்ரீதியாலே முழங்குகிற, சங் கத்து - ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை யுடையராகையாலே நிரதிஸய ஸௌந்தர்யத்தையுடைய, அழ கர் - அழகருக்கு, தம்கோயில் - அஸாதாரண ஸ்த்தானமாய், மதி - சந்த்ரனாவன், தவழ் - தவழும்படி யோங்கின, குடுமி - சிகர சிதைகளையுடைத்தான, மாலிஞ்சோலை - திருமலையில், பதி - திருப்பதியாகிற, அது - ப்ரஸித்த ஸ்த்தலத்தை, ஏத்தி - ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, எழு வதே-உச்சரிதராகையே, பயன் - ப்ரயோஜநம். இதுவும் - நெஞ்சு நோக்கி யுரைத்தல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், திருமலைதான் வேணுமோ? அத்தோடு சேர்ந்த திருப் பதியே பரம ப்ரயோஜந மென்கிறார்.

[சதிரிளமடவார்] - கிளரொளியிளமையையுடையவர்களை இழுத்துக்கொள்ளும் முதலை களாயிற்று விஷயங்கள். கலவியால் வந்த ரஸம் இரண்டுதலைக்கு மொத்திருக்க, த்ரவ்யத்தள விலே உடம்பு கொடுக்குமவர்கள். இவ்வஞ்ஜநமாகிற அநாத்மகுணத்தைக்கண்டு “அல்லேன்” என்னவொண்ணாதபடி பருவத்தையிட்டு மருட்டுவார்கள். [மடவார் தாழ்ச்சியை மதியாது] - ஸ்திரீகள்பக்கல் உங்களுக்குண்டான ப்ராவண்யத்தை ப்ரயோஜநமாக நினையாதே யென்னு தல்; அவர்கள் ப்ரவணைகளாக பாவிக்குமத்தை மதியாதே யென்னுதல். ப்ரயோஜநமில் லாமையே யன்று, மேல் நாகம், இங்குப் பிறர் நாக்கு வளைக்கை; “ஹிதாநாஃ கூம்” என்று நிரதிஸய போக்யமாயுமிருக்கும் விஷயமன்றே. [அதிர்குரலித்யாதி] - தன்னோட்டை யநுபவத்தாலே முக்தர் ஸாமகாரம் பண்ணுமாபோலே முழங்காநின்ற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைக் கையிலே யுடையவராகையாலே வந்த அழகை யுடையராகை. [தம்கோயில்] - “என்னது” என்று அவர் ஆதரித்துவர்த்திக்கிற தேசம். [மதிதவழ்குடுமி] - சந்த்ரனுக்கும் தவழ்ந்துபோக வேண்டும்படி உயர்ந்திருக்கை. மாலிரும்சோலையாகிற பதி யென்றுமாம். [ஏத்தியெழுவது] - “தொழுதெழு” என்னும் தம்மைப்போலே யென்றிருக்கிறார். [பயனே] - இதுவே ப்ரயோ ஜநம், அல்லாதன ப்ரயோஜநஞ்ஞயம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. திருமலையோடு சேர்ந்த ஸ்ரீபதியைக் கிட்டுகையே பரம ப்ரயோஜநமென்கிறார். அன்றிக்கே, திருமலைதன்னையே சொல்லுகிறதாதல். அன்றிக்கே, திருப்பதி யையாதல்.

இரண்டாம்பாட்டு—சதிர் இத்யாதி. “மாலிரும்சோலேசேர்ந்தபதி” என்று விவக்ஷித்த - முந்தின அவதாரிகை. ஸ்ரீபதியை - திருப்பதியை. “மாலிரும்சோலையாகிற-பதி” என்று திருமலைதன்னையே சொல்லு கிறதாதல். திருப்பதியையாதல் என்று சில ஸ்ரீகோசங்களிலிருந்ததாகில் - முந்தின அர்த்தவிவரணமென்று கண்டுகொள்வது.

[சதிரிளமடவார்தாழ்ச்சியைமதியாது] - சதிரிளமடவார் விஷயமாக நீங்கள் பண்ணும் தாழ்ச்சியை ஒன்றாக புத்திபண்ணுதே யென்னுதல். சதிரிளமடவார் தாங்கள் பண்ணும் தாழ்ச்சியை மதியாதே யென்னுதல். மதித்தால் ப்ரயோஜனமில்லாமையென்று, மேல் நரகம், இங்கு ஸிஷ்டமர்ஹை; “ஹதாநாடி” (பக்தாநாம்) என்று பரார்த்தமாய், நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும் விஷயமன்றே. சதிரையுடையராயிருப்பார்கள் - பிறரை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக் கீடான விரகை யுடையராயிருப்பார்கள். சேத்துக்காட்டவுங்கூட வல்லராயிருக்கை. சதிரையும் ப்ரு வத்தினிளமையையுங் காட்டியாயிற்று அகப்படுத்துவது. கீழே “கிளரோளியிளமை” என்றதே, அப்ப்ருவங்கண்டவிடத்தே இழுத்துக்கொள்ளும் முதலைகளாயிற்று விஷயங்கள். [அதிர்குரல் இத்யாதி] - திருக்கையின் ஸ்பர்ஸத்தாலே எப்போதும் ஒக்க முழங்காநின்றனள்ள ப்ரீபாஞ்சஜந்யத் தைத் திருக்கையிலேயுடையராய் அச்சேர்த்தியழகாலே அதுதன்னையே தமக்குத் திருநாமமாக உடையவர், “ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கான நிலம்” என்று திருவுள்ளத்தாலே விரும்பி, “என்னது” என்று ஆதரித்து வர்த்திக்கிற கோயில். [மதிதவழ்குமே] - சூற்பெண்டுகள் சுரமேறுமாபோலே, சந்த்ரன் தவழ்ச்சேருநின்றனள்ள ஸிகரத்தையுடைய திருமலை. மாலிருஞ்சோலையாகிற - பதியென்னுதல், மாலிருஞ்சோலையில் - பதியென்று - திருப்பதியைச் சோல்லுதல். [பதியதுவேத்தியேழுவது பயனே]-ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்திவ்ஸேஷத்தைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிக்குமிதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ரயோஜனம்; அல்லாதவை நிஷ்ப்ரயோஜனம். ப்ரயோஜனமென்றது - ப்ராப்ய மென்றபடி. (உ)

ப்ர.—(சதிரிளமடவாரித்யாதி)—(தாழ்ச்சியை மதியாது)—ஜிதனாபா, “நதெ ராஹ்வம்நவாகாரொ நாயுயாநிநவாஸூஹம் । தயாவி வுரூஷாகாரொ ஹதாநா க்ஷம் ப்ரகாஸஸெ”.

“சதிரிளம்” இத்யாதியின் அர்த்தத்தவயத்துக்கும், “பணிமின்திருவருள்” “பாண்டேன் வண்டறையும்” இத்யாதியை நினைப்பது. தாழ்ச்சி - இழிதொழில். மதியாதே - எண்ணதே. மேல்நரகமென்றவிடத்திலே - “ஃஹ்மஹிதயாபுஸுவாஸூஹம்ஷாநாஃக்யதாநாஃ । சுநகவஷ்டுகொடிஷ்டுஹம் வஹம் கஸிஜாயதெ”ச், “ஸ்வாஹம் வஹம்ஹம்வஹம்ஹம்”நு, இத்யாத்யநுஸந்தேயம், நகாவஹத்வாதிமாத்ரமன்றிக்கே துர்க்கடத்வாதிகம்ப்யாஹ்ஹதாநாஃ இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம், “நதெ ராஹ்வம்நவாகாரொ நாயுயாநி நவாஸூஹம் । தயாவி வுரூஷாகாரொ ஹதாநா க்ஷம் ப்ரகாஸஸெ”. ஆக ப்ரயோஜனஞ்நயத்வ நகாவஹத்வ சிஷ்டகர்ஹிதத்வ துர்க்கடத்வபோக்யத்வாதி தோஷே ணதுஷ்ட மென்றபடி. பக்தாநாமித்யாதி வாக்யம் - த்விதீயார்த்தாநுகுணம். த்விதீயார்த்தாநுகுணமாஹ - சதிரையுடையார் இத்யாதி, பிறரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக வென்றபடி. சாதூர்யத்தினுடைய சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் - சேத்துக்காட்டவும் இத்யாதி, விஸ்வேஷ ப்ரஸங்காதாவிதி பாஷ்ய. இளமைக்கு ஹாவம்-கீழே கிளரோளி இத்யாதி, அதிர்குரல் சங்கத்த - அதிராநின்றனள்ள த்வநியையுடைய சங்கத்தையுடைய வென்றபடி. அது தன்னையே தமக்குத் திருநாமமாக - “சங்கத்தழகர்” என்றே திருநாமம். “தங்கோயில்” என்றதுக்கு ஹாவம்-ஆஸ்ரிதரக்ஷண இத்யாதி. “அதிர்குரல்” “மதிதவழ்” என்றவிடத்திலே “ஸஸ்யரரிஜ்ணாஃபுஸிவம்” இத்யாதி ஸ்லோகம் அநுஸந்தேயம். சூற்பெண்டுகள் - கர்பிணிஸ்த்ரீகள். காமம் - மலை. பதி - ஸ்த்தாநம். “ஏத்தி” என்றதின் அர்த்தம்-ஸ்வரூபாநுரூபமான இத்யாதி. வருத்தி - வாசிகைங்கர்யம். “எழுவதே - பயன்” என்று கூட்டி, ஏவகாரத்துக்கு அர்த்தம்-அல்லாதவை இத்யாதி. காமேண அந்வயம். (உ)

நான்காம் பாட்டு.

கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே
பெருமலையேத்தான் பீறேகோயில்
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை
திருமலையதுவே அடைவதுதிறமே.

ஆ—(கருமம்.) நிரஸ்தப்ரதிபந்தகராய்க்கொண்டு தன் திருவடிகளிலே நாம்அடிமை செய்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவே பரமகாருணிகனான தான் வந்துறைகின்ற ஸமஸ்தஸந்தாபநாஸுகமான திருமலையை யடைகையே அடிமைசெய்கைக்கு உபாயமென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில் கர்மபந்தத்தைப் போக்கி ஆஸ்ரிதரானவர்கள் அடிமைசெய்து வாழ்கைக்கு ஈடாம்படி ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்தித்தருளுகிற திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கையே ஸத்ருஸமானபடி யென்கிறார்.

[பெருமலையென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதாபத்ஸகனான க்ருஷ்ணன் தன் ஐஸ்வர்யத் தோடே உறைகிற கோயில். [வருமழையென்று தொடங்கி]-மேகபதத்திற்காட்டிலும் உயர்ந்து அறப்பெருத்துள்ள திருச்சோலையை யுடைத்தான திருமலை.

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற பெரியபொழில்சூழ்ந்த திருமலையை ஆஸ்ரயிக்குமதுவே செய்யக்கடவபடி யென்கிறார்.

கருமம் - பந்தகமான கர்மங்களாகிற, வன் - கழற்றஅரிய, பாசம் - பாசங்களை, கழித்து - கழற்றி, உழன்று - அடிமைசெய்து வ்யாபரித்து, உய்யவே - சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கைக்காகவே, (ஆர்த்தமான கோபகோபீஜநங்களுடைய ஆர்த்தி தீரும்படி) பெரு - பெரிய, மலை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து ரக்ஷித்தவன், பீடு - தன்னுடையரக்ஷணைஸ்வர்யம், உறை - விளங்கும்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, கோயில் - ஸ்த்தாநமாய், வரு - (வர்க்ஷோன்முகமாய்)வருகிற, மழை - மேகங்கள், தவழும் - தவழும்படி, மால் - மிகவுமுயர்ந்து, இரும் - பாரந்த, சோலை - சோலையை யுடைத்தான, திருமலையதுவே - திருமலைதன்னையே, அடைவதே - அடைவதே, திறம் - செய்யும்படி. மால் - உயர்த்தி. இருமை - பரப்பு. மாலிருஞ்சோலைத் திருமலையென்கையாலே - திருமலையிற் சோலையினுடைய ப்ராப்யதை தோற்றுக்கிறது.

இ.— நாலாம்பாட்டில், ஆஸ்ரிதர் தங்கள் கர்மபந்தத்தைப் போக்கி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. ரக்ஷகன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கையே ஸத்ருஸ மென்கிறார்.

[கருமமென்று தொடங்கி] - ப்ரபலமான கர்மபாஸத்தைப்போக்கி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கைக்காக. 'வரித்ராணாயஸாய-௮நா' என்கிறபடியே விரோதிகளைப்போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையேயிறே அவதார ப்ரயோஜனம். [பெருமலையித்யாதி] - “ மொமொவீஜநஸஜ-௮௦-௬தீவாத-௮” என்று இடையரும்இடைச்சிகளும்நோவுபட, ஒருமலையையெடுத்துநோக்கின அநந்த ஐஸ்வர்யத்தோடே வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற கோயில். பெருமலை - பஞ்சலக்ஷம் குடியும். நிழலிலே ஒதுங்கலாம்படியிறே மலையின் பரப்பு. பீடு-பெருமை. அதாகிறது - ஐஸ்வர்யம். ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தவன் “ஒருமலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு நோக்குவோம்”

என்று நிற்கிற இடம். [வருமழையித்யாதி] - ஊருக்குமழையிரண்டு - நின்றநிரந்தரமாக வர்ஷிக்கும் மழையும், சுறுப்பதுவெழுப்பதாய் வர்ஷிக்கும் மழையும். மழை - மேகம். [தவழும்] - “ஸஃ அஹனுஸூலிவாதிவாஸு” என்று கர்ப்பிணிகள் சுரமேறுமாபோலே யாயிற்று மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பது. மாஸென்று - பெருமை, இருமையென்றும் - பெருமை. இத்தால் - ஒங்கிப் பரந்த சோலையை யுடைய திருமலையென்கை. திருமலையை ஆஸ்ரயிக்குமதுவே செய்யக்கடவ் ப்ரகாரம். திறம் - ப்ரகாரம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. கர்மபந்தத்தைப்போக்கி ஆஸ்ரிதரானவர்கள் அடிமை செய்து வாழுகைக்கீடாம்படி ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கையே ஸத்ருஸமென்கிறார்.

[கருமவன்பாசம் கழித்துழன்றுய்யவே] - “இது நம்மாற்செய்து தலைக்கட்டப்போமோ திருமலையை யாஸ்ரயிக்குமதோழிய” என்று இங்ஙனே ஆழ்வான் ஒருருவிலே பணித்தானும்; அங்ஙனும் நிர்வஹிக்கக்கடவது. அன்றிக்கே, “கருமவன்பாசம் கழிக்கைக்காகவும், உழன்றுய்கைக்காகவும்”, என்று இங்ஙனே எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி. முராஸுரன் அநேகமாயிரம் பாசங்களாலே தன்னை மறைய வரிந்துகொண்டிருந்தாற்போலேயிறே அவித்யாதிகளாலே தன்னை மறைய வரிந்துகொண்டிருக்கும்படி. கர்மமாகிற வலியபாசங்களைக் கழிக்கைக்காகவும், தன்பக்கல் கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி யுஜ்ஜீவிக்கைக்காகவும். “வரித்ராணாயவஸாயுநாடி” (பரித்ராணயஸாதாநாம்) என்கிறபடியே - விரோதிகளைப்போக்கி உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிறே அவதாரங்களுக்குப் ப்ரயோஜனம். [பெருமலையெடுத்தான்] - அரியனசெய்தும் ஆஸ்ரிதரகூணம் பண்ணுமவன்; “மொமொவீஜநவஸஹுமடி | சுதீவாதடி” (கோகோபீஜநஸந்த்ரவம் அதீவார்த்தம்) என்று - இடையரும் இடைச்சிகளும் நோவபட, ஒருமலையையெடுத்து நோக்கினவன், அந்த ஐஸ்

ப்ர:—(கருமவனித்யாதி)—(வன்பாசம்)—வணுமெஸெ வனகொநதி, மெஸ நரகாஸுரவயாயடி மதஸு க௃ஷஸு மதிநிரொயகொஃரூ, “வொஹொதிஷவொரஸுரவீ தஜெனாஹ தயொஜநம் | சூவிதாஜெரெவெ வொமெஸ: க்ஷாராநெஹபுருஷிபுஜெ தஜெககூ || தாநு விஹொஹரி: வொஸாநு க்ஷிபொஹு ம் ஸுஹபுநம் | ததொஃரஸஃ தஸுள தம் ஜவொநஹகெஸவ: || கள ||”.

(பெருமலையெடுத்தான்) — தமெத்ருகாடிஸெ ஜெஹெத்ராஸுவஷுஸஜெயெ க௃ஷ: “வ தாஸுஜீநவடிநா: வவநாகுவிகஸாரா: | த்ராஹித்ராஹி துஸஸா: க௃ஷ ஜெஹொரிவாடி தா: || கஉ || ததஸுஜெககூ ம் ஸவபு மொமொவீஜநவஸஹு ம் | சுதீவாதடி ம் ஹரிடிபுஷொ மெஜெத்ருயாவினய துடி || கஉ || வந்ததூதம் ஜெஹெத்ரு ஜெஹெத்ரு

நாலாம்பாட்டு — கருமம் இத்யாதி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைப்பற்ற- கர்மபந்தத்தை இத்யாதி.

ஆழ்வான் நிர்வாஹத்திலே, உய்யவே - உஜ்ஜீவிக்கப்போமோ என்று, ஏகாரம் - பூரிநிலையேகாரம். வ்யதிரேகார்த்த மென்றபடி. எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, ஏகாரம் - தேற்றத்திலே. தேற்றம் - நிஸ்சயம். உழலுகை - ஸஞ்சாரமாய், “தெநதெநவஸஹமஹதி” என்று - கைங்கர்யத்தை நினைக்கிறதென்றபடி. “வன்” என்றதுக்கு ஹாவம் - முராஸுரன்இத்யாதி. வரிந்துகொண்டு-பந்தித்துக்கொண்டு. அவித்யாதீதி-ஆதி சப்தேந-கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதய உச்சயந்தே. ஸப்தார்த்தம்-கர்மமாகிற இத்யாதி. திருமலையில் ஸத்தி திக்கு இதுவோ ப்ரயோஜநமென்ன, வரித்ராணாயஇத்யாதி. அவதாரங்களுக்கென்றதிலே அர்ச்சாவதாரமும் விவக்ஷிதம். “பெருமலையெடுத்தான்” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் - அரியனசெய்தும் இத்யாதி. கோவர்த்தநோத்த ராணஹேதுகதநபூர்வகமாக அர்த்தம்-மொமொவிஇத்யாதி-பஞ்சமேம்ஸே ஏகாதஸே, “ததஸுஜெககூ ம்

வர்யத்தோடேவந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற கோயில். [பெருமலை]- பஞ்சலக்ஷங்குடியும் நிழலிலே யோதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. பீடு - பெருமை. அதாவது - ஐஸ்வர்யம். ஆபத்ஸகத்வாதி கள். ஒருமலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தவன் ஒருமலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்க நிற்கிற விடம். பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் ரக்ஷகனாகையால் வந்த ஐஸ்வர்யந் தோற்ற வர்த்திக்கிற கோயில். [வருமழைதவமுமாலிருஞ்சோலை] - ஸஹஸ்ரஹநஸ்தஸ்திவாதி ஹாஸ்வனாகிநொவாரியராநடிநடி | ஹஸ்துஸ்யுஜெஷுஹீயராணாம்விஸு ஜிவிஸுஜிவாநடிபுயாதி” (ஸமுத்வஹந்தஸ்ஸலிலாதிபாரம் பலாகிநோவாரிதரநந்தந்- மஹத்ஸுஸ்ப்ருங்கேஷுமஹீதராணாம் விஸ்ரம்யவிஸ்ரம்யபுந்ஸ்ப்ரயாந்தி) என்கிறபடியே, சூற் பெண்டுகள் சுரமேறுமாபோலே யாயிற்று மேகங்கள் சஞ்சரிப்பது. ஊர்க்கு இரண்டாயிற்று மழை, —நின்றவிடத்திலே நின்று வர்ஷிப்பதோரு மேகமும், போவதுவருவதாயிருப்பதோரு மேக மும்; “புயல்மழைவண்ணர்” என்கிறதிறே. மாலிரும்சோலையாகிற திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கு

விரொயிநா | ததெததவிஹம் மொஷம் சூரதவ்யுயுநாஸியா||கச|| ஹஸிஜி ஹம் பெய ய்பூஷுதூபெயாராஸிவாவநடி | யாரயிஷ்யாதி மொஷஸ்ய வ்யுஷுதூபெயாவாரி || கரு|| ஸ்ரீவாராஸா|| ஹதிகுக்ஷாதிஹ் க்யுஷொமொவயபுநஹீயரா|| உதூபெயுககரெ நெணவ யாரயாஸாலீயா||கச||மொவாஸாஹஜமஹாயஸஹுதூபிதவநியா|| விஸய ஹிதூக்ஷரிதா|| க்யுதம் வஷபுநிவாரண||கச|| ஸுநிவாதெஷு டெசெஷு யயாஜெஷு ஹிஹாஸ்யதா|| ப்ருவிஸ்யதாம் நஹதவ்யு மிரிவாதஸ்ய நியபெய||கச|| ஹதூக்ஷா ஸெநதெமொவாலிவிஸுமெயாபெநஸஹ | ஸகடாரொவிதெஷுபெணெ மெயா வ்யுஸாஸாரவீயிதா||கச||”.

(வருமழை தவமும) — கிஷிநாகாணெஷ்வாலிஸெ ஶாயுவதிஹக்ஷணடி ப்ருதி ராஸி, “வெஷபுநகாவ்யாயிதஷாஅவாநி ப்ருவ்யுதநுதொதவவஹிபுணாநி | வநாநி நியபுஷ்வவாஹகாநி பஸ்யாவராஹெஷ்யிகம் விவாநி || உக || ஸஹிஹநஸ்தஸ்திவாதி ஹாஸ்வனாகிநொவாரியராநடிநடி | ஹஸ்துஸ்யுஜெஷுஹீயராணாம் விஸுஜிவிஸுஜி வுநடி ப்ருயாநி||உஉ||”.

ஸவபுமொமொவீஜநஸஹும | சுதீவாதபுஹரிஷ்யபுஷொபெசெதூபாவிநயதூபா” இத்தாரப்ய, ஹதிகுக்ஷாதிஹ் க்யுஷொமொவயபுநஹீயரா|| உதூபெயுககரெநெணவ யாரயாஸாலீயா”. யத்வா, கோகோபீத்யாதிவாக்யம் - “பீடுறைகோயில்” என்றதுக்கு ஹாவமாதல்.

அந்த ஐஸ்வர்யத்தோடே - அந்தப் பெருமையோடே. பீடாவது - ஆபத்ஸகத்வாதிகளால் வந்த பெருமை. பெருமைக்கு அவதியைக் காட்டுகிறார் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. ஐஸ்வர்யமாவதேதென்ன, ஆபத்ஸகத்வாதிகள் என்று. “பெருமலை” என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, “உறைகோயில்” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஒருமலையை இத்யாதி. “அதாவது ஐஸ்வர்யம்” இத்யாதியின் விவரணம் - பசுக்களுக்கும் இத்யாதி. மழை - மேகம். “தவமும” என்றதுக்கு ஹாவம் - ஸஹிஹநஸ்த இத்யாதி. கிஷ்கிந்தாகாண்டே, லக்ஷ்மணம்ப்ரதி ராமேணோத்தோஅயம் ஸ்லோகஃ. சூற்பெண்டுகள் - கர்ப்பிணிஸ்தரீகள். காயம் - மலை. “மழை” என்னுதே, “வருமழை” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹாவம் - ஊர்க்கு இத்யாதி. இவனும் மழையோடுவென்ன, புயல் இத்யாதி. விவரணம் - சேய்ய

மீதுவே, திறம் - செய் திறம். செய்யவடுப்பது இதுவே. மாலிரும்சோலையை யுடைத்தான திரு மலையை யென்னுதல். மாலென்று - பெருமை. இருமையென்றும் - பெருமை. ஒன்று - ஒக்கத் திலே, ஒன்று - பரப்பிலே. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

திறமுடைவலத்தால் தீவினைபெருக்காது
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில்
மறுவில்வண்குணேசுழ் மாலிருஞ்சோலை
புறமலைசாரப் போவதுகிறியே.

ஆ.—(திறமுடை.) விரகாலும் பலத்தாலும் தீவினைபெருக்காதே, ஆஸ்ரிதரக்ஷணைக ஸ்வபாவனை திருவாழியை திவ்யாயுதமாக வுடையனவன் நின்றருளுகிற நிர்மலமாய் ஸர்வபோக்யமாயிருந்த சுணைகளை யுடைத்தான மாலிருஞ்சோலைமலையினுடைய புறமலை சாரப் போவது பரமப்ராப்ய மென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருமலைக்குப் புறம்பான மலையை ப்ராபிக்கையே நல்விர கென்கிறார்.

[திறமென்று தொடங்கி] - மிக்கிருந்துள்ள பலத்தாலே இதரபுருஷார்த்த ப்ராவண்யமான பாபத்தை வர்த்திப்பியாதே. [அறமென்று தொடங்கி] - ஆஸ்ரிதபரித்ராணமான பரம தர்மத்திலே மூனும் திருவாழியை திவ்யாயுதமாக வுடையவனுக்கு ஸ்த்தாநமாய் ரமணீயமான சுணைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையின்.

ப.—அநந்தரம், ரக்ஷணைத்யுக்தமான திருவாழியையுடையவன் வர்த்திக்கிற திரு மலையின் புறமலையைக் கிட்டப்போவது நல்விர கென்கிறார்.

திறமுடை - காராவிதமான, வலத்தால் - பலங்களாலே, (அக்ருத்யகரணாதிகளான), தீவினை - கொடிய பாபங்களை, பெருக்காது - வர்த்திப்பியாதே, அறம்-ஆஸ்ரிதரக்ஷணமாகிற தர்மத்திலே, முயல் - உத்யோகத்தையுடைய, ஆழி - திருவாழியை, படையவன் - ஆயுதமாகவுடையவனுடைய, கோயில்-வாஸஸ்த்தாநமாய், மறு-ஸைவலகர்ஷமாதிகளாகிற களங்கம், இல்-அற்று, வண் - கிட்டினார்க்கு ஸர்வப்ரகாரோபஜீவ்யமான, சுணை - சுணைகளாலே, சூழ் - சூழப்பட்ட, மாலிருஞ்சோலை - திருமலையின், புறமலை - புறமலையை, சார - கிட்ட, போவது - போகிறவது, கிறி - நல்விரகு. கிட்டமதிலும் கிட்டப்ரவர்த்திக்குமது நல்விரகென்று கருத்து.இப்பாட்டளவும்-உபதேசத்தை நெஞ்சோடேகூட்டி, மேல் - பிறரைக்குறித்து உபதேசிக்கிறார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருமலைக்குப் புறம்பான மலையை ப்ராபிக்கையே நல்விர கென்கிறார்.

[திறமித்யாதி] - திறம் - ஸமுஹம், திரள். வலம் - பலம். திரண்டபலத்தாலே ப்ரயோஜநார்த்த ப்ராவண்யமாகிற பாபத்தைக் கூடுபூரியாதே. [அறமித்யாதி] - அறத்திலே

வடுப்பதிதுவே யென்று. “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று ருடியான திருநாமத்தையுடைய மலையென்று முந்தின அர்த்தம். யோகார்த்தமவலம்ப்ய த்விதீயோநிர்வாஹு: ஓக்கம் - உயர்த்தி. பாப்பு - விஸ்தாரம். திறம் - செய்யும் படி. கருமவன்பாச மித்யாரப்ய, திருமலை - அடைவததுவே திறமித்யவ்யய: . (ச)

முயலா நின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன் வர்த்திக்கிற தேசம். அறமுயலாழி - ஸர்வேஸ்வரனிற் காட்டிலும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் முற்பாடனாகை; “**மக்ஷணஸ்ய வ யீதே:**” என்க்கடவதிறே. [மறுவிலித்யாதி] - “**ராஜணீயம் ப்ரஸஹாம்புஸநநுஷ்ய ஶ்நெநாயயா**” என்கிறபடியே தெளிந்து மனோஹரமாயிருக்கை. அதாகிறது - இவர் திருவுள்ளம்போலே யிருக்கை. [புறமலையித்யாதி]-அயன்மலையைச் சூழ்ந்த புறமலையைக் கிட்டப்போமதுவே நல்வி ரகென்கிறார். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - அஸாத்யமானத்தை அபத்தேந லபிக்கை.

நடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருமலைக்குப் புறம்பான மலையைப் ப்ராபிக்கையே நல்விரகென் கிறார்.

[திறமுடைவலத்தால்] - திறம் - ஸமுஹம். வலம் - பலம். திரண்டபலத்தாலே ப்ர யோஜநாந்தர ப்ராவண்யமாகிற மஹாபாபத்தைக் கூடுபூரியாதே. [அறமுயல் இத்யாதி] - “**மக்ஷணஸ்ய வ யீதே:**” (லக்ஷ்மணஸ்யசதீமதே) என்கிறபடியே - ஸர்வேஸ்வரனிலும் ஆஸ் ரிதரக்ஷணத்திலே முயலாநின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசம். ஸர்வேஸ்வரன் கடைக்கணித்துவிட, அரைக்கணத்திலே வாராணஸியை தவிர்த்து வந்துநின்ற

ப்ர:—(திறமுடைவலத்தாலித்யாதி)—(அறமுயலாழி)—ஸுந்ராகாணெ ஷொய ஸெ லீதாஃ வஸ்யநாராதி:; “**ஸஃஹுதபூரிவ்யாக்ஷா வாஷ்வயபாகுமெக்ஷண:** லீதாபிபித்யுதெஜலீஹநுதிநாநிமயாவஹ || ௨ || ஶாந்யாமுருவிநீதஸ்ய மக்ஷணஸ்ய முருபிபா | யதிலீதாவிஷுவாதபாகாஹொஹிஷுரதிசு ஶ: || ௩ || ராஜஸ்ய வ்யவஸா யஜ்ஞாமக்ஷணஸ்ய வ யீதே: | நாந்யபூக்ஷுஹுதெஜெவீ மஜெவஜமஹமஜெ || ௪ ||”.

வணுஜெஸெ வதுவிலிஸெ காலீராஜவயபுரவணாசு ததுதஸ்ய க்யுத்யா ப்ரயொமெக்யுஷ:; “**ததொஜாஹாகராஹாஜாவதெஸகவாவிசா | க்யுஷக்யுஷெதி கூவிதாசுத்யாசாரவதீம் யயள || ௩ || தாஜெவக்ஷுஜநஸூஸாஅிவமெஹாவநொஶெ நெ | யயளஸாரணம் ஜமதாஃ ஸாரணம் ஶயஸுதிபந || ௩ || காலீராஜஸுதெநெய ஶாராயுவ்யஷஹபஜம் | உதாதிதாஜஹாக்யுதெத்யுவமஜ்யாயவகி ணா || ௩ || ஜஹிக்யுத்யாஜி ஶாஶமம் வஹிஜாஹாஜபாகுமீம் | வசு ஶுத்யஷுஜெக்ஷஷு கீவாவஸெந லீயயா ||**

அஞ்சாம்பாட்டு.—திறம் இத்யாதி. நாலாம்பாதத்தைக் கடக்கித்து அவதாரிகை-திருமலைக்கு இத்யாதி.

பலிதம் - திரண்ட இத்யாதி. அற - மிகவுமென்றதல்; அறம் - தர்மமாதல். அர்த்தத்வயஞ்சதந்த்ரே னாஹ-மக்ஷணஸ்ய இத்யாதி. ஸந்தரகாண்டே ஷோடஸேவீதாம்பஸ்யந்மாருதி:; “**ராஜஸ்யவ்யவஸாய ஜ்ஞாமக்ஷணஸ்ய வ யீதே:** | **நாந்யபூக்ஷுஹுதெஜெவீ மஜெவஜமஹமஜெ**” . “**யீதே:**” என்று விசேஷிக்கையாலே - பெருமானைப்பற்றவும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் மிகுந்திருப்பரென்றபடி. முயலுகை - உத்யோகிக்கையும், உதஸாஹிக்கையும். அப்படி ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸர்வேஸ்வரனிற்காட்டிலும் முயன்றவிட முண்டோவென்ன, ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி. வாராணஸியை தவிர்த்துவந்து நின்றானிறே யென்றவிடத்திலே- “**சுக்ஷேஷுஸஸ்திநாவ நிராஜரெண வாராணஸீஹரவாஸீவதாவிஷும**” என்றது அநுஸந்தேயம். பஞ்சமேம்ஸே சதுஸ்திரிம்ஸே, “**ஜஜாஹதஜ்ஜெரெஸுக்ஸஸகவாஜெவதாம்புஸீ**”

ஆளும் பாட்டு.

என்றது வாராணஸீதஹநத்தில் ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயம். மறுவில் - ஸைவலகர்ஜிமாதிகளாகிற களங்க மின்றியிருக்கிற. ருணீயரிதி- பாலகாண்டேத்விதீயே பரத்வாஜம்ப்ரதிவால்மீகி; “சுகுடி-பிபிடி-தீய-பு- ஹரா-அஜிநிஸாபி” இதிலூர்வார்த்தம். இத்தால் பலிதம் - ஆழ்வார்திருவுள்ளம் இத்யாதி. வண்மை - அழகும், ஔதார்யமும். இவ்விரண்டையு மருளிச்செய்கிறார் - தர்ஸநீயமாய் ஊற்றும்மாறுத வென்று. சாப் போவது - கிட்டப்போகிறவது இதிலுப்தார்த்தம். கிட்டமெதிலும் கிட்ட ப்ரவர்த்திக்குமது நல்விரகென்று கருத்து. கீறி - விரகு. க்ரமேண அந்வயி.

ஆ.—(கிறியென.) இத்தையே பரம்பராப்யமென்று நினைபுங்கள், வேறொன்றை ப்ராப்யமென்று நினையாதே; உறியமர்வெண்ணெ யுண்டவன் அச்சவடழியாமே புகுந்துநின் றருளுகிற ஸர்வபோக்யமான திருமலையை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நினைக்குமதுவே ப்ராப்ய மென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், திருமலைக்குப் போகக்கடவ மார்க்கசிந்தனை நல்லதென்கிறார்.

[கிறியென்று தொடங்கி] - இதரபுருஷார்த்தங்களில் ப்ரவணராகாதே இதுவே நிரதிஸய புருஷார்த்தம் என்று நினைபுங்கோள். [உறியமரென்று தொடங்கி] - எட்டாதபடி உறியிலே யிருந்த வெண்ணெயை அமுதுசெய்து அச்சவடழியாமே வந்துநின்றருளுகிற க்ருஷ்ணனுடைய கோயிலாய் நிலமிதியாலே திர்யக்குகளுங்கூடத் தந்தாமுடைய இனங்களைப் பிரியாதபடியான திருமலைக்குப் போம்வழி நெஞ்சிலேபட அத்தை நினையாநிற்கை. நெறிபட நினைகை - மிகவும் நினைக்கை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவ்யாமுக்த்தன் வர்த்திக்கிற திருமலைக்குப் போகிற வழியை யுள்பட நினைக்குமதுவே நன்மை யென்கிறார்.

கீழ்மை - (விஷயாந்தரங்களை நோக்கிப்போக நினைக்கும்) நீசதையை, செய்யாதே - பண் ணாதே, (இத்தை), கிறி - நல்விரகு, என - என்று, நினைமின் - நினைபுங்கோள்! (ஏதென்னில்), உறி - உறியிலே, அமர் - பொருந்தச்சேமித்துவைத்த, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, உண்ட வன் - அமுதுசெய்த க்ருஷ்ணனுடைய, கோயில் - கோயிலாய், மறியொடு - (தன்னுடைய) கன்றுகளோடேகூட, பிணை - மான்பேடைகள், சேர் - சேருகிற, மாவிருஞ்சோலை - திருமலையி னுடைய, நெறி - வழியிலே, பட - உட்படவேணுமென்கிற, அதுவே - அத்தையே, நினைவது - நினைக்கை, நலம் - புருஷார்த்தம். மறி - குட்டி. பிணை - மான்பேடை.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருமலைக்குப்போம் மார்க்கசிந்தனையே நல்விர கென்கிறார்.

[கிறியெனநினைமின்] - நல்விரகென்று புத்தி பண்ணுங்கோள். [கீழ்மைசெய்யாதே] - இதுக்குப் புறம்பான ப்ரயோஜநங்களில் ப்ரவணராகாதே. கீழ்மையாவது-பகவத்வ்யதிரித்தங்களில் ப்ராவண்யமிதே. [உறியமரித்யாதி] - உறியிலே சேமித்துவைத்த வெண்ணெயைக் குறியழி யாமே அமுதுசெய்த க்ருஷ்ணன் அச்சவடழியாமே வந்துநிற்கிற தேசம். இத்தால் - அது கூலஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது யரிக்கமாட்டாதவ னென்கை. [மறியித்யாதி] - மறி யென்று - மான், பிணையென்று - இளமான். மாணுது தன் கன்றோடேசேர்ந்து வர்த்திக்கை. ரக்ஷயரக்ஷகங்கள் தம்மில் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசமென்கை. [மாவிரும்சோலைநெறிபட] - திருமலைக்குப்போம்வழி நெஞ்சிலே பட வென்னுதல், உங்கள் ஸத்தையுண்டாக வென்னுதல். [அதுவேநினைவது நலமே] - அத்தையே நினைக்குமது விலக்ஷணம். அத்தையொழிந்ததெல்லாம் பொல்லாத தென்கை.

ஈ.—ஆறும்பாட்டு. திருமலைக்குப்போம் மார்க்கசிந்தை பண்ணுமிதுவே இவ்வாத்மா வுக்கு நல்ல தென்கிறார்.

[கிறியெனநினைமின்] - இது நல்விரகென்று புத்திபண்ணுங்கோள். [கீழ்மைசெய்யாதே] - நான் சொல்லுகிற தோழிய, தண்ணிதானவற்றைச் செய்ய நிலலாதே. அதாவது - ப்ரயோஜநாந்தர

ஆறும்பாட்டு.—கிறியென இத்தாதி. நாலாம்பாதத்தைப் பற்ற - அவதாரிகை.

இது - நான் சொல்லுகிற இது. ப்ரயோஜநாந்தரப்ராவண்யம் - விஷயாந்தரப்ராவண்யம். முன்பே “சதிரிளமடவார்தாழ்ச்சி” என்றோ. கீழ்மை - நீசவ்ருத்தி. களவுகண்டமுதுசெய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் -

ப்ராவண்யம். [உறிஇத்யாதி] - உறிகளிலே சேமித்துக் கள்ளக்கயிறுருவிவைத்த வேண்ணெயை “தேய்வங்கொண்டதோ” என்னலாம்படி களவுகண்டு அமுதுசேய்தவன் வந்துவர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால் - அநுகூலஸ்பர்ஸமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது யரிக்கமாட்டாதவ னென்கை. [மறியொடு பிணைசேர்மாலிருஞ்சோலை] - குட்டியும் தாயும் பிரியாதே வர்த்திக்கிற தேசம். ரக்ஷயரக்ஷகங்கள் தம்மில்பிரியாதே வர்த்திக்குந் தேச மென்கை. [நேறிஇத்யாதி]-நெஞ்சிலே யடிபடும்படியாகத் திரு மலையை அநுஸந்திக்குமதுவே நன்மையாவ தேன்னுதல்; அன்றிக்கே, நேறிபடுகைக்கு நினைக்கு மதுவே - மார்க்கசிந்தைபண்ணுமதுவே இவ்வாத்மாவுக்கு நன்மையாவ தேன்னுதல். [அதுவே-நினைவதுநலம்] - அத்தை நினைக்குமதுவே விலக்ஷணம்; அதொழிந்தவை யெல்லாம் போல்லாத தேன்கை. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாதே
நிலமுனமிடந்தான் நீறைகோயில்
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை
வலமுறையெய்தி மருவுதல்வலமே.

ஆ.—(நலம்.) இதுவே ப்ராப்யமென்று நினைபுங்கள், வேறொன்றை ப்ராப்யமாக நினையாதே; நிலமுனமிடந்தான் என்றைக்கும் தனக்குக் கோயிலாகக்கொண்ட, பரமபுருஷநிர்மல ஜ்ஞாநஜநகமான திருமலையை அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு வலம்செய்து மருவுங்கள்; இதுவே பரம ப்ராப்ய மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், “திருமலை” என்று அநுகூலிக்கையே வென்றி யென்கிறார்.

[நலமென்று தொடங்கி] - இது புருஷார்த்தம் என்று நினைபுங்கோள் இதர புருஷார்த்தமாகிற நரகத்தில் புகாதே. [நிலமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவராஹமாய் ஜகத்தை எடுத்தருளின வணிக் காணப்பெற்றிலோமென்னுத அவன் நித்யவாஸப்பண்ணுகிற கோயிலாய் தன்கோடு களிலே தேய்ந்து களங்கம் போம்படி சந்த்ரன் வந்துசேருகிற திருமலையை அநுகூலனய்க்கொண்டு சேர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், ப்ரளயபத்ஸகன் வர்த்திக்கிற திருமலையி லாநுகூல்யமே ப்ரபல மென்கிறார்.

(பஹிஷ்ட்டராய்), நாகு - ஸம்ஸாரநிரயத்தில், அமுந்தாதே - அமுந்தாதே, (இத்தை), நலம் - பரமப்ரயோஜநம், என - என்று, நினைமின் - புத்திபண்ணுங்கோள், முனம் - (ப்ரளயங்

இத்தால் இத்யாதி. மறி .குட்டி. பிணை - மான். “மறியொடு பிணைசேர்” என்றத்தால் பலிதம் ஸ்வாபதேச மாஹ - ரக்ஷயரக்ஷகங்கள் இத்யாதி. நேறிபட - ப்ராஹதமாக. விஸதமாக வென்று முந்தின அர்த்தம். த்விதி யார்த்தத்திலே, நேறிபடுகைக்கு - மார்க்கத்திலே வர்த்திக்கைக்கு என்று அர்த்தம். அதுவே - அத்தையே. திருமலைக்குப் போம் வழியையே நினைவது நலம். வவகாரவ்யவச்சேத்யம் - அதொழிந்தவை இத்யாதி. “மாலிரும்சோலைநெறிபட” இத்யாதிக்கு - “திருமலையினுடைய வழியிலே யுட்படவேணுமென்கிற அத்தையே நினைக்கை புருஷார்த்தம்” என்று உரையில் அர்த்தம். கீழ்மைசெய்யாதே-கிறியென நினைமின்; உறியடர்த்த்யாரப்ய க்ரமேண அந்வயி.

(சு)

கொண்ட) முற்காலத்திலே, நிலம் - பூமியை, இடந்தான் - (வராஹவேஷத்தைக்கொண்டு) இடந்தெடுத்தவன், நீடுறை - நீத்யவாஸம் பண்ணுகிற, கோயில் - கோயிலாய், மலம்அறு - சிசு ரங்களிலே தேய்கையாலே களங்கரஹிதனை, மதி - சந்த்ரன், சேர் - பொருந்துகிற, மாவிருஞ் சோலை - திருமலையை, முறை - (ஸோஷஸோஷிபாவமாகிற) முறைப்பாட்டாலுள்ள, வலம் - ஆறு கூல்யத்தை, எய்தி - பெற்று, மருவுதலே - பொருந்துகையே, வலம் - வலோத்தரம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், “திருமலை” என்றால் அநுகூலிக்கையே ப்ரபல மென்கிறார்.

[நலமென நினைமின்] - இத்தை விலக்ஷணமான புருஷார்த்தமென்று நினையுங்கோள். [நாகமுந்தாதே] - இதுக்குப்புறம்பாகையாகிற நாகத்திலே புக்கு விழாதே. “நிரபொயஸ்யா விநா”, “வனதெவெநிரயா:”. [நிலமுனமித்யாதி] - கல்பாதியிலே பூமியை உத்தரித்த ஆபத் ஸகனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேஸம். [மலமறுமதியித்யாதி] - சாணையிலிட்ட மாணிக் கம்போலே கொடுமுடிகளிலே தேய்ந்து ஒளிபெறுகின்றதுள்ள சந்த்ரன் வந்து சேருகிற திருமலை. ஸம்ஸாரஹிதமான ஸ்வரூபஜ்ஞாந முண்டாம் தேஸமென்னவுமாம். [வலமுறை யித்யாதி] - ஸ்ரீ மதுரையைக்கிட்டின காலயவநஜராஸந்தாதிகளைப் போலன்றியே, அநுகூலராய் முறையாலே சென்று கிட்டி அநுகூல வருத்திகளைப் பண்ணுகையே வலவத்தரம். வலமென்று-வரமென்னவு மாம். வலமென்னுதல், ஸ்ரேஷ்டமென்னுதல்.

சூ.தி. ஏழாம்பாட்டு. திருமலையைச் சேன்றுகிட்டி நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையே இவ் வாத்தமாவுக்கு வெற்றி யென்கிறார்.

[நலமெனநினைமின்] - நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நன்மையென்று புத்திபண்ணுங் கோள். விலக்ஷணமான புருஷார்த்தமென்று புத்திபண்ணுங்கோள். [நாகமுந்தாதே] - நாகங் களும் இவர்களுக்கு வ்யவஸ்த்திதமாயிறே யிருப்பது; “யஸ்யாஸஹஸஸு மபு:” (யஸ்த்வயாஸ ஹஸஸ்வர்க்கு) - “காட்டிலே போமது துக்கம், படைவீட்டிலே யிருக்குமது சுகம்” என்றாயிற்று பெருமாள் அருளிச்செய்தது; அங்ஙனல்ல, ஸுகதுக்கங்கள் வ்யக்திதோறும் வ்யவஸ்த்திதமாய்க் காணு மிருப்பது; யாதோன்று உம்மோடே பொருந்துகிறது, அது ஸுகமாகிறது, உம்மையொழியப் படைவீட்டிலிருக்கு மிருப்பு துக்கமாகிறது. “ஐதிஜாநநு” (இதிஜாநந்)-தந்தாமுக்கில்லாதவை, பிறர்பக்கலிலே கற்றறியவேணும் காணும். “வாராஹீ திடி” (பராம்ப்ரீதிம்)-உம்மைப் போலே நிறுத்தல்ல காணும் என்னுடைய ப்ரீதி யிருப்பது. நம்மில் உனக்கு ப்ரீதிபரையாகச் சான்

ஏழாம்பாட்டு.—நலமென இத்யாதி. “மாலிரும்சோலை-மருவுதல் வலம்” என்றத்தைப்பற்ற, திரு மலையை இத்யாதி.

நன்மையாவதென்ன, விவரிக்கிறார் - விலக்ஷணமான இத்யாதி. “மருவுதல்” என்ற பதத் துக்குச் சேர, “நாகு” என்கிறது - வில்லேஷ்வ்யஸநத்தையென்று விவக்ஷித்து, “நாகு” என்றால் - வில்லேஷ வ்யஸநத்தைச் சொல்லுமோ? வென்ன-நாகங்களும் இத்யாதி. நாக - நாகம். இவர்களுக்கு - ஆழ்வார்களுக்கு . இதுக்கு ஸம்வாதம் - யஸ்யா இத்யாதி. அயோத்யாகாண்டே ராமம்ப்ரதி வீதா, “யஸ்யாஸஹஸஸ மொபுமிரபொயஸ்யாவிநா | ஐதிஜாநநுவராஹீ திமஹுராஜியாஸஹ | யஜிக்ஷுப்ரஸி தொஹமபுமநிஷெஷுவராவவ | சுஹ தஸெமரிஷாஜிபுஷீக்ஷுஸகணகாநு”. ஸ்லோக வ்யாக்யானார்த்தம் பூர்வவருத்தமருவததி - காட்டிலே இத்யாதி. “கூபாஸஹ-பொவாஸு, ஸஸு மபு:; கூபாவிநா-பொவாஸு, ஸமிரய: ஐதி-ஜிவராஹீ திடி-ஜாநநு-ஜியாஸஹ-மஹ” இத்யங்க்யம் ஹ்ருதிநிதாயார்த்தமாஹ - யாதோன்று இத்யாதி. பிறர்பக்கலிலே யிதி - மதுபதேஸாதிதியாவத். “பராம்” என்றதுக்கு ஹவம்-உம்மைப்போலே இத்யாதி. “ஜியாஸஹ” என்றதுக்கு-“ஸஹயுக்தப்யாஹெ”

னும், அதுக்கு நம்மைச் சொல்லுகிறதென்? என்ன, “**மஹாராஜியாஸஹ**” (கச்சராமமயாஸஹ)-
 “**சுமத்ருதெஸுமதிஷ்ணாமி**” (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி) என்று - நான் புறப்பட்டபடியே, என்னை
 முன்னே போகவிட்டுப் பின்னே வரப்பாரும். “**நவவீதாசுயாஹீநா**” (நசஸீதாத்வயாஹீநா)
 என்றிரிதே இளையபெருமாள். [நரகமுந்தாதே] - பிரிவால்வரும் க்லேஸாநுபவம் பண்ணுதே. [நிலம்
 இத்யாதி] - வராஹகல்பத்தின் ஆதீயிலே மஹாவராஹமாய், அண்டபித்தீயிலே சேர்ந்து உருமாய்ந்த
 பூரியை ஒட்டேலிவேத்து எடுத்துக்கொண்டேறின நிருபாதிக்கஸௌஹார்த்தமுதையவன், அவதாரங்
 கள்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். [மலமறு] - சந்த்ரபதத்துக்கு அவ்
 வருகே வளர்ந்து நிற்கையாலே, அவன்போம்போது ஸிகரங்களிலே தேய்ப்புண்டு சாணையிலே யிட்
 டாற்போலே களங்கமறநிற்கு மென்னுதல்; அன்றிக்கே, “**திருமலையாழ்வார்தாம் ஜ்ஞாநலபத்தை**
யுண்டாக்குவர்” என்று பிள்ளான் வார்த்தை. [வலமுறையெய்தி] - கால யவந ஜராஸந்தாதிகளைப்
 போலேயன்றிக்கே, அங்குலமான முறையிலே கிட்டி, மருஷதல் வலமென்னுதல், வரமென்னுதல் -
 வலவத்தர மென்னுதல், ஸ்ரேஷ்டமென்னுதல். (எ)

ப்ர.—(நலமெனவித்யாதி) — (நரகமுந்தாதே) — சுயொய்யாகாணெ || ௩௦ || வநாநு
 யாநாயு- ராஜி-பு-தி லீதா, “**நவ தசுமத: கினிஷ்ட-பு-ஹ-பு-லி விவி யம் । பித்ய**
தெந உதெஸொகொ ந ஹிஷ்ணாமி ஸுயாஸஹஸஹமெ-பூநிரயொ
யஸுயாவிநா । உதி ஜாநநு வராஹீ-தி மஹாராஜியாஸஹ || ௩௧ ||” [ரா-சு-உ-எ] யதிகு
 பூலிதொஹ-பு-வநபிஷ்ணவராஹவா சுமத்ருதெஸுமதிஷ்ணாமிபூ-ஹீ-கூ-ஸகண்டகாநு || ௩௨ ||

சுயொய்யாகாணெ திவணாஸொ மஹாநிஸுரணாநநாநம் ஸுபிதெ யாதெ
 ஸதிகுபிஷ்ணொய்யாஹி-பு-திமெ-பூ-த்யு-ஹ-வ-ந-ராஜி-பு-தி உக்ஷணம், “**நெநததளவயி**
கூராபி யதிகு வாரிதவ்யஸெ । விஷாடியலி லீதாந் உபாநெணவ வுராஸுஷ்ட-ப
|| ௩௦ || நவவீதாசுயாஹீநா ந வாமபி ராவவ । பூ-ஹ-பி-த-பி-வி-ஜீவாவொ ஜாந
த்யாவிவொய்யதள || ௩௧ || நவிதாத-ந-ஸ-த்யு-வ-ந-ஸு-பி-த்யா-வ-ந-வ-பூ-ஷ்ட-ப
பி-தெ-ப-பி-ஷ்ண-ம-ஸு-ப-வ-வி-க்ய-ப-வி-நா || ௩௨ ||”.

என்கிற க்ராமமன்றிக்கே, லோகவ்யவஹாராநுதணமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணுகிறார்-சுமத்ருத இத்யாதி பிராட்டி
 மார்க்கன்றே விஸ்வேஷம் நரகமாய்த் தோற்றுவது, புருஷரான இவர்க்கு அப்படி தோற்றமோ? என்ன; இளைய
 பெருமானைப்போலே இவர்க்கும்கூடும் இத்யபிப்ராயேண-நவவீதா இத்யாதி. “**நரகமுந்தாதே**” என்றதுக்கு
 வ்யாக்யாநம் - பிரிவால் இத்யாதி. “**முனம் - நிலமிடந்தான்**” என்று அவ்வயித்து அர்த்தம்- வராஹ இத்யாதி.
 அத்தால் பலிதம் - நிருபாதிக்கஸௌஹார்த்தமுதையவன் என்று. மலமறும்படி - மதிசேரென்று முந்தின அர்த்
 தம். மலமற்ற ஜ்ஞாநம் சேரும்படி யிருக்கிற மாலிரும்சோலையென்று த்விதீயார்த்தம். தேய்ப்புண்டு - உரை
 யுண்டு வலமுறையெய்தி - ப்ரதக்ஷிணம் செய்கையாகிற முறையாலே கிட்டியென்று ஸப்தார்த்தம். “**வலமுறை**
யெய்தி” என்று விசேஷித்ததுக்கு ஹவம்- காலயவந இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார்-
 பலவத்தாம் இத்யாதி. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

வலஞ்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே
வலஞ்செய்யுமாய மாயவன்கோயில்
வலஞ்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை
வலஞ்செய்துநாளும் மருவுதல்வழக்கே.

ஆ.—(வலம்செய்து.) ஹேயவிஷயங்களிலே விநியோகித்து அருமந்தபலத்தைப் போக்காதே, ஆர்ச்சர்பூதனாய் ஆர்ரிதஸுலபனாயிருந்த எம்பெருமானும் அயர்வறுமமரர்களும் வலம்செய்துகொண்டு அநுபவிக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலையை வலம்செய்து நாளும்மருவுகை வழக்காவ தென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலையைச்சென்று நிரந்தரமாக வலம்செய்கையே வழக்கு என்கிறார்.

[வலமென்று தொடங்கி]- நல்ல வலங்களை ஸம்பாதித்து கூடூதரவிஷய ப்ராவண்யத் தாலே அந்தவலங்களை வ்யர்த்தமாக்காதே. [வலமென்று தொடங்கி] - நம்மோடொக்கத் திருமலையை வலம்செய்யாநின்றதுள்ள ஆர்ச்சர்பூதனான க்ருஷ்ணனுடைய கோயில். வலம்செய்யும் - வலம்செய்யுமென்றுமாம். [வலம்செய்யுமென்று தொடங்கி]- எம்பெருமானோடொக்க வலம்செய்யாநின்றதுள்ள அயர்வறுமமரர்களுடைய திருமலையை.

ப.—அநந்தரம், ஆர்ரிதாநுகூலனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற திருமலையிலே நிரந்தரானுகூல வருத்தியே ஸ்வரூபப்ராப்த மென்கிறார்.

(கரணங்களுக்கு), வலம்-பலத்தை, செய்து-உண்டாக்கி, வைகல்-நிரந்தரமாக, வலம் - அந்தபலத்தை, கழியாதே - இதரவிஷயமாக்கிக்கொடாதே, வலம் - (ஆர்ரிதர்க்கு பவ்யதையாகிற) ஆநுகூல்பத்தை, செய்யும் - பண்ணும், ஆயன் - க்ருஷ்ணனான, மாயவன் - ஆர்ச்சர்பூதனுடைய, கோயில் - கோயிலான, வானோர் - பரமபதவாஸிகள், வலம் - அநுகூலவ்ருத்தி, செய்யும் - பண்ணும், மாலிருஞ்சோலை - திருமலையைக்குறித்து, வலம் - ப்ரதக்ஷிணத்யநுகூலவ்ருத்திபை, செய்து - பண்ணி, நாளும் - நிரந்தரம், மருவுதல் - ஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணுகை, வழக்கு - ந்யாயம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலையை நிரந்தரமாக அநுகூலிக்கையே ப்ராப்த மென்கிறார்.

[வலம்செய்து இத்யாதி] - கரணபாடவத்தை உண்டாக்கி நாடோறும் அந்தவலத்தை இதரவிஷயங்களுக்கு உறுப்பாக்கி வ்யர்த்தமாக்காதே. [வலம்செய்யுமித்யாதி] - தன்னையும் கொடுத்து தன்னை அநுபவிக்கக்கூடான ஸக்தியையும் கொடுக்கும் ஆர்ச்சர்பூதனான க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிறதேஸம். “ய சூ த்ஜாவஸுஜா” என்னக்கடவதிறே. அழகர் பிராட்டிமாரோடே கூட வலம்செய்கிற திருமலை என்றுமாம். [வலம்செய்யுமித்யாதி] - ராஜாக்கள் நகரசோதனைக்கு உறுப்பட்டால் அந்தரங்கர் முகம்மீதாற்றாமல் திரியுமாப்போலே நித்யஸூரிகளும் அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணுகிறதேஸம். [வலம்செய்து இத்யாதி] - நாமும் திருமலையிலே சென்று அவர்களோடு ஒரு கோவையாய்ஸ்வகாலமும் அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ணி வர்த்திக்குமிதுவே ப்ராப்த மென்கிறார்.

௩௫.—எட்டாம்பாட்டு. திருமலையை நிரந்தரமாக வலஞ்செய்கையே வழக்கென்கிறார்.

[வலஞ்செய்து இத்யாதி] - ஸர்வேஸ்வரன் தன்னை ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உறுப்பாகத் தந்த மநுஷ்யஸாரீரத்தைக்கொண்டு வலத்தையுண்டாக்கி, பின்னை அவனை ஆஸ்ரயிக்கையன்றிக்கே இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்படாதே. [வலஞ்செய்யும்] - திருச்சித்ரகூடபரிஸரத் திலே பிராட்டியையுங்கூடக் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு உலாலிழைப்போலே, பிராட்டி கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அழகர் ஆதரத்தோடே ஸஞ்சரிக்கிற தேசம். “யசுத்ஸுதாபவமதா” (யஆத்ம தாபலதா) என்கிறபடியே - தன்னையுங் கொடுத்து, தன்னை யநுபலிக்கைக்கீடான ஸக்தியையுங் கோடுக்கும் ஆஸ்ரயபூதனை க்ருஷ்ணன் வர்த்திக்கிற தேசம். [வலம்செய்யும்வானோர்மாலிருஞ் சோலை] - கீழ் “விண்ணோர்வெற்பன்” என்றார், இங்கே “வானோர்மாலிரும்சோலை” என்கிறார்; இதுக்கு நினைவென்? உகந்தருளின தேசமெல்லாங்கிடக்க வென்னில்; ப்ரஜைக்குத் தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்க முலைக்கண்ணிலேயிறே வாய்வைக்கலாவது, அப்படியே இங்கு “தேன்ன னுயர்போருப்பு” தெய்வவடமலையும்” என்கிற முலையாகையாலே அவர்களுக்கேயா யிருக்கிறது. [வானோர்மாலிருஞ்சோலை] - பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது லக்ஷ்மணபரதர்கள் பின் தொடர்ந்தாற்போலே, ஸர்வேஸ்வரன் இங்கே போருகையாலே நித்யஸூரிகளும் போந்து வலஞ் செய்யாநிற்பார்கள். [வலஞ்செய்து] - நாமும் இவர்களோடேகூட அங்கே அநுகூலவ்ருத்திகளைப் பண்ணி. “பிள்ளைதிருநறையூரையரும் பட்டரும் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுகிறபின்னே ஸேவித் துக்கொண்டு போனேன்; அல்லாதார் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள், திருக்கோபுரங்களை யும் திருமாளிகைகளையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள்” என்று

எட்டாம்பாட்டு.—வலம்செய்து இத்யாதி. நீலாம்பாதத்தைக் கடாக்ஷித்து - அவதாரிகை. வழக்கு- ந்யாயம்.

“விவித்ராஜெஹஸவதிஸூராயநிவெவிதஸூ” என்றத்தைப்பற்ற, தன்னையாஸ்ர யிக்கைக்கு உறுப்பாக வென்றது. பலத்தையுண்டாக்கி - அந்பாநாதிசுளாலே உண்டாக்கி யென்றபடி. உடலாக்கி - அந்தபலத்தை உடலாக்கி. பலத்தை உடலாக்கி - நிரந்தரமாக வந்தபலத்தை இதர விஷயமாக்கிக் கொடுத்தே யென்று ஸப்தார்த்தம். “வலஞ்செய்யுமாயமாயவன்” என்றதுக்கு - மாவென்று - பிராட்டியாய், அவனையுடையவன் - மாயவனாய், “மாயவனை - ஆயன் - வலம்செய்திற - கோயில்” என்று விவக்ஷித்து ஹாவம்- திருச்சித்ரகூட இத்யாதி. “வலம்செய்யும்-மாயவனை - ஆயன்வர்த்திக்கிற-கோயில்” என்று அர்த்தாந்தரம் - யசுத்ஸுதா இத்யாதி. இந்தப் பக்ஷத்தில், வலமென்று - பலமாய், செய்கை - கொடுக்கையாய், பலத்தைக் கொடுக்கு மென்றபடி. மாயவன் - ஆஸ்ரயபூதன். “ஸுஜ்யஸாஜ்யஷ்டிவினாஜ்யஸுஜ்யவிஜ்யஸுஜ்யவிகா” இதிந்யாயேந, “வானோர்மாலிருஞ்சோலை” இத்யஸ்ய ஸத்ருஸம் ப்ரயோகாந்தரம் விசின்த்ய, ப்ரயோ கத்வயஸ்ய ச ஹேதுமாஹ-கீழ் இத்யாதிநா. நித்யஸூரிகள் இங்கே வருகைக்கும் அநுகூலவ்ருத்திபண்ணுகைக் கும் ஹேதுமாஹ - பெருமாள் இத்யாதி. தேன்னன் இத்யாதி-பெரியதிருமடல். உயிர்த் தெற்குத்திருமலையும், மேன்மையிலேற்றத்தையுடைய வடக்குத் திருமலையு மென்று சொல்லப்படுகிற இவை யிரண்டும் முலையாக வென்று பாசுரார்த்தம். வலம்செய்கை உபாயகோடியி லந்வயியாதோ? என்ன; அந்வயியாதென்கைக்கு ஐதி ஹ்யம் - பிள்ளை இத்யாதி. அல்லாதார்இத்யாதி—அல்லாதார் - ஸாதநத்வேந ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுகிற பேர். கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே என்கையாலே - ப்ராப்யத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். “நாளும்பூருவதல்” என்கிற இது கூடுமோ? கதாசித் ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே ஸாதநத்வபுத்தி பிறவாதோ? என்ன, நித்யஸூரிக ளுடைய இத்யாதி. நித்யஸூரிகளைப்போலே கைங்கர்யைக தாரக போஷக போக்யஞானல், ப்ரயோஜநாந்தர

நஞ்சீயர் அருளிச்சேய்வர். [நாளும்மருவுதல்வழக்கே] - நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தனக்கு யாத்ரையானால் பின்னை மறுவலீடாதீறே. இதுவே வழக்கு. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமுழுகாது
அழக்கொடியட்டான் அமர்பெருங்கோயில்
மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை
தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே.

ஆ.—(வழக்கென.) வேறென்றை யுத்தமென்று பாராதே இதுவே யுத்தமென்று பார்த்து, ஆஸ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனா யிருந்தவனுடைய அபிமதமான திவ்யஸ்த்தாநமாய், ஸர்வாத்மபோக்யமாயிருந்த திருமலையைத் தொழுவோ மென்று உண்டான ஸங்கல்போத்யோக மாத்ரத்தைப் பண்ணுகை அவனுக்கு அடிமைசெய்கைக்கு நல்லவுபாய மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், திருமலையைத் தொழுவோமென்று நினைக்கையே அமையு மென்று அத்யவஸிக்கையே விஜயவேறுது வென்கிறார்.

[வழக்கென்று தொடங்கி] - இதுவே ந்யாயம் என்று நினையுங்கோள். இதரபுருஷார்த் தத்திலே ப்ரவணராய்த் தலைமடாதே. [அழக்கொடியென்று தொடங்கி] - பூதனையை முடித்தவ னுக்கு போக்யதையாலே விடவொண்ணாதபடியாய் அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கலாம் கோயில். [மழக்களிற்றென்று தொடங்கி] - அழகரைப்போலே முக்யமான கஜயூயங்கள் சேர்ந்த திருமலை.

ப.—அநந்தரம், பூதநாநிரஸநம்பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற திருமலையைத் தொழ வேணு மென்கிற நினைவில் துணிவு வெற்றிக்கடி யென்கிறார்.

வல் - (கடக்க அரிதாம்படி) ப்ரபலமான, வினை - பாபங்களிலே, முழுகாது - முழு காதே, வழக்கு - இது ஸ்வரூபாதுரூபம், என - என்று, நினைமின் - நினையுங்கோள், அழன் - பேயான, கொடி - பெண்ணை, அட்டான் - நசிப்பித்தவன், அமர் - பொருந்திவர்த்திக்கும், பெரும் - அஸங்குசிதமான, கோயில் - கோயிலாய், மழ - கன்றுகளான, களிற்றினம் - ஆனைத்திரள், சேர் - சேருகிற, மாலிருஞ்சோலை - திருமலையை, தொழ - தொழவேணுமென்கிற, கருதுவதே - நினை விலே, துணிவதே - துணிகையே, குது - ஸம்ஸாரத்தை வெல்லுகைக்கு வேறுது. அழன் - பேய். கொடி - பெண்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், திருமலையைத் தொழநினைக்கவேஅமையுமென்று அத்யவ ஸிக்கையே விஜயவேறுது வென்கிறார்.

[வழக்கெனநினைமின்] - நான்சொல்லுகையாலே “ஆப்தம்” என்றிருக்கையே யன்றி யே, இது ஸ்வரூபப்ராப்தமென்று நினையுங்கோள். [வல்வினைமுழுகாது] - வ்யதிரித்தவிஷயங்க

ப்ராவண்யத்துக்கும் தந்மூல ஸாதநத்வ புத்திக்கும் ப்ரஸங்கமில்லை என்றபடி. மறுவலீடாது - திரும்பாது. “மருவுதலேவழக்கு” என்று அந்வயித்து அர்த்தம்-இதுவேவழக்கீது என்று. இதமேவ ப்ராப்தமித்யர்த்தம். நாளும் மருவுதல் - நிரந்தராஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகை. வைகல் - வலம்செய்து - வலம்கழியாதே, மாயவனான - ஆயன் - வலம்செய்யும் - கோயிலாய், அதவவ, வாறோர் - வலம்செய்யுமதான - மாலிரும்சோலையை நீங்களும் வலம்செய்து நாளும்மருவுதலே-வழக்கு இத்யந்வயம். (அ)

ளில் ப்ராவண்யமாகிற வலிய பாபங்களிலே புக்கவ ஸ்ராவியாதே. [அழக்கொடி இத்யாதி] - அழ
னென்று - பிணமாய், அத்தாலே - பேயென்றபடி. அழக்கொடியென்று - பேய்ப்பெண்ணென்ற
படி. பூதனையை நிரஸித்த க்ருஷ்ணன், நம்விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு விரும்பிவர்த்திக்கை
யாலே ஸ்லாக்யமான திருமலை. போக்யதையாலே விரும்பி அஸங்குசிதமாக வர்த்திக்கிற தேஸம்
என்னவுமாம். [மழக்களிந்தியாதி] - செல்வாலும் இளமையாலும் அழகரோடொத்த கஜயூயங்
கள் ஊர்ந்து வர்த்திக்கிற தேஸம். லக்ஷணோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனை நின்ற விடத்திலே
ஆயிரம் ஆனை வந்துசேருமிறே; அங்கு நிற்கிறதும் சோலைமழகளிறிறே. [தொழுவியாதி] -
திருமலையைத் தொழுவோமென்று மனோரதித்து அத்நையே ப்ரயோஜனமாக அத்யவஸித்திருக்கு
மதுவே விஜயவேது.

௪௫.—ஒன்பதாம் பாட்டு. “திருமலையைத் தொழுவோம்” என்று அத்யவஸித்து
நினைக்கை யமையும் விஜயவேது வென்கிறார்.

[வழக்கெனநினைமின்] - நான்சொல்லுகிற இதுவே முறையென்று புத்திபண்ணுங்கோள்.
[வல்வினைமூழ்காது] - உங்களால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத மஹாபாபங்களைப் பரிஹரிக்க
வேண்டியிருந்திகொளாகில். அழனென்று - பேய்க்குப் பேர்; கொடியென்று - பெண்ணுக்குப் பேர்;
பேய்ப்பெண்ணென்றபடி. அழனென்று - பிணமாய், அத்தால் - பேயென்றபடி. பூதனையை முடித்
தவன் “இங்ஙனெத்தவிரோதிகள் வந்தபோதாக நம்மை நெடுங்கைநீட்டாக்கி வைக்கவொண்ணாது”
என்று நியவாஸம்பண்ணுகையாலே ஸ்லாக்யமான கோயில். [மழம் இத்யாதி] - அங்குண்டான
தீர்யக்குகளும் அழகரோடு ஓரினமாயாயிற்று இருப்பது. இளவானைக்கன்றுகள் இனமினமாகச்
சேரநின்றள்ள திருமலையை. லக்ஷணோபேதமாயிருப்பதொரு ஆனைநின்றவிடத்தே ஆயிரம் ஆனை
வந்து சேராநிற்கும்; அங்கு நிற்கிறதும் சோலைமழகளிறிறே, “தேன்னனை”யிறே. திருமலையைத் தொழ
வேணும் என்னும் மனோரதத்திலே துணிவதே இவ்வாத்மாவுக்கு விஜயவேது. (கூ)

ப்ர.—(வழக்கென)—(அழக்கொடியட்டான்)—வெவ்வுவெவாஸாரண வணுரெ
ஸ வணுரெ, “வஸ.தாஃ மொகூயெ தெஷாஃ வடுதநாவாவாதிநீ ஸுவூ க்ருஷ்
ஸுவாசாய ராக்ருளதஸெஷுஷஸந் || ௭ || யஸெஷ்யஸெஷஸந் ராக்ருள வடுதநா
ஸம் ப்ரயவதி | தஸு தஸு க்ருஷணநாஸம் வாகுகஸெஷாவஹநுதெ || ௮ || க்ருஷஸு
ததநம் மாஸம் கராவாஸிதி வீயிதா | மூஹீகா ப்ராணஸஹிதம் வவளகொவஸிநி
த || ௯ || ஸாலிஸூகூஹாராவா விவிஸஸாயாஸநநா | வவாதவடுதநாவடுரேபிரிய
ரணாஃ திவ்ஷணா || ௧௦ ||”.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வழக்கென இத்யாதி. சதுர்த்தபாதத்தைக் கீடாகித்து - அவதாரிகை. “சுது”
என்ற பதத்தைப் பற்ற - விஜயவேது என்றது.

முறையென்று - ப்ராப்தமென்று. மூழ்காது - மூழ்காதேயிருக்கவேண்டில். “அழன்” என்று -
பேயைச் சொல்லும்படி யென்னென்ன, அழனென்றுபிணமாய் இத்யாதி. நெடுங்கைநீட்டாக்கி - அதிதூர்
மாக்கி. “பெரும்” என்றதின் அர்த்தம் - ஸ்லாக்யமான என்றது. “மழம்” என்ற விசேஷணத்துக்கு லாவம் -
அங்குண்டான இத்யாதி. ஓரினம் - ஒரு பருவம். இனம் - பருவம். “இனம்” என்று - ஸமூஹமாக விவக்ஷித்து
அர்த்தாந்தரம் - இளவானை இத்யாதி. மழ - இளமை. இனத்துக்கு ஹேதுவேது? என்ன, லக்ஷண இத்யாதி.
லக்ஷணோபேதமான ஆனை அங்கிருக்கிறதோ? என்ன, அங்குநிற்கிறதும் இத்யாதி. ப்ரமாணந்தரம் - தேன்னனை
யிறேயென்று, திருநெடுந்தாண்டகம். சூது - விஜயவேது. தொழக்கருதுவது - தொழவேணுமென்கிற நினை
விலே. துணிவதுவே - துணிகையே. வல்வினைமூழ்காதித்யாரப்ய, தொழக்கருதுவதே துணிவது சூது; இத்தை
வழக்கென நினைமின் இத்யந்வயம். (கூ)

பத்தாம்பாட்டு.

சூதேன்றுகளவும் சூதும்செய்யாதே
வேதமுன்விரித்தான் விரும்பியகோயில்
மாதறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை
போதவிழ்மலையே புதுவதுபொருளே.

ஆ.—(சூதென்று.) புருஷார்த்தமானசெயலைச் செய்கிறோ மென்றுகொண்டு செளர்யக்ருத்ரிமங்களைச் செய்யாதே, “ ஸர்வவேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாத்யன் ” என்னுமிடத்தை ஸ்ரீகீதையாலே அருளிச்செய்தருளின அந்த மஹாகுணத்தையுடைய எம்பெருமான் தனக்குங் கூட ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமலையிலே போய்ப்புகுவதுவே பரமபுருஷார்த்த மென்கிறார்.

ஓ.—பத்தாம்பாட்டில், பலபடிகளாலும் திருமலையே பரமப்ராப்யமென்று உபக்ரமித்தபடியே உபஸம்ஹரிக்கிறார்.

[சூதென்று தொடங்கி] - நேர்பாடு என்று பார்த்துக்களவுகாணுதல், பர்யதோஹரணத யாதல் செய்யாதே. [வேதமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீகீதையாலே வேதார்த்தத்தை விரித்தவன் “ வேதார்த்தபூதனான தன்னை ஆஸ்ரிதர்க்குக் காட்டலாம் நிலம் ” என்று விரும்பின கோயில் [மாதறுமயிலென்று தொடங்கி] - அங்குள்ள ஸத்வங்களெல்லாம் மிதுநமாயே வர்த்திக்கும்படி யிருக்கிற மாலிரும்சோலையாகிற நித்யவஸந்தமான திருமலையிலே புகுகை பரம ப்ரயோஜநம். மாதறுமயிலென்றது - மார்ஹவத்தையுற்ற மயிலென்னவுமாம்.

ப.—அநந்தரம், வைதிக ஜ்ஞாநப்ரவர்த்தகன் வர்த்திக்கிற திருமலையிலே ப்ரவேஸிக் கிறவிது புருஷார்த்த மென்று உபக்ரமித்த உபதேஸத்தை நிகமித்தருளுகிறார்.

சூது - ஸுகரமானஅர்த்தஸாதநம், என்று - என்றுநினைத்து, களவும் - களவுகாணு தல், சூதும் - பார்த்திருக்கஅபஹரித்தல், செய்யாதே - செய்யாதே, முன் - முற்காலத்திலே, (கீதோபநிஷதாதி முகத்தாலே), வேதம் - வேதார்த்தத்தை, விரித்தான் - விவரித்தவன், விரும் பிய - விரும்பிவர்த்திக்கிற, கோயில் - கோயிலாய், மாது - மாதிரிமை, உறு - உடைத்தான, மயில் - மயில்கள், சேர் - சேர்ந்துவர்த்திக்கிற, மால் - ஓங்கி, இரு - பரந்த, சோலை - சோலைகளில், போது - பூவானது, அவிழ் - மலருகிற, மலை - திருமலையிலே, புதுவதே - சென்றுபுதுவதே, பொருள் - புருஷார்த்தம். மாதிரிமை - மென்மை. மாதறுவென்று - பேடையோடே சேர்ந்த வென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், பலபடியாலும் திருமலையே பரமப்ராப்யமென்று உபக்ரமித்த படியே உபஸம்ஹரிக்கிறார்.

[சூதென்றுஇத்யாதி] - சூது - வெற்றி. நேர்பாடு என்று பார்த்துக் களவுகாணுதல், பர்யதோஹரணமாதல் செய்யாதே. ஆத்மாபஹரணம் பண்ணுதல், “ ஈஸ்வரனே ரக்ஷகன் ” என்றிருக்கும் ஸாத்விகரை யுக்த்யாபாஸங்களாலே விஸ்வாஸத்தைக் குலைத்தல் செய்யாதே என்றுமாம். [வேதமுன் விரித்தான்] - ஸ்ரீகீதாமுகத்தாலே வேதார்த்தத்தை விஸ்தீகரித்த வன். [விரும்பியகோயில்] - உபதேஸத்தால் மீளாதாரை வடிவைக்காட்டி மீட்கைக்காக விரும்பி வர்த்திக்கிறதேலாம். [மாதென்று தொடங்கி] - பேடையோடேகூடின மயில்கள் சேர்ந்து வர்த்திக் கிற திருமலை. மாதென்று - மார்ஹவமாய், ஸுகுமாரமான மயிலென்றுமாம். அங்குள்ள ஸத்வங் கெல்லாம் மிதுநமேயாய் வர்த்திக்குமென்கை. [போதுஇத்யாதி] - போதென்று - பூவாய், திரு

மலையை முட்டாக்கிடப் பூத்துக்கிடக்குமத்தனை. நித்யவஸந்தமான திருமலையிலே புகுகையே பரமப்ரயோஜனம்.

சுடு.—பத்தாம்பாட்டு. பலபடியாலும் திருமலையே பரமப்ராய்மென்று உபக்ரமித்த படியே உபஸம்ஹரிக்கிறார்.

[சூதென்று] - நமக்கு நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்று சூதும் களவும் செய்யாதே, ஸாஸ்த்ரங்கள் இவற்றை நிஷேதிக்கையாலே அவற்றையுஞ் சோல்லவாமாம். அன்றிக்கே, களவாவது - “யொரொணாதாவஹாரிணா” (சோரேணத்மாபஹாரிணா) என்கிற ஆத்மாபஹாரமாய், சூதாவது - ஸாத்விகனும் ப்ராமாணிகனும் யிருப்பானெருவன் “ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகன்” என்று விஸ்வஸித்திருந்தால், “காண்கிற தேஹத்துக்கவ்வருகே ஓர்ஸ்வரனாவதென்? ஆத்மாவாவதென்” என்று காணக்காண அபஹரிக்கை. [வேதமித்யாதி] - இவை ஒருவர்க்கு வாராதபடி வேதார்த்தத்தை விஸ்தீகரித்த கீதோபநிஷதாசார்யன் வர்த்திக்கிற கோயில். [மாதுறுமயில்] - மாதென்று - மார்ஹிவத்தைச் சோல்லுகிறதாய், ஸுத்ருமாரமாய் தர்ஸநீயமான மயிலென்னுதல்: பேடையையுற்ற மயிலென்னுதல். அங்குள்ள ஸத்வங்களெல்லாம் மிதுநமேயாய் வர்த்திக்குமென்கை. [போதவிழ்மலையே] - கோடியும் தண்டும் சருகும் இடையிடையிலே பூவுமாயிருக்கையன்றிக்கே, திருமலை தன்னை முட்டாக்கிடப் பூத்துக்கிடக்குமத்தனை. திருமலையைக்கிடமேதுவே இவ்வாத்மாவுக்குப் ப்ரயோஜனமாய்த் தலைக்கட்டுவது, அல்லாதவையெல்லாம் வ்யர்த்தவ்ருத்திக ளென்கிறார். (க0)

ப்ர.—(சூதுஇத்யாதி)—(களவும்)—உஷோமவவ ஷுனி யுதராஷ்டி ஸுதி ஸந துஜாதஃ, “யொந்யுயாஸனாதாந ஶந்யுயாஷ்டிவஷுதெ | கி0 தெந நக்யுத0 வாவ0 யொரொணாதாவஹாரிணா||க||”.

பத்தாம்பாட்டு - சூதென்று இத்யாதி. “சதிர்” என்றும் - “பொருள்” என்றும் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களிலே - ப்ராய்வாசகங்களாகக் கருதி யவதாரிகை - பலபடியாலும் இத்யாதி.

சூதென்று - ஸுகரமான அர்த்தஸாதநமென்று நினைத்து. நல்லவாய்ப்பு - நல்லஆதாயம். சூதும் களவும் - சதுரங்காதினும், பரத்ரவ்யாபஹாரமு மென்றபடி. வ்யுத்க்ரமமாக வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று - “சூதனாய்க் கள்வனாகி” என்றத்தைப் பற்ற. நிஷேதிக்கையாலே என்றவிடத்திலே - “சுநாஹிதாழிதா லெஸந்ய0 கீணாநாநாநவகி யா | சுஸுலாஸாயிமகிந்குளஸீயு0வ்யுஸநகி யா” என்ற மதுவசநம் அநுஸந்தேயம். கௌரீல்யம்-குத்விதஸீலதா. வ்யஸநக்ரியா - த்யூதாதி. ஸ்தீதந்யம்-ஸ்தேநத்வம். “ஹவெஷி கிணீலிஜ0” இத்யாதெளஹ்ருதயம். அதீகிணீ - த்யூதாதிவ்யாபாரஹிதஃ. அவற்றையென்றதுகளவும் சூதும். களவாவது - காணாதே அபஹரிக்கை. சூதாவது - கண்முன்னே அபஹரிக்கை. “யொந்யுயாஸனாதாநநிந்யுயாஷ்டிவஷுதெ | கி0 தெந நக்யுத0 வாவ0 யொரொணாதாவஹாரிணா” இத்யுத்யோகபர்வணி த்ருதராஷ்ட்ரம்ப்ரதி ஸநத்ஸுஜாதஃ. இவை - த்யூதசௌர்யங்கள். மாது - லௌகுமார்யமும், லௌநத்ரயமும், ஸ்தீயும். லௌகுமார்ய லௌநத்ரயங்களை தந்த்ரேணஹ - மாதென்று இத்யாதி. பேடையென்ற அர்த்தத்தைப்பற்ற, அங்குள்ள இத்யாதி. “போதே - அவிழ்மலை” என்று அவ்வயித்து, ஏவகாரார்த்தம் - கோடியுமித்யாதி. போது - புஷ்பம். அவிழ்கை - மலருகை. “புகுவதுவே-பொருள்” என்று அவ்வயித்து, ஏவகாரவ்யாவர்த்தம் - அல்லாதவை இத்யாதி. க்ரமேண அவ்வயி. (க0)

பதினொரம்பாட்டு.

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புகழ்மேல்
மருளில்வண்குருகூர் வண்சடகோபன்
தெருள்கொள்ளச்சோன்ன ஓராயிரத்துளிப்பத்து
அருளுடையவன்தாள் அணைவிக்கும்முடித்தே.

ஆ.—(பொருளென்று.) ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களினுடைய ஸம்ருத்தியே நமக்கு
ப்ரயோஜனமென்று பார்த்து, தத்ஸம்ருத்தயர்த்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுயருளினவன்
குணங்களில் ஓர்ஜ்ஞாநகந்தமின்றியே யிருந்த வண்குருகூர்ச்சடகோபன், எல்லாருக்கும் எம்பெரு
மானைப் பரத்யக்ஷித்தாற்போலே அறியலாம்படி சொன்ன இப்பத்து, அழகர் திருவடிகளிலே சேர்
வித்து முடிக்கு மென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, இத்திருவாய்மொழிதானே ஜந்
மத்தை முடித்து, அழகர் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[பொருளென்று தொடங்கி] - பலகால் ஸ்ருஷ்டிக்கு, விததமாகாநின்றாலும், என்மேனு
மொருநாள் ப்ரயோஜனப்படுமென்று கருதி இந்த லோகத்தை உண்டாக்கினவனுடைய கல்யாண
குணங்களிலே அஜ்ஞாநகந்தமில்லாத ஆழ்வார், தம்மிற்காட்டிலும் கேட்டார்க்குத் தெளிவு பிறக்
கும்படி அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும் இத்திருவாய்மொழி.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்
கிறார்.

பொருள் - ஆஸ்ரிதாபிமுக்யம்ப்ரயோஜனம், என்று - என்று, இ - இந்த, உலகம் -
லோகத்தை, படைத்தவன் - ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய, புகழ்மேல் - தயாக்ஷமௌதார்யாதி குண
ப்ரபைவிஷயமாக, மருளில் - அஜ்ஞாநகந்தரஹிதராய், வண் - விலக்ஷணமான, குருகூர் - திரு
நகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்-மஹோதாரரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், தெருள் - தத்வஜ்ஞாந
மானது, கொள்ள - சேதநரை ஸ்வீகரிக்கும்படி, சொன்ன - அருளிச்செய்த, ஓர் - அக்விதீய
மான, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துள், இப்பத்து - இப்பத்தும், முடித்து-ஸம்ஸாரத்தை நசிப்பித்து,
அருளுடையவன் - க்ருபாபரிபூர்ணரான அழகருடைய, தாள்-திருவடிகளை, அணைவிக்கும் -
அடைவிக்கும். முடித்தென்று - கர்த்தவ்யங்களைத் தலைக்கட்டியென்றுமாம். இது - கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, இதுதானே ஸம்ஸாரத்தை
முடித்து அழகர் திருவடிகளிலே சேர்க்கு மென்கிறார்.

[பொருள்இத்யாதி] - பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பாதே க்ருஷிபண்ணும்
கர்ஷகனைப்போலே; கொடுத்த கரணங்களைக் கொண்டு அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ள, பின்னை
யும் கரணங்களைத் தந்தஜகத்காரணபூதனுடைய கல்யாணகுணங்களிலேசேர்த்து. [மருள்இத்யாதி]-
அஜ்ஞாநகந்த மில்லாதவராய், ஸர்வப்ரகாரவிலக்ஷணமான திருநகரியை உடைய பரமோதாரரான
ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. [தெருள்இத்யாதி]-கேட்டார்க்குத் தம்மிலும் தெளிவைப்பிறப்பிக்
கும்படி அருளிச்செய்தது. தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கடி ஈஸ்வரன், இவர்களுக்குத் தாம் அடி
யாக வந்தது. [அருளுடையவன்இத்யாதி] - அருளே நிரூபகமான அழகர் திருவடிகளிலே ஸம்
ஸாரத்தை முடித்துச் சேர்க்கும்.

நக. - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றாரை, இத்திருவாய்மொழிதானே ஜந்மத் தைப்போக்கி அழகர்திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடு மென்கிறார்.

[பொருள் இத்யாதி] - ப்ரயோஜநப்படுமென்று இந்த லோகங்களை உண்டாக்கினவ னுடைய கல்யாணகுணவிஷயமாக அஜ்ஞாநகந்தமில்லாத ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது இதுதான். இவற்றையுண்டாக்கி கரணகளேபரங்களைக் கோடுத்து விட்டால், கோடுத்த உபகரணங்களைக் கோண்டு ஸப்தாதி விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்க் கைகழியப்படுக்கால், “நம்நினைவு தப்பிற்றிறே” என்று நெகிழ்ந்து கைவாங்குகையன்றிக்கே, “ஒருநாளல்லாவோருநாளாகிலும் ப்ரயோஜநப் படாதோ?” என்று பலகாலும் உண்டாக்காநிற்கும்; மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவராகை யாலே அவனுடைய குணவிஷயமாக மருளில்லாதவராயிற்று இவ்வாழ்வார். ப்ரபந்தமோவேன் னில், - [தேருள்கொள்ளச்சொன்னவோராயிரம்] - மருளுண்டாய்க் கழியவேண்டிற்று இவர்க்கு, இவருடைய ப்ரபந்தம் அப்யஸித்தார்க்கு முதலிலே அஜ்ஞாநந்தானில்லை. கேட்டார்க்குத் தேளி வைப் பிறப்பிக்கும்படியாயிற்று அருளிச்செய்தது. தம்முடைய ஜ்ஞாநத்துக்கடி ஈஸ்வரன், இவர் களுக்குத் தாம் அடியாக வந்தது. ப்ரபந்தந்தான் செய்வதென்? என்னில், - [அருளுடைஇத்யாதி] - அருளையிட்டாயிற்று வஸ்துவை நிரூபிப்பது. அருளையுடையவன் திருவடிகளிலே சேர்த்துவிடும். அதுசெய்யுமிடத்தில் [முடித்தே] - ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை வாஸநையோடே போக்கித் திருவடி களிலே சேர்த்துவிடும். ஒருஜ்ஞாநலாபத்தைப்பண்ணித் தந்துவிமேளவன்றிக்கே, அர்த்தக்ரியா காரியாயிருக்கும்.

முதற்பாட்டில் - ககேத் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; இரண்டாம் பாட்டில் - திருமலையோடு ஸம்பந்தித்த ஸ்ரீபதியை ஆஸ்ரயிக்கச்சொன்னார்; மூன்றாம்பாட்டில் - அத்தோடுசேர்ந்த அயன்மலை யமையு மென்றார்; நாலாம்பாட்டில் - “திரிதந்தாகிலும்” என்கிறபடியே திரியவும் திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கச்சொன்னார்; அஞ்சாம்பாட்டில் - அத்தோடு சேர்ந்த புறமலையை ஆஸ்ரயியுங்கோ ளென்றார்; ஆறாம்பாட்டில் - திருமலைக்குப்போம் மார்க்கசிந்தைபண்ண வமையு மென்றார்; ஏழாம்பாட்டில் - அவ்வழியோடு சேர்ந்த திருமலையை ஆஸ்ரயிக்கச்சொன்னார்; எட் டாம்பாட்டில் - நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட ப்ராப்யமாகையாலே திருமலையே பரமப்ராப்ய மென்றார்; ஒன்பதாம்பாட்டில் - “திருமலையைத் தொழக்கடவோம்” என்கிற துணியே வேண்டே தேன்றார்; பத்தாம்பாட்டில் - எல்லாப்படியாலும் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்த மென்று தலைக்கட்டினார்; நிகமத்தில் - இதுகற்றார்க்குப் பலம் அருளிச்செய்தார்.

முதல் திருவாய்மொழியாலே - “மனியை வானவர்கண்ணைத் தன்னதோரணியை” என்ற - விலகூணவிஷயமாகையாலே, பிரிந்தார் கண்ணாஞ்சுமில் இடப்பண்ணு மென்றார்;

நிகமம் - பொருள் இத்யாதி. “முடித்தே - அருளுடையவன்தான் அணைவிக்கும்” என்றத்தைக் கடா ஶித்து அவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. “முடித்தே” என்றதிலே நோக்காக, ஜந்மத்தைப்போக்கி யென்றது.

ஸப்தார்த்தம் - ப்ரயோஜந இத்யாதி. பொருளென்று - பொருளையுடையதாமென்று. உக்தார்த்த விவரணம் - இவற்றையுண்டாக்கி இத்யாதி. அஜ்ஞாநகந்தமில்லாத - என்ற வாக்யத்தை ஸ்வேஹதுகமாக விவரிக்கிறார் - மயர்வற இத்யாதி. எடுத்துக்கழியாமையாலே - அஜ்ஞாநந்தானில்லையென்றது. ஸப்தார்த்தம் - கேட்டார்க்கு இத்யாதி. இந்த நெடுவாசிக்கு அடியேதென்ன-தம்முடைய இத்யாதி. பந்தமோக்ஷஸாதாரண ஸ்வதந்த ரேஸ்வர ஹேதுகமாகையாலும் உஜ்ஜீவனைகஹேதுபூதமான தம்முடைய க்ருபாமூலமாகையாலு மென்று கருத்து. அருளையிட்டாயிற்று வஸ்துவைநிரூபிப்பது - “அருளுடையபெருமான்” என்று - அழகருக்குத் திருநாமமிதி லாக. “முடித்தே” என்றதுக்கு ஹவம் - ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை இத்யாதி. அவதாரணார்த்தம் - ஒருஜ்ஞாந லாபம் இத்யாதி. அர்த்தக்ரியாகாரியாயிருக்கும் - ப்ரார்த்தநீய பலப்ரதம் பவதீத்யர்த்தம். வண்தருகூர் - விலகூணமான திருநகரி. வண்சடகோபன் - உதாரான ஆழ்வார். தேருள்கொள்ளச்சொன்ன - சேதநர், தெருளை - ஜ்ஞாநத்தை, கொள்ளும்படி அருளிச்செய்த.

இரண்டாம் திருவாய்மொழியாலே - அவ்வோபாதி கூடினாலும் மறப்பிக்கு மென்றார்; மூன்றாம் திருவாய்மொழியாலே - கூடினவிஷயந்தான் நிரதிசாயஸங்கரூப மென்றார்; நாலாந்திருவாய்மொழியாலே - அவ்விஷயத்துக்கு தேசிகரோடு அநுபவிக்கப் பெறாமையாலே மோஹங்கதரானார்; அஞ்சாந்திருவாய்மொழியாலே - தாம் அசைபட்டபடியே வந்துகலந்தபடி சோன்றார்; ஆறாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்இழவுக்கும் அவன் அதிசங்கைபண்ணு மென்றார்; ஏழாந்திருவாய்மொழியாலே - தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளையும் விஷயீகரித்தபடி சோன்றார்; எட்டாந்திருவாய்மொழியாலே - அவனுடைய மோகஃபரதத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியாலே - ப்ராப்யநிஷ்கர்ஷம்பண்ணினார்; பத்தாந்திருவாய்மொழியாலே - நிஷ்கர்ஷித்த ப்ராப்யத்தை லபிக்கைக்குத் திருமலையாழ்வாரை ஆஸ்ரயிக்கச்சோன்றார். (கக)

தசுகளங்காஹம் - முதற்பாட்டில் இய்யாதி. பத்தின்நிகமநம் - முதல்திருவாய்மொழியாலேஇய்யாதி.
முடித்தே-அருளுடையவன் தாள் அணைவிக்கும் இத்யந்வயி. (கக)

தரவிடோபநிஷத் ஸங்கதி.— ஊதனிஜாயிடுததினெஹவஹரி: ப்ரா
தாரிஸெலிவாநுவநஜிஹீயாதித்யவெக்ஷ்யப்ராப்யம்தநெவததநயிநஹ ஸவம் ப்ராஜீக்
ஸததஸநெதிஸநெகேநீதி:

தரவிடோபநிஷத்தா த்பர்யரத்நாவலி.---ஜீவாஸுரபூஷாவம்ஃவரிதஜம
ஜம்வஷ்டுகாடெராடிவணடும் செலுதுவாமிமபூரணிதகீவிவஸகெகிசாவீதமவ்யூ
ஸாரடெராதிவஸகிம் ப்ரணஜநமமணம் வடுதநாவெதநாதம் வடுவடூவாரபூ
பூரூதீநாமஸுமஸவியமிரிஸூநதொநிவிடுவெஸ.

உதயஸ்ருதாதுஸஹுக்ஷணவிரஹதயாபீநம்ஷக்ஷெவரக்ஷாதவ்யூ வர
 ஷக்ஷஹுக்ஷேவஸநஹரதயாஸாவிஸம்ப்ரதிஸ்தாஷ | வெவீஹுத்ராஸயொமாணிஜஸு
 ஹுஷவநாநுக்தி ஸாரஸுஷாநா தெஹரொஷுஷாஹவாஹநிமயதயாஹாதிஹா
 ம்யூஷிதீயெ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. { கிளறொளிகோகீழுரைத்தபேறுகிடைக்க
வள்ளிரொளிமால்சோலைமலைக்கே—தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும்நீடுபுகழ்மாறன் தாள்
முன்செலுத்துவோம்எம்முடி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸாணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளே ஸாணம், சீயர் திருவடிகளே ஸாணம்.

Govt. Oriental Res. Library,
Triplicane P.O., Madras. இரண்டாம்பத்து ஸம்பூர்ணம்.

2-ஆம் பத்து — பிழை திருத்தம்.

பங்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
கூ	நகூ	நிராகி	நிராகி
உஎ	கஅ	உபு-உபு ானாஉபு-உபுநிக	உபு-உபு ானாஉபு-உபுநிக
"	ககூ	வியயாநவஸூ	வியாநவஸூ
நகூ	உந.	உதிவக	உதிவக
கூஉ	கஎ	வராகு உபு	வராகு உபு
அத	கூ	பந்துஹேதுவாய்ப்	பந்துஹேதுவாய்ப்
கூஎ	க௦	அத்யதந	அத்யதந
க௦க	கநூ	தரவீதபூதமாய்	தரவீதபூதமாய்
"	நகூ	செல்லுகிற	செல்லுகிற
க௦ந	உகூ	இலேன்	இலேன்
உந	உநூ	வெநிவெஜிரெ	வெஜிரெ
"	நகூ	யன்றோ	யன்றோ ?
கஉஎ	நஉ	வாக்யதவயத்தாலே	வாக்யதவயத்தாலே
கஉகூ	நஎ	“சூதநஃ”	“சூதநஃ”
கநஅ	உஅ	ராம	ராம
"	"	ஸ்வயம்மரிக்கும்	ஸ்வயம்மரிக்கும்
கசந	உகூ	சத்வாரித்சேத்யரயே	சத்வாரித்சேத்யரயே
கசகூ	நந	இலங்கைச்செற்றிருக்கே	இலங்கைச்செற்றிருக்கே
கநூந	ககூ	சூட்டுநன்மலை	சூட்டுநன்மலை
கநகூ	நகூ	ஹஹுகூண	ஹஹுகூண
கஎச	நகூ	ஸ்வயதிரித்தங்களை	ஸ்வயதிரித்தங்களை
கஅந	அ	வஹிஹிஹி	வஹிஹிஹி
கஅநூ	உஎ	அம்மனை	அம்மனை
கஅகூ	உநூ	இம்மஹாகுண	இம்மஹாகுண
கஅகூ	உஎ	நநெ வாகூய	நநெ வாகூய
ககூச	ககூ	பெறுக்கைக்குப்	பெறுக்கைக்குப்
ககூஎ	ந௦	வவபூமா	வவபூமா
"	நந	வராலியூநா	வராலியூநா
"	"	வந	வந
உக௦	கஅ	வாஸனையோடே	வாஸனையோடே
உகக	நகூ	நீ ப்ரதிஜ்ஞ	நீ ப்ரதிஜ்ஞ
உஉஎ	கஉ	நீவண	நீவண
"	கஅ	நெநொவகாரா	நெநொவகாரா
உநக	கநூ	ஹதா	ஹதா
உநக	ககூ	எம்பெருமான்	எம்பெருமான்
உநக	ககூ	உஹாரா	உஹாரா
உஎநூ	உகூ	மருவித்தொழும்	மருவித்தொழும்

2 - ஆம் பத்து — பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	4	யாகாதோழியப்	யாகாதோழியப்
5	18	விடு	வீடு
11	25	துயரில்லா	துயரில்லா
12	2	ஃஹாநாநு:	ஃஹாநாநு:
,	17	நிராசிஸயாநநு	நிராசிஸயாநநு
,	37	வியூற்	பூவீற்
17	10	இதுக்க	இதுக்கு
19	24	தவிர்த்தவன்	தவிர்த்தவன்
32	37	அறியுமளவோ?	அறியுமளவோ?
43	13	ஸவாஷகூயா	ஸவாஷகூயா
77	23	இப்ரக்ருதியோடோ	இப்ரக்ருதியோடே
81	25	யநுஹுஞ்சு	யநுஹுஞ்சு
104	5	அசைப்பட்டபடியே	ஆசைப்பட்டபடியே

T. 1413

Govt. Oriental Mus. Library,
Triplicane P.O., Madras.

